This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

PL

EPICTETEÆ

PHILOSOPHIÆ

MONVMENTA.

TOM. V.

SIMPLICII
COMMENTARIVS
IN
EPICTETI ENCHIRIDION.

ACCEDIT

ENCHIRIDII PARAPHRASIS
CHRISTIANA,

E T

NILI ENCHIRIDION.

Omnia ad veterum Codicum ſidem recenſuit
et varietate Lectionis Notisque illuſtravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratenſis,
Inſtituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS POSTERIOR.

ENCHIRIDII PARAPHRASIS, NILI ENCHIRIDION, ET
NOTÆ AD SIMPLICII COMMENT.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCC.

888
E29
S4
V.5

ENCHIRIDII
PARAPHRASIS CHRISTIANA,

cum Mer. Caſauboni Latina Verſione.

GRÆCA

e quatuor Codd. Mss. Pariſienſibus unoque Mediceo
emendata, et Notis illuſtrata.

PRIMI EDITORIS MERICI CASAVBONI PRÆFATIO AD LECTOREM.

De hac Enchiridii Paraphraſi *quæ dicamus hic in genere, pauca ſuperſunt, præter ea quæ jam dicta ſunt.* *) *Antiquam eam eſſe, & ævi melioris, ſuperioribus in* Notis *obſervata non pauca quæ fidem faciant. Quibus addas certas voces & loquendi genera,* πολιτεία· ἐνάρετος πολιτεία· ἀνακείμενοι τῷ Θεῷ, *&c. proprio quodam veterum Patrum uſu, ad res Chriſtianorum, monachorum præcipuè, traducta: ut non uni pridem obſervatum, & nulli in eorum ſcriptis cum cura verſato, non ſatis notum. Dictio ubique, pro argumento, ſimplex et pura; tali ævo conveniens. Verbum unum aut alterum fortaſſe, quod ſequioris, aut certe inclinantis ævi videri poſſit:* ἡσυχαστής. κονδός. *Sed quæ tamen Juſtiniani ævo, id eſt, ante mille annos, jam nota, & in uſu communi: fortaſſe etiam non uno ante illum ſæculo. De utroque aliquid, in accuratiſſimo, doctiſſimus Meurſius, Gloſſario. Plura olim nobis*

*) Scilicet in Notis ad Enchiridion ſparſim lectiones nonnullas ex hoc libello laudaverat Caſaubonus; de eodemque libello in præfatione ad ipſum Enchiridion nonnihil, puto, disſeruerat. Hæc quidem Caſauboni Præfatio, quam hic exhibemus, in ejusdem editione proxime ante Paraphraſin poſita erat: eademque a Berkelio, Blancardo, Schrœderoque repetita, quorum ex editionibus recudendam eam curavimus.

Schweigh.

nobis notata melioris ævi in hac Paraphraſi *ex* *cum aliis ſcriptis veſtigia, quæ ſum (chartis* *occurrunt. Diligens Lector, cui librorum copia* *copia voluntas, hoc ſpecimine incitatus, cætera* *plebit. Cæterum, quod ad me primo miſſum eſt* *ex* Sionenſis *Collegii Londinenſis melioris* *nuſcripto libro, qui iſtius argumenti ſcripta plu* *tinebat, tranſcriptum fuiſſe literæ ſimul tum miſſa* *bant. Iſtud apographum quam emendatum fuerit* *ſum nunc, quia dudum mihi periit, dicere. Secun* *quod exhibemus, multis certe mendis ſcatebat: qu* *aut certe plurimas, ex accuratiore cum Manuſcript* *ne tolli poſſe, confidebam. Quam ad rem, cum* *quorundam opera, quia mihi minus erat commo* *eſſem; illi poſt diuturnam explorationem, Manu* *in iſto Collegio nullum tale jam reperiri, renunti* *ſit, ut omnino perierit. Inſignis hæc certe, (* *haberet) cuſtodum incuria, vel perfidia fuerit.* *tamen interim hæc expectationis noſtræ fruſtrat* *leſta accidit. Hac igitur ſpe & ope deſtituti,* *quæ ſatis obvia cuivis & manifeſta; in cæteris,* *nec noſtras & conjecturas in oppoſitis oris ap* *& vix puto locum ullum repertum iri, ex quo* *ter, aut probabiliter nos expediverimus. Sc* *Lector, cum priora aliquot capita* Paraphraſeo *aut nihil ab* Enchiridio *differant; ne, quod a* *muſtaceo laureolam; libenter feciſſe nos, ut W* *doctiſſimi et harum rerum intelligentiſſimi verſi* *tineremus. Ubi res aliter ſuaſit, reddita in* *facti ratione; aliter obſervaſſe.*

LECTORI
IOHANNES SCHWEIGHÆVSER
S. P. D.

En libellum, B. L. de quo haud ita pridem, in Præfatione ad Enchiridion cum Cebetis Tabula editum, nonnihil a me diſputatum eſt, cum de præſidiis verba facerem, quibus ad emendandum Enchiridion uſus eſſem. Continetur illo idem fere ipſum Enchiridion ſive Manuale, quod ex Epicteti Sermonibus ab Arriano concinnatum fuiſſe Simplicius narrat; ſed illud ad hominum Chriſtianorum uſum, ac præſertim juvenum qui vitæ monaſticæ ſeſe deſtinaſſent, jam olim (incertum quo ſeculo, quove auctore) adcommodatum: quo conſilio mutata ſunt paſſim nonnulla; alia ſubinde prætermiſſa; ſæpe vero etiam verba quædam & integræ ſententiæ, quæ ab Epicteti Enchiridio, quale Arrianus ediderat, aberant, adjectæ. Quare haud incommode a Merico Caſaubono PARAPHRASIS ENCHIRIDII *adpellata eſt; quamquam ejusmodi inſcriptionem codices manuſcripti non agnoſcunt. Cenſue-*

rat quidem Jac. Gronovius, non tam Paraphraſin E
ridii, *quam* Enchiridion Chriſtianorum *nominandu*
libellum: nos vero, cum non ſatis cauſſæ videremus
Paraphraſeos *nomen, inde a Caſauboni ætate rece*
rejiceretur, commodiſſime Enchiridii Paraphraſin Ch
nam *inſcribi poſſe putavimus.*

Adjunxerat hunc Libellum Mer. Casaub
editioni ſuæ Enchiridii et Tabulæ Cebetis, quæ L
MDCLIX *prodiit; quam ad hunc quidem diem mi*
contigit oculis meis uſurpare, cujus vero deſideri
facilius tuli, quod adeſſent ad manus quatuor edi
eumdem libellum ex Caſauboniana, cum ejusdem Ca
ni Notis, expreſſum exhibentes, duæ Berkelianæ,
cardiana, Schrœderiana. De exemplo multis
ſcatente expreſſum a Caſaubono fuiſſe libellum fac
parebat, ipſeque editor ultro erat profeſſus. *)
vero in eo emendarunt quidquam poſteriores ed

*) Nuperrime, his pridem ſcriptis, et totâ editione n
prelum paratâ, incidit in manus meas ipſa Merici Ca
editio. Ibi, in Præfatione Enchiridio præmiſſa, multa
etiam de hac Paraphraſi diſſerentem Caſaubonum cognov
tamen quod alicujus momenti eſſet, quod in altera pr
quam ſupra exhibuimus, quæ ipſi Paraphraſi proxime pr
non ſit ab eodem editore repetitum. Illud unum e
Præfatione adnotare par eſt, quod exemplum iſtud,
eſt Caſaubonus in hoc libello edendo, non e veteri
nuſcripto, quem olim in Bibliotheca Collegii Sionen
ſed ex apographo, quod ex illo codice confectum e
manu fuerit deſcriptum.

Nacta erat tamen altera Berkeliana Editio acceſſionem, ad tollenda quam plurima ejusdem libelli menda mirifice adcommodatam; quam adpendicem deinde Schrœderus quoque, nihil nec ipſe in libello mutans, ſatis habuit ſuæ pariter adjicere editioni. Adpendicis illius hæc eſt inſcriptio: Jacobi J. F. F. Gronovii Notæ ad Græcam Enchiridii Paraphraſin. *Exhibent autem iſtæ Notæ Varias Lectiones e Codice Msto Mediceo a Jacobo Gronovio excerptas, adjecta ad earum pleraſque epicriſi, quæ ad emendandam ſcripturam a Caſaubono vulgatam ſpectabat. Erat autem is Codex, qui a Gronovio collatus eſt, membranaceus, decimo ſeculo ſcriptus, judice quidem Bandinio in Catal. Bibl. Laurent. T. II. col. 233. Nam qui ibi a Bandinio commemoratur, eumdem eſſe codicem quo Gronovius uſus erat, quamquam id ipſum adnotare Bandinius neglexit, tamen cum aliunde, tum ex ipſo libelli titulo, de quo Gronovius monuit, intelligitur.* Codicem *illum* Mediceum *in Adnotationibus noſtris ad hunc libellum plerumque, brevitatis cauſſâ, unâ litera* m. *deſignavimus.*

At nobis, præter illud præſidium, quod ex Mediceo codice Gronovius offerebat, quatuor Codicibus Pariſienſibus *licuit uti; quos* Godofredus *noſter* Schweighæuser, *idem cujus in conferendis Enchiridii & Simplicii codicibus induſtriam alibi laudavi, diligenter excuſſerat, lectionesque ab exemplo Caſauboniano diſcre-*

pantes ad oram editionis Blancardianæ noſtrum ı *adnotaverat. Illos* Codices Pariſienſes *in V Lectionis Notulisque noſtris, quas contextui* . *mus, literis* n. o. p. q. *diſtinximus. Et deno dem litera* n. *codicem membranaceum, qui in impre talogo Codicum Græcorum Bibliothecæ olim Regia DCCCLVIII. recenſetur, cujus ætas ad Sec. X fertur, qui præter Cebetis Tabulam dimidia part catam, complura ſcripta Chriſtianorum Doctoru tica complectitur, et in his hunc ipſum libellum, prædicto Catalogo hic titulus tribuitur,* Manuale E a Nilo Monacho interpolatum; *temere adjecto* N *mine, quod in ipſo quidem codice nusquam comparet. tera* o. *deſignat Codicem CCCLXII, chartaceum,* ı *cum pluribus aliis ſcriptis aſceticis idem libellus co tur. Codex* p. *rurſus eſt membranaceus, ſecul ſcriptus, num. MLIII. in Catalogo commemoratus præter plura Nili opuſcula, et nonnulla aliorum, hoc Enchiridion Chriſtianum exhibet. Codex* q. *bo cinus eſt, num. MCCCII. ſeculo XIV neglectis dum ſtyli ductibus exaratus, et humiditate ſituq ſuperiori præſertim foliorum parte corruptus, ut ſu quid ibi ſcriptum olim fuerit, vix ac ne vix quide ſis hariolari: quare, ubi in Notulis noſtris non ſit a hujus codicis mentio, ex illo ſilentio non tuto co ſcripturam illius cum Caſauboniano exemplo ibi conſ*

Cæterum ex eorumdem Codicum collatione quantum lucratus ſit noſter libellus, ipſa inſpectio facile te docebit.

Merici Caſauboni Latinam Verſionem Græcis ex adverſo oppoſitam absque ulla mutatione tenui: qua in Verſione quæ paſſim inſunt verba uncis incluſa, ea ab ipſo Caſaubono perſpicuitatis cauſſa, quam ille pro ſuo judicio ſecutus eſt, non a nobis, inſerta eſſe ſcito. Vale.

ὙΠΟΘΗΚΑΙ,

ἃς εἰς ὑπόμνησιν ἑαυτῶν γεγράφασι σπο
καὶ ὠνόμασαν Ἐγχειρίδιον.

α΄.

a Τῶν ὄντων, τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν· τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμ
ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις·

VARIETAS LECTIONIS, ET NOTÆ.

AD TITULUM. Caſaubonus hanc Libello Inſcriptionem præfixerat: [ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,] *Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. ὑποθῆκαι ἃς* &c. Quam eamdem (excepto quidem nomine Ἐπικτήτου) in Græco exemplo fuiſſe ab eo repertam, cum cæteroquin non eſt cur dubitemus, tum ex ipſius editoris adnotatione ſatis intelligitur. Nam ad priora verba, [Ἐπικτήτου] *τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική.* hæc monuit: „Hic *Enchiridii* quo„que titulus in„quibusdam, ut vi„detur, libris repertus. Ita enim „in ed. Plant. 1585. omnium accura„tiſſima exhibetur: *Epicteti Enchi„ridium, hoc eſt, Pugio; ſive Ars hu„manae vitae correctrix.* Niſi quis „viſam Plantino hanc *Paraphraſin*, „et inde ſumtum titulum veriſimi„lius credat: quod non adeo mihi „probabile. — — Sed poteſt etiam, „ut a Simplicio ſint iſta verba,

„*Τέχνη ἀνθρ. διορθ.* Ita
„illo, ubi de titulo agit,
„mus: *εἰς μίαν πάντα τελ*
„*τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀν*
„*ζωῆς.*" — Nos vero p
verba ab hujus libelli titu
Gronovio, reſecanda pu
auctoritate codicum *m. n.*
illa prorſus ignorant. D
liquet, quum exeſus hac
liber. Exſtant equidem il
Τέχνη ἀνθρώπων διορθω
cod. noſtro *p.* ſed ita ſe
pta, ut aliunde adſcita
Quod de Plantiniana ed
chiridii Caſaubonus
titulus, quem ibi libel
fert, e Wolfiana edi
tus eſt; quem haud d
e Simplicio adſciver
Ars humanæ vitæ
Simpl. Comment. p
ad breviorem pro
titulum (*Epicteti*

[EPICTETI,]

Ars humanæ vitæ emendatrix: Præcepta ſcilicet, quæ ad propriam commonitionem viri graves, et virtute præditi conſcripſere.

I.

Res quædam in poteſtate noſtrâ ſunt: quædam non ſunt. In noſtrâ poteſtate eſt opinio, appetitio, deſideri-

jiciens, quo ſignatius faceret libelli argumentum; quemadmodum ab eodem Wolfio ad *Cebetis Tabulæ* titulum hæc verba adjecta ſunt, *qua Vitæ humanæ prudenter inſtituendæ ratio continetur.*

Nec vero in reliquis Tituli verbis conſentiunt Libri. Caſaubonus edidit: *ὑποθῆκαι ἃς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γεγράφασι* &c. Codices *n.* et *p.* ſic habent: *ὑποθ. ἃς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτοῖς γεγρ.* Eodem modo cod. *o.* niſi quod *εἰς* præpoſitionem omittit. Quarum rationum nulla non ferri poterat, *ὑπόθεσιν* intelligendo *argumentum in quo quis ſe exerceat*, *argumentum ad meditandum propoſitum:* quo de uſu ejusdem vocabuli conſuli poterit Lexicon noſtrum Polybianum, et Index in Epictetum. Et illud quidem vocabulum ſi tenes, peropportunus præſertim erit etiam dativus caſus *ἑαυτοῖς*, pro *ἑαυτῶν.* At, ut taceam, rariorem tamen eſſe illum vocabuli *ὑπόθεσις* uſum, habebat utique moleſtum aliquid illa dictio, *ὑποθῆκαι εἰς ὑπόθεσιν.* Neque potui mihi temperare, quin præferrem planiſſimam illam inſcriptionem, quæ (Gronovio teſte, Bandinioque) præfigitur huic libello in vetuſtiſſimis Mediceis membranis, *Ὑποθῆκαι ἃς εἰς ὑπόμνησιν ἑαυτῶν γεγρ.* &c. Quæ ſcriptura, quemadmodum idem Gronovius obſervavit, mirifice etiam convenit cum illa formula toties in hoc libello repetita, *Μέμνησο.*

Poſt *σπουδαῖοι* adjiciunt *τινὲς* codd. *n.* et *o.* Porro in *n.* poſt titulum, hæc verba leguntur: *Κεφ. ἑβδομήκοντα καὶ δύο.*

CAP. I. Reſpondet hoc caput *tribus prioribus ſectionibus Capitis primi* noſtræ editionis Enchiridii.

1. *τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν.* *τὰ μὲν ἐστιν ἐφ' ἡμῶν* codd. n. o.

3. δόξαι..

3 λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τ
ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ο
4 τερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν εἰσὶ φύσει ἐλ
ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα. τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
5 δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέμνησο οὖν, ὅτι,
φύσει δοῦλα, ἐλεύθερα οἰηθῇς· καὶ τὰ ἀ
ἴδια· ἐμποδισθήσῃ, λυπηθήσῃ, ταραχθήσῃ,
6 καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Ἐὰν δὲ τὰ
μόνα οἰηθῇς σὰ εἶναι, τὰ δὲ ἀλλότρια, ἀλλότρι
σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει,
μέμψῃ, οὐκ ἐγκαλέσῃ τινὶ, ἄκων πράξεις οὐδ
7 θρὸν οὐχ ἕξεις. βλάψαι γάρ σε οὐδεὶς δύνατα

β.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ
2 κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν
παντελῶς· τὰ δὲ ὑπερθέσθαι πρὸς τὸ παρὸν, κα
3 γουμένως ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. ἐὰν δὲ καὶ ταῦ
λῃς, καὶ ἄρχειν, καὶ πλουτεῖν· εἰκὸς μὲν, μη
4 των σε τυγχάνειν· πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀπο
δι' ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εἰλικρινὴς εὐλάβεια
γίνεται.

3. δόξαι. δόξα in ſing. dant quatuor noſtri codd. Pariſ. quod ſpeciem utique habet. Sed in pluralem, quem in ipſo Enchiridio longe plerique codices ingenti conſenſu agnoſcunt, in hoc libello cum Caſauboni exemplo conſentiunt vetuſtæ Mediceæ membranæ; quæ ſi aliud dediſſent, non fuerat ſane discrepantiam eam præteriturus Gronovius. Quare in hoc obtemperare Pariſienſibus libris non ſum auſus.

4. ἀπαραπόδιστα, ἀπαρεμπόδιστα unus cod. q. Duas voces (ἀκωλ. et ἀπαραποδ.) p
ſit o.

5. ἐμποδισθήσῃ, λυπηθ
verſo ordine, λυπηθήσῃ, ἐμ

μέμψῃ καὶ Θεόν. Sic communi conſenſu quin cum m. n. o. p. q. p
Θεοὺς, quod ediderat Ca

6. οὐδέν σε ἀναγκάσει
σε ἀναγκ. habet m. u
chir. ſed Pariſini v
nent.

ἐγκαλέσῃ. Sic m
edd. non male. S
n. o. et q. ſicut E

derium, averſatio; & ut uno complectar verbo, quæ libet noſtræ actiones. Noſtri arbitrii non ſunt, corpus, pecunia, gloria, imperia: ad ſummam, ea quæ ipſi non agimus omnia. Ac ea quidem, quæ nobis parent, libera ſunt naturâ ſuâ; nec prohiberi ab ullo, nec impediri poſſunt. In quæ autem ipſi jus nullum habemus, ea ſunt infirma, obnoxia ſervituti, obnoxia impedimentis, aliena. Proinde memento, ſi ea quæ naturâ ſerviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris; fore ut impediaris, doleas, perturberis, Deum hominesque accuſes. Sin ea ſola tua exiſtimaris, quæ tua ſunt; aliena vero quæ ſunt, aliena; te nemo coget unquam, nemo te impediet, neminem accuſabis, neminem criminaberis, ages nihil invitus, inimicum non habebis: cum nemo ſit qui nocere tibi poſſit.

II.

Cum igitur tantas res appetas, ſic eas ſuſcipiendas eſſe memento, ut ſis non mediocriter incitatus, atque alia penitus relinquenda, alia in præſentia omittenda cenſeas, & tui ipſius curam tibi primo loco ſuſcipiendam. Quod ſi & illa deſideraris, & magiſtratus etiam atque opes appetieris, poteſt fieri, ut nec illa conſequaris: iis certe omnino excides, per quæ ſola libertas, & vera pietas comparatur.

III.

ptura fortaſſe et hîc veriſſima fuerit. Conf. cap. 36, 3.

ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις. Addit οὐδένα ſolus *q*.

CAP. II. Pertinet ad ſect. 4. cap. I. noſtræ ed. Enchir.

2. ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. Sic recte quinque noſtri codices msſti. Perperam vulgo ἑαυτῷ ἐπιμελ.

3. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, cum deſiderari utique vederetur, adjeci præeuntibus codd. *n*. *o*. *q*.

θέλῃς. Perperam θέλεις *p*.

4. Poſt πάντως γε μὴν inſerit καὶ cod. *o*.

μόνων. μόνον codd. *o*. et *p*.

περιγίνεται. Pluribus verbis hoc effert cod. *o*. περιγίνεσθαι πέφυκεν ἢ περιγίνεται. Quod non ita accipio, ut junctam utramque dictionem voluerit librarius, ſed ut optionem daret utrum malles, ſive περιγίνεσθαι πέφυκεν, ſive περιγίνεται.

CAP. III.

γ'.

Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ φαντασ
τραχεῖαν, μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι φαν
2 οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα δοκίμα
τούτοις, πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστ
ἢ περὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. καὶ ἐὰν τῶν οὐκ ἐ
3 πρόχειρον εὐθὺς λέγειν, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐ
4 ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τυχεῖν οὗ ὀρέγ

CAP. III. Complectitur ſectionem 5. capitis I. noſtræ ed. cum ſect. I. capitis II.

I. Εὐθὺς οὖν παντὶ λογισμῷ. „Enchirid. Εὐθὺς οὖν παντὶ φαν„τασίᾳ. In ſequentibus quoque non „ſemel eadem mutatio, ubi in En„chiridio, vel φαντασία, ut hic, „vel διαλογισμοί. Atque ita ve„teres Chriſtiani paſſim locuti: „unde in eorum ſcriptis κατὰ τῶν „λογισμῶν varii tractatus, et fre„quentes excurſiones.“ Mer. Casaub. — Vide infra, cap. 30, I. et cap. 31, I et ſqq.

δεικνῦντι. δεικνύντι ſcribitur in *n.* ἐπιδεικνῦντι in *m.*

φαντασία εἶ. Sic bene *m.* et *p.* cum edd. Sed εἶ in ἢ corrupit q. in ἐστὶ mutarunt *n.* et *o.*

2. ἔπειτα δοκίμαζε. Nil mutant Pariſienſes libri; ſed Mediceus habet ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴν δοκίμαζε, quod placuit Gronovio, qui ait, plenius et planius haud dubie ſic ſcribi, ne ſit neceſſe cum Merico vertere *rem ad has regulas exige.* At equidem non ſatis video, quo pacto congruat iſta ſcriptura cum eis, quæ continuo ſequuntur, πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ὁ λογισμός.

4. Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως μὲν &c. Incommode hæc a ſequenti Capite avulſa ſunt, et ſuperiori parti hujus Capitis juncta: quam junctionem etiam, interſertâ poſt Μέμνησο particulâ οὖν, inſigniorem fecerunt codices noſtri *m. o. q.*

Sed, quoniam e
culam non modo
branæ Mediceæ,
ſienſes membran
ni exemplo ign
que eædem in
mox initio capit
go, Ἐὰν δὲ μόνα
Enchiridion,
habent; par eſt
peritam iſtam rat
Paraphraſte eſſe
qui orationis co
perſpexiſſent.
ritam rationem
vulgo, poſt
puncto interpoſi
καὶ ὀρέξεως μὲν
que ſententiam i
men, verum ſi q
καὶ ὀρέξεως μὲν,
cum præcedenti
hæreant, ut p
Μέμνησο pende
telligenda ſint a
μνησο, ὅτι ὀρέξε
νων &c. *Memen*
profeſſionem, ut
adpetat; declina
quod declinet;
fueris adpetitione
iri; ſi in id qu
ris, iri deriſum.
reſpectu equide
cto, quod poſt
nebant, *minus*

Sed et in ipſ
ram ᾧ ἐκκλίνει
ſum, minime c

III.

Ad omnem igitur aſperiorem ſpeciem, quam cogitatio tua ſibi fingit, aſſuefacito te, ut in promptu tibi ſit ita continuo ſubjicere: viſum es animi: ſed minime, quod videris, es. Poſtea rem ad has regulas exige: Utrum in iis rebus verſetur ea cogitatio (ſeu ſpecies cogitationi tuæ oblata:) noſtræ poteſtati ſubjectis; an vero alienis. Quod ſi in alienis eam verſari percipias, in promptu ſit, illam nihil ad te attinere. Memento (præterea) appetitionis id eſſe propoſitum (ſive eam poſtulationem:) ut conſequaris quod appetis: averſationis autem propoſitum,

Præeunte Caſaubono *ὃ ἐκκλίνεις* vulgo edebatur, quod per ſe quidem commodiſſimum videri debebat. At Gronovius e cod. Med. *ᾧ ἐκκλίνεις* protulit, idque ob præcedens *ἐκείνῳ* „verius et ad cu„ſtodiam græciſmi ſuavius" judicavit. „Sic enim ſolent. (inquit.) Etiam noſter cap. 36. *περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίνεις.*" — Ego vero, ſi vulgatæ ſcripturæ reliqui noſtri codices adſtipularentur, fateor dubitaturum me fuiſſe, ſervandi ne græciſmi cauſſâ adoptanda eſſet ſcriptura a Gronovio commendata. At *ὃ* quidem quatuor Pariſini libri non agnoſcunt, ſed ejus loco *οὗ* ponunt omnes, verbum *ἐκκλίνειν* cum genitivo conſtruentes. Quod ipſum ſpeciem aliquam veri habebat, non equidem quod ita uſus ferat græcorum melioris ævi ſcriptorum, ac philoſophorum præſertim, a quibus cum accuſativo utique conſtrui ſolitum id verbum novimus; ſed quod ita loqui ſolitus videri poterat Paraphraſtes noſter. Nam rurſus initio cap. ſeq. iidem quatuor Pariſini libri non *μόνα ἐκκλίνῃς*, ſed *μόνων*, ſcribunt: tum mox ibidem tres certe *n. o. q.* non *τὰ παρὰ φύσιν*, ſed *τῶν παρὰ φύσιν*, nec *νόσον*, *θάνατον*, *πενίαν*, ſed *νόσου*, *θανάτου*, *πενίας*: rurſusque iidem *n. o. q.* cap. 36, 5. non *οἷς ἐκκλίνεις*, ſed *ὧν ἐκκλίνεις* habent. At hoc quidem poſteriori loco non modo codex Med. verum etiam Pariſienſium probatiſſimus *p.* cum editis in *οἷς* conſentit: idemque codex *p.* licet initio cap 4. cum *n. o. p.* *μόνων* teneat, tamen mox ibidem cum Ms. Med. et edd. in *τὰ παρὰ φύσιν*, tum in *νόσον*, in *θάνατον*, et *πενίαν* conſentit. Vnde probabile fit, conſtructionem iſtam cum genitivo nonniſi ex ſequiorum librariorum ſoloeco uſu in libros, quos dixi, invaſiſſe. Et hoc quidem loco, in quo verſamur, ſi *ᾧ* ſtatuatur antiqua fuiſſe et genuina Paraphraſtæ noſtri ſcriptura, eo facilius fieri potuerat, ut ſuo more genitivum ſubſtituerent librarii, quod et parum familiaris hominibus illis erat atticiſmus iſte *ἐκείνῳ ᾧ ἐκκλίνεις*, et quod aliâs quoque haud raro confuſas ab illo hominum genere vocales *ω* et *ου* ob figurarum ſimilitudinem novimus. (Pari errore infra c. 30, 2. pro *τῷ εἶναι* habet *τοῦ εἶναι* codex *p.* Et *ἑαυτοῦ* pro *ἑαυτῷ* habet cod. *n.* cap. 15. 3.) Itaque eam ſcripturam *ᾧ ἐκκλίνεις*

δὲ, τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ῷ ἐκκλίνεις· καὶ ὁ μὲν ἀποτυγχάνων, ὀδυνηθήσῃ· ἐκκλίσει δὲ περιπ γελασθήσῃ.

γ.

Ἐὰν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπέσεις. νόσον δ᾽ ἂν ἐκ
2 θέλῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, ὀδυνηρῶς διάξεις. οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν. τὴν
3 δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἄν τε γα γῃ τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν τινὸς, ἀποτυγχάνειν ἀν τῶν τε ἐφ᾽ ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν, οὐδὲν

κλίνεις veram hoc loco judicavi, quam eamdem in Enchiridio etiam exhibere codicem noſtrum *Pg.* monuimus ad Ench. II. 1. ſive quod ea in Enchiridio pariter genuina fuerit ſcriptura, ſive potius quod in illum codicem ex ipſa hac Paraphraſi (quemadmodum paſſim aliæ nonnullæ ejusdem codicis lectiones) fuerit adſcita.

καὶ ὀρέξεως μὲν. Nil mutant alii: ſed in *m.* eſt *καὶ ὁ μὲν ὀρέξεως*, quod ob verba *ὀδυνηθήσῃ* & *γελασθήσῃ* in ſecundâ perſonâ poſita ferri utique non poteſt. Sed vide, ne *ὁ* ex *ὅτι* ſit decurtatum; quæ particula percommode ſane hîc e ſuperioribus verbis repetita legeretur, quamquam eâ adjecta non tam *καὶ ὅτι μὲν ὀρεξ.* quam *καὶ* [*ὅτι*] *ὀρέξεως μὲν* fuerit dicendum.

CAP. IV. Reſpondet poſteriori parti ſectionis primæ capitis II. noſtræ editionis Enchiridii, tum integræ ſectioni 2. ejusdem capitis. De ratione parum commoda, qua poſteriorem partem capitis ſuperioris ab hoc capite diremerunt librarii, paulo ante monui.

1. Ἐὰν μὲν οὖν. Sic ſcripſi præeunte cod. Med. pro Ἐὰν δὲ, quod conſentientibus Pariſinis noſtris editum erat: qua d tate pariter paulo ante dic Ibidemque jam notavi, no ſed *μόνων ἐκκλίνῃς* ſcribere *n. o. p. q.*, tum rurſus *τ* *τὰ) παρὰ φύσιν n. o.* et *q.* cem *p.* vero *τὰ παρὰ φύσ* re, denique codicem *m.* e et in *μόνα* cum vulgatâ ſc conſentire. Dictionem iſt *παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ*, bonus cum plerisque interp ſic accepit, *quæ eorum natu in te ſunt, repugnant.* At quidem hanc vim habere vi ut intelligeretur primum o *nihil eſſe declinandum niſi σοὶ*, at non utique omnia *σοὶ*, ſed nimirum *ex num ἐπὶ σοὶ ea ſola quæ ſint con ram.* Potuerat haud abſim tia ſic dicere, *τῶν παρ ἐπὶ σοί*: cujus diction futura erat, primum, caretur, *nihil declinandu τὰ παρὰ φύσιν, quæ ſin turam*; deinde, (quonia *φύσιν* alia ſunt *ἐπὶ σ οὐκ ἐπὶ σοὶ*, et qu prudens illa ſola de vis ratione declinat poteſtate ſunt) u

ſitum, ne in id incidas, quod adverſaris. Porro, fruſtratus appetitione tūa, lugebis: in id incidens, quod averſatus es, rideberis.

IV.

Itaque ſi ea ſolum averſare, quæ eorum naturæ, quæ in te ſunt, repugnant; in eorum quæ averſaris, nihil incides. At ſi morbum averſari velis, aut mortem, aut paupertatem, ærumnoſus vives. Averſationem igitur ab iis rebus amovebis omnibus, quæ in nobis ſitæ non ſunt: atque in eas transferes, quæ naturæ eorum, quæ noſtri arbitrii ſunt, repugnant. Appetitionem autem hoc tempore prorſus auferto; nam ſi ea, quæ arbitrii noſtri non ſunt, deſideraris; fruſtrari neceſſe erit. Ea vero quæ nobis parent, quatenus recte poſſint expeti, nondum es aſſecutus. Sed eo tantum utitor ani-

te ex numero τῶν παρὰ φύσιν ſola es declinare debere, quæ ſint ἐπὶ σοὶ, id vero eſt, *pravas actiones, pravum facultatum tuarum uſum.*

ὧν ἐκκλίνεις. Sic correxi, præeuntibus *o.* & *p.* Vulgo ὧν ἐκκλίνῃς, quod & *m.* & *n.* habent, in ſubjunctivo, cui non erat hîc locus, niſi ἂν poſt ὧν interſeras, quam tamen particulam nullus liber agnoſcit: ſed nihil in hoc præſertim libello frequentius, quam vocalium η & ει confuſio, in optimis etiam quibusque codicibus. (Sic mox *p.* perperam θέλεις pro θέλῃς habet.) Quid h. l. fuerit in *q.*, non liquet.

περιπέσεις. Sic recte *m.* & *o.*, quod in περιπέσῃς corrupit *n.* (conf. ad cap. 31, 24.) περιπέσῃ habet *p.* cum edd. quod ferri potuiſſet ultimâ circumflexâ, περιπεσῇ.

νόσον — — ἢ θάνατον, ἢ πενίαν. Temere νόσου & θανάτου & πενίας ſcribunt *n. o. q.* de qua ſcriptura ſub finem cap. præc. dixi, ad verba ᾧ ἐκκλίνεις.

2. τὴν ὄρεξιν δὲ. καὶ τὴν ὄρεξιν δὲ eſt in *m.*, importune adjectâ καὶ particulâ.

3. ἄν τε γὰρ — — τῶν τε ἐφ' ἡμῖν. Particula τε utrobique aberat vulgo, quam priori loco dederunt codices *n. p. q.*, poſteriori loco omnes quinque, *m. n. o. p. q.*

ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν &c. *Et eorum, quæ in noſtra poteſtate ſunt, quæ par eſt adpetere, nihil adhuc tibi adeſt.* ὅσων recepi ex *n. p. q.* Vulgo ὅσον legebatur, id eſt *quatenus*; quod ſi verum eſt, debebat infra nude οὔπω σοι πάρεστι ſcribi, non οὐδὲν οὔπω, in quod quidem conſentiunt omnes.

4 σοι πάρεστι. μόνον τῷ ὁρμᾷν καὶ ἀφορ
κούφως, καὶ μεθ᾽ ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμ

ε.

Ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρ
εχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο λέγειν ἐ
ὁποῖόν τι ἐστὶν, ἀπὸ τῶν σμικροτέρων ἀ
2 ἂν ποτήριον στέργῃς, ὅτι ποτήριον στέργεις· ἰ
τος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν χύτ
3 φύσιν ἔχουσαν τοῦ κλᾶσθαι. ἂν ἀδελφὸν
ὅτι ἄνθρωπον θνητὸν ἀγαπᾷς. ἀποθανό
αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ.

ϛ.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπο
2 σεαυτὸν ὁποῖόν τι ἐστὶν ἔργον. Ἐὰν εἰς
ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν τα
3 σεσι. τοὺς προτιμοτέρους σου· τοὺς παῤῥησί
σου. μετέχοντας· τοὺς κελεύοντας· τοὺς
νοντας, καὶ λοιδοροῦντάς σου τὴν ἐγκράτει

4. κούφως, —— καὶ ἀνειμένως. Perperam, et contra quatuor noſtrorum codicum conſenſum, in omnibus quas vidi editionibus κουφῶς et ἀνιεμένως expreſſum erat. — (Nempe adeo religioſa fide poſteriores editores Caſaubonianam ſunt ſecuti, in qua eodem modo ſcriptum.)

CAP. V. Pertinet ad cap. III. noſtræ editionis Enchiridii.

1. ἐν σεαυτῷ. Temere ἐν vocula omiſſa in *q*.

σμικροτέρων. Vulgo μικροτέρων. Adoptavi formam, quam dedere codd. *n. p. q*.

2. ἂν ποτήριον στέργῃς. ἄν τε ποτ. habet *q*., adjectâ particulâ, quæ multo commodius abeſt ab aliis. Pro στέργῃς temere στέργεις ſcriptum in *p*. Pro
et hoc loco, et mox ru
capitis, per operaru
παραχθήσῃ expreſſum
cunda ed. Berkel. que
bona fide repetiit Schr

ὅτι φύσιν ἔχουσα
ἔχουσα, quod ferri pot
ligendo ἐστί. Sed quo
dixerat, ὅτι ποτήριο
& infra ὅτι ἄνθρωπ
etiam hîc commodius
ligere verbum quod a
adſciſceret, nempe ipſu
quemadmodum ad ἂν χ
ligebatur στέργῃς. Qu
recepi, quod dedere
Sed *p*. quidem nomin

3. ἂν ἀδελφὸν ἢ
gato ἐὰν formam ἂν

animi motu, qui ad res vel perſequendas, vel omittendas; (idque leviter, & cum exceptione, & remiſſe;) ſufficiat.

V.

Singulis in rebus quæ vel delectant, vel uſui ſerviunt, vel (naturali amore) diliguntur, memento tibi ſuggerere cujusmodi (res illæ) ſint, exorſus a minimis. Si poculum diligis, te poculum diligere: ſic erit, ut eo confracto, non animo perturberis. Si ollam, te rem natura facile fragilem diligere. Si fratrem, ſi amicum; hominem, ita à natura comparatum, ut mori ei neceſſe ſit. Ita fiet, ut cum morietur, non perturberis.

VI.

Opus aliquod aggreſſurus ipſe tibi ſubjicito cujusmodi ſit illud opus. Si ad convivium abeas, ea tibi proponito, quæ fiunt in conviviis. Qui ſint honoratiores, alios: quibus magis eſſe familiaribus liceat: qui provocent (ad bibendi certamen:) qui multum bibant, & tuam temperantiam convitiis inceſſant; qui petu-

qua paulo ante communi conſenſu uſi ſunt omnes; hic vero codd. *n. o. q.* Temere vero prorſus *p.* ἐὰν ἀδελφὸς ἢ φίλος in recto caſu ſcripſit.

ἄνθρωπον θνητὸν. Priorem vocem, quam cæteri agnoſcunt omnes, prætermiſit cod. *o.*

CAP. VI. Nobis in Enchir. cap. VIII.

1. μέλλῃς. μέλλεις *p.* θέλῃς *q.* ἐστὶν ἔργον. Nolim damnare vulgatum ἐστὶ τὸ ἔργον; a qua ex Med. nullam discrepantiam protulit Gronovius. Repræſentavi vero ſcripturum, quam dederunt quatuor noſtri codd. *n. o. p. q.*

2. Ἐὰν. ἂν *n. o.* Iidem mox πρόβαλε ſcribunt, pro πρόβαλλε.

3. προτιμοτέρους ſcripſi cum *p. q.* Minus recte vulgo προτιμωτέρους.

πλέον σου. πλείονος σοῦ *m.* quod vulgato non præferendum putavi.

τοὺς κελεύοντας. „An τοὺς „κλοπεύοντας: quia, in Epicteto, „inter alia τοὺς κλέπτοντας? et „*fures balnearii* Catullo quoque (ut „alios omittam) dicti et notati? „Non puto; nec hic opportunum?“ Mer. Casaub. — Poſſis, ſi quid mutato opus eſſet, τοὺς κολακεύοντας conjectare, *adulantes ei qui convivium præbet.* Sed in librorum conſenſu mutare vulgatum non ſum auſus, ferendumque putavi, eâ ſententiâ quam Caſaubonus in verſione interpretatus eſt.

4. τις

4 ἀτάκτως συνδειπνοῦντας. οὕτω γὰρ ἀσφ
ἅψῃ τοῦ ἔργου· μάλιστα, ἐὰν εὐθὺς
ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑστίασιν θέλω, τὴν ἐμα
αἵρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάττων.
5 τως ἐφ᾽ ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἐάν
προέθου ἔργον, γένηται ἐμπόδιον, πρόχε
σοι λέγειν· Οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλ
ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν
οὐ φυλάξω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γ

ζ.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγμα
2 τὰ περὶ αὐτῶν δόγματα. Οἷον, θάνατος οὐ
ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσ
3 ἐφαίνετο. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρα
ἢ λυπώμεθα, μή ποτε ἄλλον αἰτιασώμεθ
ἑαυτοὺς, τουτέστι, τὰ ἑαυτῶν δόγματα.

η.

Ἀπαιδεύτου ἔργον, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν ἐφ᾽ οἷς π
κῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ.
μένου, μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

θ′.

2 Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήμα
ἱμάτιον ἐπαιρόμενον ἔλεγεν, ὅτι καλόν εἰμ

4. *εἰς τὴν ἑστίασιν.* Deeſt articulus in *n. o. q.* non male.

φυλάσσων. φυλάξων ſolus cod. *a.*

5. *ἤθελον* ſcripſi cum *n. o. p. q.* Vulgo *ἔθελον.*

CAP. VII. Reſpondet priori parti capitis V. noſtræ editionis Enchiridii.

2. *θάνατος. ὁ θάνατος n. q.* Articulum cum editis ignorant *m. o.* & *p.* non male quidem.

ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι. Sic communi conſenſu dederunt *m. n. o. p. q.* Tria vero verba *καὶ τοῖς* aberant vulgo in edd

δεινὸν ἂν ἐφαίνετο. Iam, cum pariter de editis, adſcivi ex *m.* ret vero eadem code

3. *ἐμποδιζώμεθα.* dices noſtri omnes, *ἐμποδιζόμεθα.* Sed quentia verba, *ἢ* πώμεθα, ignoran Mssti cum editis, ſe vetuſtiſſimus Medice adjeci.

lanter ſe gerant in menſa: (te ibi reperturum.) Sic tutius rem aggredieris; præcipue ſi mox ipſe tibi dixeris: Ad convivium abeo, ſic animatus, ut meum inſtitutum naturæ congruens conſervem. Eodemque modo in unoquoque negotio. Ita enim ſi quid impedimenti fuerit, quo minus id quod agitabas, perficeretur; in promptu quod dicas: Equidem non hoc ſolum volui, ſed & inſtitutum meum naturæ conſentaneum tueri: non tuebor autem, ſi, quæ fiunt, ægre tulero.

VII.

Homines perturbantur non rebus, ſed iis quas de rebus habent opinionibus. Verbi cauſa: Mors non eſt malum; alioquin enim & martyribus ita viſum eſſet. Cum igitur impedimur, ne culpemus alios unquam, ſed nosmet ipſos, hoc eſt, noſtras opiniones.

VIII.

Alios accuſare in propria calamitate, hominis eſt ineruditi: ſe ipſum, ejus qui erudiri cœperit: nec ſe, nec alium, eruditi.

IX.

Nulla aliena præſtantia efferaris animo. Si veſtis ſemet jactans diceret: *Sum pulchra;* ferendum eſſet. Tu au-

μή ποτε. *μηδέ ποτε* n. & o.

αἰτιασώμεθα. Placuit hæc verbi forma, quam præiverunt quinque noſtri mssti. Vulgo *αἰτιώμεθα*, quemadmodum in ipſo Enchiridio.

ἀλλ' ἢ ἑαυτούς. Etiam particulam *ἢ* quam ignorant impreſſi libri, communi conſenſu dedere ſcripti noſtri.

CAP. VIII. Reſpondet poſteriori parti capitis V. noſtræ editionis Enchirid.

ἄλλῳ ἐγκαλεῖν; τὸ, *ἄλλῳ ἐγκαλεῖν* n. & o. Iidemque rurſus ſub finem capitis ante *μήτε ἄλλῳ* eumdem articulum *τὸ* inſerunt, quem in Enchiridio quidem utrobique libri omnes agnoſcunt, in Paraphraſi vero ignorant m. p. & q. cum editis.

CAP. IX. Pertinet ad noſtrum caput VI.

2. *Εἰ τὸ ἱμάτιον.* Εἰ γὰρ τὸ ἱμ. habent n. o. & q. inſerta conjun-

ἂν ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος,
3 καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἱματίῳ ἐπαίρῃ
ἐστὶ τὸ σὸν, εἰ μὴ χρῆσις φαντασιῶν;
χρῆσιν φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς,
ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ σεμνύνῃ.

ι.

Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντο
ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι κο
2 λέξασθαι ἢ ψηφῖδας συνάξαι· τετάσθα
διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπι
3 μή τι ὁ κυβερνήτης σὲ καλέσῃ· κἂν καλ

junctivâ particulâ, quæ percommode abeſt ab edd. & vetuſtioribus Msstis *m.* & *p.*

ὅταν λέγῃς. Sic recte *m. n.* & *o.* puto & *q.* Nec aliud debuit *p.* qui *λέγεις* ſuo more ſcripſit. Perperam vulgo *λέγῃ.* Vocem *ἐπαιρόμενος*, quæ h. l. ſequitur, temere omiſerunt *n.* & *o.*

3. *κατὰ φύσιν ἔχῃς.* Recte *ἔχῃς* ſcripſere *o.* & *q.* Cæteri *ἔχεις* cum editis, perpetuo errore.

ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ. Perperam vulgo *ἐπὶ σῶν ἀγαθῶν.* Veram ſcripturam dedere quinque noſtri codices.

σεμνύνῃ. Significare videtur Gronovius, *σεμνύνου* ſcribi in Med. Nec tamen ſatis adparet, ſua-ne e conjectura ſic ſcribendum ille putarit, an in codice eam ſcripturam repererit. Quidquid ſit, mihi non ſolicitanda viſa eſt vulgata, cui quatuor etiam Pariſienſes libri patrocinantur.

CAP. X. Nobis in Enchiridio, Cap. VII.

1. *ἐν πλοίῳ.* Scripturam iſtam (*Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμ.*) a manu eſſe Paraphraſtæ noſtri, haud ſane abſurdi cæteroquin viri, ægre mihi perſua-

deo. Sed conſtan
portunum illud *ἐ*
libri noſtri omnes
quod ipſum quid
fere non dubito hi
a Paraphraſte,
eſt in Enchiridio.

εἰ ἐξέλθοις. A
ἐξέλθῃς, omnino f
Mire vero variant
εἰ ἐξέλθοις nonni
vavit. Mendoſe
bit *q.* *ἐξέλθοις*
p. *ἐξέλθῃς* absqu
o. *ἂν ἐξέλθοις* edd

ὁδοῦ μὲν πάρεργο
ἀναλέξασθαι. V
ἐστιν ſcribebatur.
do cum *n.* & *o.*
κυστίγγιον delevi,
accentu ſcripſi,
non cohærere *πάρ*
ἐστι κοχλίδας ἀνα
ter conchulas legen
puto ſcribere vol
librarium codicis
ἔτι ſcriptum; qu
quo pacto placer
tuerit, quandoq
finitum in illa ph

ψηφῖδας, calcul
apographo edider

autem, cum de veſte pulchra gloriaris, ſcito te de veſte gloriari. Quid igitur eſt tuum? Uſus viſorum: (ſive, extrinſecus oblatarum ſpecierum quæ mentem movent.) Cum igitur in uſu viſorum ita te geres, quemadmodum natura poſtulat, tum de bono (quod tuum eſt;) gloriari poſſe te, credito.

X.

Quemadmodum in navigatione, ſubducto navigio, ſi aquatum exieris, nihil vetat, in tranſitu quaſi, etiam cochleolas legere, aut umbiliculos colligere: animo autem in navigium intento eſſe oportet; & oculos eo ſemper referre: ne forte gubernator vocet: ac tum om-

 nia

vocem prorſus corruptam eſſe intelligens, ψεκάδας corrigendum putavit, quod *umbiliculos* vertit, reſpiciens Ciceronis verba de Orat. lib. II. 6. *Solet narrare Scævola, conchas eos & umbilicos ad Cajetam at ad Laurentum legere conſueſſe.* At in veriſſimam ſcripturam ψηφῖδας conſentiunt quinque noſtri Mssti. Laudavit hac occaſione Gronovius varia Luciani loca, quibus τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων fit mentio.

2. τετάσθαι. Sic penacute ſcribendum putavi, ut in Enchir. Vulgo τετᾶσθαι ſcribebatur προπερισπωμένως, nec e noſtrorum codicum ullo diverſa adnotata eſt ſcriptura.

τὴν διάναιαν πρὸς τὸ πλοῖαν. Verba τὴν διάνοιαν deſunt in *n. o. p. q.* & abeſſe utcumque poterant. At quum & Caſaubonus in ſuo exemplo ea repererit, neque ex ms. Med. ad h. l. quidquam diſcrepantiæ adnotaverit Gronovius, nefas foret ea expellere: quum præſertim in Enchiridio citra controverſiam locum ſuum tueantur, neque ulla ſit cauſſa, cur prætermiſſurus ea videri debeat Paraphraſtes. ϛυνεχῶς πρὸς τὸ πλοῖον h. l. ſcribit *q.* prætermiſſâ mox deinde eâdem voce, ubi alii eam ponunt.

ἐπιστρέφεσθαι. Prætuli hanc verbi forman in præſ. paſſ. in quam conſentiunt *n. a. p. q.* cum Enchiridio. Vulgo ἐπιστρέψασθαι.

μή τι ὁ κυβερνήτης σε καλέσῃ. Variant libri fere ut in ipſo Enchiridio. μή τι dedere *m.* & *p.* μήτοι edd. μήποτε *n. a. q.* In καλέσῃ recte conſentiunt Pariſienſes cum edd. pro quo mendoſe in *m.* καλέσοι ſcriptum; quod quo pacto probare potuerit Gronovius, viderint ii quibus idem placet. Pronomen vero σε, quod ignorant alii, adſcivi ex eodem Med. quum probabilius mihi videretur temere ab aliis prætermiſſum eſſe, quam ab hoc ſcribâ adjectum. Ejusdem pronominis veſtigia in Var. Lect. Enchiridii vidimus.

3. κᾂν καλέσῃ. Sic communi conſenſu dant codd. *n. a. p. q.* neque

ἐκεῖνα ἀφέντα δραμεῖν, ἵνα μὴ δεδεμένος βι-
4 τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ-
διδῶνται ἀδελφοὶ, ἢ φίλοι, ἢ συγγενεῖς, ἢ οἰκη-
5 κωλύει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε
6 πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους, μηδ᾽ ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν
ῇς, μηδέ ποτε ἀπαλλαγῇς τοῦ πλοίου,
7 καλούμενος ἐλλίπῃς, καὶ δεδεμένος βληθῇς.
ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται.

ια.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς σὺ θέλεις μᾶλλον θέλε αὐτὰ γίνεσθαι, ὡς γίνεται· κ- πως διάξεις.

que aliud debebat Med. qui eodem errore, quo proxime ante, κἂν καλέσοι ſcripſit. καὶ τότε πάντα ediderat Caſaub.

4. οὕτω καὶ. Sic ſcripſi cum *κ. ο. q.* οὕτως καὶ *p.* cum editis, neſcio an et Med.

ἐὰν διδῶνται. Hoc præivit *κ.* quod ad Enchiridii ſcripturam proxime accedit. ἐὰν διδόνται *p.* & *q.* cum edd. quod ferri non poterat. Percommode vero ἐὰν διδῶνται adfertur in ora Enchiridii Nili in cod. Pariſ. MCCXX. in quo ſparſim et aliæ nonnullæ lectiones ex hac Paraphraſi minio ad oram adpictæ ſunt. (In eâdem orâ, initio hujus capitis, incommoda illa ſcriptura ἐν πλοίῳ, quam tenent libri noſtri omnes, adnotata eſt, pro ἐν πλῷ, quod in contextu Nilus habet cum omnibus Enchiridii libris.) δίδονται abſque ἐὰν habent *κ.* & *ο.* quod ita dictum videri poterat, quemadmodum ſæpe in Enchiridio, ut εἰ præpoſitio ſubintelligeretur.

5. τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους. Sic rectiſſime codd. *p.* & *q.* prorſus ut legitur in Enchiridio. Et parum abeunt in quibus eſt ἀφεὶς ἐκείνο ἐπὶ τὸ πλοῖον. Minus c inde a Caſaubono, vul batur τρέχων ἐπὶ τὸ πλ ἐκείνους, ad quam ſcript reris nihil e codice Med notatum a Gronovio.

6. μηδέποτε ἀπαλλα πλοίου. Ad iſta verba h tavit Caſaubonus: „Me „quam ut in Enchiridio „ποτὲ τοῦ πλοίου μακρο „nec Simplicius iſtud μ „gnoſcit.“ Confer Varie ctionis ad Enchir. cap. V bis congeſtam.

καλούμενος ἐλλίπῃς. verbo nil diſſentiunt lib et facile quidem conced phraſtæ dictionem iſtam, lo planior videri poterat καλοῦντος, quod erat i ridio. ἐλλίπῃς tenuit c unus noſter codex *κ.* aliud quid e Mediceo Gronovius. ἐκλίπῃς hab ἐλλείπῃς *p.* & *q.* in quibus perſæpe η et ι temere int mutantur, eo minus du

nia illa relinquere, ne vinctus tanquam ut oves, in navim conjiciaris: Sic & in vita pariter, ſi pro cochleola, aut umbiliculo, fratres aut amici dentur, aut propinqui, aut domus; nulla invidia eſt. At ſi gubernator vocarit, currens, relictis iſtis omnibus, ad navim redibis, neque reſpicies. Quod ſi ſenex es, à nave omnino non recedes, ne quando vocatus, vires (in via) tuæ deficiant, & vinctus conjiciaris. Quisquis enim non volens & libens ſequitur, hoc illum pati neceſſe eſt.

XI.

Ne poſtules ea quæ fiunt, arbitratu tuo fieri; ſed potius ita quæque fieri velis, ut fiunt; & nunquam dolebis.

nere iſtud, quod & in Enchiridii libris cunctis legitur, & cum ſequendi verbo βληθῇς aptius convenit.

βληθῇς. In legitimam hanc verbi formam cum editis et Med. conſentiunt vetuſtæ noſtræ membranæ *p.* Tres reliqui Pariſienſes codices βληθήσῃ habent, quod & tenuit librarius ille, qui totam hanc phraſin, quam ignorat Enchiridion, ad Enchiridion Nili in cod. Pariſ. minutâ ſcripturâ adjecit. (Vide Var. Lect. ad Enchir. et Notas ad Nili Enchirid.) Animo illorum, qui βληθήσῃ ſcripſerant, haud dubie obſervata erant verba, quæ leguntur Matth. 5, 25. μή ποτε εἰς φυλακὴν — — βληθήσῃ.

ἀνάγκη τοῦτο πάσχειν. In ms. Med. legi ἄκων ἀνάγκη τοῦτο πείσεται adnotavit Gronovius, cui hoc ſuavius erat viſum. Sed quod ad ſuavitatem quidem pertinet, arbitror ego, fore multos qui ſecus judicent. Illud certum eſt, quatuor noſtros Pariſienſes, & Nili codicem illum quem modo dixi, vocem ἄκων juxta cum editis libris ignorare. Et credibilius mihi viſum erat, ſcribæ membranarum Medicearum, cum hoc loco minus diligenter ſtatim inſpexiſſet exemplar ſuum, temere excidiſſe, ut occaſione præcedentis vocis ἑκὼν nunc ἄκων ſcriberet; cui voci ille continuo quidem deinde veram ſcripturam ἀνάγκη de exemplari ſubjecit, ſed iſtam delere noluit, ne liturâ deformaret librum.

CAP. XI. Enchirid. cap. VIII. noſtræ editionis.

Μὴ ζήτ. τὰ γινόμ. γίνεσθαι ὡς σὺ θέλεις. Prætuli hanc verborum ſeriem, quam conſtanter ſervant quatuor noſtri *a. o. p. q.* Vulgo ſic legebatur, Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα ὡς σὺ θέλεις γίνεσθαι. nec ad hæc verba quidquam adnotavit Gronov. Pro θέλεις, perperam θέλῃς habet *a.*

ιβ΄.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· ψυχῆς δ
μὴ σὺ θέλῃς. χώλωσις, σκέλους ἐστιν
2 ψυχῆς δ' οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐ
των ἐπίλεγε. εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τιν
διον, σὸν δὲ οὔ

ιγ΄.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων πειρασμῶν
2 τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.
γὰρ δυνάμεις ἡμῖν ὁ θεὸς ἐχαρίσατο νικητι
3 ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ἐὰν γυναι
σωπον πειράσῃ σε, εὑρήσεις δύναμιν, τὴν ἐγκ
ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις τὴν καρτερ

CAP. XII. Enchirid. cap. IX.

1. *σώματός ἐστιν ἐμπόδιον.* Quæ inde ab his ſequuntur verba, usque *σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον*, prætermiſit cod. *o.* obviâ erroris cauſſâ. Alii nil mutant, niſi quod *θέλεις* pro *θέλῃς* ſcripſit *p.*

2. *εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ* &c. Aberat *αὐτὸ* ab edd. nec agnoſcunt id pronomen Pariſienſes libri; & poterat nullo incommodo abeſſe: ſed oblatum a cod. Med. accipiendum putavi, quum præſertim & in Enchiridio libri agnoſcant omnes, & Paraphraſtes adjecturus potius, ſi ignoraſſent libri, quam oblatum neglecturus videri debuerit. Veruntamen, ne quid diſſimulem, idem pronomen initio cap. 14. ignorant in Paraphraſi libri omnes, licet in Enchiridio propemodum ad unum omnes illud agnoſcant.

σὸν δὲ οὔ. Vulgo *σὸν δ' οὔ.* Exſerte *δὲ οὔ* ſcripſi cum *n, o. p. q.*

CAP. XIII. Reſpondet noſtro capiti X.

1. *Ἐφ' ἑκάστῳ.* *Ἐφ' ἑκάστου* ſcribit unus noſter cod. *n.* quod rectius videri pote præſertim eamdem ſcrip antur Enchiridii codic quique ac propemodu Sed quoniam defendi e gatum potuit, quam tenent *m. o. p.* et *q.*, dum duxi. Confer ini ſeq.

ζήτει τίνα δύναμιν ἔχ go *ζήτει τὴν δύναμιν* cui ſcripturæ unus noſt *q.* ſuffragatur. *τὴν δύ* *ἔχεις* habent *n. o. p.* qu ſe parum commode en erat, & repugnabat ſente xime ſequenti, ubi abs conditione ſive reſtricti *habere hominem vires a* *ad ſuperandas tentationes* *latas.* De cod. Med. mon novius, pro *τὴν δύναμιν* eo *τίνα δύναμιν.* (ſic editione Berkeliana Not novii recte, ut puto, pro quo in Schroederi *δύναμιν* temere expre Pronomen relativum jectum ſit in eodem co

XII.

Morbus, corporis impedimentum; non animi, niſi ipſe velis. Claudicatio, pedis impedimentum eſt, animi non item. Et hoc, ut quæque res accidit, ſubjice tibi: invenies eas alterius cujuſpiam rei impedimentum eſſe, non tui, [qui non corpus; ſed animus es.]

XIII.

Quæcunque tentatio [ſive afflictio] tibi contigerit; diſpice quam facultatem habeas ad [rectum] ejus uſum. Naturales enim facultates Deus nobis largitus eſt, omnium quæ inimicus (Diab.) ad nos tentandos objicit, debellatrices. Si vultus [formoſæ] mulieris te irritat, præſto eſt continentia, quam [ad remedium] adhibeas. Si dolor, tolerantia; ſi convicium, patientia. Atque ita

ne, non adnotavit Gronovius: ſed probabile eſt, non eſſe adjectum; ſive adeſt, ex poſtremis elementis vocabuli *δύναμιν* per itaciſmum temere eſſe repetitum. Quidquid ſit, quamquam teneri poterat vulgata ſcriptura, equidem veſtigia ſequens vetuſtiſſimi illius codicis, veram Paraphraſtæ noſtri ſcripturam eam putavi, quam repræſentavi, quam eamdem in Enchiridio libri tuentur omnes.

2. *ἡμῖν ὁ θεὸς.* Inverſe *ὁ θεὸς ἡμῖν* ſcribunt *n. o. q.*

νικητικὰς. Sic recte quinque codices *m, n. o. p. q.* id eſt, *ad vincendum comparatas, quarum ope vincere poſſimus.* Vulgo *νικητὰς,* quod eſt *victrices.*

τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ὑποβαλλομένων habet Med, commode, cum de tentatione agatur; hac ſententiâ, *quæ ab inimico (nempe a Satana) ſuggeruntur.* Conf. infra, cap. 31, 5 & 23. Sed nec minus bene reliqui maſti cum editis, *προβαλλομένων*, quod idem valet ac *ἐμπεπτόντων* et *προσφερομένων*, quorum verborum; alterum modo præceſſit, alterum mox ſequitur.

3. *ἐὰν γυναικὸς πρόσωπον, ἐὰν προσ. γυν. n. o. ἐὰν εἰς γυναικὸς πρόσωπον q.* imperite.

πειράσῃ σε. Sic recte *n. o. q.* Nec aliud debuerat Med. in quo abrupte *πειράσῃς* ſcribitur. Suo more *πειράσει σε* ſcripſit *p.* quemadmodum perperam edidit Caſaubonus.

εὑρήσεις δύναμιν. Abrupte *εὑρῃ δύναμιν q.* & ſic idem mox rurſus *εὕρῃ* ſcribit ante *ἀνεξικακίαν*, rurſusque inferius cap. 32, 9.

ἐὰν λοιδορία, ἐὰν λοιδορίας p. male

ἀνεξικακίαν. τὴν ἀνεξικακίαν, n. o. q. Articulum hoc loco absque incommodo omittunt *m.* & *p.* cum editis. Confer Not. ad cap. 14, 2.

4 σοι πάρεστι. μόνον τῷ ὁρμᾷν καὶ ἀφι
κούφως, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνε

ε.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ
εχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο λέγειν
ὁποῖόν τι ἐστὶν, ἀπὸ τῶν σμικροτέρων
2 ἂν ποτήριον στέργῃς, ὅτι ποτήριον στέργεις
τος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν χ
3 φύσιν ἔχουσαν τοῦ κλᾶσθαι. ἂν ἀδελφ
ὅτι ἄνθρωπον θνητὸν ἀγαπᾷς. ἀποθα
αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ.

ϛ'.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑ
2 σεαυτὸν ὁποῖόν τι ἐστὶν ἔργον. Ἐὰν ε
ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν
3 σεσι. τοὺς προτιμοτέρους σου· τοὺς παῤῥη
σου. μετέχοντας· τοὺς κελεύοντας· τοὺς
νοντας, καὶ λοιδοροῦντάς σου τὴν ἐγκρά

4. κούφως, — καὶ ἀνειμένως. Perperam, et contra quatuor noſtrorum codicum conſenſum, in omnibus quas vidi editionibus κουφῶς et ἀνιεμένως expreſſum erat. — (Nempe adeo religioſa fide poſteriores editores Caſaubonianam ſunt ſecuti, in qua eodem modo ſcriptum.)

CAP. V. Pertinet ad cap. III. noſtræ editionis Enchiridii.

1. ἐν σεαυτῷ. Temere ἐν vocula omiſſa in *q*.

σμικροτέρων. Vulgo μικροτέρων. Adoptavi formam, quam dedere codd. *n. p. q.*

2. ἂν ποτήριον στέργῃς. ἄν τε ποτ. habet *q.*, adjectâ particulâ, quæ multo commodius abeſt ab aliis. Pro στέργῃς temere στέργεις ſcriptum in *p*. P
et hoc loco, et mox
capitis, per oper
ταραχθήσῃ expreſſu
cunda ed. Berkel. q
bona fide repetiit S

ὅτι φύσιν ἔχου
ἔχουσα, quod ferri
ligendo ἐστί. Sed q
dixerat, ὅτι ποτή
& infra ὅτι ἄνθρ
etiam hîc commodiu
ligere verbum quod
adſciſceret, nempe ip
quemadmodum ad ἄν
ligebatur στέργῃς. C
recepi, quod dedere
Sed *p.* quidem nomi

3. ἂν ἀδελφὸν
gato ἐὰν formam

animi motu, qui ad res vel perſequendas, vel omittendas; (idque leviter, & cum exceptione, & remiſſe;) ſufficiat.

V.

Singulis in rebus quæ vel delectant, vel uſui ſerviunt, vel (naturali amore) diliguntur, memento tibi ſuggerere cujusmodi (res illæ) ſint, exorſus a minimis. Si poculum diligis, te poculum diligere: ſic erit, ut eo confracto, non animo perturberis. Si ollam, te rem natura facile fragilem diligere. Si fratrem, ſi amicum; hominem, ita à natura comparatum, ut mori ei neceſſe ſit. Ita fiet, ut cum morietur, non perturberis.

VI.

Opus aliquod aggreſſurus ipſe tibi ſubjicito cujusmodi ſit illud opus. Si ad convivium abeas, ea tibi proponito, quæ fiunt in conviviis. Qui ſint honoratiores, alios: quibus magis eſſe familiaribus liceat: qui provocent (ad bibendi certamen:) qui multum bibant, & tuam temperantiam convitiis inceſſant; qui petu-

 lan-

qua paulo ante communi conſenſu uſi ſunt omnes; hic vero codd. *n. o. q.* Temere vero prorſus *p.* ἐὰν ἀδελφὸς ἢ φίλος in recto caſu ſcripſit.

ἄνθρωπον θνητόν. Priorem vocem, quam cæteri agnoſcunt omnes, prætermiſit cod. *o.*

CAP. VI. Nobis in Enchir. cap. VIII.

1. μέλλῃς. μέλλεις *p.* θέλῃς *q.* ἐστὶν ἔργον. Nolim damnare vulgatum ἐστὶ τὸ ἔργον, a qua ex Med. nullam diſcrepantiam protulit Gronovius. Repræſentavi vero ſcripturum, quam dederunt quatuor noſtri codd. *n. o. p. q.*

2. Ἐὰν. ἂν *n. o.* Iidem mox πρόβαλε ſcribunt, pro πρόβαλλε.

3. προτιμοτέρους ſcripſi cum *p. q.* Minus recte vulgo προτιμωτέρους.

πλέον σου. πλείονος σοῦ *m.* quod vulgato non præferendum putavi.

τοὺς κελεύοντας. „An τοὺς „κλοπεύοντας: quia, in Epicteto, „inter alia τοὺς κλέπτοντας? et „*fures balnearii* Catullo quoque (ut „alios omittam) dicti et notati? „Non puto; nec hic opportunum?“ Mer. Casaub. — Poſſis, ſi quid mutato opus eſſet, τοὺς κολακεύοντας conjectare, *adulantes ei qui convivium præbet.* Sed in librorum conſenſu mutare vulgatum non ſum auſus, ferendumque putavi, eâ ſententiâ quam Caſaubonus in verſione interpretatus eſt.

4. εἰς

4 ἀτάκτως συνδειπνοῦντας. οὕτω γὰρ ἀσφ
ἅψῃ τοῦ ἔργου· μάλιστα, ἐὰν εὐθὺς ἐ
ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑστίασιν θέλω, τὴν ἐμαυ
αἵρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάττων. Ο
5 τως ἐφ' ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἐάν τ
προέθου ἔργον, γένηται ἐμπόδιον, πρόχει
σοι λέγειν· Οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ
ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν
οὐ φυλάξω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γ

ζ.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγμα
2 τὰ περὶ αὐτῶν δόγματα. Οἷον, θάνατος οὐ
ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι
3 ἐφαίνετο. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρα
ἢ λυπώμεθα, μή ποτε ἄλλον αἰτιασώμεθ
ἑαυτοὺς, τουτέστι, τὰ ἑαυτῶν δόγματα.

η.

Ἀπαιδεύτου ἔργον, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς π
κῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ.
μένου, μήτε ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

θ'.

2 Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήμα
ἱμάτιον ἐπαιρόμενον ἔλεγεν, ὅτι καλόν εἰμ

4. εἰς τὴν ἑστίασιν. Deeſt articulus in π. ο. ϥ. non male.

φυλάσσων. φυλάξων ſolus cod. α.

5. ἤθελον ſcripſi cum π. ο. ρ. ϥ. Vulgo ἔθελον.

CAP. VII. Reſpondet priori parti capitis V. noſtræ editionis Enchiridii.

2. θάνατος. ὁ θάνατος π. ϥ. Articulum cum editis ignorant m. ο. & ρ. non male quidem.

ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι. Sic communi conſenſu dederunt m. π. ο. ρ. ϥ. Tria vero verba καὶ τοῖς aberant vulgo in edd

δεινὸν ἂν ἐφαίνετο. Iam, cum pariter deſ editis, adſcivi ex m. ret vero eadem codex

3. ἐμποδιζώμεθα. dices noſtri omnes, ἐμποδιζόμεθα. Sed quentia verba, ἢ τ πώμεθα, ignorant Mssti cum editis, ſo vetuſtiſſimus Medice adjeci.

lanter ſe gerant in menſa: (te ibi reperturum.) Sic tutius rem aggredieris; præcipue ſi mox ipſe tibi dixeris: Ad convivium abeo, ſic animatus, ut meum inſtitutum naturæ congruens conſervem. Eodemque modo in unoquoque negotio. Ita enim ſi quid impedimenti fuerit, quo minus id quod agitabas, perficeretur; in promptu quod dicas: Equidem non hoc ſolum volui, ſed & inſtitutum meum naturæ conſentaneum tueri: non tuebor autem, ſi, quæ fiunt, ægre tulero.

VII.

Homines perturbantur non rebus, ſed iis quas de rebus habent opinionibus. Verbi cauſa: Mors non eſt malum; alioquin enim & martyribus ita viſum eſſet. Cum igitur impedimur, ne culpemus alios unquam, ſed nosmet ipſos, hoc eſt, noſtras opiniones.

VIII.

Alios accuſare in propria calamitate, hominis eſt ineruditi: ſe ipſum, ejus qui erudiri cœperit: nec ſe, nec alium, eruditi.

IX.

Nulla aliena præſtantia efferaris animo. Si veſtis ſemet jactans diceret: *Sum pulchra;* ferendum eſſet. Tu au-

μή ποτε. μηδέ ποτε n. & o. *αἰτιασώμεθα.* Placuit hæc verbi forma, quam præiverunt quinque noſtri mssti. Vulgo *αἰτιώμεθα*, quemadmodum in ipſo Enchiridio.

ἀλλ' ἢ ἑαυτούς. Etiam particulam *ἢ* quam ignorant impreſſi libri, communi conſenſu dedere ſcripti noſtri.

CAP. VIII. Reſpondet poſteriori parti capitis V. noſtræ editionis Enchirid.

ἄλλῳ ἐγκαλεῖν; τὸ, ἄλλῳ ἐγκαλεῖν n. & o. Iidemque rurſus ſub finem capitis ante *μήτε ἄλλῳ* eumdem articulum *τὸ* inſerunt, quem in Enchiridio quidem utrobique libri omnes agnoſcunt, in Paraphraſi vero ignorant m. p. & q. cum editis.

CAP. IX. Pertinet ad noſtrum caput VI.

2. *Εἰ τὸ ἱμάτιον.* *Εἰ γὰρ τὸ ἱμ.* habent n. o. & q. inſerta conjun-

ἂν ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτ
3 καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἱματίῳ ἐπαίρῃ.
ἐστὶ τὸ σόν, εἰ μὴ χρῆσις φαντασιῶν; ὥσ
χρῆσιν φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τό
ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ σεμνύνῃ.

ι.

Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, εἰ
ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργον ἔστι κοχλίο
2 λέξασθαι ἢ ψηφῖδας συνάξαι· τετάσθαι δὲ
διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρ
3 μή τι ὁ κυβερνήτης σὲ καλέσῃ· κἂν καλέσῃ,

junctivâ particulâ, quæ percommode abeſt ab edd. & vetuſtioribus Mſſtis *m.* & *p.*

ὅταν λέγῃς. Sic recte *m. n.* & *o.* puto & *q.* Nec aliud debuit *p.* qui *λέγεις* ſuo more ſcripſit. Perperam vulgo *λέγῃ.* Vocem *ἐπαιρόμενος*, quæ h. l. ſequitur, temere omiſerunt *n.* & *o.*

3. *κατὰ φύσιν ἔχῃς.* Recte *ἔχῃς* ſcripſere *o.* & *q.* Cæteri *ἔχεις* cum editis, perpetuo errore.

ἐπὶ σῷ ἀγαθῷ. Perperam vulgo *ἐπὶ σῶν ἀγαθῶν.* Veram ſcripturam dedere quinque noſtri codices.

σεμνύνῃ. Significare videtur Gronovius, *σεμνύνου* ſcribi in Med. Nec tamen ſatis adparet, ſua-ne e conjectura ſic ſcribendum ille putarit, an in codice eam ſcripturam repererit. Quidquid ſit, mihi non ſolicitanda viſa eſt vulgata, cui quatuor etiam Pariſienſes libri patrocinantur.

CAP. X. Nobis in Enchiridio, Cap. VII.

1. *ἐν πλοίῳ.* Scripturam iſtam (*Ὥσπερ ἐν πλοίῳ, τοῦ πλοίου καθορμ.*) a manu eſſe Paraphraſtæ noſtri, haud ſane abſurdi cæteroquin viri, ægre mihi perſuadeo. Sed conſtanti cor
portunum illud *ἐν πλο*
libri noſtri omnes, pro
quod ipſum quidem *ἐν*
fere non dubito hic poſi
a Paraphraſte, quem
eſt in Enchiridio.

εἰ ἐξέλθοις. Aut ſic
ἐξέλθῃς, omnino fuit ſc
Mire vero variant libri.
εἰ ἐξέλθοις nonniſi cod
vavit. Mendoſe *εἰ ἐξέ*
bit *q.* *ἐξέλθοις* abſqu
p. *ἐξέλθῃς* abſque oon
o. *ἂν ἐξέλθοις* edd.

ὁδοῦ μὲν πάρεργον ἐστι
ἀναλέξασθαι. Vulgo
ἐστιν ſcribebatur. Eg
do cum *n.* & *o.* literar
κυστικὸν delevi, ſed &
accentu ſcripſi, quo in
non cohærere *πάρεργόν*
ἐστι κοχλίδας ἀναλέξασ
ter conchulas legere licet
puto ſcribere voluiſſe
librarium codicis Medic
ἐστι ſcriptum; quod ſ
quo pacto placere Gr
tuerit, quandoquidem
finitum in illa phraſi d

ψηφῖδας, *calculos.* *ψηφ*
apographo ediderat Caſ

autem, cum de veſte pulchra gloriaris, ſcito te de veſte gloriari. Quid igitur eſt tuum? Uſus viſorum: (ſive, extrinſecus oblatarum ſpecierum quæ mentem movent.) Cum igitur in uſu viſorum ita te geres, quemadmodum natura poſtulat, tum de bono (quod tuum eſt;) gloriari poſſe te, credito.

X.

Quemadmodum in navigatione, ſubducto navigio, ſi aquatum exieris, nihil vetat, in tranſitu quaſi, etiam cochleolas legere, aut umbiliculos colligere: animo autem in navigium intento eſſe oportet; & oculos eo ſemper referre: ne forte gubernator vocet: ac tum omnia

vocem prorſus corruptam eſſe intelligens, *ψεκάδας* corrigendum putavit, quod *umbiliculos* vertit, reſpiciens Ciceronis verba de Orat. lib. II. 6. *Solet narrare Scævola, conchas eos & umbilicos ad Cajetam at ad Laurentum legere conſueſſe.* At in veriſſimam ſcripturam *ψηφῖδας* conſentiunt quinque noſtri Mssti. Laudavit hac occaſione Gronovius varia Luciani loca, quibus *τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων* fit mentio.

2. *τετάχθαι.* Sic penacute ſcribendum putavi, ut in Enchir. Vulgo *τετᾶσθαι* ſcribebatur *προπερισπωμένως*, nec e noſtrorum codicum ullo diverſa adnotata eſt ſcriptura.

τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον. Verba *τὴν διάνοιαν* deſunt in *n. o. p. q.* & abeſſe utcumque poterant. At quum & Caſaubonus in ſuo exemplo ea repererit, neque ex ms. Med. ad h. l. quidquam diſcrepantiæ adnotaverit Gronovius, nefas foret ea expellere: quum præſertim in Enchiridio citra controverſiam locum ſuum tueantur, neque ulla ſit cauſſa, cur prætermiſſurus ea videri debeat Paraphraſtes. *ςυνεχῶς πρὸς τὸ πλοῖον* h. l. ſcribit *q.* prætermiſſâ mox deinde eâdem voce, ubi alii eam ponunt.

ἐπιστρέφεσθαι. Prætuli hanc verbi forman in præſ. paſſ. in quam conſentiunt *n. a. p. q.* cum Enchiridio. Vulgo *ἐπιστρέψασθαι.*

μή τι ὁ κυβερνήτης σε καλέσῃ. Variant libri fere ut in ipſo Enchiridio. *μή τι* dedere *m.* & *p.* *μήτοι* edd. *μήποτε n. a. q.* In *καλέσῃ* recte conſentiunt Pariſienſes cum edd. pro quo mendoſe in *m.* *καλέσοι* ſcriptum; quod quo pacto probare potuerit Gronovius, viderint ii quibus idem placet. Pronomen vero *σε*, quod ignorant alii, adſcivi ex eodem Med. quum probabilius mihi videretur temere ab aliis prætermiſſum eſſe, quam ab hoc ſcribâ adjectum. Ejusdem pronominis veſtigia in Var. Lect. Enchiridii vidimus.

3. *κἂν καλέσῃ.* Sic communi conſenſu dant codd. *n. a p. q.* neque

ἐκεῖνα ἀφέντα δραμεῖν, ἵνα μὴ δεδεμένος βλη
4 τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦτο
διδῶνται ἀδελφοὶ, ἢ φίλοι, ἢ συγγενεῖς, ἢ οἴκημα
5 κωλύει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε
6 πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους, μηδ᾽ ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δ
ᾖς, μηδέ ποτε ἀπαλλαγῇς τοῦ πλοίου, μ
7 καλούμενος ἐλλίπῃς, καὶ δεδεμένος βληθῇς.
ἐκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται.

ιέ.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς σὺ θέλεις
μᾶλλον θέλε αὐτὰ γίνεσθαι, ὡς γίνεται· κα
πως διάξεις.

que aliud debebat Med. qui eodem errore, quo proxime ante, κἂν καλέσοι ſcripſit. καὶ τότε πάντα ediderat Caſaub.

4. οὕτω καὶ. Sic ſcripſi cum *n. a. q.* οὕτως καὶ *p.* cum editis, neſcio an et Med.

ἐὰν διδῶνται. Hoc præivit *n.* quod ad Enchiridii ſcripturam proxime accedit. ἐὰν δέδονται *p.* & *q.* cum edd. quod ferri non poterat. Percommode vero ἐὰν διδῶνται adfertur in ora Enchiridii Nili in cod. Pariſ. MCCXX. in quo ſparſim et aliæ nonnullæ lectiones ex hac Paraphraſi minio ad oram adpictæ ſunt. (In eâdem orâ, initio hujus capitis, incommoda illa ſcriptura ἐν πλοίῳ, quam tenent libri noſtri omnes, adnotata eſt, pro ἐν πλῷ, quod in contextu Nilus habet cum omnibus Enchiridii libris.) δέδονται absque ἐὰν habent *n.* & *o.* quod ita dictum videri poterat, quemadmodum ſæpe in Enchiridio, ut εἰ præpoſitio ſubintelligeretur.

5. τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφεὶς ἐκείνους. Sic rectiſſime codd. *p.* & *q.* prorſus ut legitur in Enchiridio. Et parum abeunt in quibus eſt ἀφεὶς ἐκείνο ἐπὶ τὸ πλοῖον. Minus c inde a Caſaubono, vul batur τρέχων ἐπὶ τὸ πλ ἐκείνους, ad quam ſcripto reris nihil e codice Me notatum a Gronovio.

6. μηδέποτε ἀπαλλα πλοίου. Ad iſta verba h tavit Caſaubonus: „Me „quam ut in Enchiridio „ποτὲ τοῦ πλοίου μακρ „nec Simplicius iſtud μ „gnoſcit." Confer Varie ctionis ad Enchir. cap. V bis congeſtam.

καλούμενος ἐλλίπῃς. verbo nil diſſentiunt lib et facile quidem conced phraſtæ dictionem iſtam, lo planior videri poterat καλοῦντος, quod erat i ridio. ἐλλίπῃς tenuit c unus noſter codex *n.* aliud quid e Mediceo Gronovius. ἐκλίπῃς hab ἐλλείπῃς *p.* & *q.* in quibus perſæpe αι et ε temere int mutantur, eo minus dul

nia illa relinquere, ne vinctus tanquam ut oves, in navim conjiciaris: Sic & in vita pariter, ſi pro cochleola, aut umbiliculo, fratres aut amici dentur, aut propinqui, aut domus; nulla invidia eſt. At ſi gubernator vocarit, currens, relictis iſtis omnibus, ad navim redibis, neque reſpicies. Quod ſi ſenex es, à nave omnino non recedes, ne quando vocatus, vires (in via) tuæ deficiant, & vinctus conjiciaris. Quisquis enim non volens & libens ſequitur, hoc illum pati neceſſe eſt.

XI.

Ne poſtules ea quæ fiunt, arbitratu tuo fieri; ſed potius ita quæque fieri velis, ut fiunt; & nunquam dolebis.

nere iſtud, quod & in Enchiridii libris cunctis legitur, & cum ſequendi verbo *βληθῇς* aptius convenit.

βληθῇς. In legitimam hanc verbi formam cum editis et Med. conſentiunt vetuſtæ noſtræ membranæ *p*. Tres reliqui Pariſienſes codices *βληθήσῃ* habent, quod & tenuit librarius ille, qui totam hanc phraſin, quam ignorat Enchiridion, ad Enchiridion Nili in cod. Pariſ. minutâ ſcripturâ adjecit. (Vide Var. Lect. ad Enchir. et Notas ad Nili Enchirid.) Animo illorum, qui *βληθήσῃ* ſcripſerant, haud dubie obſervata erant verba, quæ leguntur Matth. 5, 25. *μή ποτε εἰς φυλακὴν —— βληθήσῃ.*

ἀνάγκη τοῦτο πείσεται. In ms. Med. legi *ἄκων ἀνάγκη τοῦτο πείσεται* adnotavit Gronovius, cui hoc ſuavius erat viſum. Sed quod ad ſuavitatem quidem pertinet, arbitror ego, fore multos qui ſecus judicent. Illud certum eſt, quatuor noſtros Pariſienſes, & Nili codicem illum quem modo dixi, vocem *ἄκων* juxta cum editis libris ignorare. Et credibilius mihi viſum erat, ſcribæ membranarum Medicearum, cum hoc loco minus diligenter ſtatim inſpexiſſet exemplar ſuum, temere excidiſſe, ut occaſione præcedentis vocis *ἑκὼν* nunc *ἄκων* ſcriberet; cui voci ille continuo quidem deinde veram ſcripturam *ἀνάγκη* de exemplari ſubjecit, ſed iſtam delere noluit, ne liturâ deformaret librum.

CAP. XI. Enchirid. cap. VIII. noſtræ editionis.

Μὴ ζήτ. τὰ γινόμ. γίνεσθαι ὡς σὺ θέλεις. Prætuli hanc verborum ſeriem, quam conſtanter ſervant quatuor noſtri *u. a. p. q.* Vulgo ſic legebatur, *Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα ὡς σὺ θέλεις γίνεσθαι.* nec ad hæc verba quidquam adnotavit Gronov. Pro *θέλεις*, perperam *θέλῃς* habet *u*.

CAP. XII.

ιβ'.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· ψυχῆς δ' ἐ
μὴ σὺ θέλης. χώλωσις, σκέλους ἐστὶν ἐμ
2 ψυχῆς δ' οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπ
των ἐπίλεγε. εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινὸς
διον, σὸν δὲ οὔ

ιγ'.

Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων πειρασμῶν,
2 τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. φ
γὰρ δυνάμεις ἡμῖν ὁ θεὸς ἐχαρίσατο νικητικ
3 ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ἐὰν γυναικ
σωπον πειράσῃ σε, εὑρήσεις δύναμιν, τὴν ἐγκρ
ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις τὴν καρτερία

CAP. XII. Enchirid. cap. IX.

1. σώματός ἐστιν ἐμπόδιον. Quæ inde ab his ſequuntur verba, usque σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, prætermiſit cod. *o.* obviâ erroris cauſſâ. Alii nil mutant, niſi quod θέλεις pro θέλῃς ſcripſit *p.*

2. εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ &c. Aberat αὐτὸ ab edd. nec agnoſcunt id pronomen Pariſienſes libri; & poterat nullo incommodo abeſſe: ſed oblatum a cod. Med. accipiendum putavi, quum præſertim & in Enchiridio libri agnoſcant omnes, & Paraphraſtes adjecturus potius, ſi ignoraſſent libri, quam oblatum neglecturus videri debuerit. Veruntamen, ne quid diſſimulem, idem pronomen initio cap. 14. ignorant in Paraphraſi libri omnes, licet in Enchiridio propemodum ad unum omnes illud agnoſcant.

σὸν δὲ οὔ. Vulgo σὸν δ' οὔ. Exſerte δὲ οὔ ſcripſi cum *n. o. p. q.*

CAP. XIII. Reſpondet noſtro capiti X.

1. Ἐφ' ἑκάστῳ. Ἐφ' ἑκάστου ſcribit unus noſter cod. *n.* quod rectius videri poterat præſertim eamdem ſcriptu antur Enchiridii codices quique ac propemodum Sed quoniam defendi eri gatum potuit, quam ci tenent *m. o. p.* et *q.*, ni dum duxi. Confer init ſeq.

ζήτει τίνα δύναμιν ἔχε go ζήτει τὴν δύναμιν ἣ cui ſcripturæ unus noſte *q.* ſuffragatur. τὴν δύ ἔχεις habent *n. o. p.* quo ſe parum commode enu erat, & repugnabat ſenter xime ſequenti, ubi abs conditione ſive reſtricti *habere hominem vires a* [*ad ſuperandas tentationes* a *latas.* De cod. Med. mon novius, pro τὴν δύναμιν eo τίνα δύναμιν. (ſic q editione Berkeliana Nota novii recte, ut puto, pro quo in Schroederi δύναμιν temere expreſ Pronomen relativum ἡ jectum ſit in eodem c

XII.

Morbus, corporis impedimentum; non animi, niſi ipſe velis. Claudicatio, pedis impedimentum eſt, animi non item. Et hoc, ut quæque res accidit, ſubjice tibi: invenies eas alterius cujuſpiam rei impedimentum eſſe, non tui, [qui non corpus; ſed animus es.]

XIII.

Quæcunque tentatio [ſive afflictio] tibi contigerit; diſpice quam facultatem habeas ad [rectum] ejus uſum. Naturales enim facultates Deus nobis largitus eſt, omnium quæ inimicus (Diab.) ad nos tentandos objicit, debellatrices. Si vultus [formoſæ] mulieris te irritat, præſto eſt continentia, quam [ad remedium] adhibeas. Si dolor, tolerantia; ſi convicium, patientia. Atque ita

ne, non adnotavit Gronovius: ſed probabile eſt, non eſſe adjectum; ſive adeſt, ex poſtremis elementis vocabuli δύναμιν per itaciſmum temere eſſe repetitum. Quidquid ſit, quamquam teneri poterat vulgata ſcriptura, equidem veſtigia ſequens vetuſtiſſimi illius codicis, veram Paraphraſtæ noſtri ſcripturam eam putavi, quam repræſentavi, quam eamdem in Enchiridio libri tuentur omnes,

2. ἡμῖν ὁ θεὸς. Inverſe ὁ θεὸς ἡμῖν ſcribunt *n. o. q.*

νικητικὰς. Sic recte quinque codices *m, n. o. p. q.* id eſt, *ad vincendum comparatas, quarum ope vincere poſſimus.* Vulgo νικητὰς, quod eſt *victrices.*

τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ προβαλλομένων. ὑποβαλλομένων habet Med, commode, cum de tentatione agatur; hac ſententiâ, *quæ ab inimico* (nempe a Satana) *ſuggeruntur.* Conf. infra, cap. 31, 5, & 22. Sed nec minus bene reliqui meſti cum editis, προβαλλομένων, quod idem valet ac ἐμπιπτόντων et προσφερομένων, quorum verborum; alterum modo præceſſit, alterum mox ſequitur.

3. ἐὰν γυναικὸς πρόσωπον, ἐὰν προσ. γυν. *n. o.* ἐὰν εἰς γυναικὸς πρόσωπον *q.* imperite.

πειράσῃ σε. Sic recte *n. o. q.* Nec aliud debuerat Med. in quo abrupte πειράσης ſcribitur. Suo more πειράσει σε ſcripſit *p.* quemadmodum perperam edidit Caſaubonus.

εὑρήσεις δύναμιν. Abrupte ευρη δύναμιν *q.* & ſic idem mox rurſus εὕρῃ ſcribit ante ἀνεξικακίαν, rurſusque inferius cap. 32, 9.

ἐὰν λοιδορία, ἐὰν λοιδορίας *p.* male

ἀνεξικακίαν. τὴν ἀνεξικακίαν *n. o. q.* Articulum hoc loco absque incommodo omittunt *m.* & *p.* cum editis. Confer Not. ad cap. 14, 2.

4 λοιδορίας, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθι-
σε, οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ιδ'.

Ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα, ἀλλ' ὅτι ἀπεδ
2 ὁ ἀδελφὸς ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. κτῆμα ἀφῃρέθη;
3 καὶ τοῦτο ἀπεδόθη. Ἀλλ' ἀγανακτεῖς, ὅ τι κακὸς
λόμενος. τί δέ σοι μέλει, διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄ
4 Οὕτω παιδευθεὶς ὁ Ἰὼβ ἔλεγεν· Ὁ κύριος ἔ
5 ὁ κύριος ἀφείλατο. ἄδικον, φησὶν, ἀπομάχ
τῷ λαβεῖν βουλομένῳ ὃ δέδωκε· καὶ τὸ πρέπον ἐ
6 Ὡς τῷ κυρίῳ, φησὶν, ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετ
γὰρ ἀληθῶς ὁρίζῃ κύριον εἶναι, τὸν τοῦτο κελεύσ

4. ἐθιζόμενόν σε. ἐρεθιζόμενόν σε habet *q*. id eſt, *irritatum*; quod ſpeciem utique habebat. Nec tamen ſolicitandum vulgatum, in quod cæteri cum Enchiridii codicibus conſentiunt.

CAP. XIV. Pertinet ad Enchiridii caput XI.

1. Ἐπὶ μηδενός. Sic recte *m*. & *p*. cum edd. Minus recte Ἐπὶ μηδενὶ *n*. *o*. *q*. Vide initium capitis ſuperioris.

ἀλλ' ὅτι ſcripſi cum *n*. *o*. *p*. *q*. Vulgo ἀλλὰ ὅτι. Mox in ἀποδέδωκα ſuffragantur editis veteres msti *m*. & *p*. Sed ἀπέδωκα, quod eſt in Enchiridio, repræſentat *n*. *o*. *q*.

2. ὁ ἀδελφός. Deeſt articulus in cod. *o*.

κτῆμα ἀφῃρέθη. κτῆμα σοῦ ἀφῃρέθη *n*. *o*. *q*. Videntur nonnulli librarii, planiorem reddituri orationem, conſulto ſubinde vocem unam aut alteram adjeciſſe, quam ignoraverat Paraphraſtes noſter, ſubinde etiam aliam aliâ permutaſſe. Confer mox ad num. 4. tum ad cap. 13, 3 extr. et ad cap. 15, 1 extr.

3. τί δέ σοι μέλει. μ
& *q*. frequenti librarioru
rore.

διὰ τίνος σε. Sic perapt
ſienſes quatuor cum editis.
commodum profecto vider
διότι σε, quod in Med. re
Gronov. Conf. Var. Lect.
chir. cap. 11.

4. ὁ Ἰώβ. Articulum
miſit *p*. non male.

ἀφείλατο. Jurares veru
ἀφείλετο, quod & offereb
bis codices noſtri *n*. *o*. *q*.
auctoritate hic poſuerat Sc
rus. At ἀφείλατο, quo
Schrœderum vulgatum erat,
que vetuſtiores membranæ
tuentur, illud ipſum eſt,
habes in verſione græca lib
cap. 1, 21. Eademque verbi
perſæpe etiam aliàs in græc
Teſt. verſione occurrit; qu
dem formâ qui utuntur
ἀρχαΐζουσιν ait Phrynichus
ſed vide quæ de eâdem
doctus Heſychii editor ad
Ἀφείλαντο.

5. ὃ δέδωκε. Tenent ho
a. & *q*. cum editis. At ᾧ
habent *m*. *n*. & *p*. quod, q

ita ſi aſſueveris, non abripient te opiniones: [ſeu, rerum ſpecies extrinſecus oblatæ.]

XIV.

Nunquam te quicquam perdidiſſe dicito, ſed reddidiſſe. Frater mortuus eſt? Redditus eſt. Res eſt erepta? Utique & illa reddita eſt. Sed indignaris, quod improbus ille, qui eripuit. Quid id tua refert, per quem ſuum repetat, qui tibi dedit. Ita doctus [vel, inſtructus] Job dixit: *Dominus dedit: Dominus abstulit.* Injuſtum eſt, inquit, quod dederat repetenti, reſiſtere. Et re bene penſitata: *Sicut Domino placuit*, inquit, *ita factum eſt.* Si enim recte ſtatuit illum *Dominum* ſuum eſſe, qui ita

vetuſtate et reliqua auctoritate teſtium commendabile, tamen non auſus ſum recipere.

Φησὶν ἔδοξεν. Inverſe *ἔδοξέν Φησιν* ſcribunt *n.* & *o.*

6. *ὀρίζῃ* percommode tenent *n. o. q.* cum editis; neque aliud debuit *p.* qui ſuo more *ὀρίζει* ſcripſit. Ferri quidem perinde *ὀρίζεις* poterat, quod ex Med. laudavit Gronovius: ſed haudquaquam neceſſe eſt, ut id ipſum *ὀρίζεις* in locum *τοῦ ὀρίζῃ* ſubſtituamus, quod idem voluerat Gronovius, mira utens ratione, nimirum ut habeamus verbum in ſecundâ perſonâ, non in tertiâ poſitum; quaſi vero *ὀρίζῃ* aut non eſſet verbum ſecundæ perſonæ, aut poſſet in tertiâ perſonâ poſitum intelligi, cum præcedat *εἰ* particula, quæ indicativum, non ſubjunctivum requirit. Gronovium morari ſane non debuerat Caſaubonus, *ὀρίζῃ* in tertiâ perſonâ accipiens, vertensque, *ſi enim recte ſtatuit illum dominum ſuum eſſe;* cum *ſtatuis* et *tuum* ponere debuiſſet. Eſt ſecunda perſ. præſ. indicativi medii, activa notione uſurpati.

κελεύσαντα. Temere *καλέσαντα* ſcribit *q.*

Φέρε τοῦ δεσπότου πρᾴως τὸ βούλημα. Sic communi conſenſu peropportune dedere quatuor Pariſienſes, pro corrupto vulgato *Φέρε τοῦ δὲ πρᾴως* &c. Et adſtipulatur codicibus Pariſienſibus Mediceus: ſed aliâ parte dubitationem nonnullam movit nobis Gronovius, verba vulgata ſic citans *Φέρε τοῦ δὲ καὶ πρᾴως*, tum hanc Notam addens: „Mſ. *Φέρε τοῦ δεσπότου καὶ.* Quo ſignificare videtur, ante vocem *πρᾴως* cum in edit. Caſaub. ad quam ille ſuas Notas retulit, tum in cod. Med. particulam *καὶ* inſertam eſſe: quæ particula legatur-ne hoc loco in Caſauboni editione, confirmare non poſſum; illud video, perinde eam & a poſterioribus omnibus editionibus & a quatuor noſtris mss. abeſſe, & percommode quidem abeſſe poſſe: quamquam, ſi revera *καὶ πρᾴως* habuere et Caſauboni exemplum, & Medicea membranæ, lubens eam particulam accipiam. (At, Caſaubonum quidem eandem ignorare,

φέρε τοῦ δεσπότου πράως τὸ βούλημα. οὗτο
7 νόμος δούλῳ πρὸς δεσπότην ἀγαθόν. Μέχρι μ
οὔπω ἀποδέδονται, οὕτως αὐτῶν φρόντιζε, ὡς
τρίων, καὶ ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

ιε.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους λογι
Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμαυτοῦ, οὐχ ἕξω διατρ
ἐὰν μὴ κτήσωμαι παῖδα, οὐχ ἕξω τὸν ὑπηρετοι
2 κρεῖττον γάρ ἐστι, λιμῷ ἀποθανεῖν ἄλυπι
3 ἄφοβον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον. κρ
δὲ καὶ ἑαυτῷ δουλεύειν, ἢ ἀσχολεῖσθαι περὶ τ
παιδὸς ἁμαρτήματα, ἀμελοῦντα τῶν ἑαυτοῦ.

ις.

Ἀλλὰ κτήσασθαι θέλεις, καὶ οἷος εἶ μακροθυμε
2 ξαι ἀπὸ τῶν σμικροτέρων. Ἐκχεῖται τὸ ἔλαιον· κλ

rare, nupertime demum, ex quo editionem ejus inſpicere licuit, liquido intellexi.)

οὗτος γὰρ νόμος δούλῳ. Vulgo οὕτως γὰρ νόμος δούλου, quod ferri quidem utcumque poterat: ſed haud dubie præſtabat οὗτος, quod offerebant *n. o. p. q.* quamquam nil mutabat Mediceus; tum vero dativus δούλῳ, quem ex Med. laudavit Gronovius, aptior mihi viſus erat quam genitivus δούλου.

καὶ ὡς τοῦ πανδοχείου. Deeſt h. l. copula καὶ in Med. non male. Pro πανδοχείου habet πανδοκίου *p.* (neſcio an & *q.*) male, quod ad vocalem adtinet; ſed κ in hoc vocabulo perinde atque χ ferri poterat.

CAP. XV. Reſpondet priori ſectioni capitis XII Enchiridii noſtræ editionis.

1. Ἐὰν ἀμελήσω. Ἀλλ' ἐὰν ἀμελήσω habet *q.* percommode ſane: *At, ſi neglexero.*

οὐχ ἕξω — — οὐχ ἕξω. que loco in editionibus c οὐκ ἕξω ſcriptum eſt: i codd. Pariſ. nec ex Med quam adnotatum video. ad cap. 27, 1.

ἐὰν μὴ κτήσωμαι. Pe κτήσομαι ſcribitur in ed. I Schroed. (& ſic jam olim ſaub.) Duplicavit errorem *p.* κτίσομαι ſcribens. Se κτήσωμαι tenent *n. o. q.* qu in ed. Blanc.

τὸν ὑπηρετουμενον. τὸν τοῦντα ſcribunt *n. o. q.* ſpecie veri: at, ὑπηρετοῦ paſſ. vel med. non minus ὑπηρετεῖν activa notione cum ex Xenophonte, tum ſilio demonſtrarunt Budæus Stephanus; quare non ſolic vulgata, cui adſtipulantur membranæ *m.* & *p.*

2. & 3. In κρεῖττον vſ. κρεῖσσον vſ. 3. nil variant lil

ita juſſit: quod illi, cumque placitum eſt, æquo animo ferendum eſt. Ea enim lex [ſeu conſuetudo] ſervorum eſt erga bonos *dominos* [ſive, heros.] Cæterum, quamdiu ille conceſſerit, tanquam alienum id curato, ut viatores hoſpitium.

XV.

Si quid proficere te ſtudes, iſtiusmodi cogitationes miſſas facito: Si res meas neglexero, non erit unde vivam. Niſi famulum mihi comparavero, deerit mihi qui miniſtret. Præſtat enim perire fame, timoris ac moleſtiæ expertem, quam copiis omnium rerum circumfluentem, animo vivere perturbato. Et præſtat ſibi propria opera miniſtrare, quam occupatum in corrigendis famuli peccatis, propria negligere.

XVI.

Sed comparare tamen ſtat tibi ſententia, & patientiam, quanta opus eſt, ſuperare tibi confidis. A parvis igitur

3. καὶ ἑαυτῷ δουλεύειν. Καὶ τὸ ἑαυτ. δουλ. habent *n.* & *o.* inſerto articulo, quo facile caremus cum aliis. Porro pro ἑαυτῷ eſt ἑαυτοῦ in *n.* quod nemini probabitur.

Ad poſteriora hujus ſectionis verba eſt Mer. Caſauboni Adnotatio hujusmodi: „Epict. cap. 16. „[nobis cap. 12.] κρεῖττον δὲ τὸν „παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κακοδαί„μονα. quod reprehenſioni eſt ob„noxium, niſi κακοδαίμων idem „valeat hic, ac κακός· quod minus „aptum cohærentiæ. Neſcio ta„men an ideo mutatum in Para„phraſi, ut minus invidioſa eſſet „ſententia: an vox κακοδαίμων „(ut δυστυχὴς & ἀτυχὴς antea) „tantum vitata.“ — De ſententia verborum Enchiridii breviter dixi in Notis ad Ench. cap. 12. tomo III. Monumentorum Epictetea Philoſophiæ.

CAP. XVI. Pertinet ad poſteriorem ſectionem capitis XII Enchiridii.

1. Ἀλλὰ κτήσασθαι θέλεις, καὶ οἷος εἶ μακροθυμεῖν. ἄρξαι ἀπὸ &c. In loco difficili, nec ſatis adhuc ad liquidum deducto, repræſentavi ſcripturam ad hunc diem vulgatam, cum qua non in verbis modo, ſed in diſtinctione verborum vetuſtæ noſtræ membranæ *p.* prorſus conveniunt. Vbi cum iſta καὶ οἷος εἶ μακροθυμεῖν a Caſaubono ſic eſſent converſa, *& patientiam, quanta opus eſt, ſuperare tibi confidis;* haud immerito quidem Gronovius dubitationem movit, dicens: „Quare ei, cui ſuperat jam patientia, dat conſilium ad ſe muniendum? Id plane „tali

3 ταυτὸ οἰνάριον· οἱ ἄρτοι ἀπόλλυνται· ἐπίλεγε ς
Τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια· τοσούτου ἀτ
4 πιπράσκεται· προῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται.
δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ, ὅτι δύναται μὴ ε
σαι, ἢ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν σὺ θέλεις
μὴν μὴ οὕτως ἔσται αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ᾽ ἐκείν
5 σὲ ταράττεσθαι. Ἀλλ᾽ ἐπιστρέψαι προαιρ
δὴ βελτίων γένηται. πρῶτον μὲν περίβλεψ
6 τὴν σεαυτοῦ δοκὸν οὐ κατανοεῖς. εἰ δὲ καὶ
ἀπήλλαξαι, οὕτω πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ

„tali jam præparato & confidenti „ſupervacuum.“ — At poterant eadem verba *καὶ οἷος εἶ μακροθυμεῖν* ita accipi, ac ſi dixiſſet, *καὶ δύναμιν φυσικὴν ἔχεις τὴν μακροθυμίαν*, (conf. cap. 13.) ut ſententia eſſet: *At tu comparare* (neque *ſervum*, coll. cap. præc. vſ. 1. & 3.) *vis: habes etiam facultatem* (id eſt, *memento etiam, te habere facultatem*) *patientiâ atque clementiâ adverſus eum utendi. Incipe modo a rebus exiguis.* Quæ ſi minus placet ratio, probabilior fortaſſe illa videbitur, quam inierunt codices noſtri *n. o. q.* qui, *poſt οἷος εἶ* diſtinctionem ponentes, (*o.* & *q.* quidem ſimplex *comma*, *n.* vero *interrogationis ſignum*) jungunt verba *μακροθυμεῖν ἄρξαι ἀπὸ* &c. in hanc ſententiano: *At tu comparare* (*ſervum*) *vis atque potes? Patientiâ uti incipe a minimis.* Denique vide, an, interrogative acceptis verbis *καὶ οἷος εἶ μακροθυμεῖν*; hoc dixerit Paraphraſtes noſter: *At tu comparare* (*ſervum*) *vis! Potes-ne etiam iram tuam temperare, & indulgentiâ adverſus eum uti?* Difficultatem omnem ſublatam Gronovius putavit, *omiſſo verbo μακροθυμεῖν*, quod in Medicea membrana non exſtat.' „Verte: [inquit] „*Sed comparare tamen* (ſcil. ſervum „& opes) *ſtat tibi ſententia*, *&* *po*„*tes*. Ergo quia ſic utique vis, hoc

„faciens præmuni te, *inci*
„*muſculis.*“
σμικροτέρων. *μικροτέ*
bunt *n. o. q.*
2. Ἐκχεῖται reſtitui ex
q. quod ipſum & in E
habes. Mendoſe vulgo
quo de verbo miror nihi
novio ex Med. eſſe ad
Oportebat ſaltem *ἐκκέχυ*
præſens tempus magis
cum ſequentibus verbis
ται & *ἀπόλλυνται.*
3. *ἐπίλεγε σεαυτῷ.*
ἐν σεαυτῷ unus cod. *o.* qui
τοιούτου perperam pro *τ*
habet, ſed paulo poſt *t*
τοσούτου conſentit.
οὐδὲν περιγίνεται. *οὐδὲ*
περιγίνεται ſcribunt *n.* & *ο*
verboſiores, ut ſæpe aliâ
4. Ὅταν δὲ καλῇς. Rect
n. o. q. Vulgo *καλέσῃς*, q
modum & ſuo more *p.*
nec aliud ex Med, adfertu
ὧν σὺ θέλεις. Sic Pariſi
nes, certe *n. o.* & *p.* Pe
ὧν σὺ θέλῃς edd.
ἀλλὰ μὴν μὴ &c. Inſ
viſa erat nonnullis librar
mulatio particularum *ἀλλὰ*
itaque *μὴν* prætermiſeru
q. niſi caſu intercidit ea
ex occaſione particulæ *μὴ* p
ſequentis. Cæterum ante i
ba majori puncto diſtinxere

tur auſpicare. Oleum effunditur: Villum ſurripitur: Panes corrumpuntur: Subjice tibi: Tanti vænit tranquillitas, tanti conſtantia, gratis autem nihil acquiritur. Cum autem vocas famulum, fieri poſſe cogita, ut non audierit: aut ſi audierit, eorum tamen quæ juſſeris, nihil egerit. Neque vero ei tam bene ſit, ut tui perturbandi, quando voluerit, habeat ille poteſtatem. Sed id eo fit, inquis, quia corrigere illum & emendare, tibi proponis. Hoc igitur inprimis ſedulo cave, ne *propriam trabem* non intelligas. Quod ſi ab illa liber es, ita tamen ad correctionem procede, ut medicus

go orationem, pro quo ego punctum minus poſui, ne prorſus ſejungerentur hæc a ſuperioribus, ſed ex communi a verbis *μέμνησο ὅτι* penderent. Ob eamdem rationem mox commodius foret *ἐστὶν*, quam *ἔσται*, in quod ipſum quidem libri (quantum ſcio) conſentiunt: ſed fortaſſe ſcripturæ compendio ambiguo decepti librarii, ut ſæpe aliâs, verba iſta temere inter ſe permutarunt. (Vide infra, ad cap. 30, 2. & conf. Ind. Græc. ad Epict. in voce Εἶναι, ſub finem.) Aliam rationem iniens Gronovius, *μὴ* particulam *interrogative*, non *negative*, accepit, & ſervato fortiori puncto ante *ἀλλὰ μὴν*, poſt *ταράττεσθαι interrogandi notam* adponendam cenſuit. Itaque totam phraſin in hanc ſententiam interpretatus eſt: „*Quid* „*igitur? an ita bene cum eo agetur,* „ita potens ac validus ille erit, *ut* „*in ejus poteſtate ſit futurum, te com-* „*moveri?*“

ταράττεσθαι. *ταράσσεσθαι* n. & q.

5. *ἐπιστρέψαι προαιρῇ*, *ἐπιστρέψαι τοῦτον προαιρῇ* habet unus *q*. Recte vero *προαιρῇ* Pariſini omnes. Perperam vulgo *προαιρεῖς*.

ἵνα δὴ βελτίων γένηται. Placuit *γένηται*, in quod rurſus conſentiunt *n. o. p. q.* Vulgo *γίνηται*. Particulam *δὴ* unus cod. *v.* prætermiſit.

περίβλεψαι, μὴ — — οὐ κατανοεῖς. *Circumſpice, an fortaſſe tuam trabem non animadvertas.* Percommode *περίβλεψαι* in medio; pro quo unus cod. *o.* *περίβλεψον* habet. Recte vero in *κατανοεῖς* conſentiunt ſcripti omnes & editi. *μὴ*, *an*, indicativum adſciſcit. Quod Caſaubonus in verſione poſuit, *cave, ne — — non intelligas*, id græce ſonat *ὅρα μὴ — — οὐ κατανοῇς*.

6. *εἰ δὲ καὶ τούτου ἀπήλλαξαι.* Particulam *καὶ*, quæ deerat vulgo, communi conſenſu dedere quinque noſtri codices. Pro *τούτου*, Caſaubonus *τούτων* ediderat; nempe ſic corrigendum ratus, cum in ſuo exemplari *τοῦτον* (ſic) ſcriptum reperiſſet. Gronovius vero, in Mediceo *τοῦτον* reperiens, ſtatim vidiſſe ſe ait, *τούτου* legi debere. Recte vero; & id ipſum *τούτου* exhibent Pariſini omnes: intelligendum autem non *τοῦ κατανοεῖν*, quod Gronovius voluit,

7 ἔρχου, ὡς ἰατρὸς πρὸς τὸ τραῦμα. οὐ γὰρ
ἰατρὸς, ὅτι τραῦμα ἢ πάθος τις ἔσχεν· ἀ
8 ραπεῦσαι τὸ γεγονὸς σκοπεῖ. καὶ γοῦν τι
ἁμαρτήσαντι τῷ παιδὶ, Ἔδαιρον ἄν σε, εἶπε
ἐχόλωσα.

ιζ.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον παρὰ τοῖς ἐκτ
δόξαι, καὶ ἠλίθιος· μηδὲν παρ' αὐτοῖς βούλοι
2 ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τι, ἀπίστ
τῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον καὶ τὴν προαίρ
σιν κατὰ φύσιν φυλάξαι, καὶ τοῖς ἐκτ
3 σκειν· ἀλλ' ἀνάγκη, θατέρου ἐπιμελούμεν
ἕτερον ἀμελῆσαι.

ιή.

Ἐὰν τοὺς ἀγαπῶντάς σε, καὶ τοὺς ἀδελφ
τὰ παιδία θέλῃς πάντοτε ζῆν, καὶ εὖ πρ

ſed τοῦ οὐ (vel μὴ) κατανοεῖν τὴν σεαυτοῦ δοκόν.

τοῦ παιδὸς ἔρχου. Sic percommode *m. n. p. q.* τοῦ παιδὸς ἔρχεσθαι χρὴ ſcribit *o.* Vulgo μετέρχου, omiſſis vocibus τοῦ παιδός.

πρὸς τὸ τραῦμα. πρὸς τὰ τῶν νοσούντων τραύματα unus cod. *o.* Nude πρὸς τραῦμα ſcripſit *q.* non male.

7. ἔσχεν. Placuit hoc, quod dedere *n. p.* & *q.* pro vulgato ἔχει. In tota vero hac pericope ab aliis codicibus diſcedit noſter cod. *o.* ſic ſcribens: οὐ γὰρ χολᾷ ὁ ἰατρὸς, ὡς ἀπεχθῶς πρὸς τοὺς νοσοῦντας διακείμενος· ἀλλὰ σκοπεῖ ὅπως ἐπαγάγῃ τὴν θεραπείαν τοῖς νενοσηκόσι μέλεσι τούτων. καὶ γοῦν &c.

8. καὶ γοῦν τις σοφὸς &c. Cum aliis nonnullis philoſophis tribuitur dictum in eam ſententiam, tum Platoni præſertim. V
III, 38 ſq. & ibi Menag
ἔδαιρον. Sic recte *n. o*
p. quod & ipſum ferri q
erat: ſed, ſicut ali
diphthongique, ſic & αι
confundi ſolent in eod
veluti cum κλέοντα pr
ſcribit cap. 22, 1.
ἔδαρον edd.

Ante εἶπεν, verboſio
inſerunt ὦ παῖ. Mendo
πον ſcribit *p.* Mendoſe i
σα *n. o. p.* pro ἐχόλωσα;
q. ἐθυμούμενος adnota
ſive is ἐθυμούμην volui
ſive ἦν θυμούμενος.

CAP. XVII. Conven
chir. cap. XIII.

1. ὑπόμεινον recte
o. p. q. Perperam ὑπό
cum quibus tamen vid

dicus ad vulnus curandum. Non enim medicus iraſcitur, quod vulnere quis, aut alio quovis morbo laboret: ſed id agit, ut id quod affectum eſt, ſanet. Unde etiam, quod ſapiens quidam ſervo, qui flagitii quid perpetraverat: *Flagris*, inquit, *cecidiſſem te, niſi iratus eſſem.*

XVII.

Si quid proficere vis, ne recuſa quo minus ab extraneis [qui tuæ diſciplinæ ſunt exſortes] amens & fatuus habearis. Ne quid ſcire videri velis apud tales; & ſi quid ſcire aliquibus videaris; ipſe tamen tibi diffidito. Scito enim facile non eſſe inſtitutum tuum in eo ſtatu qui ſit naturæ conſentaneus conſervare, & vulgo placere: Sed aliter fieri non poſſe, quin is qui alterum curet, alterum negligat.

XVIII.

Si id ſtudes, ut qui te diligunt, & fratres & nati ſemper vivant, & valeant, (vel floreant:) quæ tui non

 ſunt

tire codex Med. ex quo ad totum hoc caput nihil adnotavit Gronov.

παρὰ τοῖς ἐκτὸς. Vulgo *παρὰ τῶν ἐκτὸς*, nullo ſenſu, & contra conſtantem ſermonis uſum, quem ſane non ignoraverat Paraphraſtes noſter, vir minime indoctus. Nec tamen aliud quid ex ullo noſtrorum codicum enotatum video. *παρὰ τοῖς ἐκτὸς* legendum eſſe, jam olim perſpecte Heynius ad Ench. 13 monuit: &, ſic ſcripſiſſe Paraphraſten, ſatis intelligitur ex eo quod mox conſentientibus libris omnibus ſequitur *παρ' αὐτοῖς.*

μηδὲν. *καὶ μηδὲν* percommode ſcribunt *n. o. q.* Sed & carere poſſumus copulâ, quam ignorant *m.* & *p.* cum editis.

βούλου recte *n. p.* & *q.* Perperam *βούλει o.* cum edd.

2. *κἂν δόξῃς.* *κἂν δόξεις* habet *p.* ſuo more, non quod *ἂν* conjunctionem cum indicativo conſtituat, ſed quod vocales *ει* & *η* perpetuo confundere ſolet. Mox, pro *ἀπίστει*, mendoſe *ἀπιστεῖ* expreſſum erat in editis: quod corrigere debui, licet nil e codicibus noſtris ſit adnotatum.

3. *θατέρου* communi conſenſu dedere non modo quatuor noſtri Pariſienſes, ſed & Mediceus, de quo alia occaſione (in Notis ad cap. 2.) monuit Gronovius. Perperam vulgo *θάτερον* edebatur. Ad *ἐπιμελούμενον* intelligitur *σὲ*, *te*, *cum alterum curas, alterum negligere*: & ex communi pendet hæc phraſis a præcedenti *ἴσθι γὰρ ὅτι*; quare pro majori puncto, quod vulgo poſt *ἀρέσκειν* ponebant, minus punctum poſui. Conf. Var. Lect. ad Ench. 13.

CAP. XVIII. Reſpondet priori ſectioni noſtri capitis XIV Enchiridii.

1. *παιδία θέλῃς.* Mendoſe, ut ſolet, *θέλεις* ſcribit *p.*

τὸ

2 τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ, ἐπὶ σοὶ θέλεις εἶναι· καὶ
μὴ οὕτω γινομένων, λυπεῖσθαι, καὶ αἰτιᾶ
3 τοῦ παντὸς διοίκησιν. Ἐὰν δὲ καὶ τὸν παῖδα
ἁμαρτῆσαι, ἠλίθιόν τι ἐνθυμῇ· θέλεις γὰρ τι
μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι.

ιθ'.

Ἐὰν θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, ἐφίου καὶ ταῦτα θέλε, ἃ δύνασαι, καὶ ἃ ἐπ

κ'.

Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελ ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περι σθαι, ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶν λεται, μήτε θελέτω, μήτε φευγέτω τὰ ἐπ Εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

κα'.

Ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τ
2 γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κ
μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κατάτρεχε. οὔπ
μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενον
4 οὗ ἔλθῃ κατά σε. οὕτω πρὸς φίλους ἔστω, οὕτω

τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ, ἐπὶ σοὶ θέλεις εἶναι. Sic clare in Med. ſcribi docuit Gronov. niſi quod bis *ἐπί σοι* enclitice expreſſum eſt, pro quo ego emphaſeos cauſſa *ἐπὶ σοὶ* ſcripſi. Vulgo ſic edebatur, *τὰ μὴ ἐπί σοι * θέλῃς εἶναι*, aſteriſco adpoſito a Caſaubono, qui infra contextum adnotavit: „* Epict. *ἐπί σοι*, iterato.“ Eodem hiatu laborant codices Pariſienſes, ſed recte iidem *θέλεις* pro mendoſo *θέλῃς* ſcribunt.

2. *γενομένων.* *γενομένου* unus cod o.,

3. *τὸν παῖδα θέλῃς.* *θέλεις* p. & q.

ἐνθυμῇ, *cogitas*, *ment*
In hoc conſentiunt m. n.
Quibus cur non obtemp
nulla fuit cauſſa. Vulg
μεῖς.

CAP. XIX. Reſpondet p
ri parti ſectionis prioris c
Enchiridii.

θέλῃς. *θέλεις* p.

ἃ δύνασαι. *ἃ δυνατά* un

CAP. XX. Reſpondet ſe
capitis XIV Enchir. In toto
hoc capite nil variant libri

CAP

ſunt arbitrii, optas; cui neceſſario conſequens, ut cum aliter quam optabas, accidet, dolore afficiaris, & providentiam Univerſi gubernatricem accuſes. Quod ſi etiam puerum tuum delinquere non vis, optas quod optare palam ſtultum eſt. Improbitatem enim aliud, quam improbitatem eſſe poſtulas: [quod quid eſt aliud, quam rerum naturam pervertere velle?]

XIX.

Si in appetitione fruſtrari non vis, fac ut ea proſequaris & velis, quæ in tua ſunt poteſtate, & ab arbitrio pendent tuo.

XX.

Cujusque dominus is eſt, qui rerum ab ipſo expetitarum aut non expetitarum, vel præbendi, vel eripiendi, poteſtatem habet. Quisquis igitur liber eſſe vult, det operam oportet, ne quicquam eorum cupiat, aut averſetur, quæ penes alios ſunt. Sin minus, ſervire neceſſe erit.

XXI.

Ut in convivio, ſic in vita verſari te oportet. Si quid circumferendo ad te pervenerit, porrecta manu, partem modeſte capito. Transit? noli curſu perſequi. Nondum venit? Ne longe appetitum tendito, ſed expecta dum ad te perventum fuerit. Sic erga amicos, ſic

CAP. XXI.

1. Ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ. Sic ſcripſi cum Med. prorſus ut in Enchirid. Et conſentiunt n. o. p. q. niſi quod σε pronomen non agnoſcunt. Vulgo cum Caſaubono edebant Ὡς ἐν συμποσίῳ, οὕτω σε δεῖ. At οὕτω particulam perinde ignorant Pariſienſes codices & Med.

2. κατὰ σε. In o. ad oram hoc loco notatum ἐπὶ σοι, imperite.

3. περίμενον recte dedere n. o. p. q. pro vulgato περίμενον, quod eodem mendo laborabat, quo ὑπόμενον initio capitis 17.

ἄχρις οὗ. ἕως οὗ habent n. o. q.

4. οὕτω πρὸς φίλους ἔστω, id eſt, eadem ratio ſit cum amicis, vel adver-

τιμὴν, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς τὰς
καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄριστος συμπότης Χριστοῦ βα
5 Εἰ δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβοις, ‹
συμπότης, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος Χριστ‹
δειχθήσῃ.

κϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐπὶ πένθει, ἢ ἀπ‹
τος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα χρήματα, πρόσε‹
ἡ φαντασία σε συναρπάσῃ, καὶ νομίσῃς α
2 κακοῖς εἶναι. ἔστω δὲ πρόχειρον ἐπιλέγειν ‹
ὅτι, οὐ τὸ γεγονὸς αὐτὸ φύσει κακὸν, καὶ
τοῦτο οὗτος θλίβεται· ἰδοὺ γὰρ ἄλλους οὐ
3 ἀλλὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ τὸ περὶ τούτων, ὡς
4 ὄντων, τοῦτο αὐτὸν ἀνιᾷ. Μὴ ὀκνήσῃς μέντοι ‹
ραμυθήσασθαι, καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν βοηθῆσαι

adverſus amicos. Pro ἔστω dant ἔσο in ſecundâ perſonâ codices *n. o. q.* quibus accedere videri poterat *p.*, in quo mendoſe quidem ἔσω ſcribitur. At cum ſecundâ perſonâ ἔσο non οὕτω dicendum erat, *ita ſis*, ſed τοιοῦτος ἔσο, *talis ſis*, id eſt, *ita te gere*: & ἔσω, quod eſt in *p.*, perinde ex ἔστω atque ex ἔσο corruptum eſſe poteſt. Mediceus quidem vulgatum ἔστω recte tuetur: certe nihil discrepantiæ ex eo codice ad hunc locum adnotavit Gronov.

συμπότης Χριστοῦ βασιλείας. Si βασιλείας ſcripſit Paraphraſtes, (non ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ut eſt apud Lucam Evangeliſtam, cap. 22, 30.) non dubito eo adfirmare, poſt συμπότης errore librariorum excidiſſe τῆς articulum, ad βασιλείας referendum.

5. εἰ δὲ —— μὴ λάβοις. Scripturam λάβοις nonniſi unus quidem codex *n.* præivit, cum alii omnes in vulgatum λάβῃς conſentirent. At ſubjunctivum reſpuebat particula εἰ, quæ cum optativo ne
commode, quam cum i
jungitur. Et nimis ſolen
brariis noſtris confuſio
diphthongorumque, qu
vocis ſono efferre adſuev

οὐ μόνον συμπότης, ‹
Quinque iſta verba pr‹
ſunt in cod. *o.*

συγκληρονόμος Χριστοῦ
θήσῃ. Vulgo nude συγ
μος ἀναδειχθήσῃ. Na‹
συγκληρονόμενος ſcribitu
Schroed. illud quidem ‹
illius editionis monſtrum
cabulum vero Χριστοῦ c
conſenſu interſerunt codic
omnes *m. n. o. p. q.* Et *o.*
poſt Χριστοῦ etiam πάντ
cit. In *n.* nonnihil di‹
verborum ſeries: οὐ μόνον
της Χριστοῦ ἀναδειχθήσῃ
καὶ συγκληρονόμος.

CAP. XXII. Enchiri‹
XVI.

1. κλαίοντα ἴδῃς τινὰ. ‹
doſe κλέοντα *p.* Ignorar

ſic erga honores, ſic erga magiſtratus, ſic erga illa quæ commodum uſum præbent, affectus, dignus eris regni Chriſti conviva. At vero ſi etiam oblata recuſaveris; non conviva tantum, ſed regni conſors renunciaberis.

XXII.

Cum ejulantem quenquam videbis, vel ob mortem [chariſſimorum:] vel peregre profecto filio, vel rebus amiſſis; cave ne te viſum illud abripiat, ut cum in malis verſari exiſtimes: ſed in promptu tibi ſit; quod ipſe tibi mox ſubjicias: Non iſtud quod accidit, ipſum vere malum, & inde hic luctus. (Ecce enim, non omnes quibus iſta accidunt, ita lugent:) Sed concepta ipſius de rebus iſtis tanquam malis, opinio; hoc utique eſt quod illum angit. Ne tibi tamen grave ſit [aut faſtidioſum.] tum conſolari; tum, quantum in te, ſuccurrere.

quatuor noſtri *n. o. p. q.* Agnoſcere vero videtur cum editis codex Med. e quo ad hanc vocem nil monuit Gronovius; qui paulo poſt adnotare non neglexit, ἢ ante ἀποδημοῦντος in eodem deſiderari.

ἀπολωλεκότα cum editis tuentur noſtri codd. *n.* & *q.* quod commodiſſime ad τὸν κλαίοντα refertur. Sed ἀπολωλεκότος (ad τέκνου relatum) habent *m.* & *o.* Medius inter utroſque errat *p.* ἀπολωλεκότας ſcribens.

2. οὐ τὸ γεγονὸς αὐτό. Sic cum edd. & Med. habent *n.* & *o.* percommode, *non illud ipſum per ſe, quod accidit.* αὐτῷ pro αὐτὸ habet *p.* atque etiam *q.* ſed in hoc quidem pariter αὐτὸ prius fuerat. Et ad codicem *p.* quidem quod adtinet, ſicut alias vocales diphthongosque ſimili quodam ſono efferri ſolitas, ſic & ο & ω frequenter ille confundere ſolet: nam idem rurſus, ut alia omittam, cap. 23 ſub finem αὐτῷ ſcripſit pro αὐτὸ, in eodemque capite προβεβηκῶσιν pro προβεβηκόσιν, & δοθὲν σοι pro δοθέν σοι. & cap. 24. οὐδαμώθεν pro οὐδαμόθεν.

καὶ οὐ διὰ τοῦτο. Ignorant h. l. particulam negativam *n.* & *o.* cum edd. Sed eam cum dederint *m. p.* & *q.* non negligendam putavi.

οὗτος θλίβεται. Recte οὗτος, *m. n. p. q.* Vulgo οὕτως, quod & cod. *o.* tenuit.

ὡς κακῶν ὄντων. Imperite ὡς καλῶν ὄντων ſcribitur in *n. o. p. q.* Mirum dictu eſt, quam ſæpe vocabula iſta, oppoſitam prorſus vim habentia, ubique inter ſe confuſa ſint a librariis.

4. ὀκνήσῃς. ὀκνήσεις *p.* qui & ſupra vſ. 1. duplicato errore νομήσεις habet pro νομίσῃς, ibidemque συναρπάσει pro συναρπάσῃ.

κγ.

Τὴν τάξιν φυλάττειν σε χρὴ, ...
2 Θεός· ἂν ἐν μικροῖς, μικρόν· ἐὰν ... ροι
πτωχὸν ἠβουλήθη εἶναι, ἵνα τοῦτο γεν·
3 ἂν χωλὸν, ἂν ἰδιώτην, ἂν κληρικόν. ο
ἐστιν, τὸ δοθέν σοι παρὰ Θεοῦ καὶ
δοῦναι δὲ αὐτὸ, τοῦ Θεοῦ.

κδ.

Ὄναρ τεταραγμένον ἐάν σοι ἐπιστῇ,
2 σεαυτῷ, καὶ λέγε· οὐδέν μοὶ κακὸν συμ...
νεται, ἀλλ' ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῇ .
ἢ τοῖς ἐκτός. ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σι...
3 ἐθέλω. ὅ τι γὰρ ἂν συμβῇ, ἐπ' ἐμοί
ὑπομονῆς καὶ εὐχαριστίας εὐοδωθῆναι ὑ.

κε.

Ἀόργητος εἶναι δυνήσῃ, ἐὰν μηδενὸς ἀ...
σοὶ τὸ νικᾷν οὐκ ἔστιν.

CAP. XXIII. Pertinet ad Enchiridii cap. XVII.

1. ἔστησεν. Corrupte ἔκτησεν ſcribitur in Med.

2. ἂν ἐν μικροῖς, (ſcil. ἔστησέ σε ὁ θεὸς,) μικρόν· nempe σὲ χρὴ εἶναι. Quod ſi μικρὸν prorſus abeſſet, percommode e ſequenti oratione intelligeres ἠβουλήθη σε εἶναι.

ἐὰν ἐν προβεβηκόσιν, ἐὰν πτωχὸν &c. ἂν h. l. ſcribunt n. & o. quemadmodum & paulo ſuperius & mox deinde rurſus habent omnes. Poſt προβεβηκόσιν vero addunt τοιοῦτον n. o. q. nempe τοιοῦτον (id eſt προβεβηκότα, vel *talem qualem decet eum qui ἐν προβεβηκόσι conſtitutus ſit*) χρή σε εἶναι.

ἠβουλήθη. ἐβουλήθη n. o. q.

3. τοῦτό ἐστιν. τοῦτό ἐστι n. o. q.

CAP. XXIV. Reſpondet Enchiridii capiti XVIII.

2. οὐδέν μοι. ... accentu notavi, ... pronunciandum. ... efferebant.

ἀλλ' ἢ τῷ σωμ. ... n. o. p. q. idque c... mihi erat paraphra... τῷ σωμ. quod & c... ri videtur.

ἐὰν ἐθέλω. ἐὰν θ... n. o. p. q. Fortaſſe ... ſcripſit Paraphraſte... dum eſt in Enchiri...

3. ὅ τι γὰρ ἂν ... commode ſic haben... ex Med. aliud adfert ... ἐὰν συμβῇ ſcribitur ... ubi de ἐὰν non pug... haud dubie vitioſum.

καὶ εὐχαριστίας. ... στείας p. καὶ τῆς ... ſcribit o. Poſſis ... ſpicari, id eſt, per ...

XXVI.

bi prælatum; aut potentia præ- vulgus) virtutis opinione magis ione ſubita abreptus, beatum infelicem. Si hæc enim per ujusque poteſtate bona illi con- tes [cum voles] eadem adipi- , & contrario naturæ inſtitu- ii inſtitutum tuum naturæ tuæ ſumma votorum eſt? Non enim nagiſtratum gereres; ut dives & Deo ſoli addictus, & man- em rem via unica eſt, eorum non ſunt omnium contemptio.

XXVII.

um qui convitietur aut verberet, liæ: ſed opinionem de iis, tan- nceptam. Enimvero hæc eadem , non dolemus. Quandocunque igitur

m. & p.
. o. q.
. γενέ-
q. percom-
ἀνακεῖσθαι
oſitum.
αι. Vulgo
ibus n. o. p.
n ego dam-
. in Epict)
rtune ve-
ώνῳ offere-
oc putavi,
ne cap. 30.
nent libri
erba Caſau-
: „Docent
Θεῷ ἀνα-
Chryſoſtomo nuncu-
devotos & ſacratos.

„Imo, *monachos* & *anachoretas* „(τοὺς τὰς ἐρήμους κατειληφό- „τας μοναχοὺς) ſignare hoc elogio „ab illo notatos, eſt in illo reperire."

5. μία δὲ ὁδὸς. μία δὲ ἡ ὁδὸς p. commode.

CAP. XXVII. Enchirid. cap. XX.

1. οὐχ ὁ λοιδ. Mendoſe vulgo οὐκ ὁ λοιδ. at nunc quidem verum certe tenent n. o. p. q. Conf. ad cap. 15, 1.

ἢ τύπτων. ἢ ὁ τύπτων habet unus q. percommode, ut eſt in ipſo Enchiridio. Sed & abeſſe poterat articulus.

ταῦτα λέγοντες. Forſan ταὐτὰ ſcripſit auctor, eadem di- centes.

κς'.

Ὅρα, μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ
δυνάμενον, ἢ νομιζόμενον εὐδοκιμεῖν, μακαρίς
2 ἐκεῖνον συναρπασθεὶς, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν.
γὰρ διὰ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ταῦτα αὐτῷ συμ
3 ἀφθόνως δύνασαι τῶν ἴσων τυχεῖν. εἰ δὲ παρὰ
τρεπομένης τῆς προαιρέσεως· τί πρός σε, τὸν
4 φύσιν βουλόμενον τὴν σὴν προαίρεσιν φυλάξαι
γὰρ ἄρχων ἢ πλούσιος σπεύδεις γίνεσθαι, ἀλ
5 θερος, καὶ μόνῳ θεῷ ἀνακεῖσθαι. μία δὲ ὁδὸς
τοῦτο, καταφρόνησις πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμ

κζ'.

Γίνωσκε, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει,
τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ἀμέλει
2 τοῖς ταῦτα λέγοντες, οὐκ ἀλγοῦμεν. ὅταν ο

CAP. XXVI. Enchirid. cap. XIX. ſect. 2.

1. ἢ [μέγα] δυνάμενον. Communi conſenſu vocem *μέγα* omittunt quinque codices *m. n. o. p. q.* ut videri poſſit Paraphraſtes noſter nudum *ὁ δυνάμενος* pro *ὁ μέγα δυνάμενος*, *potens*, *rerum dominus*, uſurpaſſe. Confer Ind. Græc. in Epictet. Videndum igitur, ne in exemplum illud, e quo Caſaubonus libellum hunc edidit, vox iſta ex Enchiridio poſtmodum invecta ſit: ego quidem, ut ſuſpectam hoc loco, uncis eam includendam putavi.

ταλανίσῃς. Vulgo *ταλανῇς* legebatur, tamquam, a *ταλαίνω* inaudito græcis auribus verbo; cui ipſi etiam, ſi quis eo uſus fuiſſet, non poſſet per analogiæ rationem activa notio, quæ hic deſiderabatur, ineſſe. Opportune id ipſum, quod edidi, obtulerunt codices *n.* & *o.* neque aliud debuerant *p.* *q.* & *m.* quorum primus ſu *ταλανήσῃς* ſive *ταλανήσεις* duo poſteriores *ταλανίσεις* tres paulo ante pari error *ρίσεις* pro *μακαρίσῃς* ſc Habes apud Suidam Ταλ θρηνεῖ, ἄθλιον ἀποκαλεῖ. Ej que verbi & Heſychius m in Ἐταλάνισα & in Ταλα

2. *συμβαίνῃ*. *συμβαίν* batur, quod & codd. *m.* & nent; mendoſe, quandoq ſubjunctivum flagitabat præ particula *ἐάν*. Et ſubjun recte præferunt *n. o.* & *q.* mul tempus verbi mut *συμβῇ* ſcribentes, quod & teneri poterat.

δύνασαι. Perperam d cod. *o.*

3. *παρὰ φύσιν*. Imperit *φύσιν q.*

τὴν σὴν προαίρεσιν φυ *φυλάξαι τὴν σὴν προαίρεσ* *o. q.*

XXVI.

Cum aliquem vides tibi prælatum; aut potentia præcellentem; aut (apud vulgus) virtutis opinione magis celebrem: cave ne opinione ſubita abreptus, beatum illum prædices, te vero infelicem. Si hæc enim per ea quæ ſunt in noſtra cujusque poteſtate bona illi contigerunt, ſine invidia potes [cum voles] eadem adipiſci. Si vero præpoſtero, & contrario naturæ inſtituto; quid hoc ad te, cui inſtitutum tuum naturæ tuæ conſentaneum præſtare, ſumma votorum eſt? Non enim id tibi proponebas, ut magiſtratum gereres; ut dives evaderes: ſed ut liber, & Deo ſoli addictus, & mancipatus. Ad eam autem rem via unica eſt, eorum quæ in poteſtate noſtra non ſunt omnium contemptio.

XXVII.

Pro certo habe non eum qui convitietur aut verberet, auctorem eſſe contumeliæ: ſed opinionem de iis, tanquam contumelioſis conceptam. Enimvero hæc eadem ipſi nobis ingerentes, non dolemus. Quandocunque igitur

4. *οὔτε γὰρ.* Sic *m.* & *p.* cum edd. *οὐδὲ γὰρ n. o. q.*

σπεύδεις γίνεσθαι. *γενέσθαι* ſcribunt *n. o. p. q.* percommode, licet ſequatur *ἀνακεῖσθαι* in præſenti tempore poſitum.

μόνῳ θεῷ ἀνακεῖσθαι. Vulgo *μόνον θεῷ*, conſentientibus *n. o. p. q.* quod minime quidem ego damnem; (conf. Ind. Græc. in Epict.) ſed quoniam peropportune vetuſtiſſimus Mediceus *μόνῳ* offerebat, recipiendum hoc putavi, quod in eadem dictione cap. 30. communi conſenſu tenent libri omnes. Ad eadem verba Caſaubonus hoc adnotavit: „Docent „viri doctiſſimi, *τοὺς Θεῷ ἀνακειμένους* a Chryſoſtomo nuncu„pari viros *Deo devotos & ſacratos.* „Imo, *monachos* & *anachoretas* „(*τοὺς τὰς ἐρήμους κατειληφότας μοναχοὺς*) ſignare hoc elogio „ab illo notatos, eſt in illo reperire."

5. *μία δὲ ὁδὸς.* *μία δὲ ἡ ὁδὸς p.* commode.

CAP. XXVII. Enchirid. cap. XX.

1. *οὐχ ὁ λοιδ.* Mendoſe vulgo *οὐκ ὁ λοιδ.* at nunc quidem verum certe tenent *n. o. p. q.* Conf. ad cap. 15, 1.

ἢ τύπτων. *ἢ ὁ τύπτων* habet unus *q.* percommode, ut eſt in ipſo Enchiridio. Sed & abeſſe poterat articulus.

ταῦτα λέγοντες. Forſan *ταὐτὰ* ſcripſit auctor, eadem dicentes.

γοντος περί σου τινὸς ἐρεθισθῇς, ἴσθι ὅτι ἡ σὴ ὑ

3 ψις ἠρέθισέ σε, καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. ἂ

ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρα

σεαυτοῦ.

κή.

Θάνατος, καὶ διωξις, καὶ πάντα τὰ φαινόμενα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδὲν οὐ τε ἀνάξιόν σου ἐνθυμήσῃ, οὐδ' ἄγαν ἐπιθυμήσεις

κθ'.

Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, παρασκευ αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμω μένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω ἀναχ τὴς ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὐ

2 ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτί σοι φαινομένων, οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ θεοῦ τετ νος εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἐν ῇ ἕστηκας. μέμ

3 δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ προ

κα

2. ὅτι ἡ σὴ ὑπόληψις. Nude ὅτι ὑπόληψις edd. ὅτι ἡ ὑπόληψις n. o. p. q. ὅτι σὴ ὑπόληψις m. Equidem & ἡ & σὴ adoptanda putavi, quæ juncta leguntur in Enchiridio.

καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. Sic, quemadmodum fere legitur in Enchiridio, perſpicue dedit codex Med. Corrupte vulgo & ſine ſenſu legebatur καὶ οὐ τὸ συναρπασθῆναι. neque aliter in libris Pariſ. niſi quod καὶ particulam omittant n. o. & q.

ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς. Sic in eodem cod. Med. legi, quemadmodum in Enchiridio, monuit Gronov. Pro illis verbis vulgo hæc legebantur hoc loco, corrupta prorſus: ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ εἰς τοῦτο ἦν. Vbi χρόνου in χρόνος mutandum cenſuit Caſaubonus. Sed cum a vulgata iſta ſcrip tum a vera, quam ex Me ſtituimus, plurimum disc Pariſienſes libri, in hæc conjurantes, ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ συνάρπαγῆς τοῦ ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ. hæc verba, quæ eodem pr modo in Enchiridio legu conſentiunt cum editis codic & p. Sed n. & o. ſic hal ῥᾷον ἂν ἐκράτησας σεαυτοῦ. que aliter q. niſi quod ἑαυτοῦ σεαυτοῦ ſcribit.

CAP. XXVIII. Enchir. cap.

ἐνθυμήσῃ ſcripſi, præ bus noſtris codd. n. o. p. q. qu quam rectius utique fuerat θυμηθήσῃ, quod eſt in Enc dio. Prorſus vero mendoſe v ἐνθυμήσεις h. l. edebatur; q quidem errorem non notavit novius.

CAP. XI

igitur verbis alicujus irritatus es, noris te ab opinione tua irritatum eſſe; & operam da, ne tibi unquam contingat occupari. Nam ſi ſemel tempus ad hoc quoque tibi ſuppetat, facilius te continebis: [vel, *ipſe tibi imperabis.*]

XXVIII.

Mors & perſecutio, & quæcunque acerba & gravia vulgo credita, ob oculos tibi quotidie verſentur. Sic, neque te indignum quicquam cogitabis unquam; nec impenſe cupies quicquam.

XXIX.

Si vitam auſteriorem & ſolitariam amplectaris; ſic para te, ut qui mox expectes fore, ut deridearis: ut multi te ſubſanneant: ut dicant te ſubito *anachoretam* extitiſſe; ut dicant: *Unde nobis hoc ſupercilium? Hæc auſteritas?* Tu vero auſterus ne ſis: ea vero quæ optima tibi videntur, [ad veram felicitatem] ſic retine, ut qui ſis à Deo, in ea ſtatione, quam obtines, collocatus. Cæterum, memento te, ſi in eodem ſtatu permanſeris, iis admirationi fore, qui te prius deriſerunt.

CAP. XXIX. Enchirid. cap. XXII.

1. Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, *ſi vitam deſideras virtuti conſecratam.* Ἐνάρετον πολιτείαν quam dicat, mox ipſe ſub finem ejusdem hujus ſectionis ſatis declarat, nempe τὴν ἀναχωρητικὴν vel μοναστικὴν, ubi quis μόνῳ τῷ θεῷ ἀνακείμενος eſt. Vide cap. 30. & cap. 31, 15 & 17. Et confer Not. ad cap. 26, 4. Pari modo ἐνάρετον βίον dixit ſcriptor ille, cujus verba Suidas protulit in Θεογνίς.

παρασκευάζου αὐτόθεν. Aberat vulgo vox αὐτόθεν, quæ non modo in Ench. hoc loco legitur, verum etiam in quinque noſtris codicibus Paraphraſeos.

ὅτι, Ἄφνω &c. Caret ὅτι cod. *o*.

ἐπανελήλυθε. Sic, prorſus ut in Enchiridio, habent codd. *n*. & *o*. quibus accedunt *p*. & *q*. in quibus ἐπανελήλυθεν ſcribitur. Vulgo ἐπανελήλυθας.

2. ὀφρὺν gravi accentu notavi cum *n*. *p*. *q*. Vulgo ὀφρῦν ſcribebatur.

3. μέμνησο δὲ. Particulam δὲ ignorant editi, neque mentionem ejus fecit Gronov. in Notis ex cod. Med. excerptis; ſed communi conſenſu dedere eamdem *n*. *o*. *p*. *q*.

καταγελῶντές, ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡ
αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ τὸν καταγέλωτα.

λ'.

Ἐάν ποτε συγκαταθῇ λογισμῷ πείθοντί σε
2 τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. Ἀρ
τῷ εἶναι ἐν παντὶ τῶν τῷ θεῷ μόνῳ ἀνακε
εἰ δὲ δοκεῖν βούλει, σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκαν
τοῦτο.

λα'.

Οὗτοί σε οἱ λογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· ἄτιμ
2 διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. ἐπίλεγε δὲ
λον σεαυτῷ· μή τι οὖν ἐμὸν ἔργον ἐστὶ τιμ
ἢ πρὸ ἄλλων ἐπὶ χειροτονίαν ἐλθεῖν, ἢ πρῶτον
3 ληφθῆναι εἰς τὰ συνέδρια; πῶς οὖν ἔτι τοῦτο
4 μαι ἀτιμίαν; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ; ἐν
δεῖ με εἶναι τοῖς ἐπ' ἐμοὶ, ἐν οἷς ἔξεστί μοι

οἱ πρότερον καταγελῶντες. Vox *πρότερον* deeſt in eisdem codd. *n. o. p. q.* & abeſſe utcumque poterat. Quod ſi tamen (quemadmodum ex Gronovii ſilentio colligitur) tenet illam codex Med. cum editis, a manu Paraphraſtis eſſe putem, quum præſertim & in ipſo Enchiridio h. l. legatur.

ἐὰν δὲ. Vulgo, præmiſſa fortiori diſtinctione, *Ἐὰν δὲ* majuſculâ literâ efferebant: ego punctum minus pro majori poſui, & minuſcula litera uſus ſum, quoniam, quæ hic ſequuntur, ex communi a ſuperioribus verbis *μέμνησο δὲ ὅτι* pendere mihi viſa erant.

CAP. XXX. Enchirid. cap. XXIII.

1. *Ἐάν ποτε συγκαταθῇ:* Recte verbum in medio genere efferunt *n. o. p. q.* Nam *συγκατατίθεσθαι* & *συγκαταθέσθαι* dicunt Græci, *adſentire, conſentire*, non συ... τιθέναι. Perperam συγκατα... neſcio an & *m.* e quo nihi... tavit Gronov.

λογισμῷ. Vide Not. ad c...

2. *τῷ εἶναι.* *τὸ εἶναι* ſc... male, niſi paulo ante pr... legas *ἀγνοῦν*, quod ipſum e... non *o.*, ſed *n.* habet, qui h... in *τῷ* conſentit. Nihilo m... *τοῦ εἶναι*, quod habet *p.* C... fra, cap. 66, 2.

ἱκανόν ἐστι. Sic comm... derunt *n. o. p. q.* Vulgo *ἔσται.* De confuſione ve... *ἐστὶν* & *ἔσται* jam ſupra cap. 16, 4.

CAP. XXXI. Pertinet ad ...ridii caput XXIV.

1. *οἱ λογισμοὶ.* Vide ... cap. 3, 1.

ἄτιμος. *ἀτίμως p.* in q... & aliâs haud raro eisdem

runt. Si vero ſuccubueris, illis duplo te magis deridendum propinabis.

XXX.

Si quando acciderit, ut cogitationi quæ ſtudium cuiquam placendi tibi commendabat, aſſenſum præbueris; de ſtatione tua dejectum eſſe te noris. In omni loco igitur & occaſione illud tibi ſatis ſit, te ex eorum numero eſſe, qui Deo ſoli addicti & conſecrati vivunt. Quod ſi talis etiam videri cupis, tibi ipſi videaris, & hoc ſufficiet.

XXXI.

Iſtæ cogitationes ne te crucient; fore ut ſine honore vivas, & nullo ſis loco. Ipſe tibi dicito potius: an igitur ad honores provehi [vel, honore affici] meum opus eſt: [vel, mei res arbitrii:] an ad electiones; vel *conſecrationes* ſacerdotum in aliena domo celebratas vocari: aut in conſeſſibus & ſynedriis primum locum habere? Quinam igitur id ignominiam, aut dedecus eſſe cenſes? Et quæ ratio, te nullo loco fore; quem in illis ſolum, quæ tui ſunt arbitrii, occupari debere, recta ratio ſuadet; in quibus etiam [niſi de-

ſis

les *o.* & *ω* permutatas inter ſe vidimus.

διαβιώσομαι. Nude *βιώσομαι* *n.* & *o.*

2. *πρὸ ἄλλων.* Peropportune hoc dedit Med. cui fere accedunt *n. p.* & *q.* *πρὸς ἄλλων* ſcribentes. Perperam vulgo *πρὸς ἄλλον*, quæ ſcriptura contortæ illi interpretationi locum dederat, qua Caſaubonus uſus eſt. *πρὸ ἄλλων εἰς χειρον. ἐλθεῖν* eſt *ante alios ad ferendum ſuffragium vocari.*

εἰς τὰ συνέδρια. Deeſt articulus in uno *p.*

3. *ἔτι τοῦτο.* Voculam *ἔτι*, quam ex Epicteti uſu tenuere alii, prætermittunt *n. o. q.*

4. *ἐν μόνοις δεῖ με.* Vulgo *ὃ ἐν μόνοις δεῖ με.* Et eſt quidem hoc loco *ὃν* in Enchiridio; ſed ibidem non habes *με*, quod hic recte tuentur libri ad unum omnes, quod nimirum interpretationis loco pro *ὃν* poſuit Paraphraſtes. Itaque cum utrumque pronomen ſimul locum habere vix poſſit, delevi *ὃν*, quod ignorant *m. n. o. p. q.*

ἐπ' ἐμοί. Perperam *ὑπ' ἐμοὶ* ſcribit cod. *o.*

ἀξίω

κγʹ.

Τὴν τάξιν φυλάττειν σε χρὴ, [illegible] ἣν σε ἔστη
2 θεός· ἂν ἐν μικροῖς, μικρόν· ἐὰν ἐν προβεβηκόσι
πτωχὸν ἠβουλήθη εἶναι, ἵνα τοῦτο γενναίως ἐκ
3 ἂν χωλὸν, ἂν ἰδιώτην, ἂν κληρικόν. σὸν γὰρ
ἐστιν, τὸ δοθέν σοι παρὰ θεοῦ καλῶς μετι
δοῦναι δὲ αὐτὸ, τοῦ θεοῦ.

κδʹ.

Ὄναρ τεταραγμένον ἐάν σοι ἐπιστῇ, διάκρινε
2 σεαυτῷ, καὶ λέγε· οὐδέν μοὶ κακὸν οὐδαμόθεν
νεται, ἀλλ᾽ ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῇ δοκούσῃ
ἢ τοῖς ἐκτός. ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνετα
3 ἐθέλω. ὅ τι γὰρ ἂν συμβῇ, ἐπ᾽ ἐμοί ἐστι δι
ὑπομονῆς καὶ εὐχαριστίας εὐοδωθῆναι ὑπ᾽ αὐτ

κε.

Ἀόργητος εἶναι δυνήσῃ, ἐὰν μηδενὸς ἄρξῃ,
σοὶ τὸ νικᾷν οὐκ ἔστιν.

CAP. XXIII. Pertinet ad Enchiridii cap. XVII.

1. ἔστησεν. Corrupte ἔκτησεν ſcribitur in Med.

2. ἂν ἐν μικροῖς, (ſcil. ἔστησέ σε ὁ θεὸς,) μικρόν· nempe σὲ χρὴ εἶναι. Quod ſi μικρὸν prorſus abeſſet, percommode e ſequenti oratione intelligeres ἠβουλήθη σε εἶναι.

ἐὰν ἐν προβεβηκόσιν, ἐὰν πτωχὸν &c. ἂν h. l. ſcribunt n. & o. quemadmodum & paulo ſuperius & mox deinde rurſus habent omnes. Poſt προβεβηκόσιν vero addunt τοιοῦτον n. o. q. nempe τοιοῦτον (id eſt προβεβηκότα, vel *talem qualem decet eum qui* ἐν προβεβηκόσι *conſtitutus ſit*) χρή σε εἶναι.

ἠβουλήθη. ἐβουλήθη n. o. q.

3. τοῦτό ἐστιν. τοῦτό ἐστι n. o. q.

CAP. XXIV. Reſpondet Enchiridii capiti XVIII.

2. οὐδὲν μοὶ. Pronon
accentu notavi, ut cum
pronunciandum. Vulgo o
efferebant.

ἀλλ᾽ ἢ τῷ σωμ. Præiver
n. o. p. q. idque convenien
mihi erat paraphraſi. Vul
τῷ σωμ. quod & codex M
ri videtur.

ἐὰν ἐθέλω. ἐὰν θέλω da
n. o. p. q. Fortaſſe ἐὰν ἐγ
ſcripſit Paraphraſtes, que
dum eſt in Enchirid.

3. ὅ τι γὰρ ἂν συμβῇ
commode ſic habent edi
ex Med. aliud adfertur. ἐ
ἐὰν συμβῇ ſcribitur in n.
ubi de ἐὰν non pugno, ſ
haud dubie vitioſum.

καὶ εὐχαριστίας. καὶ
στείας p. καὶ τῆς εὐχ
ſcribit o. Poſſis εὐχρησ
ſpicari, id eſt, per re

XXIII.

Ordinem oportet eum te conſervare, cui te Deus aſſignavit: ut in parvis rebus, parvum te geras: [in magnis, magnum.] Si in dignitate: ſi mendicus; ut generoſe defungaris: ſi claudus: ſi privatus: ſi clericus denique. Hoc enim tuum eſt, bene obire, quod à Deo cunque tibi aſſignatum eſt: aſſignare autem, Dei eſt.

XXIV.

Somnium ſomniare tibi contigit turbulentum [& quod animum tuum anxium habet.] Dijudica tecum, & effare: Mihi nihil ipſi mali ullo modo portenditur: ſed aut corpuſculo meo, aut dignitati (ut vulgo loquuntur:) aut ſi quid aliud externum, [& extra me poſitum eſt.] Mihi vero omnia fauſta portenduntur, ſi ipſe voluero. Utique cum in me ſit, ſi quid tale contingat, per patientiam & gratiarum actionem fructum ex eo capere.

XXV.

Iræ nullus erit unquam locus, ſi nihil unquam aggrediaris, quod ſupra vires tuas ſit.

 XXVI.

quæ duo vocabula etiam in Epicteti Diſſert. confuſa inter ſe a librariis vidimus. Sed hîc quidem nolim ſolicitare vulgatam: nam in eccleſiaſtico præſertim ſcriptore percommode εὐχαριστίας vocabulum in iſta connexione locum ſuum tueri videtur. Conf. infra, cap. 31, 22.

εὐοδωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. ὠφεληθῆναι ἐξ αὐτοῦ habet Med. quod & per ſe commodiſſimum videri poterat, & ad Enchiridii dictionem proxime accedit. At vulgatam hoc loco ſcripturam tuentur quatuor codd. n. o. p. q. &, ut dicam quod ſentio, vix credibile mihi viſum erat, paulo exquiſitius verbum εὐοδωθῆναι, quod non modo optimis e vetuſtis auctoribus, ſed & eccleſiaſticis melioris ævi ſcriptoribus uſurpatum eſt, a recentioribus demum librariis hunc eſſe invectum.

CAP. XXV. Spectat ad Enchir. cap. XIX. ſect. 1.

Ἀόργητος. Cur hoc maluerit Paraphraſtes noſter. quam ἀνίκητος, quod eſt in Enchiridio, equidem non percipio: illud video, nihil in hoc vocabulo variare libros.

ἄρξῃ. ἄρξῃς n. & o. minus commode. ἐπὶ σοὶ rurſus emphatice ſcripſi, pro vulgato, ἐπὶ σοι. In fine capiti, pro vulgato ἔστα, ἔστιν ſcripſi adjectâ ν literâ, præeuntibus n. o. p. q.

CAP. XXVI.

κϛʹ.

Ὅρα, μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ
δυνάμενον, ἢ νομιζόμενον εὐδοκιμεῖν, μακαρίσ
2 ἐκεῖνον συναρπασθεὶς, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν.
γὰρ διὰ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ταῦτα αὐτῷ συμ
3 ἀφθόνως δύνασαι τῶν ἴσων τυχεῖν. εἰ δὲ παρὰ
τρεπομένης τῆς προαιρέσεως· τί πρός σε, τὸν
4 φύσιν βουλόμενον τὴν σὴν προαίρεσιν φυλάξαι
γὰρ ἄρχων ἢ πλούσιος σπεύδεις γίνεσθαι, ἀλλ
5 θερος, καὶ μόνῳ θεῷ ἀνακεῖσθαι. μία δὲ ὁδὸς
τοῦτο, καταφρόνησις πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμ

κζʹ.

Γίνωσκε, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει,
τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ἀμέλει
2 τοῖς ταῦτα λέγοντες, οὐκ ἀλγοῦμεν. ὅταν ο

CAP. XXVI. Enchirid. cap. XIX. ſect. 2.

1. ἢ [μέγα] δυνάμενον. Communi conſenſu vocem *μέγα* omittunt quinque codices *m. n. o. p. q.* ut videri poſſit Paraphraſtes noſter nudum *ὁ δυνάμενος* pro *ὁ μέγα δυνάμενος*, *potens*, *rerum dominus*, uſurpaſſe. Confer Ind. Græc. in Epictet. Videndum igitur, ne in exemplum illud, e quo Caſaubonus libellum hunc edidit, vox iſta ex Enchiridio poſtmodum invecta ſit: ego quidem, ut ſuſpectam hoc loco, uncis eam includendam putavi.

ταλανίσῃς. Vulgo *ταλανῇς* legebatur, tamquam, a *ταλαίνω* inaudito græcis auribus verbo; cui ipſi etiam, ſi quis eo uſus fuiſſet, non poſſet per analogiæ rationem activa notio, quæ hic deſiderabatur, ineſſe. Opportune id ipſum, quod edidi, obtulerunt codices *n.* & *o.* neque aliud debuerant *p.* *q.* & *m.* quorum primus ſu *ταλανήσῃς* ſive *ταλανήσεις* duo poſteriores *ταλανίσεις* tres paulo ante pari errore *ρίσεις* pro *μακαρίσῃς* ſc Habes apud Suidam Ταλ *θρηνεῖ, ἄθλιον ἀποκαλεῖ*. Eju que verbi & Heſychius m in Ἐταλάνισα & in Ταλα

2. *συμβαίνῃ*. *συμβαίν* batur, quod & codd. *m.* & nent; mendoſe, quandoq ſubjunctivum flagitabat præ particula *ἐάν*. Et ſubjunc recte præferunt *n. o.* & *q.* mul tempus verbi mut *συμβῇ* ſcribentes, quod & teneri poterat.

δύνασαι. Perperam *δ* cod. *o.*

3. *παρὰ φύσιν*. Imperite *φύσιν q.*

τὴν σὴν προαίρεσιν φυ *φυλάξαι τὴν σὴν προαίρεσ* *o. q.*

XXVI.

Cum aliquem vides tibi prælatum; aut potentia præcellentem; aut (apud vulgus) virtutis opinione magis celebrem: cave ne opinione ſubita abreptus, beatum illum prædices, te vero infelicem. Si hæc enim per ea quæ ſunt in noſtra cujusque poteſtate bona illi contigerunt, ſine invidia potes [cum voles] eadem adipiſci. Si vero præpoſtero, & contrario naturæ inſtituto; quid hoc ad te, cui inſtitutum tuum naturæ tuæ conſentaneum præſtare, ſumma votorum eſt? Non enim id tibi proponebas, ut magiſtratum gereres; ut dives evaderes: ſed ut liber, & Deo ſoli addictus, & mancipatus. Ad eam autem rem via unica eſt, eorum quæ in poteſtate noſtra non ſunt omnium contemptio.

XXVII.

Pro certo habe non eum qui convitietur aut verberet, auctorem eſſe contumeliæ: ſed opinionem de iis, tanquam contumelioſis conceptam. Enimvero hæc eadem ipſi nobis ingerentes, non dolemus. Quandocunque igitur

4. οὔτε γάρ. Sic *m.* & *p.* cum edd. οὐδὲ γάρ *n. o. q.*

σπεύδεις γίνεσθαι. γενέσθαι ſcribunt *n. o. p. q.* percommode, licet ſequatur ἀνακεῖσθαι in præſenti tempore poſitum.

μόνῳ θεῷ ἀνακεῖσθαι. Vulgo μόνον θεῷ, conſentientibus *n. o. p. q.* quod minime quidem ego damnem; (conf. Ind. Græc. in Epict.) ſed quoniam peropportune vetuſtiſſimus Mediceus μόνῳ offerebat, recipiendum hoc putavi, quod in eadem dictione cap. 30. communi conſenſu tenent libri omnes. Ad eadem verba Caſaubonus hoc adnotavit: „Docent „viri doctiſſimi, τοὺς Θεῷ ἀνακειμένους a Chryſoſtomo nuncu„pari viros *Deo devotos & ſacratos.* „Imo, *monachos* & *anachoretas* „(τοὺς τὰς ἐρήμους κατειληφό„τας μοναχοὺς) ſignare hoc elogio „ab illo notatos, eſt in illo reperire.“

5. μία δὲ ὁδός. μία δὲ ἡ ὁδὸς *p.* commode.

CAP. XXVII. Enchirid. cap. XX.

1. οὐχ ὁ λοιδ. Mendoſe vulgo οὐκ ὁ λοιδ. at nunc quidem verum certe tenent *n. o. p. q.* Conf. ad cap. 15, 1.

ἢ τύπτων. ἢ ὁ τύπτων habet unus *q.* percommode, ut eſt in ipſo Enchiridio. Sed & abeſſe poterat articulus.

ταῦτα λέγοντες. Forſan ταὐτὰ ſcripſit auctor, eadem dicentes.

γοντος περί σου τινὸς ἐρεθισθῇς, ἴσθι ὅτι ἡ σὴ ὑ
3 ψις ἠρέθισέ σε, καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. ἀ
ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρα
σεαυτοῦ.

κή.

Θάνατος, καὶ δίωξις, καὶ πάντα τὰ φαινόμενα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδὲν οὐ τε ἀνάξιόν σου ἐνθυμήσῃ, οὐδ' ἄγαν ἐπιθυμήσεις

κθ'.

Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, παρασκευ
αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμω
μένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω ἀναχ
τῆς ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὐ
2 ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτί
σοι φαινομένων, οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ θεοῦ τετ
νος εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἐν ᾗ ἕστηκας. μέμ
3 δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ πρότ

κ

2. ὅτι ἡ σὴ ὑπόληψις. Nude ὅτι ὑπόληψις edd. ὅτι ἡ ὑπόληψις *n. o. p. q.* ὅτι σὴ ὑπόληψις *m.* Equidem & ἡ & σὴ adoptanda putavi, quæ juncta leguntur in Enchiridio.

καὶ πειρῶ μὴ συναρπασθῆναι. Sic, quemadmodum fere legitur in Enchiridio, perſpicue dedit codex Med. Corrupte vulgo & ſine ſenſu legebatur καὶ οὐ τὸ συναρπασθῆναι. neque aliter in libris Pariſ. niſi quod καὶ particulam omittant *n. o.* & *q.*

ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς. Sic in eodem cod. Med. legi, quemadmodum in Enchiridio, monuit Gronov. Pro illis verbis vulgo hæc legebantur hoc loco, corrupta prorſus: ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ εἰς τοῦτο ῃν. Vbi χρόνου in χρόνος mutandum cenſuit Caſaubonus. Sed cum a vulgata iſta ſcri tum a vera, quam ex Me ſtituimus, plurimum disc Pariſienſes libri, in hæc conjurantes, ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ συνάρπαγῆς τοῦ ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ. hæc verba, quæ eodem pr modo in Enchiridio legu conſentiunt cum editis codic & *p.* Sed *n.* & *o.* ſic ha ῥᾷον ἂν ἐκράτησας σεαυτοῦ. que aliter *q.* niſi quod ἑαυτο σεαυτοῦ ſcribit.

CAP. XXVIII. Enchir. cap.
ἐνθυμήσῃ ſcripſi, præe bus noſtris codd. *n. o. p. q.* qu quam rectius utique fuerat θυμηθήσῃ, quod eſt in Enc dio. Prorſus vero mendoſe v ἐνθυμήσεις h. l. edebatur; q quidem errorem non notavit novius.

CAP. XI

igitur verbis alicujus irritatus es, noris te ab opinione tua irritatum eſſe; & operam da, ne tibi unquam contingat occupari. Nam ſi ſemel tempus ad hoc quoque tibi ſuppetat, facilius te continebis: [vel, *ipſe tibi imperabis.*]

XXVIII.

Mors & perſecutio, & quæcunque acerba & gravia vulgo credita, ob oculos tibi quotidie verſentur. Sic, neque te indignum quicquam cogitabis unquam; nec impenſe cupies quicquam.

XXIX.

Si vitam auſteriorem & ſolitariam amplectaris; ſic para te, ut qui mox expectes fore, ut deridearis: ut multi te ſubſannent: ut dicant te ſubito *anachoretam* extitiſſe; ut dicant: *Unde nobis hoc ſupercilium? Hæc auſteritas?* Tu vero auſterus ne ſis: ea vero quæ optima tibi videntur, [ad veram felicitatem] ſic retine, ut qui ſis à Deo, in ea ſtatione, quam obtines, collocatus. Cæterum, memento te, ſi in eodem ſtatu permanſeris, iis admirationi fore, qui te prius deriſerunt.

CAP. XXIX. Enchirid. cap. XXII.

1. Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἐπιθυμεῖς, *ſi vitam deſideras virtuti conſecratam.* Ἐνάρετον πολιτείαν quam dicat, mox ipſe ſub finem ejusdem hujus ſectionis ſatis declarat, nempe τὴν ἀναχωρητικὴν vel μοναστικὴν, ubi quis μόνῳ τῷ θεῷ ἀνακείμενος eſt. Vide cap. 30. & cap. 31, 15 & 17. Et confer Not. ad cap. 26, 4. Pari modo ἐνάρετον βίον dixit ſcriptor ille, cujus verba Suidas protulit in Θεογνίς.

παρασκευάζου αὐτόθεν. Aberat vulgo vox αὐτόθεν, quæ non modo in Ench. hoc loco legitur, verum etiam in quinque noſtris codicibus Paraphraſeos.

ὅτι, Ἄφνω &c. Caret ὅτι cod. *o*.

ἐπανελήλυθε. Sic, prorſus ut in Enchiridio, habent codd. *n*. & *o*. quibus accedunt *p*. & *q*. in quibus ἐπανελήλυθεν ſcribitur. Vulgo ἐπανελήλυθας.

2. ὀφρὺν gravi accentu notavi cum *n*. *p*. *q*. Vulgo ὀφρῦν ſcribebatur.

3. μέμνησο δὲ. Particulam δὲ ignorant editi, neque mentionem ejus fecit Gronov. in Notis ex cod. Med. excerptis; ſed communi conſenſu dedere eamdem *n*. *o*. *p*. *q*.

καταγελῶντές, ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ :
αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ τὸν καταγέλωτα.

λ'.

Ἐάν ποτε συγκαταθῇ λογισμῷ πείθοντί σε
2 τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. Ἀρ
τῷ εἶναι ἐν παντὶ τῶν τῷ θεῷ μόνῳ ἀναι
εἰ δὲ δοκεῖν βούλει, σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκα
τοῦτο.

λα'.

Οὗτοί σε οἱ λογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· ἄτιμ
2 διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. ἐπίλεγε δ
λον σεαυτῷ· μή τι οὖν ἐμὸν ἔργον ἐστὶ τιμ
ἢ πρὸ ἄλλων ἐπὶ χειροτονίαν ἐλθεῖν, ἢ πρῶτον
3 ληφθῆναι εἰς τὰ συνέδρια; πῶς οὖν ἔτι τοῦτο
4 μοι ἀτιμίαν; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ; ἐν
δεῖ με εἶναι τοῖς ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἐν οἷς ἔξεστί μοι

οἱ πρότερον καταγελῶντες. Vox πρότερον deeſt in eisdem codd. *n. o. p. q.* & abeſſe utcumque poterat. Quod ſi tamen (quemadmodum ex Gronovii ſilentio colligitur) tenet illam codex Med. cum editis, a manu Paraphraſtis eſſe putem, quum præſertim & in ipſo Enchiridio h. l. legatur.

ἐὰν δὲ. Vulgo, præmiſſa fortiori diſtinctione, Ἐὰν δὲ majuſculâ literâ efferebant: ego punctum minus pro majori poſui, & minuſcula litera uſus ſum, quoniam, quæ hic ſequuntur, ex communi a ſuperioribus verbis μέμνησο δὲ ὅτι pendere mihi viſa erant.

CAP. XXX. Enchirid. cap. XXIII.

1. Ἐάν ποτε συγκαταθῇ. Recte verbum in medio genere efferunt *n. o. p. q.* Nam συγκατατίθεσθαι & συγκαταθέσθαι dicunt Græci, *adſentire*, *conſentire*, non ſ τίθεσθαι. Perperam συγκατα neſcio an & *m.* e quo nih tavit Gronov.

λογισμῷ. Vide Not. ad

2. τῷ εἶναι. τὸ εἶναί ſ male, niſi paulo ante pr legas ἀγνοοῦν, quod ipſum non *o.*, ſed *n.* habet, qui l in τῷ conſentit. Nihilo m τοῦ εἶναι, quod habet *p.* C ſra, cap. 66, 2.

ἱκανόν ἐστι. Sic comm derunt *n. o. p. q.* Vulg ἔσται. De confuſione ve ἐστὶν & ἔσται jam ſupra cap. 16, 4.

CAP. XXXI. Pertinet a ridii caput XXIV.

1. οἱ λογισμοὶ. Vide cap. 3, 1.

ἄτιμος. ἀτίμως *p.* in q & aliâs haud raro eaſdem

runt. Si, vero ſuccubueris, illis duplo te magis deridendum propinabis.

XXX.

Si quando acciderit, ut cogitationi quæ ſtudium cuiquam placendi tibi commendabat, aſſenſum præbueris; de ſtatione tua dejectum eſſe te noris. In omni loco igitur & occaſione illud tibi ſatis ſit, te ex eorum numero eſſe, qui Deo ſoli addicti & conſecrati vivunt. Quod ſi talis etiam videri cupis, tibi ipſi videaris, & hoc ſufficiet.

XXXI.

Iſtæ cogitationes ne te crucient; fore ut ſine honore vivas, & nullo ſis loco. Ipſe tibi dicito potius: an igitur ad honores provehi [vel, honore affici] meum opus eſt: [vel, mei res arbitrii:] an ad electiones; vel *conſecrationes* ſacerdotum in aliena domo celebratas vocari: aut in conſeſſibus & ſynedriis primum locum habere? Quinam igitur id ignominiam, aut dedecus eſſe cenſes? Et quæ ratio, te nullo loco fore; quem in illis ſolum, quæ tui ſunt arbitrii, occupari debere, recta ratio ſuadet; in quibus etiam [niſi de-

ſis

les *o*. & *ω* permutatas inter ſe vidimus.

διοβιώσομαι. Nude *βιώσομαι* *n*. & *o*.

2. *πρὸ ἄλλων*. Peropportune hoc dedit Med. cui fere accedunt *n*. *p*. & *q*. *πρὸς ἄλλων* ſcribentes. Perperam vulgo *πρὸς ἄλλον*, quæ ſcriptura contortæ illi interpretationi locum dederat, qua Caſaubonus uſus eſt. *πρὸ ἄλλων εἰς χορὸν ἐλθεῖν* eſt *ante alios ad ferendum ſuffragium vocari.*

εἰς τὰ συνέδρια. Deeſt articulus in uno *p*.

3. *ἔτι τοῦτο*. Voculam *ἔτι*, quam ex Epicteti uſu tenuere alii, prætermittunt *n*. *o*. *q*.

4. *ἐν μόνοις δεῖ με*. Vulgo *ὃ ἐν μόνοις δεῖ με*. Et eſt quidem hoc loco *ὃν* in Enchiridio; ſed ibidem non habes *με*, quod hic recte tuentur libri ad unum omnes, quod nimirum interpretationis loco pro *ὃν* poſuit Paraphraſtes. Itaque cum utrumque pronomen ſimul locum habere vix poſſit, delevi *ὃν*, quod ignorant *m*. *n*. *o*. *p*. *q*.

ἐπ᾽ ἐμοί. Perperam *ὑπ᾽ ἐμοῦ* ſcribit cod. *o*.

ἀξίω

5 εἶναι ἀξίῳ; Εἰ δὲ ὑποβάλλει, ὅτι καλὸν τοῦ
βοηθῆσαι, ἐπίπληξον αὐτῷ λέγων· τί λέγεις τ
6 σαι; ἵνα ἔχωσι παρ' ἐμοῦ χρήματα; ἢ ἵν
7 πρους αὐτοὺς ποιήσω παρὰ τοῖς πολλοῖς; τίς
εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ ἀ
τρια; τίς δὲ δύναται δοῦναι ἑτέρῳ ἃ μὴ ἔχει
8 Ἀλλ' ἐρεῖ σοι ὁ λογισμός· κτῆσαι, ἵνα αὐτοῦ
δῷς. λέγε δὲ τούτῳ σύ· Εἰ δύναμαι κτῆ
τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ ἐλ
9 δεῖξον τὴν ὁδόν. εἰ δὲ παραινεῖς μοι τὰ ἐ
ἀγαθὰ ἀπολέσαι, ἵνα ἄλλοις τὰ μὴ ἀγαθα
10 ποιήσω, ὅρα πῶς ἄτακτος εἶ, καὶ ἀσύμφων
δὲ βούλονται οἱ γνήσιοι φίλοι; ἀργύριον, ἢ
11 πιστὸν καὶ αἰδήμονα; Εἰς τοῦτο οὖν σπούδαζ
λον, ὅπως αὐτοῖς χρήσιμος ἧς. τοὺς γὰρ
τοις χαίροντας, καὶ ταῦτα ἐκείνων προτιμῶντας

ἀξίῳ. Hoc melius quam ἄξιον, quod eſt in *n. o. q.*

5. *εἰ δὲ ὑποβάλλει*. Sic recte *m. n.* & *o.* Vulgo *ὑποβάλλῃ*, quod & *p.* & *q.* habent. De ipſo verbo jam dictum eſt in Nota ad cap. 13, 2. Adjiciendum autem nominativum *τις* vel *λογισμὸς* cenſuerat Caſaub. Et habes ſane vſ. 8. diſerte adjectum nomen *ὁ λογισμὸς*, quod h. l. ſubintelligendum, niſi temere a librariis omiſſum eſt.

τοῖς φίλοις. *τὸ τοῖς φιλ. βοηθ.* *n. o.*

ἐπίπληξον αὐτῷ, *ſcil. τῷ λογισμῷ*, (conf. vſ. 8.) vel *ἐκείνῳ τῷ ὑποβάλλοντι*. Id in *σαυτῷ* mutarunt *n.* & *q.* in *σαυτὸν* vero *o.*

7. *ὅτι ταῦτα*. Caret *ὅτι q.*

τίς δὲ δύναται δοῦναι. *δὲ* caret *p.* *δύναται δοῦναι* dedere Pariſienſes omnes. Inverſe vulgo *δοῦναι δύναται*. Vide Var. Lect. ad Enchir.

ἃ μὴ ἔχει. *ἐὰν μὴ σχῇ* ſcribit Med. fere ut codex Dresd. in Enchir. Sed in vulgatum tiunt *n. o. p. q.*

8. *λέγε δὲ τούτῳ*. Sic mode dedit *p.* (conf. vſ. go *λέγε δὲ τοῦτο*, ad qu dem ſcripturam nihil ex l notavit Gronov. Sed caſum tuentur *n. o. q.* *λέ* ſcribentes, ſive *λέγε γε*

Εἰ δύναμαι. *Τί δύναμ* *p. q.* quod ferri utcumque Sed haud dubie iſtud quod erat editum conſentie

τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμον ret *ἐμαυτὸν* cod. Med. mal tebat ſaltem *τηρῶν τὸν αἰδ* dictione ſubinde utitur E Sed Paraphraſtæ magis co bat *ἐμαυτὸν*, quod ipſu Enchiridio tenent omnes, Paraphraſi *n. o. p. q.* cun

9. *τὰ μὴ ἀγαθά*. Caret *o.* temere. Mox, pro *ὅρ* eſt *ὅρα ὅπως* in cod. *n.*

καὶ ἀσύμφωνος. Vul *ἀσύμφορος* legebatur, qu *tra rationes publicæ utilitati* pretatus eſt Caſaub. Et

ſis ipſe tibi:] ad ſumma tibi patet aditus? Quod ſi ſubjiciat aliquis: at pulchrum [potentia præditum, & ad dignitates, quæ vocantur, evectum] amicis opitulari poſſe: Increpa tu illum, & reſponde: Quid tu dicis *opitulari?* Ut per me pecuniam conſequantur? ut apud vulgus illuſtres & honoratos illos faciam? Iſta enim, penes me ſunt ipſum, an aliena? Quis autem poteſt alii præſtare; quod ipſe non habet? Sed ſubrepet cogitatio fortaſſe: Acquire igitur, ut & aliis impertiri queas. Oppone tu: Si iſta parari poſſunt, conſervato pudore, fide, libertate: viam monſtra tu: [per me nulla mora eſt.] Si vero id ſuadet, ut ipſe, dum aliis falſo credita bona quæro, quæ mea propria bona ſunt, eorum jacturam faciam; cogita tu, quam præter æquum & bonum, & contra rationes etiam publicæ utilitatis, id à me requiras. Quid enim genuini amici malint; pecuniam; an amicum fidelem & verecundum? Id igitur, da tu operam potius, ut in iſtis utilis eis ſis, illos autem qui non iſta cupiunt, ſed illa magis præferenda ducunt, noli in amicitiam tuam admittere. Sed iterum

quidem etiam duæ vetuſtiſſimæ *m.* & *p.* idem vocabulum, quod tam mire placuit Merico, ut ad illud hanc etiam adnotationem adſcriberet: „Vel hæc una vox aſſerat „hoc ſcriptum meliori ſeculo. „Utuntur optimi ſcriptores; & is „maxime proprius ejus uſus, eum „de *utilitate publicâ* quæritur. „Φέρειν, & *συμφέρειν*, de fato „& Providentiâ divinâ, non unus; „Antoninus autem acutiſſime & ele„gantiſſime, non uno loco.“ Quæ quidem diſputatio quid valeat ad rem de qua hic agitur, aut quo pacto uſus vocabuli *ἀσύμφορος* vetuſtatem arguere poſſit hujus Paraphraſeos, fateor me neutiquam pervidere. Mihi ſane cum per ſe valde incommode hoc loco poſitum illud vocabulum ſemper ipſum erat: tum vero *rem* quidem, quæ *inutilis* aut *damnoſa* eſſet, *ἀσύμφορον* græce dici pulcre noveram; an & de *homine* pariter uſurpetur, ut *ἀσύμφορος* dicatur *qui nihil ad communem utilitatem confert*, etiam atque etiam dubito. Quo minus dubitandum duxi, quin percommodum vocabulum *ἀσύμφωνος*, (id eſt, *incongruens*; *inconſtans*; *pugnans ipſe ſecum*) quod opportune codices noſtri *n. o. q.* ſervarunt, adoptarem.

10. *Τί δὲ βούλονται.* Deeſt *δὲ* in cod. *o.* minus commode.

12 μῶς εἰς φίλους τακτέον. Ἀλλ' ἐνοχλοῦ
γισμοὶ, λέγοντες· ὅτι, Τοῦτον εἰ στέρξομ
οὐδεμία ἡμῶν ἐν τῇ πόλει μνήμη, οὐδ
τιμή· λέληθε δὲ τοὺς πολλοὺς, ὅτι καὶ π
13 Ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγουσι;
14 νήσουσι πρεσβύτην, οὐδὲ ἄρχοντα αἱρή
τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἐ
τοῦτο ἐπηγγείλω· οὐδὲ γὰρ ἄρχων εἶ, ο
15 κεῖνα προσθέντων. εἰ δέ τινες, μὴ τι
εἰς αὐτὰ μᾶλλον ὠθοῦσιν ἑαυτοὺς, τί πρ
16 ὑπακεῖσθαι Θεῷ θέλοντα, καὶ εἰς τοῦτο
τὸν γὰρ ἑκάστῳ, εἰ τῆς ἑαυτοῦ τάξεως
17 γένῃ. Εἰ γὰρ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν
τούτων οὐδὲν σοι προσήκει ἐπιζητεῖν, ἀ

12. *ἐνοχλοῦσί σοι οἱ λογ.* Lubens hoc accepi, oblatum a codice Mediceo. Ceteri cum editis nulli *ἐνοχλοῦσιν οἱ λογ.*

ὅτι, Τοῦτον εἰ στέρξομεν τὸν βίον, οὐδεμία &c. Id eſt: *Hunc ſi amplectimur vitam, nulla erit noſtri in civitate memoria,* &c. Olim ſic edebatur: *λέγοντες· τί τοῦτον; στέρξομεν τὸν βίον; οὐδεμία ἡμῶν* &c. At aliter libri noſtri omnes; in diverſa tamen & ipſi inter ſe abeuntes. Ex cod. Med. hujuſmodi ſcripturam protulit Gronovius: *λέγοντες, τοῦτον εἰ μὴ στέρξομεν.* Ubi, ſi recte poſita μὴ negandi particula, *τοῦτον τὸν βίον* intelligere oportebit *vitam civilem, negotiis hujus ſeculi & parandis opibus occupatam:* at connexioni orationis multo convenientius videtur, omiſſa negatione, quam alii omnes libri ignorant, intelligere *vitam aſceticam, monaſticam, & Deo conſecratam,* quam & initio hujus cap. & mox rurſus vs. 17. *ἐνάρετον πολιτείαν* dicit. Omitto ſubjunctivum *στέρξωμεν* male pro indicativo poſitum. Quod vero, pro vulgato *τοῦτον*, *τοῦτον εἰ* ſcribit, commodiſſimum, & Pariſienſibus commu[...] Mediceus liber. J[...] *λέγοντες* in Cata[...] erat, in id ipſum noſter p. conſenti[...] net, quod poſt *τί* [...] gandi notam vulg[...] corruptam eſſe iſta[...] ex *ὅτι* decurtatam[...] reliqui noſtri libr[...] opportuniſſime id quod edidimus, [...]

μνήμη. μνεία [...] *λέληθε δὲ τοὺς πολλοὺς* Med.

13. *Ποίαν πάλι[ν]* *λέγουσι;* Caret [...] textu, ſed in ora [...] bet. Mutant verb[...] & o. ſic: *Ποίαν λέγουσι τιμήν;* [...] unde

πρεσβύτην, ſti[...] bat Catab. Vide[...] *βύτην* ſcripſerit [...] gatam: nam *πρε*[...] vix aliud, niſi ſen[...]

ſterum cogitationes interpellant. Quid vivere juvat, ſi nulla noſtri in civitate memoria; nullum nomen; nulla dignatio? plerique, ne civem quidem eſſe me, reſcituri ſunt. Nos iterum: Quem dicunt honorem: quam dignationem? Non cooptabunt in ordinem Senatorium: non *archonta* [vel, prætorem] conſtituent. Quid autem mirum, cum nec ſubductæ vitæ tuæ rationes eo collimarint; nec id in votis tibi fuerit; [vel neque id profitearis:] ut archon eſſes, aut rem publicam adminiſtrares? Si enim alii nullo tali vitæ inſtituto prohibiti, ſe inferunt & intrudunt in iſta munera, quid hoc ad te, qui Deo te voviſti; & id agis ſcilicet? Sufficit enim unicuique, ſi ſtatione ſua dignum ſe præbeat. Si igitur ſublimius vivendi inſtitutum [vitam ſcil. auſteriorem, & ſolitariam:] amplexus es, iſta ſectari minime te decet,

14. *οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἑαυτὸν.* Nil mutant alii, niſi quod *σεαυτὸν* habet *q.* Sed ex Med. ſic adfertur, *οὐδέ γ᾽ ἀφέταξας σεαυτὸν εἰς τοῦτο*, non incommode, dummodo *ἀπέταξας* legas. Sed in vulgata adquieſcendum putavi.

ἐπαγγέλλῃ. *ἐπηγγείλω* cod. Med

οὐδὲ γὰρ ἄρχων εἶ. Adnotavit Caſaub. legendum forſan eſſe, *ἵνα ἄρχων ἦς*, ad quam conjecturam refertur ejus interpretatio. Recte vero monuit Gronov. nihil hic aut deeſſe, aut mutari debere. Exponitur his verbis, quid ſit quod dixerit *οὐδὲ τοῦτο ἐπαγγέλλῃ.*

15. *μὴ τούτων ὄντες.* Sic recte *m. n.* & *o.* *μὴ τούτων ὄντων p.* & *q.* cum edd.

ἀνακεῖσθαι θεῷ. *τῷ θεῷ* unus *o.* *καὶ εἰς τοῦτο ὄντα.* Rectius, puto, erat futurum *καὶ πρὸς τούτῳ ὄντα.* Sed nil mutant libri: & ſic loqui potuit Paraphraſtes noſter.

16. *τάξεως ἄξιος φανείη.* Sic ſcripſi cum *n. o. p. q.* Vulgo *τάξεος φανείη ἄξιος.*

17. *Εἰ γάρ.* *Εἰ δὲ* habet *o.*

οὐδέν σοι προσήκει ἐπιζητεῖν. Vulgo *οὐδέν σοι προσήκει ζητεῖν*, non male, ſed placuit compoſitum verbum, quod dedit Med. Quod autem *οὐδενός σοι* habet idem codex, non probandum. Pro *προσήκει*, imperfectum tempus *προσῆκε* ponunt *n. o.* & cum *ν* litera in fine *προσῆκεν*, quæ, ut ferenda, ſic non præferenda vulgatæ ſcripturæ.

ἀλλὰ μᾶλλον δι᾽ ὧν ὃ ἐπηγγείλω πληρώσεις. Sic fere ſcriptum in cod. *p.* niſi quod pro *δι᾽ ὧν* eſt *διῶ* aut aliquid ſimile. Eamdem ſcripturam debuerat codex Med. in quo id unum peccavit librarius, quod *ὃ* pronomen omiſit. Denique ejuſdem ſcripturæ clariſſima veſtigia in edd ſuperſunt, ubi priora verba *ἀλλὰ μᾶλλον δι᾽ ὧν ὃ* recte expreſſa ſunt, ſed pro *ἐπηγγείλω* mendoſe *ἐπηγ-*

18 δι' ὧν ὁ ἐπηγγείλω πληρώσεις. Ἀλλ' οὐκ ἕξει
τρὶς, φησιν,· ἄνδρα ὅστις μετὰ φρονήσεως
19 ἡγούμενος, λαμπροτέραν ἀποφήνῃ. Τέως μ
οὗτος ὁ λογισμὸς δείκνυσιν, ὡς εἰς ὃ ἐπηγ
ἀνάρμοστος εἶ. εἰ γὰρ εἰς ἄλλο εἶ χρήσιμος,
20 παρὸν οὐ χρήσιμος. Εἰ δὲ, ὅτι οὐκ ἔχει ἡγούμενον
μον, χρή σε ἀνάγκῃ πληρῶσαι τὴν χρείαν· λείψει
21 καὶ χαλκεὺς καὶ τέκτων, καὶ γραμματεύς. εἰ
οὖν δύνασαι ποιῆσαι· πῶς οὐ σκοπεῖς, ὅτι καὶ θι
22 δύνασαι εἶναι, καὶ σαρωτής; Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ
βάλλουσί σοι οἱ λογισμοί· τὸ δὲ τοῦ ἡγουμένο
προέχοντος πρόσωπον μόνον ἁρμόττειν σοι λέγ

ὑπηγγείλω legitur, & indicativus πληρώσεις in ſubjunctivum πληρώσῃς temere mutatus eſt. Sententia haud obſcura, quam Caſaubonus etiam recte in verſione expreſſit: intellige ἀλλὰ μᾶλλον ταῦτα ἐπιζητεῖν προσήκει σοι, δι' ὧν πληρώσεις ὃ ἐπηγγείλω. Quum tamen paulo intricatior iſta phraſis viſa eſſet nonnullis, in hanc ab his mutata eſt, ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ, ὃ ἐπηγγείλω, πληρῶσαι. Sic quidem noſtri codd. *n. o. q*

19. Τέως μὲν οὖν οὗτος ὁ λογισμὸς. Vulgo Τέως μὲν οὕτως ὁ λογισμ. Vbi primo particulam οὖν inſerui, opportune a cod. Med. oblatam: dein οὕτως (quod quidem ex Med. pariter citavit Gronov.) in οὗτος mutavi cum *n. o. p. q.*

εἰ γὰρ εἰς ἄλλο εἶ χρήσιμος. Olim ſic edebant, εἰ γὰρ εἰς ἄλλο χρήσιμος ᾖς, cum jota ſub ᾖς ſubſcripto, quaſi ſubjunctivus eſſet; cui hic non erat locus. Nec vero ex cod. Med. aliud quid adnotavit Gronov. Ferri potuiſſet χρήσιμος ἦς abſque jota, in imperfecto: ſed quoniam in εἶ χρήσιμος conſentiebant quatuor noſtri libri Pariſienſes, nulla cauſſa fuit cur id non reciperem.

20. Εἰ δὲ, ὅτι &c. N
tant alii, niſi quod per a
phum Eἰ δ' ὅτι ſcribunt
Mendoſe vero εἰ δ' ὁ *n.*
λείψει αὐτῇ καὶ χαλκεύς.
λείψει δὲ αὐτῇ χαλκεὺς ed
in id, quod dedi, conſe
libri noſtri omnes *m. n. o.*
Quod ipſum ſi mendo caret
rupte utique dictum fuerit.
tentia quidem haud obſcura
licet, *fieri poteſt, ut ei etiam*
peritus faber ſive ærarius ſive
rius, aut ſolers notarius; te-
tur horum etiam munere fungi
tebit? Sive, quemadmodum
ter Caſaubonus ſupplevit,
ſi deſint illi &c. quaſi græce
ptum eſſet, Τί, εἰ λείψει αὐτ
21. εἰ δ' ὁτιοῦν δύνασαι
σαι, i. e. *ſin, quod quidlibet*
poſſis. Opportuniſſime hoc
Med: quod mutilatum erat
o. p. q. ubi εἰ δ' ὅτι δύνασαι
σαι. Vulgo vero ſic edide
εἰ δ' ὅτι οὐ δυν. ποι. quod
verſione expreſſit Caſaubonus.
22. ἀλλὰ ταῦτα μὲν. Ca
μὲν *n. o. p.*
τοῦ ἡγουμένου καὶ προέχον
τοῦ προηγουμένου καὶ προύχο
n. o. p. q.
μόνον ἁρμόττειν σοι.
νον carent *n. o. p. q.* ſed ἁρμόζ

cet, ſed illa potius, per quæ quod profiteris adimpleas. Sed non habet, inquit, Patria virum, qui prudentia pollens, gubernationem ejus ſuſcipiat; ornatiorem reddat. Hactenus iſta ratio [vel cogitatio] procedit, ut te vincat ad id, quod profeſſus es, inhabilem & ineptum eſſe. Si enim aliud eſt, in quo operam tuam utiliter collocare poſſis, haud utilis & opportuna fuerat ad id in quo nunc verſaris opere. Sin autem, quia prudenti gubernatore patria deſtituta eſt, ideo neceſſe eſt te iſtam ſuſcipere provinciam; quid ſi deſint illi faber ferrarius, aut lignarius, aut vero notarius? Quod ſi ob imperitiam te excuſas ab iſtis: non vides nihil obſtare, quin ſaltem ſis janitor, aut æditus, cui mundandæ ædis munus incumbat? At de iſtis nullæ tibi ſubrepunt cogitationes, ſed ſolam gubernatoris & præſidis perſonam, quaſi tibi convenientem commendan-

recte dederunt iidem, pro ἁρμώττειν quod habebat Med. cum edd. Pronomen σοι, quod *n. o. p. q.* cum editis ignorabant, recepi ex Med.

καὶ εἴκειν εὐχαριστοῦντά σε ἐν τῇ τάξει εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν. id eſt, *& cedere illi, gratias agentem, in conditione in qua is locare nos dignatus eſt.* In diverſa hic diſcedunt codices. Ego omni ex parte repræſentavi Mediceæ membranæ ſcripturam. Vulgo (omiſſo σε pronomine, quod & Pariſienſes omnes ignorant) ſic edebatur: καὶ εἴκειν εὐχαριστοῦντα εἰς τὴν τάξιν, εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθης. At ἠξιώθημεν, in prima perſona pluralis, ipſe tamen etiam Caſaubonus in verſione expreſſit, ut videatur in græco exemplo, quod ob oculos habuerat, eodem modo ſcriptum reperiſſe. In εἴκειν cum Med. & edd. conſentiunt *n.* & *q.* neque aliud debuerat *p.* qui ſuo more ἥκειν ſcripſit, quemadmodum etiam infra, cap. 36, 2. Sed ἥκειν habet codex *o.*, quod aptius videri poterat ad id, quod cum in Pariſienſibus omnibus, tum in editis, ſequebatur, εἰς τὴν τάξιν, pro ἐν τῇ τάξει. Sed in his ipſis verbis, & in eis quæ ſequuntur, rurſus inter ſe nonnihil diſſentiunt iidem Pariſienſes. In *p.* eſt εἰς τὴν τάξιν εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν, quemadmodum (ut diximus) in Caſauboni etiam libro ſcriptum fuiſſe videtur. Brevius *q.* ſcribit εἰς τὴν τάξιν εἰς ἣν ἐκλήθης. Rurſus aliter & paulo etiam magis conciſe, εἰς ἣν ἐκλήθημεν τάξιν dant *n.* & *o.* At verbum quidem εἴκειν, in quod omnes fere conſentiunt, utique verum videri debuit. Eodem modo infra cap. 36, 2. ait πείθεσθαι αὐτῷ (nempe τῷ θεῷ) καὶ εἴκειν, ubi quidem ἥκειν erat editum, ſed εἴκειν ibi & libri noſtri & ipſum Enchiridion firmant. Quoniam vero cum εἴκειν parum convenit εἰς τὴν τάξιν, præferendum putavi ἐν τῇ τάξει, quod dedit idem vetuſtiſſimus codex Med.

οὐκ ἐῶσιν ἕπεσθαι θεῷ καὶ εἴκειν εὐχαριστοῦντα
23 ἐν τῇ τάξει, εἰς ἣν κληθῆναι ἠξιώθημεν. Τίνα
φασὶ, χώραν ἔχεις ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἔχειν
24 φυλάττων τὸ ἀνακεῖσθαι θεῷ. εἰ δὲ ἐν τῇ π
τιμᾶσθαι θέλων, τῶν οὐρανίων ἐκπέσεις, τί τὸ ἱ
λος; οὕτω γὰρ καὶ τῇ πόλει κακὸς πολίτης,
τοῖς ἀδελφοῖς ἐπαχθὴς ἔσῃ.

λϚ'.

Εἰ προετιμήθη σού τις εἰς ἑστίασιν, ἢ ἐν πρ
αγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβούλ
εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα ἐστὶ, χαίρειν χρὴ, ὅτι ἔτυ
2 αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακὰ, γίνωσκε, ὅτι οὐ δύνασ
μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ
3 ἡμῖν, τῶν ἴσων τοῖς ποιοῦσιν ἀξιοῦσθαι. πῶς γ
ἴσον δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ ϛ
τῶν

Med. quem & in reliqua hac phraſi ſecutus ſum. Quod ſi quidem poſt εἴκειν (quemadmodum cap. 36, 2.) ſequeretur καὶ ἀκολουθεῖν, percommode dein εἰς τὴν τάξιν teneri potuiſſet.

23. φασὶ, nempe οἱ λογισμοί. Sed id non placuit aliis, qui φῇς ſcripſerunt, ut *n. o. q.* iidemque mox χώραν ἔχειν. At φασὶ & ἔχεις cum editis tuentur *m.* & *p.*

ἣν ἔχειν δύνῃ φυλάττων. Sic commode *m.* & *p.* cum editis, quemadmodum fere eſt in Enchiridio. ἣν ἔχων δύνῃ φυλάττειν *n. o. q.* quod & ipſum ſpecioſum videri poterat.

τὸ ἀνακεῖσθαι. Perperam τῷ ἀνακ. cod. *o.*

24. τῶν οὐρανίων ἐκπέσεις. Inverſo ordine ἐκπ. τῶν οὐραν. ſcripſere *n.* & *o.* ἐκπέσεις recte tenuere *o.* & *q.* quod cæteri cum edd. in ἐκπέσῃς vel ἐκπέσῃς corruperunt. Probum fuiſſet ἐκπεσῇ, in verbo medio; ſed id quidem nullus e noſtris codicibus habet: ut hoc loco ἐκπέσεις, ſic ſupra περιπέσεις ſcripſerat P phraſtes noſter cap. 4, 1. ſusque in hoc ipſum ἐκπέσεις ſra conſentiunt omnes cap. 52.

CAP. XXXII. Enchirid. (XXV.

Εἰ προετιμήθη. Aberat vu Εἰ particula, nec magnopere ſiderabatur. Sed quum eam conſenſu darent quinque n codices, non debui ſpernere, præſertim in hujusmodi paraph percommode locum ſuum t videretur.

εἰς συμβούλιον. εἰς συνέδρι

ὅτι ἔτυχεν. ὅτι τέτευχεν *n*

2. εἰ δὲ κακὰ, γίνωσκε

Poſt εἰ δὲ κακὰ Caſaubonus, qu admodum in verſione, ſic (græco contextu, *aſteriſcos* non los, qui defectum ſignificar adjecit. At Gronovius, cui cod. Med. nullum lacunæ indic repeririſſet, Caſauboni ratio

tes, non permittunt te Deo adhærere, & illi cum gratiarum actione adhærentem, ſervare locum, in quo nos gratioſe collocavit. Sed quem tamen locum, inquiunt, habes in civitate? Quem tenens poſſis Deo jugiter ſervire, & pietati vacare. Si enim, dum dignitatem in civitate [terrena] conſequi ſatagis, cœleſtibus excidas [vel cœleſtia curare deſinas;] quid admodum lucratus es, cum nec civitati bonus civis apparebis, & fratribus, [quos deſeruiſti,] odioſus eris?

XXXII.

Eſt tibi prælatus aliquis, ad convivium [te præterito, vocatus?] aut in ſalutatione, aut dandi conſilii officio? Si quidem iſta bona ſunt, gaudere debes ejus cauſa, quod bona conſecutus ſit. Sin mala **** Cæterum pro certo habe, cum non eadem agas quæ alii ad ea paranda quæ non ſunt in noſtra poteſtate; fieri non poſſe, ut eadem tibi tribuantur. Nam quæ ratio eſt, ut ille tantum poſſit qui fores non frequentat, atque ille qui fre-

improbans: „Temere, inquit, hic „interponuntur aſteriſci, quum „ſententia plena ſic ſit efferen- „da: *Si vere mala* (ſcil. ſint illa, „nempe cœnas captare divitum, „ſalutari, adhiberi, hoc eſt, ſi „non niſi per indignas & malas „artes adquiruntur;) *ſcias fieri non „poſſe, ut, non eadem faciens ad „acquirendas res quæ ſunt extra po- „teſtatem noſtram, tamen paria iis, „qui talia faciunt, nanciſci queas.*" — Et ego quidem, quum nec in Pariſienſibus codicibus ullum eſſet hiatus indicium, delevi aſteriſcos: ſed, ne quid diſſimulem, vereor tamen, ne non ſatis apte ſic cohæreat oratio; & haud ægre credo, intercidiſſe verba nonnulla in eam fere ſententiam, quam in Enchiridio expreſſam hoc loco legimus. μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων &c. Pro τυγχάνειν habet τυχεῖν Med. Nil mutant Pariſienſes *p.* & *q.* Sed in *n.* & *o.* ſic ſcribitur: οὐ δύνασαι, μὴ τὰ αὐτὰ πράσσων, τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῶν ἴσων &c.

3. ἐπὶ θύρας. ἐπὶ θύραις *p.*

ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι. Perperam hæc omiſit cod. *o.* Gronovius, cum in Med. προπέμπων pro παραπέμπων inveniſſet, iſtud haud dubie verum & reſtituendum auctori judicavit; immemor ſcilicet, eâdem notione & παραπέμπειν & προπέμπειν de his qui *honoris cauſſa alios proſequuntur vel comitantur* apud optimos, ſcriptores uſurpari. Atqui & in Enchir. in παραπεμπ. conſentiunt libri omnes. & in Paraphraſi nil mutant quatuor noſtri Pariſien-

τῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι,
4 ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; Ἄδικος οὖν ὁ λογισ
μὴ προέμενος μὲν ἀνθ᾽ ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, ὁ
5 δὲ βουλόμενος αὐτὰ λαβεῖν. Εἴ τις, τυχὸν,
ὀβολὸν, καί σου τὸ ἴσον ἔχοντος, πρόοιτο αὐτὸν
λάβοι θρίδακας· σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβοις· μ
6 ἔλαττον ἔχειν ἐκείνου. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει τὰς
7 δακας, οὕτω καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐ δέδωκας.
αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τούτοις· οὐ παρεκλήθης εἰς ἑ
σίν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ πωλοῦντι ὅσου π
ται τὸ δεῖπνον. ἔπαίνου πωλεῖ αὐτὸ, θεραπ
8 κολακείας. Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν βούλει ταῦτα
ἔσθαι, δὸς, καὶ λήψῃ. εἰ δὲ καὶ ταῦτα θέλει
9 προέσθαι, καὶ τοῦ δείπνου τυχεῖν, ἄπληστος εἶ.

ſienſes, & in παραπέμποντι ipſe etiam Mediceus codex conſenſiſſe cum cæteris videtur.

4. Ἄδικος οὖν. Ἄδικος τοιγαροῦν n. o. q.

Ad vocab. προῖκα refertur in ora cod. p. ſcholion, δωρεάν.

αὐτὰ λαβεῖν. ταῦτα λαβεῖν cod. o.

5. τὸ ἴσον. τὸν ἴσον n. p. q.

πρόοιτο αὐτὸν. Sic recte n. o. p. q Perperam vulgo πρόοιτο αὐτοῦ.

καὶ λάβοι θρίδακας. Sic correxi, præeunte quidem non niſi uno cod. q. Vulgo καὶ λάβῃ, quæ verbi forma nec cum particula εἰ, quæ præceſſit, nec cum proxime præcedente verbo πρόοιτο ſatis conveniebat.

σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβοις. σὺ δὲ οὐ προεμ. q. Et nunc quidem in λάβῃς conſentiebant cum editis Mſti noſtri omnes: ſed in iſta librariorum noſtrorum negligentia, vocales vici ſoni continuo confundentium, dubitare non debui quin & hoc corrigerem. Quod ſi quis tamen, quemadmodum & apud Simplicium eamdem particulam εἰ nonnumquam cum ſubjunctivo ſtructam conſentientibus libri nibus obſervavimus, (vide ad Simpl. p. 55. b.) ſic & Paraphraſten noſtrum fere fuiſſe cumdem morem conte nolim equidem pertinaciu pugnare. Tota phraſis σὺ πρ. mutata eſt in cod. o. in modum: σὺ δὲ μὴ λάβῃ ἴδιον (τὸ ἴσον puto debuera δοὺς ὀβολὸν, μὴ οἴον &c

6. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας. Sic percommode ſienſes libri omnes cum edd. in Med. deſunt duæ voces τὰς; quam rationem pr Gronovius, pronomen ἐκεῖ venditorem referri ratus, locum ſic conſtituendum ce ὡς γὰρ ἐκεῖνος θρίδακας, καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν οὐ δέδ hac ſententiâ: *ſicut enim ille ditor) lactucas, ita tu quoqu lum non dediſti.* Quæ ratio q connexione totius argumen nis aliena ſit, facile adpare

οὕτω καὶ σύ. In cod. ullum deeſſet confuſionis voc genus, σοὶ pro σὺ ſcribitur vero & in eodem infra ca

frequentat? qui non aſſectatur, atque ille qui aſſectatur? Iniqua igitur eſt iſta cogitatio, ſi non numerato quo væneunt illa pretio, gratis ea conſequi te poſtules. Si quis, exempli cauſa, obolum habeat, tu tantundem: ille obolum ſuum dat; & lactucas aufert: tu nullum das, nec habes lactucas: An minus te conſecutum putas eo, qui lactucas accepit? Ut lactucas habet ille, ſic tu obolum, quem non dediſti. Ad eundem modum & hic ſe res habet. Non vocatus es ad convivium alicujus? nec enim venditori dediſti, quanti vænit convivium. Vendit autem convivator laudatione: vendit obſequio: vendit adulatione. Quod ſi convivii cupidus, nec illa vis præſtare, & tamen iſtius particeps fieri; iniquus, & avarus es. Si porro tecum

 pen-

1. eſt φυτᾷν pro φοιτᾷν. Conf. ad c. 58, 3.

ὃν οὐ δέδωκας. Sic codd. *n.* & *q.* quibus in δέδωκας adſentiuntur *m.* & *o.* ὃν οὐκ ἔδωκας habet *p.* cum edd. Negantem particulam perperam omiſit cod. *o.* ὃν δέδωκας ſcribens. Gronovio delendum viſum eſſe pronomen ὅν, paulo ante commemoravi: in quo quidem an conſentientem habuerit ſuum codicem Med. haud ſatis adparet.

7. In τῷ πωλοῦντι nil mutant libri: & ferri hoc nullo magno incommodo poteſt, quamquam facile credas ex τῷ καλοῦντι corruptum eſſe, quod hoc loco legitur in Enchiridio.

ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου πωλεῖ αὐτὸ, &c. Percommode ὅσου πωλεῖ habet Med. ſed in ὅσου πωλεῖται cum editis conſentiunt *n. o. p. q.* ne ſic quidem male. At in eis, quæ ſequuntur, in diverſa abeunt libri. In edd. ſic vulgo legebatur: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου ἐκεῖνος πωλεῖ αὐτὸ, θεραπείας, κολακείας. In *n. o.* & *q.* ſic ſcribitur: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον ἐκείνου· πωλεῖ γὰρ αὐτὸ θεραπείας καὶ κολακείας. Quæ ſunt ex conjectura emendata, cum vetuſtior aliquis codex illam dediſſet ſcripturam, leviter corruptam, quæ in noſtro cod. *p.* ſupereſt: ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐκείνου πωλεῖ αὐτὸ, θεραπίας, κολακίας. Vides, ἐκείνου ex ἐπαίνου fuiſſe detortum. Veram ſcripturam (ἐπαίνου πολεῖ αὐτὸ, θεραπείας, κολακείας.) tenuit codex Med. pariter ἐκείνου & ἐκεῖνος neſciens.

8. δὸς καὶ λήψῃ. εἰ δὲ καὶ ταῦτα θέλεις μὴ προέσθαι. Decem hæc verba aberant in editis. Deſunt eadem in cod. *o.* & ibi quidem, quo diſſimularetur aliquo modo vulnus, in præcedentibus verbis nonnihil immutatum eſt, parum quidem feliciter; ſic enim habet: Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμεῖς οὐ χρὴ ταῦτα προέσθαι, καὶ τοῦ δείπνου τυχεῖν. Caſaubonus, ſuperiora verba tenens, Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν βούλει ταῦτα προέσθαι, nec lacunam eo ipſo loco, ubi aliquid deerat, odoratus, in eisdem illis ſuper-

δὲ σκοπήσεις, τί ἕξεις ἀντὶ τοῦ δείπνου, πολ
σεις· τὰ μὴ ἐπαινέσαι, ὃν οὐ θέλεις· τὸ μὴ
10 σαθαι αὐτοῦ, καὶ ὧν αὐτὸς ἥδεται· τὸ μὴ πα
προσόντα αὐτῷ, κἂν κακὰ ὦσι, θαυμάσαι
συνθέσθαι ψέγοντι πολλάκις τοὺς αὐτοῦ κρεί
11 τὸ ἀπηλλάχθαι τῆς τῶν ὑπηρετούντων περ
12 καὶ ὧν ἀποσκώπτουσιν εἰς τοὺς κεκλημένους.
γὰρ τὸ ἀνασχέσθαι, δυσκατόρθωτον. καὶ τ
πακοῦσαι, ταραχῶδες, καὶ πάντας διεγεῖρον
πλῆξιν κατὰ σου, ὡς τὴν ἀγάπην ταράξαντ
τὸν κεκληκότα ὑβρίσαντος, καὶ πολλῶν ἐκκόπ
τὴν σπουδήν.

λγ΄.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν
2 οὐ διαφερόμεθα. οἷον· ἄλλου παιδάριον κατέα
ποτήριον· πρόχειρον εὐθὺς, ὅτι, τῶν γεγονότων
3 ἴσθι οὖν, ὅτι, ὅτε καὶ τὸ σὸν κατεάγῃ, τοιοῦτόν

ſuperioribus verbis peccatum eſſe ſuſpicatus erat: itaque poſt *ἐπιθυμῶν aſteriſco* poſito, ſatis eſſe putavit ad medendum laboranti orationi, ſi ſic legeretur, Εἰ ἐκείνου ἐπιθυμῶν μὴ βούλει ταῦτα προέσθαι &c. quam emendationem & in ſubjecta nota commendavit, & in latina verſione expreſſit. Peropportune vero decem illa verba, quæ dixi, communi conſenſu dedere codices *m. n. p. q.* niſi quod in *m.* deſit καὶ quod inter εἰ δὲ & ταῦτα inſertum habent cæteri.

9. Εἰ δὲ σκοπήσεις. Recte σκοπήσεις *n. o. p. q.* Vulgo σκοπήσῃς edebatur. Mox τί ἕξεις recte habet Med. cum edd. Corrupte τί ἕξειν *p.* quod correcturi alii, τί ἐξῆν ἕξειν ſcripſerunt, ut quidem habent *n. o. q.* Porro in ἀντὶ τοῦ δείπνου recte conſenti *n. p. q.* Mendoſe ἐπὶ τοῦ habet unus cod. *o.* ἀν δείπνου edd.

εὑρήσεις. εὕρῃ ſcribit more. Vide ad cap. 13, 3. recte ἐπαινέσαι dedere libri pro ἐπαινῆσαι, quod era tum.

ἀνασχέσθαι. ἀνέχεσθαι

αὐτοῦ καὶ ὧν αὐτὸς ἥδετα ται edd. perperam, & invi ſtris Msstis. Pro καὶ ὧν ſc καὶ οἷς *n. o. q.* non ferente ciſmum, in quem conſenti & *p.* cum edd.

10. κακὰ. Corrupte καλὰ

ψέγοντι. ψέγοντα cod.

αὐτοῦ κρείττ. ἑαυτοῦ κρ.

11. περιεργίας. περιεργε

12. καὶ γὰρ τὸ ἀνασχ ἀνέχεσθαι ſuo more ſcribun

pendas, quæ conſequare loco convivii; multa reperies; non laudare te, quem nolis: mores ipſius & ineptias tolerare non coactum: non omnia ipſius, qualiacunque, etiam mala, admirari: non aſſentiri denique melioribus ſæpius obtrectanti: præterea, vitare te miniſtrantium moleſtam curioſitatem, & probroſa quibus appetere ſolent vocatos diæta. Nam & ita tolerare, [ut placeas:] arduum pariter, & illiberale eſt; & repugnare, rixoſum eſt: omnibus illico in te inſurgentibus, & tanquam fraternæ concordiæ turbatorem, & eum qui convivium præbuit, contumelia afficientem; & multorum qui aderant alacritatem obtundentem, increpantibus.

XXXIII.

Naturæ propoſitum ex iis rebus, quæ ad nos nihil attinent, cognoſci poteſt. Ex. grat. alterius [vicini: vel amici:] ſervulus poculum fregit: In promptu illud ſtatim eſt: Ita fieri ſolere. Memento igitur, ſi & tuum confractum fuerit, eandem tui quoque poculi naturam eſſe,

q. Commode vero καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀνεχ. habet *n*.

ἀνθυπακοῦσαι. Prorſus corrupte ἀνθυμακοῦσαι ſuo ex exemplo ediderat Caſaub. pro quo ille ἀντιμαχῆσαι legendum ſuſpicatus eſt. In ἀνθυπακοῦσαι vero, & ipſum quidem inauditum aliâs verbum, conſentiunt quinque noſtri Mssti; quod videndum, ſatis-ne ſanum ſit, &, ſi ſanum, an *refragari* ſignificet.

διεγεῖρον. Sic percommode dedit Med. διεγείρει edd. διήγειρεν *n. o. p. q.*

καὶ πολλῶν. Miror, ſolum cod. *o.* τῶν πολλῶν dare.

ἐκκόπτοντος dedere quinque noſtri codices. Vulgo nude κόπτοντος.

CAP. XXXIII. Enchirid. cap. XXVI.

2. ἄλλου παιδάριον κατεάξε τὸ ποτήριον. Sic commode edd. nec aliud adfertur ex Med. At Pariſienſes omnes κατεάξῃ habent: quod quidem ſtatim videtur caſu irrepſiſſe in vetuſtiorem aliquem; e quo cum accepiſſent alii, hi deinde ἂν conjunctionem præmiſerunt, ut eſſet ἄλλου παιδ. ἂν κατεάξῃ. Sic quidem *n. o. q.* ſed *p.* ſolum κατεάξῃ habet absque ἄν. Præterea τὸ articulum ante ποτήριον omittunt iidem pariter omnes.

Poſt πρόχειρον εὐθὺς adjiciunt λέγειν codd. *n. o. q.* Poſt γεγονότων vero verbum ἐστὶν percommode *omittit* Med.

3. ὅτι ὅτε. ὅτι caret *q.* Mox κατεάγη rectius Schroederus edidit, quam, quod erat in duabus Berkelianis editionibus & in Blan- car-

4 οἷον καὶ τὸ τοῦ ἄλλου. Ταῦτα μετατίθει
τὰ μείζονα. ἐὰν παιδίον ἄλλου, ἢ ἀδελφὸ
λος τελευτήσῃ, οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐρεῖ,
5 θρώπινον. μέμνησο οὖν, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῖς
θρώπινον συνέβη. καὶ ὃ πάντως καὶ τοῖς α
τοις ποιήσει ὁ χρόνος, προσεχέτω ἡ σύνεσις.
6 Ὥσπερ ὁ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχ
τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν τῷ κό
γονε.
7 Μή σε ταράξῃ λοιδορῶν τις, ἢ κακηγορῶ
πον γὰρ οὕτως σε εὐχερῆ εἶναι, ἵνα, ὅταν θ
ψεύδεσθαι, σὺ ταράττῃ.

λδ'.

2 Τὰ καθήκοντα, ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται.
ἐστι; δέον ἐπιμελεῖσθαι· παραχωρεῖν ἁπάντω
3 χεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ κακός

cardiana, κατεάγῃ cum ſubſcripto jota.

4. τὰ μείζονα. τὰ μείζω n.

ἢ ἀδελφὸς, ἢ φίλος. Sic quatuor Pariſienſes. ἢ ἀδελφὸς ἢ ἄλλος edd. ἢ ἀδελφοῦ, ἢ φίλου Med. quod placuerat Gronovio.

ὅστις οὐκ. ὃς οὐκ n. & o.

5. τοῖς ἀπαιδεύτοις ποιήσει. Sic cod. p. cum edd. ἐπὶ τοῖς ἀπαιδ. ποιήσει Med. quod unice verum cenſuit Gronovius, iſtud ne Græcum quidem eſſe contendens. τοὺς ἀπαιδεύτους πείσει n. o. q.

In προσεχέτω ἡ σύνεσις nil variant libri. Ego vero, quænam vis hoc loco inſit verbo προσεχέτω, fateor mihi non ſatis liquere. Suſpicabar παρεχέτω vel παρεχέσθω, ſcil. σοὶ, *præſtet tibi*.

6. Ὥσπερ ὁ σκοπὸς &c. Ab his verbis initium Capitis λδ'. numeratur in codd. n. & o nos in Enchiridio eſt cap. In codd. p. & q. capita diſt tur ſicut in editis, usque 59. Articulum ὁ ante omittunt n. o. q.

ἐν τῷ κόσμῳ. ἐν κόσμῳ γέγονε. γέγονεν n. p.

7. Μή σε ταράξῃ. Ab bis fit initium Cap. codd. n. & o. Reſponde hæc ſectio noſtro capiti Enchiridii. Μήτε ταράξ Med.

λοιδορῶν τις. Mutato ταράξῃ τις λοιδορῶν n. o.

ἢ κακηγορῶν. Plac quod dedit Med. Vulg τηγορῶν, nec e Pariſin quid eſt enotatum.

ἄτοπον γὰρ οὕτως σε εἶναι. Sic idem Med. εὐχερῆ absque σε cod. p. cu

eſſe, qualis alterius. Jam transfer hæc ad majora. Si vicini filius, aut frater, aut de propinquis alius obierit, nemo eſt cui non ſtatim ſuccurrat, ita natos eſſe homines. Memento igitur, ſi & tuorum aliquis obierit, humanum id quoque. Et quod tempus ipſis vel imperitiſſimis adfert, fac ut prudentia tibi repræſentet remedium.

Quemadmodum aberrandi cauſa meta non ponitur: ſic nec mali natura in mundo exiſtit.

Si quis tibi convitietur, aut te criminetur: nolito commoveri animo. Indignum fuerit, usque adeo in alterius eſſe te poteſtate, ut quoties viſum fuerit illi mentiri, tu doleas.

XXXIV.

Officia [ut plurimum:] pro *relationibus* & qualitatibus perſonarum definiuntur. Pater eſt? officii admonetur filius, ut curam ejus habeat; cedas ei in omnibus; toleret convitiantem, ferientem. Sed pater malus eſt. Num

ἄτοπον γάρ σε εὐχερῆ οὕτως εἶναι n. o. q.

ὅταν θέλῃ τις ψευδ. Caret *τις* ſolus Med. Recte vero *θέλῃ* dant quinque Mssti. Mendoſe vulgo *θέλει*.

CAP. XXXIV. Nobis in Enchir. Cap. XXX.

2. *παίοντος.* Perperam *πταίοντος* n.

3. *πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει οἰκειωθῇς, ἀλλὰ πρὸς πατέρα.* Vocabulum *πατέρα* poſt *ἀγαθὸν*, cum abeſſet editis, adjeci conſentientibus quinque Msstis. In his vero, quæ ſequuntur, nihil ab editis, quod quidem enotatum repererim, diſcedunt Mssti. Vbi ſi recte ſcriptum eſt *οἰκειωθῇς* in ſubjunctivo, ſic accipies: *An igitur — — conciliatus eſſes?* Sed malim utique *ᾠκειώθης* in indicativo, quod eſt in Enchiridio. Vtrumvis vero teneas, fuerit vel poſt ipſum hoc verbum, vel deinde poſt *πρὸς πατέρα interrogandi ſignum* ponendum, quod neutro loco vulgo ponunt. Poterat quidem etiam *οἰκειωθῇς* absque interrogatione teneri, ſi initio ſic dixiſſet, *μὴ οὖν οὐ πρὸς ἀγ. πατ.* intelligendo ſcilicet, *ὅρα οὖν, μὴ οὐ πρὸς ἀγ. πατ. vide ne non ſis bono patri a natura conciliatus, ſed patri.* Ut nunc leguntur verba, monuit Caſaubonus, ante *ἀλλὰ πρὸς πατέρα* ex Enchiridii ſcriptura olim vulgata intelligendam vel.

2 καὶ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ εἴκειν, καὶ ἀκολου
3 τα εἰς οἵαν σε βούλεται τάξιν εἶναι. ε
οὔτε μέμψῃ ποτὲ τὸν Θεὸν, οὔτ᾽ ἐγκαλέσ
4 ἀμελούμενος. Ἄλλως δὲ τοῦτο οὐχ οἷόν τε κ
ἐὰν μὴ ἄρῃς ἀπὸ τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ
ἐφ᾽ ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ εἶναί τι ἀγαθὸν
5 Ἐὰν γὰρ ὑπολάβῃς τι τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν ἀ
κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ε
καὶ περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίνεις, μέμφεσθαί
6 δυσφημεῖν τὴν διοίκησιν. ἀμήχανον δὲ βλάπ
εἰ μὴ τὸν τὸ βλάπτον ἀγαθὸν ὁριζόμενον, φ
τε τὸ ὠφελοῦν, ὡς ἐπίπονον, καὶ προστρέχ
7 προσαυτίκα, ὡς ἡδεῖ. ἔνθεν πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοι
ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν τῷ παιδὶ μὴ μετ
8 θεν ὁ γεωργὸς αἰτιᾶται τὸν Θεὸν, ἔνθεν ὁ ναύτ
οἱ τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τέκνα ἀπολλύντες οἴονται
σθαι.

2. εἴκειν recte *n. o. q.* ἥκειν *p.* ἥκειν edd. conſentiente Med.

ἑκόντα εἰς οἵαν σε βούλεται τάξιν εἶναι. Abeſt σε in Med. quod pronomen imperite intruſum Gronovius cenſuit ab aliis, non videntibus, verbum εἶναι non per ſe ſtare, ſed ad ἑκόντα eſſe referendum. Ego vero Atticorum illum pleonaſmum (ἑκόντα εἶναι) pulcre novi: ad de eo hîc quidem non erat cogitandum, ubi ab ἑκόντα longe remotum ſtat verbum εἶναι.

3. οὔτ᾽ ἐγκαλ. Exſerte οὔτε ἐγκαλ. ſcribunt *n. o. q.* Iidem vero mox ὡς ante ἀμελούμενος omiſerunt.

4. ἄρῃς ἀπὸ τῶν ἐφ ἡμῖν. Præpoſitionem ἀπὸ, quæ aberat vulgo, opportune dedere *m. n. o. p. q.* Mox vero in ἐπὶ τοῖς conſentiunt Mssti cum editis, ubi equidem ἐν] τοῖς] exſpectaveram.

5. Ἐὰν γὰρ —— ἢ κακό
miſſa hæc ſunt in *o.* ſoli
illius negligentiâ.

περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίν
recte codd. *m.* & *p.* cum e
re ὧν ἐκκλ. *n. o. q.* Conf.
ſect. 4.

6. *τὸν τὸ βλάπτον ἀγ*
ζόμενον. qui, quod nocet,
eſſe ſtatuit. Vertit Ca
quaſi eſſet τοῦ βλάπτ
ἀγαθοῦ ὀρεγόμενον. Se
ſolicitandum verbum ὀ
Perperam vero τὸ βλαπ
ſcribebatur in edd. neſci
ſentientibus Mssris. Eg
haud cunctanter τὸ βλά
rexi, quemadmodum m
tur τὸ ὠφελοῦν. Ferri
βλαπτικὸν, ſi dediſſent
προστρέχοντα τῷ πρ
ὡς ἡδεῖ. Vulgo προσέχο
percommode προστρέχον
adcurrentem; præcipitantem

vero ut pareas illi, cedas illi, & cuicunque te muneri deſtinarit, libenter amplectaris. Sic enim fiet, ut nec incuſes unquam, vel tanquam neglectus, de eo conqueraris. Hoc autem præſtare non aliter potes, quam ſi iis quæ in poteſtate noſtra non ſunt abjudicatis, in iis tantum quæ penes nos ſunt, boni & mali naturam collocaris. Nam ſi quid illorum, quæ penes nos non ſunt, bonum aut malum credideris, aliter non poterit, quin cum iis fruſtratus fueris quæ cupiebas, & in ea quæ nolles incideris, providentiam Dei culpes, & ei maledicas. Sed nec illud poteſt, ut unquam ille lædatur, niſi qui quod vere nocet [vel, vere nullum eſt:] ut bonum appetit, quod autem vere utile eſt, (vel bonum:) quaſi damnoſum & ærumnoſum fugit, & quæ præſentia ſunt & momentanea, eis, ut maxime iucundis adhæret. Hinc fit ut & patri filius convitietur, cum quæ in bonis habentur, filio non impertierit: quod agricola & nauta Deum accuſent: quod denique qui fratres aut natos amittunt, injuria ſe affici exiſtimant.

XXXVII.

dere quinque noſtri Mssti. In eis, quæ ſequuntur, nil mutant Pariſienſes. Vbi utrum inſolitum illud προσαυτίκα ex uſu Paraphraſtæ noſtri pro παραυτίκα poſitum ſit, an ex hoc a librariis detortum, non equidem definiam. Commodum etiam videri poterat, ſi abeſſet ὡς particula; ut hoc diceret, προστρέχοντα τῷ παραυτίκα ἡδεῖ. Sed pro προσαυτίκα aliud habent vetuſtæ membranæ Med. nempe προσαύγει, unde τῷ προσαυγεῖ ſcribendum Gronovius ſtatuit, hac ſententiâ: *falli eum, qui res ſplendidas & fulgentes & nitore ſuo adblandientes (ut ſunt magiſtratus &* προεδρίαι) *ambiat, easque captet, ut in quibus dulcedo vitæ reſideat.* Poſſis vero etiam ſuſpicari, ſic olim ſcriptum fuiſſe, τῷ προσηνεῖ καὶ ἡδεῖ. conf. infra cap. 49, 3. & Enchir. cap. 34.

7. μὴ μεταδῷ. Perperam abeſt μὴ in cod. *p.*

8. ἢ τέκνα. ἢ τὰ τέκνα *n.*

ἀπολλύντες. ἀπολοῦντες *o.*

ἀδικεῖσθαι. ἠδικῆσθαι *n. o. q.*

λζ΄.

Προσφορὰς προσφέρειν, καὶ δεομένοις
στῳ προσήκει καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπι
ἀμελῶς, μηδὲ γλισχρῶς, μηδὲ ὑπὲρ

λη΄.

Προσευχόμενοι, μὴ περὶ χρημάτων,
2 τῶν ἐκτὸς αἰτώμεθα· μᾶλλον δὲ τὸ
αἰτώμεθα πάντοτε, ὅτι καὶ προγινώσ
μεν, καὶ κήδεται πάντων.

λθ΄.

Σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω σοι. δι' ὀλίγων
2 τὰ ἀναγκαῖα. Εἰ δὲ καὶ τοσαύτη
ὥστε λαλεῖν, ὅρα μὴ περί τινος κοσμικ
3 των, ἢ δόξης. μάλιστα δὲ πάντων οὐ
4 ρὶ ἀνθρώπων, ψέγων, ἢ συγκρίνων τινα
λοι τῶν τοιούτων λόγων ἄρξονται, καὶ
5 γαγε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ προσῆκον. εἰ
τοῦτο ποιεῖν, σιώπα.

μ΄.

Γέλως μή σοι πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ
ἀνειμένος.

CAP. XXXVII. Pertinet ad extremam partem capitis XXXI. Enchiridii.

ἑκάστῳ προσήκει. Deeſt ἑκάστῳ in Med.

ἢ ἀμελῶς. μήτε ἀμελῶς *n.* & *o.* μηδὲ γλίσχρως. μήτε γλ. *n. o.* μηδὲ ὑπὲρ δύν. καὶ ὑπ. δυν. *n. o. q.*

CAP. XXXVIII. Spectat ad Enchiridii caput XXXII.

2. μᾶλλον δὲ τὸ θέλημα αὐτοῦ αἰτώμεθα πάντοτε, ὅτι καὶ &c. Omiſſis prioribus omnibus, loco iſtorum nil aliu hæc verba, εἰ δ Quod ficut mihi non auſim cum mare, eſſe illam raphraſtæ noſtri ra iſta ſi teneas equidem ὅστις m referendum. I unus cod. *q.* τοῖ αἰτώμεθα vero tenent *p.* & *o.*) *n.* & *q.* Tum rant *n. o. q.*

XXXVII.

Præterea, ad Dei cultum pertinet, ut oblationes offeramus, & egenorum neceſſitatibus ſubveniamus, pure & nitide: non negligenter, non ſordide, ſed neque ſupra facultates.

XXXVIII.

Cum Deum precamur, ne de re, pecuniis, aut omnino rebus ad externa quælibet pertinentibus precemur: ſed id potius, & continuo, ut *fiat ejus voluntas*: qui quibus indigeamus jam rebus multo ante novit, & nos ſemper curat.

XXXIX.

Ut plurimum, ſilentium præſta: quæ autem neceſſaria, paucis dicantur. Quod ſi ita res poſtulet, ut loquendum tibi ſit, vide ne de rebus mundanis, de cibis, aut dignitate, tua ſit oratio. Sed ante omnia id cave, ne de aliis, aut vituperans, aut alium alii præferens. Alii autem ſi tales ſermones aggrediuntur, quantum in te eſt; traduc eorum ſermonem ad alia quæ magis eos deceant. Sin id ſupra tuas vires eſt, tu ſaltem fac ſileas.

XL.

Riſus ne ſit multus, nec ob multa, nec effuſus.

κήδεται πάντων. Sic recte quinque noſtri Mssti. κήδεται πάντοτε edd.

CAP. XXXIX. Pertinet ad Enchirid. cap. XXXIII. 2. 3,

2. χρεία γένοιτο. χρεία γένηται n. o. q.

4. τῶν τοιούτων λόγων. Ignorant vocem λόγων edd. Et potuerat illa nullo incommodo abeſſe: ſed cum [illegible] eamdem Mssti noſtri omnes, repudiari non debuit.

ἄρξονται. Perperam ἄρξωνται Med.

καὶ οἷος εἶ. Sic recte m. n. & o: καὶ υἱὸς ᾖς edd. cum p. & q.

5. τοῦτο ποιεῖν. τοῦτο ποιῆσαι p: non male.

CAP. XL. Enchirid XXXIII: 4: πολὺς ἔστω. πολὺ ἔστω p: μηδὲ ἄνετος: μὴ καὶ [illegible]. [illegible]

CAP. [illegible]

μα΄.

2 Ἑστιάσεις τὰς ἐν οἰκίαις κοσμικῶν ἀ
ποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ
3 ποτε ὑποσυρῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι
ἑταῖρος μεμολυσμένος ἦ, καὶ τὸν συ
αὐτῷ συμμολύνεσθαι ἀνάγκη.

μβ΄.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας
2 λάμβανε. Τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυ
ρίγραφε.

μγ΄.

Ἐγκράτειαν τῶν σωματικῶν εἰς δύνα
καὶ παντὶ σθένει τὰ εἰς αὐτὴν συντε
2 διώκειν ὀφείλεις. μὴ μέντοι ἐπαχθ
ἄλλοις, μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχ
ἄκρως σωφρονεῖς, παράφερε.

CAP. XLI. Enchir. XXXIII. 6.
1. ἀποκρούου recte *m. n. o. p. q.* ἀπόκρουε edd.
2. ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχή. ἐντετάσθω σοι (σοῦ cod. *o.*) ὁ νοῦς εἰς προσοχὴν καὶ εἰς προσευχὴν, *n.* & *o.*
3. ἐὰν ὁ ἑταῖρος. recte ſic *p.* ut eſt in Enchiridio. Vulgo ἐὰν ἑταῖρος edebatur absque artic. ἐὰν ὁ ἕτερος *n. o.* ἐὰν ἕτερος *q.*
συμμολύνεσθαι dedere *n.* & *o.* Vulgo nude μολύνεσθαι, nec id male. Vide Var. Lect. in Enchirid.

CAP. XLII. Enchir. XXXIII. 7.
μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε. τῆς caret *q.* Verborum ordinem commode ſic mu-
tant *n.* & *o.* μ
παραλάμβανε χ
Τὸ δὲ πρὸς δ
ὅλως περίγραφ
ductum eſt ὅλω
ris alicujus doc
nihil impedit q
mus, conſulto l
poſitum eſſe pro
dem loco legitu
At vocem iſtam
nus quidem null
dit, libri noſtr
ignorant: ſed l
abeunt partes, q
cie caret. ὅρω
Med. id eſt, *ju*
mino circumſcribe
ſic ſcribunt: τ

XLI.

Convivia in ſæcularium domibus devita. Sed ſi quando tulerit occaſio, animadverſio intendatur, ne forte in vulgares mores prolabaris. Scito enim ſi alius pollutus fuerit, eum etiam qui familiariter cum ipſo verſatur, effugere non poſſe, quin & ipſe polluatur.

XLII.

Quæ ad corpus pertinent, ad uſus neceſſarios adhibe. Quicquid autem ad oſtentationem aut delicias, repudiato.

XLIII.

Quæ ad voluptates corporeas attinent, in iis continentiam, quantum potes, exerce, & quæ ad eam tuendam conducunt, totis viribus perſequere. Ne tamen aliis ideo moleſtus ſis, vel vitio verte; vel quod ipſe perfecte contineas, identidem ſubinfer.

 XLIV.

ἢ τρυφὴν ὁρῶν, περίγραφε, i. e. *quidquid autem ad oſtentationem aut ad delicias ſpectat, circumſcribe.* At hi iidem (Pariſienſes noſtros dico) pariter omnes manifeſte in eo peccarunt, quod primum vocabulum capitis ſequentis, a ſequenti oratione abruptum, cum ipſo verbo περίγραφε copulaverint. Atque id quidem primum per meram librarii hallucinationem ita crude factum, quemadmodum etiamnunc in cod. *p.* videre licet; ubi ſic ſcribitur, περίγραφε ἐγκράτειαν. Deinde ab aliis incruſtatus error, ἐγκράτειαν in ἐγκρατείᾳ mutantibus. Itaque περίγραφε ἐγκρατείᾳ ſcriptum in *n.* & *o.* ἐγκρατείᾳ περίγραφε in *q.* Omnes vero deinde a verbis Τῶν σωματικῶν novi capitis initium faciunt.

CAP. XLIII. Reſpondet ſectioni 8. capitis XXXIII Enchiridii.

1. De prima voce hujus capitis vide quæ proxime ante dicta ſunt.

In ἀσκητέον recte conſentiunt codices Pariſ. Mendoſe ἀσκουτέον editum erat a Caſaub. & repetitum a Berkelio. Errorem correxit Blancardus. In cod. Med. vitioſe pariter ἀσχλητέον ſcriptum.

ἄκρως σωφρονεῖς. Caret ἄκρως *q.* Mox pro παράφερε, παράφαινε ſcribit unus cod. *o.*

CAP. XLIV.

μδ.

Ἐάν τις σε λοιδορῶν κακῶς λέγῃ, μὴ
ἀπαγγέλλουσί σοι ἀπολογεῖσθαι, ἢ μόνον
2 μενος ἐκεῖνος ἔργον ποιεῖν κακῶς με λέγει
ἔχω ἐξουσίαν ἄλλον κωλύειν οὐ προέθετο π
3 οὔπω ἐμαυτὸν δυνηθεὶς κωλύσαι παθῶν. κ
μὴ ἤμην ἄξιος τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀκοῦσαι
ἤκουον. μάλιστα ἐὰν αἰσθηθῇς ὅτι τῶν λ
περί σου ἔπραξάς τι.

με.

Ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἢ ἐν τοῖς δημοσίοις τόποι
2 παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον. Εἰ δέ ποτε καιρὸ
μηδενὶ ἄλλῳ φαίνου σπουδάζων, εἰ μὴ σεαυ
ἐστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, οἱ
3 βοῆς δὲ, καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν τινι, ἢ πολὺ
σθαι, ἢ ἀγανακτεῖν περὶ τῶν γινομένων,
4 ἀπέχου. καὶ μετὰ ἀπαλλαγὴν, μὴ πολλὰ
γεγενημένων διαλέγου, μηδὲ ἃ εἶδες φιλονεί
σθαι· μάλιστα δὲ, ὅσα μὴ λυσιτελεῖ.

CAP. XLIV. Enchir. XXXIII. 9.

1. *οἰόμενος ἐκεῖνος ἔργον ποιεῖν.* An idem dicit, quod in Enchir. c. 42. dicitur *καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος?* Sic accepiſſe Caſaubonus videtur. An *ἔργον ποιεῖν* eſt *operæ pretium facere, magnum aliquid facere?*

κακῶς με λέγει. Deeſt *με* in Med. quod adnotavit Gronov. ad cap. 33. cui id conſulto & recte factum viſum erat, non ſatis video quâ cauſſâ.

2. *οὔπω ἐμαυτὸν δυνηθεὶς κωλῦσαι παθῶν.* Perperam *δυναθεὶς* ſcriptum erat in ed. Berk. prima & in Blanc. (Nempe ſic & in ed. Caſauboni, ut nunc video, erat expreſſum.) Verba a n. o. q. *οὔπω ἐμ. κω θεὶς,* & pro *δυνηθ δυνηθείην.*

3. *τὰ τοιαῦτα.* n. o. q.

αἰσθηθῇς. Sic rec omnes. Perperam

CAP. XLV. Encl 10.

2. *καιρὸς καλέσοι.* *καλέσει* cod. o.

φαίνου σπουδάζω *φαίνεσθαι σπούδαζε*

μόνα τὰ γινόμενα. cod. q. Tota autem *τουτέστι, θέλε γίνε* *οἷα ἂν ὦσι,* alia rati

XLIV.

Si quis per convitium male de te loquitur, ne contende iis qui tibi renuntiant, purgare te: ſed hoc tantum, ſi quicquam, reſponde. Nempe, quod ille ſibi faciendum credidit; male de me loquitur, ego vero quis ſum, qui alium ab opere quod ſibi proponit perſequendo impediam, qui proprias animi mei perturbationes prævenire nondum valeo? Et præterea, niſi dignus ego, qui iſta audirem;, non ita contigiſſet: præcipuè, ſi tibi conſcius es, aliquid te, quod affine ſit iis, quæ tibi objecta ſunt, commiſiſſe.

XLV.

Fora, & quævis alia publica loca, frequentare te, nihil neceſſe eſt. Sed ſi quando tempus tulerit, nulli te, niſi tibi ipſi ſtudere appareat: hoc eſt, ea duntaxat fieri velis, quæ fiunt, qualiacunque ſunt. Clamore autem, aut arriſione, aut corporis motu crebriore, approbationem tuam teſtari, aut indignari ob ea quæ fiunt, penitus abstineto. Ac poſt diſceſſum, ne multus de iis quæ acta ſunt, tibi ſit ſermo; neque affecta quæ videris, aliis narrare, præcipue quæ ad inſtitutam vitæ rationem, quam profiteris, nihil utilitatis afferunt. Sæ-

 pius

pluribus verbis enunciata eſt in codd. *n.* &. *o.* qui ſic habent: *τουτέστι, μόνῳ τῷ πράγματι πρόσεχε, δι' ὃ ἐκεῖσε πάρει· κἀκεῖνο δι' ὀλίγου καὶ ταχέως περάνας, ἀταράχως ὑπόστρεφε.* (*ὑπόστρεψον* cod. *o.* *κατορθοῦται δέ σοι τοῦτο, ἐὰν μὴ ὡς θέλεις φιλονεικῇς τὰ πράγματα γίνεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς γίνεται θέλῃς. βοῆς δὲ* &c.

3. *συγκινεῖσθαι*: Sic percommode cum editis dant Mssti omnes, uno cod. *o.* excepto, in quo eſt *συγκεῖσθαι*, tum ibidem inter lineas *συγγίνεσθαι*.

ἢ ἀγανακτ. περὶ τῶν γινομένων. Deſunt hæc verba in *n.* & *o.*

4. *γεγενημένων. γινομένων q.*

ἃ εἶδες. Sic recte *m. n. o. q.* Mendoſe *ἃ ἴδες p.* *ἃ ἴδῃς* edd.

μάλιστα δέ. Ex Med. hoc recepi. *καὶ μάλιστα* habet *q.* Cæteri conjunctione carent cum editis.

ὅσα μὴ λυσιτελεῖ. ὅταν μὴ λυσιτελῇ n. ὅταν μὴ λυσιτελῇ o.

5 σὴν πολιτείαν. Εἰ γὰρ περὶ τούτων πολ
ἐμφαίνοις ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν ὧν ἔ

μϛ'.

2 Εἰς οἰκίας τινῶν μὴ εἰκῇ μηδὲ ῥαδίως πάρ
ιὼν δὲ τὸ σεμνὸν καὶ εὐσταθὲς καὶ ἀνεπί
λαπτε.

μζ'.

Ὅταν φοιτᾷν ἀνάγκη πρός τινα τῶν λαμ
κόσμου, λόγισαι, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔ
2 ὅτι οὐ μηνυθήσῃ· καὶ ὅτι ἀκούσεις, Τί θέλ
τὸς οὗτος; ὅτι ἀποσκώψουσί σε οἱ παῖδες·
3 ἐκεῖνος, ὅτι ὑπερβαίνει σε ἃ αἰτεῖς. Καὶ μηδὲ
ἐν σεαυτῷ, ὅτι ταῦτά σοι οὐ ποιήσουσιν· ἢ ὅτι
4 σονται τὸ ἐπάγγελμα. Ἐὰν γὰρ οὕτω συντύχ
χῃ ταῦτα γενέσθαι, ἀταράχως ὑποδέξῃ τα
5 ἅτε μεμελετηκὼς αὐτά· ἐάν τε μηδὲν τούτ
εὐχαριστήσεις τῷ θεῷ, λέγων, Ἐγὼ μὲ
τηκα ἃ ἤμην ἄξιος ὑποστῆναι· ἡ δὲ τοῦ θ
θεραπεία προέστη μου, καὶ οὐδὲν τούτων
νέσθαι.

5. εἴπερ recte dedere m. n. & q. quod aptius cum præcedente εἰ congruit, quam εἴπῃς, quod habent o. & p. cum edd.

τὴν θέαν ὧν ἔφυγες intellige *ſpectaculum rerum hujus ſeculi, quas tu fugiſti, vitam monaſticam ſeligens:* nam ea eſt ἡ σὴ πολιτεία, quam paulo ante nominavit.

CAP. XLVI. Enchir. XXXIII. 11.

Εἰς οἰκίας τινῶν. Εἰς οἰκίαν τινὸς n. o.

μὴ εἰκῇ. Sic recte m. & p. Et inſerto verbo, μὴ ἐπιβῇς εἰκῇ n. o. Corrupte μὴ ἥκε edd. μὴ οἰκεῖ q.

φύλασσε recte n. ε
λαττε. m. quod peri
vulgo φύλαξαι, quoc
trarium.

CAP. XLVII. En
12.

1. φοιτᾷν. φυτᾷ
οὐχ εὑρήσεις. P
invitis Msstis, era
editionibus quas v
(Sic & in ipſius Ca
καὶ ὅτι οὐ μηνυ
καὶ, qua carent alii, a

2. ὅτι ἀκούσεις.
σῃ dant n. o. p. q. in
genere; non male.

pius enim de iis loquendo, manifeſtum erit te admiratum eſſe, quæ invitus ſpectaſſe, volebas videri.

XLVI.

Ad quorundam [qui oſtentando ingenio ſcilicet id agunt, non ut proſint] publicas recitationes, ne veni, neque facile accede. Si tamen acceſſeris, gravitatem & conſtantiam tuere; & id una cave, ne cui ſis moleſtus.

XLVII.

Cum neceſſitas aliqua te cogit quempiam adire de mundi magnatibus, proponito tibi fore ut domi eum non invenias: ut non illi renuntieris, ut tibi dicatur, Quid ſibi vult præclarus ille vir? ut te famuli irrideant: ut ipſe denique tibi dicat: ſupra te eſt quod requiris. Nunquam autem tibi veniat in mentem, non iſta te paſſurum, ſed profeſſionem tuam reverituros eos. Si enim ita ibi contingat, & iſta vere evenient, imperturbatus ea feres, ut quæ tibi prius meditata & præviſa fuerint. Si nihil autem contingat tale; Deo gratias ages & dices: Ego quidem quæ merebar pati, meditatus ante fueram: ſed Dei bonitas adfuit mihi, & non permiſit.

 XLVIII.

ὁ περιττὸς οὗτος equidem in iſta connexione non tam cum Caſaubono *præclarus ille vir* vertam, quam *importunus hic*; proprie, *nimius*, *abundans*, *ſupervacaneus*, id eſt, *quo facile caremus*, *qui non eſt hujus loci*, *quo nobis nihil opus eſt*: aut, *curioſus*, *rerum ad ſe nil pertinentium ſpeculator*.

ἀποσκώψουσί σε commode dedit Med. Vulgo ἀποσκώψουσιν εἴς σε, conſentientibus quidem Pariſienſibus.

ὅτι ὑπερβαίνει. Deeſt h. l. ὅτι in *n.* & *o.*

ἃ αἰτεῖς. Sic Med. Cæteri cum editis ὃ αἰτεῖς, nec id male.

4. Ἐὰν γὰρ οὕτω συντύχῃς. Verte: *Si enim ſic* (nempe, ut dixi) *adieris*.

5. ἐάν τε. ἐὰν δὲ *n.* *a.*

ἐγὼ μὲν μεμελέτηκα. Particulam μὲν, qua carent alii, opportune dedit Med. Quod vero mox idem habet codex, αἴτιος ὑποστῆναι, (pro ἄξιος, in quod conſentiunt reliqui omnes,) recipere non ſum auſus, quamquam improbare minime velim.

CAP. XLVIII.

μή.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ σεαυτοῦ τιν
2 ἢ ἀρετῶν ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσ
γάρ, ὥσπερ σοι ἡδύ ἐστι τὰ σὰ λέγειν,
3 τοῖς ἄλλοις τούτων ἀκοῦσαι. ἐπισφαλὲς ι
εἰς εὐτραπελολογίαν ἐμπεσεῖν· πάντως
πρός σε αἰδῶ τοῦ πλησίον ἐκλύει, καὶ παρα
4 γελοιολογεῖν· ἐξ ὧν καὶ λακερολογία τίκτε
οὖν αἴσθῃ τι τοιοῦτον, ἐὰν μὲν οἷος ἦς,
πλῆξον· εἰ δὲ μὴ δύνῃ, τῷ γε ἀποσιωπᾷν
θριᾷν δῆλος γίνου δυσχεραίνων τοῖς τοιούτο

μθ΄.

Ὅταν φαντασίαν ἡδονῆς ἐκπειράσῃ σε,
ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ᾽ ὅν τε συγκατι
δοκούσῃ ἡδονῇ, καὶ καθ᾽ ὃν πράξας, ὕστερ
2 νοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ· τούτοι

CAP. XLVIII. Enchir. XXXIII. 14-16.

1. *ἀπέστω τὸ σεαυτοῦ.* Sic omnes, excepto Med. in quo eſt *ἀπέστω τῷ νῷ σεαυτοῦ.* quod cum præclare ſcriptum judicaret Gronovius, neſcio ubi *τὸν νοῦν* ipſe habuerit.

τινων ἔργων. Commode *ἔργων τινῶν n. o. p. q.*

ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. Nil mutant alii; unus *p.* *μεμνῆσθαι* initio ponit ante *ἐπὶ πολύ.*

3. *ἐπισφαλὲς δὲ καὶ.* Poſtremam particulam, cum abeſſet ab editis, dedere Mſsti noſtri omnes.

τὰ εἰς εὐτραπελολογίαν. *τὸ* caret cod. *o*, *εὐτραπελολογίαν* dedere codd. *m.* & *p.* *εὐτραπελιλογίαν* edd. *εὐτραπελίαν n. o. q.*

καὶ παρασκευάζει γελοιολογεῖν. Hæc videtur utique vera eſſe ſcriptura, quam e mis membranis Medice davit Gronov. quæ v ab aliis primum cc tum rurſus ex conjectu mutata. Corrupte *καὶ ζει γε δοσολογεῖν* ſcr *παρασκευάζει δωρολογι* Caſaub. in Notis *μωρο* rigere juſſit.) *καὶ π* *διασαλογεῖν q.* ſed adje neas poſt primam ſy literâ *σ*, ut ſit *δισ* quod ſpecioſum ſane *παρασκευάζει γε βω* eſt in *n.* ubi rurſus ſp ſe verbum foret, ni *γε* particula, quæ no loci, aliud olim hic ſcr proderet. Illius parti tunitatem intelligens rius, ſic correxit, *καὶ ζει δὲ βωμολοχεῖν,* dum eſt in cod. *o.*

XLVIII.

In familiaribus congreſſibus, abſit factorum tuorum, aut virtutum frequens & immodica commemoratio. Nec enim, ut tibi jucundum eſt tua narrare, ita & aliis eadem audire. Periculoſum autem eſt ad jocos & facetias delabi & tui obſervantiam apud vicinos minuere, vel maxime idoneum: ſed & ad *ſtultiloquium* viam munit: ex quibus & *turpiloquium* etiam naſcitur. Cum autem tale quid in aliis deprehendis: ſi tibi fas eſt, objurgatione deterreto: ſin id non potes, ſaltem ſilentio ſimul & pudore tuo omnibus liqueat, offendi te iſtiusmodi ſermonibus.

XLIX.

Si voluptatis alicujus imago animo tuo obverſans te irritat, memento utriusque temporis, & ejus, quo voluptati, victus ſuccumbes; & quo poſtea pœnitebit te, & ipſe tibi convitians, exprobrabis. Ad hæc, oppone;

καὶ λακεϱολογία. καὶ ἀκαιϱολογία dabant edd. conſentientibus *n. o, p, q.* in quo per ſe nihil admodum erat quod ſuſpicionem movere debuiſſet. At Caſaubonus tamen, in ſubjecta Nota, (reſpiciens Enchir. XXXIII. 16.) ex καὶ αἰσχϱολογία corruptum cenſuit. Sed docuere eædem vetuſtæ membranæ Florentinæ, aliud quid ſub vulgato iſto latere: nempe cum in his καὶ λακαιϱολογία ſcriberetur, ex λακεϱολογία corruptum hoc eſſe perſpecte vidit Gronovius; quod ipſum haud cunctanter reſtituendum Paraphraſtæ noſtro putavi. Habes apud Heſychium: Λακεϱὸν· εἰκαῖον & Λακέϱυζα· κϱάκτϱια, λοίδοϱος, φλύαϱος, μεγάλα κϱάζουσα, ἢ λάλος. Et apud Suidam, Λακεϱύζεσθαι· λογοποιεῖσθαι, ἢ λοιδοϱεῖσθαι.

4. *ὅταν οὖν αἴσθῃ.* οὖν particulam, omiſſam ab aliis, recte tenuere *m.* & *q.*

τῷ γε ἀποσιωπᾷν. Placuit inſerta vocula γε, quam quidem ex omnibus noſtris libris non niſi unus cod. *q.* tenuit, ſed in Enchiridio in eadem ſententia agnoſcunt omnes. At idem cod. *q.* cum *n.* & *o.* pro ἀποσιωπᾷν, nude σιωπᾷν habet.

CAP. XLIX. Enchirid. cap. XXXIV.

1. *συγκαταθήσῃ.* συγκατάθῃ Med. quod ex συγκατατίθῃ corruptum eſſe poteſt.

σεαυτῷ. ἑαυτὸν *n. o. q.*

λοιδοϱήσῃ. Sic bene *q.* cum edd. λοιδοϱήσεις *n.* & *o.* nec id male. Corrupte λοιδόϱησαι vel λοιδοϱήσαι *m.* & *p.*

τίθες, ὅπως περιγενόμενος χαίρεις, καὶ ὅ
νον συνειδέναι ἑαυτῷ νικήσαντι, καὶ καθαρε
3 μένῳ. μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτῆς, κ
γωγόν. βέλτιον γὰρ τούτου, καὶ ἥδυτερον,
δέναι ἑαυτῷ ταύτην νενικηκότι τὴν νίκην.

ν΄.

Ὅταν ποιῇς τι, διαγνοὺς ὅτι σου συμβάλλεται
λιτεία, οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλως περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβ
ὅρα μὴ φύγῃς αὐτὸ διὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπ
2 Εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον
εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ

να΄.

Ὅταν συνεσθίῃς τινὶ, μὴ, τί παραβάλλει
ἐδώδιμον, λογίζου· ἀλλὰ, τί ποιήσας ἀνεπι
αὐτῷ φανήσῃ, καὶ μᾶλλον αἰδήμων.

νβ΄.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς ἐπάγγελμα,
αὐτῷ ἀσχημονήσεις, καὶ οὐ ἠδύνασο ἐκπληροῦν
σεις.

νγ΄.

Καθάπερ ἐν τῷ περιπατεῖν προσέχεις, μὴ ἐ
ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω πρόσεχε μὴ

2. τούτοις τε. τούτοις δὲ habet o. πρὸς τούτοις γε n. q.
ὅπως. καὶ ὅπως n. o.
χαίρεις recte n. o. p. q. Perperam χαίρῃς edd. & Med.
3. βέλτιον γὰρ τούτου. Caret τούτου n. & o. τοῦτο ſcribit q.
CAP. L. Enchir. cap. XXXV.
2. τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς. ἐπιπλήξαντας Med. ἐπιπλήττοντας cod. o. In ἐπιπλήξοντας cum editis conſentiunt n. p. q. ſed verborum ordinem mutant n. & o. τοὺς οὐ ἐπιπλ. ſcribentes.
CAP. LI. Pertinet ad E dii cap. XXXVI.
Ὅταν συνεσθίῃς. Sic recte n Ὅταν συνεσθίεις unus p. cum
παραβάλλει ſcripſi cum Mendoſe παραβάλει o. q. ſius παραβάλῃ n. p. & e ἐκεῖνος ἐδώδιμον. ἐδώδιμ νος n. o. q.
φανήσῃ Non improb νήσῃ, quod habent n.

ne; ſi eluctatus fueris gaviſurum te; & quanto præſtat victæ voluptatis conſcientia, & pura ad Deum oratio. Ne te vincant autem pellacia voluptatis, & illecebræ; multo enim præſtantior & ſuavior victoriæ tam bellæ conſcia ſibi mens, & memoria.

L.

Quando aliquid aggrederis, certus id ad inſtitutum vitæ tuæ conducere, alii autem aliter judicant, cave ne aliorum judicium reveritus incepti deſinas. Si enim malo conſilio uſus id aggrediaris, opus ipſum fuge: ſin bono, quid illos non bene reprehendentes moraris?

LI.

Cum conviva alicujus es, ne quid ille tibi edendum apponat cogita; ſed quo pacto non illi gravis, & tanto verecundior appareas.

LII.

Si quam profeſſionem, quæ vires tuas ſuperat, in te ſusceperis, tum ea ſimul indecore defungeris, tum illam quam numeris omnibus implere poteras, elabi tibi paſſus es.

LIII.

Quemadmodum inter ambulandum, ne clavum calces, aut pedem distorqueas, caves: ſic in degenda vita cave, ne

cum edd. Sed præferendum iſtud putavi, quod dabant vetuſtiſſimæ membranæ Med.

καὶ μᾶλλον. καὶ deerat editis: ſed habent illam copulam Mssti noſtri omnes.

CAP. LII. Enchir. cap. XXXVII.

ἀσχημονήσεις. ἀσχημονήσῃς o. q. & *Med.* ut notavit Gronov. ad cap. 51. Male hoc quidem; nec enim ab ἐὰν pendet hoc verbum, ſed ad apodoſin pertinet.

ἠδύνασο. Sic m. & o. cum edd. ἐδύνατο *n. p. q.*

CAP. LIII. Enchir. XXXVIII.

1. ἐν τῷ περιπ. ἐπὶ τῷ περ. *q.* Mox pro στρέψῃς, perperam στρέψεις n. o. p.

2 ψῃς τὸν ἑαυτοῦ νοῦν. καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστ
παραφυλάττων, ἀσφαλέστερον ἅψῃ ἑκάστου

νδʹ.

Μέτρον κτήσεως ἑκάστῳ, τὸ σῶμα· ὡς ὁ πο
2 ὑποδήματι. ἐὰν μὲν ἐπὶ τούτῳ στῇς, φυλάξεις
τρον· ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ἀνάγκη κατὰ κρημνοὶ
3 σθαι. Καθάπερ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος ὁ τὴν
ὑπερβαίνων, ποιεῖ κεντητὸν, εἶτα φοινικοῦν, εἶ
χρυσον, πολλοὶ δὲ καὶ λιθοκόλλητον· οὕτω καὶ ἐπὶ
4 τῶν ὀρέξεων. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος

νεʹ.

Ἀφυΐας σημεῖον, ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ
2 οἷον· ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ
3 ἢ καθεύδειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ πο
περὶ δὲ τὸν νοῦν ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

νϛʹ.

Ὅταν τις κακῶς δοκῇ σοι ποιεῖν, ἢ κακῶς
ἐνθυμοῦ, ὅτι οἰόμενος λυσιτελεῖν αὐτῷ τοῦτο
2 ἐὰν καὶ σοὶ μὴ λυσιτελῇ. καὶ τίς ἀναγκάσει
3 τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον ἀφέντα, τὸ ἄλλου ποιεῖν;

2. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ. Nil mutant libri. Rectius quidem erat futurum ἐφ' ἑκάστου ἔργου.

παραφυλάττων, intellige ἑαυτόν.

CAP. LIV. Enchir. XXXIX.

2. ἐὰν μὲν. Caret μὲν o.

ἐπὶ τούτῳ ſcripſi cum n. o. Vulgo ἐπὶ τοῦτο, & ſic quoque m. p. & q. quod quo pacto defendi poſſit, non video.

3. Καθάπερ δὲ. δὲ abeſt in uno Med. quod male factum puto, quamvis placuerit vio,

οὕτω καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν Sic plane ſcriptum in m. Caſaubonus in hunc mod derat, οὐ * τῶν ὀρέξεων, Nota lacunam ſic juſſerat οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ὀρ.

CAP. LV. Enchir. cap.

2. Vocem οἷον, quæ ab go, inſerui auctoritate codicum Pariſ.

CAP. LVI. Enchir. cap & XLIII.

ne mentem in qua ineſt dominium rationis, impingens, lædas. Quod ſi in re unaquaque obſervaveris, omnia cautius aggredieris.

LIV.

Neceſſariarum ad uſum vitæ rerum modus cuique corpus eſt, ut pes calcei modulus. Si hic conſtiteris, modum ſervabis: ſin præterieris, jam veluti per præceps ferri te neceſſe eſt. Ut autem in calceo: ſi quis ultra uſum progreſſus fuerit; primo variegatum, poſtea purpureum: tandem auratum: ſunt etiam qui gemmis interuitentem geſtent, ſic in cupiditatibus. Ejus enim, quod modum ſemel ſupergreſſum fuerit, nullus terminus.

LV.

Animi [degeneris, &] à natura male informati, ſignum eſt, rebus corporis immorari: ut, diu exerceri; diu edere, vel bibere, vel dormire. Nam hæc quidem facienda ſunt obiter: cura autem omnis ad animum transferenda eſt.

LVI.

Quandocunque putat aliquis nocere ſe tibi, vel dictis, vel factis; cogita tu, ideo illum facere, quia expedire id ſibi cenſet. At ſi idem tibi non expedit, quis tamen cogat alium, eo omiſſo, quod ſibi putat expedire; id curare quod tibi proſit? Non igitur erat in te, illum prohi-

1. *ὅτι οἰόμενος.* *ὅτι* cum abeſſet ab editis, dedere ſcripti libri omnes.

2. *ἐὰν καὶ σοὶ μὴ λυσιτελῇ.* id eſt, *licet tibi non expediat.* ſcripturam iſtam, quam unice veram judicavi, nonniſi unus quidem noſter codex *q.* nobis ſervavit. Vulgo; quaſi hinc nova ſententia inciperet, ſic ſcribunt, *εἰ δέ σοι οὐ λυσιτελεῖ, καὶ τίς* &c. quam in ſcripturam cum editis conſentiunt *p.* & *m.* in eamdemque ſententiam *ἂν δέ σοι οὐ λυσιτελῇ* ſcribunt *n.* & *o.*

οὐκ ἦν ἐπὶ σοὶ τὸ κωλύσαι αὐτόν. τῶν δὲ οὐκ
4 μήδ' ὀρέγεσθαι παρηγγέλμεθα. ἄλλως τε
ψεύδεται, αὐτὸς βέβλαπται καὶ ἐξηπάτητ
5 ψεῦδος ἀληθὲς νομίσας. ὥσπερ οὖν, εἰ μα
ἔλεγε, κονδὸν ὄντα, ἢ τὸ ἔμπαλιν, οὐκ ἂν
τεις, ἢ ἔχαιρες, διὰ τὸ μὴ τοῖς ἐκείνου ῥήμα
6 σθαι ἡμῶν τὸ σῶμα· μᾶλλον δὲ καὶ ἐγέλα
ὡς παράβλωπα, τὸν τοιοῦτον· οὕτως αὀργητ
7 μενε, ἐλέει δὲ αὐτὸν τῆς πλάνης. εἰ δὲ ἀληθῆ
8 διόρθωσαι, ἵνα μὴ ἔχῃ τι λέγειν. Οὕτω πρὸς
τοὺς λοιδοροῦντας γίνου ἐπιφθεγγόμενος, ὡς
κις εἴρηται, ὅτι, Ἐκείνῳ μὲν ἔδοξε ταῦτα λέγ
δὲ οὐ κατεστάθην εἰς τὸ κωλύσαι τὸν βουλόμενο
9 ἃ θέλει. Ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἀδικῇ, ἢ γείτων, μὴ λογ
παρ' οὗ ἥκιστα ἐχρῆν, ἠδίκημαι, ὡς ἐνόμισεν· ἢ ὅτι
οὐκ ἐχρῆν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπεραγα
10 ἐμοῦ. οὕτω γὰρ θρέψεις τὴν ὀργὴν, καὶ ἕξιν
11 τῷ ποιήσεις δυσφόρητον. μᾶλλον δὲ, ὅτι ἀδελφ
χρεωστῶ αὐτοῦ ἀνέχεσθαι· ὅτι γείτων, κἀγὼ
12 ὀφείλω φέρειν τὴν ἄγνοιαν· καὶ, ὅτι ἡ νομ
ἀδικία περὶ τὰ ἐκτός· τῆς γὰρ προαιρέσεως μο
κύριος· καὶ οὕτω ῥᾷον ἕξεις.

3. *οὐκ ἐφ' ἡμῖν.* *μὴ ἐφ' ἡμῖν* habet ſolus Med.

ὀρέγεσθαι. *ὑποϱέγεσθαι n.*

4. *τὸ ψεῦδος.* Perperam *τῷ ψεύδει* habet idem *n.*

5. *εἰ μακρόν σε ἔλεγε, κονδὸν ὄντα.* In *μακρὸν* conſentiunt omnes, uno Med. excepto, qui *μικρὸν* habet, quod fruſtra defendit Gronov. Pro *κονδὸν*, eſt *κοντὸν* in *n. o. q.* ſed vulgatum recte tuentur Med. & *p.* *κονδὸς* apud ſequioris quidem ætatis Græcos *curtum*, *brevem* denotabat. Vide Du Cange Gloſſar. in h. v. & Heſych. in Κολλοβός.

6. *ἐγέλασεν ἄν.* Caret
ἀόργητος. *ἀοργκτος* M

9. Ἐὰν δὲ &c. Perti
ad Enchiridii cap. XLIII
ἥκιστα dedere codic
omnes, quemadmodum
viderat Caſaub. cum
ἥκει πα ſcriptum eſſet
exemplo.

τοῦτον οὐκ ἐχρῆν. R
τον dedit Med. Cære
cum edd.

10. *ἐν σεαυτῷ.* Aber
& cod. *o.* Sed recte
cæteri.

prohibere: quæ autem in poteſtate noſtra non ſunt, ea non appetere, aut perſequi, profeſſio noſtra eſt. Præterea, ſi falſus eſt, (qui tali de te opinione concepta, tibi male dixit aut fecit:) ipſe læſus eſt, qui deceptus eſt, dum falſum pro vero amplectitur. Quemadmodum igitur, ſi, cum puſillus eſſes corpore, diceret te *procerum*: aut contra; non indignareris, ſed neque gauderes, ut qui ab ejus verbis non pendere corporis tui ſtaturam videres: ſed illum potius, ut ſtrabum rideres: ita hic quoque abstine ab ira omni, ſed ejus potius errorem miſerere. Sin autem verum dicat, tu id age, ut te ipſum emendando, deſit illi quod in te reprehendat. Denique erga omnes qui tibi maledicunt, ita (ut jam ſæpius monuimus) affectus eſto, ut ſtatim tibi veniat in mentem: Ita quidem illi viſum eſt, iſta in me dicere: mei autem non eſt muneris impedire, quo minus ipſe quod vult, non liceat illi loqui. Quod ſi frater, aut vicinus is eſt, qui tibi injuriam facit: noli tecum reputare, ab eo quem minime decebat, tibi factam (ut ille quidem credidit:) hanc injuriam: imo ab illo, quem pro te adverſus alios commoveri potius æquum erat: ſic enim fomentum iræ parabis, & evades tum aliis, tum tibi in vita quotidiana, non tolerabilis; Sed ita potius cogita; Quia frater eſt, injurias ejus ferre debeo: quia vicinus, quod per ignorantiam [veri boni] commiſit, id me patienter ferre, ratio ſuadet. Præterea, injuriam illam, quæ facta creditur, in rebus externis verſari. Voluntatem autem tuam [qua ſola cenſeris] nullius imperio, ac proinde nec injuriæ obnoxiam eſſe. Ita commodius habebis, [vel facile feres.]

11. μᾶλλον δὲ. Addunt λέγε ὀφείλω perperam omiſſum in n. o. q. o, rurſusque ibidem omiſſum γὰρ vſ. ſeq.
ἀδελφὸς. ἀδελφός ἐστι q. ἀδελφὸς ἢ n. o.

νζ.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύντακτοι· Ἐγώ σου πλουσιώ
ἐγώ σου ἄρα κρείττων. ἐγώ σου λογιώτερος· ἐ
2 ἄρα κρείττων. Οὗτοι δὲ μᾶλλον ἀληθεῖς καὶ συνε
ἡ ἐμὴ κτῆσις τῆς σῆς κρεῖττον· καὶ, ἡ ἐμὴ
3 τῆς σῆς κρεῖττον. Σὺ δὲ οὐδὲ κτῆσις, οὐδὲ
γίνωσκε οὖν, ὅτι οὐκ ἐπὶ σεαυτῷ ἐπαίρῃ, ἀλ
ἄλλῳ.

νη. [καὶ νθ.]

Τοῦ σκώπτειν εἶργε σεαυτόν. καὶ μάλιστ
2 σιώπα τὰ ἀλλότρια· σεαυτῷ δὲ μόνῳ πρόσε
δὲ λαλεῖς, λάλει ἀληθῆ, καὶ ἃ βλέπεις, καὶ
3 στοχάζῃ. Οἷον· ἐπεί τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃ
4 Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἔπιεν. ἐλούσατό τις; μὴ
5 ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἐλούσατο. ἔφαγέ τις

CAP. LVII. Enchir. XLIV.

1. In ἀσύντακτοι nil mutant libri noſtri: ſit-ne autem hoc a Paraphraſtæ manu, an a librariis ex ἀσύνακτοι corruptum, equidem non definiam.

Ἐγώ σου λογιώτερος· ἐγώ σου ἄρα κρείττων. Quatuor poſtrema verba, cum deeſſent in edd. & in libris noſtris omnibus, non dubitavi ex Enchiridio adjicere. Lacunam aſteriſcis indicaverat Caſaub. In cod. *n.* non modo quatuor iſta verba deſunt, ſed & quæ ſequuntur usque συνεκτικοί. In *o.* non hæc omnia modo, ſed & proxime præcedentia, ἐγώ σου λογιώτερος, & ſequentia usque ἡ ἐμὴ λέξις τῆς σῆς κρεῖττον.

2. συνεκτικοί. Facile credas, ex συνακτικοὶ eſſe hoc a librariis corruptum. At quoniam defendi utrumque poterat, nec quidquam variant libri, mutare non ſum auſus.

ἡ ἐμὴ κτῆσις τῆς σῆς κρεῖττον. Placuit κρεῖττον, quod dedit Med. in neutro genere, ex ſi ti Græcorum uſu, πρᾶγμα gendo. Alii κρείττων cur

καὶ ἡ ἐμὴ λέξις τῆς σῆς τον. Verba iſta, cum & i tis & in *n.* & *o.* deſidera dedere *m. p. q.* Et *m.* rurſus hoc ipſum κρεῖττον, duo κρείττων.

3. Σὺ δὲ οὐδὲ κτῆσις, οὐ ξις. Vulgo in hunc modu batur, σοῦ δὲ οὐδὲ κτῆσις οὐδὲ λέξις, ubi adnotaver dem Caſaubonus, σὺ pro σ legendum, & εἶ pro ἐστὶν quod ad ἐστὶν adtinet, co unt quidem cum editis Pa ſes libri omnes; ſed perc de in Med. prorſus abeſt ve Pronomen σὺ vero ipſum recte dedit codex *p.* quod *n. o. q.* in σοὶ erat corru quam permutationem (ex ſ militudine, quo vocales effer ebant ſequioris ætatis in eodem noſtro cod. *p.* ſi admiſſam vidimus. (Conf. 32, 6.) Præterea, pro prio

LVII.

Orationes hæ non cohærent: Ego ſum te locupletior, ergo ſum melior. [vel præſtantior.] Ego ſum te eloquentior, ergo melior. At illæ magis veræ & cohærentes: [Ego te ditior.] Mea ergo pecunia tua præſtat. [Eloquentior, &c.] Tu vero nec pecunia es, nec ſermo. Noris igitur, te, cum ſic gloriaris, non in te vere gloriari, ſed in alieno.

LVIII.

Ab omni cavillatione abſtineto. De rebus externis, quantum potes, ſile, tibi intentus uni. Si tamen interdum ita res feret, ut loquendum tibi ſit; quæ vera ſunt loquere, & quæ comperta habes, non ea quæ conjicis.

LIX.

Bibit quiſpiam multum vini? ne dicas bibiſſe *male* [vel nimio potu peccaſſe;] ſed [multum.] Lavat quiſpiam cito, &c. Edit quis alius [vel, ſocius:] mane? ne di-

eſt *οὔτε* in *q.* & *οὐκέτι* in cod. *o.* in poſteriori vero *οὐδὲ* conſentiunt omnes, excepto *q.* qui rurſus *οὔτε* habet.

ἐπ' ἄλλῳ. Sic *p.* (puto & *m.*) cum ed. Schroed. Mendoſe *ἐφ' ἄλλῳ* duæ editiones Berkelianæ & Blancardiana. (nempe ſic præiverat Caſauboniana.) *ἐπὶ ἄλλῳ n. o. q.*

CAP. LVIII [& LIX.] Pertinet ad Enchirid. cap. XLV. Vide quæ infra notamus ad verſ. 3.

1. *εἴργε. εἶργε n. o.*

σεαυτῷ δὲ μόνῳ μόνον habet Med. quod mihi non ita ſpernendum videtur, quemadmodum viſum erat Gronovio, qui ſcripturæ illius meminit in Notis ſuis ad cap. 26.

2. *εἰ δὲ λαλεῖς.* Sic recte *n. o. p. q.* Vulgo *εἰ δὲ λαλῇς.*

3. *Οἶον· ἔπιέ τις πολὺν οἶνον;* Sic communi conſenſu ſcribunt quinque noſtri codices, hæc & quæ ſequuntur cum ſuperioribus jungentes. At Caſaubonus, omiſſo vocabulo *Οἶον*, novum Caput, numero LIX, incepit a verbis *Ἔπιέ τις πολὺν οἶνον;* quam rationem (ſicut Caſauboni omnia) tenuere poſteriores editores.

4. *ἐλούσατό τις; μὴ εἴπῃς, ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι ἐλούσατο.* Pro his omnibus, in Editis vulgo nihil aliud legebatur, niſi tria iſta verba *ἀλλ' ὅτι ἐλούσατο.* Ubi Caſaubonus, omiſſa nonnulla intelligens, iniquo tamen loco, non ante iſta verba, ſed poſt *ἀλλ' ὅτι* aſteriſcos nonnullos indicandæ lacunæ cauſſa adjecit. At omnia illa, quæ ſupra ſcripſimus verba, perſpicue exhibent quinque noſtri codices Mssti. Videndum tamen, ne poſt *ἐλούσατό τις* etiamnunc deſit vox aliqua, quæ reſpondeat illi *ταχέως*, quæ eo loco legitur in

6 ἕτερος· μὴ εἴπῃς, ὅτι Κακῶς· ἀλλ', ὅτι Ἔφαγ
κὸς γάρ, σὲ μὲν στοχάζεσθαι κακῶς· ἐκεῖνον
λῶς αὐτὸ πεποιηκέναι, ἢ νόσου βιασαμένης, ἢ
φῶν ἀναγκασάντων, ἢ ἄλλων εὐλόγων αἰτιῶν,
μὲν οὐ γινώσκονται, ἐκείνῳ δὲ κατὰ νοῦν ἐχώ

ξ.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν ἡσυχαστὴν εἴπῃς· μηδὲ λάλει
2 ταις περὶ δογμάτων. ἐν ἑστιάσει μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐ
3 ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ, τύπος γενόμενος ἄλλοις. τοῦτο γ
ὁ ἀπόστολος παραινεῖ, λέγων, τύπος γίνου τοῖς π

ξα.

2 Τὸ πολὺ περὶ δογμάτων ἐν ἰδιώταις μὴ λάλει,
δὲ ἐμπίπτῃ λόγος, τὸ ἐπιδεικτικὸν ἔκκοπτε,
3 σιώπα. μέγας γὰρ κίνδυνος δογματίσαι περὶ
ὄντως κατάληψις δυσχερής, τοῖς πολλοῖς δ
4 ἄγνωστος. καί, ὅταν εἴπῃ σο[illegible] ὅτι οὐδὲν οἶδας
μὴ δηχθῇς ἐπὶ τούτῳ, τότε γν[illegible]ι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔ

ξβ'.

2 Εὐτελῶς φορῶν, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ.
ἐὰν ὑδροπότῃς, περιέρχου ζητῶν ἀφορμὴν τοῦ λι

in Enchiridio: & ſuſpicari poſſis, vocem πρωΐ, quæ paulo poſt ſequitur, hic pariter poni debuiſſe. At facile equidem crediderim, nude ſic ἐλούσατό τις ſcripſiſſe Paraphraſten noſtrum, adoleſcentibus ſcilicet monachis ſcribentem, quibus id ipſum per ſe male factum poterat videri, ſi quis balnea publica frequentaret.

5. ἕτερος deeſt in Med. nullo quidem incommodo.

6. Εἰκὸς γάρ. εἰκὸς μὲν γὰρ cod. *o*. Rurſus tamen & idem codex μὲν poſt σὲ agnoſcit cum aliis.

στοχάζεσθαι. στοχάσασθαι *n*. *o*.

ἐκεῖνον. ἐκείνους iidem *n*. & *o*. cum quo conſentit quod iidem pariter mox αὐτὰ pro αὐτὸ habent.

δὲ καλῶς. Sic plane ſcribunt quatuor noſtri Pariſienſes. δὲ ὅτι καλῶς edd. At δὲ Med. unde ſuſpicari poſſis κακῶς olim ſcriptum fuiſſe non ſatis cauſſæ eſſe vide cur iſtud, quod libri noſt bant, repudiarem.

αὐτὸ πεποιηκέναι. αὐτὸ *m*. *p*. *q*. Mendoſe αὐτῷ edd. habent *n*. & *o*. ut paulo ante In πεποιηκέναι recte conſe *m*. *n*. *o*. *q*. Perperam πεποιηκέναι ſcribit *p*. cum editis.

CAP. LX. Enchirid. cap. XL

1. Poſt verba μηδὲ λάλ ἰδιώταις περὶ δογμάτων, q admodum in Enchiridio ſe tur iſta, ἀλλὰ ποίει τὸ (ve ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, ſic i

dicas *male* illum ediſſe, [vel, male ab illo factum, quod ederit:] ſed ediſſe [mane.] Poteſt enim, ut tu male conjicias: illum autem vel morbo cogente, vel fratribus, vel aliis ſonticis cauſis urgentibus, quod ipſi expediebat feciſſe: quæ cauſæ, tibi quidem fortaſſe ignotæ fuerunt; illi autem [cui notæ] res pro voto bene & rite ceſſerit.

LX.

Nullibi *Heſychaſtem* (vel *anachoretam:*) te profitere; neque inter ſæculares de dogmatibus tuis [quibus inſtitutæ vitæ ratio nititur:] loquere. In convivio, ne diſſere quomodo ſit edendum, ſed ede ut te decet. Ita enim & Apoſtolus exhortatur, ubi dicit: *Exemplum eſto fidelium.*

LXI.

Inter *idiotas* [ſive ſæculares] de dogmatibus tuis ut plurimum ſileto. Quod ſi occaſio incidat, tu tamen oſtentandi te occaſionem vita, & tace. Magnum enim periculum eſt, diſputando de iis rebus aſſerere, quarum comprehenſio de vulgo hominibus difficilis eſt, & inſolens. Quod ſi quis dixerit te nihil ſcire, tuque commotus non fueris, ſcito te jam opus [feliciter] exorſum eſſe.

LXII.

Viliter veſtitus, ne ideo gloriare, & ſi aquam bibis, ne obambula, occaſionem quærens alicui dicendi, te

aquam

dice Pariſienſi Paraphraſeos eodem, quem nos litera *p.* deſignamus, legi hoc loco verba ἀρχοῦ ποιεῖν τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν ait Villebrune in Notis ad Enchir. l. c. At non magis in cod. *p.*, quam in alio ullo Paraphraſeos codice, leguntur h. l. illa verba, quæ infra poſuit Paraphraſtes cap. 66, 2.

2. γενόμενος. γινόμενος *n. o. q.*

3. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ. Duas voculas καὶ ὁ, quæ deerant vulgo, dedere quinque noſtri Mſsti. Apoſtoli verba habes in prima Epiſt. ad Timoth. cap. 4. vſ. 12.

CAP. LXI. Enchir. cap. XLVI. 2. ἐμπίπτῃ recte *n. o. q.* Vulgo ἐμπίπτει.

3. μέγας γάρ. Caret γὰρ *o.* ἢ ὄντως, ut ſuſpicatus erat Caſaubonus, ſic dedere Mſsti noſtri omnes. Corrupte ἢ ὄντος edd. δυσχερὴς, τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ ἄγνωστος. Sic plane *m. p.* & *q.* & in τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ conſentiunt etiam *n.* & *o.* qui deinde paulo auctius παντάπασιν ἄγνωστος ſcribunt. In edd. ſic erat, δυσχερὴς τοῖς πολλοῖς, καὶ ἄγνωστος.

CAP. LXII. Enchir. XLVII.

2. ἐὰν ὕδρον. ἂν ὕδρ. *n. o. p.* τοῦ λέγειν caret *o.*

3 ὅτι ὑδροποτεῖς. ἄσκει δὲ σεαυτῷ μόνῳ, καὶ ἔξω, ἵνα καὶ ἡ ὠφέλεια σοῦ μόνου γένηται.

ξγ'.

Μὴ κατάξηρον ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα, μηδ' δι συνεχῶς, τεκμήρια τοῖς πέλας τῆς σῆς ἀ παρέχων, καὶ ἀναγκάζων ἐρωτᾶν, πόθεν ἀσθμαίνεις, καὶ ξηρὸς εἶ.

ξδ'.

Ἀπαιδεύτου χαρακτὴρ, μηδέποτε ὠφέλειαν
2 βλάβην προσδοκᾶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξ
φίλου δὲ ἀνδρὸς χαρακτὴρ, πᾶσαν ὠφέλειαν κ
βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾶν.

ξε'.

Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει· οὐδέν
2 φεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει
τος τινος, ἢ εἰδότος τι. ὅταν ἐμποδισθῇ, ἢ κωλυθ
3 τῷ ἐγκαλεῖ. κἂν τις αὐτὸν ἐπαινέσῃ, κα

3. γένηται. γίνηται n.

CAP. LXIII. Pertinet ad partem poſteriorem capitis XLVII. Enchiridii.

ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα. Vulgo *ἐπιδείκνυέ σου τὸ στόμα.*. Sed *σου* pronomen perinde ignorant codices noſtri omnes. Tum in *στόμα* quidem cum editis conſentiunt Pariſienſes; idque ipſum contra Gronovium defendit Schroederus, ſpectari aiens illum morem, quem jejunii tempore (teſte Socrate, Hiſtor. Eccleſ. V. 22.) olim obſervabant Chriſtiani nonnulli, ut ne aquam quidem guſtarent. Ac ſimili ſane ratione de his, qui præ avaritia bibere comedereque non audent, loquens Lucianus, (in Timon. c. 18. T. I. p. 128. ed. Hemſterh.) ἄποτοι, ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τ Mihi vero, cum Gronov dubie præferendum τὸ ſum eſt, quod habet M *corpus*, continuis jeju ſtigationibus ſponte ſu *ſiccatum*, multo probabi oſtentandum ſpeciem quam ſolum *os* præſenti De corporis laboribus Plutarchus, (de Educ. P 10, 3.) ait: οὕτω τα τὸν τοῦ σώματος πόνον καταξήρους γινομένους, τῆς παιδείας ἐπιμέλεια ρεύειν.

τεκμήρια. τεκμήριο Mox idem pro *τῆς σῆς* nude *τοῖς σοῖς* habet.

aqvam bibere. Temperantiæ quam exerces, conſcius ipſe tibi ſis ſoli, aliis neſciis: ut & merces ad te ſolida redeat.

LXIII.

Ne oſtenta os aridum: ne aſſidue anhela: quæ vicino tuo, vel alii cuicunque obvio, abstinentiæ tuæ ſint indicia; quibus ille provocatus quodammodo cogatur interrogare: Quid tu ſic anhelas, & aridus es?

LXIV.

Indocti [ſeu veræ philoſophiæ rudis] character & nota certa, nunquam à ſe ipſo damnum expectare, vel utilitatem, ſed à rebus externis. Vere pii & religioſi character & nota, omnem utilitatem & damnum à ſemet ipſo expectare.

LXV.

Signa proficientis: neminem vituperare; neminem culpare; neminem accuſare; nihil de ſeipſo quaſi aliquis ſit, aut aliquid ſciat, prædicare. Si in aliquo impeditus fuerit, aut prohibitus, ſe accuſat ipſum. Si ab aliquo laudatus, ſecum ipſe ridet laudatorem, ut deceptum,

καὶ ξηρὸς εἶ. *καὶ κατάξηρος* ſcribit h. l. unus *q*. Pro *εἶ* perperam *ἦς* habet Med.

CAP. LXIV. Enchirid. cap. XLVIII. 1.

2. *θεοφίλου δὲ ἀνδρὸς.* In *θεοφίλου*, id eſt, *qui Deum amat*, cum editis conſentit *p*. neſcio an & *q*. *θεοφιλοῦς* (id eſt, *qui Deo carus eſt*) habent *m. n. o.* *δὲ* particulam, qua carent editi, dedere *m. n. o. q.*

ἐφ' ἑαυτοῦ. *ἀφ' ἑαυτοῦ* Med.

CAP. LXV. Enchirid. XLVIII. 2.

1. *Σημεῖα προκόπτοντος.* Addit *ταῦτα* unus *q*.

οὐδένα μέμφεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. *οὐδενὶ μεμφ. οὐδέ γε ἐγκ.* cod. *o*.

2. *περὶ ἑαυτοῦ.* Sic *n. o. p. q.* Vulgo *περὶ αὐτοῦ*, minime male.

ὄντος τινὸς. Sic ſcripſi cum Med. Alii omnes *ὄντος τι*.

ἢ εἰδότος τί. Sic *n. o. p. q.* Vulgo *εἰδότος τι*, absque *ἢ*, de qua particula nec Gronovius ex cod. Med. quidquam monuit, cum tamen neutiquam prætermiſiſſe eam Paraphraſtes videatur.

3. *ἐπαινέσῃ.* *ἐπαινῇ* Med.

ψευ-

τοῦ ἐπαινοῦντος παρ' ἑαυτῷ, ὡς πλανηθέντι
ταλανίζει ἑαυτὸν, ὡς ἀπατήσαντα τοὺς ἐπὶ
4 εἰς ψευδολογίαν ἐμβάλλοντα. κἂν ψέγῃ τ
ἀπολογεῖται. περιέρχεται δὲ ὥσπερ οἱ ἄ
5 εὐλαβούμενός τι κινῆσαι. πᾶσαν ὄρεξιν ἠ
6 ἑαυτοῦ· ὁρμῇ ἀνειμένῃ πρὸς πάντα χρῆται.
θιος, ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν. ἐν
γῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάττει.

ξς'.

Μὴ ὀρέγου ἐξηγεῖσθαι τὰς γραφάς· μᾶλ
2 ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν παρειληφώς. ἀλλ' α
ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παραχώρει τ
3 τοῖς εἰδόσιν. Εἰ δὲ τοῦ μὲν ποιεῖν καταφ
ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον σχολάσεις, οὐδ
4 ἢ γραμματικὸς ἀντὶ ἡσυχαστοῦ γέγονας·
μόνον διαλλάττων, ὅτι τὰς γραφὰς ἀντὶ
ἐξηγῇ.

ξζ'.

Ἐνθυμοῦ δὲ, ὁποία αἰσχύνη, ὅταν τις ἀνα
τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐξηγούμενος αὐτὰ καλῶ
φωνα παράσχῃ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα.

ψευδολογίαν dedere *m. o. q.* ψευδολογίας *n.* & *p.* cum edd.

ἐμβάλλοντα. ἐμβάλλοντας Med. ἐμβάλοντα ſive ἐμβαλόντα *n. p.*

4. περιέρχεται. παρέρχεται Med.

5. ἀνειμένῃ. Perperam & invitis Mſstis ἀνιεμένῃ vulgo legebatur, ſicut ἀνειμένως cap. 4 extr.

6. ἐνὶ δὲ λόγῳ. ἐνί τε λόγῳ Med.

παραφυλάττει. Addunt duo verba καὶ ἐπίβουλον codd. *n.* & *o.* neſcio an ab his ex Enchiridio huc adſcita, an aliis librariis noſtris temere hic omiſſa. Certe cum editis ignorant duas illas voces codd. *m. p.* & *q.*

CAP. LXVI. Pertin ridii cap. XLIX.

2. ἀρχοῦ τῷ ποιεῖν. ἄρχου edebatur, cu buiſſet, quemadmod cap. 30, 2. Tum ve prorſus aberat vulgo, dem uno conſenſu noſtri omnes. In pr articulo variant iidem ποιεῖν ſcribit *q.* absq Rectius ἀρχοῦ τῷ πο quemadmodum cap. τῷ εἶναι. Et τῷ hal Caſauboni exemplum verbum ποιεῖν deerat. τὸ Med. & τοῦ *p.* qu

ptum, & miſerum ſe reputat, qui alios deceperit, & falſa de ſe prædicandi ipſis in cauſa] fuerit. Si reprehenditur, non defendit ſe: & ut qui recenter [ex morbo] convaluerunt; ſic ille [omnia circumſpiciens |& metuens]. ne impingat, obambulat. Omnem cupiditatem à ſe removit: [averſationem ad ea ſola, quæ naturæ eorum quæ ſunt in noſtra poteſtate repugnant, transtulit.] Appetitione ad omnia remiſſa utitur. Si ſtolidus, ſi indoctus habeatur, perinde habet. Denique ut inimicum & hoſtem ſe ipſum obſervat.

LXVI.

Ne affectato *Scripturas* interpretari: præcipue, nondum ſatis illarum intelligens: ſed aliis te peritioribus interpretandi munus concedenti, tibi ſufficiat, te documentis ex *Scriptura* promptis obtemperare. Si vero obtemperare, & ad uſum convertere negligis; interpretationi autem totus incumbis, ex *Heſychaſte*, merus *Grammaticus* factus es: hoc tantum discrimine, quod *Homeri* loco, *Scripturas* interpretaris.

LXVII.

Quam turpe ſit, cum quis *Evangelium* legit, & præclare interpretatur, ſed facta minime conſentanea edit, cogita.

codice cap. 30., 2. pariter τοῦ pro τῷ ſcriptum vidimus.

τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Perperam τὰ ὑπ' αὐτῶν cod. *o*.

παραχώρει τὸν λόγον. Percommode παραχώρει τοῦ λέγειν. ſcribunt *n*. & *o*. ſed & accuſativo (quem tenent *m*. *p*. *q*. cum editis) uti potuerat Paraphraſtes noſter.

3. τοῦ μὲν ποιεῖν. τοῦ ποιεῖν *p*. τοῦτο ποιεῖν *q*.

ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον. ἐπὶ δὲ τῷ ἐξηγεῖσθαι μόνῳ ſolus Med.

4. ἐν τούτῳ μόνον. ἐν τούτῳ δὲ μόνον ſolus *q*. ἐν τούτῳ μόνῳ Med.

CAP. LXVII. Pertinet ad idem cap. XLIX. Enchiridii.

Ἐνθυμοῦ δὲ. Probavi particulam δὲ, quâ intercedente percommode in cod. Med. conjungitur hoc caput cum præcedente. Eâ particulâ carentes alii libri cum editis, parum commode ſepararunt hoc caput a ſuperiore.

παράσχῃ τούτῳ. Vitioſe prorſus παράσχει editum erat. παρέχει habet unus cod. *q*. Recte παράσχῃ *m*. *n*. *o*. *p*. Pronomen τούτῳ, quod ignorabant editi libri, adjectum habent ſcripti omnes.

CAP. LXVIII.

ξή.

Ὅσα ὀρθῶς προτίθεσαι, τούτοις ὡς νόμοις ἔ
2 ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. τί δὲ λέγοι
πολλοὶ περί σου, μὴ φροντίσῃς. οὐ γάρ ἐπὶ σο
κωλύσαι αὐτοὺς ψέγοντας τὰ καλὰ ἢ τὰ φ
ἐπαινοῦντας.

ξθ'.

2 Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ ἀρέσαι Θεῷ;
ἡλικίαν προσδοκᾷς; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλ'
3 ἤδη τέλειος. ἐὰν καὶ νῦν ἀμελήσῃς καὶ ἀεὶ
σμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῷς σεαυτῷ, καὶ ἡμέρ
ἡμερῶν ὁρίζῃ, ἐν αἷς μέλλεις ἀρέσαι Θεῷ, λήσει
αυτον οὐ προκόπτοντα, ἀλλὰ καὶ κλεπτόμεν
4 οὗ καὶ τὸ τέλος φθάσῃ. ἀξίωσον οὖν σεαυτ
ὡς τέλειον πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ
ἐνταῦθά ἐστιν ὁ ἀγών, καὶ ἤδη πάρεστι, κα

CAP. LXVIII. Enchir. cap. L.
1. *ὡς νόμοις ἔμμενε.* Placuit hoc, quod non modo in Enchiridio eſt, ſed & communi conſenſu habent quatuor Pariſienſes codices. Vulgo *ὡς νόμοις ἐπίμενε*, ne id quidem male: neque ex Med. aliud adfertur.

ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. Vulgo corrupte prorſus ſic edebatur, *ὡς παρανομῶν ἑαυτῷ ὃ ἀφῇς.* Vbi pudet fere referre, quid ad hunc locum adnotaverit Caſaubonus, nihil aliud monens, niſi „acriorem longe fore „ſententiam, & aptiorem ad En„chiridii ſcripturam, ſi pro ὃ „ἀφῇς legamus ὃ σέβεις.“ — Ab editis nil diſcedunt codd. *n.* & *o.* Sed *p.* & *q.* ſic habent, *ἐν αὐτῷ ὃ ἀφῇς.* Vnde ſuſpicari poteras, ſic fere ſcriptum oportuiſſe, *ἐν τούτῳ* (vel *ἐν αὐτῷ τούτῳ*) *ὃ ἂν ἀφῇς.* Sed clariora veræ ſcripturæ veſtigia conſervavit M
ſic habet, *ἐν αὐτῶν ἀφείς.*
leviſſima mutatione in id,
ſupra ſcripſimus, mutandu
perſpecte Gronovius monuit
ſpicua ſententia: *tamquam p*
rus, ſi vel unum ex illis omitt

2. *μὴ φροντίσῃς.* *μὴ φ*
σαι habet idem Med. quo
dem quo pacto eidem Gr
rectius, quam vulgatum,
potuerit, equidem non vide

CAP. LXIX. Enchir. c.
3. *ἀμελήσῃς.* Sic recte
q. Mendoſe *ἀμελέσῃς* edd.
λήσεις p. *ἀμελήσεις o.*

ἐκ προθεσμιῶν. *ἐκ προθ*
n. o.

διδῷς σεαυτῷ. *ἐπιζητῶν*
τῷ n. o.

ὁρίζῃ. Perperam vulgo
edd. de quo quidem nihil ex
adnotavit Gronov. Probum
ὁρίζῃς, quod eſt in Enc

LXVIII.

Quæ bene ſemel expenſa & dictante ratione tibi propoſuiſti; in eorum, tanquam legum, obſervatione conſtans eſto; &, ſi quid omittas, leges te tuas violare reputa. Quid autem vulgus de te loquatur, ne ſolicitus ſis. Nam quo minus illi, quæ bona ſunt, vituperent; &, quæ prava, laudent, in te non eſt ſitum.

LXIX.

Quousque tandem differes Deo placere? Quod tandem ætatis tempus expectas? Non jam puer es, ſed matura vir ætate. Itaque ſi porro negligens, & de die in diem certum tempus, aliud ex alio, quo Deo placere incipias, tibi propones; imprudenti tibi proficiendi tempus elabetur, & prius mors occupabit, quam dolo rem geri intelliges. Tandem aliquando igitur, ut *aſceta*, ſeveriorem religionem, & tolerantiæ diſciplinam profeſſus, incipe laborare, & diligentiam adhibere, ut qui jam ad maturitatem perveneris. In hoc enim certamen verſatur; & jam certandi tempus adeſt, quod dila-

tionem

Sed quum percommode ὁρίζῃ in verbo medio dederint *n. o. p. q.*, haud dubie tenere hoc debui. Pariter cap. 36, 6. ὁριζόμενον in verbo medio activa notione poſitum vidimus.

λήσεις recte edd. puto & Med. λήσῃ *n. o.* δήσεις *p.* δείξας *q.*

ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον, *ſed &* *deceptum*. Deeſt καὶ *n. o.* Ad hunc locum commode Caſaubonus adnotavit verba ab H. Stephano & Gregorio Naz. prolata: ἂν ἀεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰσαύριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ κλεπτόμενος.

4. πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ. Sic percommode edd. in quo nihil deſideres, niſi forte καὶ προσευχῇ ſcribendum conjectaveris; ſed ne id quidem neceſſarium. Et in vulgatum omni ex parte conſentit codex noſter *p.* In uno vero verbo πονῆσαι in diverſum abeunt *n.* & *o.* ποιῆσαι ſcribentes: ſic & *q.* ſed in hoc ab eadem manu πονῆσαι inter lineas commendatur. At ecce, Gronovius quid proferat e Mediceis ſuis membranis. „Egregie (inquit) „Mſ. ὡς τέλειον ποιήσει, καὶ πρὸς „ὃ χρή.“ — Qua in ſcriptura quidnam egregii ineſſet, equidem non potui reperire.

καὶ ἤδη πάρεστι. Sic plane Msti noſtri omnes. Mendoſe καὶ ἢ πάρεστι edd. quod quidem ex iſto decurtatum eſſe, recte viderat Caſaub.

5 ἐπιδέχεται ἀναβολήν. σκόπει δὲ, ὅτι ἔνδοσις μ
τῆς, ἡ ἐπίτασις, στεφανοῖ τὸν ἀγωνιστὴν, ἡ ἀστ
6 τον παρέχεται. Οὕτως ὁ μακάριος Παῦλος ἀγω
νος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, καὶ
7 ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.
εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος, ἀλλὰ οὕτως ἀγωνίζου
ὅμοιος αὐτῷ εἶναι βουλόμενος.

ό.

Ἐπὶ πάσῃ περιστάσει καὶ παντὶ πειρασμῷ ἐ
2 μένῳ ἡμῖν, πρόχειρον ἔχωμεν τὸ λέγειν· Ἄγε
ὦ σῶτερ σὺ, καὶ τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα, ὅπ
3 καὶ ὅπως φίλον σοί. ὡς ἑψόμεθά γε ἄοκνοι.
γὰρ μὴ θέλομεν, κακοὶ γενόμενοι· οὐδὲν ἧττον
4 μεθα. ὅστις δὲ ἑκὼν εὐπειθᾶς ἕπεται Θεῷ,
παρ' ἡμῖν, καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής. ὃ γὰρ τῷ
φίλον, τοῦτο ἡμῖν γενέσθαι εὐχόμεθα.

οα.

Βιοῦντας γὰρ οὕτως ἡμᾶς, βλαβῆναι ὑπό τινος
2 νατον. κἂν γὰρ, ὡς νομίζουσι, συσκευάσωνταί τ

ἀναβολήν. ἀναμονήν *n. o.*

5. ἔνδοσις μία ἀρετῆς. ἐνδ. μιᾶς ἀρετῆς edd. conſentientibus noſtris Msstis. Ego vero temperare mihi non potui, quin μία corrigerem, quod jam Caſaubonus ex conjectura commendaverat.

παρέχεται. Sic perſpecte Heynius correxit, hunc locum citans in Notis ad Ench. Et ſic ſcriptum in Med. fuiſſe docet Gronovius. Vulgo παρέρχεται edebatur, conſentientibus *n. p. q.* ſed veſtigium veteris ſcripturæ hactenus ſervavit codex *o.* quod ποιεῖ ſcribit, quod eſt verbi παρέχεται interpretamentum.

6. τὸν καλὸν ἀγῶνα. τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ſcribunt *n.* & *o.* prorſus ut leguntur iſta verba Apoſtoli II Tim. 4, 7.

7. εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος. μὴ ὡς Παῦλος habet Med. ſi
ſe; ſed in vulgatum, quod &
venit cum Enchiridio, cc
tiunt cæteri libri omnes.

ἀλλὰ οὕτως. ἀλλ' οὕτως *n.*

CAP. LXX. Spectat ad E
ridii cap. LIII. 1-3. noſtræ editi

1. ἔχωμεν. ἔχομεν *o. q.* n
commode.

2. καὶ τὸ ἅγιόν σου.
doſe in una ed. Blanc. legitu
σὺ ἅγιόν σου. καὶ τὸ παν
σου habent *n.* & *o.*

ὅπου σοὶ καὶ ὅπως φίλον
Corrupte ὅπως σὺ edd. & c
n. o. q. quod ex ὅπίσω corru
exiſtimavit Caſaub. Sed
ὅπου σοι *m.* & *p.* Poterat in
nullo incommodo atque etiam
emphaſi quadam repeti vc
σοί. quam ibi cum editis a

tionem non admittit. Conſidera autem in hac unius [vel, in una] virtutis remiſſione vel intentione ſitum eſſe, vel ut coroneris vel prætereraris. Ita & beatus Apoſtolus poſtquam decertaſſet, de ſe ipſo prædicat: *Bonum certamen certavi:* &c. *In reliquo, repoſita eſt mihi corona juſtitiæ.* Tu autem quamvis non ſis *Paulus*, ſic tamen certa, ut qui *Paulo* ſimillimus eſſe cupias.

LXX.

In omni majore quod nos circumſtat periculo, & omni tentatione in quam inducimur, in promptu ſit hæc oratio: Duc nos, ô Salvator, & Sanctus tuus Spiritus, quo, & modo quocunque tibi gratum. Enimvero ſequemur impigri. Quod ſi præ metu recuſaverimus, nihilominus tamen ſequemur. Qui vero volens & morigerus Deum ſequitur, is à nobis *ſapiens* & *Deo charus* habetur. Quod enim Deo gratum & amicum, nobis contingere [ita animati] precamur.

LXXI.

Sic enim viventes, à quoquam lædi nos impoſſibile eſt. Quamvis enim bonis, (ut quidem putant ipſi:) ſpo-

ſcunt Pariſienſes libri. Sed & *abeſſe poterat;* & deerat (ut videtur) in cod. Med.

3. *εἰ γὰρ μὴ θέλομεν.* Sic recte *n.* & *o.* Perperam *θέλωμεν* in ſubjunct. habent edd. & *p. q.* puto & *m.*

ἑψόμεθα recte dedere *n. o. p q.* *ἑψώμεθα* edd. neſcio an & Med.

4. *ὅστις.* Sic recte Mssti omnes, & editio Schroed. Perperam *ὥστις* erat in ſuperioribus editionibus.

ἕπεται Θεῷ. *ἕπεται τῷ Θεῷ n. o.*

καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής. Sic Med. *καὶ Θεῷ προσφ. n. o. p. q.* Nude *καὶ προσφιλής* edd.

εὐχόμεθα o. & *p.* cum edd. *εὐχώμεθα n.* & *q.* *αἰτούμεθα* Med.

CAP. LXXI. Spectat ad Enchiridii cap. LIII. 4. Jungitur vero hoc caput cum ſuperiori in codd. *n.* & *o.* ſed ſeparatim numero *ό.* (id eſt, *LXX.*) diſtinguitur in codicibus *p.* & *q.* qui eamdem prorſus cum editis diſtinctionem capitum ubique tenent, niſi quod caput LIX cum LVIII conjungant.

1. *Βιοῦντας — — ἡμᾶς.* *Βιούντων — — ἡμῶν* habet unus *q.*

2. *ὡς νομίζουσι.* *ὡς νομίσουσι n. o. p. q.* Vide vero, ne quid aliud ſub his verbis lateat.

συσκευάσωνταί τινες. Sic *m.* & *n.* *συσκευάσονται o.* & *p.* *συσκευάζονται* edd. *παρασκευάσωνται q.*

6 ἕτερος; μὴ εἴπῃς, ὅτι Κακῶς· ἀλλ᾽, ὅτι Ἔφαγεν.
κὸς γάρ, σὲ μὲν στοχάζεσθαι κακῶς· ἐκεῖνον δὲ
λῶς αὐτὸ πεποιηκέναι, ἢ νόσου βιασαμένης, ἢ ἀ
φῶν ἀναγκασάντων, ἢ ἄλλων εὐλόγων αἰτιῶν, αἳ
μὲν οὐ γινώσκονται, ἐκείνῳ δὲ κατὰ νοῦν ἐχώρησ

ξ.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν ἡσυχαστὴν εἴπῃς· μηδὲ λάλει ἐν ἰ
2 ταις περὶ δογμάτων. ἐν ἑστιάσει μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθ
3 ἀλλ᾽ ἔσθιε ὡς δεῖ, τύπος γενόμενος ἄλλοις. τοῦτο γὰρ
ὁ ἀπόστολος παραινεῖ, λέγων, τύπος γίνου τοῖς πιστ

ξά.

2 Τὸ πολὺ περὶ δογμάτων ἐν ἰδιώταις μὴ λάλει.
δὲ ἐμπίπτῃ λόγος, τὸ ἐπιδεικτικὸν ἔκκοπτε,
3 σιώπα. μέγας γὰρ κίνδυνος δογματίσαι περὶ ὧ
ὄντως κατάληψις δυσχερής, τοῖς πολλοῖς δὲ
4 ἄγνωστος. καί, ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶδας,
μὴ δηχθῇς ἐπὶ τούτῳ, τότε γνῶθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργ

ξβ΄.

2 Εὐτελῶς φορῶν, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ. μη
ἐὰν ὑδροποτῇς, περιέρχου ζητῶν ἀφορμὴν τοῦ λέγ

in Enchiridio: & ſuſpicari poſſis, vocem πρωΐ, quæ paulo poſt ſequitur, hic pariter poni debuiſſe. At facile equidem crediderim, nude ſic ἐλούσατό τις ſcripſiſſe Paraphraſten noſtrum, adoleſcentibus ſcilicet monachis ſcribentem, quibus id ipſum per ſe male factum poterat videri, ſi quis balnea publica frequentaret.

5. ἕτερος deeſt in Med. nullo quidem incommodo.

6. Εἰκὸς γάρ. εἰκὸς μὲν γὰρ cod. o. Rurſus tamen & idem codex μὲν poſt σὲ agnoſcit cum aliis.

στοχάζεσθαι. στοχάσασθαι n. o.

ἐκεῖνον. ἐκείνους iidem n. & o. cum quo conſentit quod iidem pariter mox αὐτὰ pro αὐτὸ habent.

δὲ καλῶς. Sic plane ſcribunt quatuor noſtri Pariſienſes. δὲ ὅτι καλῶς edd. At δὲ κα Med. unde ſuſpicari poſſis δὲ κακῶς olim ſcriptum fuiſſe. non ſatis cauſſæ eſſe videba cur iſtud, quod libri noſtri bant, repudiarem.

αὐτὸ πεποιηκέναι. αὐτὸ r m. p. q. Mendoſe αὐτῷ edd. a habent n. & o. ut paulo ante c In πεποιηκέναι recte conſenti m. n. o. q. Perperam πεμπεκέναι ſcribit p. cum editis.

CAP. LX. Enchirid. cap. XLV

1. Poſt verba μηδὲ λάλει ἰδιώταις περὶ δογμάτων, qu admodum in Enchiridio ſequ tur iſta, ἀλλὰ ποίει τὸ (vel ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, ſic in

dicas *male* illum ediſſe, [vel, male ab illo factum, quod ederit:] ſed ediſſe [mane.] Poteſt enim, ut tu male conjicias: illum autem vel morbo cogente, vel fratribus, vel aliis ſonticis cauſis urgentibus, quod ipſi expediebat feciſſe: quæ cauſæ, tibi quidem fortaſſe ignotæ fuerunt; illi autem [cui notæ] res pro voto bene & rite ceſſerit.

LX.

Nullibi *Heſychaſtem* (vel *anachoretam*:) te profitere; neque inter ſæculares de dogmatibus tuis [quibus inſtitutæ vitæ ratio nititur:] loquere. In convivio, ne disſere quomodo ſit edendum, ſed ede ut te decet. Ita enim & Apoſtolus exhortatur, ubi dicit: *Exemplum eſto fidelium.*

LXI.

Inter *idiotas* [ſive ſæculares] de dogmatibus tuis ut plurimum ſileto. Quod ſi occaſio incidat, tu tamen oſtentandi te occaſionem vita, & tace. Magnum enim periculum eſt, disputando de iis rebus aſſerere, quarum comprehenſio de vulgo hominibus difficilis eſt, & inſolens. Quod ſi quis dixerit te nihil ſcire, tuque commotus non fueris, ſcito te jam opus [feliciter] exorſum eſſe.

LXII.

Viliter veſtitus, ne ideo gloriare, & ſi aquam bibis, ne obambula, occaſionem quærens alicui dicendi, te

dice Pariſienſi Paraphraſeos eodem, quem nos litera *p.* deſignamus, legi hoc loco verba ἀρκοῦ ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν ait Villebrune in Notis ad Enchir. l. c. At non magis in cod. *p.*, quam in alio ullo Paraphraſeos codice, leguntur h. l. illa verba, quæ infra poſuit Paraphraſtes cap. 66, 2.

2. γενόμενος. γινόμενος *n. o. q.*

3. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ. Duas voculas καὶ ὁ, quæ deerant vulgo, dedere quinque noſtri Mssti. Apoſtoli verba habes in prima Epiſt. ad Timoth. cap. 4. vſ. 12.

CAP. LXI. Enchir. cap. XLVI. 2.

2. ἐμπίπτῃ recte *n. o. q.* Vulgo ἐμπίπτει.

3. μέγας γάρ. Caret γὰρ *o.* ἢ ὄντως, ut ſuſpicatus erat Caſaubonus, ſic dedere Mssti noſtri omnes. Corrupte ἢ ὄντος edd. δυσχερὴς, τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ ἄγνωστος. Sic plane *m. p.* & *q.* & in τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ conſentiunt etiam *n.* & *o.* qui deinde paulo auctius παντάπασιν ἄγνωστος ſcribunt. In edd. ſic erat, δυσχερὴς τοῖς πολλοῖς, καὶ ἄγνωστος.

CAP. LXII. Enchir. XLVII.

2. ἐὰν ὕδωρ π. ἂν ὕδρ. *n. o. p.* τοῦ λέγειν caret *o.*

3 ὅτι ὑδροποτεῖς. ὅσπερ δὲ σεαυτῷ μόνῳ, καὶ μὴ τ
ἔξω, ἵνα καὶ ἡ ὠφέλεια σοῦ μόνου γένηται.

ξγ΄.

Μὴ κατάξηρον ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα, μηδ᾽ ἄσθμα
συνεχῶς, τεκμήρια τοῖς πέλας τῆς σῆς ἀσκήσε
παρέχων, καὶ ἀναγκάζων ἐρωτᾷν, πόθεν οὔτ
ἀσθμαίνεις, καὶ ξηρὸς εἶ.

ξδ΄.

Ἀπαιδεύτου χαρακτὴρ, μηδέποτε ὠφέλειαν ἢ βλ
2 βὴν προσδοκᾷν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἔξω. Φι
φίλου δὲ ἀνδρὸς χαρακτὴρ, πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλ
βὴν ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷν.

ξε΄.

Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει· οὐδένα μέ
2 φεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄ
τος τινος, ἢ εἰδότος τι. ὅταν ἐμποδισθῇ, ἢ κωλυθῇ, ἑα
3 τῷ ἐγκαλεῖ. κἄν τις αὐτὸν ἐπαινέσῃ, καταγελ
τι

3. γένηται. γίνηται n.

CAP. LXIII. Pertinet ad partem poſteriorem capitis XLVII. Enchiridii.

ἐπιδείκνυε τὸ σῶμα. Vulgo *ἐπιδείκνυέ σου τὸ στόμα.* Sed *σου* pronomen perinde ignorant codices noſtri omnes. Tum in *στόμα* quidem cum editis conſentiunt Pariſienſes; idque ipſum contra Gronovium defendit Schroederus, ſpectari aiens illum morem, quem jejunii tempore (teſte Socrate, Hiſtor. Eccleſ. V. 22.) olim obſervabant Chriſtiani nonnulli, ut ne aquam quidem guſtarent. Ac ſimili ſane ratione de his, qui præ avaritia bibere comedereque non audent, loquens Lucianus, (in Timon. c. 18. T. I. p. 128. ed. Hemſterh.) *ἄποτοι*, ait, *κ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμ* Mihi vero, cum Gronovio, hau dubie præferendum *τὸ σῶμα* v ſum eſt, quod habet Med. Sa *corpus*, continuis jejuniis & c ſtigationibus ſponte ſusceptis e *ſiccatum*, multo probabiliorem ostentandum ſpeciem offereb quam ſolum *os* præſenti ſiti *ſicc* De corporis laboribus loque Plutarchus, (de Educ. Pueror. I 10, 3.) ait: *οὕτω ταμιεύεσθ τὸν τοῦ σώματος πόνον, ὡς μ καταξήρους γινομένους, πρὸς τ τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγ ρεύειν.*

τεκμήρια. *τεκμήριον* cod. Mox idem pro *τῆς σῆς ἀσκήσε* nude *τοῖς σοῖς* habet.

aquam bibere. Temperantiæ quam exerces, conſcius ipſe tibi ſis ſoli, aliis neſciis: ut & merces ad te ſolida redeat.

LXIII.

Ne oſtenta os aridum: ne aſſiduè anhela: quæ vicino tuo, vel alii cuicunque obvio, abstinentiæ tuæ ſint indicia; quibus ille provocatus quodammodo cogatur interrogare: Quid tu ſic anhelas, & aridus es?

LXIV.

Indocti [ſeu veræ philoſophiæ rudis] character & nota certa, nunquam à ſe ipſo damnum expectare, vel utilitatem, ſed à rebus externis. Vere pii & religioſi character & nota, omnem utilitatem & damnum à ſemet ipſo expectare.

LXV.

Signa proficientis: neminem vituperare; neminem culpare; neminem accuſare; nihil de ſeipſo quaſi aliquis ſit, aut aliquid ſciat, prædicare. Si in aliquo impeditus fuerit, aut prohibitus, ſe accuſat ipſum. Si ab aliquo laudatus, ſecum ipſe ridet laudatorem, ut decептum,

καὶ ξηρὸς εἶ. *καὶ κατάξηρος* ſcribit h. l. unus *q.* Pro *εἶ* perperam *ἦς* habet Med.

CAP. LXIV. Enchirid. cap. XLVIII. 1.

2. *θεοφίλου δὲ ἀνδρὸς.* In *θεοφίλου*, id eſt, *qui Deum amat*, cum editis conſentit *p.* neſcio an & *q.* *θεοφιλοῦς* (id eſt, *qui Deo carus eſt*) habent *m. n. o.* *δὲ* particulam, qua carent editi, dedere *m. n. o. q.*

ἐφ' ἑαυτοῦ. *ἀφ' ἑαυτοῦ* Med.

CAP. LXV. Enchirid. XLVIII. 2.

1. *Σημεῖα προκόπτοντος.* Addit *ταῦτα* unus *q.*

οὐδένα μέμφεται· οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. *οὐδενὶ μεμφ. οὐδέ γε ἐγκ.* cod. *o.*

2. *περὶ ἑαυτοῦ.* Sic *n. o. p. q.* Vulgo *περὶ αὐτοῦ*, minime male.

ὄντος τινὸς. Sic ſcripſi cum Med. Alii omnes *ὄντος τι.*

ἢ εἰδότος τί. Sic *n. o. p. q.* Vulgo *εἰδότος τι*, absque *ἢ*, de qua particula nec Gronovius ex cod. Med. quidquam monuit, cum tamen neutiquam prætermiſiſſe eam Paraphraſtes videatur.

3. *ἐπαινέσῃ.* *ἐπαινῇ* Med.

ψευ-

τοῦ ἐπαινοῦντος παρ' ἑαυτῷ, ὡς πλανηθέντ
ταλανίζει ἑαυτὸν, ὡς ἀπατήσαντα τοὺς
4 εἰς ψευδολογίαν ἐμβάλλοντα. κἂν ψέγῃ
ἀπολογεῖται. περιέρχεται δὲ ὥσπερ οἱ
5 εὐλαβούμενός τι κινῆσαι. πᾶσαν ὄρεξιν
6 ἑαυτοῦ· ὁρμῇ ἀνειμένῃ πρὸς πάντα χρῆται.
θιος, ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν. ἐν
γῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάττει.

ξς΄.

Μὴ ὀρέγου ἐξηγεῖσθαι τὰς γραφάς· μᾶλ
2 ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν παρειληφώς. ἀλλ' α
ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παραχώρει τ
3 τοῖς εἰδόσιν. Εἰ δὲ τοῦ μὲν ποιεῖν καταφ
ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον σχολάσεις, οὐδ
4 ἢ γραμματικὸς ἀντὶ ἡσυχαστοῦ γέγονας·
μόνον διαλλάττων, ὅτι τὰς γραφὰς ἀντὶ
ἐξηγῇ.

ξζ.

Ἐνθυμοῦ δὲ, ὁποία αἰσχύνη, ὅταν τις ἀνα
τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐξηγούμενος αὐτὰ καλῶ
φωνα παράσχῃ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα.

ψευδολογίαν dedere *m. o. q.* ψευδολογίας *n.* & *p.* cum edd.

ἐμβάλλοντα. ἐμβάλλοντας Med. ἐμβάλοντα ſive ἐμβαλόντα *n. p.*

4. περιέρχεται. παρέρχεται Med.

5. ἀνειμένῃ. Perperam & invitis Msstis ἀνιεμένῃ vulgo legebatur, ſicut ἀνειμένως cap. 4 extr.

6. ἐνὶ δὲ λόγῳ. ἐνί τε λόγῳ Med.

παραφυλάττει. Addunt duo verba καὶ ἐπίβουλον codd. *n.* & *o.* neſcio an ab his ex Enchiridio huc adſcita, an aliis librariis noſtris temere hic omiſſa. Certe cum editis ignorant duas illas voces codd. *m. p.* & *q.*

CAP. LXVI. Pertin
ridii cap. XLIX.

2. ἄρχου τῷ ποιεῖν.
ἄρχου edebatur, cu
buiſſet, quemadmod
cap. 30, 2. Tum ve
prorſus aberat vulgo,
dem uno conſenſu
noſtri omnes. In pr
articulo variant iidem
ποιεῖν ſcribit *q.* absq
Rectius ἄρχου τῷ πο
quemadmodum cap.
τῷ εἶναι. Et τῷ hal
Caſauboni exemplum
verbum ποιεῖν deerat.
τὸ Med. & τοῦ *p.* q

ptum, & miſerum ſe reputat, qui alios deceperit, & falſa de ſe prædicandi ipſis in cauſa] fuerit. Si reprehenditur, non defendit ſe: & ut qui recenter [ex morbo] convaluerunt; ſic ille [omnia circumſpiciens] & metuens] ne impingat, obambulat. Omnem cupiditatem à ſe removit: [averſationem ad ea ſola, quæ naturæ eorum quæ ſunt in noſtra poteſtate repugnant, transtulit.] Appetitione ad omnia remiſſa utitur. Si ſtolidus, ſi indoctus habeatur, perinde habet. Denique ut inimicum & hoſtem ſe ipſum obſervat.

LXVI.

Ne affectato *Scripturas* interpretari: præcipue, nondum ſatis illarum intelligens: ſed aliis te peritioribus interpretandi munus concedenti, tibi ſufficiat, te documentis ex *Scriptura* promptis obtemperare. Si vero obtemperare, & ad uſum convertere negligis; interpretationi autem totus incumbis, ex *Heſychaſte*, merus *Grammaticus* factus es: hoc tantum diſcrimine, quod *Homeri* loco, *Scripturas* interpretaris.

LXVII.

Quam turpe ſit, cum quis *Evangelium* legit, & præclare interpretatur, ſed facta minime conſentanea edit, cogita.

codice cap. 30., 2. pariter τοῦ pro τῷ ſcriptum vidimus.

τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Perperam τὰ ὑπ' αὐτῶν cod. *o*.

παραχώρει τὸν λόγον. Percommode παραχώρει τοῦ λέγειν. ſcribunt *n*. & *o*. ſed & accuſativo (quem tenent *m*. *p*. *q*. cum editis) uti potuerat Paraphraſtes noſter.

3. τοῦ μὲν ποιεῖν. τοῦ ποιεῖν *p*. τοῦτο ποιεῖν *q*.

ἐπὶ δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον. ἐπὶ δὲ τῷ ἐξηγεῖσθαι μόνῳ ſolus Med.

4. ἐν τούτῳ μόνον. ἐν τούτῳ δὲ μόνον ſolus *q*. ἐν τούτῳ μόνῳ Med.

CAP. LXVII. Pertinet ad idem cap. XLIX. Enchiridii.

Ἐνθυμοῦ δὲ. Probavi particulam δὲ, quâ intercedente percommode in cod. Med. conjungitur hoc caput cum præcedente. Eâ particulâ carentes alii libri cum editis, parum commode ſepararunt hoc caput a ſuperiore.

παράσχῃ τούτῳ. Vitioſe prorſus παράσχει editum erat. παρέχει habet unus cod. *q*. Recte παράσχῃ *m*. *n*. *o*. *p*. Pronomen τούτῳ, quod ignorabant editi libri, adjectum habent ſcripti omnes.

ξη'.

Ὅσα ὀρθῶς προτίθεσαι, τούτοις ὡς νόμοις ἔ
2 ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. τί δὲ λέγω
πολλοὶ περί σου, μὴ φροντίσῃς. σὺ γὰρ ἐπὶ σο
κωλύσαι αὐτοὺς ψέγοντας τὰ καλὰ ἢ τὰ
ἐπαινοῦντας.

ξθ'.

2 Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ ἀρέσαι θεῷ;
ἡλικίαν προσδοκᾷς; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλ'
3 ἤδη τέλειος. ἐὰν καὶ νῦν ἀμελήσῃς καὶ ἀεὶ
σμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῷς σεαυτῷ, καὶ ἡμέ
ἡμερῶν ὁρίζῃ, ἐν αἷς μέλλεις ἀρέσαι θεῷ, λήσει
αυτὸν οὐ προκόπτοντα, ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενο
4 οὗ καὶ τὸ τέλος φθάσῃ. ἀξίωσον οὖν σεαυτὸ
ὡς τέλειον πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ
ἐνταῦθά ἐστιν ὁ ἀγών, καὶ ἤδη πάρεστι, κα

CAP. LXVIII. Enchir. cap. L.

1. ὡς νόμοις ἔμμενε. Placuit hoc, quod non modo in Enchiridiò eſt, ſed & communi conſenſu habent quatuor Pariſienſes codices. Vulgo ὡς νόμοις ἐπίμενε, ne id quidem male: neque ex Med. aliud adfertur.

ὡς παρανομῶν, ἐν αὐτῶν ἀφείς. Vulgo corrupte prorſus ſic edebatur, ὡς παρανομῶν ἑαυτῷ ὃ ἀφῇς. Vbi pudet fere referre, quid ad hunc locum adnotaverit Caſaubonus, nihil aliud monens, niſi „acriorem longe fore „ſententiam, & aptiorem ad En„chiridii ſcripturam, ſi pro ὃ „ἀφῇς legamus ὃ σέβεις." — Ab editis nil diſcedunt codd. *n.* & *o.* Sed *p.* & *q.* ſic habent, ἐν αὐτῷ ὃ ἀφῇς. Vnde ſuſpicari poteras, ſic fere ſcriptum oportuiſſe, ἐν τούτῳ (vel ἐν αὐτῷ τούτῳ) ὃ ἂν ἀφῇς. Sed clariora veræ ſcripturæ veſtigia conſervavit M
ſic habet, ἐν αὐτῶν ἀφείς.
leviſſima mutatione in id,
ſupra ſcripſimus, mutandu
perſpecte Gronovius monuit
ſpicua ſententia: *tamquam p*
rus, ſi vel unum ex illis omitt

2. μὴ φροντίσῃς. μὴ φ
σαι habet idem Med. quo
dem quo pacto eidem Gr
rectius, quam vulgatum,
potuerit, equidem non vide

CAP. LXIX. Enchir. c.

3. ἀμελήσῃς. Sic recte
q. Mendoſe ἀμελέσῃς edd.
λήσεις *p.* ἀμελήσαις *o.*

ἐκ προθεσμιῶν. ἐκ προθε
n. o.

διδῷς σεαυτῷ. ἐπιζητῶν
τῷ *n. o.*

ὁρίζῃ. Perperam vulgo
edd. de quo quidem nihil ex
adnotavit Gronov. Probum
ὁρίζῃς, quod eſt in Enc

LXVIII.

Quæ bene ſemel expenſa & dictante ratione tibi propoſuiſti; in eorum, tanquam legum, obſervatione conſtans eſto; &, ſi quid omittas, leges te tuas violare reputa. Quid autem vulgus de te loquatur, ne ſolicitus ſis. Nam quo minus illi, quæ bona ſunt, vituperent; &, quæ prava, laudent, in te non eſt ſitum.

LXIX.

Quousque tandem differes Deo placere? Quod tandem ætatis tempus expectas? Non jam puer es, ſed matura vir ætate. Itaque ſi porro negligens, & de die in diem certum tempus, aliud ex alio, quo Deo placere incipias, tibi propones; imprudenti tibi proficiendi tempus elabetur, & prius mors occupabit, quam dolo rem geri intelliges. Tandem aliquando igitur, ut *aſceta*, ſeveriorem religionem, & tolerantiæ diſciplinam profeſſus, incipe laborare, & diligentiam adhibere, ut qui jam ad maturitatem perveneris. In hoc enim certamen verſatur; & jam certandi tempus adeſt, quod dilationem

Sed quum percommode ὁρίζῃ in verbo medio dederint *n. o. p. q.*, haud dubie tenere hoc debui. Pariter cap. 36, 6. ὁριζόμενον in verbo medio activa notione poſitum vidimus.

λήσεις recte edd. puto & Med. λήσῃ *n. o.* δήσεις *p.* δείξεις *q.*

ἀλλὰ καὶ κλεπτόμενον, *ſed & deceptum.* Deeſt καὶ *n. o.* Ad hunc locum commode Caſaubonus adnotavit verba ab H. Stephano & Gregorio Naz. prolata: ἂν ἀεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰσαύριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ κλεπτόμενος.

4. πονῆσαι ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ προσοχῇ. Sic percommode edd. in quo nihil deſideres, niſi forte καὶ προσευχῇ ſcribendum conjectaveris; ſed ne id quidem neceſſarium. Et in vulgatum omni ex parte conſentit codex noſter *p.* In uno vero verbo πονῆσαι in diverſum abeunt *n.* & *o.* ποιῆσαι ſcribentes: ſic & *q.* ſed in hoc ab eadem manu πονῆσαι inter lineas commendatur. At ecce, Gronovius quid proferat e Mediceis ſuis membranis. „Egregie (inquit) „Mſ. ὡς τέλειον ποιήσει, καὶ πρὸς „ὃ χρή." — Qua in ſcriptura quidnam egregii ineſſet, equidem non potui reperire.

καὶ ἤδη πάρεστι. Sic plane Mſti noſtri omnes. Mendoſe καὶ ἢ πάρεστι edd. quod quidem ex iſto decurtatum eſſe, recte viderat Caſaub.

5 ἐπιδέχεται ἀναβολήν. σκόπει δὲ, ὅτι ἔνδοσις μί
τῆς, ἡ ἐπίτασις, στεφανοῖ τὸν ἀγωνιστὴν, ἡ ἀστι
6 τον παρέχεται. Οὕτως ὁ μακάριος Παῦλος ἀγων
νος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, καὶ
7 ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.
εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος, ἀλλὰ οὕτως ἀγωνίζου
ὅμοιος αὐτῷ εἶναι βουλόμενος.

ό.

Ἐπὶ πάσῃ περιστάσει καὶ παντὶ πειρασμῷ ἐ
2 μένῳ ἡμῖν, πρόχειρον ἔχωμεν τὸ λέγειν· Ἄγε
ὦ σῶτερ σὺ, καὶ τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα, ὅπο
3 καὶ ὅπως φίλον σοί. ὡς ἑψόμεθά γε ἄοκνοι.
γὰρ μὴ θέλομεν, κακοὶ γενόμενοι· οὐδὲν ἧττον
4 μεθα. ὅστις δὲ ἑκὼν εὐπειθῶς ἕπεται Θεῷ, ς
παρ' ἡμῖν, καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής. ὁ γὰρ τῷ
φίλον, τοῦτο ἡμῖν γενέσθαι εὐχόμεθα.

οά.

Βιοῦντας γὰρ οὕτως ἡμᾶς, βλαβῆναι ὑπό τινος
2 νατον. κἂν γὰρ, ὡς νομίζουσι, συσκευάσωνταί τ

ἀναβολήν. ἀναμονήν *n.* *o.*

5. ἔνδοσις μία ἀρετῆς. ἐνδ. μιᾶς ἀρετῆς edd. conſentientibus noſtris Msstis. Ego vero temperare mihi non potui, quin μία corrigerem, quod jam Caſaubonus ex conjectura commendaverat.

παρέχεται. Sic perſpecte Heynius correxit, hunc locum citans in Notis ad Ench. Et ſic ſcriptum in Med. fuiſſe docet Gronovius. Vulgo παρέρχεται edebatur, conſentientibus *n.* *p.* *q.* ſed veſtigium veteris ſcripturæ hactenus ſervavit codex *o.* quod ποιεῖ ſcribit, quod eſt verbi παρέχεται interpretamentum.

6. τὸν καλὸν ἀγῶνα. τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ſcribunt *n.* & *o.* prorſus ut leguntur iſta verba Apoſtoli II Tim. 4, 7.

7. εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλος. μὴ ὡς Παῦλος habet Med. ſi
ſe; ſed in vulgatum, quod & venit cum Enchiridio, co tiunt cæteri libri omnes.

ἀλλὰ οὕτως. ἀλλ' οὕτως *n.*

CAP. LXX. Spectat ad E ridii cap. LIII. 1-3. noſtræ editi

1. ἔχωμεν. ἔχομεν *o.* *q.* n commode.

2. καὶ τὸ ἅγιόν σου. doſe in una ed. Blanc. legitu σὺ ἅγιόν σου. καὶ τὸ πανά σου habent *n.* & *o.*

ὅπου σοὶ καὶ ὅπως φίλον Corrupte ὅπως σὺ edd. & c *n.* *o.* *q.* quod ex ὅπόσε corrup exiſtimavit Caſaub. Sed ὅπου σοι *m.* & *p.* Poterat in nullo incommodo atque etiam emphaſi quadam repeti vo σοί. quam ibi cum editis ag
ſc

tionem non admittit. Conſidera autem in hac unius [vel, in una] virtutis remiſſione vel intentione ſitum eſſe, vel ut coroneris vel prætereraris. Ita & beatus Apoſtolus poſtquam decertaſſet, de ſe ipſo prædicat: *Bonum certamen certavi:* &c. *In reliquo, repoſita eſt mihi corona juſtitiæ.* Tu autem quamvis non ſis *Paulus,* ſic tamen certa, ut qui *Paulo* ſimillimus eſſe cupias.

LXX.

In omni majore quod nos circumſtat periculo, & omni tentatione in quam inducimur, in promptu ſit hæc oratio: Duc nos, ô Salvator, & Sanctus tuus Spiritus, quo, & modo quocunque tibi gratum. Enimvero ſequemur impigri. Quod ſi præ metu recuſaverimus, nihilominus tamen ſequemur. Qui vero volens & morigerus Deum ſequitur, is à nobis *ſapiens* & *Deo charus* habetur. Quod enim Deo gratum & amicum, nobis contingere [ita animati] precamur.

LXXI.

Sic enim viventes, à quoquam lædi nos impoſſibile eſt. Quamvis enim bonis, (ut quidem putant ipſi:) ſpo-

ſcunt Pariſienſes libri. Sed & *abeſſe poterat;* & deerat (ut videtur) in cod. Med.

3. εἰ γὰρ μὴ θέλομεν. Sic recte *n.* & *o.* Perperam θέλωμεν in ſubjunct. habent edd. & *p. q.* puto & *m.*

ἑψόμεθα recte dedere *n. o. p. q.* ἑψώμεθα edd. neſcio an & Med.

4. ὅστις. Sic recte Mſsti omnes, & editio Schroed. Perperam ὥστις erat in ſuperioribus editionibus.

ἕπεται Θεῷ. ἕπεται τῷ Θεῷ *n. o.*

καὶ Θεῷ δὲ προσφιλής. Sic Med. καὶ Θεῷ προσφ. *n. o. p. q.* Nude καὶ προσφιλής edd.

εὐχόμεθα *o.* & *p.* cum edd. εὐχώμεθα *n.* & *q.* αἰτούμεθα Med.

CAP. LXXI. Spectat ad Enchiridii cap. LIII. 4. Jungitur vero hoc caput cum ſuperiori in codd. *n.* & *o.* ſed ſeparatim numero ό. (id eſt, *LXX.*) diſtinguitur in codicibus *p.* & *q.* qui eamdem prorſus cum editis diſtinctionem capitum ubique tenent, niſi quod caput LIX cum LVIII conjungant.

1. Βιοῦντας — — ἡμᾶς. Βιούντων — — ἡμῶν habet unus *q.*

2. ὡς νομίζουσι. ὡς νομίσουσι *n. o. p. q.* Vide vero, ne quid aliud ſub his verbis lateat.

συσκευάσωνταί τινες. Sic *m.* & *n.* συσκευάσονται *o.* & *p.* συσκευάζονται edd. παρασκευάσωνται *q.*

κἂν ὑπερβῶσιν ὕβρεις καὶ διώξεις, καὶ εἰς
χωρήσωσι· φονεῦσαι μὲν δύνανται, βλάψαι ἡ
3 μᾶς. ὡς γὰρ μὴ δυναμένων βλάψαι, παρή
ὁ κύριος· Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόν
σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖν

ſpolient: contumeliæ quamvis & perſecutiones
rent: imo & ad cædes procedant: *Occidere quid*
ſunt; non tamen omnino lædere. Ideo, tamqu
lædere non poſſint, adhortatur Dominus ne ti
illos, his verbis: *Nolite timere eos qui occidunt*
animam autem non poſſunt occidere.

q. Verbum συσκευάζεσθαι *bonis ſpoliare* interpretatus eſt Caſaub. Vide, ne ſatis fuerit *inſidiis circumvenire.*

χωρήσωσι recte m. n. q. χωρήσουσι o. & p. cum edd.

3. Μὴ φοβεῖσθε. Sic ſcripſi cum Med. quemadmodum Matth. 10, 28. habent ſcripti libri omnes apud Wetſtenium. Eamdem ſcripturam debuerat cod. o. in quo eſt, Μὴ φοβεῖσθαι. Pluribus vero verbis h. l. utuntur n. p. q. cum editis: παρήγγειλεν ὁ κύριος, μὴ φοβεῖσθαι, λέγων· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν &c.

ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων. ἀποκτεινόντων ἢ τεμνόντων ſcribit unus Med. perperam omiſſis duabus vocibus ἀπὸ τῶν. In ἀποκτεινόντων cum Med. conſentiunt edd. Sed ἀπο (quod apud Matth. 10 bent longe plerique c dere noſtri o. & p. ne debuerat q. in quo ἀπο ſcribitur. ἀποκτεννόντω

μὴ δυναμένων ἀποκτεῖν mum verbum, quod non editi libri, adjectum ha noſtri omnes. Et in h verbo finem libelli fecit hæc inſuper adjiciuntu θῆτε δὲ μᾶλλον τὸν δυν ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσ ῃ. In aliis poſt ἀπο riæ doxologiæ adjiciunt αὐτῷ ἡ δόξα εἰς το ἀμήν. In n: αὐτῷ ἡ δό αἰῶνα τῶν αἰώνων. ἀμήν. Εἴη τὸ ὄνομα κυρίου εὐ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

FINIS PARAPHRASEOS ENCHIRIDII.

NILI ASCETÆ
MANVALE EPICTETI,

AD VSVM

IVVENVM CHRISTIANORVM

ADCOMMODATVM.

Olim inter S. Nili opera

Romæ MDCLXXIII. a Suareſio editum;

nunc e duobus Mss. Codd.

uno Pariſienſi, altero Hafnienſi,

emendatum.

LECTORI
IOHANNES SCHWEIGHÆUSER
S.

Cum de ipſius Libelli ratione, quem Tibi hic exhibemus, tum de præſidiis quibus ad eum emendandum nobis licuit uti, quod ſatis viſum erat expoſitum eſt in Præfatione ad Enchiridii editionem criticam, quam ſuperiori anno in publicum emiſimus. Ibi, quæ ad ipſum Libellum ſpectant, & ad ejus Editionem Romanam, anno MDCLXXIII a Suareſio cum aliis Nili operibus procuratam, reperies pag. LXI - LXIII. De Codice manuſcripto Hafnienſi, cujus lectiones Marci Meibomii diligentiâ excerptas Hadrianus Relandus edidit, dictum eſt pag. LXIX ſeq. De Codice noſtro manuſcripto Pariſienſi vide pag. XCVIII - CIV. Quæ uberius hoc loco repetere nil opus eſſe exiſtimavi. Tu vale, ac fruere!

NILI ASCETÆ

MANVALE EPICTE

uſui Chriſtianorum adcommodatum.

ΕΠΗΚΤΗΤΟΥ ΕΝΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Κεφ. α΄.

Τῶν ὄντων, τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν· τὰ δὲ οὐ
ἡμῖν. Ἐφ᾽ ἡμῖν μὲν, ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις,
σις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ
δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξα, ἀρχαί· καὶ ἑνὶ
ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα.

VARIETAS LECTIONIS ET NOTÆ.

Inſcriptionem ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ tenui, quam habet editio Romana. Eadem ſere erat in Ms. Haſ. in quo tamen pro Ἐγχειρίδιον fuit Ἐγχειρίδιος, ad quod vocabulum, niſi prorſus temere ſic ſcriptum a librario, intelligendum nomen βίβλος, ut ſit *Liber manualis;* quemadmodum ad ἐγχειρίδιον intelligitur βιβλίον. In Ms. Par. nullus adeſt a prima manu titulus libri: in ſuprema paginæ ora hic verſiculus legitur, δέρκου βίβλον τήνδε σοφῆς μελίσσης ὁμόεργον. Tum, tituli loco, minio adſcripta ſunt verba, Ὑποθῆκαι ἃς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτοῖς γεγράφασι σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν Ἐγχειρίδιον.

quæ e codice aliquo Parap
Chriſtianæ huc translata
quemadmodum & in eod
ſtro codice aliæ paſſim lec
Nili ſcriptura discrepantes
dem Paraphraſi ſive ad or
inter lineas ſcriptæ legunt

Capitum diſtinguendoru
nem eamdem tenui, qua S
in ed. Rom. uſus eſt: quam
ille rationem non e cod. Ms
piſſe videtur, ſed ad Wolfian
pli rationem (qua Wolfium
dicio uſum eſſe conſtat) c
adaptaſſe. Itaque usque
38. idem eſt cujusque cap
merus qui in Wolfiano Encl
& quæ inde incipit diſſen

Κεφ. β'.

Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια.

Κεφ. γ'.

Μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥς ἐστιν, ἀλλότριον· οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐδὲ ἐγκαλέσεις οὐδενί· ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, ἐχθρὸν οὐδένα ἕξεις, οὐδείς σε βλάψει, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.

aliam rationem habet, niſi quod prorſus prætermiſſa ſunt a Nilo capita nonnulla, nempe caput 39. ed. Wolf. tum capp. 47. 50. 73. 76. 77. & 78. Diverſa erat ratio Capitum diſtinguendorum numerandorumque in Ms. Haf. ſed nec ultra dimidiam libelli partem progrediebantur numeri, & turbati admodum erant, nec a prima manu adſcripti: nam quum per bibliopegi errorem transpoſitum eſſet unum aut alterum folium, (de quo errore dicetur ad cap. noſtrum 33.) capitum numeri ita adſcripti ſunt, ac ſi omnia legitimo ordine poſita eſſent. In Pariſienſi codice, continuo tenore omnia ſcripta: & adpoſiti quidem in ora numeri capitum, ſed non ultra caput noſtrum 30. & ne hactenus quidem conſtanti quadam ratione: nam qui numeros adſcripſit, in decem prioribus capitibus ſecutus eſt rationem in Paraphraſi adhibitam, tum, eâ deſertâ, ubi ad noſtrum cap. 20. pervenit, inde usque ad cap. 30. eosdem numeros, qui ſunt in ed. Rom. & in Wolfii editione Enchiridii, adſcripſit; niſi forte hi ipſi poſteriores numeri rurſus a diverſa manu, multo recentiori, adjecti ſunt.

Κεφ. α'. CAP. I. continet ſectionem primam capitis I. noſtræ editionis Enchiridii.

τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. prorſus mendoſe & defecte ſcriptum erat libelli initium, *Τῶν ὄντων τὰ ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ μὲν ἐστί*; Quæ in Erratis (in fine voluminis) ſic corriguntur, *Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐστι, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν.*

οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα &c. Hæc verba usque ad finem capitis prorſus deſunt in ed. Rom. Sed tenent ea Mss. Par. & Haf.

Κεφ. β'. CAP. II. Nobis ſect. 2. cap. I.

Κεφ. γ'. CAP. III. Nobis cap. I. ſect. 3.

ἀναγκάσει οὐδέποτε. Poſteriorem vocem, quam ignorabat editio Romana, dedere Mss. Par. & Haf.

οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. omiſſa erat γὰρ particula, & mendoſe ποιήσῃ ſcriptum pro πείσῃ.

Κεφ. δʹ.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο, ὅτι οὐ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ ἐφιέμενον παντελῶς, τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τ ὀν, ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς, καὶ πλουτεῖν ἄρχειν· τυχὸν μὲν οὐδὲ αὐτῶν τούτων τεύξῃ, καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι· πάντων γε μὴν ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνον καὶ ἐλευθερία καὶ εὐδαι περιγίνεται.

Κεφ. ἑ.

Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα γειν, ὅτι, φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ

Κεφ. δʹ. CAP. IV. Nobis cap. I. ſect 4. In Ms. Par. hoc loco notatur Κεφ. βʹ. In Haf. hæc omnia, usque ad finem capitis ſeptimi, continuo tenore ſcripta erant, & ad unum Caput primum referebantur.

μετρίως κεκινημένον. In hanc ſcripturam unice veram cum aliis Enchiridii libris conſenſerat Ms. Haf. quoad quidem ex Meibomiana collatione intelligitur. Poſteriorem vocem mendoſe *κεκινημένος* effert ed. Rom. & *κεκινημένως* Ms. Par.

τὰ μὲν ἐφιέμενον παντελῶς. Sic ſcripſi cum cod. Par. non quod probum hoc judicarim, ſed quod paulo minus mendoſum, quam *τὰ μὲν ἐφιέμενος παντ.* quod adfertur ex Haf. aut *τὰ μὲν κεκινημένον παντ.* quod habet ed. Rom. quod in hunc modum interpretatus eſt Suareſius, *ſed ad aliqua quidem omnimodo deferri motu.* Ego fere non dubito, *ἀφιέναι* ſcripſiſſe Nilum, quemadmodum eſt in aliis Enchiridii libris, idque a poſterioribus librariis eſſe corruptum. Sane nec cum verbo *ἐφίεσθαι* convenit accuſativu *τὰ μὲν*, & cum ſequent ſtichio *τὰ δὲ ὑπερτίθεσθ* quadrat verbum praeceden μενον in participio poſitur pariter infinitivus deſider Conf. Var. Lect. ad Enchir

ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς. *θέλῃς* dedere Mss. Par. Mendoſe *θέλεις* ed. Rom.

δι' ὧν μόνον. Sic H ed. Rom. quod ferendum licet percommodum videri rit *μόνον*, quod habet M

πάντων γε μὴν. Nil in hoc Niliani libri; quod men vix credo e Nili manu iſſe. Dormitantium aut in rum librariorum erat, πά μὴν ἐκείνων ſcribere, pr τως γε etc.

καὶ ἐλευθερία. καὶ lam non repudiandam cum hic daret Ms. Haf. lic rent cæteri libri Enchiridii

Κεφ. ἑ. Cap. V. Nobis ſect. 5. In Ms. Pariſ. κεφ.

φαντασία εἶ. φαντασία Rom. invitis noſtris Mss

μενον. ἔπειτα ἐξέταζε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις· πρῶτον δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. κἄνπερ ᾖ τι τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, πρόχειρον ἔστω τὸ, ὅτι Οὐδὲν πρὸς ἐμέ.

Κεφ. ϛ΄.

Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγεται· ἐκκλίσεως ἐπαγγελία, τὸ μὴ περιπίπτειν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεται. Ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. Ἐὰν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπεσῇ· νόσον δ᾽ ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ πενίαν, ἢ θάνατον, δυστυχήσεις.

Κεφ. ζ.

Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν·

 τὴν

οὐ πάντως. οὐ πάντα Ms. Par. Idem mox perperam *οἷς ἔχοις,* pro *οἷς ἔχεις.*

πρώτῳ δὲ τούτῳ. Minus commode ed. Rom. *πρώτῳ δὲ καὶ τούτῳ, καὶ μάλιστα.* Priori loco conjunctionem ignorant libri noſtri.

πότερον. *πότερα* ſolus cod. Par.

κἄνπερ ᾖ τι τῶν &c. Sic MSS. cum ed. Rom. Percommodum foret *κἂν ᾖ τι* etc. ſed encliticæ *περ* hic non erat locus; quare non dubito, quin *περ* & *ᾖ* librariorum culpâ ex *περὶ* corrupta ſint. Potuerat autem verbum *ᾖ* nullo incommodo omitti a Nilo; potuit etiam eorumdem vel ſuperiorum librariorum culpâ intercidere

πρὸς ἐμέ. Sic Mss. Par. & Haſ. *πρός σε* ed. Rom.

Κεφ. ϛ΄. CAP. VI. Nobis cap. II. ſect. 1. In Ms. Par. κεφ. δ΄.

τὸ μὴ περιπίπτειν. Temere *τὰ μὴ π.* Ms. Par.

Ὁ μὲν ἐν ὀρ. Ægre deſidero particulam *καὶ*, quâ in Enchiridii libris junguntur hæc cum ſuperioribus.

Ἐὰν μὲν οὖν. *μὲν* particulam, quam ignorat Haſ. cum ed. Romana, adoptavi ex Ms. Par.

περιπεσῇ. Sic recte Mss. cum ed. Rom.

Κεφ. ζ. CAP. VII. Nobis cap. II. ſect. 2. In Ms. Par. h. l. κεφ. έ. in ora ſtatim notaverat is, qui capitum numeros adſcripſit; mox vero eraſit eum numerum, eumdemque ad oram capitis ſeq. adſcripſit. In Ms. Haſ. omnia hæc ad primum Caput referuntur.

τῶν

τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρέντος ἀνελε. τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινὸς, ἀτυχεῖν α κῃ· τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, ι σοι πάρεστι. Μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾷν ἢ ἀφορμᾷν : κούφως, ἀνυπερθέτως, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, ἀνειμένως.

Κεφ. ή.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείας ι εχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁ

τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, οὔπω σοι πάρεστι. Tenui ſcripturam editionis Rom. quam ita intelligere poſſis, *Quatenus vero ea, quæ ſunt in noſtra poteſtate, adpetere liceat, nondum tenes*, id eſt, *nondum didiciſti*; quemadmodum in ipſo Enchiridio interpretandum hunc locum Heynius cenſuit. Vbi illud, *quatenus*, intelligi poterit συμμέτρῳ καὶ καθισταμένῃ τῇ ὀρέξει, nempe *moderata et compoſita adpetitione*; quemadmodum ad eum, qui jam profectum fecit, Epictetus ait, Diſſ. IV. I, 84. Ἐπιθυμήσεις δὲ τίνος ἔτι; Τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων, καὶ παρόντων, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν· τῶν δ' ἀπροαιρέτων οὐδενὸς ὀρέγῃ. Sed vereor, ne ſua auctoritate aliquid in iſta ſcriptura Suareſius mutaverit; a qua ſane multum recedunt codices noſtri Par. et Haf. in hanc conſentientes: τῶν δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλῶν οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Vbi quidem, quod negativa particula οὐκ e ſuperiori phraſi repetitur, id per librariorum utique oſcitantiam factum videri debet; tum vero in vocibus ὅσον & καλῶν videndum ne temere inter ſe permutatæ ſint terminationes, ſcriptumque oportuerit ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν, ut eadem fere eſſet ſententia, quam et in critica noſtra editione Enchi et in Notis ad Enchiridion (T III. majoris operis) expreſſi Ita illud, οὐδὲν οὔπω σοι πάρει non tam erit *nihil adhuc tenes didiciſti*; quam, *nihil adhuc tib eſt, præſto et in propinquo eſt.* I qui εὐλόγως, id eſt *cum rat* adpetere vult, is nonniſi ea a ter, *quæ adſunt*, *quæ in propi ſunt*, nempe quæ non ſunt gius remota, quam ut attin ea atque conſequi poſſit. C rum confer locum jam paulo citatum, Diſſ. IV. I, 84. tu III. 13, 21.

μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾷν ἢ ἀφο χρῶ. Haud abſurde hæc Si tius in hunc modum conve *ſed ſolum motu, quo ad aliquid verteris, vel ex aliquo te pro utere.*

ἀνυπερθέτως. In hanc ve uterque noſter codex cum ed. I conſentit; quam *ſine dilatione* tit Suareſius. Videtur autem hoc dicere voluiſſe Nilus, *ſi* *latione utendum eſſe* τῷ ὁρμ ἀφορμᾷν, ſed, τῷ ὁρμᾷν ἢ ο μᾷν *nonniſi ibi utendum eſſe, res nullam dilationem, nullam n patitur.*

Κεφ. ή. CAP. VIII. Nobis III. Ms. Par. έ. In Ms. Haf demum initium numerabatur tis II.

ὄν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρξάμενος· ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι Χύτραν στέργω. καταγείσης γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ· ἂν παιδίον σαυτοῦ καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι Ἄνθρωπον καταφιλῶ· ἀποθανόντος γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ.

Κεφ. θ΄.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν, ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἔργον. Ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐνσειομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας. καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι Λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

Κεφ. ι.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνα-

Χύτραν στέργω. Sic Mſs. Par. et Haf. *χύτραν στέργεις* ed. Rom.

καταφιλῇς. Sic iidem Mſsti. *καταφιλῇ* ed. Rom.

Ἄνθρωπον καταφιλῶ. Ex Haf. hoc recepi, pro *ἄνθρωπον καταφιλεῖς*, quod erat in Par. & ed. Rom.

Κεφ. θ΄. CAP. IX. Nobis cap. IV. Ms. Par. ϛ΄. Haf. cap. 3.

πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα. Sic præivit Ms. Par. In Haf. & in ed. Rom. *πρόβαλε* ſcriptum erat, & *τὰ γενόμενα*.

ἐὰν ἐπιλέγῃς dedere Par. & Haf. *ἂν ἐπιλ.* ed. Rom.

τηρῆσαι. *τηρῆσθαι* Ms. Par. minus commode. Verba vero iſta, *καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου* &c. quæ peropportune hîc inſerta leguntur in aliis Enchiridii libris, non magis Mſsti noſtri agnoſcunt, quam editio Romana. Nec tamen videntur illa Nili conſilio, ſed veteris alicujus librarii negligentiâ, intercidiſſe.

Κεφ. ι. CAP. X. Nobis cap. V. Ms. Par. ζ΄. Haf. cap. 4.

οἷον, ὁ θάνατος. Caret οἷον Ms. Par. percommode; agnoverat tamen eam vocem Haf. cum ed. Rom. Et in ipſo etiam cod. Par. adſcripta quidem eſt inter lineas, ſed rubro colore ab eadem manu, quæ alias paſſim lectiones e codice aliquo Paraphraſeos Chriſtianæ ad hunc Nili codicem adnotavit.

οὐ

ναῖος οὐ δεινόν· ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφ
ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, διότι
ἐκεῖ τὸ δεινόν ἐστιν. Ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα
ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλον
ναι αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτοὺς, τοῦτ' ἔστι, τὰ
τῶν δόγματα. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλῳ ι
λεῖν ἐφ' οἷς αὐτὸς πράττει κακῶς· ἠργμένου
δεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτε
λῳ, μήτε ἑαυτῷ.

Κεφ. ιά.

Μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. Εἰ ὁ
πος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν, ὅτι Καλός εἰμι· οἰστὸ
ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι Ἵππον
λὸν ἔχω· ἴσθι, ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ.
οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὅταν οὖ

οὐ δεινόν. Sic ſcribitur in Ms. Par. & ed. Rom. non male. At codex Haf. cum aliis Enchiridii libris in *οὐδὲν δεινόν* conſentiebat; niſi diſſenſum adnotare oblitus eſt Meibomius. In eodem Ms. Par. *οὐδὲν* minio inter lineas adpictum eſt ex Paraphraſi; e qua etiam ibidem pro *Σωκράτει* adnotata eſt ſcriptura *τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι.*

ἐκεῖ τὸ δειν. In *ἐκεῖ*, pro *ἐκεῖνο*, conſentiunt Mss. noſtri cum ed. Rom.

Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. Ad hæc verba in Ms. Par. in ora notatum eſt Κεφ. ή. in Haf. vero ab eisdem verbis incipiebatur Caput 5.

Κεφ. ιά. CAP. XI. Nobis cap. VI. Et in Haf. pariter cap. 6. In cod. Par. θ'.

Μηδενὶ. Sic absque Ἐπὶ habet Ms. Par. cum ed. Rom. Nam quod in eodem cod. Par. rubro colore Ἐπὶ adjectum eſt, id ex Paraphraſi ductum. At in cod. Haf. quidem diſerte Ἐπὶ
ſcriptum erat; quod facile
a Nili manu eſſe, cum et
omnes Enchiridii libri praep
nem hoc loco agnoſcant, &
eumdem Nilum bis deinde
verbum *ἐπαίρεσθαι* in eoden
capite cum eadem vocula *ἐπ*
ſtructum legatur.

Pro *Εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμε*
Ms. Pariſ. ex Paraphraſi a
tur *Εἰ γὰρ τὸ ἱμάτιον ἐπα*
νον, & ſic mox deinde rurſ
τιον & *ἱματίῳ*, pro *ἵππ*
ἵππῳ.

ὅταν λέγῃς. Sic recte Ms
& Haf. Mendoſe *ὅταν λέγ*
Rom.

Ὅταν οὖν ἐν χρήσει.
Par. inter lineas adnotatur
οὖν χρῆσιν, quod eſt in Par
ſi: ex eadem Paraphraſi
pro *ἐπαρθήσῃ*, quod eſt
capitis, *σεμνύνῃ* adnotatu
Ms. Haf. vero deſunt extre
pitis verba, *τότε γὰρ - - ἐπ*

χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τηνικαῦτα εὐλόγως ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

Κεφ. ιβ'.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ πάρεργον καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον, τετάσθαι δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τι ὁ κυβερνήτης καλῇ· κἂν καλέσῃ, πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ κοχλιδίου

Κεφ. ιβ'. CAP. XII. Nobis cap. VII. Ms. Par. ι. In Haſ. jungitur hoc caput cum ſuperiori.

Καθάπερ ἐν πλῷ. In Ms. Par. ex Paraphr. minio adnotatur Ὥσπερ ἐν πλοίῳ.

τετάσθαι δεῖ. Sic uterque codex cum ed. Rom. non inſertâ particulâ δὲ, quam habent alii omnes Enchiridii libri; quæ particula ſi hoc loco adjecta eſſet, oporteret paulo ante ad infinitivum ἀναλέξαι intelligere verbum ἔξεστι vel ἐστὶ quod ibi in libris nonnullis Enchiridii legitur. Nunc hîc a verbis τετάσθαι δεῖ incipit apodoſis, quæ reſpondet protaſi εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ad quam protaſin ſimul pertinent iſta ὁδοῦ πάρεργον &c. ubi poſt ὑδρεύσασθαι intelligenda conjunctiva particula καὶ, ut juncta intelligantur hæc, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι (καὶ) ὁδοῦ πάρεργον (id eſt, ἐν παρόδῳ) καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον. Quam ſententiam haud incommode Suareſius his verbis in verſione expreſſit: *Quemadmodum - - - ſi exeas aquatum, & ad bulbulum cocbleasque colligendas, quod eſt præter ſusceptum viæ opus, mens oportet ut ſit intenſa* &c. In Ms. Pariſ. vero, ex Paraphraſi inter lineas minio adnotata eſt ſcriptura iſta τετάσθαι δὲ δεῖ, itemque κοχλίδας paulo ante, pro κοχλίδιον. Tum idem codex Pariſ. in ora atramento adſcriptam hanc notam habet, poſt verbum ἀναλέξαι referendam, γρ'. ἢ ψηφίδας συνάξαι. Et codex Haſ. in ipſo etiam contextu eadem fere verba ſic inſerta habebat, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι, καὶ συνάξαι ψηφίδας· καὶ βολβάριον· τετάσθαι δεῖ &c. Sed videntur utique verba illa temere Nilo obtruſa: nam habet ea quidem eodem loco Paraphraſis Chriſtiana, ſed ignorat Nili editio Romana cum cæteris omnibus Enchiridii libris.

μή τι ὁ κυβ. καλῇ. Mendoſe καλεῖ ed. Rom.

ἐκεῖνα ἀφιέναι. Inter lineas h. l. in cod. Par. atramento adſcripta ſunt verba, ex Paraphraſi ducta, ἀφέντα δραμεῖν.

δεδεμένος ἐμβληθῇς. ἐκβληθῇς Ms. Haſ.

ἐὰν διδῶται &c. Rurſus in cod. Par. inter lineas atramento ſcripta ſunt hæc: γρ'. ἐὰν δεδῶνται ἀδελφοὶ ἢ φίλοι, καὶ συγγενεῖς ἢ οἴκημα, οὐδὲν κωλύσει.

LECTORI
IOHANNES SCHWEIGHÆUSER
S.

Cum de ipſius Libelli ratione, quem Tibi hic exhibemus, tum de præſidiis quibus ad eum emendandum nobis licuit uti, quod ſatis viſum erat expoſitum eſt in Præfatione ad Enchiridii editionem criticam, quam ſuperiori anno in publicum emiſimus. Ibi, quæ ad ipſum Libellum ſpectant, & ad ejus Editionem Romanam, anno MDCLXXIII a Suareſio cum aliis Nili operibus procuratam, reperies pag. LXI - LXIII. De Codice manuſcripto Hafnienſi, cujus lectiones Marci Meibomii diligentiâ excerptas Hadrianus Relandus edidit, dictum eſt pag. LXIX ſeq. De Codice noſtro manuſcripto Pariſienſi vide pag. XCVIII - CIV. Quæ uberius hoc loco repetere nil opus eſſe exiſtimavi. Tu vale, ac fruere!

NILI ASCETÆ

MANVALE EPICTET

uſui Chriſtianorum adcommodatum.

ΕΠΗΚΤΗΤΟΥ ΕΝΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Κεφ. ά.

Τῶν ὄντων, τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν· τὰ δὲ οὐκ ἐ
ἡμῖν. Ἐφ᾽ ἡμῖν μὲν, ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκ
σις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ᾽ ἡ
δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξα, ἀρχαί· καὶ ἑνὶ λόγ
ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα.

Κα

VARIETAS LECTIONIS ET NOTÆ.

Inſcriptionem ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ tenui, quam habet editio Romana. Eadem fere erat in Ms. Haſ. in quo tamen pro Ἐγχειρίδιον fuit Ἐγχειρίδιος, ad quod vocabulum, niſi prorſus temere ſic ſcriptum a librario, intelligendum nomen *βίβλος*, ut ſit *Liber manualis;* quemadmodum ad *ἐγχειρίδιον* intelligitur *βιβλίον*. In Ms. Par. nullus adeſt a prima manu titulus libri: in ſuprema paginæ ora hic verſiculus legitur, *δέρκου βίβλον τήνδε σοφῆς μελίσσης ὁμόεργον.* Tum, tituli loco, minio adſcripta ſunt verba, Ὑποθῆκαι ἃς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτοῖς γεγράφασι σπουδαῖοι, καὶ ὠνόμασαν Ἐγχειρίδιον. quæ e codice aliquo Paraphraſ Chriſtianæ huc tranſlata ſu quemadmodum & in eodem ſtro codice aliæ paſſim lectione Nili ſcriptura diſcrepantes ex dem Paraphraſi ſive ad oram inter lineas ſcriptæ leguntur.

Capitum diſtinguendorum ra nem eandem tenui, qua Suaref in ed. Rom. uſus eſt: quam quid ille rationem non e cod. Mſto ac piſſe videtur, ſed ad Wolfiani exe pli rationem (qua Wolfium ſuo dicio uſum eſſe conſtat) conſu adaptaſſe. Itaque usque ad c 38. idem eſt cujusque capitis merus qui in Wolfiano Enchirid & quæ inde incipit diſſenſio r

ali

Κεφ. β′.

Καὶ τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν, ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια.

Κεφ. γ′.

Μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥς ἐστιν, ἀλλότριον· οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐδὲ ἐγκαλέσεις οὐδενί· ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, ἐχθρὸν οὐδένα ἕξεις, οὐδείς σε βλάψει, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.

aliam rationem habet, niſi quod prorſus prætermiſſa ſunt a Nilo capita nonnulla, nempe caput 39. ed. Wolf. tum capp. 47. 50. 73. 76. 77. & 78. Diverſa erat ratio Capitum diſtinguendorum numerandorumque in Ms. Haf. ſed nec ultra dimidiam libelli partem progrediebantur numeri, & turbati admodum erant, nec a prima manu adſcripti: nam quum per bibliopegi errorem transpoſitum eſſet unum aut alterum folium, (de quo errore dicetur ad cap. noſtrum 33.) capitum numeri ita adſcripti ſunt, ac ſi omnia legitimo ordine poſita eſſent. In Pariſienſi codice, continuo tenore omnia ſcripta: & adpoſiti quidem in ora numeri capitum, ſed non ultra caput noſtrum 30. & ne hactenus quidem conſtanti quadam ratione: nam qui numeros adſcripſit, in decem prioribus capitibus ſecutus eſt rationem in Paraphraſi adhibitam, tum, eâ deſertâ, ubi ad noſtrum cap. 20. pervenit, inde usque ad cap. 30. eosdem numeros, qui ſunt in ed. Rom. & in Wolfii editione Enchiridii, adſcripſit; niſi forte hi ipſi poſteriores numeri rurſus a diverſa manu, multo recentiori, adjecti ſunt.

Κεφ. α΄. CAP. I. continet ſectionem primam capitis I. noſtræ editionis Enchiridii.

τὰ μέν ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῖν. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. prorſus mendoſe & defecte ſcriptum erat libelli initium, *Τῶν ὄντων τὰ ἐφ᾽ ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ μὲν ἐστί*; Quæ in Erratis (in fine voluminis) ſic corriguntur, *Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστι, τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν.*

οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα &c. Hæc verba usque ad finem capitis prorſus deſunt in ed. Rom. Sed tenent ea Mss. Par. & Haf.

Κεφ. β΄. CAP. II. Nobis ſect. 2. cap. I.

Κεφ. γ΄. CAP. III. Nobis cap. I. ſect. 3.

ἀναγκάσει οὐδέποτε. Poſteriorem vocem, quam ignorabat editio Romana, dedere Mss. Par. & Haf.

οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Sic Mss. Par. & Haf. In ed. Rom. omiſſa erat γὰρ particula, & mendoſe ποιήσῃ ſcriptum pro πείσῃ.

Κεφ. δ'.

Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο, ὅτι οὐ δεῖ τρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ ἐφιέμενον παντελῶς, τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ π όν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς, καὶ πλουτεῖν, ἄρχειν· τυχὸν μὲν οὐδὲ αὐτῶν τούτων τεύξῃ, διὰ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι· πάντων γε μὴν ἐκεί ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνον καὶ ἐλευθερία καὶ εὐδαιμ περιγίνεται.

Κεφ. ἑ.

Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπι γειν, ὅτι, φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαι μεν

Κεφ. δ'. CAP. IV. Nobis cap. I. ſect 4. In Ms. Par. hoc loco notatur Κεφ. β'. In Haf. hæc omnia, usque ad finem capitis ſeptimi, continuo tenore ſcripta erant, & ad unum Caput primum referebantur.

μετρίως κεκινημένον. In hanc ſcripturam unice veram cum aliis Enchiridii libris conſenſerat Ms. Haf. quoad quidem ex Meibomiana collatione intelligitur. Poſteriorem vocem mendoſe κεκινημένος effert ed. Rom. & κεκινημένως Ms. Par.

τὰ μὲν ἐφιέμενον παντελῶς. Sic ſcripſi cum cod. Par. non quod probum hoc judicarim, ſed quod paulo minus mendoſum, quam τὰ μὲν ἐφιέμενος παντ. quod adfertur ex Haf. aut τὰ μὲν κεκινημένον παντ. quod habet ed. Rom. quod in hunc modum interpretatus eſt Suareſius, *ſed ad aliqua quidem omnimodo deferri motu*. Ego fere non dubito, ἀφιέναι ſcripſiſſe Nilum, quemadmodum eſt in aliis Enchiridii libris, idque a poſterioribus librariis eſſe corruptum. Sane nec cum verbo ἐφίεσθαι convenit accuſativus ca τὰ μὲν, & cum ſequenti he ſtichio τὰ δὲ ὑπερτίθεσθαι ı quadrat verbum praecedens ἐφ μενον in participio poſitum, pariter infinitivus deſiderabat Conf. Var. Lect. ad Enchirid.

ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα θέλῃς. R θέλῃς dedere Mss. Par. et E Mendoſe θέλεις ed. Rom.

δι' ὧν μόνον. Sic Haf. c ed. Rom. quod ferendum puti licet percommodum videri pot rit μόνου, quod habet Ms. Pa

πάντων γε μὴν. Nil vari in hoc Niliani libri; quod ego men vix credo e Nili manu ſic ı iſſe. Dormitantium aut imperi rum librariorum erat, πάντων μὴν ἐκείνων ſcribere, pro πάντως γε etc.

καὶ ἐλευθερία. καὶ parti lam non repudiandam puti cum hic daret Ms. Haf. licet igi rent cæteri libri Enchiridii omn

Κεφ. ἑ. Cap. V. Nobis cap. ſect. 5. In Ms. Pariſ. κεφ. γ'.

φαντασία εἶ. φαντασία ἢ ı Rom. invitis noſtris Mſstis.

μενον. ἔπειτα ἐξέταζε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις· πρῶτον δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν. κᾂνπερ ᾖ τι τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, πρόχειρον ἔστω τὸ, ὅτι Οὐδὲν πρὸς ἐμέ.

Κεφ. ς'.

Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγεται· ἐκκλίσεως ἐπαγγελία, τὸ μὴ περιπίπτειν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεται. Ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. Ἐὰν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπεσῇ· νόσον δ᾽ ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ πενίαν, ἢ θάνατον, δυστυχήσεις.

Κεφ. ζ'.

Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν·

 τὴν

οὐ πάντως. *οὐ πάντα* Ms. Par. Idem mox perperam *οἷς ἔχοις,* pro *οἷς ἔχεις.*

πρώτῳ δὲ τούτῳ. Minus commode ed. Rom. *πρώτῳ δὲ καὶ τούτῳ, καὶ μάλιστα.* Priori loco conjunctionem ignorant libri noſtri.

πότερον. *πότερα* ſolus cod. Par.

κᾂνπερ ᾖ τι τῶν &c. Sic MSS. cum ed. Rom. Percommodum foret *κᾂν ᾖ τι* etc. ſed encliticæ *περ* hic non erat locus; quare non dubito, quin *περ* & *ᾖ* librariorum culpâ ex *περὶ* corrupta ſint. Potuerat autem verbum *ᾖ* nullo incommodo omitti a Nilo; potuit etiam eorumdem vel ſuperiorum librariorum culpâ intercidere

πρὸς ἐμέ. Sic Mss. Par. & Haf. *πρός σε* ed. Rom.

Κεφ. ς'. CAP. VI. Nobis cap. II. ſect. 1. In Ms. Par. *κεφ. δ'.*

τὸ μὴ περιπίπτειν. Temere *τὰ μὴ π.* Ms. Par.

Ὁ *μὲν ἐν ὀρ.* Ægre deſidero particulam *καὶ*, quâ in Enchiridii libris junguntur hæc cum ſuperioribus.

Ἐὰν *μὲν οὖν.* *μὲν* particulam, quam ignorat Haf. cum ed. Romana, adoptavi ex Ms. Par.

περιπεσῇ. Sic recte Mss. cum ed. Rom.

Κεφ. ζ'. CAP. VII. Nobis cap. II. ſect. 2. In Ms. Par. h. l. *κεφ. ε'.* in ora ſtatim notaverat is, qui capitum numeros adſcripſit; mox vero eraſit eum numerum, eumdemque ad oram capitis ſeq. adſcripſit. In Ms. Haf. omnia hæc ad primum Caput referuntur.

τῶν

τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινὸς, ἀτυχεῖν ἀνι κη· τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, οὔ σοι πάρεστι. Μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾷν ἢ ἀφορμᾷν χ κούφως, ἀνυπερθέτως, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, ἀνειμένως.

Κεφ. ή.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείας πι εχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὅπ

τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν, οὔπω σοι πάρεστι. Tenui ſcripturam editionis Rom. quam ita intelligere poſſis, *Quatenus vero ea, quæ ſunt in noſtra poteſtate, adpetere liceat, nondum tenes*, id eſt, *nondum didiciſti*; quemadmodum in ipſo Enchiridio interpretandum hunc locum Heynius cenſuit. Vbi illud, *quatenus*, intelligi poterit συμμέτρῳ καὶ καθισταμένῃ τῇ ὀρέξει, nempe *moderata et compoſitâ adpetitione*; quemadmodum ad eum, qui jam profectum fecit, Epictetus ait, Diſſ. IV. 1, 84. Ἐπιθυμήσεις δὲ τίνος ἔτι; Τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων, καὶ παρόντων, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν· τῶν δ' ἀπροαιρέτων οὐδενὸς ὀρέγῃ. Sed vereor, ne ſua auctoritate aliquid in iſta ſcriptura Suareſius mutaverit; a qua ſane multum recedunt codices noſtri Par. et Haf. in hanc conſentientes: τῶν δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλῶν οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Vbi quidem, quod negativa particula οὐκ e ſuperiori phraſi repetitur, id per librariorum utique oſcitantiam factum videri debet; tum vero in vocibus ὅσον & καλῶν videndum ne temere inter ſe permutatæ ſint terminationes, ſcriptumque oportuerit ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν, ut eadem fere eſſet ſententia, quam et in critica noſtra editione Enchiri et in Notis ad Enchiridion (T III. majoris operis) expreſſim Ita illud, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεσ non tam erit *nihil adhuc tenes didiciſti*; quam, *nihil adhuc tibi eſt, præſto et in propinquo eſt.* N qui εὐλόγως, id eſt *cum rati* adpetere vult, is nonniſi ea ad ter, *quæ adſunt, quæ in propin ſunt*, nempe quæ non ſunt l gius remota, quam ut atting ea atque conſequi poſſit. C rum confer locum jam paulo a citatum, Diſſ. IV. 1, 84. tum III. 13, 21.

μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾷν ἢ ἀφορ χρῶ. Haud abſurde hæc Su ſius in hunc modum conver *ſed ſolum motu, quo ad aliquid verteris, vel ex aliquo te pro utere.*

ἀνυπερθέτως. In hanc vo uterque noſter codex cum ed. R conſentit; quam *ſine dilatione* tit Suareſius. Videtur autem hoc dicere voluiſſe Nilus, *ſin latione utendum eſſe* τῷ ὁρμᾷ ἀφορμᾷν, ſed, τῷ ὁρμᾷν ἢ ἀ μᾷν *nonniſi ibi utendum eſſe, res nullam dilationem, nullam m patitur.*

Κεφ. ή. CAP. VIII. Nobis III. Ms. Par. έ. In Ms. Haf demum initium numerabatur tis II.

Xι

ἐν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρξάμενος· ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι Χύτραν στέργω. καλεαγείσης γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ· ἂν παιδίον σαυτοῦ καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι Ἄνθρωπον καταφιλῶ· ἀποθανόντος γὰρ, οὐ ταραχθήσῃ.

Κεφ. θ'.

Ὅταν ἅπτεσθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν, ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἔργον. Ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀπορραίνοντας, τοὺς ἐνσειομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας. καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι Λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

Κεφ. ι.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνα-

Χύτραν στέργω. Sic Mſs. Par. et Haſ. χύτραν στέργεις ed. Rom.

καταφιλῇς. Sic iidem Mſsti. καταφιλῇ ed. Rom.

Ἄνθρωπον καταφιλῶ. Ex Haſ. hoc recepi, pro ἄνθρωπον καταφιλεῖς, quod erat in Par. & ed. Rom.

Κεφ. θ'. CAP. IX. Nobis cap. IV. Ms. Par. ϛ'. Haſ. cap. 3.

πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα. Sic præivit Ms. Par. In Haſ. & in ed. Rom. πρόβαλε ſcriptum erat, & τὰ γενόμενα.

ἐὰν ἐπιλέγῃς dedere Par. & Haſ. ἂν ἐπιλ. ed. Rom.

τηρῆσαι. τηρῆσθαι Ms. Par. minus commode. Verba vero iſta, καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου &c. quæ peropportune hîc inſerta leguntur in aliis Enchiridii libris, non magis Mſsti noſtri agnoſcunt, quam editio Romana. Nec tamen videntur illa Nili conſilio, ſed veteris alicujus librarii negligentiâ, intercidiſſe.

Κεφ. ι. CAP. X. Nobis cap. V. Ms. Par. ζ'. Haſ. cap. 4.

οἷον, ὁ θάνατος. Caret οἷον Ms. Par. percommode; agnoverat tamen eam vocem Haſ. cum ed. Rom. Et in ipſo etiam cod. Par. adſcripta quidem eſt inter lineas, ſed rubro colore ab eadem manu, quæ alias paſſim lectiones e codice aliquo Paraphraſeos Chriſtianæ ad hunc Nili codicem adnotavit.

οὐ

ναῖος οὐ δεινόν· ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαί
ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, διότι δε
ἐκεῖ τὸ δεινόν ἐστιν. Ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα
ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλον μ
να αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτούς, τοῦτ' ἔστι, τὰ
τῶν δόγματα. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλῳ ἐγ
λεῖν ἐφ' οἷς αὐτὸς πράττει κακῶς· ἠργμένου
δεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτε
λῳ, μήτε ἑαυτῷ.

Κεφ. ια'.

Μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. Εἰ ὁ
πος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν, ὅτι Καλός εἰμι· οἰστὸν
ἦν. σὺ δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι Ἵππον
λὸν ἔχω· ἴσθι, ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ.
οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὅταν οὖν

Χ

οὐ δεινόν. Sic ſcribitur in Ms. Par. & ed. Rom. non male. At codex Haf. cum aliis Enchiridii libris in *οὐδὲν δεινόν* conſentiebat; niſi diſſenſum adnotare oblitus eſt Meibomius. In eodem Ms. Par. *οὐδὲν* minio inter lineas adpictum eſt ex Paraphraſi; e qua etiam ibidem pro *Σωκράτει* adnotata eſt ſcriptura *τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς μάρτυσι*.

ἐκεῖ τὸ δειν. In *ἐκεῖ*, pro *ἐκεῖνο*, conſentiunt Mss. noſtri cum ed. Rom.

Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. Ad hæc verba in Ms. Par. in ora notatum eſt Κεφ. η'. in Haf. vero ab eisdem verbis incipiebatur Caput 5.

Κεφ. ια'. CAP. XI. Nobis cap. VI. Et in Haf. pariter cap. 6. In cod. Par. θ'.

Μηδενὶ. Sic abſque Ἐπὶ habet Ms. Par. cum ed. Rom. Nam quod in eodem cod. Par. rubro colore Ἐπὶ adjectum eſt, id ex Paraphraſi ductum. At in cod. Haf. quidem diſerte Ἐπὶ μη ſcriptum erat; quod facile cr a Nili manu eſſe, cum et reli omnes Enchiridii libri praepoſi nem hoc loco agnoſcant, & a eumdem Nilum bis deinde id verbum *ἐπαίρεσθαι* in eodem capite cum eadem vocula *ἐπὶ* c ſtructum legatur.

Pro *Εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος* Ms. Pariſ. ex Paraphraſi adn tur *Εἰ γὰρ τὸ ἱμάτιον ἐπαιρό νον*, & ſic mox deinde rurſus *ἱ τιον* & *ἱματίῳ*, pro *ἵππον ἵππῳ*.

ὅταν λέγῃς. Sic recte Mss. I & Haf. Mendoſe *ὅταν λέγεις* Rom.

Ὅταν οὖν ἐν χρήσει. In Par. inter lineas adnotatur Ὅ *οὖν χρῆσιν*, quod eſt in Parapl ſi: ex eadem Paraphraſi ibi pro *ἐπαρθήσῃ*, quod eſt in capitis, *σεμνύνῃ* adnotatur. Ms. Haf. vero deſunt extrema pitis verba, *τότε γὰρ - - ἐπαρθ*

K

χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τηνικαῦτα εὐλόγως ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

Κεφ. ιβ΄.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ πάρεργον καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον, τετάσθαι δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τι ὁ κυβερνήτης καλῇ· κἂν καλέσῃ, πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ κοχλιδίου

 καὶ

Κεφ. ιβ΄. CAP. XII. Nobis cap. VII. Ms. Par. ί. In Haſ. jungitur hoc caput cum ſuperiori.

Καθάπερ ἐν πλῷ. In Ms. Par. ex Paraphr. minio adnotatur Ὥσπερ ἐν πλοίῳ.

τετάσθαι δεῖ. Sic uterque codex cum ed. Rom. non insertâ particulâ δὲ, quam habent alii omnes Enchiridii libri; quæ particula ſi hoc loco adjecta eſſet, oporteret paulo ante ad infinitivum ἀναλέξαι intelligere verbum ἔξεστι vel ἐστὶ quod ibi in libris nonnullis Enchiridii legitur. Nunc hîc a verbis τετάσθαι δεῖ incipit apodoſis, quæ reſpondet protaſi εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι, ad quam protaſin ſimul pertinent iſta ὁδοῦ πάρεργον &c. ubi poſt ὑδρεύσασθαι intelligenda conjunctiva particula καὶ, ut juncta intelligantur hæc, εἰ ἐξέλθοις ὑδρεύσασθαι (καὶ) ὁδοῦ πάρεργον (id eſt, ἐν παρόδῳ) καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι καὶ βολβάριον. Quam ſententiam haud incommode Suareſius his verbis in verſione expreſſit: *Quemadmodum - - - ſi exeas aquatum, & ad bulbulum cochleasque colligendas, quod eſt præter ſusceptum viæ opus, mens oportet ut ſit intenſa* &c. In Ms. Pariſ. vero, ex Paraphraſi inter lineas minio adnotata eſt ſcriptura iſta τετάσθαι δὲ δεῖ, itemque κοχλίδας paulo ante, pro κοχλίδιον. Tum idem codex Pariſ. in ora atramento adſcriptam hanc notam habet, poſt verbum ἀναλέξαι referendam, γρ΄. ἢ ψηφίδας συνάξαι. Et codex Haſ. in ipſo etiam contextu eadem fere verba ſic inſerta habebat, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξαι, καὶ συνάξαι ψηφίδας· καὶ βολβάριον· τετάσθαι δεῖ &c. Sed videntur utique verba illa temere Nilo obtruſa: nam habet ea quidem eodem loco Paraphraſis Chriſtiana, ſed ignorat Nili editio Romana cum cæteris omnibus Enchiridii libris.

μή τι ὁ κυβ. καλῇ. Mendoſe καλεῖ ed. Rom.

ἐκεῖνα ἀφιέναι. Inter lineas h. l. in cod. Par. atramento adſcripta ſunt verba, ex Paraphraſi ducta, ἀφέντα δραμεῖν.

δεδεμένος ἐμβληθῇς. ἐκβληθῇς Ms. Haſ.

ἐὰν διδῶται &c. Rurſus in cod. Par. inter lineas atramento ſcripta ſunt hæc: γρ΄. ἐὰν δεδῶνται ἀδελφοὶ ἢ φίλοι, καὶ συγγενεῖς ἢ οἴκημα, οὐδὲν κωλύσει.

οὐδὲν

καὶ βελβαρίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κ σει. Ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα, μηδὲ ἐπιστρεφόμενος. δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτε τοῦ πλοίου κρὰν, μή ποτε καλούμενος ἐλλίπῃς.

Κεφ. ιγ'.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλ λὲ τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, γίνεσθαι· καὶ ει μονήσεις. Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· αιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. Χώλωσις, λους ἐστὶν ἐμπόδιον· σὸν δὲ οὔ.

Κεφ. ιδ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων, μέμνησο, στρέφων ἐπὶ σεαυτὸν, ζητεῖν τίνα δύναμιν ἔχεις τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. ἂν καλὸν ἴδῃς ἢ καλὴν, ε

οὐδὲν κωλύσει. Sic eſt in ed. Rom. ut ubique in Enchiridio. Sed οὐδὲ κωλύσει habent Mss. Par. & Haf. quod haud dubie mendoſum.

μή ποτε καλούμενος. Sic Ms. Par. cum ed. Rom. Neque aliud fuiſſe videtur in Ms Haf. nam (quod jam in Var. Lect. ad Enchir. monui) turbatum haud dubie et inverſe poſitum eſt id, quod in Meibomii notulis de diſſenſu hujus codicis cum contextu Meibomii adfertur.

Poſt ἐλλίπῃς adjecta erant in cod. Haf. hæc verba, καὶ δεδεμένος βληθήσῃ· ὁ γὰρ ἐκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται. Quæ parum conveniunt cum concinna Enchiridii brevitate, quam ubique a Nilo ſervatam videmus; ſed, quemadmodum & ſuperiora nonnulla, ex Paraphraſi huc transducta ſunt. Eadem verba adjecta habet codex Par. ab eadem dem manu, quæ cætera ſci ſed minutiore caractere ſci Ignorat vero ea ed. Rom.

Κεφ. ιγ'. CAP. XIII. N cap. VIII & IX. In cod. prior pars hujus capitis cum riori jungebatur; ſed a v Νόσος, σώματός ἐστιν &c. capitis VII. initium. In Pari tum hoc caput cum ſuperiori uno numeratur.

τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται, νεσθαι. Hac ſerie locantur in Mss. Par. & Haf. In ed. ſic habes, τὰ γινόμενα γίν ὡς γίνεται.

εὐδαιμονήσεις. Mendoſum quod ex Haf. adfertur εὐδαιμ σῃς.

Κεφ. ιδ'. CAP. XIV. N cap. X. Ms. Par. ιά. Ms. cap. 8.

σεις δύναμιν πρὸς ταῦτα, ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἐὰν δὲ λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. Καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάζουσιν αἱ φαντασίαι.

Κεφ. ιέ.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσας αὐτό· ἀλλ', ὅτι ἀπέδωκας. Τὸ παιδάριον ἀπέθανεν· ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν· ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφηρέθη· οὐκοῦν ἀπεδόθη. Ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. Τί δὲ σοὶ μέλει, διότι ἀπήτησεν ὁ δούς; μέχρι δ' ἂν διδῶται, ὡς ἀλλοτρίων αὐτῶν ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

Κεφ. ιϛ'.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους ἐπιλογισμούς· Ἂν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφήν.

ἐὰν δὲ λοιδορία. Sic recte Haſ. Perperam *ἐὰν δὲ λοιδορίαν* Ms. Par. & ed. Rom.

οὕτως ἐθιζ. *οὕτω ἐθιζ.* ſcribunt Mss. Par. et Haſ.

συναρπάζουσιν αἱ φαντ. Sic uterque codex Mstus. *συναρπάσουσί σε αἱ φαντ.* ed. Rom. verbo quidem commode in futuro poſito, ſed pronomine perperam repetito.

Κεφ. ιέ. CAP. XV. Nobis cap. XI. Ms. Par. ιβ'. Haſ. cap. 9.

ὅτι ἀπώλεσας & *ὅτι ἀπέδωκας* tenui ex ed. Rom. quæ ſaltem meliora, quam *ὅτι ἀπώλεσεν* & *ὅτι ἀπέδωκεν*, quæ ſunt in Ms. Pariſ. At Ms. Haſ. (ſi Meibomii notulis fides, qui quidem vel minimas a ſuo exemplo diſceſſiones adnotare non neglexit) cum aliis omnibus Enchiridii libris in *ὅτι ἀπώλεσα* & *ὅτι ἀπέδωκα* conſentiebat: quo facilius credo, ſuperiora iſta librariorum ſive inſcitiæ ſive temeritati deberi; cum præſertim et idem noſter Nilus ſupra c. 8. ſimillimâ ratione *ὅτι χύτραν στέργω* ſcripſerit.

Τὸ *παιδάριον ἀπέθανεν.* Mendoſe h. l. *ἐπέθανεν* habet ed. Rom.

σοὶ μέλει. *σοὶ μέλλει* Ms. Par. perpetuo librariorum errore.

In *διότι ἀπήτησεν* conſentiunt Mssti noſtri cum ed. Rom. quod quidem a Nili manu eſſe, ægre mihi perſuadeo.

μέχρι δ' ἂν διδῶται. *δίδωται* ſcribitur in ed. Rom. *δίδοται* vero erat in Ms. Haſ. Conjunctio *δὲ* poſt *μέχρι* abeſt in Ms. Par. ſed *διδῶται* recte in eodem ſcriptum.

Κεφ. ιϛ'. CAP. XVI. Nobis cap. XII. ſect. 1. Ms. Par. ιγ'. Ms. Haſ. cap. 10.

ἀλυ-

φήν. ἂν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πονηρὸς ἔσ Κρεῖσσον γάρ ἐστι, λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον ἄφοβον γενόμενον· ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις, ταρασσ νον. κρεῖσσον καὶ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κοδχίμονα.

Κεφ. ιζ.

Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν μικρῶν. Ἐκχεῖται, ἐλάδιον, κλέπτεται τὸ οἰνάριον· ἐπίλεγε, Τοσού πωλεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία· προῖκα οὐδὲν περιγίνεται. Ὅταν καλῇς τὸν πάντα, ἐν μου, ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας δὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι.

Κεφ. ιή.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἂν δόξαι ἢ ἠλίθιος. Μηδὲν βούλου ἐπίστασθαι. δόξῃς τις εἶναι τισὶν, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γ ὅτι οὐ ῥάδιον, καὶ τὴν σεαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φ

ἄλυπον καὶ ἄφοβον. Sic Mss. Par. & Haſ. ut alii Enchiridii libri. Inverſe ἄφοβον καὶ ἄλυπον ed. Rom.

Κεφ. ιζ'. CAP. XVII. Nobis cap. XII. ſect. 2. Et in Mss. Par. & Haſ. pariter hæc ad ſuperius caput referuntur.

τὸ οἰνάριον. τὸ ὀνάριον habet ed. Rom. quod & in verſione expreſſit Suareſius, *ſurripitur furto aſellus.*

προῖκα δὲ. Carebat δὲ Ms. Haſ. In περιγίνεται vero conſentiunt omnes.

ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, ἢ ὑπακούσας. In ed. Rom. defectus erat hic locus, in hunc modum expreſſus, ὅτι οὐ δύναται ἢ ὑπακούσας.

οὕτως ἐστὶν recte ſcripſit Par. οὕτω ἐστιν Ms. Haſ. ed. Rom.

ἐπ' ἐκείνῳ. Sic recte uter codex. ἐν ἐκείνῳ ed. Rom.

Κεφ. ιή. CAP. XVIII. N cap. XIII. Ms. Par. ιδ'. Ms. I cap. XI.

ἄνους δόξαι ἢ ἠλίθιος. Sic cte Mssti noſtri. Corrupte ed. R ἀνθρώπους δόξαι. ἢ ἠλίθιος εἰ, δὲν βούλου &c. quibus in ve interpretandis mire ſe torſit tor. Naſutulus librarius vo ἄνους, ut ſæpe aliâs, ſic et contracte pro ἀνθρώπους ſcrip putaverat: tum εἰ poſt ἠλίθ cap. ſeq. huc irrepſit.

σιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ τοῦ ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι πᾶσα ἀνάγκη.

Κεφ. ιθʹ.

Ἂν θέλῃς τὰ τέκνα σου καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς φίλους πάντως ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπὶ σοὶ, θέλεις ἐπὶ σοὶ εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. Οὕτω καὶ, τὸν παῖδα ἐὰν θελήσῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι. Ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι.

Κεφ. κʹ.

Κύριος ἕκαστος τίς ἐστιν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων ἢ μὴ θελομένων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὸ περιποιῆσαι, ἢ ἀφελέσθαι. Ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι

Κεφ. ιθʹ. CAP. XIX. Nobis cap. XIV. ſect. 1. Ms. Haf. cap. 12. In Ms. Par. nullus numerus ad oram adſcriptus.

τοὺς φίλους. τοὺς φίλους σου Ms. Haf. Pronomen ignorat Ms. Par. cum ed. Rom. Mox vero in *πάντως* conſentiunt omnes. Et uſus fortaſſe eſt Nilus hoc vocabulo eâdem notione, qua *ἐξάπαντος* frequentat Epictetus. Sic ſenſus fuerit: *Si quovis modo & ſine exceptione cupis ut vivant tui.* Vide Ind. Græc. ad Epictet. in Ἐξάπαντος.

ἐὰν θελήσῃς dedere Mssti Par. & Haf. *ἐὰν θέλῃς* ed. Rom.

Κεφ. κʹ. CAP. XX. Nobis in Enchirid. cap. XIV. ſect. 2. In Ms. Haf. jungebatur hoc caput cum præcedente. In Ms. Par. licet proxime præcederet numerus ιδʹ. ad caput noſtrum XVIII adjectus, tamen ad hoc caput in ora adſcribitur num. κʹ. quod recentiori ætate factum videtur ab homine, qui numerum iſtum ex Wolfii ratione adſciverit.

Κύριος ἕκαστος τίς ἐστιν, ὁ τῶν &c. Sic, cum eisdem accentibus, ſcribunt codd. Par. et Haf. & editio Romana; mendoſe utique. Videtur autem, cum ex verbis, tum ex ipſis accentibus intelligi, tali modo ſcriptum reliquiſſe Nilum: *Κύριος ἑκάστου τίς ἐστιν; ὁ τῶν* &c. *Dominus cujusque quisnam eſt? Is qui* &c.

Verba *ἢ μὴ θελομένων* ignorat editio Romana; ſed recte agnoſcunt codices Par. & Haf. Iidem codices articulum *τὴν* ad *ἐξουσίαν* adjectum habent, quo caret ed. Rom.

Ὥσ

ναι βούλεται, μήτε θελέτω μήτε φευγέτω
ἐπ᾽ ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

Κεφ. κά.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ ἀναστρέφ
περιφερόμενόν τι γέγονε κατὰ σέ; ἐκτείνας τὴ
ρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κα
οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν,
περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σέ. Οὕτως
τέκνα· οὕτως πρὸς γυναῖκα, πρὸς ἀρχὰς,
πλοῦτον· καὶ ἔσῃ ἄξιος ποτὲ τοῦ Θεοῦ ἄνθρ
ὅταν δὲ καὶ, προσενεχθέντων σοι, μὴ λάβῃς,
περιίδῃς· τότε οὐ μόνον ἄνθρωπος ἔσῃ Θεοῦ,
καὶ ὡς ἄγγελος.

Κεφ. κβ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδη
τος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ· πρό
μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς
αὐτοῦ τοῖς ἐκτός. ἀλλ᾽ εὐθὺς ἔστω πρόχειρον,
τοῦτον θλίβει, οὐ τὸ συμβεβηκὸς, (ἄλλον γ
θλίβει·) ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων. Δ

Pro τι τῶν ἐπ᾽ ἄλλοις inter lineas in Ms. Par. adnotatur ſcriptura, quam habet Paraphraſis, τὰ ἐπ᾽ ἄλλῳ.

Κεφ. κά. CAP. XXI. Item in Ms. Par. adjectus in ora num. κά. In Ms. Haf. erat cap. 13. Nobis in Enchirid. eſt cap. XV.

Μέμνησο, ὅτι ὡς. In Ms. Par. eſt Μέμνησο ὡς ἐν συμπ. *absque* ὅτι. In eodem cod. recte poſt ἀναστρέφεσθαι diſtinguitur oratio; ſic & in Haf. In ed. Rom. vero perperam junguntur ἀναστρέφεσθαι περιφερόμενον, & poſt hæc punctum interſeritur.

μὴ ἐπίβαλλε. Sic Mss.
Haf. μὴ ἐπίβαλε ed. Ro
Ad μέχρις ἂν γένηται in
riſ. inter lineas ex Paraphr
notata ſunt verba ἕως οὗ
Οὕτως πρὸς τέκνα, οὕτο
&c. Sic Mss. Par. & H
ed. Rom. utrobique οὕτω.

Κεφ. κβ'. CAP. XXII.
in ora Ms. Par. κβ'. In H
14. Nobis in Enchirid. ca

In ἀπολωλεκότα conſ
Mssti noſtri cum ed. Rom.

οὐ τὸ συμβ. Mendoſ
συμβεβ. Ms. Haf.

μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, συνεπιστενάξαι· προσέχων μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

Κεφ. κγ΄.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου δ᾽ ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ. ἐάν σε πτωχὸν ὑποκρίνασθαι θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτο ἐστὶ, τὸ δοθὲν πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς· ἐκλέξασθαι δὲ αὐτὸ, ἄλλου.

Κεφ. κδ΄.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία τοῦ δαίμονος· ἀλλ᾽ εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε· Τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ᾽ ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ μου, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ᾽ ἐμοί ἐστιν αὐτὸ καλῶς θέσθαι.

Κεφ.

συμπεριφέρεσθαι recte dedit Ms. Par. Nude περιφέρεσθαι Haſ. & ed. Rom. male.

ἔσωθεν recte tenuit ed. Rom. ἔξωθεν στενάξῃς habent Mss. Par. & Haſ. quod utique non a Nilo profectum videri debet, ſed ex librarii alicujus imperitia.

Κεφ. κγ΄. CAP. XXIII. Nobis in Ench. cap. XVII. In Ms. Haſ. cap. 15. In Ms. Pariſ. numerus non adjectus, nec hîc, nec deinde, usque ad cap. XXVIII.

πτωχὸν ὑποκρίνασθαι. Ex Ms. Haſ. hoc recepi. ὑποκρίνεσθαι habet cod. Par. Mendoſe prorſus ὑποκρίναι ed. Rom. Paulo poſt vero in ὑποκρίνασθαι conſentiunt omnes.

Pro τὸ δοθὲν ex Ms. Haſ. adſertur τὸ δωρηθὲν πρ.

Κεφ. κδ΄. CAP. XXIV. Nobis caput XVIII. In Ms. Haſ. cap. 16. Nihil autem in ſcriptura hujus capitis diſſentiunt libri noſtri.

Κεφ.

Κεφ. κέ.

Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα κα-
βαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοὶ νικῆσαι.

Κεφ. κϛ΄.

Ὅρα, μή ποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μ[illegible]
λυνόμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς,
τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἂν γὰρ ἐν τοῖς
ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζ[illegible]
τυπία χώραν ἔχει. οὐδὲ γὰρ στρατηγὸς ἢ πρύταν[illegible]
ὕπατος εἶναι θέλεις, ἀλλ' ἐλεύθερος. μία δὲ ὁδὸς π[illegible]
τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Κεφ. κζ.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ ὁ τύπτων ὑβρ[illegible]
ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων ὡς ὑβριζόντων. Ὅ[illegible]
οὖν ἐρεθίσῃ σέ τι, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις [illegible]
θικε. Τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φ[illegible]
τασίας μὴ συναρπασθῆναι· ἐὰν γὰρ ἅπαξ χρ[illegible]
καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

Κεφ. κή.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα ἄλλα τὰ δε[illegible]
φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέρ[illegible]

Κεφ. κέ. CAP. XXV. Nobis cap. XIX. ſect. 1. In Ms. Haf. cap. 17. Nihil autem in ſcriptura discrepant libri; & ἐπὶ σοὶ ſignate cum duobus accentibus (non ἐπί σοι) ſcribit uterque noſtrorum codicum cum ed. Rom.

Κεφ. κϛ΄. CAP. XXVI. Nobis cap. XIX. ſect. 2. Et in Haf. poſterior pars cap. 17.

μεγαλυνόμενον, *magnificatum* vertit Suareſ. Latinius rectiusque erat *potentia auctum*.

ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν. Sic recte [illegible] Par. & Haf. Temere ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ed. Rom.

Κεφ. κζ. CAP. XXVII. N[illegible] cap. XX. Ms. Haf. cap. 18.

Ad Μέμνησο in cod. Pariſ. notatum eſt verbum γίνω[illegible] quod h. l. habet Paraphraſis.

ἠρέθικε ſcripſi cum codd. & Haf. ἠρέθισε ed. Rom. In[illegible] dem edit. ſub finem capitis n[illegible] doſe τύχῃ ſcribitur, pro τύχ[illegible]

Κεφ. κή. CAP. XXVIII. [illegible] bis cap. XXI. In Ms. Haf. [illegible] ſ[illegible]

καὶ πάντων δὲ μάλιστα, ὁ θάνατος· καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

Κεφ. κθ'.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκητομένων πολλῶν, καὶ ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν. μέμνησό τε, διότι, ἐὰν μὲν ἐμμένῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

Κεφ. λ'.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ

ſuperiori capite hæc connectuntur. In Ms. Pariſ. nunc rurſus numerus in ora adjectus eſt, & quidem κη'. quemadmodum in Enchiridio Wolfiano & in ed. Rom.

In πάντα ἄλλα nil mutant libri. Videtur vero ubique πάντα τἄλλα ſcribendum.

ἐνθυμηθήσῃ recte dedere Mss. Par. & Haſ. ἐνθυμήσῃ ed Rom.

Κεφ. κθ'. CAP. XXIX. Nobis cap. XXII. Haſ. 19. Et in Ms. Pariſ. κθ'. In ejusdem codicis ora, ad prima hujus capitis verba, notantur iſta ex Paraphraſi, Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας.

Poſt καταμώκησ. recte pronomen σου habet Ms. Haſ. cum aliis Enchiridii libris, niſi diſſenſum h. l. adnotare oblitus eſt Mejbomius. Sed abeſt id pronomen in Ms. Pariſ. & in ed. Rom.

ἐπανελήλυθε. ἐπανελήλυθεν Ms. Par.

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὑπὸ recte Mss. Par & Haſ. In Haſ. vero deeſt τοῦ articulus. Mendoſe ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ed. Rom.

μέμνησό τε, διότι. Sic percommode codex uterque. μέμνησο δὲ ὅτι ed. Rom

Κεφ. λ'. CAP. XXX. Nobis cap XXIII Ms. Haſ. cap. 20. Ms Pariſ. λ'.

Ἐάν ποτέ σοι. Deeſt σοι in ed. Rom. ſed recte adeſt in Mss. Par. & Haſ.

ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος. εἰ δὲ δοκ
βούλει τῳ εἶναι, σαυτῷ φαίνου· καὶ ἱκανόν ἐστι

Κεφ. λά.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· Ἄτιμ
2 ἐγὼ διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ
ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, ὥσπερ ἐστὶν, οὐ δύνασαι ἐν κ
3 κῷ εἶναι δι' ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. μή
οὖν σόν ἐστιν ἔργον τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ παραλ
φθῆναι εἰς ἑστίασιν; οὐδαμῶς. πῶς οὖν ἐπὶ τε
4 τοις ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσ
ὂν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοὶ, ἐν οἷς ἐ
5 εστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ φίλ
ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; ο
ἕξουσι παρὰ σοῦ κερμάτιον· οὐδὲ πολίτας Ῥωμαί
6 αὐτοὺς ποιήσεις. Τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τ
ἐ·

τῷ εἶναι φιλόσοφος. Sic ſcripſiſſe putavi Nilum: nam quod eſt in utroque quidem e codicibus noſtris & in editione Romana, τὸ εἶναι φιλόσοφος, id ſane, utpote ſenſu caſſum, nonniſi a librariorum negligentia ortum ducere potuit.

βούλει τῳ εἶναι. Rurſus βούλει τὸ εἶναι dabant Mssti cum ed. Rom. quod haud dubie ex eo corruptum eſt, quod (præeunte Vptono in Enchirid.) dedi: εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῳ (id eſt, τινὶ) εἶναι, *ſin videri vis* *alicui* *eſſe*.

Κεφ. λά. CAP. XXXI. Nobis cap. XXIV. Haf. cap. 21. In Ms. Par. inde ab hoc capite numeri non amplius ad oram notati.

1. Οὗτοί σε οἱ διαλ. μὴ θλιβ. Sic recte codex uterque. Minus commode ed. Rom. Οὗτοί γε οἱ διαλ. μή σε θλιβ.

3. τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν. Caret ἢ ed. Rom.

παραληφθ. recte Mssti. π λειφθ. ed. Rom.

εἰς ἑστίασιν. ἐφ' ἑστίασιν Ms. non male. Vide cap. ſq. Ex Ms. Par. nullus notatur ſenſus ab ed. Rom. in qua ε ἐστ.

ἐπὶ τούτοις dedit Haf. S debuerat Ms. Par. in quo m ſe quidem ἔτι τούτοις. (editio Romana habet ἐν τοῖ e vulgatis Enchiridii exemp Suareſio adſcitum mihi viſum Forſan tamen ſic ſcripſit N πῶς οὖν ἔτι ἐν τούτοις ἀτιμία; quemadmodum f Paraphraſi codices nonnulli cum editis habent, πῶς οὖν τοῦτο λογίζομαι ἀτιμίαν.

4. τοῖς ἐπὶ σοί. Mendoſ ἐπὶ σοὶ Ms. Haf.

5. τὸ ἀβοήθητοι. τὸ ἀ τον Ms. Haf.

κερμάτιον. Sic codex u cum ed. Rom. ſed in hac tur ἢ ἀργύριον, quod illi ign

τχύνῃ τούτου
γούμενα, καὶ 3
ἐπ' αὐτό. εἰ
ις, ἅτε μηδὲ
φανέντων τι-

Θεόν· κομψὸν
, καὶ τὰ ἀκό-
αντεῖν ἀναγ- 2
άζεσθαι πρὸς
ι, ἐν ψύχει·
ἁπλῶς, ὡς
τάτῃ. εἶτα 3
ὅτε χεῖρα
ἀφὴν κατα-
αὶ μετὰ τοῦ-
ψάμενος, ἂν 4
δὲ μή, ὡς τὰ
παιδία

χεσθαι conſentiunt
quamquam non ab
tamen a Nilo eſſe
ſi ita ſcripſit, verba
pro εἰς τὸν ἀγῶνα ac-

αλεῖν intactum, ſicut
bri, reliqui: putem ra-
α ἐκβαλεῖν ſcripſiſſe
στρέψαι correxi; nam
, quod dabant libri, ferri
pacto poterat.
ὅτε καὶ μαστιγ. Particu-
καὶ cum daret codex Haf. mi-
me aſpernandam putavi. Igno-
t eam quidem editio Romana;
que e Ms. Pariſ. adnotatam
ideo.
νικηθῆναι. Perperam κινηθῆναι
Ms. Par. In eodem codice vſ. 4.
ἔργου ſcribitur, pro ἔρχου.

5.

σκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν ε
ὠφέλεις; ναί. οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴ
13 αὐτῇ. Τίνα οὖν, φησὶν, ἕξω χώραν ἐν τῇ π
Ἢν ἐὰν δύνῃ, φυλάττων ἅμα σεαυτὸν πιστὸν
14 αἰδήμονα. εἰ δὲ ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος,
βάλλεις ταῦτα, τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιτο
αιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς.

Κεφ. λβ'.

Προετιμήθη τίς σου ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγ
2 σει, ἢ ἐν τῷ παρακληθῆναι εἰς συμβούλιον; Ε

α

12. *οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις.* Sic Mſsti cum ed. Rom. non interſerta ἂν particula.

οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἧς αὐτῇ. Prorſus corrupta hæc erant in Nili codicibus noſtris pariter & in ed. Rom. in hunc modum: *οὐδεὶς ἑαυτὸν* (*οὐδεὶς αὐτὸν* ed. Rom.) *ἂν ὠφέλησεν ἢ αὐτήν.* (*ἢ αὐτῇ.* ed. Rom.) Quæ monſtra quis quæſo ad Nilum referret auctorem? Equidem in illis clara ſatis veſtigia reperire mihi viſus ſum illius ſcripturæ, quam cæteri libri omnes Enchiridii incorruptam ſervarunt. In fine tamen dictionis, an nude *ἧς αὐτῇ* ſcripſerit Nilus, an *ἂν ἧς* vel *ἂν εἴης αὐτῇ*, ut eſt in Enchiridio, non auſim definire. Sed quemadmodum paulo ante (ſi libris noſtris fides) *οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις* absque ἂν particula ſcripſit; ſic & nunc, omiſſâ eâdem particula, *ἀνωφελὴς ἧς αὐτῇ* ſcripſiſſe facile credas.

13. *Ἢν ἐάν.* Sic Mſsti cum ed. Rom. quod idem valet ac *ἣν ἄν*, quod eſt h. l. in Enchiridio.

ἅμα σεαυτὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Sic commode habet ed. Rom. quod quin ab ipſo Nilo ita ſcribi potuiſſe putemus, nihil eſt quod magnopere vetet. At ferri ſane non poterat *ἐμαυ* quod pro *σεαυτὸν* habent noſtri. Sed fortaſſe utrumqu *σεαυτὸν* & *ἐμαυτὸν*, parit brariorum imperitæ temeritat betur, vim illius dictionis *φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν*, quam i fortaſſe Nilus ex Enchiridio te rat, non adſequentium. M etiam corruptus eodem hoc eſt Pariſienſis noſter codex, in ſic ſcriptum, *φυλάττων ἐμαυτὸν πιστὸν φίλον δήμονα*

14. *τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ νοιτο.* Quid potiſſimum ſcrip hoc loco Nilus, difficile dictu *τὸ ὄφελος ἂν αὐτη* (*ſic*) *γέν* dabant codices Par. & Haſ. *τ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοισο* (*ſic*) Rom. Quibus ſcripturis inte collatis, prodibat illa, quar contextu poſui: quæ ferri po ſi deinde ſequeretur *ἐὰν* (vel *ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσ* aut etiam *ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀ τελεσθῆναι.* Nunc, cum in pc rioribus verbis nil mutent l noſtri, mendoſa utique ſunt quæ præcedunt: videndumqu eodem prorſus modo hic ſcri rit Nilus, quemadmodum in c ris Enchiridii libris legitur, *ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο.*

Κεφ. λβ'. CAP. XXXII. his cap. XXV. In Ms. Haſ.

2

ἀγαθὰ ταῦτά ἐστιν, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν
αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακὰ, μὴ ἄχθου ὅτι σὺ μὴ
ἔτυχες. Μέμνησο δὲ, διότι σὺ οὐ δύνασαι, μὴ τὰ 3
αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον δύναται ἔχειν ὁ 4
μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ
παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν,
τῷ ἐπαινοῦντι; Ἄδικος οὖν ἔσῃ καὶ ἄπληστος, εἰ, 5
μὴ προέμενος ταῦτα ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται,
προῖκα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πι- 6
πράσκονται θρίδακες; ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. ἂν 7
οὖν τις, προέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας·
σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβῃς· μὴ οἴου ἔλαττον
ἔχειν τοῦ λαβόντος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, 8
οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. Οὕτω καὶ 9
ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασίν τινος· οὐ
γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον.
ἐπαίνου δὲ αὐτοῦ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς τὸ
διάφορον, εἰ σοὶ λυσιτελὲς, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ 10
κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβά-
νειν, ἄπληστος εἶ, καὶ ἀβέλτερος. Οὐδὲν οὖν ἔχεις 11
ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον,
ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ
τῆς εἰσόδου.

Κεφ. λγ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἔστιν ἐξ ὧν
οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν ἄλλου 2

22 & 23. nam a verbis Ἀλλὰ πόσου (vſ. 6.) incipit ille caput 23.

In priore capitis parte nil variant libri noſtri. Sed vſ. 9. ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον habet quidem Ms. Par. at ὅσου πωλεῖται Haſ. cum ed. Rom. Tum *ibid.* ἐπαίνου δὲ αὑτοῦ recepi ex Haſ. intellexique *laude ſui*; nam idem valet αὑτοῦ atque αὐτοῦ, quod eodem loco habet ed. Rom. Et poterat, ſi opus eſſet, pro δὲ αὑτοῦ, ſic ſcribi, δ' ἑαυτοῦ. At in Ms. Par. δὲ αὐτῷ ſcribitur, quod fortaſſe ex δὲ αὐτὸ corruptum eſt, quod percommode h. l. ponunt alii Enchiridii libri.

11. ἀνασχέσθαι. Sic Ms. Par. & ed. Rom. Ex Haſ. vero ἀνέχεσθαι citatur.

Κεφ. λγ'. CAP. XXXIII. Nobis cap. XXVII. Ms. Haſ. cap. 24.

παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, πρόχειρον εὖ
ὅτι, Τῶν γινομένων. ἴσθι οὖν, ὅτι, κἂν τὸ σὸν κ
εαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὰ ἄ
3 κατεάγη. Οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τ
νον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή· οὐδείς ἐστιν, ὅστις
ἂν εἴποι, διότι Ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ
4 νος ἀποθάνῃ, εὐθὺς Οἴμοι, καὶ Τάλας ἐγώ. ἐχ
δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν περὶ ἄλλων ὡς α
ἀκούσαντες.

Κεφ. λδ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθετ
2 οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. Εἰ
τὸ σῶμά σου τὶς ἐπέτρεπε τῷ ἀπαντήσαντι, ἠ
νάκτεις ἄν. ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σαυτοῦ ἐ
τρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορῆταί σοι, τ
ραχ

2. ὅταν ἄλλου παιδάριον. Sic percommode Mss. Par. & Haſ. ὅταν ἄλλο παιδ. ed. Rom.

ἴσθι οὖν ὅτι. Corrupte ἴσθι εἶναι ὅτι ed. Rom.

ὅτε καὶ τὰ ἄλλα. Sic quidem Mss. Par. & Haſ. quod tamen vereor ut ſatis ſanum ſit. ὅτε καὶ τοῦ ἄλλου ed. Rom. Equidem aut τὰ ἄλλου aut potius τὸ ἄλλου vel τὸ τοῦ ἄλλου ſcripſiſſe Nilum putem.

4. Ἐχρῆν δὲ &c. Poſt Τάλας ἐγώ, loco verborum Ἐχρῆν δὲ &c. ſequebantur in Ms. Haſ. iſta: Ἀμήχανον οὖν βλάπτεσθαί τινα&c. quæ habes infra, cap. XXXVIII med. usque ad finem capitis XL. Tum demum poſt ἀπολειφθεὶς τύχοις σιώπα. ſequebantur hæc, Ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι &c. Quarum turbarum haud dubie hæc cauſſa fuerat, quod in vetuſtiore exemplo, unde ille codex deſcriptus erat, folium aliquod luxatum fuiſſet, & alieno loco a bibliopego repoſitum. Numeri autem C
tibus eodem turbato ordine in
dem Ms. Haf. adſcripti erant:
quidem, ut ab iſtis verbis Ἀ
χανον οὖν (quæ hic leguntur c
XXXVIII. vſ. 5.) numeraretur
tium capitis XXV, a verbis v
Ὥσπερ σκοπὸς (quæ hic mox
bes, cap XXXIV.) initium fi
capitis XXVIII.

ὡς αὐτά. Sic uterque co
cum ed. Rom. neſcio an e
idiotiſmo; an ex ὡσαύτως
librariis corruptum, ut ſuſpi
tus erat Meibomius. Equid
niſi nudum αὐτὸ placebat,
αὐτὸ malueram.

Κεφ. λδ'. CAP. XXXIV. ſ
1. Nobis cap. XXVII. Ms. H
cap. 28.

οὐδὲ κακοῦ. οὐδὲ κακῷ ad
tur ex Ms. Haſ.

2. Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c. No
Cap. XXVIII. In Ms. Haſ. c
29.

ῥαχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου
ἕνεκα. Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ 3
τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ· καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. εἰ
δὲ μὴ, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις, ἅτε μηδὲ
τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ ἀναφανέντων τι-
νῶν αἰσχρῶν, ἀποστήσῃ.

Κεφ. λέ.

Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι· κἀγὼ, νὴ τὸν Θεόν· κομψὸν
γάρ ἐστιν· ἀλλὰ σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκό-
λουθα, καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. δεῖ εὐτακτεῖν ἀναγ- 2
κοτροφεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων γυμνάζεσθαι πρὸς
ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει·
μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς
ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ. εἶτα 3
ἐν τῷ ἀγῶνι παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα
βαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἀφὴν κατα-
πιεῖν, ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγωθῆναι· καὶ μετὰ τού-
των πάντων νικηθῆναι. Ταῦτα ἐπισκεψάμενος, ἂν 4
ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν· εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ

οὐχ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. Hæc recte ſic connectunt Mſs. Par. & Haſ. Et poſt ἕνεκα haud incommode interrogationis ſignum ponebat Haſ. Perperam in ed. Rom. ſic diſtinguuntur verba: *οὐχ αἰσχύνῃ; τούτου ἕνεκα ἑκάστου ἔργου* &c.

3. *Ἑκάστου ἔργου* &c. Nobis in Enchir. cap. XXIX. ſect. 1. Nihil autem in hac ſectione variant libri noſtri. Quod ſcribitur vero *μηδὲ* (pro *μηδὲν*) *τῶν ἑξῆς ἐντεθυμ.* non a Nilo eſſe putem equidem, ſed e librariorum errore.

Κεφ. λέ. CAP. XXXV. Nobis Cap. XXIX. ſect. 2—4. In Mſ. Haſ. cap. 30.

1. Ὀλύμπια recte dedit Mſ. Par. Ὀλύμπιον ed. Rom. & Mſ. Haſ.

3. In] *παρέρχεσθαι* conſentiunt libri; quod quamquam non ab Epicteto eſt, tamen a Nilo eſſe poteſt: qui ſi ita ſcripſit, verba *ἐν τῷ ἀγῶνι* pro *εἰς τὸν ἀγῶνα* accepit.

χεῖρα βαλεῖν intactum, ſicut dedere libri, reliqui: putem tamen *χεῖρα ἐκβαλεῖν* ſcripſiſſe Nilum. *στρέψαι* correxi; nam *τρέψαι*, quod dabant libri, ferri nullo pacto poterat.

ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγ. Particulam *καὶ* cum daret codex Haſ. minime aſpernandam putavi. Ignorat eam quidem editio Romana; neque e Mſ. Pariſ. adnotatam video.

νικηθῆναι. Perperam *κινηθῆναι* Mſ. Par. In eodem codice vſ. 4. *ἔργου* ſcribitur, pro *ἔρχου*.

ναι βούλεἶαι, μήτε θελέτω μήτε φευγέτω τι ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

Κεφ. κά.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ ἀναστρέφεσ περιφερόμενόν τι γέγονε κατὰ σέ; ἐκἶείνας τὴν ρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτε οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀ περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σέ. Οὕτως π τέκνα· οὕτως πρὸς γυναῖκα, πρὸς ἀρχὰς, π πλοῦτον· καὶ ἔσῃ ἄξιός ποἶε τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπ ὅταν δὲ καὶ, προσενεχθένἶων σοι, μὴ λάβῃς, ἀ περιίδῃς· τότε οὐ μόνον ἄνθρωπος ἔσῃ Θεοῦ, ἀ καὶ ὡς ἄγγελος.

Κεφ. κβ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημ τος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ· πρόσε μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄν αὐτοῦ τοῖς ἐκτός. ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον, τοῦτον θλίβει, οὐ τὸ συμβεβηκὸς, (ἄλλον γὰρ θλίβει·) ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων. Μέ

Pro τι τῶν ἐπ' ἄλλοις inter lineas in Ms. Par. adnotatur ſcriptura, quam habet Paraphraſis, τὰ ἐπ' ἄλλῳ.

Κεφ. κά. CAP. XXI. Item in Ms. Par. adjectus in ora num. κά. In Ms. Haſ. erat cap. 13. Nobis in Enchirid. eſt cap. XV.

Μέμνησο, ὅτι ὡς. In Ms. Par. eſt Μέμνησο ὡς ἐν συμπ. abſque ὅτι. In eodem cod. recte poſt ἀναστρέφεσθαι diſtinguitur oratio; ſic & in Haſ. In ed. Rom. vero perperam junguntur ἀναστρέφεσθαι περιφερόμενον, & poſt hæc punctum interſeritur.

μὴ ἐπίβαλλε. Sic Mss. Pa Haſ. μὴ ἐπίβαλε ed. Rom.

Ad μέχρις ἂν γένηἶαι in Ms riſ. inter lineas ex Paraphraſi notata ſunt verba ἕως οὗ ἔλ

Οὕτως πρὸς τέκνα, οὕτως &c. Sic Mss. Par. & Haſ. ed. Rom. utrobique οὕτω.

Κεφ. κβ'. CAP. XXII. S in ora Ms. Par. κβ'. In Haſ. 14. Nobis in Enchirid. cap.

In ἀπολωλεκότα conſen Mssti noſtri cum ed. Rom.

οὐ τὸ συμβ. Mendoſe συμβεβ. Ms. Haſ.

μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κᾂν οὕτω τύχῃ, συνεπιστενάξαι· προσέχων μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

Κεφ. κγ'.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου δ᾽ ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ. ἐάν σε πτωχὸν ὑποκρίνασθαι θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτο ἐστὶ, τὸ δοθὲν πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς· ἐκλέξασθαι δὲ αὐτὸ, ἄλλου.

Κεφ. κδ'.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία τοῦ δαίμονος· ἀλλ᾽ εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε· Τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ᾽ ἢ τῷ σώματί μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, καὶ τῷ δοξαρίῳ μου, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ᾽ ἐμοί ἐστιν αὐτὸ καλῶς θέσθαι.

Κεφ.

συμπεριφέρεσθαι recte dedit Ms. Par. Nude περιφέρεσθαι Haſ. & ed. Rom. male.

ἔσωθεν recte tenuit ed. Rom. ἔξωθεν στενάξῃς habent Mss. Par. & Haſ. quod utique non a Nilo profectum videri debet, ſed ex librarii alicujus imperitia.

Κεφ. κγ'. CAP. XXIII. Nobis in Ench. cap. XVII. In Ms. Haſ. cap. 15. In Ms. Pariſ. numerus non adjectus, nec hîc, nec deinde, usque ad cap. XXVIII.

πτωχὸν ὑποκρίνασθαι. Ex Ms. Haſ. hoc recepi. ὑποκρίνεσθαι habet cod. Par. Mendoſe prorſus ὑποκρίναι ed. Rom. Paulo poſt vero in ὑποκρίνασθαι conſentiunt omnes.

Pro τὸ δοθὲν ex Ms. Haſ. adfertur τὸ δωρηθὲν πρ.

Κεφ. κδ'. CAP. XXIV. Nobis caput XVIII. In Ms. Haſ. cap. 16. Nihil autem in ſcriptura hujus capitis diſſentiunt libri noſtri.

Κεφ.

Κεφ. κέ.

Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοὶ νικῆσαι.

Κεφ. κϛ´.

Ὅρα, μή ποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μεγαλυνόμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἂν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἔχει. οὐδὲ γὰρ στρατηγὸς ἢ πρύτανις ἢ ὕπατος εἶναι θέλεις, ἀλλ' ἐλεύθερος. μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Κεφ. κζ´.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ ὁ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων ὡς ὑβριζόντων. Ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τι, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθικε. Τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι· ἐὰν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

Κεφ. κή.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· καὶ

Κεφ. κέ. CAP. XXV. Nobis cap. XIX. ſect. 1. In Ms. Haſ. cap. 17. Nihil autem in ſcriptura diſcrepant libri; & ἐπὶ σοὶ ſignate cum duobus accentibus (non ἐπί σοι) ſcribit uterque noſtrorum codicum cum ed. Rom.

Κεφ. κϛ´. CAP. XXVI. Nobis cap. XIX. ſect. 2. Et in Haſ. poſterior pars cap. 17.

μεγαλυνόμενον, *magnificatum* vertit Suareſ. Latinius rectiusque erat *potentia auctum*.

ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν. Sic recte Mss. Par. & Haſ. Temere ἐν τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν ed. Rom.

Κεφ. κζ´. CAP. XXVII. Nobis cap. XX. Ms. Haſ. cap. 18.

Ad Μέμνησο in cod. Pariſ. adnotatum eſt verbum γίνωσκε, quod h. l. habet Paraphraſis.

ἠρέθικε ſcripſi cum codd. Par. & Haſ. ἠρέθισε ed. Rom. In eadem edit. ſub finem capitis mendoſe τύχῃ ſcribitur, pro τύχῃς.

Κεφ. κή. CAP. XXVIII. Nobis cap. XXI. In Ms. Haſ. cum ſupe-

καὶ πάντων δὲ μάλιστα, ὁ θάνατος· καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

Κεφ. κθ΄.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων πολλῶν, καὶ ἐρούντων, ὅτι, Ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε· καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; Σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ ἔχε· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν. μέμνησό τε, διότι, ἐὰν μὲν ἐμμένῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

Κεφ. λ΄.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ

ſuperiori capite hæc connectuntur. In Ms. Pariſ. nunc rurſus numerus in ora adjectus eſt, & quidem κη. quemadmodum in Enchiridio Wolfiano & in ed. Rom.

In πάντα ἄλλα nil mutant libri. Videtur vero utique πάντα τἄλλα ſcribendum.

ἐνθυμηθήσῃ recte dedere Mss. Par. & Haſ. ἐνθυμήσῃ ed Rom.

Κεφ. κθ΄. CAP. XXIX. Nobis cap. XXII. Haſ. 19. Et in Ms. Pariſ. κθ΄. In ejusdem codicis ora, ad prima hujus capitis verba, notantur iſta ex Paraphraſi, Εἰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας.

Poſt καταμώκησ. recte pronomen σου habet Mſ. Haſ. cum aliis Enchiridii libris, niſi diſſenſum h. l. adnotare oblitus eſt Meibomius. Sed abeſt id pronomen in Ms. Pariſ. & in ed. Rom.

ἐπανελήλυθε. ἐπανελήλυθεν Ms. Par.

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ὑπὸ recte Mss. Par & Haſ. In Haſ. vero deeſt τοῦ articulus. Mendoſe ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ed. Rom.

μέμνησό τε, διότι. Sic percommode codex uterque. μέμνησο δὲ ὅτι ed. Rom

Κεφ. λ΄. CAP. XXX. Nobis cap XXIII Ms. Haſ. cap. 20. Ms Pariſ. λ΄.

Ἐάν ποτέ σοι. Deeſt σοι in ed. Rom. ſed recte adeſt in Mss. Par. & Haſ.

ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος. εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σαυτῷ φαίνου· καὶ ἱκανόν ἐστιν.

Κεφ. λά.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· Ἄτιμος
2 ἐγὼ διαβιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ ἡ
ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, ὥσπερ ἐστὶν, οὐ δύνασαι ἐν κα-
3 κῷ εἶναι δι' ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. μή τι
οὖν σόν ἐστιν ἔργον τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ παραλη-
φθῆναι εἰς ἑστίασιν; οὐδαμῶς. πῶς οὖν ἐπὶ τού-
4 τοις ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ,
ὃν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοὶ, ἐν οἷς ἔξ-
5 εστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ φίλοι
ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; οὐχ
ἕξουσι παρὰ σοῦ κερμάτιον· οὐδὲ πολίτας Ῥωμαίων
6 αὐτοὺς ποιήσεις. Τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν
ἐφ'

τῷ εἶναι φιλόσοφος. Sic ſcripſiſſe putavi Nilum: nam quod eſt in utroque quidem e codicibus noſtris & in editione Romana, *τὸ εἶναι φιλόσοφος*, id ſane, utpote ſenſu caſſum, nonniſi a librariorum negligentia ortum ducere potuit.

βούλει τῳ εἶναι. Rurſus *βούλει τὸ εἶναι* dabant Mssti cum ed. Rom. quod haud dubie ex eo corruptum eſt, quod (præeunte Vptono in Enchirid.) dedi: *εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῳ* (id eſt, *τινὶ*) *εἶναι*, *ſin videri vis alicui eſſe.*

Κεφ. λά. CAP. XXXI. Nobis cap. XXIV. Haf. cap. 21. In Ms. Par. inde ab hoc capite numeri non amplius ad oram notati.

1. *Οὗτοί σε οἱ διαλ. μὴ θλιβ.* Sic recte codex uterque. Minus commode ed. Rom. *Οὗτοί γε οἱ διαλ. μή σε θλιβ.*

3. *τὸ ἢ ἀρχῆς τυχεῖν.* Caret ἢ ed. Rom.

παραληφθ. recte Mssti. *παραλειφθ.* ed. Rom.

εἰς ἑστίασιν. *ἐφ' ἑστίασιν* Ms. Haf. non male. Vide cap. ſq. vſ. 9. Ex Ms. Par. nullus notatur diſſenſus ab ed. Rom. in qua eſt *εἰς ἑστ.*

ἐπὶ τούτοις dedit Haf. Sic & debuerat Ms. Par. in quo mendoſe quidem *ἔτι τούτοις.* Quod editio Romana habet *ἐν τούτοις*, e vulgaris Enchiridii exemplis a Suareſio adſcitum mihi viſum erat. Forſan tamen ſic ſcripſit Nilus: *πῶς οὖν ἔτι ἐν τούτοις ἐστὶν ἀτιμία;* quemadmodum fere in Paraphraſi codices nonnulli Mssti cum editis habent, *πῶς οὖν ἔτι τοῦτο λογίζομαι ἀτιμίαν.*

4. *τοῖς ἐπὶ σοὶ.* Mendoſe *τὸν ἐπὶ σοὶ* Ms. Haf.

5. *τὸ ἀβοήθητοι.* *τὸ ἀβοήθητον* Ms. Haf.

κερμάτιον. Sic codex uterque cum ed. Rom. ſed in hac adjicitur *ἢ ἀργύριον*, quod illi ignorant.

7. Φη-

ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα, τίς δὲ δοῦ-
ναι δύναται ἑτέρῳ ἃ μὴ ἔχει αὐτός; Κτῆσαι οὖν, 7
φησὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσα-
σθαι, τηρῶν ἑαυτὸν αἰδήμονα καὶ πιστὸν καὶ μεγα-
λόφρονα, δείκνυε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δέ με 8
ἀξιοῦτε τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵνα
ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε· ὁρᾶτε ὑμεῖς,
πῶς ἄδικοί ἐστε, καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλε- 9
σθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμο-
να; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε· καὶ μὴ,
δι᾽ ὧν ἀποβάλλω αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά με πράσσειν
ἀξιοῦτε. Ἀλλὰ ἡ πατρὶς, φησὶν, ὅσον ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἀβοή- 10
θητος ἔσται. Πάλιν ποίαν καὶ ταύτην βοήθειαν; στοὰς
οὐχ ἕξει διὰ σὲ, οὐδὲ βαλανεῖα. Καὶ τί τοῦτο; 11
οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδὲ
ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν δὲ, ἂν ἕκαστος ἐκ-
πληρώσει τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινὰ κατε- 12

7. φησὶν dedere Mss. Haf. & Par. φασὶν ed. Rom.

ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Sic recte Nilus, & alii omnes Enchiridii libri, cum ſcripti, tum editi. Operarum errore in noſtra Enchiridii editione, quæ ſuperiori anno prodiit, omiſſa eſt καὶ particula.

Εἰ δύναμαι. Perperam ἢ δύναμαι ed. Rom.

τηρῶν ἑαυτόν. Sic ed. Rom. Et in ἑαυτὸν conſentiunt Mssti Par. & Haf. ſed τηρῶν ignorant, quod tamen non a Nilo omiſſum videtur, ſed per librariorum vel negligentiam vel temeritatem.

δείκνυε ſcripſi cum codd. Par. & Haf. δεικνύετε ed. Rom.

9. ἀποβάλλω dedere iidem codd. ἀποβαλῶ ed. Rom.

11. ὑποδήματα - - χαλκέα, οὐδὲ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. Etiam in Nili codicibus noſtris & in ed. Rom. (quemadmodum in pleriſque Enchiridii libris) imperite permutatæ erant ſedes vocabulorum χαλκέα & σκυτέα. Sed errorem, a librariorum ſtupore profectum, ipſi Nilo, minime abſurdo homini, tribuere nefas duxi. Itaque juſta in ſede utrumque vocabulum locavi.

ἂν ἕκαστος ἐκπληρώσει. Sic ſcribitur in ed. Rom. neque diſcrepantia adnotata eſt ex Ms. Par. Sed ἐκπληρώσαι (ſic) citatur ex Haf. quod pro optativo ἐκπληρώσαι accipi poterat. Defendi fortaſſe futurum tempus in indicativo, præcedente licet ἂν conjunctione, poſſit: ſed vereor, ne librariorum imperitiæ (ut perſæpe aliâs) debeatur iſta ſcriptura ἐκπληρώσει, pro quo ἐκπληρώσῃ ſcripſiſſe Nilum putem, quod ipſum habent alii libri, Enchiridii omnes.

σκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν αὐτ
ὠφέλεις; ναί. οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς
13αὐτῇ. Τίνα οὖν, φησὶν, ἕξω χώραν ἐν τῇ πόλι
Ἣν ἐὰν δύνῃ, φυλάττων ἅμα σεαυτὸν πιστὸν κ
14αἰδήμονα. εἰ δὲ ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀπ
βάλλεις ταῦτα, τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιτο, α
αιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς.

Κεφ. λβ'.

Προετιμήθη τίς σου ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορε
2 σει, ἢ ἐν τῷ παρακληθῆναι εἰς συμβούλιον; Εἰ μ
ἀγι

12. *οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις.* Sic Mſsti cum ed. Rom. non interſerta ἂν particula.

οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἦς. αὐτῇ. Prorſus corrupta hæc erant in Nili codicibus noſtris pariter & in ed. Rom. in hunc modum: *οὐδεὶς ἑαυτὸν* (*οὐδεὶς αὐτὸν* ed. Rom.) *ἂν ὠφέλησεν ἢ αὐτήν.* (*ἢ αὐτή.* ed. Rom.) Quæ monſtra quis quæſo ad Nilum referret auctorem? Equidem in illis clara ſatis veſtigia reperire mihi viſus ſum illius ſcripturæ, quam cæteri libri omnes Enchiridii incorruptam ſervarunt. In fine tamen dictionis, an nude *ἦς αὐτῇ* ſcripſerit Nilus, an *ἂν ἦς* vel *ἂν εἴης αὐτῇ*, ut eſt in Enchiridio, non auſim definire. Sed quemadmodum paulo ante (ſi libris noſtris fides) *οὐδὲν αὐτὴν ὠφέλεις* absque ἂν particula ſcripſit; ſic & nunc, omiſſâ eâdem particula, *ἀνωφελὴς ἦς αὐτῇ* ſcripſiſſe facile credas.

13. *Ἣν ἐάν.* Sic Mſsti cum ed. Rom. quod idem valet ac *ἣν ἄν*, quod eſt h. l. in Enchiridio.

ἅμα σεαυτὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Sic commode habet ed. Rom. quod quin ab ipſo Nilo ita ſcribi potuiſſe putemus, nihil eſt quod magnopere vetet. At ferri ſane non poterat *ἐμαυτὸ*· quod pro *σεαυτὸν* habent cod noſtri. Sed fortaſſe utrumque, *σεαυτὸν* & *ἐμαυτὸν*, pariter l brariorum imperitæ temeritati d betur, vim illius dictionis *φυλάτ των ἅμα τὸν πιστὸν*, quam ipſa fortaſſe Nilus ex Enchiridio tenu rat, non adſequentium. Mag etiam corruptus eodem hoc loc eſt Pariſienſis noſter codex, in qu ſic ſcriptum, *φυλάττων ἅμ ἐμαυτὸν πιστὸν φίλον δήμονα.*

14. *τί τὸ ὄφελος ἂν αὐτῇ γι νοιτο.* Quid potiſſimum ſcripſer hoc loco Nilus, difficile dictu. τ *τὸ ὄφελος ἂν αὔτη* (*ſic*) *γένοιτ* dabant codices Par. & Haf. *τί τ ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοισο* (*ſic*) ec Rom. Quibus ſcripturis inter ſ collatis, prodibat illa, quam i contextu poſui: quæ ferri poſſet ſi deinde ſequeretur *ἐὰν* (vel *ἂν* *ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθῇς* aut etiam *ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθῆναι.* Nunc, cum in poſte rioribus verbis nil mutent libr noſtri, mendoſa utique ſunt hæ quæ præcedunt: videndumque n eodem prorſus modo hic ſcripſe rit Nilus, quemadmodum in cæteris Enchiridii libris legitur, τ *ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο.*

Κεφ. λβ'. CAP. XXXII. Nobis cap. XXV. In Ms. Haf. cap

22 &

ἀγαθὰ ταῦτά ἐστιν, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν
αὐτῶν ἐκεῖνος. εἰ δὲ κακὰ, μὴ ἄχθου ὅτι σὺ μὴ
ἔτυχες. Μέμνησο δὲ, διότι σὺ οὐ δύνασαι, μὴ τὰ 3
αὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον δύναται ἔχειν ὁ 4
μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ
παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν,
τῷ ἐπαινοῦντι; Ἄδικος οὖν ἔσῃ καὶ ἄπληστος, εἰ, 5
μὴ προέμενος ταῦτα ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται,
προῖκα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πι- 6
πράσκονται θρίδακες; ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. ἂν 7
οὖν τις, προέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας·
σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβῃς· μὴ οἴου ἔλαττον
ἔχειν τοῦ λαβόντος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, 8
οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. Οὕτω καὶ 9
ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασίν τινος· οὐ
γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον.
ἐπαίνου δὲ αὐτοῦ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς τὸ
διάφορον, εἴ σοι λυσιτελὲς, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ 10
κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβά-
νειν, ἄπληστος εἶ, καὶ ἀβέλτερος. Οὐδὲν οὖν ἔχεις 11
ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον,
ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ
τῆς εἰσόδου.

Κεφ. λγ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν ἐξ ὧν
οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν ἄλλου 2

22 & 23. nam a verbis Ἀλλὰ πόσου (vſ. 6.) incipit ille caput 23.

In priore capitis parte nil variant libri noſtri. Sed vſ. 9. ὅσου πωλεῖ τὸ δεῖπνον habet quidem Ms. Par. at ὅσου πωλεῖται Haſ. cum ed. Rom. Tum *ibid.* ἐπαίνου δὲ αὑτοῦ recepi ex Haſ. intellexique *laude ſui*; nam idem valet αὑτοῦ atque αὐτοῦ, quod eodem loco habet ed. Rom. Et poterat, ſi opus eſſet, pro δὲ αὑτοῦ, ſic ſcribi, δ' ἑαυτοῦ. At in Ms. Par. δὲ αὐτῷ ſcribitur, quod fortaſſe ex δὲ αὐτὸ corruptum eſt, quod percommode h. l. ponunt alii Enchiridii libri.

11. ἀνασχέσθαι. Sic Ms. Par. & ed. Rom. Ex Haſ. vero ἀνέχεσθαι citatur.

Κεφ. λγ'. CAP. XXXIII. Nobis cap. XXVII. Ms. Haſ. cap. 24.

2. ὅταν

παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, πρόχειρον εὐθι
ὅτι, Τῶν γινομένων. ἴσθι οὖν, ὅτι, κἂν τὸ σὸν κα
εαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὰ ἄλ
3 κατεάγη. Οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέ
νον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή· οὐδείς ἐστιν, ὅστις οι
ἂν εἴποι, διότι Ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ τ
4 νος ἀποθάνῃ, εὐθὺς Οἴμοι, καὶ Τάλας ἐγώ. Ἐχρ
δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν περὶ ἄλλων ὡς αὐτ
ἀκούσαντες.

Κεφ. λδ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθεται
2 οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. Εἰ μι
τὸ σῶμά σου τὶς ἐπέτρεπε τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγι
νάκτεις ἄν. ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σαυτοῦ ἐπ
τρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορῆταί σοι, το
ραχθ

2. ὅταν ἄλλου παιδάριον. Sic percommode Mss. Par. & Haſ. ὅταν ἄλλο παιδ. ed. Rom.

ἴσθι οὖν ὅτι. Corrupte ἴσθι εἶναι ὅτι ed. Rom.

ὅτε καὶ τὰ ἄλλα. Sic quidem Mss. Par. & Haſ. quod tamen vereor ut ſatis ſanum ſit. ὅτε καὶ τοῦ ἄλλου ed. Rom. Equidem aut τὰ ἄλλου aut potius τὸ ἄλλου vel τὸ τοῦ ἄλλου ſcripſiſſe Nilum putem.

4. Ἐχρῆν δὲ &c. Poſt Τάλας ἐγώ, loco verborum Ἐρχῆν δὲ &c. ſequebantur in Ms. Haſ. iſta: Ἀμήχανον οὖν βλάπτεσθαί τινα &c. quæ habes infra, cap. XXXVIII med. usque ad finem capitis XL. Tum demum poſt ἀπολειφθεὶς τύχοις σιώπα. ſequebantur hæc, Ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι &c. Quarum turbarum haud dubie hæc cauſſa fuerat, quod in vetuſtiore exemplo, unde ille codex deſcriptus erat, folium aliquod luxatum fuiſſet, & alieno loco a bibliopego repoſitum. Numeri autem Cap tibus eodem turbato ordine in e dem Ms. Haſ. adſcripti erant: i quidem, ut ab iſtis verbis Ἀμι χανον οὖν (quæ hîc leguntur ca XXXVIII. vſ. 5.) numeraretur in tium capitis XXV, a verbis ver Ὥσπερ σκοπὸς (quæ hîc mox ha bes, cap XXXIV.) initium fier capitis XXVIII.

ὡς αὐτά. Sic uterque code cum ed. Rom. neſcio an e Ni idiotiſmo; an ex ὡσαύτως librariis corruptum, ut ſuſpica tus erat Meibomius. Equidem niſi nudum αὐτὸ placebat, τ αὐτὸ malueram.

Κεφ. λδ'. CAP. XXXIV. ſect 1. Nobis cap. XXVII. Ms. Ha cap. 28.

οὐδὲ κακοῦ. οὐδὲ κακῷ adfer tur ex Ms. Haſ.

2. Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c. Nobi Cap. XXVIII. In Ms. Haſ. cap 29.

οὐ

ῥαχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου
ἕνεκα. Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ 3
τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ· καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. εἰ
δὲ μή, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις, ἅτε μηδὲ
τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ ἀναφανέντων τι-
νῶν αἰσχρῶν, ἀποστήσῃ.

Κεφ. λέ.

Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι· κἀγώ, νὴ τὸν Θεόν· κομψὸν
γάρ ἐστιν· ἀλλὰ σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκό-
λουθα, καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. δεῖ εὐτακτεῖν ἀναγ- 2
κοτροφεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων γυμνάζεσθαι πρὸς
ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει·
μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς
ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ. εἶτα 3
ἐν τῷ ἀγῶνι παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα
βαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἁφὴν κατα-
πιεῖν, ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγωθῆναι· καὶ μετὰ τού-
των πάντων νικηθῆναι. Ταῦτα ἐπισκεψάμενος, ἂν 4
ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν· εἰ δὲ μή, ὡς τὰ

οὐχ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. Hæc recte ſic connectunt Mſs. Par. & Haſ. Et poſt ἕνεκα haud incommode interrogationis ſignum ponebat Haſ. Perperam in ed. Rom. ſic diſtinguuntur verba: οὐχ αἰσχύνῃ; τούτου ἕνεκα ἑκάστου ἔργου &c.

3. Ἑκάστου ἔργου &c. Nobis in Enchir. cap. XXIX. ſect. 1. Nihil autem in hac ſectione variant libri noſtri. Quod ſcribitur vero μηδὲ (pro μηδὲν) τῶν ἑξῆς ἐντεθυμ. non a Nilo eſſe putem equidem, ſed e librariorum errore.

Κεφ. λέ. CAP. XXXV. Nobis Cap. XXIX. ſect. 2—4. In Ms. Haſ. cap. 30.

1. Ὀλύμπια recte dedit Ms. Par. Ὀλύμπιον ed. Rom. & Ms. Haſ.

3. In] παρέρχεσθαι conſentiunt libri; quod quamquam non ab Epicteto eſt, tamen a Nilo eſſe poteſt: qui ſi ita ſcripſit, verba ἐν τῷ ἀγῶνι pro εἰς τὸν ἀγῶνα accepit.

χεῖρα βαλεῖν intactum, ſicut dedere libri, reliqui: putem tamen χεῖρα ἐκβαλεῖν ſcripſiſſe Nilum. στρέψαι correxi; nam τρέψαι, quod dabant libri, ferri nullo pacto poterat.

ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγ. Particulam καὶ cum daret codex Haſ. minime aſpernandam putavi. Ignorat eam quidem editio Romana; neque e Ms. Pariſ. adnotatam video.

νικηθῆναι. Perperam κινηθῆναι Ms. Par. In eodem codice vſ. 4. ἔργου ſcribitur, pro ἔρχου.

παιδία ἀναστραφήσῃ, ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει,
νῦν δὲ μονομάχους, νῦν δὲ σαλπίζει, εἶτα τραγωδεῖ.
5 οὕτω καὶ σὺ, νῦν μὲν ἀθλητὴς. νῦν δὲ μονομάχος,
εἶτα ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος, ὅλῃ δὲ τῇ ψυχῇ οὐδέν·
ἀλλ᾽, ὡς πίθηκος, πᾶσαν θέαν ἐὰν ἴδῃς μιμῇ, καὶ ἄλλο
ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει. οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί
τι, οὐδὲ περιώδευσας· ἀλλ᾽ εἰκῇ, καὶ κατὰ ψυχρὰν
6 ἐπιθυμίαν. οὕτω, θεασάμενοί τινες φιλόσοφον, καὶ
ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς εὖ τις τῶν σο-
φῶν λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖ-
νος· θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.

Κεφ. λϛ΄.

Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγ-
μα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δύ-
νασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαι-
στής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας· τοὺς μηρούς, τὴν
ὀσφὺν κατάμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε.
2 Δοκεῖς, ὅτι, ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν,
ὡσαύτως πίνειν, ὡσαύτως ὀργίζεσθαι, ὁμοίως δυσαρε-
3 στεῖν; Ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπ-
ελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ὑπὸ τῶν ἀπάν-
των καταγελασθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν
4 ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, πραγματίῳ παντί. Ταῦτα ἐπίσκεψαι,
εἰ

5. *οὐδὲ περιοδεύσας.* Sic Ms. Par. et ed. Rom. Neque aliud (puto) debuerat Ms. Haſ. e quo *περιόδευσας* (ſic) adfertur. Magis tamen placet *περιοδεύσας* in participio.

6. *τῶν σοφῶν* dedere Mss. Par. & Haſ. *τῶν φιλοσόφων* ed. Rom. Mox, verba *καί τοι* — — *ἐκεῖνος* in eâdem ed. Rom. parentheſeos ſignis incluſa ſunt.

Κεφ. λϛ΄. CAP. XXXVI. Nobis Cap. XXIX. 5 — fin. In Ms. Haſ. jungitur cum cap. 30.

2. *ὡσαύτως ὀργίζεσθαι.* Sic Ms. Par. & ed. Rom. Ex Ms. Haſ. *ὁμοίως ὀργιζ.* adfertur.

3. In *ὑπὸ τῶν ἁπάντων* conſentiunt Mssti noſtri cum ed. Rom. Putem tamen, *ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων* ſcriptum reliquiſſe Nilum.

πραγματίῳ. Præpoſitionem *ἐν* ante hoc vocabulum ignorant iidem Mssti noſtri cum ed. Rom.

4. *ἀντικαταλλάξασθαι τούτων* dedit Ms. Par. cum ed. Rom. ἀντάλ-

εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθε-
ρίαν, ἀταραξίαν. εἰ δὲ μὴ, μὴ πρόσαγε· μὴ, ὡς τὰ
παιδία, νῦν Φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα
ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος. ταῦτα οὐ συμ- 5
Φωνεῖ. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον ὄντα, ἀγαθὸν, ἢ κα-
κὸν εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ
σεαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός· ἢ περὶ τὰ ἔσω Φιλοτεχνεῖν,
ἢ περὶ τὰ ἔξω· τοῦτ' ἔστιν, ἢ Φιλοσόφου τάξιν
ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου.

Κεφ. λζ.

Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖ-
ται. Πατήρ ἐστιν· ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, πα-
ραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος.
Ἀλλὰ κακὸς ὁ πατήρ ἐστι; Μή τι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πα- 2
τέρα Φύσει ᾠκειώθης; ἀλλὰ πρὸς πατέρα. Ὁ ἀδελφὸς 3
ἀδικεῖ; Τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν τὴν σαυτοῦ πρὸς
αὐτόν· μηδὲ σκόπει τὸ, τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ τί σοὶ
ποιήσαντι κατὰ Φύσιν ἕξει ἡ σὴ προαίρεσις. σὲ γὰρ
ἄλλος οὐ βλάψει, εἰ μὴ θέλεις. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμέ-
νος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. Οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ 4
πολίτου, ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ
καθῆκον ἐξευρήσεις, ἂν τὰς σχέσεις ἐθίζῃ θεωρεῖν.

ἀνταλλάξασθαι ἀντὶ τούτων ἁπάντων Ms. Haf. Idem codex mox perperam ἀταξίαν habebat, pro ἀταραξίαν.

5. ταῦτα οὐ συμφ. Suareſius ſic edidit γένη ταῦτα οὐ συμφωνεῖ, *Iſta genera non conſonant*. Primam vocem ignorant Mssti noſtri. Eam qui primus adjecit, haud dubie ad ſuperiora relatam voluerat, hoc modo, ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ.

ἄνθρωπον ὄντα, ἀγαθὸν. Ferri hoc poteſt, in quod libri noſtri conſentiunt. Sed ſuſpicari licet, hoc voluiſſe Nilum: ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ὄντως ἀγαθὸν, ἢ κακὸν εἶναι. *Unum te hominem, aut vere bonum, aut malum eſſe oportet.*

τὸ σεαυτοῦ. Sic corrigere non dubitavi. Corrupte Mssti cum ed. Rom. τοῖς αὐτοῦ.

Κεφ. λζ'. CAP. XXXVII. Nobis in Enchirid. Cap. XXX. In Ms. Haf. cap. 31.

2. ὁ πατήρ ἐστι; ὁ πατήρ ἐστιν; Ms. Par.

3. σκόπει τὸ, τι ἐκεῖνος. Sic Ms. Haf. cum ed. Rom. non male. At τὸ ignorat Ms. Par.

τότε δὲ ἔσῃ βεβλ. Deeſt δὲ in Ms. Par. percommode.

4. ἀπὸ τοῦ στρατ. καὶ præponit Ms. Par. quæ particula

Κεφ. λή.

Τῆς περὶ Θεὸν εὐσεβείας, ἴσθι, ὅτι τὸ κυριώτατον
ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτοῦ ἔχειν, ὡς
αὐτοῦ καὶ διοικοῦντος ὅλα καλῶς καὶ δικαίως, καὶ
αὐτὸν εἰς τοῦτο κατατετάχθαι, εἰς τὸ πείθεσθαι
αὐτῷ, καὶ ἕπεσθαι, καὶ εἴκειν πᾶσι τοῖς γινομένοις,
καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα, ὡς ἐπὶ τῆς ἀρίστης γνώμης
2 ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ τὸν Θεόν
ποτε, οὔτε ἐγκαλέσεις, ὡς ἀμελούμενος. ἄλλως δὲ
τοῦτο οὐχ οἷόν τε, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ
3 κακόν. ὡς ἄν γε τι ἐκείνων ὑπολαβὼν ἀγαθὸν ἢ κακόν,
πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ
περιπίπτῃς οἷς οὐκ ἐθέλεις, μέμφεσθαί σε καὶ μισεῖν
4 τοὺς αἰτίους. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον,
τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν
φεύγειν, καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα καὶ τὰ
αἴτια

rectius abeſt in aliis. Mox vero in ἐθίζῃ conſentiunt omnes. Ejusdem verſus initio pro Οὕτως οὖν ſcribunt οὕτω οὖν Mss. Par. & Haf.

Κεφ. λή. CAP. XXXVIII. Nobis Cap. XXXI. In Ms. Haf. cap. 32.

1. διοικοῦντος ὅλα. Sic Mss. noſtri cum ed. Romana, non τὰ ἄλα, neſcio librariorumne culpâ, an ex Nili uſu.

καὶ αὐτὸν dedere Mss. Par. & Haf. καὶ αὐτὸν ed. Rom. Vide Varietatem Lect. ad Enchiridion a nobis alibi congeſtam. Mox πείθεσθαι recte dedere iidem Mssti; mendoſe πίθεσθαι (ſic) ed. Rom.

ἐπὶ τῆς ἀρ. γν. Tenui hoc, in quod conſentiunt libri noſtri; quamquam ἀπὸ utique rectius fuerat.

2. οὐδὲ μέμψῃ τὸν Θεόν ποτε. Sic ed. Rom. In Ms. Par. abeſt ποτε. In Ms. Haf. (ni fallit hoc loco Meibomii collatio) erat οὐδὲ μέμψῃ ποτὲ τὸν Θεόν.

θῇς. Corrupte τῆς τὸ ἀγ. Ms. Par.

3. ὡς ἄν γε τι. Sic Mss. Par. & Haf. Corrupte ὡσὰν ὡτὰν γέ τοι (ſic) ed. Rom.

ὅταν ἀποτυγχάνῃς — — καὶ περιπίπτῃς. Sic corrigere non dubitavi. ἀποτυγχάνεις quidem & περιπίπτεις habet Ms. Par. cum ed. Rom. Et in mendoſum περιπίπτεις conſentiebat etiam Ms. Haf. ſed is recte ἀποτυγχάνῃς dabat.

4. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον. Conveniebat in hoc codex Haf. cum aliis Enchiridii libris, niſi diſſenſum adnotare oblitus eſt Meibom. Abſunt duo verba πρὸς τοῦτο in cod. Par. ne id quidem male. Sed eorum veſtigia ſervavit ed. Rom. mendoſe quidem ſic exhibens, πέφυκε γὰρ πρὸς πᾶν ζῶον

καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν. αὐτῶν recte Mss. Haf. & Par. Et τὰ

αἴτια αὐτῶν μετιέναι, καὶ τεθαυμακέναι. Ἀμήχανον 5
οὖν, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον χαίρειν τῷ δοκοῦντι
βλάπτειν, ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χαίρειν
ἀδύνατον. Ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ λοιδορεῖ- 6
ται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι τῷ παιδὶ μὴ
μεταδιδῷ. καὶ τισὶ τῶν ἀφρόνων τοῦτο ἐποίησε τὸ
ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. διὰ τοῦτο καὶ γεωρ- 7
γὸς λοιδορεῖ τὸν Θεόν· διὰ τοῦτο ὁ ναύτης· διὰ τοῦ-
το ὁ ἔμπορος· ἐπὶ τούτῳ οἱ τὰς γυναῖκας ἀπολλύν-
τες, καὶ τὰ τέκνα. Ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ 8
καὶ τὸ εὐσεβές. ὥστε, ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγε-
σθαι ὧν δεῖ, καὶ ἐκκλίνειν, ἐν τούτῳ καὶ εὐσεβείας
ἐπιμελεῖται. Προσήκει κατὰ ἀλήθειαν ἅπτεσθαι ἔρ- 9
γου,

τὰ αἴτια idem Haſ. ac puto etiam Par. Mendoſe vero καὶ αἴτια αὐτῷ φεύγειν ed. Rom. Rurſusque mox eadem ſic habet, καὶ τὰ αἴτια αὐτῷ μετιέναι.

5. Ἀμήχανον οὖν &c. In Ms. Haſ. (perperam tranſpoſito folio uno aut altero) ſequebantur hæc proxime poſt iſta verba Τάλας ἐγώ. quæ ſunt ſub finem cap. XXXIII. Et adpoſitus ad hæc verba erat numerus *Cap. XXV.* ut ſupra dictum eſt.

οἰόμενον χαίρειν. Perperam χαίρει Ms. Pariſ.

6. ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. Articulum agnoſcebat Ms. Haſ. cum ed. Rom. Sed ignorat eumdem Ms. Par.

· καὶ τισὶ τῶν ἀφρόνων τοῦτο ἐποίησε τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι &c. Nil variant libri, niſi quod poſt ἐποίησε orationem leviter diſtinguunt Mſsti Par. & Haſ. quod perſpicuitatis cauſſa factum videri poteſt, ne quis τὸ ἀγαθὸν cum præcedenti τοῦτο jungendum putaret. Verba iſta ſic interpretatus eſt Suareſius: *ſimiliter quibusdam imprudentibus id in cauſa fuit, ut, quod bona eſſet tyrannis, exiſtimarent.* Quæ quidem ſententia a connexione ratiocinationis Epicteti aliena eſt. Itaque, ſi modo ita, ut habent libri, ſcripſit Nilus; vide, ne hoc dixerit: *Et inſipientibus nonnullis hoc* (nempe, *ut filii patrem maledictis proſequerentur*) *effecit id, quod tyrannidem in bonis eſſe exiſtimarent.* Sed dubitari poteſt, ſatis-ne integra Nili ſcriptura ad nos pervenerit; aut ſatisne emendato hac parte exemplo ipſius Enchiridii uſus ſit Nilus. Nam & in ipſo Enchiridio, codicum ſcripturam ſi ſpectes, vexatus locus. Illud quidem neminem turbabit, quod ad inſtitutum Aſcetæ noſtri pertinebat, quod, quemadmodum pro Εὐφράτης cap. 35 extr. τὶς τῶν σοφῶν poſuerat, ſic nunc, *Eteoclis* & *Polynicis* nomina tacens, generali adpellatione utatur *inſipientum nonnullorum.*

7. ἀπολλύντες recte dedit Ms. Par. Mendoſe ἀπολύοντες Haſ. cum ed. Rom.

8. ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι. Hoc ordine verba locantur in Mss. Par. & Haſ. ὅστις τοῦ ὀρεγ. ἐπιμελ. ſcribitur in ed. Rom.

Κεφ. λδ

γου, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδέ γε αἰσχροκερδῶς, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

Κεφ. λθ'.

Τάξον τινὰ εἴδους χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξεις ἐπί τε σεαυτοῦ ὤν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

Κεφ. μ'.

Σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω· ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε, καιροῦ παρακαλοῦντος, ἐπὶ τὸ λέγειν ἥξομεν· ἀλλὰ περὶ μηδενὸς τῶν τυχόντων, μὴ περὶ μονομαχιῶν, μὴ περὶ ἱπποδρομίων, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων ἢ τῶν ἑκασταχοῦ· μάλιστα δὲ μὴ ἄνθρωπον ψέγοντα, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρίνοντα.

Κεφ. μά.

Κεφ. λθ'. CAP. XXXIX. Nobis Cap. XXXIII. ſect. 1. nam illud Ὅταν μαντικῇ προσίῃς &c. (quod nobis eſt cap. XXXII.) prorſus prætermiſit Nilus. In Haſ. numero 26. notatur hoc caput; ſub eodemque numero junguntur duo ſequentia capita.

ἐπί τε σεαυτοῦ. Sic Ms. Par. ἐπί τε σεάυτοῦ. ed. Rom. ἐπί τε σεαυτῷ Ms. Haſ. male. In εἴδους vero, quod præcedit, conſentiunt omnes: ſed, id quidem ex ἤθους corruptum eſſe, facile adſentiaris doctiſſimo Heynio.

Κεφ. μ'. CAP. XL. Nobis Cap. XXXIII. 2.

In ἥξομεν conſentiunt Mss. Par. & Haſ. ἥξωμεν habet ed. Rom.

τῶν τυχόντων. τῶν ἐντυγχανόντων unus habet cod. Par. quod minus placet.

ἢ τῶν ἑκασταχοῦ. Addit λεγομένων ed. Rom. quod verbum ignorat codex uterque Mstus: ſed in utroque etiam (ne quid diſſimulem) ne punctum quidem adeſt nec aliud diſtinctionis ſignum poſt ἑκασταχοῦ, & continuo junguntur ἑκασταχοῦ μάλιστα δὲ &c. ut videri poſſit caſu aliquid intercidiſſe.

μὴ ἄνθρωπον ψέγοντα, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρινόντα. In loco vexatiſſimo, & haud dubie corrupto, nihil aliud poſſum, niſi ſcripturam promere librorum noſtrorum. Igitur, quam in contextu poſui, eamdem ſciat lector eodem modo exhiberi in Ms. Par. Sed μὴ περὶ ἄνθρωπον ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντα erat in Ms. Haſ. & in ed. Rom. Tum in ἢ συγκρίνοντα conſentit ed. Rom. cum Ms. Par. ſed ἢ κρίνοντα erat in Haſ.

Κεφ. μά.

Κεφ. μα΄.

Ἐὰν μὲν οὖν οἷός τε ἦς, μετάγαγε τοὺς σοὺς λόγους, καὶ τοὺς τῶν συνόντων, ἐπὶ τὸ προσῆκον. εἰ δ' ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Κεφ. μβ΄.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

Κεφ. μγ΄.

Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων.

Κεφ. μδ΄.

Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς διακρούου. ἐὰν δὲ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μή ποτε ἄρα ὑπορρυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συναναστριβόμενον αὐτῷ συμμολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός.

Κεφ. με΄.

Κεφ. μα΄. CAP. XLI. Nobis CAP. XXXIII. 3. οἷός τε ἦς recte Mſsti. οἷός τε ᾖ ed. Rom.

μετάγαγε dedit Haf. μέταγε Ms. Par. Mendoſe μετάγε ed. Rom.

ἀποληφθεὶς recte tenuit ed. Rom. ἀπολειφθεὶς ſcribunt Par. & Haf.

Poſt σιώπα. in Ms. Haf. ſequebantur illa, Ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι &c. quæ habes ſub finem capitis XXXIII. de qua confuſione ibidem dictum eſt. Poſthac in eodem Ms. Haf. nullis amplius numeris notabantur Capitum initia, ſed indicabantur illa tamen literis majuſculis minio pictis.

Κεφ. μβ΄. CAP. XLII. Nobis XXXIII. 4. In Ms. Haf. rubrâ literâ indicabatur hic novi capitis initium, cui jungebantur duo capita ſequentia.

In ed. Rom. μηδὲ ἀνειμένος ponitur ante μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς. Sic & in Ms. Haf. ſed in hoc ſuperne adſcriptis literis β. & α. indicatur ille verborum ordo, quam ex Ms. Par. repræſentavi.

Κεφ. μγ΄. CAP. XLIII. Nobis XXXIII. 5.

εἰς ἅπαν. Junctim εἰσάπαν ſcriptum erat in Haf.

Poſt ἐνόντων nulla prorſus diſtinctio eſt in Ms. Par. ſed continuo junguntur verba ἐκ τῶν ἐνόντων ἑστιάσεις τὰς ἔξω &c.

Κεφ. μδ΄. CAP XLIV. Nobis XXXIII. 6.

ὑπορρυῇς. ὑπερρυῇς Ms. Haf. ὢν τύχῃ. ὢν τύχοι Ms. Par. ſed in τύχῃ conſentit Haf. cum ed. Rom.

ἐπίπληξον τὸ προσελθόντι. εἰ δὲ μὴ, τῷ σὲ ἀπ σιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριάσαι, καὶ σκυθρωπάσαι, δῆλι γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

Κεφ. νγ΄.

Ὅταν ἡδονῆς τινος Φαντασίαν λάβῃς, καθάπερ ἐπ τῶν ἄλλων, Φύλασσε σεαυτὸν, μὴ συναρπασθῇ ὑπ᾽ αὐτῆς. ἀλλὰ καὶ ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτῷ λάβε. ἔπειτε μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ᾽ ὃν τε ἀπο λαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ᾽ ὃν ἀπολαύσας ὕστερο μετανοεῖς, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορῇ· καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως ἀποσχόμενος χαιρήσεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς σεαυτόν. ἐὰν δὲ εὔκαιρον Φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πρόσεχε μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ καὶ ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ᾽ ἀντίθει, πόσον ἄμεινον τὸ συνειδέναι σεαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

Κεφ. νδ΄.

Ὅταν τι, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον σοί ἐστι, ποιῇς, μηδεπώποτε Φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτὸ, κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ περὶ αὐτοῦ μέλλωσιν ὑπολαμβάνειν.

Κεφ. νγ΄. CAP. LIII. Nobis Cap. XXXIV.

ἀπολαύσεις τῆς ἡδ. Sic corrigere non dubitavi, cum ἀπήλαυσας quidem darent Ms. Haf. & ed. Rom. quod ex ἀπέλαυσας corruptum videri poterat, ſed ἀπολαύσας τῆς ἡδ. Ms. Haf.

καὶ καθ᾽ ὅν. καὶ καθ᾽ ὅσον Ms. Par.

σεαυτῷ λοιδορῇ. Sic corrigendum putavi, cum λοιδόρει darent libri, haud dubie vitioſe. Commodius utique, partim λοιδορήσεις, partim λοιδορήσῃ dant alii Enchiridii libri.

ἐπαινέσεις. Perperam ἐπαινέσῃς Ms. Haf.

συνειδέναι σεαυτῷ. συνειδέναι σε σεαυτῷ Ms. Par. male.

Κεφ. νδ΄. CAP. LIV. Nobis Cap. XXXV.

Ὅταν τι. Pronomen dedit uterque codex Mstus, ſed ignorat ed. Rom.

μηδεπώποτε Φύγῃς. Exſerte μηδέπω ποτὲ ſcriptum erat in Haf. Verbum Φύγῃς perperam prætermiſſum erat in Ms. Par. ſed inter lineas dein adjectum.

ποιῇς

γειν. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε· εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς.

Κεφ. νέ.

* πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς τὸ συμπεπλεγμένον δὲ ἀπαξίαν· οὕτω καὶ τὸ τὴν μείζω μερίδα ἐκλέξασθαι, πρὸς μὲν τὸ σῶμα ἐχέτω ἀξίαν, πρὸς δὲ κοινωνίαν ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ, φυλάξαι, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μὴ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾷν· ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα, οἷον δεῖ, φυλαχθῆναι.

Κεφ. νϛ´.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, τοῦτο κατέλιπες.

Κεφ. νζ´.

ποιεῖς — — εἰ δὲ ὀρθῶς. Octo verba perperam in Ms. Par. prætermiſſa.

Κεφ. νέ. CAP. LV. Nobis XXXVI.

* πρὸς. μὲν &c. Aſteriſcum præpoſui, quo indicaretur initio truncatum eſſe hoc caput, quod quidem in Mſstis continuo tenore cum ſuperiori capite jungitur. Lacunam quodammodo diſſimulaturi nonnulli librarii, ἔχε ἀξίαν ſcripſerunt, quod habet ed. Rom. & Ms. Haf. ſed ἔχει recte tenuit Ms. Par.

οὕτω καὶ τὸ. Caret τὸ Ms. Haf. ſed agnoſcit Par. cum ed. Rom. Mox deinde in ἐχέτω ἀξίαν conſentiunt omnes.

ἑτέρῳ Mss. Par. & Haf. ἑταίρῳ ed. Rom.

ὁρᾷν dedit Ms. Par. Ac ſane infinitivum hic fuiſſe ponendum, indicabat ſequens verbum φυλαχθῆναι. Vnde ſimul intelligitur, per librariorum negligentiam ante μὴ μόνον intercidiſſe imperativum μέμνησο: qui cum deeſſet, alii librarii ὁρᾷν in ὅρα mutarunt, quod h. l. habet ed. Rom. & cod. Haf.

In poſtremis verbis nil variant libri noſtri: quibus in verbis quid ex veteri Enchiridio ſumtum ſit, quid a Nilo mutatum, quid denique a librariis corruptum, ægre definias.

Κεφ. νϛ´. CAP. LVI. Nobis XXXVII.

Κεφ. νζ.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις μὴ ἐπιβῇ ἥλω, ἢ στρέφῃς τὸν πόδα σου. οὕτω πρόσεχε, μ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ ἐὰν ἐφ᾽ ἑκάστου ἔργου παραφυλάξωμεν, ἀσφαλι στερον ἀψόμεθα ἑκάστου ἔργου.

Κεφ. νή.

Μέτρον κτήσεως, τὸ σῶμα ἑκάστου· ὡς ὁ πους ὑποδήματος. ἐὰν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέ τρον. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸ ἀνάγκη φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήμα τος· ἐὰν ὑπερβῇ τὸν πόδα, γίνεται εἴτε κατάχρυσοι ὑπόδημα, εἴτε πορφυροῦν, εἴτε κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὅρος οὐθείς ἐστιν.

Κεφ. νθ'.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κύριαι καλοῦνται. τοιγαροῦν, ὁρῶσαι, ὅτι

Κεφ. νζ'. CAP. LVII. Nobis XXXVIII.

Pro ἥλῳ mendoſe ἴλῳ habebat Ms. Haſ. Mox vero in eodem στρέψῃς ſcriptum erat, paulo commodius quam στρέφῃς, quod eſt in ed. Rom. & Ms. Par.

βλάψῃς dedit uterque codex. βλάβῃς ed. Rom.

παραφυλάξωμεν. ἐὰν παραφ. ſcribit cod. Par. commode, ſi paulo ante abeſſet ea particula; quam tamen & ibi habet idem codex cum aliis.

Κεφ. νή. CAP. LVIII. Nobis XXXIX.

Ad τὸ σῶμα ἑκάστου, in ora Ms. Haſ. adnotatur καὶ ἕστω. Quod qui adnotavit, mihi viſus erat καὶ ἕτω ſcribere debuiſſe; quo indicaretur, in aliis libris pro ἑκάστου legi ἑκάστῳ.

φυλάξεις. Perperam φυλάξῃς. Ms. Par.

γίνεται εἴτε κατάχρυσον &c. Suareſius, poſito poſt ὑποδήματος nudo commate, poſt γίνεται interpunxit orationem, ut verbum hoc ad ſuperiora referretur. Commodius codices noſtri verbum γίνεται ad ſequentia referunt.

οὐθείς ἐστιν ſcripſi cum codd. Par. & Haſ. οὐδείς ἐστιν ed. Rom.

Κεφ. νθ'. CAP. LIX. Nobis XL.

οὐδὲν

ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμῶνται τοῖς ἀνδράσιν, ἄρχονται καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἴσθωνται, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες.

Κεφ. ξ'.

Ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· οἷον, ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἢ ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἔστω ἡ πᾶσα ἐπιστροφή.

Κεφ. ξα'.

Ὅταν τίς σε κακῶς ποιῇ ἢ κακῶς λέγῃ· μέμνησο, ὅτι καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ ἢ λέγει. οὐχ οἷόν- 2
τε οὖν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοὶ φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῷ. ὥστε, εἰ κακῶς φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται ὅσπερ καὶ ἐξηπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπε- 3
πλεγμέ-

οὐδὲν αὐταῖς. οὐδὲν αὐτῶν Ms. Par. male.

συγκοιμῶνται percommode dedere Mss. Par. & Haf. συγκοιμᾶσθαι ed. Rom.

ὅτι ἐπ' οὐδενὶ. Corrupte ὅτι ἐπ' οὐδὲν ἄλλῳ.

In fine capitis adduntur verba ἐν σωφροσύνῃ in ed. Rom. quæ verba ignorant uterque noſtrorum codicum.

Κεφ. ξ'. CAP. LX. Nobis XLI. Nihil toto hoc capite variant libri.

Κεφ. ξα'. CAP. LXI. Nobis XLII.

1. Ὅταν τίς σε κακῶς ποιῇ ἢ κακῶς λέγῃ. Hac potiſſimum ſcriptura uſum eſſe Nilum, probabile mihi factum erat conferenti inter ſe varias rationes, quæ in libris noſtris obtinent. Romæ ſic edidit Suareſius: Ὅταν τις κακῶς τὶ ποιῇ ἢ κακῶς σὲ λέγῃ. Mendoſe prorſus codex Par.: Ὅταν τίς σε καλῶς ἢ κακῶς λέγῃ Breviſſime codex Haf.: Ὅταν τίς σε κακῶς λέγῃ. Non vero prætermiſſum h. l. a Nilo fuiſſe verbum ποιῇ, intelligi ex eo debet, quod mox conſentientibus libris legitur, ποιεῖ ἢ λέγει.

2. εἰ κακῶς φαίνεται. Sic Ms. Par. εἰ κακὸς φαίνεται Haf. εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται ed Rom.

ἐκεῖνος βλάπτεται. Pariſienſem rurſus in hoc ſecutus ſum. Hafnienſis quidem βέβλαπται habet

πλεγμένον ἐάν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμ-
4 πεπλεγμένον βέβλαπται, ἀλλ᾽ ὁ ἐξαπατηθείς. Ἀπὸ
τούτων ὁρμώμενος, πράως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα·
ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ᾽ ἑκάστου, ὅτι, Ἔδοξεν αὐτῷ.

Κεφ. ξβ΄.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν ἀφόρητον, τὴν δὲ φορητήν. Ἐὰν οὖν ὁ ἀδελφός σε ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ ἡ λαβή ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή. ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σύντροφος. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ᾽ ὃ φορητόν ἐστιν.

Κεφ. ξγ΄.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι· Ἐγώ σου πλουσιώτερος, ἐγὼ ἄρα σου κρείττων· ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείττων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτικοί· Ἐγώ σου πλουσιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις κρείττων τῆς σῆς· ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις κρείσσων

habet cum ed. Rom. quemadmodum paulo poſt habent omnes.

ὥσπερ καὶ ἐξηπάτηται. Sic corrigendum putavi, cum *ὥσπερ καὶ ἐξηπ.* darent Par. & Haf. & *ὅστις ὥσπερ καὶ ἐξηπ.* ed. Rom.

Κεφ. ξβ΄. CAP. LXII. Nobis XLIII.

Ἐὰν οὖν ὁ ἀδελφ. Sic conciliandam putavi ſcripturæ diſſenſionem quæ eſt in libris. *Ἐὰν οὖν ἀδελφ.* dabat Ms. Haf. cum ed. Rom. *Ἐὰν δὲ ὁ ἀδελφ.* Ms. Par. Placuiſſet *Ἐάν σε ὁ ἀδελφὸς ἀδικῇ.*

αὕτη γὰρ ἡ λαβή. *αὕτη* conſulto poſui pro *αὐτὴ*, quod erat in utroque cod. & in ed. Rom. *ἡ* articulum, quem omiſerat Suareſius, adjeci præeunte utroque noſtro codice.

Pro *καθ᾽ ὃ*, junctim *καθὸ* ſcriptum erat in Haf. ut eſt in ed. Rom.

Κεφ. ξγ΄. CAP. LXIII. Nobis Cap. XLIV.

ἀσύνακτοι. Conſentiunt quidem in *ἀσύντακτοι* Mssti noſtri & ed. Rom. Sed quoniam paulo deinceps veriſſimam ſcripturam *συνακτικοὶ* tenuit codex noſter Pariſienſis, intelligi par erat, & hoc loco veram ſcripturam *ἀσύνακτοι* a Nilo olim fuiſſe poſitam, librariorumque inſcitia deinde corruptam.

συνακτικοί. Sic, ut modo dixi, perſpicue dedit Ms. Par. *συντακτικοί* Haf. & ed. Rom.

ἐγώ σου λογιώτερος —— κρείσσων τῆς σῆς. Omnia hæc deſunt in Ms. Par. ſed eodem modo,

σων τῆς σῆς. σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

Κεφ. ξδ'.

Λούεταί τις ταχέως· μὴ εἴπῃς, ὅτι, Κακῶς· ἀλλ' ὅτι, Ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον· μὴ εἴπῃς, ὅτι, Κακῶς· ἀλλ' ὅτι, Πολύ. πρὶν ἢ γὰρ τοῦ γνῶναι τὸ πρᾶγμα, πόθεν οἶσθα, εἰ κακῶς; Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι.

Κεφ. ξέ.

Μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων. οἷον, ἐν συμποσίῳ, μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ. Μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτως ἀφῃρήκεισαν οἱ φιλόσοφοι πανταχόθεν τὸ ἐπιδεικτικὸν, ὥστε ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς βουλόμενοι ὑπ' αὐτῶν φιλοσόφοις συσταθῆναι, κἀκεῖνοι ἀπήγαγον αὐτούς· οὕτως ἠνείχοντο παρορώμενοι.

do, quo edidi, dedit Haſ. unde etiam ſatis adparet quid occaſionem dederit lapſui alterius librarii. In ed. Rom. mutata paululum ſerie verborum legitur ἐγὼ σοῦ λογιώτερος —— λέξις τῆς σῆς κρείσσων.

Κεφ. ξδ'. CAP. LXIV. Nobis XLV.

ἀλλ' ὅτι, Πολύ. Magis placuit hoc πολύ· quod dedere Mss. Par. & Haf. quam πολύν· quod habet ed. Rom. cum aliis Enchiridii libris.

πρὶν ἤ. Iunctim πρινὴ Ms. Haf. & ed. Rom. Mox, pro οἶσθα, corrupte ἤσθα habet ed. Rom.

Οὕτως οὐ. Mirum videri poteſt, quod in οὕτω οὐ conſentiant Mss. Par. & Haſ.

Κεφ. ξέ. CAP. LXV. Nobis XLVI. 1.

φιλοσόφοις συσταθῆναι. Conſentiunt quidem Mssti noſtri cum ed. Rom. in mendoſam ſcripturam φιλόσοφοι συσταθ. quam Suareſius latine ſic vertit: *qui Philoſophi ab iis inſtitui volebant.* Sed nec hæc ſententia, nec ulla alia, verbis iſtis ineſt: & manifeſte repugnat ipſa hæc ſententia perſpicuis verbis quæ mox ſequuntur, οὕτως ἠνείχοντο παρορώμενοι, id eſt, *ita æquo animo ferebant ſi ab*

aliis

Κεφ. ξϛʹ.

Ὥστε κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐ(ν) ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐ-
2 θὺς ἐμέσαι ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τότε ἴσθι ὅτι ἄρχῃ τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔρια ἔξω φέρει καὶ γάλα.
3 Καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλὰ τὰ ἀπ' αὐτῶν πεφθέντα ἔργα.

Κεφ. ξζʹ.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ἧς τὰ κατὰ σῶμα, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ· μηδ', ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι, Ὕδωρ πίνω. κἂν ἀσκῆσαί ποτε

alliis negligerentur: nam ab his ſane non *negligebantur* aut *parvi æſtimabantur,* qui *ſe ab illis inſtitui cupiebant.* Quare haud dubie ſcriptura iſta ex librariorum ſtupore orta eſt, (a quibus idem error in aliis etiam Enchiridii libris commiſſus) & cunctari non debui, quin ſcripturam unice veram Nili reſtituerem.

οὕτως ἠνείχοντο. *αὕτω ἠνειχ.* erat in Haf.

Κεφ. ξϛʹ. CAP. LXVI. Nobis cap. XLVI. ſect. 2.

In Ms. Haf. caput hoc non (ut pleraque alia) a majuſculâ ſaltem literâ incipitur, ſed arcte cohæret cum ſuperiori. Sic & in Ms. Par.

2. *δηχθῇς* recte dedit Ms. Par. Corrupte *δειχθῇς* Ms. Haf. & ed. Rom. Sed, paulo ſuperius, perperam *ἔπεμψας* ſcribit idem Ms. Par. pro *ἔπεψας.*

ἄρχῃ. *ἀρχὴ τοῦ ἔργου* dabat Ms. Haf.

ἔρια ἔξω φέρει καὶ γάλα. *ἐρίῳ* —— *καὶ γάλακτι* habet ed. Rom.

Et *ἐρίῳ* quidem habet etiam Ms. Par. ſed recte *ἔρια* dabat Ms. Haf. & in *γάλα* conſentit codex uterque. Vocales *ω* & *α* & aliâs ſubinde permutatas inter ſe a librariis vidimus.

3. *πεφθέντα.* Perperam *πεμφθέντα* Ms. Haf. Quod vero ad terminationem verbi ſpectat, conſentiunt Mssti & ed. Rom. Miror tamen, ni *πεφθέντων* ſcriptum Nilus reliquit.

Κεφ. ξζʹ. CAP. LXVII. Nobis Cap. XLVII.

Ὅταν εὐτ. ἡρμ. ἧς. Sic corrigendum putavi locum varie corruptum in libris. *Ὅταν εὐτελῶς εἰ ἡρμοσμένος τὰ κατὰ* ed. Rom. *Ὅταν εὐτ. ἡρμοσμ. εἰ* Ms. Haf. *Ὅτ. εὐτ. ἡρμοσμ. ἢ κατὰ.* Ms. Par.

ὅτι, Ὕδωρ πίνω. Sic percommode Ms. Haf. *ὅτι ὕδωρ πίνεις* ed. Rom. *ὅτι ὕδωρ πίνῃς* Ms. Par.

Κεφ. ξδʹ.

ποτε πρὸς πόνον θελήσῃς, σαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω. μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε· ἀλλὰ, διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς.

Κεφ. ξή.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· οὐδεμίαν ποτὲ ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

Κεφ. ξθ'.

Σημεῖον προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει προχείρως,
οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ. * *
κἂν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος 2
αὐτὸς παρ᾽ ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται.
περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενοί τι 3
κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν. * *

Κεφ. ξή. CAP. LXIX. Nobis XLVIII. 1.

Κεφ. ξθ'. CAP. LXIX. Nobis cap. XLVIII. ſect. 2.

Σημεῖον. rectius *Σημεῖα* habent alii Enchiridii libri.

ψέγει προχείρως. Poſteriorem vocem agnoſcit Ms. Par. cum ed. Rom. ſed ignorabat Ms. Haf.

Verba *οὐδένα ψέγει* habet codex Ms. uterque; ſed deſiderantur in ed. Rom.

2. Poſt *οὐδενὶ ἐγκαλεῖ* *defectus ſigna* interpoſui. Nam quæ h. l. in Enchiridio leguntur verba, *οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει*, ——— *ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ*, non ſane a Nilo prætermiſſa, ſed veteris alicujus librarii negligentiâ a ſuperiori *ἐγκαλεῖ* ad poſterius aberrantis, intercidiſſe videri debent.

αὐτὸς παρ᾽ ἑαυτῷ. Sic corrigere non dubitavi. Perperam *αὐτὸν παρ᾽ ἑαυτῷ* Mſsti & ed. Rom.

3. *εὐλαβούμενοι.* Commodius *εὐλαβούμενος* legitur in Enchiridio.

In fine Capitis rurſus *aſteriſcos* adpoſui, qui defectum indicarent. Nam quæ hic porro leguntur in Enchirid. tum & quæ ibidem capite XLIX. noſtræ editionis continentur, non conſulto omnia a Nilo prætermiſſa videntur.

Κεφ. ό.

* Ὅτι δ' ἂν ἐρῇ τις περί σου, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκέτι σόν ἐστιν.

Κεφ. οά.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ. τὸ τῶν βελτίστων
2 ἀξιοῦν ἑαυτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ παραβαίνειν τὸν διαι-
ροῦντα λόγον; Παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει
συμβάλλειν, συμβέβληκας. ποῖον ἔτι διδάσκαλον προσ-
δοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇ τὴν ἐπανόρθωσιν τὴν
σεαυτοῦ; οὐκέτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος.
3 Ἐὰν οὖν ἀμελήσῃ, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ προθέσεις
ἐκ προθέσεως ποιῇ, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις
ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ· λήσεις σεαυτὸν οὐ
προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις, καὶ ζῶν, καὶ ἀπο-
4 θνήσκων. Ἤδη οὖν σεαυτὸν ἐκβιοῦν ἔθιζε ὡς τέλειον, ὡς
προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω
5 σοι νόμος ἀπαράβατος. κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδὺ, ἢ

ἔν-

Κεφ. ό. CAP. LXX. Nobis Cap. L. Et hoc caput in ipſo initio manifeſte truncatum eſt: quare & hic rurſus *defectus ſignum* adpoſui.

Κεφ. οά. CAP. LXXI. Nobis LI.

1. καὶ ἐν οὐδενὶ. Nil mutat Haſ. Sed in Ms. Par. abeſt ἐν præpoſitio. Idem vero et mox mendoſe παραβαίνει ſcribit pro παραβαίνειν.

In τὸν διαιροῦντα cum ed. Rom. conſentit Ms. Par. Sed Haſ. τὸν ἐρῶντα dabat, quod ex τὸν αἱροῦντα detortum videri poterat.

2. συμβέβληκας. Sic noſtri omnes, absque καὶ copula. In Haſ vero etiam interrogandi ſignum poſt hoc verbum poſitum fuiſſe videtur, pro quo nudum punctum habet Par. cum ed. Rom.

ποῖον ἔτι διδασκ. Particula ἔτι abeſt in ed. Rom. ſed agnoſcit eam codex uterque mstus.

ὑπερθῇ. Sic (ni fallunt excerptæ noſtræ notulæ) prorſus habet Ms. Par. ὑπέρθῃ ed. Rom. & Ms. Haſ.

3. ἐκ προθέσεως ποιῇ. ποιῇ recepi ex Ms. Par. ποιῇς habebat Haſ. cum ed. Rom.

ὁρίζῃς correxi, cum ὁρίζεις darent Mssti noſtri & ed. Rom. Mox προσέξεις recte dederunt Mssti Par. & Haſ. pro mendoſo προσέξῃς, quod erat in ed. Rom.

λήσεις. Corrupte λύσεις Haſ.

5. κἂν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδὺ ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον. Sic ſcriptum reliquiſſe

ἔνδοξον, ἢ ἄδοξόν προσάγηταί σοι· μέμνησο, ὅτι νῦν
ὁ ἀγὼν, καὶ ὅτι ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ
ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν
καὶ ἔνδοσιν καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται. Καὶ 6
Παῦλος οὕτω διετέλεσεν ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυ-
τὸν μηδενὶ ἄλλῳ προσέχειν ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ, καὶ
εἰ μή πω Παῦλος εἶ, ὡς Παῦλος εἶναι βουλόμενος
ὀφείλεις βιοῦν.

Κεφ. οβ'.

Ἀποκτεῖναι μέν τις με δύναται, βλάψαι δὲ οὔ.

Κεφ. ογ'.

[Παρήγγειλε γὰρ ὁ Κύριος, μὴ δυναμένους βλάψαι μὴ φοβεῖσθαι, λέγων· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀπο-

liquiſſe Nilum collegi e veſtigiis ſcripturæ quam offerebant libri. Nempe *κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴ τι ἔνδοξον ἢ ἀδ.* Mss. Par. & Haf, *κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴ τι ἡδὺ, ἢ ἐνδ. ἢ ἀδ* ed. Rom. Suſpicari potueras *κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ, εἴτε τι ἡδὺ* &c. ſed & intricatior ſic futura erat oratio, & deinde *προσάγεται* in indicativo deſiderabatur, quod habebat quidem Ms. Haf. at in ſubjunctivum *προσάγηται* conſentiunt Ms. Par. & ed. Rom.

προσάγηταί σοι. Omnino *σοι* fuit corrigendum, pro quo erat *σε* in Msstis noſtris & in ed. Rom.

παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν. Poſſis *ἔντασιν* pro *ἔνδοσιν* ſuſpicari. Sed potuit etiam ſic, ut libri habent, ſcribere Nilus.

προάγων ἑαυτὸν μηδενὶ ἄλλῳ προσέχειν. Sic Ms. Par. cum ed. Rom. Neque aliud erat in Ms. Haf. nam in Meibomii notulis haud dubie turbatum nonnihil eſt hoc loco; ſed facile intelligitur, hoc dici debuiſſe: „pro *προσάγων*, „quod eſt in Meibomii contextu, „fuiſſe *προάγων* in Ms. Haf. & „pro *προσέχων*, quod habet Mei„bomius, *προσέχειν* fuiſſe in „Haf.“

In ora codicis Par. h. l. adſcripta hæc ſunt verba ex Epiſt. II. ad Timoth. cap. 4, 7. Ὁ Παῦλος ἀγωνισάμενος ἔλεγεν· Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι· λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.

Κεφ. οβ'. CAP. LXXII. Nobis cap. LIII. ſect. 3.

Κεφ. ογ'. CAP. LXXIII. Quæ hoc loco poſita ſunt in ed. Rom. ea prorſus ignorabat Ms. Haf.

κτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.]

finiens hunc libellum in verbis βλάψαι δ' οὔ. Et in eiſdem verbis finem libello facit Pariſienſis codex, concluſione ea, quam ad hoc caput retulit Suareſius, minutis literarum formis ad marginem adſcripta: ubi quidem initio brevioribus verbis ſic ſcripſit: Παρήγγειλε ὁ Κύριος, λέγων, Μὴ φοβηθῆτε &c. tum in fine prætermiſit iſta, Αὐτῷ ἡ δόξα — — Ἀμήν. Sunt autem hæc e Paraphraſi huc translata; quare uncis incluſi, utpote a Nili Enchiridio aliena.

EPI-

EPICTETI

STOICI

ENCHIRIDION

AB

ANGELO POLITIANO

E GRÆCO VERSVM.

ANGELI POLITIANI

IN EPICTETI STOICI ENCHIRIDION

e Græco a ſe interpretatum.

AD LAURENTIUM MEDICEM EPISTOLA. *)

Cænea Lapitham, eum qui cum Centauris pugnaverit, Laurenti Medices, *adeo vulneribus inviolabilem telisque impervium fuiſſe ſcribit Pindarus, ut, cum in eum Centauri ingentem quandam ſylvarum molem facto unanimiter impetu ingeſſiſſent, recto (ut idem inquit) pede terram ſciderit. At vero Epictetus hic noſter ea non a Vulcano, ut Achilles atque Æneas, ſed a natura ipſa ac ratione arma accepit, quæ non modo ſe a telis & ferro, ſed a metu quoque & dolore cæterisque animi perturbationibus tutum inviolabilemque præſtiterint. Bellum qui-*

*) In transſcribenda cum hac Epiſtola Politiani, tum ejusdem Verſione Enchiridii, illud maxime ſecutus ſum exemplum, quod adjectum eſt primæ editioni Baſileenſi Enchiridii Græci, anno MDXXXI apud And. Cratandrum impreſſæ; cum quo exemplo, ubi opus videbatur, contuli duo alia, quorum alterum in Baſileenſi editione ſecunda, quæ ex officina Hervagiana anno MDLIV prodiit, alterum in Blancardi editione Enchiridii exhibetur. De ipſa Politiani verſione vide ſis quæ a nobis dicta ſunt in Præfat. ad Enchiridii editionem criticam p. XIV ſeq. SCHWEIGH.

quidem hic vir non cum Centauris, ut ille, ſed cu fortuna cumque opinione acerrimum geſſit: quas ita a bas fudit atque fugavit, ut eas ex univerſa quoque h minum vita exterminaverit. Qui quum & ſervus eſſ & claudus, & Homerico Iro pauperior, haud tam dubitavit, diis ſeſe amicum notiſſimo apud Græcos diſ cho adſeverare. Legerat enim apud Platonem in dialogo, qui Alcibiades primus aut de Natura Homi inſcribitur, eum proprie vereque Hominem eſſe, cuj omnis in rationali animo ſubſtantia exiſteret. Quapr pter quicquid extra hunc hominem foret, id ad ſe mi nime pertinere arbitratus eſt. Neque id verbis tantum aut libris, ſed vita quoque ipſa præ ſe tulit. Ita enim ſeſe ab externorum cura avocavit, ut Romæ ejus do mus, ne januam quidem ullam habuerit: quippe in qua præter viliſſimum cubile, nihil omnino eſſet.

Hujus de vita ac moribus ingens volumen (quod tamen olim culpa temporum interiit) Arrianus vir clariſſimus conſcripſit; eque ejus libris quaſi florem quendam, qui hunc Platonicum, hoc eſt verum hominem in libertatem vindicaret, excerpſit, atque in volumen redegit: quem quia librum ad manum ſemper habere oporteat, Enchiridion, quo nomine militaris pugiunculus ſignificatur, inſcripſit. Sermo autem in eo omnino efficax eſt, atque energiæ plenus, & in quo mira ſit ad permovendum vis. Suos enim quivis adfectus in eo agnoſcit, adque eos emendandos ceu quodam aculeo excitatur. Omnia vero ordinem inter ſe mirum habent, omnibusque veluti lineis (quamvis in plura id opus capita ſit diſtinctum) ad excitandum rationalem animum, quaſi ad ipſum centrum contendunt: ut is & ſuæ dignitatis curam habeat, & propriis actionibus ſecundum naturam utatur. Stylus autem, qualem res poſtularet, conciſus eſt, dilucidus, quique omnem reſpuat ornatum,

Pytha-

*Pythagoreorumque præceptis, quas illi diathecas vocant,**) *quam ſimillimus.*

*Hoc ego opus quum Latinum facere aggrederer, ut indulti a te nobis hujus tam ſuavis ocii rationem aliquam redderem; in duo omnino mendoſiſſima exemplaria incidi, pluribusque locis magna ex parte mutilata. Quapropter quum & cætera quæcunque usquam exemplaria extarent, non diſſimilia his eſſe audirem: permiſi mihi, ut, ſicubi aliqua capita aut deeſſent aut dimidiata ſuperforent,***) *ea ego de Simplicii verbis, qui id opus interpretatus eſt, maxima (quantum in me eſſet) fide ſupplerem. Quod ſi non verba ad unguem, (id nullo modo fieri poterat) at ſenſum certe ipſum purum ſyncerumque Latinum a nobis redditum arbitror. Quod ne quempiam fortaſſe perturbet, quemadmodum Ariſtarchus Homeri verſus, quos ipſe non probaret, ita nos ſingula ipſa capita, quæ noſtris quidem verbis explicentur, obelo, hoc eſt veru, jugulavimus.* ***)

Suffurare igitur, Laurenti, *tuis occupationibus ociolum aliquod, ſi potes, quod libelli hujus lectioni impertias.*

*) *Hypothecas* (ὑποθήκας) ſcribere voluerat vir doctiſſimus, ut eſt apud Simplicium in Præfatione ad Comment. in Enchir. quæ Præfatio ob oculos ei hoc loco verſabatur. Schw.

**) Quod de *dimidiatis capitibus* dicit, pertinet ad Codicem ex eorum genere, quos *Simplicianos* nominavi; quo de genere dictum eſt in Commentatione de Enchiridii Codicibus Manuſcriptis, Editioni noſtræ criticæ præfixa, p. 86 ſeqq. Exemplar, in quo integra *aliqua capita defuiſſe* ait, illud ipſum eſſe videtur, de quo dixi in præfatione ad eamdem noſtram Enchiridii editionem p. 78. Schw.

***) Hoc dicere videtur interpres, ſingulari notâ ſe diſtinxiſſe omnia ea loca, quibus Enchiridii verba, cum in exemplari defuiſſent, conjecturâ magis, quam certa ratione, a ſe eſſent ſuppleta. At mihi quidem nullam videre contigit Verſionis hujus editionem, in qua cautio iſta fuiſſet adhibita. Schw.

pertias. Id enim diſciplinæ genus in eo eſt, quod recte perpendas, non cuiquam magis aliorum, quam in gentis fortunæ viris conveniat. Sed quod in toto ho libello pluribus explicatur, id omne Epictetus duobu his verbis, quæ etiam frequentiſſime uſurpabat, compre hendere eſt ſolitus: SUSTINE ET ABSTINE. *Patriam hic vir Hierapolim Phrygiæ urbem habuit. Romæ Epaphrodito cuidam, Neronis familiari, ſerviit; atqui ad Marci usque Antonini tempora pervenit. Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus, Roma Hierapolin*) migravit; ratus verum eſſe quod eſt apud Tragicum: Patriam eſſe cujusque, ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus ob ejus auctoritatem veniſſe tradat. Nos ad te nunc non lucernam Epicteti, ſed ejus imaginem animi, quæ multo plus lucis habeat,* Laurenti, *mittimus. Nam quum univerſam tuæ pulcherrimæ bibliothecæ ſupellectilem, quam tute nobis utendam conceſſiſti, nuperrime ſcrutarer; hoc unum merito opuſculum, quaſi ex horto floſculum, quod tibi offerrem, delibavi. Hic enim unus eſt liber, niſi me opinio fallit, qui & naturæ iſti tuæ ad magna quædam ſemper atque ardua excitatæ, & his tam duris temporibus, quibus te undique fortuna exercendum accepit, maxime omnium conveniat. Vale.*

*) Immo Nicopolin Epiri, ut ſatis notum. SCHW.

EPICTE-

EPICTETI ENCHIRIDION

ANGELO POLITIANO INTERPRETE.

CAP. I. [Nobis Cap. I. 1. 2.]

Quæ in Nobis ſint, quæve non: qualiave quæque ſint.

Eorum quæ ſunt, partim in nobis eſt, partim non eſt. In nobis eſt opinio, conatus, appetitus, declinatio, & (ut uno dicam verbo) quæcunque noſtra ſunt opera. Non ſunt in nobis, corpus, poſſeſſio, gloria, principatus, & uno verbo, quæcunque noſtra opera non ſunt. Quæ igitur in nobis ſunt, naturâ ſunt libera, nec quæ prohiberi impedirive poſſint. Quæ in nobis non ſunt, ea imbecilla, ſerva, & quæ prohiberi poſſint, atque aliena.

CAP. II. [Nobis Cap. I. 3.]

Quid ex eorum quæ Noſtra, quæque Aliena ſint, ignoratione notitiaque eveniat.

Si, quæ naturâ ſunt libera, ſerva putabis, & aliena quæ ſunt, propria, impedieris, dolebis, turbaberis, incuſabis Deos atque homines. Si vero quod tuum eſt, id ſolum tuum eſſe putabis, & alienum quod revera eſt, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, ne-

κτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.]

finiens hunc libellum in verbis βλάψαι δ' οὔ. Et in eiſdem verbis finem libello facit Pariſienſis codex, concluſione ea, quam ad hoc caput retulit Suareſius, minutis literarum formis ad marginem adſcripta: ubi quidem initio brevioribus verbis ſic ſcripſit: Παρήγγειλε ὁ Κύριος, λέγων, Μὴ φοβηθῆτε &c. tum in fine prætermiſit iſta, Αὐτῷ ἡ δόξα —— Ἀμήν. Sunt autem hæc e Paraphraſi huc translata; quare uncis incluſi, utpote a Nili Enchiridio aliena.

EPI-

EPICTETI
STOICI
ENCHIRIDION

AB

ANGELO POLITIANO

E GRÆCO VERSVM.

ANGELI POLITIANI

IN EPICTETI STOICI ENCHIRIDION

e Græco a ſe interpretatum.

AD LAURENTIUM MEDICEM EPISTOLA. *)

Cænea Lapitham, eum qui cum Centauris pugnaverit, Laurenti Medices, *adeo vulneribus inviolabilem telisque impervium fuiſſe ſcribit Pindarus, ut, cum in eum Centauri ingentem quandam ſylvarum molem facto unanimiter impetu ingeſſiſſent, recto (ut idem inquit) pede terram ſciderit. At vero Epictetus hic noſter ea non a Vulcano, ut Achilles atque Æneas, ſed a natura ipſa ac ratione arma accepit, quæ non modo ſe a telis & ferro, ſed a metu quoque & dolore cæterisque animi perturbationibus tutum inviolabilemque præſtiterint. Bellum* qui-

*) In tranſcribenda cum hac Epiſtola Politiani, tum ejusdem Verſione Enchiridii, illud maxime ſecutus ſum exemplum, quod adjectum eſt primæ editioni Baſileenſi Enchiridii Græci, anno MDXXXI apud And. Cratandrum impreſſæ; cum quo exemplo, ubi opus videbatur, contuli duo alia, quorum alterum in Baſileenſi editione ſecunda, quæ ex officina Hervagiana anno MDLIV prodiit, alterum in Blancardi editione Enchiridii exhibetur. De ipſa Politiani verſione vide ſis quæ a nobis dicta ſunt in Præfat. ad Enchiridii editionem criticam p. XIV ſeq. SCHWEIGH.

quidem hic vir non cum Centauris, ut ille, ſed cum fortuna cumque opinione acerrimum geſſit: quas ita ambas fudit atque fugavit, ut eas ex univerſa quoque hominum vita exterminaverit. Qui quum & ſervus eſſet, & claudus, & Homerico Iro pauperior, haud tamen dubitavit, diis ſeſe amicum notiſſimo apud Græcos diſticho adſeverare. Legerat enim apud Platonem in eo dialogo, qui Alcibiades primus aut de Natura Hominis inſcribitur, eum proprie vereque Hominem eſſe, cujus omnis in rationali animo ſubſtantia exiſteret. Quapropter quicquid extra hunc hominem foret, id ad ſe minime pertinere arbitratus eſt. Neque id verbis tantum aut libris, ſed vita quoque ipſa præ ſe tulit. Ita enim ſeſe ab externorum cura avocavit, ut Romæ ejus domus, ne januam quidem ullam habuerit: quippe in qua, præter viliſſimum cubile, nihil omnino eſſet.

Hujus de vita ac moribus ingens volumen (quod tamen olim culpa temporum interiit) Arrianus vir clariſſimus conſcripſit; eque ejus libris quaſi florem quendam, qui hunc Platonicum, hoc eſt verum hominem in libertatem vindicaret, excerpſit, atque in volumen redegit: quem quia librum ad manum ſemper habere oporteat, Enchiridion, quo nomine militaris pugiunculus ſignificatur, inſcripſit. Sermo autem in eo omnino efficax eſt, atque energiæ plenus, & in quo mira ſit ad permovendum vis. Suos enim quivis adfectus in eo agnoſcit, adque eos emendandos ceu quodam aculeo excitatur. Omnia vero ordinem inter ſe mirum habent, omnibusque veluti lineis (quamvis in plura id opus capita ſit diſtinctum) ad excitandum rationalem animum, quaſi ad ipſum centrum contendunt: ut is & ſuæ dignitatis curam habeat, & propriis actionibus ſecundum naturam utatur. Stylus autem, qualem res poſtularet, conciſus eſt, dilucidus, quique omnem reſpuat ornatum,

Pytha-

*Pythagoreorumque præceptis, quas illi diathecas vocant,**) *quam ſimillimus.*

*Hoc ego opus quum Latinum facere aggrederer, ut indulti a te nobis hujus tam ſuavis ocii rationem aliquam redderem; in duo omnino mendoſiſſima exemplaria incidi, pluribusque locis magna ex parte mutilata. Quapropter quum & cætera quæcunque usquam exemplaria extarent, non diſſimilia his eſſe audirem: permiſi mihi, ut, ſicubi aliqua capita aut deeſſent aut dimidiata ſuperforent,***) *ea ego de Simplicii verbis, qui id opus interpretatus eſt, maxima (quantum in me eſſet) fide ſupplerem. Quod ſi non verba ad unguem, (id nullo modo fieri poterat) at ſenſum certe ipſum purum ſyncerumque Latinum a nobis redditum arbitror. Quod ne quempiam fortaſſe perturbet, quemadmodum Ariſtarchus Homeri verſus, quos ipſe non probaret, ita nos ſingula ipſa capita, quæ noſtris quidem verbis explicentur, obelo, hoc eſt veru, jugulavimus.* ***)

Suffurare igitur, Laurenti, *tuis occupationibus ociolum aliquod, ſi potes, quod libelli hujus lectioni impertias.*

*) *Hypothecas* (ὑποθήκας) ſcribere voluerat vir doctiſſimus, ut eſt apud Simplicium in Præfatione ad Comment. in Enchir. quæ Præfatio ob oculos ei hoc loco verſabatur. Schw.

**) Quod de *dimidiatis capitibus* dicit, pertinet ad Codicem ex eorum genere, quos *Simplicianos* nominavi; quo de genere dictum eſt in Commentatione de Enchiridii Codicibus Manuſcriptis, Editioni noſtræ criticæ præfixa, p. 86 ſeqq. Exemplar, in quo integra *aliqua capita defuiſſe* ait, illud ipſum eſſe videtur, de quo dixi in præfatione ad eamdem noſtram Enchiridii editionem p. 78. Schw.

***) Hoc dicere videtur interpres, ſingulari notâ ſe diſtinxiſſe omnia ea loca, quibus Enchiridii verba, cum in exemplari defuiſſent, conjecturâ magis, quam certa ratione, a ſe eſſent ſuppleta. At mihi quidem nullam videre contigit Verſionis hujus editionem, in qua cautio iſta fuiſſet adhibita. Schw.

pertias. Id enim diſciplinæ genus in eo eſt, quod ſi recte perpendas, non cuiquam magis aliorum, quam ingentis fortunæ viris conveniat. Sed quod in toto hoc libello pluribus explicatur, id omne Epictetus duobus his verbis, quæ etiam frequentiſſime uſurpabat, comprehendere eſt ſolitus: SUSTINE ET ABSTINE. *Patriam hic vir Hierapolim Phrygiæ urbem habuit. Romæ Epaphrodito cuidam, Neronis familiari, ſerviit; atque ad Marci usque Antonini tempora pervenit. Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus, Roma Hierapolin* *) *migravit; ratus verum eſſe quod eſt apud Tragicum: Patriam eſſe cujusque, ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus ob ejus auctoritatem veniſſe tradat. Nos ad te nunc non lucernam Epicteti, ſed ejus imaginem animi, quæ multo plus lucis habeat,* Laurenti, *mittimus. Nam quum univerſam tuæ pulcherrimæ bibliothecæ ſupellectilem, quam tute nobis utendam conceſſiſti, nuperrime ſcrutarer; hoc unum merito opuſculum, quaſi ex horto floſculum, quod tibi offerrem, delibavi. Hic enim unus eſt liber, niſi me opinio fallit, qui & naturæ iſti tuæ ad magna quædam ſemper atque ardua excitatæ, & his tam duris temporibus, quibus te undique fortuna exercendum accepit, maxime omnium conveniat. Vale.*

*) Immo Nicopolin Epiri, ut ſatis notum. SCHW.

EPICTE-

EPICTETI ENCHIRIDION

ANGELO POLITIANO INTERPRETE.

CAP. I. [Nobis Cap. I. 1. 2.]

Quæ in Nobis ſint, quæve non: qualiave quæque ſint.

Eorum quæ ſunt, partim in nobis eſt, partim non eſt. In nobis eſt opinio, conatus, appetitus, declinatio, & (ut uno dicam verbo) quæcunque noſtra ſunt opera. Non ſunt in nobis, corpus, poſſeſſio, gloria, principatus, & uno verbo, quæcunque noſtra opera non ſunt. Quæ igitur in nobis ſunt, naturâ ſunt libera, nec quæ prohiberi impedirive poſſint. Quæ in nobis non ſunt, ea imbecilla, ſerva, & quæ prohiberi poſſint, atque aliena.

CAP. II. [Nobis Cap. I. 3.]

Quid ex eorum quæ Noſtra, quæque Aliena ſint, ignoratione notitiaque eveniat.

Si, quæ naturâ ſunt libera, ſerva putabis, & aliena quæ ſunt, propria, impedieris, dolebis, turbaberis, incuſabis Deos atque homines. Si vero quod tuum eſt, id ſolum tuum eſſe putabis, & alienum quod revera eſt, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, ne-

minem culpabis, neminem accuſabis, invitus nihil ages, nemo te lædet, inimicum non habebis.

CAP. III. [Nobis Cap. I. 4.]

Quod Aliena omittenda, Noſtra curanda; quodque utraque adſequi non eſt.

Si ergo talia expetis, memento non oportere modice commotum ea attingere, ſed partim omnino dimittere, partim in præſentia rejicere, ac primo tui ipſius curam agere. Si autem & hæc ipſa velis, regnare ſcilicet, dives eſſe, & domeſticos dirigere; fortaſſe neque hæc ipſa conſequeris, quia priora quoque expetis: illa vero nullo modo conſequeris, quæ ſola homini felicitatem pariunt.

CAP. IV. [Nobis Cap. I. 5.]

Quo nos pacto in aſpera quavis imaginatione gerere oporteat.

Continuo igitur in quavis aſpera imaginatione diſce conſiderare, imaginationem eſſe illam, neque id omnino eſſe quod videtur. Deinde ſcrutare id, & examina his regulis, quas habes; primâque hac & maxime, utrum circa ea ſit, quæ ſunt in nobis, an quæ non ſunt. Quod ſi circa aliquod eorum ſit, quæ in nobis non ſunt, promptum hoc eſto, Nihil ad me.

CAP. V. [Nobis Cap. II.]

Quomodo tractanda ſint, quæ in Nobis ſunt.

Memento, adpetitus promiſſionem eſſe, ut conſequaris quod appetis: declinationis autem promiſſionem, ut in id non incidas quod declinas. Qui ergo appetitus promiſſione excidit, infortunatus eſt: qui autem in

id,

id, quod declinat, incidit, male eſt fortunatus. Si ergo ſola declinas, quæ præter eorum naturam ſunt, quæ in te ſunt, nunquam in id incides quod declinabis. Morbum autem ſi declines, aut mortem, aut paupertatem, male fortunatus eris. Aufer igitur declinationem ab omnibus, quæ non ſunt in nobis, eamque transfer in ea, quæ præter eorum naturam ſunt quæ in nobis ſunt: appetitum vero penitus in præſentia aufer. Si enim appetis quæ in nobis non ſunt, ab aliquo eorum excidas neceſſe eſt: quantum vero eorum, quæ ſunt in nobis, appetere expediat, nondum tibi conſtat. Solo animi conatu aut avocatione utere leviter, & cum ſupputatione, & remiſſe.

CAP. VI. [Nobis Cap. III.]

Quomodo tractanda quæ in Nobis non ſunt.

In unoquoque eorum, quæ aut delectant, aut utilitatem præbent, aut diliguntur, memento conſiderare, quale id quidque eſt, incipiens a minimis. Si ollam diligis, dic, ollam diligo: eâ enim fractâ, non perturbaberis. Si filium tuum amas, aut uxorem, dic te hominem diligere: mortuo enim, non perturbaberis.

CAP. VII. [Nobis Cap. IV.]

Quomodo præparari in actionibus oporteat, ut perturbatione vacemus; ac primo, per Meditationem.

Quum rem quampiam aggreſſurus es, redige tibi in memoriam, qualisnam ea res ſit. Si lotum abis, præpone tibi quæcunque in balneo fiunt, irrorantes, inquietos, conviciantes, furantes; atque ita tutius rem aggredieris. Si autem continuo dices, lavari volo, propoſitumque meum, quod ſecundum naturam eſt, ſervare, & in quacunque re ſimiliter, non peccabis. Hoc

ANGELI POLITIANI
IN EPICTETI STOICI ENCHIRIDION
e Græco a ſe interpretatum.
AD LAURENTIUM MEDICEM EPISTOLA. *)

Cænea Lapitham, eum qui cum Centauris pugnaverit, Laurenti Medices, *adeo vulneribus inviolabilem telisque impervium fuiſſe ſcribit Pindarus, ut, cum in eum Centauri ingentem quandam ſylvarum molem facto unanimiter impetu ingeſſiſſent, recto (ut idem inquit) pede terram ſciderit. At vero Epictetus hic noſter ea non a Vulcano, ut Achilles atque Æneas, ſed a natura ipſa ac ratione arma accepit, quæ non modo ſe a telis & ferro, ſed a metu quoque & dolore cæteriſque animi perturbationibus tutum inviolabilemque præſtiterint. Bellum qui-*

*) In transſcribenda cum hac Epiſtola Politiani, tum ejusdem Verſione Enchiridii, illud maxime ſecutus ſum exemplum, quod adjectum eſt primæ editioni Baſileenſi Enchiridii Græci, anno MDXXXI apud And. Cratandrum impreſſæ; cum quo exemplo, ubi opus videbatur, contuli duo alia, quorum alterum in Baſileenſi editione ſecunda, quæ ex officina Hervagiana anno MDLIV prodiit, alterum in Blancardi editione Enchiridii exhibetur. De ipſa Politiani verſione vide ſis quæ a nobis dicta ſunt in Præfat. ad Enchiridii editionem criticam p. XIV ſeq. SCHWEIGH.

quidem hic vir non cum Centauris, ut ille, ſed cum fortuna cumque opinione acerrimum geſſit: quas ita ambas fudit atque fugavit, ut eas ex univerſa quoque hominum vita exterminaverit. Qui quum & ſervus eſſet, & claudus, & Homerico Iro pauperior, haud tamen dubitavit, diis ſeſe amicum notiſſimo apud Græcos diſticho adſeverare. Legerat enim apud Platonem in eo dialogo, qui Alcibiades primus aut de Natura Hominis inſcribitur, eum proprie vereque Hominem eſſe, cujus omnis in rationali animo ſubſtantia exiſteret. Quapropter quicquid extra hunc hominem foret, id ad ſe minime pertinere arbitratus eſt. Neque id verbis tantum aut libris, ſed vita quoque ipſa præ ſe tulit. Ita enim ſeſe ab externorum cura avocavit, ut Romæ ejus domus, ne januam quidem ullam habuerit: quippe in qua, præter viliſſimum cubile, nihil omnino eſſet.

Hujus de vita ac moribus ingens volumen (quod tamen olim culpa temporum interiit) Arrianus vir clariſſimus conſcripſit; eque ejus libris quaſi florem quendam, qui hunc Platonicum, hoc eſt verum hominem in libertatem vindicaret, excerpſit, atque in volumen redegit: quem quia librum ad manum ſemper habere oporteat, Enchiridion, quo nomine militaris pugiunculus ſignificatur, inſcripſit. Sermo autem in eo omnino efficax eſt, atque energiæ plenus, & in quo mira ſit ad permovendum vis. Suos enim quivis adfectus in eo agnoſcit, adque eos emendandos ceu quodam aculeo excitatur. Omnia vero ordinem inter ſe mirum habent, omnibusque veluti lineis (quamvis in plura id opus capita ſit diſtinctum) ad excitandum rationalem animum, quaſi ad ipſum centrum contendunt: ut is & ſuæ dignitatis curam habeat, & propriis actionibus ſecundum naturam utatur. Stylus autem, qualem res poſtularet, conciſus eſt, dilucidus, quique omnem reſpuat ornatum,

Pytha-

*Pythagoreorumque præceptis, quas illi diathecas vocant,**) *quam ſimillimus.*

*Hoc ego opus quum Latinum facere aggrederer, ut indulti a te nobis hujus tam ſuavis ocii rationem aliquam redderem; in duo omnino mendoſiſſima exemplaria incidi, pluribusque locis magna ex parte mutilata. Quapropter quum & cætera quæcunque usquam exemplaria extarent, non disſimilia his eſſe audirem: permiſi mihi, ut, ſicubi aliqua capita aut deeſſent aut dimidiata ſuperforent,***) *ea ego de Simplicii verbis, qui id opus interpretatus eſt, maxima (quantum in me eſſet) fide ſupplerem. Quod ſi non verba ad unguem, (id nullo modo fieri poterat) at ſenſum certe ipſum purum ſyncerumque Latinum a nobis redditum arbitror. Quod ne quempiam fortaſſe perturbet, quemadmodum Ariſtarchus Homeri verſus, quos ipſe non probaret, ita nos ſingula ipſa capita, quæ noſtris quidem verbis explicentur, obelo, hoc eſt veru, jugulavimus.* ***)

Suffurare igitur, Laurenti, *tuis occupationibus ociolum aliquod, ſi potes, quod libelli hujus lectioni impertias.*

*) *Hypothecas* (ὑποθήκας) ſcribere voluerat vir doctiſſimus, ut eſt apud Simplicium in Præfatione ad Comment. in Enchir. quæ Præfatio ob oculos ei hoc loco verſabatur. Schw.

**) Quod de *dimidiatis capitibus* dicit, pertinet ad Codicem ex eorum genere, quos *Simplicianos* nominavi; quo de genere dictum eſt in Commentatione de Enchiridii Codicibus Manuſcriptis, Editioni noſtræ criticæ præfixa, p. 86 ſeqq. Exemplar, in quo integra *aliqua capita defuiſſe* ait, illud ipſum eſſe videtur, de quo dixi in præfatione ad eamdem noſtram Enchiridii editionem p. 78. Schw.

***) Hoc dicere videtur interpres, ſingulari notâ ſe diſtinxiſſe omnia ea loca, quibus Enchiridii verba, cum in exemplari defuiſſent, conjecturâ magis, quam certa ratione, a ſe eſſent ſuppleta. At mihi quidem nullam videre contigit Verſionis hujus editionem, in qua cautio iſta fuiſſet adhibita. Schw.

pertias. Id enim diſciplinæ genus in eo eſt, quod ſi recte perpendas, non cuiquam magis aliorum, quam ingentis fortunæ viris conveniat. Sed quod in toto hoc libello pluribus explicatur, id omne Epictetus duobus his verbis, quæ etiam frequentiſſime uſurpabat, comprehendere eſt ſolitus: SUSTINE ET ABSTINE. *Patriam hic vir Hierapolim Phrygiæ urbem habuit. Romæ Epaphrodito cuidam, Neronis familiari, ſerviit; atque ad Marci usque Antonini tempora pervenit. Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus, Roma Hierapolin *) migravit; ratus verum eſſe quod eſt apud Tragicum: Patriam eſſe cujusque, ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extiiit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus ob ejus auctoritatem veniſſe tradat. Nos ad te nunc non lucernam Epicteti, ſed ejus imaginem animi, quæ multo plus lucis habeat,* Laurenti, *mittimus. Nam quum univerſam tuæ pulcherrimæ bibliothecæ ſupellectilem, quam tute nobis utendam conceſſiſti, nuperrime ſcrutarer; hoc unum merito opuſculum, quaſi ex horto floſculum, quod tibi offerrem, delibavi. Hic enim unus eſt liber, niſi me opinio fallit, qui & naturæ iſti tuæ ad magna quædam ſemper atque ardua excitatæ, & his tam duris temporibus, quibus te undique fortuna exercendum accepit, maxime omnium conveniat. Vale.*

*) Immo Nicopolin Epiri, ut ſatis notum. SCHW.

EPICTE-

EPICTETI ENCHIRIDION

ANGELO POLITIANO INTERPRETE.

CAP. I. [Nobis Cap. I. 1. 2.]

Quæ in Nobis ſint, quæve non: qualiave quæque ſint.

Eorum quæ ſunt, partim in nobis eſt, partim non eſt. In nobis eſt opinio, conatus, appetitus, declinatio, & (ut uno dicam verbo) quæcunque noſtra ſunt opera. Non ſunt in nobis, corpus, poſſeſſio, gloria, principatus, & uno verbo, quæcunque noſtra opera non ſunt. Quæ igitur in nobis ſunt, naturâ ſunt libera, nec quæ prohiberi impedirive poſſint. Quæ in nobis non ſunt, ea imbecilla, ſerva, & quæ prohiberi poſſint, atque aliena.

CAP. II. [Nobis Cap. I. 3.]

Quid ex eorum quæ Noſtra, quæque Aliena ſint, ignoratione notitiaque eveniat.

Si, quæ naturâ ſunt libera, ſerva putabis, & aliena quæ ſunt, propria, impedieris, dolebis, turbaberis, incuſabis Deos atque homines. Si vero quod tuum eſt, id ſolum tuum eſſe putabis, & alienum quod revera eſt, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, ne-

minem culpabis, neminem accuſabis, invitus nihil ages, nemo te lædet, inimicum non habebis.

CAP. III. [Nobis Cap. I. 4.]

Quod Aliena omittenda, Noſtra curanda; quodque utraque adſequi non eſt.

Si ergo talia expetis, memento non oportere modice commotum ea attingere, ſed partim omnino dimittere, partim in præſentia rejicere, ac primo tui ipſius curam agere. Si autem & hæc ipſa velis, regnare ſcilicet, dives eſſe, & domeſticos dirigere; fortaſſe neque hæc ipſa conſequeris, quia priora quoque expetis: illa vero nullo modo conſequeris, quæ ſola homini felicitatem pariunt.

CAP. IV. [Nobis Cap. I. 5.]

Quo nos pacto in aſpera quavis imaginatione gerere oporteat.

Continuo igitur in quavis aſpera imaginatione diſce conſiderare, imaginationem eſſe illam, neque id omnino eſſe quod videtur. Deinde ſcrutare id, & examina his regulis, quas habes; primâque hac & maxime, utrum circa ea ſit, quæ ſunt in nobis, an quæ non ſunt. Quod ſi circa aliquod eorum ſit, quæ in nobis non ſunt, promptum hoc eſto, Nihil ad me.

CAP. V. [Nobis Cap. II.]

Quomodo tractanda ſint, quæ in Nobis ſunt.

Memento, adpetitus promiſſionem eſſe, ut conſequaris quod appetis: declinationis autem promiſſionem, ut in id non incidas quod declinas. Qui ergo appetitus promiſſione excidit, infortunatus eſt: qui autem in

id,

id, quod declinat, incidit, male eſt fortunatus. Si ergo ſola declinas, quæ præter eorum naturam ſunt, quæ in te ſunt, nunquam in id incides quod declinabis. Morbum autem ſi declines, aut mortem, aut paupertatem, male fortunatus eris. Aufer igitur declinationem ab omnibus, quæ non ſunt in nobis, eamque transfer in ea, quæ præter eorum naturam ſunt quæ in nobis ſunt: appetitum vero penitus in præſentia aufer. Si enim appetis quæ in nobis non ſunt, ab aliquo eorum excidas neceſſe eſt: quantum vero eorum, quæ ſunt in nobis, appetere expediat, nondum tibi conſtat. Solo animi conatu aut avocatione utere leviter, & cum ſupputatione, & remiſſe.

CAP. VI. [Nobis Cap. III.]

Quomodo tractanda quæ in Nobis non ſunt.

In unoquoque eorum, quæ aut delectant, aut utilitatem præbent, aut diliguntur, memento conſiderare, quale id quidque eſt, incipiens a minimis. Si ollam diligis, dic, ollam diligo: eâ enim fractâ, non perturbaberis. Si filium tuum amas, aut uxorem, dic te hominem diligere: mortuo enim, non perturbaberis.

CAP. VII. [Nobis Cap. IV.]

Quomodo præparari in actionibus oporteat, ut perturbatione vacemus; ac primo, per Meditationem.

Quum rem quampiam aggreſſurus es, redige tibi in memoriam, qualisnam ea res ſit. Si lotum abis, præpone tibi quæcunque in balneo fiunt, irrorantes, inquietos, conviciantes, furantes; atque ita tutius rem aggredieris. Si autem continuo dices, lavari volo, propoſitumque meum, quod ſecundum naturam eſt, ſervare, & in quacunque re ſimiliter, non peccabis. Hoc

enim pacto ſi quid inter lavandum impedimenti accidit, in promptu hoc tibi erit: Non hoc volebam ſolum, ſed & meum propoſitum quod eſt ſecundum naturam, ſervare: non ſervabo autem, ſi moleſte feram quæ fiunt.

CAP. VIII. [Nobis Cap. V.]

De Perturbatione declinanda, per eorum naturæ conſiderationem, quæ nos perturbant.

Perturbant homines non res ipſæ, ſed rerum opiniones; ut, mors nihil terribile; alioqui & Socrati viſa foret: ſed quia opinio de morte terribilis, ideo illa terribilis. Igitur quum aut impediamur aut perturbemur, aut doleamus; nunquam alium accuſemus, ſed nos ipſos, hoc eſt, opiniones noſtras.

CAP. IX. [Nobis Cap. V. extr.]

Ratio ſuperioris præcepti; triplicisque hominum gradus adſignatio.

Ineruditi eſt, alios culpare, quum quid male agat. Ejus qui jam coepit erudiri, ſe ipſum. Eruditi, neque alium, neque ſe ipſum.

CAP. X. [Nobis Cap. VI.]

Quomodo tractanda quæ de externis videntur eligenda.

Ob nullam alienam excellentiam te efferas. Si equus ſuperbiens dicat, Pulcher ſum, ferendum eſſet. Tu vero quum dicis ſuperbiens, Pulchrum habeo equum; memento, te ob pulchrum equum ſuperbire. Quid eſt ergo tuum, præter uſum imaginationum? Ergo quum in uſu opinionum ſecundum naturam te habebis, tum vero ſuperbias: ob aliquod enim tuum bonum ſuperbies.

CAP. XI. [Nobis Cap. VII.]

Quæ nobis ex Externis concedantur, quoque iis pacto ſit utendum; per ſimilitudinem.

Quemadmodum in navigatione, ubi in portum eſt ventum, ſi exeas aquatum, incidit ut cochleas in itinere aut bulbulos colligas, animum tamen ad navigium intentum habere convenit, & ſæpe reſpicere an gubernator vocet; &, ſi vocet, omnia illa abjicere, ne vinctus eo conjiciaris inſtar pecudum: ſic in vita, ſi pro bulbulo aut cochleola uxorcula nobis aut filiolus præbeatur, nihil ſit prohibendum. Si autem gubernator vocet, curre ad navigium, relinquens hæc, neque reſpiciens. Si autem ſis ſenex, nunquam procul a navigio diſcede, ne forte vocatus deſis, inque id vinctus conjiciaris. Qui enim volens non ſequitur, neceſſitate hoc patietur.

CAP. XII. [Nobis Cap. VIII. & IX.]

Quo pacto ſine perturbatione & noxia Externis adquieſcere poſſimus.

Ne velis, quæ fiunt, fieri ut velis; ſed velis quæ fiunt, ut fiunt: & proſper eris. Morbus, corporis eſt impedimentum; propoſiti vero minime, niſi ipſum velit: claudicatio, cruris impedimentum eſt, propoſiti vero minime. Atque hoc in quocunque incidentium conſidera: invenieſque id alterius eſſe impedimentum, non tuum.

CAP. XIII. [Nobis Cap. X.]

Quod impoſſibilia non ſunt quæ præcipiuntur, quando vires animo adverſus omnia inſunt.

In quocunque incidentium memento tecum ipſo quærere, quam tu vim habeas ad ejus uſum. Si malum habeas, vim bonam invenies; ut, ad voluptates

continentiam: ſi labor offeratur, invenies robur: ſi convicium, patientiam. Atque hoc pacto aſſuetus, ab imaginationibus non perturbaberis.

CAP. XIV. [Nobis Cap. XI.]

Quales præbere nos oporteat, quum Externa amittimus.

Nunquam in re quapiam dicas, Perdidi hoc; ſed, Reddidi. Puer obiit? redditus eſt. Ager ereptus? nonne & hic redditus eſt? Sed malus eſt vir, qui abstulit. Quid ad te, per quem repetierit qui dedit? Quousque autem tibi præbeantur, velut alienorum curam habe, ut hoſpitii viatores.

CAP. XV. [Nobis Cap. XII.]

Reſponſio ad objecta, quæ de ſuperiori præcepto emergunt: ac regula, quâ talia eligentes, ab ærumnis non exerceamur.

Si proficere vis, dimitte has conſiderationes: Si rem meam neglexero, nutrimentis carebo. Niſi puerum puniam, malus erit. Præſtat enim fame obire ſine dolore & metu, quam in affluentia vivere cum perturbatione: præſtat & puerum malum eſſe, quam te infelicem dominari. *) Igitur a minimis incipias oportet. Effuſum eſt oleum; ablatum vinum? Conſidera, tanti abs te emi quietem ſecuritatemque animi: gratis autem nihil adquiritur. Si autem voces puerum, cogita, poſſe illum non audire, aut audientem nihil eorum agere, quæ velis. Sed non tanti is eſt, ut propter eum tute perturberis.

CAP. XVI.

*) Pari modo in noſtro cod. *Pariſ. g.* junguntur *κακοδαίμονα ἄρξαι*. At id non modo per ſe incommodum, ſed & hoc nomine prorſus non ferendum, quod ea ratione deſit imperativus, qui ad proxime ſequentem dictionem requiritur. Quare Politianus bis poſitum verbum *ἄρξαι* ſtatuit; primum in infinitivo, *dominari*; deinde in imperativo, *incipias oportet*. SCHW.

CAP. XVI. [Nobis, initium Cap. XIII.]

Contrà vulgi de nobis exiſtimationem.

Si proficere vis, ne moleſte feras, ſi propter ea, quæ extrinſecus ſunt, demens aut ſtultus videaris.

CAP. XVII. [Nobis. Cap. XIII.]

Adverſus inanem Gloriam.

Ne velis rei cujusquam gnarus videri. Et, ſi quibus eſſe aliquis videare, ne crede tibi ipſi. Scis enim, non facile eſſe, & propoſitum tuum ſecundum naturam ſervare, & iis qui ſunt extrinſecus, placere: ſed neceſſe eſt, ut, qui alterum curet, alterum negligat.

CAP. XVIII. [Nobis Cap. XIV. 1.]

Quibus ſtudendum ſit, quibus non ſit.

Si velis liberos uxoremque tuam & amicos vivere, *) ſtultus es. Quæ enim in te non ſunt, vis in te eſſe: & quæ aliena, tua. Atque ita, ſi puerum peccare non vis, ſtultus es. Vis enim, ut vitium non ſit vitium. Si autem velis appetens aliquid, eo non excidere, hoc potes: hoc igitur exercere potes.

CAP. XIX. [Nobis Cap. XIV. 2.]

Quæ nos ſervos faciant, quæve Liberos.

Dominus cuiusque eſt is, qui, quæ ille vult aut non vult, poteſt aut dare aut auferre. Qui ergo liber eſſe vult, neque velit quicquam, neque fugiat eorum quæ ſunt in aliis: alioqui ut ſerviat neceſſe eſt.

*) Græcam vocem πάντοτε, cum nonnullis e noſtris codicibus, prætermiſerat Politiani codex. Schw.

CAP. XX. [Nobis Cap. XV.]

Regula electionis præſentium, præteritorum, & futurorum, per Similitudinem.

Memento, oportere te in convivio verſari: in quo ſi fercula ad te perveniunt, extenta manu modeſte carpe. Si transit qui fert, ne eum detine: ſi nondum pervenit, ne procul appetitum extende, ſed expecta dum ad te veniat. Sic erga filios, ſic erga uxorem, ſic erga principatus, ſic erga divitias: erisque aliquando dignus deorum convivio. Si vero, quæ appoſita fuerint, non capies, ſed contemnes, tunc vero non modo deorum conviva, ſed collega eris. Id enim quum facerent Diogenes & Heraclitus, atque his ſimiles, merito & divini erant, & vocabantur.

CAP. XXI. [Nobis Cap. XVI.]

Quo pacto imaginationi moderandum circa ea quæ fugienda videntur.

Quum flentem videas in luctu, quia ejus filius aut peregre abſit, aut obierit, aut bona dilapidaverit; cave ne te imaginatio corripiat, tanquam in malis ſit ille, quum ſit in externis. Sed ſtatim in promptu habeto: Non hunc caſus hic torquet, (quia alium non torquet;) ſed opinio. Quantum igitur ad ſermonem pertinet, verſare audacter cum illo: quin imo &, ſi inciderit, ſimul geme: cave tamen, ne & intrinſecus gemas.

CAP. XXII. [Nobis Cap. XVII.]

Quid ad nos attineat, quidve ſupra nos ſit; aptiſſima ſimilitudine.

Memento, actorem te eſſe fabulæ, quamcunque is velit, qui docet: ſi brevem, brevis; ſi longam longæ.

gæ. Si mendicum agere te velit, & tunc ingenioſe age: ſi claudum, ſi principem, ſi privatum. Ad te enim pertinet, datam tibi perſonam bene agere: eligere, ad alium.

CAP. XXIII. [Nobis Cap. XVIII.]

Quo pacto & in Adverſarum expectatione imaginationi moderandum ſit.

Si corvus adverſum crocitabit, ne te imaginatio corripiat; ſed ſtatim tecum ipſe dijudica, & dic: Nihil mihi hæc ſignificant, ſed vel corpori meo, vel gloriolæ, vel natis, vel uxori. Mihi vero omnia proſpera ſignificant, ſi voluero. Quicquid enim horum incidat, in me eſt ut ex iis utilitatem capiam.

CAP. XXIV. [Nobis Cap. XIX. 1.]

Cauſa ſuperioris ſenſus, & quaſi concluſio.

Invictus eſſe poteris, ſi in nullum certamen deſcendes, quod ut vincas, in te non eſt.

CAP. XXV. [Nobis Cap. XIX. 2.]

Quæ via ad Libertatem expeditiſſima ſit.

Vide, ne quenquam, quem tu aut honore aut potentia aut fama præſtantem videas, beatum dicas, ab imaginatione videlicet corruptus. Nam ſi ſubſtantia boni in iis eſt, quæ ſunt in nobis, ibi neque invidia, neque æmulatio locum habet. Tu autem non imperator aut conſul eſſe vis, ſed liber. Vna autem via ad hoc eſt, contemptus eorum quæ in nobis ſunt.

CAP. XXVI. [Nobis Cap. XX. & XXI.]

Solutio eorum, quæ ſuperioribus obſtare videntur.

Memento, non qui conviciatur, aut verberat, injuriam facere; ſed opinionem de hoc, velut injuriam facere. Quum te igitur quis irritat, tua te opinione ſcito irritari. Quamobrem a principio enitere, ne te imaginatio corripiat. Si enim ſemel per aliquod tempus eam continebis, facilius tui ipſius compos eris. Mors, & exilium, & omnia quæ terribilia videntur, ante oculos tibi continuo ſunto; maxime vero omnium mors: neque quicquam unquam humile cogitabis, neque quicquam cupies nimis.

CAP. XXVII. [Nobis Cap. XXII.]

SECVNDA PARS; *Qua eum, qui jam profecerit, inſtituit; eaque primo diſſolvit, quæ philoſophari incipientibus occurrunt.*

Si Philoſophiam cupis, præpara te continuo, ut irridearis, ut ſubſanneris a multis; ut dicant: Repente nobis Philoſophus emerſit; &, Vnde nobis hoc ſupercilium? Tu vero ſupercilium quidem ne habe: quæ vero tibi optima videntur, ita retine, tanquam ſis a Deo in hac acie collocatus. Quod ſi perſiſtes in iisdem, & qui te prius irridebant, iidem poſtea admirabuntur. Si vero iis terga dederis, duplici irriſione afficieris.

CAP. XXVIII. [Nobis Cap. XXIII.]

*Quod a ſe ipſo ad externos *) converſio, Philoſophi ſtatum deſtruit.*

Si quando evenerit, ut ad ea, quæ extra ſunt, te convertas, velisque cuipiam placere, ſcito, te de ſtatu decidiſſe.

*) Videtur *ad externa* ſcripſiſſe, non *ad externos*. Sane ſic mox perſpicue in ipſius contexti verſione ſcripſit, *ad ea quæ extra ſunt*. SCHW.

cidiſſe. Satis igitur tibi in omnibus ſit, Philoſophum te eſſe. Si autem videri etiam vis, tibi ipſi videare, & ſatis erit.

CAP. XXIX. [Nobis Cap. XXIV.]

Solutio emergentium in ejus animo cogitationum, qui Philoſophiam aggrediatur.

Hæ te cogitationes non crucient: Honore carebo, neque usquam ullus ero. Si enim carere honore, in malis eſt; (ut certe eſt:) non potes in malo eſſe propter aliud, non magis quam in turpi. Nunquid igitur tuum opus eſt, principatu pótiri, convivio accipi? Minime. Quomodo igitur hoc eſt honore carere? Quomodo vero neque usquam ullus eris, quem in iis ſolis eſſe oportet, quæ ſunt in te, in quibus tibi ipſi maxime *) eſſe licet? Sed amicis prodeſſe non potero? Quid tu ais, prodeſſe? Non habebunt abs te argentum? neque eos cives Romanos facies? Quis tibi ergo dixit, eſſe hæc in nobis, & non aliena opera? Quis autem poteſt dare alteri, quod ipſe non habet? Poſſide igitur, inquit, ut & nos habeamus. Si poſſum poſſidere ſervans verecundum, fidum, & magnanimum; oſtende viam, & poſſidebo. Si vero æquum ducitis, mea me bona perdere, ut vos quæ bona non ſunt acquiratis, vos ipſi videte, quam iniqui ſitis, quamque ingrati. Quod ſi fidum verecundumque amicum argento præponitis, in hoc vos mihi opitulamini: neque ea me agere æquum ducite, quibus hoc perdam. Sed patria, quantum in me erit, adiumento carebit. Rurſus, quod tu hoc ais adiumentum? Porticus non habebit per te, neque balneas? Quid tum? neque enim calceos habet per cerdonem, neque arma per fabrum? Satis eſt autem, ſi ſuum quisque opus expleat. Quod ſi ei quempiam alium compares civem fidum

*) Vide, ne *maximi* ſcripſerit, aut *maximo*. SCHW.

fidum & verecundum, nihil-ne ei prodes? Vtique. Neque tu igitur inutilis illi eris. Quo igitur ordine in civitate ero? Quo poteris, ſervans ſimul te fidum & verecundum. Quod ſi, dum illi prodeſſe velis, hæc perdas, quem tu illi uſum adferes, qui impudens infidusque evaſeris?

CAP. XXX. [Nobis Cap. XXV.]

Continuatio eorum ſolutionis, quæ philoſophari incipientem impediunt.

Præpoſitus tibi eſt quiſpiam in convivio, aut in ſalutatione, aut in conſilio? Si hæc bona ſunt, gaudere te oportet, quia his potitus ſit ille: ſi mala, ne ægre fer, quia tibi non acciderunt. Memento autem, non poſſe te, hæc ſolummodo facientem, paria cum cæteris conſequi in his quæ in nobis non ſunt. Quomodo ergo paria habere poteſt, alicujus fores non frequentans, cum eo qui frequentat; non deducens, cum deducente; non laudans, cum laudante? Injuſtus igitur eris atque inexplebilis, ſi his nequaquam relictis, quibus illa emuntur, ea gratis volueris. Sed quanti emuntur lactucæ? Obolo, ſi ita contingat. Vt igitur, quum quis obolum præbens accipiat lactucas, tu non præbens non accipias, haud minus habere te cenſes eo qui accipit: (ut enim ille habet lactucas, ſic tu obolum non dediſti:) eodem modo hic evenit. Non vocaris ad cujusquam convivium? Non enim, quanti convivium emitur, dediſti. Laude id vendit; miniſterio vendit. Da igitur, ſi tibi conducit, quanti emitur. Quod ſi & illa amittere non vis, & hæc accipere, inexplebilis es, & ſtolidus. Nihil igitur habes pro coena? Nempe habes, quod non laudas quem non vis: quod non ea perfers, quæ ad ejus limen perferuntur.

CAP. XXXI.

CAP. XXXI. [Nobis Cap. XXVI.]

Quæ ſint communia etiam ex Naturæ voluntate.

Voluntas naturæ perpendi ex his poteſt, in quibus alteri ab alteris non differimus. Velut, quum alienus puer fregerit poculum, in promptu ſtatim eſt, eſſe id ex iis quæ fiunt. Scito igitur, quum tuum fuerit fractum, talem te eſſe oportere, qualis fueris, quum alienum frangeretur. Idem ad majora quoque transfer. Alienus obiit filius, aut uxor: nemo eſt qui non dicat, humanum id eſſe. Sed quum ſuus cujusque obiit, ſtatim, Hei mihi! &, Me miſerum! Oportebat autem meminiſſe, quid nobis accidat, quum de aliis idem audimus.

CAP. XXXII. [Nobis Cap. XXVII.]

Mali naturam in mundo non eſſe.

Quemadmodum non ideo ſagittarii ſignum figitur, ut non attingatur: ſic neque mali natura in mundo ſit.

CAP. XXXIII. [Nobis Cap. XXVIII. & XXIX. 1.]

Quæ putanda ſit Animi perturbatio; quidve agendum, ne in eam incidamus.

Si quis tuum corpus imperium habenti traderet, ægre ferres. Quod autem tu tuam mentem cuivis tradis, ut, quum tibi convicia dicuntur, perturbetur illa & confundatur, nonne te pudet? Quidquid igitur aggreſſurus es, ejus initium primo, tum quid deinceps ſequatur, conſidera: atque ita rem aggrediare. Id ſi non feceris, nunquam ipſam prompte aggredieris, nihil eorum cogitans quæ futura ſunt. Poſtmodum vero, cum quædam apparebunt turpia, pudore afficieris.

CAP. XXXIV. [Nobis Cap. XXIX. 2 ſeqq.]

Efficax conſiderandi exemplum, quid quaque in re, quam ſimus aggreſſuri, accidere poſſit.

Vis Olympia vincere? Et ego, per Deos; magnificum enim eſt. Sed conſidera & initia & conſequentia, atque ita rem aggredere. Oportet bene ſe inſtituere, neceſſariis veſci, abſtinere condimentis, exerceri ad neceſſitatem, ad præſcriptam horam, in æſtu, in frigore, frigidam non bibere, non vinum, ſi ita ferat res; totum te denique præfecto ipſi, ceu medico, tradere: tum in certamen prodire, & interdum manum vulnerari, talum diſtorqueri, multam haphen deglutire, interdum vero & flagellari; poſtque hæc omnia ſuperari. His animadverſis, ſi adhuc vis, abi certatum: ſin minus, inſtar puerorum deges, qui nunc palæſtritæ ludunt, nunc gladiatores, nunc tuba canunt, mox tragoedum agunt. Ita & tu nunc athleta, nunc gladiator, nunc orator, nunc philoſophus; toto vero animo nihil: ſed velut ſimius, quicquid cernis, imitaris; aliudque ex alio tibi placet. Non enim cum animadverſione rem aggreſſus es, neque circumſpectans, ſed temere, & per frigidam cupiditatem. Sic nonnulli quum philoſophum intuentur, aut quum a quopiam audiunt, Bene Socrates dicit, & qui poteſt dicere ut ille? volunt & ipſi ſtatim philoſophari. Homo conſidera primo, quænam aut qualis ſit ea res quam aggrederis: deinde naturam tuam conſule, utrum id tolerare poſſis. Vis eſſe luctator, aut pentathlus? Aſpice brachia tua, aſpice lumbos, aſpice femora. Aliud enim aliis aptum rebus natura parens largita eſt. An te cenſes, hujusmodi rebus ſtudentem, eodem modo veſci poſſe, eodem modo potum ſumere, eodem modo iraſci, eodem modo moerere? Vigilare oportet, laborare, ſecedere a propriis bonis, a pueris contemni, derideri ab omnibus, univerſis in rebus minus auctoritatis habere, in honore, in magiſtratu,

ſtratu, in judicio, in cæteris omnibus. Hæc, inquam, omnia conſidera; &, utrum pro his indolentiam, libertatem, quietem malis, animadverte. Quod ni malis, cave ea aggrediaris; ne inſtar puerorum, modo Philoſophus, modo publicanus, paulo poſt rhetor, poſtremo Cæſaris procurator fias. Hæc invicem nequaquam conveniunt. Illud oportet, hominem eſſe te vel bonum vel malum: aut ad interiora te vertas neceſſe eſt, aut ad exteriora: vel Philoſophi locum teneas, vel idiotæ.

CAP. XXXV. [Nobis Cap. XXX.]

Quod Officia a Natura ducuntur; quodque, ut ſe quisque adverſus quempiam habeat, conſiderantur. Tum de Officiis erga Homines.

Officia habitibus penſantur. Pater appellatur: curandus eſt; cedendum ei in omnibus; ferendus, quum aut objurgat, aut verberat. Sed malus pater eſt? At natura te non bono patri, ſed patri conciliavit. Frater injurius eſt? Vide, quo tu loco ſis, non quid ille faciat. Propoſitum tibi eſt, ut ſecundum naturam tu facias. Nemo enim te lædit, niſi volentem: tum læſus eris, quum te lædi opinaberis. Sic ergo a cive ad civem, a vicino ad vicinum, ab imperatore ad imperatorem officium invenies, ſi conſiderare habitus aſſueſces.

CAP. XXXVI. [Nobis Cap. XXXI.]

Officia erga Deos.

Pietatis erga Deos id maximum eſſe ſcito, ut de ipſis bene ſentias; putesque & eos eſſe, beneque ac recte gubernare: tum ut ita te compares, parêre eis, atque omnibus cedere quæ fiant, neque invitum ſequi, quaſi omnia ex optimo conſilio efficiantur. Hoc enim pacto neque Deos unquam culpabis, neque incuſabis,

quaſi neglectus. Id vero aliter efficere non potes, niſi ab iis te avoces, quæ in nobis non ſunt; inque iis tantum, quæ ſunt in nobis, bonum ac malum ponas. Quod ſi eorum aliquid bonum eſſe aut malum opineris, neceſſe eſt, ut, quum ea non conſequaris quæ velis, aut in ea incidas quæ nolis, conqueraris, atque oderis ejus rei cauſam. Omne ad hoc animal natum eſt, ut, quæ noxia videntur, eorumque cauſas, fugiant, atque ab his avertantur; utilia vero, & eorum cauſas, quærant atque admirentur. Non poteſt igitur, qui ſe lædi putat, eo quod lædere videtur gaudere: unde et ipſa læſione gaudere impoſſibile eſt. Vnde et patri filius conviciatur, quum his, quæ bona videntur, filium non impertit. Et Polinicen atque Eteoclem hoc inter ſe discordare compulit, quod tyrannidem bonum eſſe putabant. Propter hoc agricola conviciatur diis, propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc ipſum quibus aut uxores aut liberi interiere. Vbi enim utilitas, ibi pietas. Quamobrem, qui ea curat appetere atque evitare quæ oportet, is eo tempore etiam pietatem curat. Libare autem et ſacrificare ſecundum patrios mores unumquemque decet pure, absque laſcivia, absque negligentia, non parce, non ſupra facultatem.

CAP. XXXVII. [Nobis Cap. XXXII.]

Qualem ſe ad Divinationem adhibere, de quibus Vatem conſulere, quomodo divinationibus uti oporteat: in quo ſimul et officium erga Deos et erga nos ipſos exiſtit.

Quum ad Divinationem accedis, memento, ignorare te quid ſit eventurum, atque ideo vatem adire, ut ex eo id audias. Quale autem quidque ſit, ſi philoſophus es, non ignoras. Si enim ex iis eſt, quæ in nobis non ſunt, neceſſarium profecto eſt, neque bonum id eſſe, neque malum. Tolle igitur abs te, quum vatem adis, appetitum ac declinationem: aliter enim tremens

va-

vatem adibis. Sed quum noris, quicquid eventurum ſit, ſusque deque eſſe, & nihil ad te; licebit, quodcunque id ſit, eo bene uti; neque te quisquam prohibebit. Fidens igitur deos, tanquam conſultos, adi. Mox, ubi tibi quid conſuluerint, memento, quos in conſilium acceperis; quibusque ſit obaudire, niſi parueris. De his autem (ut & Socrates dictabat) conſulendus eſt vates, quorum omnis conſideratio relationem ad exitum habet; cujus cognoſcendi occaſio neque ex ratione nobis, neque ex arte aliqua, ſit præbita Quamobrem quum tantum periclitandum tibi fuerit cum amico aut cum patria; ne conſule, an periclitaturus ſis. Nam ſi tibi vates dixerit, adverſa apparuiſſe exta, manifeſtum eſt aut mortem ſignificari, aut corporis impedimentum, aut exilium. Sed dictabit ratio, teque confirmabit, ut cum amico & patria pericliteris. Maximo igitur vati, hoc eſt, ipſi Pythio intende, qui eum de templo expulit, qui amico opem non tulerit.

CAP. XXXVIII. [Nobis Cap. XXXIII. 1 - 3.]

Officia erga Nos ipſos: ac de iis primo, quæ ad morum conſtantiam faciunt, quæve eam impediunt: & de Sermone inprimis ac Silentio.

Statue tibi ipſi formulam quandam ac regulam, quam deinceps ſerves, & quum tecum ipſe es, & quum in homines incidis. Silentium ſit plurimum; loquere neceſſaria, & paucis, & raro. Aut quandoque, quum te ad aliquid dicendum tempus vocat, dic quidem, ſed non de quavis re, non de gladiatorum pugna, non de curſu equorum, non de athletis, non de epulis vel poculis ſingulatim: maxime vero omnium non de hominibus, vituperans, aut laudans, aut cum cæteris judicans. Si igitur poſſis, demuta eorum ſermones, qui

tecum ſunt, in id quod deceat. Quod ſi inter extraneos te deprehenſum videas, tace.

CAP. XXXIX. [Nobis Cap. XXXIII. 4.]

De Riſu.

Riſus neque multus ſit, neque ob multa, neque ſolutus.

CAP. XL. [Nobis Cap. XXXIII. 5.]

De Jurejurando.

Jusjurandum refuge, ſi poſſis, prorſus: ſi minus, quum licet.

CAP. XLI. [Nobis Cap. XXXIII. 6.]

Adverſus Cupiditatem; ac primo, de Conviviis.

Convivia cum extraneis ac vulgaribus reſpue. Quod ſi quando tempus incidat, intentum habe animum, ne in vulgarem ſtatum defluas. Scias enim, neceſſarium eſſe, qui cum inquinato conflictetur, & ipſum inquinari.

CAP. XLII. [Nobis Cap. XXXIII. 7.]

De eorum, quæ ad Corpus pertineant, uſu.

Quod ad corpus attinet, ad purum usque uſum ſume; velut cibum, potum, veſtem, domum. Quod autem ad gulam aut delicias pertinet, penitus circumſcribe.

CAP. XLIII.

CAP. XLIII. [Nobis Cap. XXXIII. 8.]

De re venerea.

Circa rem veneream, quantum in nobis ſit, ante nuptias pure agendum eſt. Quod ſi cogimur, quæ tamen ſunt legitima, aſſumenda. Ne ſis tamen moleſtus utentibus, neque redargutor; neve ſæpius objice, te non uti.

CAP. XLIV. [Nobis Cap. XXXIII. 9.]

Adverſus iracundiam; & quales nos erga Detractores præbeamus.

Si quis ad te deferat, Ille de te male dicit; ne excuſa quæ dicantur, ſed reſponde: Ignorat ille & alia quæ mihi adſunt mala, alioqui non ſola hæc diceret.

CAP. XLV. [Nobis Cap. XXXIII. 10.]

De Spectaculorum cupiditate.

Ad Theatra ſæpe accedere neceſſarium non eſt. Quod ſi quando tempus incidat, cave, ne cuiquam magis ſtudere videaris, quam tibi. Velis, quæ fiunt, ita fieri, ut fiunt: eum tantummodo vincere, qui victor fuit. Status autem ne ſit gravis, ſed conſtans cum quadam lætitia. Egreſſus ſpectaculo, multa de his, quæ facta ſint, ne diſputa, quando ad te corrigendum non faciunt; neque de omnibus ſermonibus, qui dicti ſint.

CAP. XLVI. [Nobis Cap. XXXIII. 11.]

De Auſcultationum cupiditate.

Ad recitantes ne accede, neque his vel raro interſis. Quod ſi interſis, gravitatem conſtantiamque ita ſerva, ut moleſtia vaces.

CAP. XLVII. [Nobis Cap. XXXIII. 12.]

De congreſſu cum Potentioribus.

Congreſſurus cum aliquo, & eorum præſertim qui potentiores videntur, præpone tibi, quid in hoc feciſſet Socrates aut Zeno. Neque dubitabis, quo te pacto gerere oporteat.

CAP. XLVIII. [Nobis Cap. XXXIII. 13.]

Quomodo præparare nos debeamus, Potentiorem adituri.

Quum aditurus quempiam eorum es, qui magna poſſunt, præpone tibi ipſi, fore ut non admittaris intro ad eum, ut excludaris, ut tibi fores non pateant, ut te ille negligat. Tum cogita, an cum iis eum adire expediat. Vbi adieris, fer quæ fiunt: neque tu tecum dicas unquam, Talia non merebar. Vulgare enim eſt, quæ extrinſecus ſunt, calumniari.

CAP. XLIX. [Nobis Cap. XXXIII. 14-16.]

De Congreſſibus cum plurimis.

In congreſſibus abſit, ut de tuis aut operibus aut periculis nimium atque immodice memineris. Non enim, quemadmodum tibi de tuis periculis meminiſſe, ita & aliis, quæ tibi acciderint, audire eſt jucundum. Abſit etiam, ut riſum moveas: eſt enim res vulgaris, & neſcio quo modo ducit ad vilitatem: & hæc unà venerationem, qua te proſequantur qui adſint, remittere poteſt. Nonnunquam vero & in ſermonis obſcoenitatem trahit. Quod ſi quando incidat, tum, ſi res & tempus fert, obſcœnitate utentem increpa: ſin minus, at ſaltem taciturnitate & rubore oſtende, eum te ſermonem ferre iniquo animo.

CAP. L. [Nobis Cap. XXXIV.]

Quomodo reſiſtendum Voluptati.

Quum voluptatis cujuspiam imaginationem capis, quemadmodum in cæteris, ſerva te ipſum, ne ab ea corripiaris. Sed excipiat te res ipſa, atque aliquod tute ſpacium cape. Tum utrumque tempus animo voluta, & quo voluptate potieris, & quo jam potitus, pœnitentia adficieris. Teque ipſum tute increpa. His vero oppone, quantopere, ſi abstinueris, gaudebis, teque ipſum tute laudabis. Quod ſi res poſtulare videtur, ut rem aggrediaris; cave, ne ſuis te blandimentis atque illecebris ſuperet. Tum oppone, quam melius ſit, hujus certaminis victoriam tibi ipſi conſcire.

CAP. LI. [Nobis Cap. XXXV. & XXXVI.]

Agendum bonum propter ſe ipſum, reliquis [neglectis;] ac primò de Juſtitia.

Quum judicaris faciendam tibi rem, idque facias; ne da operam, quo minus te facientem alii videant, etiamſi aliud quippiam ea de re multi ſint opinaturi. Si enim non recte facis, ipſum opus fugiendum eſt: ſi recte, ne metue increpaturos non recte. Vt enim hoc, Aut dies, aut nox eſt, adverſus disjunctum magnam habet dignitatem; adverſus autem conjugatum, indignitatem: ſic & majorem partem eligere, magnam erga corpus dignitatem habet; ad ſervandam autem quam in convivio communionem oportet, indignitatem habet. Si quando igitur cum aliquo convivaris; memento, ne ad eorúm quæ appoſita ſunt dignitatem adverſus corpus aſpicias: ſed adverſus quoque animum, qualem decet convivam, te ſerva.

CAP. LII. [Nobis Cap. XXXVII.]

Quod non bonum ſimpliciter, ſed quod nobis faciat, eligendum.

Si perſonam induiſti ſupra tuas vires, neque eam ſuſtines, &, quod implere potueras, omiſiſti.

CAP. LIII. [Nobis Cap. XXXVIII.]

Quomodo animum vel ab irrationalibus affectibus vel a ſuo perverſo judicio ſervemus.

Inter deambulandum quemadmodum caves, ne clavum calces, aut pedem diſtorqueas: ita cave, ne quod id te ipſo dominatur, offendas. Et hoc ſi in quavis re ſervemus, tutius illam aggrediemur.

CAP. LIV. [Nobis Cap. XXXIX.]

De eorum, quæ ad Corpus pertineant, poſſeſſione.

Modus poſſeſſionis unicuique corpus eſt, velut pes calcei. Si in hoc ergo conſiſtas, modum ſervabis: ſi excedas, in præceps feraris neceſſe eſt. Velut in calceo, ſi ſupra pedem extendas, fit aureus calceus, deinde purpureus, deinde punctabundus. Nullus enim terminus eſt, ubi modum ſemel exceſſeris.

CAP. LV. [Nobis Cap. XL.]

De officio & cura erga Uxorem.

Mulieres ſtatim a decimo quarto anno dominæ vocantur: his enim viri ob concubitum blandiuntur. Virorum ergo culpâ ſibi deinceps nimis placent. Monendæ igitur ſunt, fore apud nos in honore nihil ob aliud, niſi ſi modeſtæ ſint, & virum revereantur.

CAP. LVI. [Nobis Cap. XLI.]

Degeneris ſignum; deque nimio Corporis cultu.

Degeneris ſignum eſt, inſiſtere iis quæ corporis ſunt, ut, plurimo exercitio, plurimo corporis cultui. Sed

Sed & conſenſus cujusdam ſupervacanei ſignum eſt: quibus enim gaudemus, cum iisdem conſentimus. Oportet igitur nimiam corporis curam velut abs re eſſe arbitrari: maxime vero curam ejus habere, quod ipſo utitur corpore.

CAP. LVII. [Nobis Cap. XLII.]

Præceptum ad Patientiam & Manſuetudinem.

Quum quisquam tibi male facit aut dicit, memento, illum ſuo ſe officio fungi arbitrantem facere aut dicere. Eſſe igitur non poteſt, ut is, quod tibi videtur, ſequatur, ſed quod ſibi ipſi. Quod ſi male ſibi videtur, ipſe læditur, qui & deceptus eſt. Verum enim conjugatum, ſi quisquam falſum arbitretur, non conjugatum ipſum læditur, ſed qui decipitur. Si ab his igitur movearis, mitem te adverſus convicianten præbebis. Loquere igitur: ſic in quavis re ipſi eſt viſum.

CAP. LVIII. [Nobis Cap. XLIII.]

Quod res omnes partim alteræ alteris conſentiunt, partim disſident.

Omnis res duas habet anſas: alteram, qua ferri poſſit: alteram, qua non poſſit. Frater ſi injurius ſit, ne eum inde capias, quod ſcilicet eſt injurius; hæc enim ejus anſa eſt, qua ferri non poſſit: ſed inde magis, quod frater eſt, quod tecum educatus; atque ita inde eum capias, unde ferri poſſit.

CAP. LIX. [Nobis Cap. XLIV.]

De ſermonum congruentia.

Hi ſermones non congruunt: Ego ſum ditior te; ego igitur melior ſum. Ego ſapientior te, ego igitur me-

CAP. LII. [Nobis Cap. XXX

Quod non bonum ſimpliciter, ſed quod nobis ſ

Si perſonam induiſti ſupra tuas vir
ſuſtines, &, quod implere potueras, om

CAP. LIII. [Nobis Cap. XXX

Quomodo animum vel ab irrationalibus a
perverſo judicio ſervemus.

Inter deambulandum quemadmod
clavum calces, aut pedem diſtorqueas: it
in te ipſo dominatur, offendas. Et ho
ſervemus, tutius illam aggrediemur.

CAP. LIV. [Nobis Cap. XXXI

De eorum, quæ ad Corpus pertineant,

Modus poſſeſſionis unicuique corpus
calcei. Si in hoc ergo conſiſtas, modu
excedas, in præceps feraris neceſſe eſt.
ceo, ſi ſupra pedem extendas, fit aureu
inde purpureus, deinde punctabundus.
terminus eſt, ubi modum ſemel exceſſeri

CAP. LV. [Nobis Cap. XL.]

De officio & cura erga Vxorem

Mulieres ſtatim a decimo quarto an
vocantur: his enim viri ob concubitum
Virorum ergo culpâ ſibi deinceps nimis pl
nendæ igitur ſunt, fore apud nos in ho
aliud, niſi ſi modeſtæ ſint, & virum rever

CAP. LVI. [Nobis Cap. XLI.]

Degeneris ſignum; de qua nimio Corporis

Degeneris ſignum eſt, inſiſtere iis qu
ſunt, *ut*, plurimo exercitio, plurimo cor

Nobis Cap

lerantiæq

orpuſculo,
x quavis occ
ſint mendic
: tum quod
Quod ſi ex
:um ipſe hoc
qui vim patier
cent, ſtatuas
Oſtentator e
ſtinentiæ bona
multorum opin

Nobis Cap. XLVII

, *Ineruditi, Ph*
cientis.

mula eſt: nunqua
umentum, ſed
a: omnem utilita
ſtare. Signum
, neminem laudat,
at, nihil de ſe ipſo
iat. Quum in re
r, ſe ipſum accuſa
t laudantem ipſe ſec
at. Degit autem int
orum, quæ ſunt in ſe
itatem perveniat: app
eclinationem vero in
L 5

ub quidem ab auctoris me
ſus aberraverat ille interpr

melior te. Hi autem magis congruunt: Ego te ditior ſum; mea igitur poſſeſſio, quam tua, melior eſt. Ego te ſapientior; mea igitur oratio, quam tua, melior. Tu vero neque poſſeſſio es, neque oratio.

CAP. LX. [Nobis Cap. XLV.]

De judicio rerum exacto.

Lavatur quis cito? Ne dicas, male eum lavari, ſed cito. Bibit quis multum vini? Ne dicas, Male; ſed, Multum. Niſi enim ejus conſilium ſcias, unde ſcis, an male? Sic enim accidet, ut aliorum adprehenſivas imaginationes accipiamus, aliis autem aſſentiamus.

CAP. LXI. [Nobis Cap. XLVI.]

Adverſus gloriam atque Oſtentationem; & primo circa Scientiam.

Nullo modo te ipſum dixeris Philoſophum; neque multum loquere inter eruditos de ſpeculationibus: ſed fac aliquid ex ipſis ſpeculationibus. Veluti, in convivio, ne dic quo pacto oporteat comeſſe; ſed comede, ut oportet. Memento enim, & Socratem undecunque abstuliſſe oſtentationem. Quod ſi de aliqua ſpeculatione ſermo inter ineruditos incidat, tace ut plurimum: magnum enim periculum eſt evomere quæ non concoxeris. Et quum quis dixerit, te nihil ſcire, idque te non remordeat, tum ſcito initium eſſe operis. Nam & oves non herbam evomentes paſtoribus oſtendunt, quantum comederint; ſed cibum intus concoquentes, vellera extra ferunt & lac. Et tu igitur ne ſpeculationes ineruditis oſtenta, ſed ex his concoctis opera.

CAP. LXII. [Nobis Cap. XLVII.]

Adverſus ſobrietatis tolerantiæque oſtentationem.

Quum attenuato ſis corpuſculo, ne tibi ob id place. Neque, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. Sed cogita, quam ſint mendici abstinentiores nobis, quamque tolerantiores: tum quod alia non habeamus bona, quæ alii habent. Quod ſi exerceri velis ad laborem ac patientiam, tecum ipſe hoc fac: neque ab externis videri velis, ut qui vim patientes a potentioribus, quo populum convocent, ſtatuas inſcendunt, & ſe vim pati clamant. *) Oſtentator enim totus extra vergit, & patientiæ atque abstinentiæ bona deſtruit, quum eorum finem ſtatuit eſſe multorum opinionem.

CAP. LXIII. [Nobis Cap. XLVIII.]

Deſcriptio triplicis habitus, Ineruditi, Philoſophi, & Proficientis.

Ineruditi ſtatus & formula eſt: nunquam a ſe ipſo expectare utilitatem aut augmentum, ſed ab externis. Philoſophi ſtatus & formula: omnem utilitatem ac nocumentum a ſe ipſo expectare. Signum Proficientis hoc eſt: neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem accuſat, nihil de ſe ipſo dicit, ceu ſi ſit aliquis, aut aliquid ſciat. Quum in re quapiam aut impeditur aut prohibetur, ſe ipſum accuſat. Et, ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum: &, ſi vituperet, non ſe expurgat. Degit autem inſtar valetudinarii, cavens aliquid eorum, quæ ſunt in ſe, commovere priusquam ad ſoliditatem perveniat: appetitum omnem a ſe ipſo ſuſtulit: declinationem vero in ea tantum,

 tum,

*) Temere hæc e Simplicii Comment. p. 313 ſeq. translata ſunt; ubi quidem ab auctoris mente prorſus aberraverat ille interpres. Schw.

tum, quæ ſunt contra naturam, eorum videlicet quæ ſunt in nobis, transtulit: conatu ad omnia remiſſe utitur: an ſtultus, an rudis dicatur, minime curat: utque uno explicem verbo, quaſi adverſarium ſe ipſum obſervat, & quaſi inſidiatorem.

CAP. LXIV. [Nobis Cap. XLIX.]

Quod verba propter opera.

Quum quis ideo gloriatur, quod Chryſippi ſententias interpretetur, dicat ipſe ſecum: Niſi operte Chryſippus ſcripſiſſet, nequaquam haberem unde gloriarer. Sed ſcripſit Chryſippus, non ut quis eum interpretaretur, ſed ut ſecundum ſe operaretur. Si ergo ſcriptis utar, tum eorum bono fuero conſecutus. Si autem interpretantem admirer, aut etiam interpretari ipſe poſſim, Grammaticum, non Philoſophum, admirer aut agam. Quid autem prodeſt, medicamenta quædam inveniſſe deſcripta, eaque intelligere atque aliis tradere, ipſummet ægrotantem minime eis uti.

CAP. LXV. [Nobis Cap. L.]

Quod in his perſeverandum.

In propoſito perſeverandum, velut in lege, eſt. Perſta igitur, velut, ſi hæc transſcendas, impius ſis futurus. Quod ſi quis de te dixerit, ne cura: id enim non tuum eſt.

CAP. LXVI. [Nobis Cap. LI.]

Quod ſuperſedendum non eſt, ſed quamprimum ad hæc incumbendum.

Quo te usque differs, ut jam te aliquando dignum his, quæ optima ſunt, putes, neque unquam transgredi hæc ſtatuas? Quod ſi diem de die termino adjicias, non proficis, ſed deficis. Jam nunc igitur adſueſce, ut tanquam perfectus vivas, omnibusque quæ accidant recte utaris. Et quæcunque in re arbitrare propoſitum tibi certamen: neque ullum diem negligas: quo enim die non proficis, deficis. Hoc igitur pacto Socrates virorum omnium ſapientiſſimus evaſit. Quod ſi ipſe nondum es Socrates: at vivere debes, ut qui Socrates velis eſſe.

CAP. LXVII. [Nobis Cap. LII.]

Tres loci in Philoſophia, eorumque inter ſe ordo.

Primus ac maxime neceſſarius locus eſt in Philoſophia, qui ad uſum ſpeculationum pertinet; velut eſt, Non mentiri. Secundus, qui ad demonſtrationes; velut eſt, cur mentiri non oporteat. Tertius, qui ad confirmandas & proſpiciendas *) ſpectat: hoc eſt, quo pacto, & unde demonſtrare id poſſimus verum eſſe aut falſum. Igitur tertius quidem locus neceſſarius eſt ob ſecundum; ſecundus vero ob primum; maxime omnium neceſſarius, & in quo quieſcere oporteat, primus eſt. Nos vero contra facimus: tertio enim loco immoramur, inque eo omne noſtrum ſtudium conterimus.

CAP.

*) Vide, ne *perſpiciendas* ſcripſerit. Schw.

tecum ſunt, in id quod deceat. Quod ſi inter extraneos te deprehenſum videas, tace.

CAP. XXXIX. [Nobis Cap. XXXIII. 4.]

De Riſu.

Riſus neque multus ſit, neque ob multa, neque ſolutus.

CAP. XL. [Nobis Cap. XXXIII. 5.]

De Jurejurando.

Jusjurandum refuge, ſi poſſis, prorſus: ſi minus, quum licet.

CAP. XLI. [Nobis Cap. XXXIII. 6.]

Adverſus Cupiditatem; ac primo, de Conviviis.

Convivia cum extraneis ac vulgaribus reſpue, Quod ſi quando tempus incidat, intentum habe animum, ne in vulgarem ſtatum defluas. Scias enim, neceſſarium eſſe, qui cum inquinato conflictetur, & ipſum inquinari.

CAP. XLII. [Nobis Cap. XXXIII. 7.]

De eorum, quae ad Corpus pertineant, uſu.

Quod ad corpus attinet, ad purum usque uſum ſume; velut cibum, potum, veſtem, domum. Quod autem ad gulam aut delicias pertinet, penitus circumſcribe.

CAP. XLIII. [Nobis Cap. XXXIII. 8.]

De re venerea.

Circa rem veneream, quantum in nobis ſit, ante nuptias pure agendum eſt. Quod ſi cogimur, quæ tamen ſunt legitima, aſſumenda. Ne ſis tamen moleſtus utentibus, neque redargutor; neve ſæpius objice, te non uti.

CAP. XLIV. [Nobis Cap. XXXIII. 9.]

Adverſus iracundiam; & quales nos erga Detractores præbeamus.

Si quis ad te deferat, Ille de te male dicit; ne excuſa quæ dicantur, ſed reſponde: Ignorat ille & alia quæ mihi adſunt mala, alioqui non ſola hæc diceret.

CAP. XLV. [Nobis Cap. XXXIII. 10.]

De Spectaculorum cupiditate.

Ad Theatra ſæpe accedere neceſſarium non eſt. Quod ſi quando tempus incidat, cave, ne cuiquam magis ſtudere videaris, quam tibi. Velis, quæ fiunt, ita fieri, ut fiunt: eum tantummodo vincere, qui victor fuit. Status autem ne ſit gravis, ſed conſtans cum quadam lætitia. Egreſſus ſpectaculo, multa de his, quæ facta ſint, ne diſputa, quando ad te corrigendum non faciunt; neque de omnibus ſermonibus, qui dicti ſint.

CAP. XLVI. [Nobis Cap. XXXIII. 11.]

De Auſcultationum cupiditate.

Ad recitantes ne accede, neque his vel raro interſis. Quod ſi interſis, gravitatem conſtantiamque ita ſerva, ut moleſtia vaces.

CAP. XLVII. [Nobis Cap. XXXIII. 12.]

De congreſſu cum Potentioribus.

Congreſſurus cum aliquo, & eorum præſertim qui potentiores videntur, præpone tibi, quid in hoc feciſſet Socrates aut Zeno. Neque dubitabis, quo te pacto gerere oporteat.

CAP. XLVIII. [Nobis Cap. XXXIII. 13.]

Quomodo præparare nos debeamus, Potentiorem adituri.

Quum aditurus quempiam eorum es, qui magna poſſunt, præpone tibi ipſi, fore ut non admittaris intro ad eum, ut excludaris, ut tibi fores non pateant, ut te ille negligat. Tum cogita, an cum iis eum adire expediat. Vbi adieris, fer quæ fiunt: neque tu tecum dicas unquam, Talia non merebar. Vulgare enim eſt, quæ extrinſecus ſunt, calumniari.

CAP. XLIX. [Nobis Cap. XXXIII. 14-16.]

De Congreſſibus cum plurimis.

In congreſſibus abſit, ut de tuis aut operibus aut periculis nimium atque immodice memineris. Non enim, quemadmodum tibi de tuis periculis meminiſſe, ita & aliis, quæ tibi acciderint, audire eſt jucundum. Abſit etiam, ut riſum moveas: eſt enim res vulgaris, & neſcio quo modo ducit ad vilitatem: & hæc unà venerationem, qua te proſequantur qui adſint, remittere poteſt. Nonnunquam vero & in ſermonis obſcoenitatem trahit. Quod ſi quando incidat, tum, ſi res & tempus fert, obſcœnitate utentem increpa: ſin minus, at ſaltem taciturnitate & rubore oſtende, eum te ſermonem ferre iniquo animo.

CAP. L.

CAP. L. [Nobis Cap. XXXIV.]

Quomodo reſiſtendum Voluptati.

Quum voluptatis cujuſpiam imaginationem capis, quemadmodum in cæteris, ſerva te ipſum, ne ab ea corripiaris. Sed excipiat te res ipſa, atque aliquod tute ſpacium cape. Tum utrumque tempus animo voluta, & quo voluptate potieris, & quo jam potitus, pœnitentia adficieris. Teque ipſum tute increpa. His vero oppone, quantopere, ſi abſtinueris, gaudebis, teque ipſum tute laudabis. Quod ſi res poſtulare videtur, ut rem aggrediaris; cave, ne ſuis te blandimentis atque illecebris ſuperet. Tum oppone, quam melius ſit, hujus certaminis victoriam tibi ipſi conſcire.

CAP. LI. [Nobis Cap. XXXV. & XXXVI.]

Agendum bonum propter ſe ipſum, reliquis [neglectis;] ac primo de Juſtitia.

Quum judicaris faciendam tibi rem, idque facias; ne da operam, quo minus te facientem alii videant, etiamſi aliud quippiam ea de re multi ſint opinaturi. Si enim non recte facis, ipſum opus fugiendum eſt: ſi recte, ne metue increpaturos non recte. Vt enim hoc, Aut dies, aut nox eſt, adverſus disjunctum magnam habet dignitatem; adverſus autem conjugatum, indignitatem: ſic & majorem partem eligere, magnam erga corpus dignitatem habet; ad ſervandam autem quam in convivio communionem oportet, indignitatem habet. Si quando igitur cum aliquo convivaris; memento, ne ad eorum quæ appoſita ſunt dignitatem adverſus corpus aſpicias: ſed adverſus quoque animum, qualem decet convivam, te ſerva.

CAP. LII. [Nobis Cap. XXXVII.]

Quod non bonum ſimpliciter, ſed quod nobis faciat, eligendum.

Si perſonam induiſti ſupra tuas vires, neque eam ſuſtines, & quod implere potueras, omiſiſti.

CAP. LIII. [Nobis Cap. XXXVIII.]

Quomodo animum vel ab irrationalibus affectibus vel a ſuo perverſo judicio ſervemus.

Inter deambulandum quemadmodum caves, ne clavum calces, aut pedem diſtorqueas: ita cave, ne quod id te ipſo dominatur, offendas. Et hoc ſi in quavis re ſervemus, tutius illam aggrediemur.

CAP. LIV. [Nobis Cap. XXXIX.]

De eorum, quæ ad Corpus pertineant, poſſeſſione.

Modus poſſeſſionis unicuique corpus eſt, velut pes calcei. Si in hoc ergo conſiſtas, modum ſervabis: ſi excedas, in præceps feraris neceſſe eſt. Velut in calceo, ſi ſupra pedem extendas, fit aureus calceus, deinde purpureus, deinde punctabundus. Nullus enim terminus eſt, ubi modum ſemel exceſſeris.

CAP. LV. [Nobis Cap. XL.]

De officio & cura erga Vxorem.

Mulieres ſtatim a decimo quarto anno dominæ vocantur: his enim viri ob concubitum blandiuntur. Virorum ergo culpâ ſibi deinceps nimis placent. Monendæ igitur ſunt, fore apud nos in honore nihil ob aliud, niſi ſi modeſtæ ſint, & virum revereantur.

CAP. LVI. [Nobis Cap. XLI.]

Degeneris ſignum, deque nimio Corporis cultu.

Degeneris ſignum eſt, inſiſtere iis quæ corporis ſunt, ut, plurimo exercitio, plurimo corporis cultui.

Sed

Sed & conſenſus cujuſdam ſupervacanei ſignum eſt: quibus enim gaudemus, cum iisdem conſentimus. Oportet igitur nimiam corporis curam velut abs re eſſe arbitrari: maxime vero curam ejus habere, quod ipſo utitur corpore.

CAP. LVII. [Nobis Cap. XLII.]

Præceptum ad Patientiam & Manſuetudinem.

Quum quisquam tibi male facit aut dicit, memento, illum ſuo ſe officio fungi arbitrantem facere aut dicere. Eſſe igitur non poteſt, ut is, quod tibi videtur, ſequatur, ſed quod ſibi ipſi. Quod ſi male ſibi videtur, ipſe læditur, qui & deceptus eſt. Verum enim conjugatum, ſi quisquam falſum arbitretur, non conjugatum ipſum læditur, ſed qui decipitur. Si ab his igitur movearis, mitem te adverſus convicíantem præbebis. Loquere igitur: ſic in quavis re ipſi eſt viſum.

CAP. LVIII. [Nobis Cap. XLIII.]

Quod res omnes partim alteræ alteris conſentiunt, partim disſident.

Omnis res duas habet anſas: alteram, qua ferri poſſit: alteram, qua non poſſit. Frater ſi injurius ſit, ne eum inde capias, quod ſcilicet eſt injurius; hæc enim ejus anſa eſt, qua ferri non poſſit: ſed inde magis, quod frater eſt, quod tecum educatus; atque ita inde eum capias, unde ferri poſſit.

CAP. LIX. [Nobis Cap. XLIV.]

De ſermonum congruentia.

Hi ſermones non congruunt: Ego ſum ditior te; ego igitur melior ſum. Ego ſapientior te, ego igitur

melior te. Hi autem magis congruunt: Ego te ditior ſum; mea igitur poſſeſſio, quam tua, melior eſt. Ego te ſapientior; mea igitur oratio, quam tua, melior. Tu vero neque poſſeſſio es, neque oratio.

CAP. LX. [Nobis Cap. XLV.]

De judicio rerum exacto.

Lavatur quis cito? Ne dicas, male eum lavari, ſed cito. Bibit quis multum vini? Ne dicas, Male; ſed, Multum. Niſi enim ejus conſilium ſcias, unde ſcis, an male? Sic enim accidet, ut aliorum adprehenſivas imaginationes accipiamus, aliis autem aſſentiamus.

CAP. LXI. [Nobis Cap. XLVI.]

Adverſus gloriam atque Oſtentationem; & primo circa Scientiam.

Nullo modo te ipſum dixeris Philoſophum; neque multum loquere inter eruditos de ſpeculationibus: ſed fac aliquid ex ipſis ſpeculationibus. Veluti, in convivio, ne dic quo pacto oporteat comeſſe; ſed comede, ut oportet. Memento enim, & Socratem undecunque abſtuliſſe oſtentationem. Quod ſi de aliqua ſpeculatione ſermo inter ineruditos incidat, tace ut plurimum: magnum enim periculum eſt evomere quæ non concoxeris. Et quum quis dixerit, te nihil ſcire, idque te non remordeat, tum ſcito initium eſſe operis. Nam & oves non herbam evomentes paſtoribus oſtendunt, quantum comederint; ſed cibum intus concoquentes, vellera extra ferunt & lac. Et tu igitur ne ſpeculationes ineruditis oſtenta, ſed ex his concoctis opera.

CAP. LXII. [Nobis Cap. XLVII.]

Adverſus ſobrietatis tolerantiæque oſtentationem.

Quum attenuato ſis corpuſculo, ne tibi ob id place. Neque, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. Sed cogita, quam ſint mendici abſtinentiores nobis, quamque tolerantiores: tum quod alia non habeamus bona, quæ alii habent. Quod ſi exerceri velis ad laborem ac patientiam, tecum ipſe hoc fac: neque ab externis videri velis, ut qui vim patientes a potentioribus, quo populum convocent, ſtatuas inſcendunt, & ſe vim pati clamant. *) Oſtentator enim totus extra vergit, & patientiæ atque abſtinentiæ bona deſtruit, quum eorum finem ſtatuit eſſe multorum opinionem.

CAP. LXIII. [Nobis Cap. XLVIII.]

Deſcriptio triplicis habitus, Ineruditi, Philoſophi, & Proficientis.

Ineruditi ſtatus & formula eſt: nunquam a ſe ipſo expectare utilitatem aut nocumentum, ſed ab externis. Philoſophi ſtatus & formula: omnem utilitatem ac nocumentum a ſe ipſo expectare. Signum Proficientis hoc eſt: neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem accuſat, nihil de ſe ipſo dicit, ceu ſi ſit aliquis, aut aliquid ſciat. Quum in re quapiam aut impeditur aut prohibetur, ſe ipſum accuſat. Et, ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum: &, ſi vituperet, non ſe expurgat. Degit autem inſtar valetudinarii, cavens aliquid eorum, quæ ſunt in ſe, commovere priusquam ad ſoliditatem perveniat: appetitum omnem a ſe ipſo ſuſtulit: declinationem vero in ea tantum,

*) Temere hæc e Simplicii Comment. p. 313 ſeq. translata ſunt; ubi quidem ab auctoris mente prorſus aberraverat ille interpres. Schw.

melior te. Hi autem magis congruunt: Ego te ditior ſum; mea igitur poſſeſſio, quam tua, melior eſt. Ego te ſapientior; mea igitur oratio, quam tua, melior. Tu vero neque poſſeſſio es, neque oratio.

CAP. LX. [Nobis Cap. XLV.]

De judicio rerum exacto.

Lavatur quis cito? Ne dicas, male eum lavari, ſed cito. Bibit quis multum vini? Ne dicas, Male; ſed, Multum. Niſi enim ejus conſilium ſcias, unde ſcis, an male? Sic enim accidet, ut aliorum adprehenſivas imaginationes accipiamus, aliis autem aſſentiamus.

CAP. LXI. [Nobis Cap. XLVI.]

Adverſus gloriam atque Oſtentationem; & primo circa Scientiam.

Nullo modo te ipſum dixeris Philoſophum; neque multum loquere inter eruditos de ſpeculationibus: ſed fac aliquid ex ipſis ſpeculationibus. Veluti, in convivio, ne dic quo pacto oporteat comeſſe; ſed comede, ut oportet. Memento enim, & Socratem undecunque abſtuliſſe oſtentationem. Quod ſi de aliqua ſpeculatione ſermo inter ineruditos incidat, tace ut plurimum: magnum enim periculum eſt evomere quæ non concoxeris. Et quum quis dixerit, te nihil ſcire, idque te non remordeat, tum ſcito initium eſſe operis. Nam & oves non herbam evomentes paſtoribus oſtendunt, quantum comederint; ſed cibum intus concoquentes, vellera extra ferunt & lac. Et tu igitur ne ſpeculationes ineruditis oſtenta, ſed ex his concoctis opera.

CAP. LXII.

CAP. LXII. [Nobis Cap. XLVII.]

Adverſus ſobrietatis tolerantiæque oſtentationem.

Quum attenuato ſis corpuſculo, ne tibi ob id place. Neque, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. Sed cogita, quam ſint mendici abstinentiores nobis, quamque tolerantiores: tum quod alia non habeamus bona, quæ alii habent. Quod ſi exerceri velis ad laborem ac patientiam, tecum ipſe hoc fac: neque ab externis videri velis, ut qui vim patientes a potentioribus, quo populum convocent, ſtatuas inſcendunt, & ſe vim pati clamant. *) Obſcuratur enim totus extra vergit, & patientiæ atque abstinentiæ laus deſtruit, quum eorum finem ſtatuit eſſe multorum opinionem.

CAP. LXIII. [Nobis Cap. XLVIII.]

Deſcriptio triplicis habitus, Ineruditi, Philoſophi ac Proficientis.

Ineruditi ſtatus & formula eſt: nunquam a ſe ipſo expectare utilitatem aut detrimentum, ſed ab externis. Philoſophi ſtatus & formula: omnem utilitatem ac detrimentum a ſe ipſo expectare. Signum proficientis hoc eſt: neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem accuſat, nihil de ſe ipſo dicit, quaſi ſit aliquis, aut aliquid ſciat. Quum in re quapiam aut impeditur aut prohibetur, ſe ipſum accuſat. Et, ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum: &, ſi vituperet, non ſe expurgat. Degit autem inſtar valetudinarii, cavens aliquid eorum, quæ ſunt in ſe, commovere priusquam ad ſoliditatem perveniat: appetitum omnem a ſe ipſo ſuſtulit: declinationem vero in ea tan-

*) Temere hæc e Simplicii Comment. p. 313 ſeq. translata ſunt; ubi quidem [illegible] ſus [illegible]

tum, quæ ſunt contra naturam, eorum videlicet quæ ſunt in nobis, tranſtulit: conatu ad omnia remiſſe utitur: an ſtultus, an rudis dicatur, minime curat: utque uno explicem verbo, quaſi adverſarium ſe ipſum obſervat, & quaſi inſidiatorem.

CAP. LXIV. [Nobis Cap. XLIX.]

Quod verba propter opera.

Quum quis ideo gloriatur, quod Chryſippi ſententias interpretetur, dicat ipſe ſecum: Niſi operte Chryſippus ſcripſiſſet, nequaquam haberem unde gloriarer. Sed ſcripſit Chryſippus, non ut quis eum interpretaretur, ſed ut ſecundum ſe operaretur. Si ergo ſcriptis utar, tum eorum bono fuero conſecutus. Si autem interpretantem admirer, aut etiam interpretari ipſe poſſim, Grammaticum, non Philoſophum, admirer aut agam. Quid autem prodeſt, medicamenta quædam inveniſſe deſcripta, eaque intelligere atque aliis tradere, ipſummet ægrotantem minime eis uti.

CAP. LXV. [Nobis Cap. L.]

Quod in his perſeverandum.

In propoſito perſeverandum, velut in lege, eſt. Perſta igitur, velut, ſi hæc tranſcendas, impius ſis futurus. Quod ſi quis de te dixerit, ne cura: id enim non tuum eſt.

CAP.

CAP. LXVI. [Nobis Cap. LI.]

Quod ſuperſedendum non eſt, ſed quamprimum ad hæc incumbendum.

Quo te usque differs, ut jam te aliquando dignum his, quæ optima ſunt, putes, neque unquam transgredi hæc ſtatuas? Quod ſi diem de die termino adjicias, non proficis, ſed deficis. Jam nunc igitur adſueſce, ut tanquam perfectus vivas, omnibusque quæ accidant recte utaris. Et quæcunque in re arbitrare propoſitum tibi certamen: neque ullum diem negligas: quo enim die non proficis, deficis. Hoc igitur pacto Socrates virorum omnium ſapientiſſimus evaſit. Quod ſi ipſe nondum es Socrates: at vivere debes, ut qui Socrates velis eſſe.

CAP. LXVII. [Nobis Cap. LII.]

Tres loci in Philoſophia, eorumque inter ſe ordo.

Primus ac maxime neceſſarius locus eſt in Philoſophia, qui ad uſum ſpeculationum pertinet; velut eſt, Non mentiri. Secundus, qui ad demonſtrationes; velut eſt, cur mentiri non oporteat. Tertius, qui ad confirmandas & proſpiciendas *) ſpectat: hoc eſt, quo pacto, & unde demonſtrare id poſſimus verum eſſe aut falſum. Igitur tertius quidem locus neceſſarius eſt ob ſecundum; ſecundus vero ob primum; maxime omnium neceſſarius, & in quo quieſcere oporteat, primus eſt. Nos vero contra facimus: tertio enim loco immoramur, inque eo omne noſtrum ſtudium conterimus.

CAP.

*) Vide, ne *perſpiciendas* ſcripſerit. SCHW.

CAP. LXVIII. [Nobis Cap. LIII.]

Tres antiquorum ſententiæ in promptu habendæ: quarum prima Cleanthis, Euripidis ſecunda, tertia Platonis eſt.

Semper hæc in promptu habenda. Primum: Si renitar, malus ero, gemensque ac plorans ſequar. Secundum: Neceſſitas omnia ſurſum verſus ad divinam cauſam ducit, volentia & invita. Eam qui lætus ſequitur, is vere eſt ſapiens. Sed & tertium: O Criton, ſi ita diis placet, ita fiat. Me vero Anytus & Melitus interimere quidem poſſunt, lædere autem non poſſunt.

ENCHIRIDII EPICTETI

FINIS.

AD
SIMPLICII COMMENTARIVM
IN EPICTETI ENCHIRIDION
VARIÆ LECTIONES,
EMENDATIONES ET NOTÆ

AVCTORE

IOH. SCHWEIGHÆVSER.

LIBRORUM INDEX,

e quibus ductæ ſunt Emendationes & Variæ Lectiones ad Simplicii Commentarium in Enchiridion ſpectantes.

Ed. Ven. *eſt* Veneta editio princeps, *quæ anno MDXXVIII in forma quadrata prodiit; de qua dictum eſt in Præfatione ad criticam noſtram editionem Enchiridii pag. XVI. Ea plurimis quidem mendis ſcatet: ſed tamen probas lectiones bene multas ex eadem revocare debui, temere ab Heinſio deſertas.* Wolfii conjecturæ & emendationes *continentur in ejusdem Notis, Latinæ Verſioni Simplicii adjectis, quæ Baſileæ anno MDLXIII impreſſa eſt. Tractavi vero etiam exemplum editionis Venetæ idem illud, quo ipſe olim* Wolfius *uſus erat; quod mihi e Bibliotheca publica Baſileenſi, quæ illud hodie poſſidet, commodatum erat. In cujus exempli oris cum præter eas Wolfii emendationes, quæ typis deinde excuſæ ſunt, aliæ paſſim nonnullæ ejusdem manu ſcriptæ legantur, ex his etiam ſubinde unam alteramve citavi.* Ed. Heinſ. *vel* Ed. Lugd. *eſt editio a* Daniele Heinſio *curata, quæ* Lugduni Batavorum *MDCXL in lucem emiſſa eſt; de qua copioſe dixi in Præf. ad Enchir. p. XLIV ſqq. Eidem editioni Lugdunenſi adjectæ ſunt* Cl. Salmaſii *Notæ & Animadverſiones, quæ quidem non ultra primum Enchiridii caput progrediuntur. Ad ejusdem* Lugdunenſis editionis Paginas, *quas etiam ad oram noſtræ editionis Commentarii Simplicii adnotandas curavimus, retulimus noſtras Notas & Varias Lectiones: & quidem, quo facilius reperiret Lector*

quem-

quemnam ad locum pertineret quævis ex noſtris Adnotationibus, quamlibet editionis Lugdunenſis paginam in tres fere partes æquales partiti ſumus, quarum primam literâ a, *mediam literâ* b, *poſtremam literâ* c, *inſignivimus.* Londinenſem Editionem *poſtquam nihil proprii habere cognovi, rarius inſpexi, & vix umquam in Notis noſtris citavi.*

Cod. Arg. *eſt codex noſter manuſcriptus* Argentoratenſis, *quem eumdem in Var. Lect. in Enchiridio partim eâdem notâ* Arg. *partim notâ* Ax. *inſignivi: de quo vide dicta in Præf. ad Enchir. p. XCI ſeq. rurſusque p. XCIII ſq.*

Pa. *eſt codex MS.* Pariſienſis, *num. MCMLIX. quem in Varietate lectionis in Epicteti Diſſertationibus notâ* Pc. *diſtinxi; ſed in Var. Lect. Enchiridii pariter, atque hic,* Pa. *inſignivi. De quo uberius dictum eſt in Præf. ad Enchir. p. LXXVII ſqq. Hunc codicem, æque ac Argentoratenſem, ipſe tractavi, & adcurate totum excuſſi.*

Pb. Pc. Pi. *ſunt iidem* Pariſienſes *codices Mssti, quos in Var. Lect. Enchir. eisdem notis diſtinxi: de quibus codicibus dixi in Præfat. ad Enchir. pag. XC ſeqq.* Pb. *eſt codex MCMLX.* Pc. *eſt cod. MMLXXII. quem eumdem in Var. Lect. Ench. partim* Pc. *partim* Pe. *nominavi.* Pi. *eſt codex Italicus, nuper Bononia Pariſios transvectus. Hi tres codices operâ & ſtudio filii noſtri Godofredi Schweighæuſer Pariſiis excuſſi collatique ſunt; & quidem, quod ad ipſum Enchiridion ſpectat, integri & continuo tenore; quod vero ad Simplicii Commentarium pertinet, nonniſi difficilioribus & controverſis in locis, quos (ſex, octo, plus minus, quaque in pagina) excutiendos prædicto juveni deſignaveram, curatiusque præ cæteris inſpiciendos commendaveram. Ex quinque iſtis Codicibus Manuſcriptis, unum codicem* Pa. *quamquam nec antiquum, nec per ſe diligenter admodum ſcriptum, ad inſtaurandam veram Simplicii ſcripturam amplius fere, quam reliqui ſimul omnes, contuliſſe, facile intelliget ſtudioſus lector. Ex eodem codice lacunam, quæ erat p.* 153 *ed. Heinſianæ, inſigni ſupplemento explere nobis licuit.*

Vha. Vhb. Vpa. Vpb. Vpc. Vpd. *ſunt libri partim* Hamburgenſes, *partim* Pariſienſes, *quos eisdem notis in Var. Lect. Enchiridii inſignivi; de quibus ibidem in Præf. p. XVII ſeqq. dictum eſt. Sunt ſcilicet impreſſa exempla Venetæ editionis, plurimas partim in ora, partim in ipſo*

con-

contextu, emendationes & conjecturas manu adnotatas *habentia.* (*Brevitatis cauſſa, pro* Vha. & Vhb. *plerumque conjunctim ſcripſi* Vhab. *ſic* & Vpabcd. *pro* Vpa. & Vpb. & Vpc. & Vpd.) *Et his quidem libris caute utique fuit utendum; quoniam, quamquam haud dubie magna, ac fortaſſe plurima pars illarum Emendationum e codicibus mstis ductæ ſunt, tamen, quid ex Msstis ductum eſſet, quid conjecturæ deberetur virorum doctorum, non ſemper certa quadam ratione potuit diſcerni. Nam in* Vhb. *quidem, itemque in* Vpb. & Vpd. *lectiones aut emendationes adlatæ nullâ prorſus notâ diſtinguuntur, niſi quod in Vpa. interdum Wolfius nominatim laudetur. At in* Vpc. *conſtanter diſtingui videntur lectiones, quæ e vetere codice ductæ, ab his quæ vel e Wolfii vel ex alterius (neſcio cujus) docti viri conjecturâ adnotatæ ſunt: quarum illæ hac notâ* γρ'. (*id eſt,* γράφεται) *inſigniuntur, hæ literam* p. *adjectam habentes quâ quidem literâ quid potiſſimum ſignificetur, (latinum-ne verbum* pone, *id eſt* ſcribe, corrige; *an gallicum* peut-être; *an, quia natione Britannus fuit cujus manu ſcriptæ omnes illæ notulæ ſunt, anglicum* perhaps, *ſive quid denique aliud) adſequi non pötui. Interdum, ſed raro quidem, in eodem libro hæc nota* vt. *occurrit; (ut ad p.* 97. *a. ed. Heinſ. ad p.* 298. *c. &c.) ac ſemel etiam, ubi duæ adferuntur ſcripturæ, alteri adjecta eſt nota* vt. *alteri* la. (*ad p.* 283. *b.*) *ubi oboriri ſuſpicio poterat,* la. *indicare codicem* Laurentianum, *id eſt, Mediceum Florentinum,* vt. *vero* Venetum *aut* Vaticanum: *ſed id quidem minime auſim confirmare. Singularem plerumque inter ſe ſimilitudinem habent libri Vha. & Vpa. In his ſubinde diſerte monetur, e* codice manuſcripto *ductam eſſe lectionem in ora adnotatam: aliis lectionibus, in Vha. præſertim, adjecta eſt brevis nota* v. c. *quæ mihi & ipſa haud dubie indicare viſa eſt, eſſe illas lectiones e msto codice ductas: utrum vero eisdem duabus literis* v. c. *ſignificentur duæ voces* vetus codex, *an* Venetus *aut* Vaticanus codex, *non definiam, ſed id hi viderint, quibus excutiendorum Venetorum Vaticanorumque codicum data fuerit facultas. Raro in libro* Vha. *occurrit nota* v. M. (*ut ad p.* 4. *c. ed. Heinſ. & ad p.* 12. *b.*) *qua poſſit ſignificari* vetus Manuſcr. *aut* Vatic. *vel* Venet. Mſc. *aut etiam* Vat. (*vel* Ven.) & Med. *Semel videre memini* c. M. (*ad p.* 83. *c.*) *quod poteſt* cod. Med. *valere. At hæc quidem, ut dubia prorſus, in medio relinquo.* Cæterum *quam plurimæ in eisdem libris* Vha. & Vpa. lectio-

nes laudantur, quæ, licet haud dubie e Msto aliquo codice ductæ ſint, nullam tamen notam, qua a virorum doctorum conjecturis dignoſcantur, adjectam habent. In codice Vpd. variæ lectiones & emendationes non ultra folium 90. editionis Venetæ (quod reſpondet paginæ 290. ed. Heinſ.) progrediuntur: ſed in Vhab. & in Vpabc. per totum librum usque ad finem continuantur.

De Nanſiano codice *dixi in Præf. ad Enchir. p. XLVII ſq. Eo uſus erat Heinſius, qui ejusdem operâ lectionem Enchiridii & Simplicii conſtituit in editione Lugd. Bat. MDCXL.*

Voſſianus codex, *a Salmaſio ſubinde laudatus, non erat codex manu exaratus, (non magis quam Nanſianus;) ſed exemplum impreſſum Venetæ editionis, collatum cum exemplari manu exarato, ut ipſe Salmaſius in Præf. ad Simpl. docuit. Erat igitur ſimilis noſtris Vhab. & Vpabcd. Et plures quidem ex eis lectionibus, quas ex illo codice citavit Salmaſius, haud dubie non e codice Msto ductæ ſunt, ſed partim Wolfii, partim alius cujusdam viri docti, & ipſius fortaſſe Ger. Jo. Voſſii ingenio & conjecturæ debentur.*

AD

SIMPLICII COMMENTARIUM

IN ENCHIRID.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

TIT. ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΥ. Sic recte Pa. & ex emend. quidem etiam Pi. Cæteri perperam ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΥ cum edd. Mox vulgo *εἰς τὸ τοῦ Ἐπικτ. Ἐγχ.* ſcribunt, ubi *τοῦ* articulum omiſi cum Pa. in quo tamen codice paulo pluribus verbis exhibetur titulus, in hunc modum: *Σιμπλικίου Φιλοσόφου, εἰς τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, Ἐξήγησις ἀρίστη.* Ed. Heinſ. p. 1 a

Ad Simplicii Præfationem.

Ἀῤῥιανὸς. Perperam & hic & mox iterum iterumque *Ἀριανὸς* ſcribit Pc. & *Ἀρειανὸς* Arg. Pb. & Pi. quo nomine deſignari ſolebant qui Arii ſectam ſequebantur. *γέγονε* recte dedere Mssti. *γέγονεν* edd. *τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρ.* Sic Arg. Pbc. Vhab. & Vpbc. cum ed. Lugd. *τοῦ Ἐπικτ.* ed. Ven. *Articulus* prorſus *abeſt* in Pa. non male. b

καὶ τοῦτο αὐτὸ opportune dedit Pa. id eſt, *hunc ipſum quoque, hunc pariter* libellum. Reliqui vulgo, minus commode, *καὶ τοῦτο αὐτὸς συνετ.* ubi ſi tenen- c

tenendum αὐτὸς, oportebat ὁ αὐτὸς, *idem Arrianus*. Probum eſt καιριώτατα, idem fere valens ac κυριώτατα, quod & Wolfio in mentem venerat, & in Vpad. adnotatum eſt; *opportuniſſima, quæ maxime ad rem faciunt, præcipua.* Μασσαληνὸν, quod ex cod. Voſſ. laudaverat Salmaſius, dedere quinque noſtri Mssti, & Vhab. & Vpb. Intelligi autem voluit idem Salmaſius *M. Valerium Meſſalinum* eum, qui conſul fuit anno urbis DCCCC, Antonini Pii decimo: quod ego nec confirmare, nec negare auſim. Articulum adjicit Arg. πρὸς τὸν Μασσαλ. quem ignorant alii. Quod vero idem Salmaſ. adnotavit, per participium τεθαυμακότι, quod ſequitur in præterito tempore poſitum, diſerte ſignificari, *deceſſiſſe jam tum Epictetum, cum Meſſalino Enchiridion inſcriberet Arrianus*, id mihi quidem haud ita perſpicuum videri profiteor.

ἐν τοῖς Ἀῤῥιανοῦ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν γραφόμενα εὑρίσκεται. Verbum εὑρίσκεται, cum in ed. Ven. defuiſſet, in ed. Lugd. e Nanſiano codice adjectum eſt: & abeſt quidem pariter in codd. noſtris Arg. Pb. Pc. Pi. ſed recte illud tenet optimus Pa. adnotatumque pariter e vetere codice habent Vhab. & Vpabcd. Quod vero in eadem ed. Lugd. legitur ἐν τοῖς Ἀῤῥιανοῦ περὶ τῶν Ἐπικτήτου γραφομένοις, præpoſitionem iſtam περὶ unde arripuerit Heinſius, neſcio: certe eam cum ed. Ven. ignorant quinque noſtri Mssti, nec veſtigium ejus in Vhab. aut Vpabcd. comparet. Nimirum turbaſſe Heinſium videtur illud γραφομένοις, quod vulgo conſentientibus libris ſequebatur, in dativo caſu poſitum, qui ad ἐν τοῖς quidem percommode relatus videri poterat, ſed quo fiebat ut reliquæ orationi non conſtaret ratio. Laboranti itaque orationi ſuccurſurus hic editor, præpoſitionem illam περὶ ex ingenio interpoſuit, memor fortaſſe ſimillum A. Gellii verborum, XVII. 19. cum ait: *Arrianus —— in libris, quos de Diſſertationibus ejus* (Epicteti) *compoſuit.* At titulus illorum librorum non erat Ἀῤῥιανοῦ περὶ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν, ſed Ἀῤῥιανοῦ, Ἐπικτήτου Διατριβαί, vel Ἀῤῥιανοῦ τῶν Ἐπικτήτου Διατριβῶν βιβλίον πρῶτον, δεύτερον &c. Itaque hoc loco ad ἐν τοῖς Ἀῤῥ. τῶν Ἐπικτ. Διατρ. per uſitatiſſimam ellipſin intelligi debebat βιβλίοις; ſed ad id, quod initio ait, τὰ δὲ αὐτὰ, inferri nunc debuit γραφόμενα.

Ad

Ad quam connexionem orationis non adtendens animum vetus aliquis librarius γραφομένοις ſcripſit; eâdem prorſus ratione, qua paulo ante pro τεθαυμακότι in codd. Arg. Pb. Pc. & Pi. τεθαυμακότα ſcribitur, quaſi ad proxime præcedens nomen τὸν Ἐπίκτητον referretur illud participium. Quibus rationibus inductus, hoc loco γραφόμενα corrigere, nullius licet codicis auctoritate ſuffultus, non dubitavi. p. 1 c

Pro πειθομένων perperam eſt πυθομ. in Arg. & Pa. neſcio an & in aliis: ſed recte πειθομ. habent omnes p. 3. a. αὐτοὺς ἀγόντων. Perperam αὐτοὺς ed. Lugd. & Lond. εἰς ἐργασίαν ἄγειν τοὺς λόγους, *ſermones in vitæ actum deducere.* καὶ γὰρ καί. Alterum καὶ, poſt γὰρ, adjeci cum Arg. Pa. Pb. Pc. Vhab. Vpa. πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Temere αὐτῶν ed. Lugd. & Lond. Mox, pro ἐπεγείρεσθαι habent ἐπείγεσθαι Pa. Vhb. & Vpb. quod, quamvis ſpecioſum, non tamen prætulerim vulgato. Pari modo διεγεῖραι habes p. 3. c. εἴ τις — — μὴ πάσχει dedit Pa. πάσχοι Vha. Vpad. Alii vulgo πάσχῃ, male. p. 2 a b

ἀπευθυνθείη pariter recte dedit Pa. itemque Vha. & Vpad. quemadmodum voluerant Wolf. & Salmaſ. Perperam vulgo ὑπευθυνθείη, quod nec græcum verbum eſt, nec, ſi eſſet, ſignificatum erat habiturum huic loco opportunum. Eſt autem ἀπευθύνειν, *dirigere, in rectam viam deducere, corrigere,* ſive docendo, ſive caſtigando. Habet Noſter p. 16. b. & p. 299. b. & Hierocles Comment. in Carm. Aur. cum alibi, tum p. 74. (ed. Lond. 1742.) cum ait, τοὺς τῆς ἀρετῆς φυγάδας τοῖς τῆς δίκης νόμοις πρὸς τὸ δέον ἀπευθύνων. Plura dabunt Lexica. Et hoc quidem loco, ubi refertur ad id quod præceſſit πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν ἐπεγείρεσθαι, manifeſte idem valet ἀπευθύνεσθαι atque διορθοῦσθαι.

τῷ σώματι χρώμενον ὡς ὀργάνῳ. Percommode rurſus hoc ipſum dedit optimus noſter codex Pa. itemque Vpb. eademque ſcriptura laudatur in Vha. & Vpa. & ex parte in Vhb. & Vpcd. (confer infra p. 4. b. p. 5. a. & bc. p. 301. b.) Corrupte τὴν τοῦ σώματος χρώμενον ὡς ὀργάνῳ ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. unde Wolfius vel τοῖς τοῦ σώματος χρώμενον legen- c

p. 2 c gendum cenſuit, vel τὸν τῷ σώματι χρώμενον. Heinſius vero invitis libris omnibus ſic edidit, τῷ σώματι χρωμένην, qui, quoniam χρωμένην maluit in fœminino, miror cur τὴν articulum abjecerit, quem dederat Veneta editio. Et percommode quidem χρωμένην ſcribi potuerat, ad ψυχὴν relatum, quemadmodum habes p. 5. bc. & p. 301. b. ſed in χρώμενον, quod non minus commode ad ἄνθρωπον refertur, conſentiunt libri omnes, excepto uno Vpc. in quo χρωμένην commendatur, ſcil. ex docti viri conjectura.

καὶ διὰ τοῦτο. Corrupte ᾗ διὰ τοῦτο ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pi. ᾗ διὰ τοῦτο Pc. ᾗ διὰ τοῦτο Vpc. quæ omnia proxime ex ᾗ, ſcilicet ψυχῇ, corrupta videri poterant; quod ipſum tamen nec cum præcedente χρώμενον convenit, nec ei quod ſequitur καὶ γαμεῖν καὶ παιδοποιεῖν ſatis aptum eſt. Itaque, ſi conjecturâ agendum, prætulerim equidem ᾧ, (ſcil. ἀνθρώπῳ,) quod Wolfius ſuaſerat, quæ vocula etiam perfacile a terminatione vocis præcedentis ὀργάνῳ abſorberi potuerat. Sed tenui id quod Heinſius edidit καὶ διὰ τοῦτο, quod e cod. Nanſiano accepiſſe ille videtur: certe & in noſtro Vha. eadem particula καὶ, tamquam e vet. cod. ducta, adnotatur; eamdem vero etiam a Wolfii manu ad oram exempli editionis Ven. quo ille uſus erat, adnotatam video. Cæterum nec καὶ, nec ᾗ, nec aliam voculam habet h. l. noſter codex Pa. &, in aliis quoque codicibus abeſſe h. l. particulam, obſervatur in Vpa. ac poterat ea ſane etiam citra incommodum abeſſe. Mox quidem idem noſter codex Pa. mendoſe διὰ τοῦ γαμεῖν ſcribit, pro διὰ τοῦτο καὶ γαμεῖν. Tum pro ἐνδίδωσι mendoſe εὐδίδωσι habent ed. Ven. & Ms. Pc. Poſt γαμεῖν fortaſſe intercidit μὲν particula, quæ ſequenti mox δὲ reſpondeat. Ad rem ipſam quod adtinet, quam hic tangit Simplicius, vide Enchir. cap. 7. (ed. Wolf. c. 12.) & ibi ipſius Simplicii Commentarium.

τὴν λογικὴν δύναμιν ἀδούλευτον φυλάττειν αὐτὴν τοῦ τε σώματος. Tenui hæc, ab Heinſio ſic edita, niſi quod αὐτὴν ille pro αὑτὴν poſuit. Miſere vero olim habitus eſt hic locus a plerisque librariis. τὴν λογικὴν ἀδύνατον φυλάττειν αὐτὴν ſcribitur in ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. At primo, pro corrupto ἀδύνατον, opportune δύναμιν dedit Pa. quod ipſum ex conjectu-

ra

ra propoſuerat Wolf. atque etiam adnotarunt viri docti in Vhab. & Vpad. Inveneratque, puto, idem vocabulum Heinſius in Nanſiano codice. Quæ vero ſequitur vox ἀδούλευτον, eam nec codex noſter Pa. agnoſcit, nec ed. Ven. nec illi Mssti, quos cum ed. Ven. in ἀδύνατον conſentire dixi. Sed, pro δύναμιν vel ἀδύνατον, in Vpbc. ἀδούλευτον adfertur: utramque vero vocem δύναμιν & ἀδούλευτον junctam reperiſſe in ſuo codice videtur Heinſius; & junctæ quoque ex vet. cod. (ſic enim adjectam in Vha. notam *v. c.* accipio) laudantur in Vha. & Vpa. ſed mutata verborum ſerie, φυλάττειν ἀδούλευτον αὐτὴν. In Vhb. vero δύναμιν ἀδούλωτον φυλάττειν laudatur, quod & Wolfius ſua manu ad oram ſui libri adnotaverat, & in Voſſiano codice reperit Salmaſius. Et Salmaſius quidem rectius eſſe hoc ipſum ἀδούλωτον, quam ἀδούλευτον, judicavit: at, perinde utrumque eâdem fere notione recte dici, Kühnius docuit ad Polluc. III. 80. monens, ἀδούλευτον proprie eſſe τὸν μὴ δεδουλευκότα, *qui non ſerviit*, active; ἀδούλωτον vero paſſive, τὸν μὴ δεδουλωμένον, *qui non eſt redactus in ſervitutem.* Et ſane ἀδούλευτον iſto modo dictum videmus apud Epictet. Disſert. II. 10, 1. Sed ego quidem, ut dicam quod ſentio, vereor ne neutrum horum vocabulorum locum ſuum commode hic tueatur: nam cum ſequantur genitivi τοῦ τε σώματος & τῶν παθῶν, nec ἀδούλωτος, nec ἀδούλευτος cum nudo genitivo conſtrui poſſe videtur, ſed vel cum dativo, vel cum genitivo præmiſſa ὑπὸ præpoſitione; velut apud Hieroclem in Aur. Carm. p. 158. τὰ ἔσω τῆς ψυχῆς ἀδούλωτα ἄλλῳ. & p. 148. τετειχισμένην τὴν ψυχὴν ἔχειν πρὸς τὸ ἀδούλωτον ὑπὸ τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων. Itaque ſuborta mihi ſuſpicio eſt, veriorem eſſe illam emendationem, quam in editis Notis propoſuit Wolfius, αὐτὴν in ἀήττητον mutans, ut ſit τὴν λογικὴν δύναμιν φυλάττειν ἀήττητον τοῦ τε σωμ. Vocem ἀήττητος iſta notione frequentavit Epictetus Diſſ. I. 18, 21. & III. 6, 5 ſeqq. Apud Stobæum, Ecl. Eth. lib. II. p. 168. τὴν εὐψυχίαν definiunt Stoici, ἐπιστήμην ψυχῆς παρεχομένης ἑαυτὴν ἀήττητον. Et eamdem quidem vocem in Cebetis Tabula cap. 31. cum πρὸς & accuſativo conſtructam vidimus; & habes etiam ἀήττητος χρυσῷ, cum dativo, apud Ariſtidem, citatum ab Henr. Steph. ſub hac p. 2 c

a hæc voce: ſed vi verbi ἡττᾶσθαι, unde formatur hoc verbale adjectivum. maxime legitima utique conſtructio fuerit hæc cum genitivo caſu. Percommode vero abeſſe hoc loco pronomen αὐτὴν poterat: quod quidem ſi adeſt, idem valet ac ἑαυτὴν, (βούλεται, τὴν λογικὴν δύναμιν φυλάττειν ἑαυτὴν ἀδούλευτον) nec vero opus idcirco erat ut in αὐτὴν illud mutaret Heinſius: ſi abeſt, non minus plana fuerit oratio, βούλεται, φυλάττειν (nempe αὐτὸν, vel τὸν ἄνθρωπον, *vult, ut ſervet homo*) τὴν λογικὴν δύναμιν ἀήττητον τοῦ τε σώματος &c.

τῶν ἀλόγων παθῶν. Sic non dubitavi cum Wolfio corrigere. Perperam vulgo τῶν ἄλλων παθῶν. Sed manifeſte opponuntur τὰ ἄλογα πάθη, & ἡ λογικὴ δύναμις. Et habes mox rurſus p. 3. a. τὸ ὡς ὀργάνοις χρώμενον τῷ σώματι καὶ τοῖς ἀλόγοις πάθεσι. conf. p. 9. a. p. 40 tota. p. 81. b. &c. Et ἀλόγων hoc etiam ipſo loco diſerte in cod. Voſſ. expreſſum reperiſſe ſe ait Salmaſius, & habet idem vocabulum etiam Vha. ſed id quidem vereor ne in utrumque horum librorum non niſi ex Wolfii notis fuerit adſcitum: & in Vpa. quidem diſerte Wolfii auctoritas pro iſta ſcriptura invocatur. Mssti vero noſtri omnes in mendoſum ἄλλων hoc loco conſentiunt. Idem error infra p. 149. b. recurrit. conf. not. ad p. 40. c.

καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν καὶ τὴν ἐκείνων χρῆσιν ἀναφέρουσαν. id eſt, *& quæ illorum quoque uſum ad proprium ſuum bonum referat.* Conf. Enchir. cap. 8. extr. (Wolf. 11.) cap. 9. (Wo. 13.) cap. 10. (Wo. 14.) &c. Mirum vero eſt, quam multis mendis, in ipſo præſertim introitu, inquinatus fuerit hic libellus a librariis, Pro χρῆσιν, perperam κρίσιν legebatur in edd. conſentientibus Msſtis: ſed χρῆσιν corrigendum perſpecte Wolfius viderat, cujus ex Notis (ut puto) commendatur etiam idem vocabulum in Vha. & Vpd. quam emendationem non negligi ab Heinſio debuiſſe monuit Salmaſ. in Notis ad Simplic. p. 11. Conf. infra p. 40. bc. & Ind. Græc. Epict. in Χρῆσις & in Φαντασία. Eadem nomina χρῆσις & κρίσις rurſus permutarunt librarii noſtri p. 111. c. Quod vero ἐκείνων, quod editio Veneta recte dabat, in ἐκείνου mutavit Heinſius; id quidem non modo contra Msſtorum aucto-

rita-

ritatem factum, qui in ἐκείνων conſentiunt, (uno Pb. p. 2
excepto, in quo perperam ἐκείνην ſcribitur) verum ς
etiam contra rationem. Quo magis miratus ſum Salmaſium, novationem iſtam ſuo calculo comprobantem, & ἐκείνου intelligentem τοῦ οἰκείου ἀγαθοῦ. Quanto perſpectius Wolfius! „Verba, inquit, ſic ordinanda ſunt: καὶ τὴν χρῆσιν καὶ τῶν ἐκείνων ἀναφέρουσαν (ſcil. τὴν λογικὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀγαθόν." ſcilicet τὴν ἐκείνων χρῆσιν intelligens *rerum* externarum & *alienarum uſum*: veriſſime ſane, ſive ἐκείνων hoc ad id retuleris quod paulo ante dixerat Simplicius, τῶν ἐν τῷ βίῳ αἱρετῶν, ſive potius ad id quod proxime præcedit, τοῦ τε σώματος καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν, cum quo convenit quod mox p. 3. a. dicit, τὸ ὡς ὀργάνοις χρώμενον τῷ σώματι καὶ τοῖς ἀλόγοις πάθεσι. ubi vide quæ notamus. conf. p. 14. e.

μεμετρημένως. *moderate*. Sic legendum monuerat Wolf. & primus edidit Heinſ. conſentientibus noſtris Msstis. Mendoſe μεμερημένως ed. Ven. Sed. in Vhab. & Vpad. adfertur alia ſcriptura μεμετρημένων, quam quidem in *v. c.* id eſt in *vet. cod.* repertam fuiſſe indicatur in Vha. nec tamen eam ego, utut ferri poſſe concedam, alteri ſcripturæ prætulerim.

οὐδὲν δεηθέντας τὰς — — ἀμοιβὰς ἐπαγγέλλεσθαι. p. 3
non opus habentes ut ipſis promittantur poſt mortem a
virtutis præmia. In δεηθέντας τὰς, quod (ſuo, puto, e codice) edidit Heinſius, conſentiunt codd. noſtri omnes. Mendoſe in ed. Ven. δεηθέντας τοὺς μετὰ legebatur, ubi Wolfius τοὺς in τοῦ mutari juſſit, atque hoc ipſum in Vpa. & in Vha. ex *v. c.* adnotatum eſt: quod haud ſpernendum utique, οὐδὲν δεηθέντας τοῦ μετὰ θαν. Salmaſius, vero, in cod. Voſſ. utrumque articulum junctum fuiſſe ait, τοῦ τὰς μετὰ &c. quam ſcripturam unice probam eſſe ille judicavit. Mihi parum referre viſum eſt; tenendumque iſtud putavi, quod libri noſtri dabant. Porro vero in eodem Vha. ex *v. c.* ſimul pro δεηθέντας adfertur δεηθέντες, (ſcil. ad λόγοι relatum) quod ipſum etiam in Vpa. adnotari debuit, ubi perperam δεηθέν τε ſcriptum. Mox, pro κᾂν πάντως, perperam κᾂν πάντων erat in ed. Ven.

p. 3 a τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις —— ἐπιδιαμένουσαν μετὰ τὴν ἐκείνων φθοράν. Toto hoc loco nihil nec mutavi, nec mutandum putavi; niſi quod ex Msstorum noſtrorum omnium & librorum Vhab. & Vpbcd. conſenſu ἐπιδιαμεν. ſcripſi, pro vulgato ἔτι διαμένουσαν. At Salmaſius, de hac quidem emendatione nihil ſuſpicatus, non alium in Simplicio exſtare locum intricatiorem corruptioremque judicaverat, totumque locum ex conjectura ſic conſtituendum contendit: „τὸ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενον τῷ σώματι, „καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν πάντῃ πάντως χωριστὴν ἔχον „τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, καὶ ἔτι διαμένουσαν μετὰ τὴν „ἐκείνων φθορὰν, ἔχει δηλονότι καὶ τὴν τελειότητα „σύστοιχον τῇ οὐσίᾳ. *Quod enim corpore tamquam „inſtrumento utitur, & ſeparatam ab affectibus irratio„nalibus ſuam habet ſubſtantiam, atque etiam poſt eo„rum interitum remanentem, manifeſtum eſt id quoque „ſubſtantiæ ſuæ ac naturæ convenientem ac conſenta„neam habere perfectionem.*“ Turbaverat virum doctum, quod, ex vulgata ſcriptura, inter *animi rationalis inſtrumenta* reponerentur; τὰ ἄλογα πάθη, quod illi abſurdiſſimum viſum erat. Intelligebat nempe τὰ ἄλογα πάθη *perturbationes* animi, quæ ſuâ naturâ *rationi* eſſent *adverſæ;* cum intelligi debuerint animæ paſſiones ſive adfectiones, per ſe quidem ratione deſtitutæ, ſed quæ ob id ipſum, quod per ſe ratione carent, animæ rationalis conſilio regi, ejusque imperio ſubjici debent: cum quo perapte convenit, ut dicamus, rationalem animam illis tamquam inſtrumentis uti debere; quam eamdem in ſententiam paulo ante (p. 2. c.) dictum eſt, *debere animam rationalem ſeſe a corpore & ab adfectionibus ratione deſtitutis invictam præſtare.* Ne quid tamen diſſimulem, poterat Salmaſius in libris noſtris Vha. & Vpad. præſidium nonnullum, quamquam leviculum, invenire; ubi quidem, pro τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις χρώμενον adnotata eſt ſcriptura ὁ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενος, quibus verbis nota *v. c.* adjecta in *Vha.* (nempe ea ſcriptura librario debetur, qui non viderat, ad τὸ χρώμενον intelligendum eſſe ζῶον) tum vero rurſus pro χωριστὴν ἔχει idem Vha. χωριστὴν ἔχων habet, eâdem notâ *v. c.* adjectâ. Quod vero τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, pro αὐτῶν, voluit Salmaſius, eadem quidem ſuſpicio Wolfio jam erat ſuborta, αὑτοῦ vel αὐτοῦ eſſe ſcribendum, id eſt, *naturam ſuam habet ſeparabilem;*

ſed

l perſpecte idem Wolfius continuo monuit: „Si p. 3
ὑτῶν legi·, ſic ordinabis verba: ἡ λογικὴ ψυχὴ ἔχει a
ὴν οὐσίαν χωριστὴν αὐτῶν, ſcilicet τοῦ σώματος καὶ
ῶν ἀλόγων παθῶν. *Mentis ea natura eſt, quæ a
ɔrpore & brutis affectibus ſeparetur;* hoc eſt: *aliud
uiddam eſt mens, aliud corpus:* aliud teſta, aliud
ochlea quam teſta continet." Ac ſane, iſto uſu ver-
χωρίζεσθαι cum genitivo, *differre ab aliquo, di-
rſæ eſſe naturæ*, nihil frequentius.

Pro δῆλον ὅτι, commode unâ voce δηλονότι ſcri- b
nt Arg. & Pa. Mox ὑποθῆται ed. Heinſ. &
ɔnd. ὑπόθηται accentu retracto (quod perinde eſt)
:ibunt Arg. Pa. Vhab. & Vpabcd. Et Pa. quidem
contextu perperam ὑπόκειται habet, ſed ſyllaba θη
eadem manu inter lineas ſcripta. Corrupte ὑποθοίητο
. Ven. ubi Wolfius in ſuo exemplo literam η dele-
:. ὑποθήσοιτο vero e cod. Voſſ. laudavit Salmaſ.
od ex Voſſii conjecturâ eſſe videtur.

Ante τὸ οἰκεῖον commode utique ſtaret καὶ par-
:ula, quam inſertam ibi voluerunt Wolf. & Salmaſ.
:d eam quidem nullus ex noſtris codd. agnoſcit.
ἀνθρώπινον conſentit Pa. cum edd. ἀνθρώπειον
bent Arg. Pb. Pc. Pi. ἀπολάβοι ſcripſi cum Vha.
x *v. c.*) & Vpad. Mendoſe alii ἀπολάβῃ cum edd.

τὸ τῶν ὑποθηκῶν κτλ. παρὰ τοῖς Πυθαγ. εἶδος. Sic c
ureorum Carminum præcepta τὰς Πυθαγορικὰς ὑπο-
ήκας adpellat Hierocles in Præf. ad ſuum Commentar.
:d & aliis eâdem notione idem vocabulum uſurpatum.
ide Ind. Græc. Epict. Adde Var. Lect. in Polyb. III. 14,
). Cic. ad Att. II. 17. & Diog. Laërt. in Solone, I. 61.

τέχνην τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Vide
læ notavimus ad titulum Paraphraſeos Chriſtianæ En-
iiridii.

τὴν λογ. ψυχ. διεγεῖραι. τὸ τὴν λογ. Vha. (ex
c.) & Vpad. commode. Mox ante φυλακὴν abeſt τὴν
Arg. Dein perperam & invitis msstis οἰκειῶν edi-
ım erat, pro οἰκείων.

Pro χειραγωγίαν eſt ψυχαγωγίαν in Pa. male. p. 4
d πρὸς τὸν ὁποῖον, in Vha. & Vpa. notatur πρὸς a
οἷον, ſcilicet ex viri docti emendatione, minime qui-
ɔm illâ neceſſariâ.

p. 4 a πρὸς ποίας ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀρετὴν. *ad cujusnam vitæ humanæ virtutem.* Nempe tria ſtatuit, ut mox intelliges, vivendi genera, quæ ſequi poſſunt homines: unum, mere animale, quod veræ hominis naturæ dignitatique repugnat; alterum, rationale, naturæ dignitatique hominis conveniens; (conf. p. 3. extr. & p. 5. b.) tertium, divinum, ſupra hominis naturam eminens. conf. p. 20. b. & c. Primum, illud eſt, quod vulgus hominum ſequitur; qui, corpus eſſe partem ſui exiſtimantes, materiæ immerſi, mancipia corporis & adfectionum ejus, veram hominis naturam dignitatemque nec norunt nec curant. Ad hos non pertinere moralia Epicteti præcepta, per ſe patet; quippe qui ea nec capiunt, nec curant. Alterum vivendi genus eorum eſt, qui, propriam hominis naturam dignitatemque in anima rationali ineſſe memores, convenienter dignitati iſti naturæ ſuæ vivere cupiunt, &, cum a rebus corporeis prorſus ſeſe abstrahere non poſſint, tamen ab imperio corporis & rerum omnium externarum liberos ſeſe præſtare nituntur. Ad horum vitam regendam conatusque eorum juvandos valere ait morum civilisque virtutis præcepta, ab Epicteto in Enchiridio propoſita. Nec vero ad tertium genus præcepta hæc pertinent, quod quidem primo ſtatim loco commemorat Simplicius; quod eorum eſt, qui ſupra hominis naturam adſcendere & ab omni corporis contagione prorſus ſoluti eſſe cupiunt: quorum ipſorum rurſus duas veluti claſſes aut duos gradus facit; unum gradum eorum, qui, a corporearum rerum contagio ſeſe abstracturi, in ſe ipſi penitus convertuntur, animis ſuis purgandis intenti; alterum gradum eorum, quos θεωρητικοὺς vocat, qui ſatis jam purgati & ſupra humanam ſortem elati, nunc prorſus divinam agere vitam, & divinarum naturarum ſimiles fieri conantur. Quo de genere vide, ſi placet, quæ Salmaſius ad hunc locum congeſſit.

b οὔτε οὖν recte ed. Heinſ. cum msstis. Perperam οὗτος οὖν ed. Ven. Mox idem Heinſius ſic edidit, καὶ ἀπὸ τῶν σωματικῶν παθῶν εἰς ἑαυτὸν συννεύειν, temere, & invitis libris omnibus, qui cum ed. Ven. ἀπὸ ante τῶν σωμ. ignorant, & deinde καὶ ante εἰς ἑαυτὸν habent. Dein ὅλος εἶναι, quod ex conject.

com-

ımmendaverant Wolf. & Salmaſius, dederunt quatuor p. 4
ssti Pariſienſes. ὅλως εἶναι edd. & Arg. quod & b
ſum ferri poterat, & neſcio an teneri debebat.
ῖν κρειττόνων. τὰ κρείττονα, vel οἱ κρείττονες (ſcil.
ιῶν. cf. p. 179. b. 214. a.) *ſuperi, Dii, naturæ quæ-*
ι *ſupra humanam naturam eminentes.* τὰ κρείττονα
ἰσει τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ait Hierocl. p. 42 extr.

τοῖς κατὰ τὴν λογικὴν μὲν ζωὴν οὐσιωμένοις.
ιnc quidem ζωὴ idem valet ac ψυχή. Nam quod
c κατὰ τὴν λογικὴν ζωὴν οὐσιωμ. dicit, id p. 2. bc.
p. 5. a. alibique κατὰ τὴν λογικὴν ψυχὴν οὐσιωμ.
t. conf. p. 55. c. 60. b. 181. c. 320. a. τῇ λογικῇ ψυχῇ
l ζωῇ opponuntur αἱ ἄλογοι ὀρέξεις p. 8. c. quas ibidem
ιὰς τῶν σωμάτων dicit. (conf. p. 55. c.) Alibi rur-
s ζωὴ idem ac δύναμις valet; veluti, quæ ἄλογοι ζωαὶ
:untur p. 181. a. easdem paulo poſt ead. pag. ἀλό-
υς δυνάμεις adpellat. Sic p. 8. a. κατὰ τὴν ἑαυτῶν
ὴν διεγειρόμενοι, idem valet ac κατὰ τὴν ἑαυτῶν
ναμιν. Atque ſic fortaſſe commodiſſime accipietur id,
od hoc loco in quo verſamur, paucis ante verſibus,
homine θεωρητικῷ dixit, τὴν ἑαυτοῦ λογικὴν ζωὴν
ερτρέχων, ubi nolim quidem Wolfii improbare ver-
ınem, *vitâ rationi conſentaneâ non contentus*, ſed
ctius fortaſſe fuerit *vim ſuam*, vel *facultatem ratio-*
lem exſuperans, ſupra rationis vim ſeſe adtollens &
ius nitens.

μήτε μέρος τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα νομίζουσι. Sic
. Heinſ. conſentiente Pa. & Vha. (ex *v. c.*) tum Vbb.
Vpabcd. Mendoſe μήτε μέρος ἑαυτῆς νομιζούσης τὸ
ῖμα ed. Ven. Pb. Pc. Pi. μήτε μέρος αὐτῆς νομιζούσης
σῶμα Arg. νομίζουσι legendum ex conject. etiam
lerat Wolf. δυοῖν μερῶν. δυοῖν ſcripſi cum Arg. c
. & Vpc. δυεῖν edd. & Pb. Pc. Pi.

συμπεφυρμένος τῇ γενέσει, *huic mundo materiali*
mortali immixtus, eoque inquinatus. Sic ψυχὴ
:θεσι συμπεφυρμένη, Hierocl. p. 142. & τῇ θνητῇ φυ-
ι συμπεφυρμένοι, idem p. 252. Eſt autem ἡ γένεσις,
ındus hic ſublunaris & mortalis, quem habitant mor-
les. Vide Suid. & Hierocl. p. 254. quæque ibi ad-
tavit Londinenſis editor.

ὑπάρχων

p. 4 c *ὑπάρχων* dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Vha. (ex *v. c.* & Vpad. ut voluerat Salmaſ. Vulgo *ὑπάρχον*. *ὁ δὲ ὄντως* ed. Heinſ. cum msstis, ut corrigendum viden Wolf. Mendoſe *οὐδὲ ὄντως* ed. Ven. In ms. Arg. vero hæc verba deſunt cum nonnullis præcedd. & ſeqq. *οὗτος φυλάσσει τὴν ἑαυτ. λογ. ψυχ.* Vulgo *οὗτω σπουδάζει*, conſentientibus Pa. Pb. Pc. Pi. quod nolim damnare, nec opus puto deinde *κατὰ τὴν ἑαυτ.* cum Wolfio corrigere. Prætuli vero, ut exquiſitius, *φυλάσσει*, quod & dedit noſter Arg. & ex vet. cod. commendarunt Vhab. & Vpbc.

συντεταγμένῳ recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. &
p. 5 a Vpd. ut maluerat Wolf. *συντεταμένῳ* ed. Ven. & mss. Arg. Pb. Pc. Pi. *προτρέπουσιν* ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. (ex *v. c.*) et Vpbcd. *πρέπουσιν* ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ex *ῥέπουσιν* vel *τρεπ.* corruptum monuit Wolf. *ὁ Πλατωνικὸς Σωκράτης.* Plato in Dial. qui *Alcibiades I.* inſcribitur.

b \ Ὁ δὲ Ἐπίκτητος ὑπόθεσιν &c. Mireris utique, nihil aliud hîc dare libros ad unum omnes, niſi *ὃς ὑπόθεσιν* &c. quod ferri nullo modo poſſe, recte Salmaſius monuit; quoniam manifeſte hæc, quæ ſequuntur, non ad Platonicum Socratem, ſed ad Epictetum referuntur. Ac ne ſatis quidem foret, ſi pro *ὃς* nude *ὁ δὲ* corrigere velles: diſerte adjici nomen Epicteti debuit, cum præſertim bis deinde idem nomen eâdem hac paginâ repetatur; quo minus credibile videri debuit, hoc loco, ubi magis neceſſarium erat, fuiſſe a Simplicio prætermiſſum. Quare equidem adjicere non dubitavi; attamen, utpote haud omnino certum, uncis incluſi. Quod ſi *ὃς* a manu Simplicii eſt, plura quædam verba, in quibus de Epicteto agebatur, ante hæc quæ hodie in libris ſuperſunt, interciderint neceſſe eſt.

Οὐδὲν δὲ ἐμποδίζει τῇ σχολῇ τῶν λόγων. Bene Wolfius: *Nihil horum ſermonum explicationi obſtat.* Eſt enim *σχολὴ disputatio* ſuper aliquo argumento inſtituta, *explicatio* quæſtionis, *interpretatio* libri: unde & diminutivum *σχόλιον*, *brevis interpretatio*, *adnotatio.* Vide Menag. ad Laërt. X. 26. & Epict. Diſſ. IV. 11, 35. & III. 21, 6. Itaque quod nunc dicit *τὴν σχολὴν αὐτῶν*, idem eſt quod ſupra (p. 4. a.) *τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν* dixerat; quemadmodum etiam *σχόλια*

Suidas

Suidas ἑρμηνείας interpretatur. Exſpectaſſes tamen fortaſſe τῇ σχολῇ τῇ περὶ τοὺς λόγους, ſed nil mutant libri. p. 5 b

γινώσκειν τε αὐτάς. γινώσκων τε ed. Ven. male, & invitis noſtris libris. In τελεωσώμεθα nil variant libri, non magis quam paulo ante in τελεώσασθαι. Nec videtur tam neceſſe eſſe, quam Salmaſius contendit, ut altero loco τελειωσώμεθα, altero τελειώσασθαι legatur. εἰς ὑπόθεσιν λαμβ. Sic quidem mssti noſtri cum edd. ſed rectius videtur ὡς ὑποθ. quod non modo ex conject. commendatum eſt a Wolf. ſed & ex vetere libro (adjectâ notâ γρ'.) laudatum in Vpc. Dicimus ὑπόθεσίν τινα λαμβάνειν, & ἐξ ὑποθέσεως vel καθ' ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι. Eâdem vero ſententiâ percommode dici poteſt ὡς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι: parique modo eâdemque ſententiâ p. 24. c. ait noſter, ὅπερ νῦν ὡς ὑποκείμενον εἰλήφθω. At εἰς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι nec commode dictum videtur, nec usquam me legere memini. c

λαβὼν ἐκ τῆς ἐναργείας. *ſumens ex evidentiâ.* Sic corrigere, Wolfio Salmaſioque auctoribus, non dubitavi. Vulgo quidem, conſentientibus libris noſtris omnibus, ἐκ τῆς ἐνεργείας legebatur; quod, ſi tenendum judicaveris, vertas *ex ipſa rei veritate.* At aliud poſtulabat argumentationis connexio. Satis enim adparet, hoc dixiſſe Simplicium, *non demonſtratam* eſſe a Socrate adſerti illius veritatem, ſed *abſque demonſtratione ſumſiſſe* illud Socratem; tamquam *per ſe evidens, & manifeſtum,* & ab omnibus concedendum. p. 6 a

ὥσπερ τῇ σμίλῃ. Reſpicit verba illa Platonici Socratis, in Alcib. I. c. 51. Τί αὖ φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὀργάνοις μόνον, ἢ καὶ χερσίν; &c. Diſerte autem σμίλη (id eſt *ſcalprum, ſcalpellum*) in numero τῶν ὀργάνων τῶν σκυτοτόμων refertur apud Polluc. VII. 83. Scribitur vero σμύλῃ in noſtro cod. Arg. & σμήλῃ in Pa. ſed in hoc quidem primum σμίλῃ fuiſſe videtur.

καὶ τὸ ᾧ χρῆται ἄλλο, ὡς ὄργανον. Poſſit commodius videri, hîc pariter, ſicuti mox bis deinceps, ὡς ὀργάνῳ legere, id eſt, *quo utitur tamquam inſtrumento,* vel *pro inſtrumento.* Sed hoc quidem loco in

ὡς

p. 6 a *ὡς ὄργανον* conſentiunt omnes; quod & ipſum ferendum putavi, ad *ἄλλο* adjectum hac ſententiâ, *diverſum, utpote inſtrumentum.*

Paulo poſt, ſic vulgo legebatur: *ἢ ἡ λογικὴ ψυχὴ, ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι. Εἶτα πάλιν* &c. Nec aliter Mssti noſtri. At perſpecte Wolfius in verſione, cum ſic poſuiſſet „*non aliud niſi animum* „*ratione præditum,* [*qui corpore pro inſtrumento uta-* „*tur.*]" — monuit in ora, poſteriora illa verba, uncis incluſa, '*redundare videri.* De quibus miror nihil monuiſſe Salmaſium. Mihi quidem perſuaſum eſt, eſſe ea temere olim in contextum invecta, cum ad oram veteris alicujus libri lemma aliquod hujusmodi fuiſſet adnotatum, *ὅτι ἡ λογικὴ ψυχὴ ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι.* Pariter ſane hodieque in ora codicis noſtri Arg. ſimilia ſparſim lemmata adſcripta ſuperſunt; verbi cauſſa, ad initium hujus diſputationis (initio p. 6. ed. Heinſ.) in ora hæc adſcripta: *ὅτι ἡ ψυχὴ ὁ ἄνθρωπος· ἀλλ' οὐ τὸ συναμφότερον.* Itaque imperite in contextum illata verba abjicere non dubitavi.

b *ἐκ διαιρέσεως ἐρωτᾷ τὸν λόγον.* id eſt, *dilemmate* vel *trilemmate concludit argumentum.* Vide Ind. Epict. in 'Ερωτᾷν.

c *οὐδὲ τῶν ὄντως ἡμῶν ἐπιμελεῖται.* Vulgo *τῶν ὄντων ἡμῶν.* Ego vero haud cunctanter Salmaſio obtemperandum putavi, *ὄντως* corrigere jubenti. (conf. ad p. 47. a.) Sic p. 4. c. *ὁ δὲ ὄντως ἄνθρωπος εἶναι βουλόμενος,* & ibid. *κυρίως λεγόμενος ἄνθρωπος,* rurſusque p. 5. c. *ὁ κυρίως ἄνθρωπος,* denique eodem prorſus modo *τῶν ὄντως ἡμῶν* habes p. 59. c. & p. 60. a. Quod autem idem Salmaſius ait, hoc ipſo etiam loco in vetere libro *ὄντως* legi; ſi Voſſianum librum dixit, (neque vero alio uſus eſt Salmaſius) vereor ne nonniſi ex Voſſii conjectura ibi adnotata fuerit iſta ſcriptura: noſtri quidem libri in vulgatum *ὄντων* omnes conſentiunt, uno Pa. excepto, in quo prorſus *omiſſa iſta vox* eſt; quod quidem temere factum puto, quoniam *τῶν* articulus in eod. cod. adeſt, quem ſimul abeſſe oportebat.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES

AD

SIMPLICII COMMENT. IN ENCHIRID.

CAP. I.

De *Capitum Enchiridii diſtributione* et ſuo cujusque *Numero* deſignatione, qua in editione hac Commentariorum Simplicii uſi ſumus, tum de ipſa *Lectione*, quam ſecutus ſum *in Contextu Enchiridii* per eosdem Commentarios diſtributo, nonnulla hic præmonere debeo lectorem. Dictum eſt in Præfatione ad criticam noſtram Enchiridii editionem, in omnibus codicibus Commentariorum Simplicii exhiberi ipſum Enchiridii contextum, per capita aut per minores ſectiones ita diſtributum, ut quodque caput aut quamque ſectionem ſequatur commentarius vel interpretatio, ad illam libelli partem ſpectans. In nonnullorum codicum oris (veluti in noſtro Pa.) cuilibet ex illis Enchiridii capitibus adpoſitus eſt titulus, τὸ Κείμενον, id eſt, *Textus*, *Contextus:* tum ad initium commentarii, ad quodque caput vel ſectionem pertinentis, adpoſitum eſt vocabulum Ἐξήγησις, id eſt, *Interpretatio* vel *Commentarius*. Eadem, quæ dixi, capita Enchiridii in aliis codicibus integra adpoſita ſunt; ut in noſtris Pa. et Pb. In aliis nonniſi priora verba, nunc plura quædam, nunc pauciora, adponuntur: quo e genere ſunt noſtri codices Arg. et Pc. Ex utroque genere mixtus eſt, ut ita dicam, codex noſter Pi. conveniens fere cum eo, e quo confecta eſt princeps Veneta editio: de quorum codicum ratione dictum eſt in Præfatione noſtra ad Enchirid. p. XVI. et p. XCI. ſq. tum in Var. Lect. ad Enchirid. p. 106. ſq. Hi ſcilicet usque ad medium fere librum capita Enchiridii omnia integra exhibent: et inde demum coeperunt ſola capitum initia adponere. In eisdem fere, quos paulo ante commemoraveram, codicibus *Arg. et Pc. qui ubique* fere nonniſi initia Capitum Enchiri-

p. 7 a

p. 7 a chiridii Commentariis Simplicii interſerta exhibent, initio voluminis integrum Enchiridion continuo tenore deſcriptum eſt. Iam quodſi omnes iſti Codices Simpliciani in *lectione contextus* conſtantem quamdam rationem tenerent, ex qua intelligi poſſet, quale fuiſſet exemplum quo ipſe olim uſus eſſet Simplicius: conſentaneum utique erat futurum, ut in hac editione Commentariorum Simplicii exhibuiſſemus verba Enchiridii eodem exemplo concepta, quale ante oculos habuiſſe interpretem hunc conſtaret. Sed, quam parum inter ſe conſentiant iſtorum codicum lectiones, cognoſcet qui voluerit ex Varietate Lectionis in critica noſtra editione ad quodque Enchiridii caput ex eisdem libris congeſta. Quo accedit, quod ex ipſa Simplicii interpretatione nonnumquam intelligi videatur, habuiſſe hunc interpretem ob oculos lectionem diverſam ab ea, quam iidem omnes, quos dixi, codices hodie exhibent. Quare cum deſperaſſem, Enchiridii contextum eodem prorſus exemplo, quo Simplicius uſus eſſet, e codicibus noſtris poſſe componi: talem hic repræſentandum putavi, qualem in ipſius Enchiridii editione critica, collatis inter ſe omnibus codicum lectionibus, conſtituendum judicaviſſem: diverſas autem lectiones, quas obtuliſſent ſinguli codices noſtri, nil opus eſſe exiſtimavi ex eadem illa noſtra editione hoc loco repetere. Ad *diſtributionem Capitum* quod adtinet: ſunt quidem et in editis et in manuſcriptis libris omnibus pari modo per Simplicii Commentarios diſtributæ partes Enchiridii; ſed in editione Veneta et in codd. Pb. Pc. et Pi. nullis numeris diſtincta capita ſunt. In Heinſiana vero editione, ad eamdem partium Enchiridii per univerſum Commentarium diſtributionem adhibita eſt *Capitum partiendorum numerandorumque ratio* ea, qua ſuo fere arbitrio Wolfius in ſua editione Enchiridii uſus erat: quo factum eſt, ut nonnullæ contextus particulæ, quas ab alis ſeparaverat Simplicius, nullo proprio numero inſignirentur; aliæ contra, quas Simplicius inter ſe junxerat, in duo vel plura Capita dirimerentur, quorum quodque ſuo numero diſtingueretur. Sunt vero etiam in duobus e codicibus noſtris Simplicianis (nempe in Arg. et in Pa.) ſuis numeris diſtincta *Capita; ſed* ita, ut partitio, quam hi codices ſequuntur,

tur,

tur, nec inter ſe, nec cum Wolfiana partitione concordet, neque vero cum ipſius Simplici diſtributione magis conſentiat quam eadem Wolfiana ratio, quam ab Heinſio ſervatam dixi: nam in eisdem codicibus, haud ſecus ac in Heinſiana editione, occurrunt ſubinde particulæ contextus, quæ nullam numeri notam adjectam habent; alibi vero ea pars contextus Enchiridii, quæ juncta a Simplicio erat ac pro uno Capite habita, in duo vel plura Capita, ſuo quodque numero inſignitum, diviſa eſt. Qua in diſcrepantia confuſioneque, ne novas ego turbas ciere velle viderer, conſultiſſimum duxi, eamdem numerandorum Capitum rationem, qua Heinſius cum Wolfio uſus eſt, tenere; ita quidem, ut ad quemque Heinſianum Wolfianumque numerum ſimul eum adnotarem, quo idem caput vel idem ſegmentum in noſtra Enchiridii editione inſignitum eſt. Simul vero haud alienum putavi adnotare, quibus numeris eadem Capita in noſtris codicibus Arg. et Pa. diſtincta eſſent. Et, quoniam in hoc eram, adnotavi ſimul rationem, qua in aliis etiam codicibus, qui integrum Enchiridion continuo tenore exhibent, diſtincta Capita eſſent: ſcilicet in codice Argentinenſi initio voluminis, quam partem nunc nota AA. ab altera, quam Arg. inſignivi, diſtinguere placuit; tum in Pe. Pd. Pf. & Pg. (In Pg. tamen numerorum notæ non ultra illud caput progrediuntur, quod in eodem codice nota ς'. diſtinctum eſt, quod reſpondet capiti quarto noſtræ editionis.) Poterit fortaſſe notatio hæc diverſitatis aut ſimilitudinis, quæ in diſtinguendorum Capitum ratione in variis Codicibus obtinet, nonnihil conferre ad judicium ferendum de ipſorum codicum cognatione, tam horum quibus nos ipſi uſi ſumus, quam aliorum, quos poſthac fortaſſe excutient viri docti, qui expoliendo huic libello partem aliquam curæ ſuæ voluerint tribuere. Denique, quod in ipſius Enchiridii editione adnotare neglexeram, qua parte quoque in Capite deſinunt illi e noſtris Codicibus, qui nonniſi initia capitum exhibent, id hac occaſione ſupplevi: quod eo conducet, ut ſciat Lector, quatenus in Varietate Lectionis, ad Enchiridion a nobis nuper congeſta, quisque ex illis codicibus in unam alteramve partem vel poſſit teſtis haberi, vel non poſſit.

p. 7 a

p. 3 a τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις — — ἐπιδιαμένουσαν μετὰ τὴν ἐκείνων Φθοράν. Toto hoc loco nihil nec mutavi, nec mutandum putavi; niſi quod ex Mſstorum noſtrorum omnium & librorum Vhab. & Vpbcd. conſenſu ἐπιδιαμεν. ſcripſi, pro vulgato ἔτι διαμένουσαν. At Salmaſius, de hac quidem emendatione nihil ſuſpicatus, non alium in Simplicio exſtare locum intricatiorem corruptioremque judicaverat, totumque locum ex conjectura ſic conſtituendum contendit: „τὸ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενον τῷ σώματι, „καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν πάντῃ πάντως χωριστὴν ἔχον „τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, καὶ ἔτι διαμένουσαν μετὰ τὴν „ἐκείνων Φθορὰν, ἔχει δηλονότι καὶ τὴν τελειότητα „σύστοιχον τῇ οὐσίᾳ. *Quod enim corpore tamquam „instrumento utitur, & ſeparatam ab affectibus irratio- „nalibus ſuam habet ſubſtantiam, atque etiam poſt eo- „rum interitum remanentem, manifeſtum eſt id quoque „ſubſtantiæ ſuæ ac naturæ convenientem ac conſenta- „neam habere perfectionem.*" Turbaverat virum doctum, quod, ex vulgata ſcriptura, inter *animi rationalis inſtrumenta* reponerentur; τὰ ἄλογα πάθη, quod illi abſurdiſſimum viſum erat. Intelligebat nempe τὰ ἄλογα πάθη *perturbationes* animi, quæ ſuâ naturâ *rationi* eſſent *adverſæ;* cum intelligi debuerint animæ paſſiones ſive adfectiones, per ſe quidem ratione deſtitutæ, ſed quæ ob id ipſum, quod per ſe ratione carent, animæ rationalis conſilio regi, ejusque imperio ſubjici debent: cum quo perapte convenit, ut dicamus, rationalem animam illis tamquam inſtrumentis uti debere; quam eamdem in ſententiam paulo ante (p. 2. c.) dictum eſt, *debere animam rationalem ſeſe a corpore & ab adfectionibus ratione deſtitutis invictam præſtare.* Ne quid tamen diſſimulem, poterat Salmaſius in libris noſtris Vha. & Vpad. præſidium nonnullum, quamquam leviculum, invenire; ubi quidem, pro τὸ γὰρ ὡς ὀργάνοις χρώμενον adnotata eſt ſcriptura ὁ γὰρ ὡς ὀργάνῳ χρώμενος, quibus verbis nota *v. c.* adjecta in *Vha.* (nempe ea ſcriptura librario debetur, qui non viderat, ad τὸ χρώμενον intelligendum eſſe ζῶον) tum vero rurſus pro χωριστὴν ἔχει idem Vha. χωριστὴν ἔχων habet, eâdem notâ *v. c.* adjectâ. Quod vero τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, pro αὐτῶν, voluit Salmaſius, eadem quidem ſuſpicio Wolſio jam erat ſuborta, αὐτοῦ vel αὑτοῦ eſſe ſcribendum, id eſt, *naturam ſuam habet ſeparabilem;*

ſed

ſed perſpecte idem Wolfius continuo monuit: „Si p. 3
„αὐτῶν legi:, ſic ordinabis verba: ἡ λογικὴ ψυχὴ ἔχει a
„τὴν οὐσίαν χωριστὴν αὐτῶν, ſcilicet τοῦ σώματος καὶ
„τῶν ἀλόγων παθῶν. *Mentis ea natura eſt, quæ a*
„*corpore & brutis affectibus ſeparetur;* hoc eſt: *aliud*
„*quiddam eſt mens, aliud corpus:* aliud teſta, aliud
„cochlea quam teſta continet.“ Ac ſane, iſto uſu verbi χωρίζεσθαι cum genitivo, *differre ab aliquo, diverſæ eſſe naturæ*, nihil frequentius.

Pro δῆλον ὅτι, commode unâ voce δηλονότι ſcribunt Arg. & Pa. Mox ὑποθῆται ed. Heinſ. & Lond. ὑπόθηται accentu retracto (quod perinde eſt) ſcribunt Arg. Pa. Vhab. & Vpabcd. Et Pa. quidem in contextu perperam ὑπόκειται habet, ſed ſyllaba θη ab eadem manu inter lineas ſcripta. Corrupte ὑποθοίητο ed. Ven. ubi Wolfius in ſuo exemplo literam η delevit. ὑποθήσοιτο vero e cod. Voſſ. laudavit Salmaſ. quod ex Voſſii conjecturâ eſſe videtur. b

Ante τὸ οἰκεῖον commode utique ſtaret καὶ particula, quam inſertam ibi voluerunt Wolf. & Salmaſ. Sed eam quidem nullus ex noſtris codd. agnoſcit. In ἀνθρώπινον conſentit Pa. cum edd. ἀνθρώπειον habent Arg. Pb. Pc. Pi. ἀπολάβοι ſcripſi cum Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. Mendoſe alii ἀπολάβῃ cum edd.

τὸ τῶν ὑποθηκῶν καλ. παρὰ τοῖς Πυθαγ. εἶδος. Sic Aureorum Carminum præcepta τὰς Πυθαγορικὰς ὑποθήκας adpellat Hierocles in Præf. ad ſuum Commentar. Sed & aliis eâdem notione idem vocabulum uſurpatum. Vide Ind. Græc. Epict. Adde Var. Lect. in Polyb. III. 14, 10. Cic. ad Att. II. 17. & Diog. Laërt. in Solone, I. 61. c

τέχνην τὴν διορθωτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Vide quæ notavimus ad titulum Paraphraſeos Chriſtianæ Enchiridii.

τὴν λογ. ψυχ. διεγεῖραι. τὸ τὴν λογ. Vha. (ex *v. c.*) & Vpad. commode. Mox ante φυλακὴν abeſt τὴν in Arg. Dein perperam & invitis msstis οἰκειῶν editum erat, pro οἰκείων.

Pro χειραγωγίαν eſt ψυχαγωγίαν in Pa. male. p. 4
Ad πρὸς τὸν ὁποῖον, in Vha. & Vpa. notatur πρὸς a
ποῖον, ſcilicet ex viri docti emendatione, minime quidem *illâ neceſſariâ.*

πρὸς

p. 4 a *πρὸς ποίας ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀρετήν. ad cujusnam vitæ humanæ virtutem.* Nempe tria ſtatuit, ut mox intelliges, vivendi genera, quæ ſequi poſſunt homines: unum, mere animale, quod veræ hominis naturæ dignitatique repugnat; alterum, rationale, naturæ dignitatique hominis conveniens; (conf. p. 3. extr. & p. 5. b.) tertium, divinum, ſupra hominis naturam eminens. conf. p. 20. b. & c. Primum, illud eſt, quod vulgus hominum ſequitur; qui, corpus eſſe partem ſui exiſtimantes, materiæ immerſi, mancipia corporis & adfectionum ejus, veram hominis naturam dignitatemque nec norunt nec curant. Ad hos non pertinere moralia Epicteti præcepta, per ſe patet; quippe qui ea nec capiunt, nec curant. Alterum vivendi genus eorum eſt, qui, propriam hominis naturam dignitatemque in anima rationali ineſſe memores, convenienter dignitati iſti naturæ ſuæ vivere cupiunt, &, cum a rebus corporeis prorſus ſeſe abſtrahere non poſſint, tamen ab imperio corporis & rerum omnium externarum liberos ſeſe præſtare nituntur. Ad horum vitam regendam conatusque eorum juvandos valere ait morum civilisque virtutis præcepta, ab Epicteto in Enchiridio propoſita. Nec vero ad tertium genus præcepta hæc pertinent, quod quidem primo ſtatim loco commemorat Simplicius; quod eorum eſt, qui ſupra hominis naturam adſcendere & ab omni corporis contagione prorſus ſoluti eſſe cupiunt: quorum ipſorum rurſus duas veluti claſſes aut duos gradus facit; unum gradum eorum, qui, a corporearum rerum contagio ſeſe abſtracturi, in ſe ipſi penitus convertuntur, animis ſuis purgandis intenti; alterum gradum eorum, quos *θεωρητικοὺς* vocat, qui ſatis jam purgati & ſupra humanam ſortem elati, nunc prorſus divinam agere vitam, & divinarum naturarum ſimiles fieri conantur. Quo de genere vide, ſi placet, quæ Salmaſius ad hunc locum congeſſit.

b *οὔτε οὖν* recte ed. Heinſ. cum msstis. Perperam *οὗτος οὖν* ed. Ven. Mox idem Heinſius ſic edidit, *καὶ ἀπὸ τῶν σωματικῶν παθῶν εἰς ἑαυτὸν συννεύειν,* temere, & invitis libris omnibus, qui cum ed. Ven. *ἀπὸ* ante *τῶν σωμ.* ignorant, & deinde *καὶ* ante *εἰς ἑαυτὸν* habent. Dein *ὅλος εἶναι*, quod ex conject.

com-

commendaverant Wolf. & Salmaſius, dederunt quatuor p. 4
Mssti Pariſienſes. ὅλως εἶναι edd. & Arg. quod & b
ipſum ferri poterat, & neſcio an teneri debebat.
τῶν κρειττόνων. τὰ κρείττονα, vel οἱ κρείττονες (ſcil. ἡμῶν. cf. p. 179. b. 214. a.) *ſuperi, Dii, naturæ quævis ſupra humanam naturam eminentes.* τὰ κρείττονα φύσει τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ait Hierocl. p. 42 extr.

τοῖς κατὰ τὴν λογικὴν μὲν ζωὴν οὐσιωμένοις. Nunc quidem ζωὴ idem valet ac ψυχή. Nam quod hîc κατὰ τὴν λογικὴν ζωὴν οὐσιωμ. dicit, id p. 2. bc. & p. 5. a. alibique κατὰ τὴν λογικὴν ψυχὴν οὐσιωμ. ait. conf. p. 55. c. 60. b. 181. c. 320. a. τῇ λογικῇ ψυχῇ vel ζωῇ opponuntur αἱ ἄλογοι ὀρέξεις p. 8. c. quas ibidem ζωὰς τῶν σωμάτων dicit. (conf. p. 55. c.) Alibi rurſus ζωὴ idem ac δύναμις valet; veluti, quæ ἄλογοι ζωαὶ dicuntur p. 181. a. easdem paulo poſt ead. pag. ἀλόγους δυνάμεις adpellat. Sic p. 8. a. κατὰ τὴν ἑαυτῶν ζωὴν διεγειρόμενοι, idem valet ac κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν. Atque ſic fortaſſe commodiſſime accipietur id, quod hoc loco in quo verſamur, paucis ante verſibus, de homine θεωρητικῷ dixit, τὴν ἑαυτοῦ λογικὴν ζωὴν ὑπερτρέχων, ubi nolim quidem Wolfii improbare verſionem, *vitâ rationi conſentaneâ non contentus*, ſed rectius fortaſſe fuerit *vim ſuam*, vel *facultatem rationalem exſuperans, ſupra rationis vim ſeſe adtollens & altius nitens.*

μήτε μέρος τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα νομίζουσι. Sic ed. Heinſ. conſentiente Pa. & Vba. (ex *v. c.*) tum Vbb. & Vpabcd. Mendoſe μήτε μέρος ἑαυτῆς νομιζούσης τὸ σῶμα ed. Ven. Pb. Pc. Pi. μήτε μέρος αὐτῆς νομιζούσης τὸ σῶμα Arg. νομίζουσι legendum ex conject. etiam viderat Wolf. δυοῖν μερῶν. δυοῖν ſcripſi cum Arg. a
Pa. & Vpc. δυεῖν edd. & Pb. Pc. Pi.

συμπεφυρμένος τῇ γενέσει, *huic mundo materiali & mortali immixtus, eoque inquinatus.* Sic ψυχὴ πάθεσι συμπεφυρμένη, Hierocl. p. 142. & τῇ θνητῇ φύσει συμπεφυρμένοι, idem p. 252. Eſt autem ἡ γένεσις, *mundus hic ſublunaris & mortalis, quem habitant mortales.* Vide Suid. & Hierocl. p. 254. quæque ibi adnotavit Londinenſis editor.

ὑπάρχων

p. 4 ὑπάρχων dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Vha. (ex *v. c.*)
c & Vpad. ut voluerat Salmaſ. Vulgo ὑπάρχον. ὁ δὲ ὄντως ed. Heinſ. cum mſstis, ut corrigendum viderat Wolf. Mendoſe οὐδὲ ὄντως ed. Ven. In mſ. Arg. vero hæc verba deſunt cum nonnullis præcedd. & ſeqq. οὗτος φυλάσσει τὴν ἑαυτ. λογ. ψυχ. Vulgo οὗτος σπουδάζει, conſentientibus Pa. Pb. Pc. Pi. quod nolim damnare, nec opus puto deinde κατὰ τὴν ἑαυτ. cum Wolfio corrigere. Prætuli vero, ut exquiſitius, φυλάσσει, quod & dedit noſter Arg. & ex vet. cod. commendarunt Vhab. & Vpbc.

συντεταγμένῳ recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. &
p. 5 Vpd. ut maluerat Wolf. συντεταμένῳ ed. Ven. & mſs.
a Arg. Pb. Pc. Pi. προτρέπουσιν ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. (ex *v. c.*) et Vpbcd. πρέπουσιν ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ex ῥέπουσιν vel τρεπ. corruptum monuit Wolf. ὁ Πλατωνικὸς Σωκράτης. Plato in Dial. qui *Alcibiades I.* inſcribitur.

b [Ὁ δὲ Ἐπίκτητος ὑπόθεσιν &c. Mireris utique, nihil aliud hîc dare libros ad unum omnes, niſi ὅς ὑπόθεσιν &c. quod ferri nullo modo poſſe, recte Salmaſius monuit; quoniam manifeſte hæc, quæ ſequuntur, non ad Platonicum Socratem, ſed ad Epictetum referuntur. Ac ne ſatis quidem foret, ſi pro ὅς nude ὁ δὲ corrigere velles: diſerte adjici nomen Epicteti debuit, cum præſertim bis deinde idem nomen eâdem hac paginâ repetatur; quo minus credibile videri debuit, hoc loco, ubi magis neceſſarium erat, fuiſſe a Simplicio prætermiſſum. Quare equidem adjicere non dubitavi; attamen, utpote haud omnino certum, uncis incluſi. Quod ſi ὅς a manu Simplicii eſt, plura quædam verba, in quibus de Epicteto agebatur, ante hæc quæ hodie in libris ſuperſunt, interciderint neceſſe eſt.

Οὐδὲν δὲ ἐμποδίζει τῇ σχολῇ τῶν λόγων. Bene Wolfius: *Nihil horum ſermonum explicationi obſtat.* Eſt enim σχολὴ *disputatio* ſuper aliquo argumento inſtituta, *explicatio* quæſtionis, *interpretatio* libri: unde & diminutivum σχόλιον, *brevis interpretatio, adnotatio.* Vide Menag. ad Laërt. X. 26. & Epict. Diſſ. IV. 11, 35. & III. 21, 6. Itaque quod nunc dicit τὴν σχολὴν αὐτῶν, idem eſt quod ſupra (p. 4. a.) τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν dixerat; quemadmodum etiam σχόλια

Suidas

Suidas ἑρμηνείας interpretatur. Exſpectaſſes tamen fortaſſe τῇ σχολῇ τῇ περὶ τοὺς λόγους, ſed nil mutant libri. p. 5 b

γινώσκειν τε αὐτάς. γινώσκων τε ed. Ven. male, & invitis noſtris libris. In τελεωσώμεθα nil variant libri, non magis quam paulo ante in τελεώσασθαι. Nec videtur tam neceſſe eſſe, quam Salmaſius contendit, ut altero loco τελειωσώμεθα, altero τελειώσασθαι legatut. εἰς ὑπόθεσιν λαμβ. Sic quidem mssti noſtri cum edd. ſed rectius videtur ὡς ὑποθ. quod non modo ex conject. commendatum eſt a Wolf. ſed & ex vetere libro (adjectâ notâ γρ'.) laudatum in Vpc. Dicimus ὑπόθεσίν τινα λαμβάνειν, & ἐξ ὑποθέσεως vel καθ' ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι. Eâdem vero ſententiâ percommode dici poteſt ὡς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι: parique modo eâdemque ſententiâ p. 24. c. ait noſter, ὅπερ νῦν ὡς ὑποκείμενον εἰλήφθω. At εἰς ὑπόθεσιν λαμβάνειν τι nec commode dictum videtur, nec usquam me legere memini. c

λαβὼν ἐκ τῆς ἐναργείας. *ſumens ex evidentiâ.* Sic corrigere, Wolfio Salmaſioque auctoribus, non dubitavi. Vulgo quidem, conſentientibus libris noſtris omnibus, ἐκ τῆς ἐνεργείας legebatur; quod, ſi tenendum judicaveris, vertas *ex ipſa rei veritate.* At aliud poſtulabat argumentationis connexio. Satis enim adparet, hoc dixiſſe Simplicium, *non demonſtratam* eſſe a Socrate adſerti illius veritatem, ſed *absque demonſtratione ſumſiſſe* illud Socratem; tamquam *per ſe evidens, & manifeſtum*, & ab omnibus concedendum. p. 6 a

ὥσπερ τῇ σμίλῃ. Reſpicit verba illa Platonici Socratis, in Alcib. I. c. 51. Τί αὖ φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὀργάνοις μόνον, ἢ καὶ χερσίν; &c. Diſerte autem σμίλη (id eſt *ſcalprum*, *ſcalpellum*) in numero τῶν ὀργάνων τῶν σκυτοτόμων refertur apud Polluc. VII. 83. Scribitur vero σμύλῃ in noſtro cod. Arg. & σμήλῃ in Pa. ſed in hoc quidem primum σμίλῃ fuiſſe videtur.

καὶ τὸ ᾧ χρῆται ἄλλο, ὡς ὄργανον. Poſſit commodius videri, hîc pariter, ſicuti mox bis deinceps, ὡς ὀργάνῳ legere, id eſt, *quo utitur tamquam inſtrumento, vel pro inſtrumento.* Sed hoc quidem loco in

ὡς

p. 6 ὡς ὀργάνῳ conſentiunt omnes; quod & ipſum ferendum putavi, ad ἄλλο adjectum hac ſententiâ, *diverſum, utpote inſtrumentum.*
a

Paulo poſt, ſic vulgo legebatur: ἡ ἡ λογικὴ ψυχὴ, ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι. Εἶτα πάλιν &c. Nec aliter Mssti noſtri. At perſpecte Wolfius in verſione, cum ſic poſuiſſet „*non aliud niſi animum* „*ratione præditum,* [*qui corpore pro inſtrumento uta*„*tur.*]" — monuit in ora, poſteriora illa verba, uncis incluſa, *redundare videri.* De quibus miror nihil monuiſſe Salmaſium. Mihi quidem perſuaſum eſt, eſſe ea temere olim in contextum invecta, cum ad oram veteris alicujus libri lemma aliquod hujusmodi fuiſſet adnotatum, ὅτι ἡ λογικὴ ψυχὴ ἡ ὡς ὀργάνῳ χρωμένη τῷ σώματι. Pariter ſane hodieque in ora codicis noſtri Arg. ſimilia ſparſim lemmata adſcripta ſuperſunt; verbi cauſſa, ad initium hujus diſputationis (initio p. 6. ed. Heinſ.) in ora hæc adſcripta: ὅτι ἡ ψυχὴ ὁ ἄνθρωπος· ἀλλ' οὐ τὸ συναμφότερον. Itaque imperite in contextum illata verba abjicere non dubitavi.

b ἐκ διαιρέσεως ἐρωτᾷ τὸν λόγον. id eſt, *dilemmate vel trilemmate concludit argumentum.* Vide Ind. Epict. in Ἐρωτᾷν.

c οὐδὲ τῶν ὄντως ἡμῶν ἐπιμελεῖται. Vulgo τῶν ὄντων ἡμῶν. Ego vero haud cunctanter Salmaſio obtemperandum putavi, ὄντως corrigere jubenti. (conf. ad p. 47. a.) Sic p. 4. c. ὁ δὲ ὄντως ἄνθρωπος εἶναι βουλόμενος, & ibid. κυρίως λεγόμενος ἄνθρωπος, rurſusque p. 5. c. ὁ κυρίως ἄνθρωπος, denique eodem prorſus modo τῶν ὄντως ἡμῶν habes p. 59. c. & p. 60. a. Quod autem idem Salmaſius ait, hoc ipſo etiam loco in vetere libro ὄντως legi; ſi Voſſianum librum dixit, (neque vero alio uſus eſt Salmaſius) vereor ne nonniſi ex Voſſii conjectura ibi adnotata fuerit iſta ſcriptura: noſtri quidem libri in vulgatum ὄντων omnes conſentiunt, uno Pa. excepto, in quo prorſus *omiſſa iſta vox* eſt; quod quidem temere factum puto, quoniam τῶν articulus in eod. cod. adeſt, quem ſimul abeſſe oportebat.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES

AD

SIMPLICII COMMENT. IN ENCHIRID.

CAP. I.

De *Capitum Enchiridii distributione* et ſuo cujusque *Numero* deſignatione, qua in editione hac Commentariorum Simplicii uſi ſumus, tum de ipſa *Lectione*, quam ſecutus ſum *in Contextu Enchiridii* per eosdem Commentarios distributo, nonnulla hic præmonere debeo lectorem. Dictum eſt in Præfatione ad criticam noſtram Enchiridii editionem, in omnibus codicibus Commentariorum Simplicii exhiberi ipſum Enchiridii contextum, per capita aut per minores ſectiones ita distributum, ut quodque caput aut quamque ſectionem ſequatur commentarius vel interpretatio, ad illam libelli partem ſpectans. In nonnullorum codicum oris (veluti in noſtro Pa.) cuilibet ex illis Enchiridii capitibus adpoſitus eſt titulus, τὸ Κείμενον, id eſt, *Textus*, *Contextus*: tum ad initium commentarii, ad quodque caput vel ſectionem pertinentis, adpoſitum eſt vocabulum Ἐξήγησις, id eſt, *Interpretatio* vel *Commentarius*. Eadem, quæ dixi, capita Enchiridii in aliis codicibus integra adpoſita ſunt; ut in noſtris Pa. et Pb. In aliis nonniſi priora verba, nunc plura quædam, nunc pauciora, adponuntur: quo e genere ſunt noſtri codices Arg. et Pc. Ex utroque genere mixtus eſt, ut ita dicam, codex noſter Pi. conveniens fere cum eo, e quo confecta eſt princeps Veneta editio: de quorum codicum ratione dictum eſt in Præfatione noſtra ad Enchirid. p. XVI. et p. XCI. ſq. tum in Var. Lect. ad Enchirid. p. 106. ſq. Hi ſcilicet usque ad medium fere librum capita Enchiridii omnia integra exhibent: et inde demum coeperunt ſola capitum initia adponere. In eisdem fere, quos paulo ante commemoraveram, codicibus Arg. et Pc. qui ubique fere nonniſi initia Capitum En- p. 7 a

p. 7 a chiridii Commentariis Simplicii interſerta exhibent, initio voluminis integrum Enchiridion continuo tenore deſcriptum eſt. Iam quodſi omnes iſti Codices Simpliciani in *lectione contextus* conſtantem quamdam rationem tenerent, ex qua intelligi poſſet, quale fuiſſet exemplum quo ipſe olim uſus eſſet Simplicius: conſentaneum utique erat futurum, ut in hac editione Commentariorum Simplicii exhibuiſſemus verba Enchiridii eodem exemplo concepta, quale ante oculos habuiſſe interpretem hunc conſtaret. Sed, quam parum inter ſe conſentiant iſtorum codicum lectiones, cognoſcet qui voluerit ex Varietate Lectionis in critica noſtra editione ad quodque Enchiridii caput ex eisdem libris congeſta. Quo accedit, quod ex ipſa Simplicii interpretatione nonnumquam intelligi videatur, habuiſſe hunc interpretem ob oculos lectionem diverſam ab ea, quam iidem omnes, quos dixi, codices hodie exhibent. Quare cum deſperaſſem, Enchiridii contextum eodem prorſus exemplo, quo Simplicius uſus eſſet, e codicibus noſtris poſſe componi: talem hic repræſentandum putavi, qualem in ipſius Enchiridii editione critica, collatis inter ſe omnibus codicum lectionibus, conſtituendum judicaviſſem: diverſas autem lectiones, quas obtuliſſent ſinguli codices noſtri, nil opus eſſe exiſtimavi ex eadem illa noſtra editione hoc loco repetere. Ad *distributionem Capitum* quod adtinet: ſunt quidem et in editis et in manuſcriptis libris omnibus pari modo per Simplicii Commentarios distributæ partes Enchiridii; ſed in editione Veneta et in codd. Pb. Pc. et Pi. nullis numeris diſtincta capita ſunt. In Heinſiana vero editione, ad eamdem partium Enchiridii per univerſum Commentarium distributionem adhibita eſt *Capitum partiendorum numerandorumque ratio* ea, qua ſuo fere arbitrio Wolfius in ſua editione Enchiridii uſus erat: quo factum eſt, ut nonnullæ contextus particulæ, quas ab aliis ſeparaverat Simplicius, nullo proprio numero inſignirentur; aliæ contra, quas Simplicius inter ſe junxerat, in duo vel plura Capita dirimerentur, quorum quodque ſuo numero diſtingueretur. Sunt vero etiam in duobus e codicibus noſtris Simplicianis (nempe in Arg. et in Pa.) ſuis numeris diſtincta *Capita; ſed* ita, ut partitio, quam hi codices ſequuntur,

tur, nec inter ſe, nec cum Wolfiana partitione concordet, neque vero cum ipſius Simplici distributione magis conſentiat quam eadem Wolfiana ratio, quam ab Heinſio ſervatam dixi: nam in eisdem codicibus, haud ſecus ac in Heinſiana editione, occurrunt ſubinde particulæ contextus, quæ nullam numeri notam adjectam habent; alibi vero ea pars contextus Enchiridii, quæ juncta a Simplicio erat ac pro uno Capite habita, in duo vel plura Capita, ſuo quodque numero inſignitum, diviſa eſt. Qua in discrepantia confuſioneque, ne novas ego turbas ciere velle viderer, conſultiſſimum duxi, eamdem numerandorum Capitum rationem, qua Heinſius cum Wolfio uſus eſt, tenere; ita quidem, ut ad quemque Heinſianum Wolfianumque numerum ſimul eum adnotarem, quo idem caput vel idem ſegmentum in noſtra Enchiridii editione inſignitum eſt. Simul vero haud alienum putavi adnotare, quibus numeris eadem Capita in noſtris codicibus Arg. et Pa. diſtincta eſſent. Et, quoniam in hoc eram, adnotavi ſimul rationem, qua in aliis etiam codicibus, qui integrum Enchiridion continuo tenore exhibent, diſtincta Capita eſſent: ſcilicet in codice Argentinenſi initio voluminis, quam partem nunc nota AA. ab altera, quam Arg. inſignivi, diſtinguere placuit; tum in Pe. Pd. Pf. & Pg. (In Pg. tamen numerorum notæ non ultra illud caput progrediuntur, quod in eodem codice nota ϛ'. diſtinctum eſt, quod reſpondet capiti quarto noſtræ editionis.) Poterit fortaſſe notatio hæc diverſitatis aut ſimilitudinis, quæ in diſtinguendorum Capitum ratione in variis Codicibus obtinet, nonnihil conferre ad judicium ferendum de ipſorum codicum cognatione, tam horum quibus nos ipſi uſi ſumus, quam aliorum, quos poſthac fortaſſe excutient viri docti, qui expoliendo huic libello partem aliquam curæ ſuæ voluerint tribuere. Denique, quod in ipſius Enchiridii editione adnotare neglexeram, qua parte quoque in Capite deſinunt illi e noſtris Codicibus, qui nonniſi initia capitum exhibent, id hac occaſione ſupplevi: quod eo conducet, ut ſciat Lector, quatenus in Varietate Lectionis, ad Enchiridion a nobis nuper congeſta, quisque ex illis codicibus in unam alteramve partem vel poſſit teſtis haberi, vel non poſſit.

p. 7 a Prima igitur Contextus particula, ad quam pertinet prima pars Commentarii Simplicii, nonniſi priorem partem complectitur Capitis primi ex Wolfiana partitione; eamdemque partem priorem ſectionis primæ Capitis primi noſtræ editionis: quare ejusdem Capitis ejusdemque ſectionis pars poſterior, quæ deinde demum p. 32. a. ſequitur, nullum numerum inſcriptum habet. Exſtat autem hæc prima particula in omnibus codicibus noſtris integra, in eis etiam quæ alioqui nonniſi initia Capitum exhibent. Sed, age, ad ipſam Simplicii interpretationem properemus, &, quæ ad eam notanda habemus, proferamus.

b *ταῦτα* [*γὰρ*] *καί*. Particulam *γὰρ* & editi & ſcripti noſtri libri pariter ignorant omnes: nec tamen eâ carere poſſe videbatur oratio; quare auctoribus Wolfio et Salm. eam adjeci, uncis tamen incluſam. Cogitaveram, mutata verborum diſtinctione ſatis bene fortaſſe procedere orationem: *Ἐφ' ἡμῖν — — κύριοί ἐσμεν. Καὶ ὧν τὴν ἐξουσίαν ἔχομεν, ταῦτα καὶ ὑπ' αὐτῷ ἑκάστῳ* &c. Nec tamen ea ratio ſatis commoda viſa eſt. *ὑπ' αὐτῆς* bene ed. Heinſ. cum Pa. & Vhab. (ex *v. c.*) & Vpbc. Sic p. 12. a. *ὑφ' ἑαυτῶν κινεῖται*, et ib. b. *ὑφ' ἑαυτῆς κινουμένη*, et p. 23. b. *ὑφ' ἑαυτοῦ κινεῖσθαι*. Sed nec male *ἀπ' αὐτῆς* ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. cf. p. 9. a. p. 10. a. p. 17. a. p. 22. a. Et ſic vulgo *ἀφ' ἑαυτοῦ* aliquid facere dicitur, qui *ſponte* & *ſuopte motu* id facit.

ἔξω κινεῖσθαι. Commodum utique foret *ἔξωθεν*, quod h. l. repoſitum Salmaſ. voluit, ſicuti habes p. 11. c. & p. 29. a. & b. Et ſane hoc ipſo etiam loco *ἔξωθεν* adnotatum eſt in Vha. et Vpad. ſed id quidem (ut videtur) ex doctorum virorum conjectura. Quod vero idem Salmaſ. mox viciſſim, pro *ἔξωθεν ἤ*, voluit *ἔξω ἤ*, minime id neceſſe erat, quandoquidem nihil vulgatius quam *ἔξωθεν* ita uſurpatum ut idem ac *ἔξω* valeat. *ἡ αἵρεσις αὐτὴ* recte Heinſ. ut maluerat Wolf. Vulgo omnes *αὕτη*. Perſæpe autem iſta eodem modo inter ſe permutantur a librariis.
c Pro *τοιάνδε ἢ τοιάνδε*, habet *τοιάνδε καὶ ἢ τοιάνδε* Arg. duabus lectionibus imperite in unam confuſis. *οἷον ὅτι ὁ κλ*. Perperam deeſt *ὅτι* in Arg.

κἂν γὰρ ἄλλου τινὸς ἀκούσαντες. Vulgo κἂν p. 7
παρ' ἄλλου edd. & Mssti: & præmiſſo ante κἂν mi- c
nori puncto, pro *majori*, ad præcedentia quodammodo referebantur hæc verba; quo obſcurabatur connexio orationis, cum ab his ipſis verbis nova periodus fuerit incipienda. Verba nonnulla intercidiſſe putaverat Wolfius: levi mutatione (γὰρ pro παρ' ſcribendo) commodiſſime reſtitui locum poſſe docuit Salmaſ. Et eodem fere modo jam correctum video in Vha. & Vpad. niſi quod hi utramque jungentes voculam, καὶ γὰρ παρ' ἄλλου ſcribunt. Mox, ubi eſt δοξάσωμεν δὲ ὅλως, melius fore δοξάζωμεν conjectaverat Salmaſ. ad quod proxime accedit δοξάζομεν, quod eſt in Vha. (ex *v. c.*) & in Vpacd. male quidem illud in indicativo, ſed tamen in præſente tempore, quemadmodum deinde λέγωμεν. Ego vero non illibenter δοξάσωμεν tenui, quod dabant Mssti noſtri cum editis. Tum pro ὅλως eſt ὅμως in Pa. quod & in Vhab. ex *v. c.* & in Vpabcd. laudatur, ſpecioſe utique, *ſi tamen ita exiſtimamus*; ſed exquiſitius mihi ὅλως viſum eſt, quod cum editis tenent Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. eâdem ſententiâ, *ſi omnino*, *ſi modo*. Verba κονδῖτον πίω, ut monuit Salmaſius, ex illis ſunt, quæ vulgo eloqui docebantur aves humani ſermonis imitatrices. Eſt autem κονδῖτον latina vox, notans *vinum aromatibus conditum;* de quo exſtat Epigramma Palladæ poetæ, in Anthol. T. II. ed. Brunck. p. 412. Confer quæ congeſſit Ducange in Gloſſar. Græc. ſub h. v.

ἡ δόξα αὕτη καὶ ἡ ὑπόληψις. Rurſus αὕτη in αὐτὴ mutatum voluerat Salmaſius; ſed nunc quidem teneri poſſe vulgatum αὕτη, in quod rurſus conſentiunt libri, putavi; quemadmodum et mox (p. 8. a.) ἔνδοθεν οὖσα καὶ αὕτη, ubi quidem pariter αὐτὴ voluerat idem Salmaſ. Articulum ἡ ante ὑπόληψις, quem omiſit Heinſius, agnoſcunt veteres libri omnes cum ed. Ven. ἠρεθισμένον. Perperam ἐρεθισμ. ed. Ven. & Ms. Arg. Poſt hoc verbum vero intercidiſſe puto particulam μὲν, abſorptam (ut ſæpe uſu venit) a terminatione ipſius verbi ἠρεθισμένον, quod, quoniam literæ ον extremæ voci ſuperſcriptæ erant, in μεν deſinebat.

p. 8 a κἂν γὰρ ἐκεῖνο, ἐφ' ὃ ὁρμῶμεν, ἔξωθεν ᾖ, κἂν ἀφορμή τις &c. Totum locum ſic ediderat diſtinxeratque Heinſius: Τοιοῦτον — — ὁρμὴ ἔνδοθεν οὖσα καὶ αὕτη, κἂν ἐκεῖνο ἐφ' ὃ ὁρμῶμεν ἔξωθέν ἐστι. κἂν γὰρ ἀφορμή τις γίνηται &c. Vbi in ἐστὶ quidem conſentiunt cum ed. Ven. Mssti noſtri omnes, quod ex Simplicii uſu (de quo infra ad p. 53. a. dictum) teneri etiam poterat: ſed quoniam continuo γίνηται in ſubjunctivo conſentientibus eisdem libris ſequitur, Salmaſio more, qui ᾖ cum codice Voſſiano ſcribendum monuit, quod ipſum etiam in Vha. & Vpad. adnotatum eſt. At fortaſſe & ἐστὶν & γίνεται ſcripſerat Simplicius. γάρ τι vero ante ἀφορμὴ nullus vetus liber agnoſcit: & Mssti quidem noſtri cum ed. Ven. nusquam in hac periodo particulam illam habent; ſed percommode eamdem Vha. (ex v. c.) & Vpad. ante ἐκεῖνο, ubi eam inſerui, ponunt, eumque orationis greſſum indicant, quem adhibita commodiore interpunctione expreſſi. Eamdem rationem Salmaſius ex codice Voſſiano commendaverat. κατὰ τὴν ἑαυτῶν ζωήν. id eſt, κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν. vide ad p. 4. b.

b καὶ λογική τις. καὶ vel deletum voluerat Wolf. vel in ᾖ mutatum. Sed nil mutant libri: quorum
c ſcripturam ferendam putavi. Mox vero verba τῆς τε ὀρέξεως καὶ, quæ ignorant quidem libri omnes, ex Wolfii conject. adjeci; nec tamen absque dubitationis ſignificatione, quam circumpoſitis uncis indicavi. Nam quod Wolfii conjecturam confirmari Salmaſius ait vetere libro Voſſii, in quo eadem verba diſerte legantur; in illo quidem libro verba iſta, haud dubie, non niſi e Wolfii Notis erant ad marginem notata, quemadmodum in noſtris libris Vha. & Vpa. in quibus diſerte etiam monetur, verba iſta interſerta voluiſſe Wolfium. Quod vero Simplicius ait, *Stoicos* τὴν ὁρμὴν καὶ ἀφορμὴν *præpoſuiſſe* τῇ ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει: alii Stoici quid dixerint docuerintve, jam non quæro; illud paucis monitum velim, Epictetum quidem non conſtanter τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ἀφορμὴν præponere τῇ ὀρέξει καὶ τῇ ἐκκλίσει, ſed ſæpe etiam illas poſt has nominare; nec vero (quod a Stoicis fieri ſolitum Salmaſius absque exceptione ait, in Notis

ad

ad Simpl. p. 43.) ὁρμὴν & ἀφορμὴν vocare illum *primos animi impetus illos, quibus aliquid concupiſcimus & averſamur;* ſed ὁρμὴν Epictetum intelligere *impetum quem capimus ad agendum,* ſive *conſilium de ſuſcipienda actione captum;* ἀφορμὴν *conſilium de non agendo,* vel *de omittendo aliquo agendi genere;* tum porro eumdem Epictetum inter ὄρεξιν & ὁρμὴν hoc diſcrimen ponere, ut ὄρεξις ſit animi habitus ſive motus tendens ad id quod *bonum* vel *boni efficiens* exiſtimemus; ὁρμὴ vero ſit animi habitus vel motus, cui propoſitum ſit agere vel facere id quod *conveniens* judicemus. Quo fit, ut objectum (quod in ſcholis vocant) adpetitionis ſit *res,* quæ *bona* nobis vel *utilis* videatur; ὁρμῆς objectum, *actio,* quæ *conveniens* videatur aut præ cæteris *probabilis* & *rationi conſentanea.* Quod ſi ὁρμὴν Epictetus intellexiſſet *primum animi motum,* quo pellimur oblato viſo, & ad agendum excitamur; nullo modo dicere potuiſſet, *in nobis, in noſtra poteſtate* τὴν ὁρμὴν *eſſe poſitam.* Ipſamque ὄρεξιν & ἔκκλισιν cum *in noſtra poteſtate poſitas* ait, non illam primam adpetitionem averſationemve dicit, quæ in nobis oritur, cum res quædam tamquam grata vel moleſta, bona vel mala, ſalutaris vel noxia, animo noſtro proponitur: ſed *actionem* illam *animi* dicit, qua is *ſuum facit* iſtum motum; qua, ſive revera conſideratis omnibus momentis, ſive veluti conſideraſſet omnia momenta, *ſecum decernit,* eſſe eam rem, de qua agitur, tamquam bonam vel boni efficientem expetendam, adeoque *ſuo arbitrio, ſua ſponte, & deliberato, indulget & tradit ſeſe ipſe* adpetitioni illi, quæ in eo commota eſt, aut, vice verſa, averſationi. Conf. infra, p. 49.

p. 8 c

ζωαὶ τῶν σωμάτων οὖσαι. Abeſt h. l. οὖσαι in Pa. non male. Delendum etiam notavit Vha. ζωαὶ, *vires, & quaſi vita,* vel *motus animales.* conf. ad p. 4. b.

ἐφ' ἑαυτῇ ἔχει. Perperam ἐφ' ἑαυτῆς ed. Ven. p. 9 a
ὅταν δὲ — — φύσιν καὶ ἐνέργειαν ἐνεργῇ. Duo verba καὶ ἐνέργειαν, quæ cum ed. Ven. agnoſcunt Mſſti omnes, temere omiſit Heinſ. tum vero pro ἐνεργῇ corrupte ἐνεργειῶν legebatur in ed. Ven. quod in ἐνεργεῖ mutavit Heinſ. & ſic eſt in Pc. & Pi. atque

 etiam

p. 9 etiam in *vet. cod.* quem laudat Vha. itemque in Ms.
a Pa. in contextu, ſed in eodem Pa. recte inter lineas notatur ἐνεργῇ, quod unice agnoſcunt Arg. et Pb. atque ita corrigendum jam monuerat Wolf. καὶ ἐπὶ ταύτης, ſcil. τῆς λογικῆς ψυχῆς. Sic ſcripſi cum Pa. Alii vulgo καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης, minus commode. Mox ὁρᾶται καὶ ἀναμφίλεκτον (id eſt, *citra controverſiam etiam cernitur*) recte cum ed. Ven. dant veteres libri omnes. Temere Heinſius ὁρᾶται ἀναμ-
b φιλέκτως τί ἐστὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν. Articulum τὸ, temere omiſſum ab eodem Heinſio, reſtitui ex librorum omnium conſenſu.

οὐ γὰρ πάντα ἐφίεται. *quod omnes naturæ adpetunt.* Id vero ipſum eſt *Bonum*. Eſt enim hæc definitio *Boni*, οὗ πάντα ἐφίεται. vide p. 235. a. not. & p. 174. a. τὸ Ἀγαθὸν πάντα παράγει. Suſpicatus ſum, ſic ſcripſiſſe Simplicium: τὸ Ἀγαθὸν ἀγαθὰ πάντα παράγει, *Bonum bona omnia producit.*

p. 10 ὡς ὑπὲρ αὐτὰ ὄντος. Perperam ὑπὲρ αὐτοῦ Pa.
a Mox αὐτὰ ἀρχὴ ſcripſi cum Arg. & vet. cod. laudato in Vha. ſic & Vpad. Vna voce αὐτοαρχὴ ſcribunt Pa. Pb. Pc. Pi. Vhb. & Vpb. quod nec ipſum ſpernam. Sic ſane αὐτοαγαθότητες & αὐτοαγαθὰ habes p. 11. b. c. Mendoſe vero αὐτ' ἀρχὴ ſcriptum erat in ed. Ven. quod in αὐταρχὴ mutari iuſſit Wolf. & ſic edidit Heinſ. δυνάμεως δὲ περιουσία. γὰρ pro δὲ habet Pa. & Vha. & Vpad. Mox ante τὰ ὅμοια πρὸ &c. vulgo καὶ ponunt, non male id quidem; ſed eam partic. ex omnibus noſtris Msſtis nonniſi Pi. agnoſcit, itaque delevi cum Arg. Pa. Pb. Pc.

τὰ καλὰ πάντα, ὅσα τε, καὶ ἐν οἷς ἐστι. Articulum τὰ dedit Pa. & Vpc. Alii vulgo omittunt, nec male. Sed καὶ particulam, quam poſt ὅσα τε ignorant cum editis Msſti omnes, adjiciendam omnino putavi cum Wolfio; niſi quidem aliud quoddam ulcus ſubſit. In Vha. (ex *v. c.*) indicatur lectio hujusmodi, οἷον καὶ καλὰ πάντα, ubi fortaſſe ad alienum locum relata illa vocula καὶ eſt, cum poſt ὅσα τε reponi debuiſſet. Et in Vpa. quidem et Vpd. καὶ poſt ὅσα τε inferendum adnotatur, ſed id ex Wolfii præſcripto. In eodem vero Vpa. alia inſuper pro-

ſertur

fertur conjectura: „Forte hæc omnia ita leg. οἷον κα- [p. 10] „λὰ πάντα ὅσα τε καὶ οἷα ἐστί.“ Mox in αἱ ἀρ- [b] χαὶ πᾶσαι deeſt αἱ Pa.

ὅπερ γάρ ἐστιν. γὰρ abeſt ed. Ven. & Pi. Ad- [c] jiciendum monuit Wolf. adjecitque Heinſ. & habent alii libri omnes. πρὸς πάντα τὰ ὄντα. Caret πάντα Pa. In μὴ καὶ ἕκαστον, caret καὶ Arg.

πληθυντικῶς περιέχονται. Sic recte ed. Heinſ. cum [p. 11] Pa. & Vhab. (ex v. c.) & Vpabcd. Corrupte πολιτι- [a] κῶς, omiſſo verbo περιέχονται, ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. πάντα γάρ ἐστιν recte ed. Ven. & Mssti omnes. Temere πάντῃ ed. Heinſ. Mox πληθύονται dedere codd. Arg. Pa. Pc. Sic etiam Pb. & Pi. ſed in his eâdem manu ſuperſcripta eſt ν litera, ut fiat πληθύνονται, quod habent edd. nullo quidem quoad rem discrimine. ἐνίδρυνται ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabcd. ἐνιδρύμεναι ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. Nude ἵδρυνται Pa. ſicut mox omnes ἐν τῇ αὐτῇ ἀεὶ μακαριότητι ἱδρύμενα. Sed compoſitum rurſus habes hac pag. c. & p. 10. c. οὐκ ἐξέστη. Vitioſe ἔξεστι Arg. αὐτοαγαθότητες et mox [b] αὐθοαγαθὰ dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Pi. Vtrobique αὐτ' ἀγαθ. ſcriptum erat in ed. Ven. quod in αὐταγ. mutavit Heinſ. auctore Wolfio.

ἀποστάντα τοῦ εἶναι αὐτοαγαθὰ καὶ ἀκινήτως ἐνι- [c] δρῦσθαι. Sic ed. Ven. (niſi quod in ea αὐτ' ἀγαθὰ ſcriptum) et Mssti ad unum omnes. Temere et imperite καὶ διὰ τὸ ἀκιν. ἐνιδρ. edidit Heinſ. & poſt αὐτοαγαθὰ (ſive, ut ipſe ſcripſit, αὐταγαθὰ) comma inſeruit. ὑφιστάνειν ἑαυτὰ Pa. Vha. (ex v. c.) Vhb. & Vpabcd. quemadmodum legendum viderat Wolf. Mendoſe alii ἐφεστάνειν cum edd. Valet autem ὑφιστάνειν ἑαυτὰ idem ac αἴτια εἶναι ἑαυτῶν, quod habes in fine hujus paginæ. In διὰ τὸ μερ. καὶ ἀστ. nil mutant alii. In uno Arg. ſcribitur κατὰ τὸ μεριστὰ καὶ τὰ ἄστατα. ὅλον ἕκαστον ὅλον ἑαυτοῦ. Sic, concinnâ verborum trajectione, præiverunt Pa. & Arg. Vulgo ὅλον ἕκαστον ὅλου ἑαυτοῦ.

ἀπὸ μὲν τῆς — — ὑπέβη. Nil mutant libri: [p. 12] videtur autem utique aut ὑπὸ μὲν τῆς legendum, aut [a] τῆς μὲν absque præpoſ. ſicut mox b. ὑποβᾶσα (τοῦ ἀκινήτου, ὑφ' ἑαυτῶν δὲ κινεῖται, καὶ οὐκ ἀπ' ἄλ-

 λων.

p. 12 a λων. Perinde ὑφ' ἑαυτοῦ & ἀφ' ἑαυτοῦ κινεῖσθαι recte dici vidimus ad p. 7. b. Sed ἀπ' ἄλλου κινεῖσθαι non placet: et hoc quidem loco, cum οὐχ (ſic) ἀπ' ἄλλων ſcriptum ſit in ed. Ven. & Mss. Pi. & Pc. a prima manu, atque etiam οὐχ ἀπ' (ſic) ἄλλων in Arg.; videri poterat vera utique ſcriptura olim fuiſſe ὑφ' (ſive ἀφ') ἑαυτῶν. — — καὶ οὐχ ὑπ' ἄλλων. At οὐκ ἀπ' ἄλλων non modo tenent Pa. & Pc. ſed & mox rurſus p. 12. b. in οὐκ ἀπ' ἄλλου conſentiunt libri ad unum omnes: quare nihil mutare auſus ſum. Ac fere promiſcue præpoſitionibus ἀπὸ & ὑπὸ uti videtur Simplicius. Sic pro eo quod p. 27. b. ait ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνδίδοσθαι, p. 19. a. ὑπὸ τῆς εἱμαρμ. dixerat. Conf. p. 30. a. & not. ad p. 75. c.

b 'Η οὖν ψυχὴ — — κινεῖ. Sic Pa. Vhab. (ex v. c.) & Vpabcd. Corrupte ὅταν ἡ ψυχὴ — — κινῇ ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. ἡ γοῦν ψυχὴ — — κινεῖ ed. Heinſ. ὑφ' ἑτέρου τινός. Poſtremam vocem veteres omnes libri agnoſcunt; temere omiſit Heinſ. κυρίως ἂν ἦν τὸ σῶμα κινούμενον. Sic Pa. & Vhab. (ex v. c.) & Vpabcd. ut edidit Heinſius. Sed ἂν & τὸ σῶμα deſunt in ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. ὑποβᾶσα τοῦ ἀκινήτου. Recte hoc dedit unus noſter Pa. quemadmodum legendum monuerat Wolf. (conf. p. 12. a.) Perperam alii τοῦ αὐτοκινήτου. καὶ κατορεγομένη. Compoſitum hoc verbum, quod nihil habet quod analogiæ repugnet, communi conſenſu tuentur veteres libri omnes. Temere καὶ ὀρεγομένη ed. Heinſ.

c ὑπὸ τῶν αὐτοαγαθῶν. Et hoc dedit Ven. cum Msstis. Temere ὑπὸ αὐταγαθῶν, omiſſo artic. ed. Heinſ. διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀγαθότητες. Exſpectaveram αὐτοαγαθότητες, ſed nil mutant libri. κἂν ἔσχον τι ed. Heinſ. cum noſtris Msstis, et Vha. ex v. *M.* qua nota alius *vetus Manuſcriptus* liber deſignari videtur. κἂν ἔχον τι ed. Ven. quod in κἂν ἔχωσί τι mutatum voluerat Wolf. conf. Not. ad p. 53. a. ἄλλου ἀντ' ἄλλου τινός. Nude ἄλλου τινὸς ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ἀντ' ἄλλου τινὸς ed. Heinſ. cum Pa. Recte vero ἄλλου ἀντ' ἄλλου Vhab. (ex v. c.) & Vpabd. Eſt vero hæc definitio τῆς προαιρέσεως *Peripateticorum* fere; de qua confer quæ habet Suidas

das h. v. Nam Stoici aliter definiebant, προαίρεσιν p. 12
dicentes eſſe αἵρεσιν πρὸ αἱρέσεως, apud Stob. Ecl. c
Eth. p. 175. med. Mox προαίρεσις ἐν ἐκείνοις per- p. 13
commode dedit Pa. itemque Vha. (ex *v. c.*) & Vpacd. a
In cæteris deeſt ἐν. Pro καλοῖ habet καλεῖ unus Arg.

ἀδυνατήσωσι πρὸς τὴν ἄνω στροφήν, διὰ τὸ κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω ἐθέλειν ἐνεργεῖν. Sententia plana; verba non ſatis in liquido. Vulgo omnes πρὸς τὴν ἀναστροφήν, quod Wolfio auctore in ἄνω στροφὴν mutavi, cum ipſâ ſententiâ flagitante, tum eo quod ſequitur, τὴν πρὸς τὸ κάτω. Nam τὴν ibi agnoſcunt veteres libri omnes, quod ſua auctoritate in τὰ mutavit Heinſius. At non κατὰ τὴν habent libri, ſed διὰ τὸ καὶ τὴν πρὸς τὸ κάτω ἐθέλειν ἐνεργεῖν, & Heinſius διὰ τὸ καὶ τὰ πρὸς τὸ κάτω &c. ubi primum τὴν πρὸς τὸ κάτω ex ed. Ven. & Msstis noſtris reſtitui: tum vero dictionem illam τὴν πρὸς b
τὸ κάτω (ſcil. στροφὴν) ἐνεργεῖν non ferendam putavi; ſed, quemadmodum p. 186. ab. ἐνεργήσει κατὰ τὴν μανιώδη ἑαυτῆς ὄρεξιν dicit, ſic hoc loco κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω (ſc. στροφὴν) ἐνεργεῖν ſcriptum oportuiſſe mihi perſuaſi. Parique modo perſpecte jam Wolfius monuerat, καὶ κατὰ τὴν πρὸς τὸ κάτω ſcribendum, inſertâ κατὰ particulâ: ego vero ipſam particulam καί, qua commode carere poſſumus, ex κατὰ ortam, & cum ea permutandam putavi. Supra, pro vulgato ἀναστροφήν, vir doctus in Vpc. ἄνω ῥοπὴν conjectaverat. Cæterum in πρὸς τὸ κάτω conſentiunt cum editis noſtri Mssti omnes: nec vero displicet πρὸς τὰ κάτω, quod ex *v. c.* adnotatum eſt in Vha. & Vpa. Mox, poſt κατ' οὐσίαν, duo verba καὶ αὐτήν, temere ab Heinſio omiſſa, reſtitui ex communi veterum librorum conſenſu. ἐνυπάρχουσαν αὐτῇ. Nota ἀνακολουθίαν conſtructionis, qualem in Epicteti Disſertt. ſæpe obſervavimus; ſcilicet tranſitum a plurali numero ad ſingularem. Dixerat ὅταν δὲ ἀδυνατήσωσι, in plurali: nunc habes αὐτῇ, in ſingulari, (nempe τῇ ψυχῇ ἢ ἀδυνατεῖ) et ſic deinde ἥτις — — κινεῖ &c. Deinde τῶν καθ' αὑτὰ ἀψύχων ex Wolfii emendatione recenit Heinſius, pro καθ' αὐτὰ quod erat in ed. Ven. & Msstis.

p. 13 c ἀναντίθετον. Vitioſe ἐναντιθ. ed. Ven. Mox αἰεὶ ſcripſi cum ed. Ven. & libris noſtris. ἀεὶ ed. Heinſ. ut ſupra dabant omnes. Pro τὸ αἱρετὸν καὶ ἀγαθὸν, inverſe τὸ ἀγαθὸν καὶ αἱρετὸν ſcribit Pa. Deinde tria verba τὸ δὲ ἀγαθὸν, ante ἢ ὄντως ἀγαθὸν, ignorant quidem cum editis Mssti noſtri omnes; & poterant ea utcumque abeſſe: ſed, quoniam ex *veteris codicis* auctoritate peropportune adnotata ſunt in Vha. & in Vpad., aſpernari non debui. σκιαγραφίας, ut correxit Wolf. ediditque Heinſius, ſic recte habent Mssti. Mendoſe σκιαγραφία ed. Ven. Mox pro κρίνουσα, perperam κρίνουσαν eſt in Arg.

p. 14 a οὐκ ἐφιστάνουσα — — — προηγούμενον τε πάντως. Verba iſta, per ſe ſpectata, hanc mihi viſa erant habere ſententiam: *non expendens, multiplicem ei ineſſe moleſtiam, ac certe præcipuam partem moleſtiæ*, id eſt, *ac certe plus moleſtiæ quam voluptatis:* nam quod Heinſius *& quidem longe exquiſitiſſimam* vertit, id ſane nimium erat. At, quod continuo ſubjicit Simplicius, *edendi enim bibendique voluptatem nullam eſſe, niſi præceſſerit famis ac ſitis moleſtia*, indicio eſt, προηγούμενον nunc non *præcipuum*, ſed *antecedens* dici; quam in partem Wolfius accepit. Nec vero opus eſt, ut cum eodem Wolfio adjiciendum ſtatuamus καὶ συνακολουθοῦν aut καὶ παρεπόμενον, quod ille in verſione quoque his verbis expreſſit: *multo plus ineſſe moleſtiæ, tam conſequentis, quam antecedentis.* Nam verbis his, προηγούμενόν τε πάντως, reſpondent deinde illa, καὶ σύνεστι δὲ πάντως τῇ ἡδονῇ ἡ λύπη, tum rurſus paulo inferius iſta, καὶ ἔπεται δὲ ὡς ἐπίπαν λύπη.

τῇ ἡδονῇ ἡ λύπη. Articulus ἡ temere omiſſus in ed. Heinſ. et λήπη ſcribitur operarum errore. τὸν ἐν τῷ πίνειν ἡδόμενον. τὸ pro τὸν edidit Heinſ. ex Wolfii conjectura, qui τὸ ἡδόμενον legi poſſe monuerat pro τὴν ἡδονὴν, quemadmodum poſtea (p. 21 extr.) ἀναγκάζειν τὸ ὀρεγόμενον, pro τὴν ὄρεξιν. At τὸ ὀρεγόμενον ibi intelligitur ζῶον, et hoc loco percommode τὸν ἡδόμενον teneri poterat, *quod ſi eum qui bibendi voluptatem guſtat, dum bibit, inhibes.*

b οὐκέτι ἡδέα, ἀλλὰ προσκορῆ φαίνεται τὰ ἐναντία. *Wolfius* ſic corrigendum cenſuerat, ἀλλὰ καὶ προσ-

κορῆ

κορῇ φαίνεται καὶ ἐναντία. vertitque, *ſuavia illa eſſe deſinunt, ac potius adverſa fiunt, & faſtidium cient.* p. 14 b
Cui Heinſius hactenus morem geſſit, ut non modo verſionem ejus teneret, ſed et καὶ ἐναντία, pro τὰ ἐναντία, in contextum reciperet. Mihi conſultius viſum eſt, revocare conſtantem veterum omnium librorum ſcripturam; licet, ſanam eſſe omni ex parte, ſpondere non auſim. τὰ ἐναντία vero intelligo τῆς πείνης, τῆς δίψης, τοῦ ῥίγους, nempe τὴν πλησμονὴν, τὴν μέθην, τὸ περισσὸν θάλπος, *ſatietatem, & nimium calorem*, ſive *ipſum cibum potumque & calorem, qui id quod ſatis eſt excedant.* εἰς ἀμετρίαν ὑποφερομένοις. Perperam ἐπιφερομένοις Pa. Vide p. 13. b. Eſt ὑποφέρεσθαι, *prolabi, abripi.* Sic et alii uſurpant, & Hierocl. p. 164. ἀβουλίᾳ πρὸς κακίαν ὑπενεχθείς. διὰ τὴν αἵρεσιν δὲ τοῦ ἡδέως ἀγαθοῦ. τοῦ ἡδέως, ὡς ἀγαθοῦ, videtur legendum. cf. p. 13. c. & init. hujus pag. τοῦ τε ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἐναντίου. Poſterius τοῦ, temere ab Heinſ. emiſſum, reſtitui veterum librorum auctoritate. ἐπὶ τὸ ὄντως c
αἱρετὸν καὶ τὸ ἀληθῶς φέρεται. Sic veteres libri omnes; quod ſi verum eſt, intelligetur καὶ τὸ ἀληθῶς αἱρετὸν, cui opponitur quod mox ait ψευδώνυμον ἔχει τὴν αἵρεσιν. At nihil prorſus differt inter τὸ ὄντως αἱρετὸν & τὸ ἀληθῶς αἱρετὸν, quare miror, ni καὶ τὸ ἀληθῶς ἀγαθὸν φέρεται ſcripſit Simplicius; quo & ſpectat, quod mox ſic pergit Διὸ τὸ ἴδιον ἀγαθὸν &c. Heinſius vero ſua auctoritate καὶ τὸ ἀληθὲς φέρεται edidit.

κατὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν — — γενόμενος. Sic ſcripſi p. 15 b
cum Pa. Reliqui vulgo γινόμενος.

οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ ἐξισασμὸν ἡ ἀντίθεσις — — — c
ἀντιτιθεῖ τὰ ὄντα. Totum hunc locum minime perſpicuum mihi eſſe profiteor. Illud quidem in plano videtur, ἐξισασμὸν (id eſt, *adæquationem*) *in diviſione* dici ineſſe, *cum membra diviſionis ſunt* ἐξισάζοντα (*adæquata*) *diviſo*, id eſt, *cum membra diviſionis, ſimul ſumta, reciprocari poſſunt cum diviſo.* conf. quæ habet Budæus in Iſag. in Ling. græc. p. 628. At, quo pacto præceptum illud, de obſervando ἐξισασμῷ in diviſionibus, adplicet nunc ad id quod hic agitur, haud ſatis perſpicio. Tum vero, ſatis ſana

p. 15 c eſſe illa verba τὴν διαίρεσιν τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν, valde dubitem: nec tamen auſim cum Wolfio τῶν ἐφ' ἡμῖν ὄντων corrigere, qua emendatione ne multum quidem promotum foret. Suſpicatus eram τῶν (vel τὴν τῶν) ἐφ' ἡμῖν οὖσαν, ſed nihil definio. cf. p. 33. c. Denique πάντα ἀντιτιθεῖ dedit quidem ed. Ven. cum Arg. Pb. & Pi. ſed ἀντιθεῖ ed. Heinſ. cum Pa. Pc. Vhb. Vpcd. quod ipſum quidem haud dubie vitioſum, videndum vero ne ex ἀνατιθεῖ ortum ſit, & in hoc mutandum, hac ſententiâ, *ſi quis ad illam diviſionem — — res omnes referre vellet,* &c.

ἐπεὶ δέ τινες, & μηδὲν εἶναι, recte ed. Heinſ. cum Pa. Vha. (ex *v. c.*) Vhb. & Vpabcd. Mendoſe ἐπειδή τινες & μηδὲ εἶναι ed. Ven. & Mss. Arg. Pb.

p. 16 a Pc. Pi. οἱ μὲν ἐξ ἀνάγκης πάσας ἡμῶν τὰς ἐνεργ. Sic Mss. noſtri omnes. Corrupte ἡ μὲν pro ἡμῶν ed. Ven. Inverſâ vero verborum ſerie οἱ μὲν πάσας ἡμῶν ἐξ ἀνάγκης τὰς ἐνεργ. ed. Heinſ. τῆς ἀναγκαίας αὐτῶν ὑποστάσεως. αὐτοῦ legebat Wolf. ſcil. τοῦ ἐφ' ἡμῖν.

b καὶ τὸ μὴ ἐφ' ἡμῖν. Ignorabant particulam negativam edd. & Mssti noſtri uno excepto omnes. Addendum vero οὐκ perſpecte monuerat Wolfius. Sed τὸ μὴ ἐφ' ἡμῖν opportune dedit Pa. quod & in Vpc. ſic adnotatum, γρ'. μή. Vereor tamen equidem, ne iſta ſcriptura nonniſi e docti alicujus librarii conjectura ſit, qui vitioſum eſſe καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν vidiſſet; pro quo καὶ τὸ εἰκῇ ſcripſiſſe mihi videtur Simplicius, prorſus ut infra lit. c. καὶ τὸ ὡς ἔτυχεν. Articulum h. l. omiſit Pa. quemadmodum paulo inferius omnes. Deinde pro ἐπιτελεῖται eſt ἐπιμελεῖται in eodem Pa. minus commode.

c ὡς ἀδυνάτου. ὡς ἀδύνατον ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Verba λέγει ὡς ἀδυν. & undecim ſequentia deſunt in Pa. quæ quidem ſatisne emendata ſint, valde dubito. ἀδυνάτου correxit Heinſ. cum Wolf. quod et ex *v. c.* adnotatum in Vha. & Vpac. & ſuperſcriptum in Pb. recentiori quidem manu. ἀδυνατοῦν ὠφελῆσαι recte ed. Heinſ. cum Pa. Pb. Pi. Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabc. quemadmodum ex conject. monuerat Wolf. Mendoſe ὠφελεῖσθαι ed. Ven. ὠφελῆσθαι

ὅθαι Vpd. ὠφεληθῇ Ms. Arg. ὠφελῇ Pc. ὠφελίμων p. 16
μόνον. Deeſt μόνον Pa. male. ἐφ' ἡμῖν εἶναι. Men- c
doſe ἐν ἡμῖν ſola ed. Ven.

τίς διψῶν, [ἢ ῥιγῶν] Poſtrema duo verba, quæ p. 17
deſunt libris omnibus, neceſſario aut hic aut paulo a
poſt adjici debuerunt, quia ſequitur ἢ θέρμης. cf. p.
14. a.

τὸ μὴ οὕτως ὀρεχθ. Articulus τὸ deerat h. l. edd. p. 18
& Pi. quem adjeci cum Arg. Pa. Pb. Pc. ὑπὸ τῶν a
ὀρέξεων. Perperam ὑπὸ τῶν ὀρέξεων Arg. οὔτε γὰρ b
ἐπὶ τῷ ἐπιστήμονι — — οὔτε ἐπὶ τῷ ἀμαθεῖ. Perpe-
ram οὔτε γὰρ ἐπιστ. — — οὔτε τῷ ἀμαθεῖ ed. Ven.
Recte iſta omnia habent Mss. noſtri cum ed. Heinſ.
Mox vero duplex vulnus cunctis libris inerat, quod
ex conjectura, quoad potui, ſanare tentavi. Primum,
ſic dabant omnes: ἀλλὰ τὸ μὲν ψευδῆ ὑπολαβεῖν,
ἐπὶ τῷ ἀμαθεῖ ἐστι &c. quod manifeſte repugnabat
argumentationi, quam refert Simplicius; quæ haud
dubie illud deſiderare videbatur, quod ex conjectura
ſcripſi, ἀλλ' οὐδὲ τὸ μὲν ψευδῆ. Dein, paulo poſt,
rurſus uno conſenſu omnes, εἶχεν ἂν καὶ τὸ ψευδοδο-
ξεῖν αὐτὸν, καὶ εἰ πάνυ τις &c. ubi nihil aliud adno-
tavit Wolfius, niſi, αὐτὸν illud videri redundare, &
pro καὶ εἰ legendum εἰ καὶ. Ego vero, καὶ εἰ faci-
le patiens eâdem notione atque εἰ καὶ, perſuaſum ha-
bui, eo loco, ubi *ſtellulam* poſui, intercidiſſe verba
nonnulla in eam fere ſententiam, quam ex conjectu-
ra ibidem ſupplere conatus ſum. Mox ὑπόθοιτο
commode ſcripſit Heinſ. cum Arg. puto & cum aliis
Msstis, e quo adnotare neglexi. ὑποθεῖτο ex v. c.
adnotatum in Vha. & Vpa. quod perinde eſt; in eo-
dem vero Vha. pariter ex v. c. ὑπόθοιτο etiam ad-
fertur. Mendoſe ὑποθοίητο ed. Ven.

καὶ τῆς ὑπολήψεως. Temere & invitis omnibus c
libris καὶ τῆς προλήψεως ed. Heinſ. quod fideliter,
ſicuti pleraque omnia, repetiit Londinenſis editor.
τὰς γὰρ ὀρέξεις. τὰς γοῦν maluerat Wolf. Equidem p. 19
in vulgato adquievi; quamquam alibi haud dubie per- a
mutatæ eædem particulæ a librariis noſtris deprehen-
duntur, ut p. 57. b. & p. 62. c. προλέγουσιν ed.
Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Perperam προλέ-
γουσι ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Ferri potuiſ-
ſet

p. 19 a ſet προλέγοντας, relatum ad ſuperius λέγοντας; ſed præſtabat alterum. Mox γενόμενοι dedere ed. Ven. & Mssti omnes. Temere γινόμενοι ed. Heinſ. τὰς ὑπὸ τῆς εἱμαρμ. δοθείσας. Sic recte Pb. Pc. Pi. & Vpc. Temere τὰς omiſit Heinſius. τὰς agnoſcit ed. Ven. ſed perperam ἐπὶ τῆς omiſit. Copiâ laborat Arg. καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ſcribens, ſic & Vhab. & Vpabd. Iſta omnia cum pluribus quæ ſequuntur, uſque τοίως ὀρέγεσθαι, prætermiſit Pa. Pro δοθείσας commode ἐνδοθείσας legeretur, quemadmodum p. 27. b. habes οὐδὲ φαῦλόν τι ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνδίδοται. Sed & ferendum videtur vulgatum, in quod conſentiunt libri. ἐφ' ἡμῖν ἔσται ἔτι. Poſtremam voculam, qua carent edd. & Pi., dedere Arg. Pb. bc. In Pa. plura h. l. temere omiſſa eſſe, paulo ante monui.

b Ante οὐδὲ τὰς ὀρέξεις videri poſſunt intercidiſſe verba οὐδὲ τὰς ὑπολήψεις, coll. p. 17. a. & b. & p. 18. c. At, quoniam in ſequentibus jam nonniſi fere de *adpetitione & averſatione* locuturus erat, nunc fortaſſe τῶν ὑπολήψεων mentionem conſulto prætermiſit. Rurſus tamen cum τῇ ὀρέξει jungit τὴν ὑπόληψιν p. 22. a. & deinde ſæpius. πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς &c. Sic Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. Inverſe πρὸς τὸν μὲν ed. Heinſ. τὸν caret ed. Ven. & Pi. καὶ τῶν πάντῃ ἀψύχων. Suſpicari ſubiit, fortaſſe καὶ τῶν μὴ πάντῃ ἀψύχων ſcriptum oportuiſſe, id eſt, *earum etiam*
c *naturarum quæ non omni prorſus vita carent.* καὶ αἰσθάνεσθαι. Perperam καὶ αἰσθάνεται ed. Ven. προβάλλει τὴν ὄρεξιν. In activum προβάλλει nunc quidem conſentiunt libri; at dein conſtanter paſſivo utitur: quare vide, ne & hîc προβάλλεται ſcripſerit.

p. 20 a ὑπ' αὐτῆς ἐκτεινομένη. Sic quidem ed. Heinſ. cum Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. Sed ἀπ' αὐτῆς ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Et jam aliâs obſervavimus, utralibet vocula perinde uti Simplicium. vide Not. ad p. 7. b.

b τὴν ἔνδειαν ἐκείνων οἰκείαν ἡγουμένη. Perperam οἰκείαν deeſt ed. Ven. συνορέγεται ἐκείνων. Si verum hoc eſt, intelligas oportet ἐκείνων ὧν αὐταὶ (ſcil. αἱ ἄλογοι ζῶαι) ὀρέγονται. Sed omnino dativus *caſus deſiderari* videtur, συνορέγεται ἐκείνοις, (ut

voluit

voluit Wolf.) ſcil. τοῖς σώμασι, vel ἐκείναις, ſcil. p. 20
ταῖς ἀλόγαις τοῦ σώματος ζωαῖς, vel ἐκείνῳ, nempe b
τῷ σώματι, quod ipſum habes p. 21. Niſi prorſus *deletam* malueris vocem ἐκείνων. τὴν ἑαυτῆς c
ζωὴν ζῇ. Sic, quemadmodum Wolfius ſcribendum monuerat, perſpicue dedit noſter Pa. τὴν ἑαυτοῦ edd. & Pb. Pc. Pi. τὴν ἑαυτῶν Arg.

τότε καὶ ὄρεξιν ἐκείναις οἰκείαν προβάλλεται, τοῦ ἐκείνων ἀγαθοῦ ἐφιεμένη. Sic partim ex conject. edidi, partim codicum veſtigia ſequens. Vulgo ὄρεξιν ἐκείνης οἰκείαν προβ. τοῦ ἐκείνων ἀγαθοῦ ἐφιεμένην. Vbi ferri quidem poterat ἐφιεμένην, ad ὄρεξιν referendum; ſed rectius viſum erat ἐφιεμένη, quod dedit Pa. ad ψυχὴ relatum. In ἐκείνης cum editis conſentiunt quidem plerique Mssti: & ferri id per ſe utique poterat, relatum ſive ad τὴν ἑαυτῆς ζωὴν, ſive ad τὴν κρείττονα ζωήν. At tunc, quo referri poſſet ἐκείνων, quod ſequitur conſentientibus cunctis libris, prorſus non adparebat. Itaque cum pro ἐκείνης in Arg. ἐκείνοις eſſet ſcriptum, ex ἐκείναις proxime detortum hoc eſſe ſuſpicatus eram, quod ad duo illa vitarum genera, τὴν ἑαυτῆς ζωὴν & τὴν κρείττονα (de quibus confer Not. ad p. 4. a.) referri poſſet: idque ex conjectura adoptare conatus ſum, quo ratio conſtaret conſtructioni verborum. In verborum terminationibus præſertim erratum frequentiſſime eſſe a librariis, nemo mirabitur, qui meminerit, quam intricatis, quamque ambiguis ſæpe ductibus indicari illæ magis, quam exprimi, ſolitæ fuerint in vetuſtis libris. τοῖς μὲν χείροσι. τοῖς μὲν γὰρ χείροσι dabant edd. cum Pf. ubi γὰρ in γε mutandum cenſuerat Wolf. Ego importunam particulam delevi auctoritate codicum Arg. Pa. Pb. Pc. quibus accedebant Vpac.

ἀλλ' ὡς μείζονος ἀγαθοῦ. ὡς μεῖζον ἀγαθὸν p. 21
ed. Heinſ. cum Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. a
quod non præciſe damnem equidem, ſed commodius putavi iſtud, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc.
Pi. μέν τι ἀληθὲς recte Pa. & Pb. ut maluerat b
Wolf. μέν τοι edd. & Arg. Pc. Pi. Sic viciſſim p. 22. b. perperam Pa. προφαίνων μέν τοι habet, ubi alii *recte* μέν τι. ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ. Sic recte ed. Heinſ.

p. 21 Heinſ. cum Pa. Vhab. Vpabcd. Deeſt ἀλλὰ ed. Ven.
b & Arg. Pb. Pc. Pi. ἐκκαλεῖται τὸ πρ. Perperam h. l. ἐγκαλεῖται edd. & Pi. Cæteri codd. recte ἐκκαλ.
c in quod paulo poſt conſentiunt omnes. ἡ κίνησις ἐνεδιδ. Deeſt artic. edd. & Pi. Dedere eum Arg. Pa. Pb. Pc. πάντα ἦν. Connexioni orationis convenientius hoc viſum eſt, quod dedere Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabcd. quam πάντως ἦν, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Temere πάντη ἦν ed. Heinſ.

p. 22 οἷα ἐπὶ τῶν σωμ. Caret οἷα ed. Ven. & Arg.
a Pb. Pc. Pi. quod adjiciendum ex conject. viderat Wolf. & adjecit Heinſius, habetque Pa. & Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabc. μὴ μεταβαινούσας. μὴ μεταβαίνοντες exſpectaveram; ſed nil mutant libri: unus Arg. μὴ μεταβαινούσαις habet.

b ὀρεκτὸν μὲν δοκοῦν, πλέον δὲ ἔχον. ὀρεκτὸν πλέον δὲ ἔχον, omiſſis verbis μὲν δοκοῦν, ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi vel ὀρεκτὸν delere, vel ὀρεκτοῦ δὲ πλέον ἔχον ſcribere juſſerat Wolf. & ὀρεκτὸν delevit Heinſ. nil niſi πλέον δὲ ἔχον relinquens. Ad alteram Wolfii rationem propius accedit Arg. in quo eſt ὀρεκτὸν δὲ (quod ex ὀρεκτοῦ δὲ corruptum videri poterat) πλέον ἔχον. Sed ὀρεκτὸν μὲν δοκοῦν, πλέον δὲ &c. perſpicue dedit Pa. eamdemque ſcripturam ex *v. c.* adnotarunt Vha. & Pacd.

διὰ τὴν περὶ τὸ εἴδωλον τοῦ ὀρεκτοῦ εὐπρέπειαν. Vulgo libri ad unum omnes, διὰ τὴν — — ὀρεκτοῦ εὐπορίαν, id eſt, ob *copiam*, vel *propter opulentiam, quæ ineſt imagini rei deſiderabilis.* Quod cum ferri vix poſſe videret Wolfius, ἀπορίαν legendum cenſuit, & *propter perplexitatem adumbrati boni* vertit; quam interpretationem tenens Heinſius, græcum tamen εὐπορίαν non auſus eſt mutare. Vlterioris interpretationis cauſſa hanc Notam adjecerat Wolfius: „Res, inquit Simplicius, adeo ambigua, per„plexa & anceps eſt, ut bona ne, an mala ſit, ſtatui „non poſſit.“ Mihi vero non minus perplexitatis hæc ipſa ſcriptura, quam vulgata, habere viſa eſt. Vocabulum εὐπορία paulo poſt ſuo loco recte ſequebatur, & aliquoties etiam repetebatur: illud imperiti librarii *huc pariter* invexerunt, cum id, quod hoc loco ſcri-

ptum

ptum erat, minus eis eſſet familiare, & cum illo ſimi- p. 22
litudinem aliquam haberet. Equidem ſane mihi per- b
ſuaſi, εὐπρέπειαν, id eſt, *probabilem ſpeciem, ſpecioſitatem*, hoc loco ſcriptum reliquiſſe Simplicium; idque reſtituere auctori non dubitavi. Quod paulo poſt legitur, τὸ μὲν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἄδικον ποιοῦν, ſententiam quidem haud abſurdam videri poteſt habere, *eo potiſſimum fugiendas eſſe opes eo modo paratas, quod iſta ratione iniquus reddatur hominis animus*: ſed, ulcus ſubeſſe vulgatæ illi & conſtanti librorum fere omnium ſcripturæ, intelligi ex eis videtur, quæ illorum verborum loco hic habet codex noſter Pa. in hunc modum, καὶ τὸ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀδηκτον ποιοῦν. quæ quidem ipſa, ſive ἀδηκτον intelligas *conſcientiæ morſibus vacantem*, ſive quo alio modo accipias, haud ſatis ſana eſſe adparet; ſed tamen arguere utique videntur, aliud quid, quam quod vulgo habent, hic ſcriptum reliquiſſe Simplicium.

κατανωτίζεσθαι. Interpretatur Suidas in Κατανωτίσασθαι, κατὰ νώτου φέρειν, ὀπίσω ῥίπτειν, καταφρονεῖν. Mox, pro ἀληθῶς ἐστι, ἀληθές ἐστι habet Arg. male. εἴτε εἰδώλῳ μόνον ὀρεκτοῦ — — παρακέχρωσται. Sic Pa. quod verum putavi: *ſive ſimulacro tantum ejus quod deſiderabile ſit — — incruſtatum ſit.* Vulgo alii εἴτε εἴδωλον μόνον ὀρεκτόν, ubi ὀρεκτοῦ legendum ex conjectura etiam viderat Wolfius. Tum vero ὡς ἐπὶ τοῦ προειρημένου legendum puto, id eſt, *veluti in prædicto exemplo;* non τῷ προειρημένῳ Dativum illum invexere librarii, decepti eo quod ſequitur τῷ τῆς εὐπορίας, quod ad εἰδώλῳ refertur. Ad ἔτι δὲ μᾶλλον recte adnotavit Wolf. „ſcilicet ἐφ' ἡμῖν ἐστι, *atque illud magis etiam in noſtra poteſtate eſt.*" Quod autem adjecit: „Niſi forte legas, ἔδει δὲ μᾶλλον, *oportebat potius;*" illâ quidem conjecturâ minime erat opus.

τῶν κυρίως ὀρεκτῶν. Noſtri libri nil mutant: p. 23
ſed adnotatur in Vha. abeſſe a v. c. verba τῶν κυρίως, a
quod ipſum & in Vpd. ſubducta lineola indicatur. At id quidem nemo probaverit.

διὰ τὸ τὴν ὄρεξιν τοῦ ὀρεγομένου καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑπολαμβάνοντος — — — μὴ εἶναι ἐπ'

p. 23 αὐτῷ τὸ οὕτως ἢ ἐναντίως. Tenui hæc, quemadmodum
a ab Heinſio, partim e Wolfii, partim ſuâ aut alterius viri docti conjecturâ, curata inveni; niſi quod τοῦ articulum ad ὑπολαμβ. adjeci, quem, commendatum a Wolfio, omiſerat Heinſius. In ed. Ven. & in libris noſtris cunctis prætermiſſa ſunt verba διὰ τὸ, rurſusque illa τὴν ὑπόληψιν τοῦ. Vbi pro διὰ τὸ, quod Heinſio placuit, Wolfius nude τῷ ſcribendum cenſuerat, eâdem ſententiâ: cujusmodi ſupplemento ne opus quidem admodum fuiſſet, ſi deinde ante μὴ εἶναι conjunctio καὶ fuiſſet adjecta. Tum vero interſerenda verba τὴν ὑπόληψιν τοῦ Wolfius monuerat, ſummâ certe veri ſpecie, cum præſertim mox ſimiliter juncta legantur ὀρεκτὸν καὶ ὑποληπτόν. Pro καὶ ὑπολαμβάνοντος vero, quod habet Ven. cum aliis, codex Arg. in contextu quidem καὶ ὑπολαμβάνοντας habet, quod ipſum & in Vpc. adjectâ notâ γρ. commendatur: at id quidem parum promovebat, & in eodem cod. Arg. eâdem manu altera ſcriptura ὑπολαμβάνοντος alteri ſuperſcripta eſt. Denique poſt οὕτως ἢ ἐναντίως adjiciendum Wolfius verbum φέρεσθαι cenſuerat, quod recte omiſſum eſt ab Heinſio, utpote minime ibi neceſſarium, quoniam paulo poſt conſentientibus libris omnibus legitur.

ἦν γὰρ ἄν. Deeſt ἂν ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. Habet Pa. cum ed. Heinſ. & Vhab. ex v. c. &
b Vpabcd. αὐτεξουσίως ἐνεργεῖν. αὐτεξουσία Pa. quod ſubſcripto iota αὐτεξουσίᾳ intelligi poſſit, ut idem valeat ac vulgatum. ἡ δὲ ἔνδοθεν ed. Heinſ. cum Pa. & Vhab. & Vpabcd. ut conjectaverat Wolf. ἡ δὲ ἄνω Arg. ἡ δὲ ἄνωθεν ed. Ven. & Pb. Pc. Pi. ἀλλὰ συνοῦσα τῇ &c. ἀλλ' αὕτη συνοῦσα edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi ferri quidem potuiſſet ἀλλ' αὐτὴ, vel ἀλλ' αὐτῇ, ſed inutilem vocem prorſus omit-
c tere placuit cum Pa. cui accedunt Vpacd. τῆς καλλίονος. Exſpectaſſes τῆς τε καλλ. ſed nil mutant libri. οὐδὲ τούτῳ χρὴ κρίνειν. Vulgo οὐδὲ τοῦτο, vitioſe utique. Wolfio obtemperavi, perſpecte monenti, τούτῳ corrigendum, quo manifeſte refertur id quod ſequitur, τῷ δύνασθαι &c.

p. 24 τοῦ ἀγαθοῦ ἀεὶ ἔχουσιν αὐτὴν, nempe τὴν αἵρε-
a σιν. Sic recte ed. Ven. conſentientibus Msstis. Pro

quo

que quum Wolfius, malle ſe ἔχονται αὐτῶν, ſignifi- p. 24
caſſet, id eſt, *ſuo bono ſemper inhærent*; imperite a.
Heinſius, ἔχουσιν tenens, αὐτὴν in αὐτῶν mutavit. ὑποσυρόμεναι. Nude συρόμεναι Pa. ἐπιμελόμεναι ed. Ven. cum Pa. Pb. Pc. Pi. ἐπιμελούμεναι ed. Heinſ. cum Arg. ἀμελοῦσαι ſcripſi cum Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. ubi in Vpc. etiam nota γρ. adjecta eſt. Vulgo ἀμελούμεναι edd. cum noſtris Mſſtis id eſt *neglectæ*: at paſſivo nunc non erat locus. Dormitantes librarii terminationem hujus participii alteri ſimilem fecerunt. Mox ποιοῦσαι ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. (ex *v. c.*) & Vpabcd. Vitioſe ποιοῦντα ed. Ven. & Mſs. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ex ποιοῦνται corruptum videri poterat, quemadmodum in Arg. p. 25. c. mendoſe στοχάζοντα pro στοχάζονται. Et ποιοῦνται hoc etiam loco a Wolfio in ipſius exemplo editionis Venetæ correctum video: quod etiam connexioni orationis aptius, quam participium videtur. Certe, niſi ποιοῦνται verum eſt, ποιοῦσι malim, quam ποιοῦσαι.

Vox ἀναίτιος perperam deeſt codici Arg. Sed b
recte idem in ora adſcriptum lemma habet: παντοίας κακίας ὁ Θεὸς ἀναίτιός ἐστι, κἂν γὰρ ἐποίησε. Sic recte ed. Ven. conſentientibus omnibus libris. Heinſius, cui fortaſſe non placebat conſtructio particulæ κἂν cum indicativo, (de qua vide Not. ad p. 53. a.) temere καὶ γὰρ edidit, & deinde poſt ὑλικὰ γένηται, interpoſito *majori puncto*, novam veluti periodum a majuſculâ literâ inchoavit, Ἐποίησε μὲν οὖν. At ab his ipſis verbis ἐποίησε μὲν οὖν incipit apodoſis longioris periodi, cujus protaſis ab illis verbis κἂν γὰρ ἐποίησε incipiebat. In ejusdem apodoſeos, quam dixi, initio habet quidem Pa. καὶ ἐποίησε μὲν οὖν; ubi etiam ferri fortaſſe καὶ particula poſſit, ſed commodius eam ignorant reliqui libri omnes. μὴ τὰ πρῶτα μόνον. μὴ τὸ πρῶτον μόνον Pa. minus recte. ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα. Caret καὶ Arg. idemque mox, in καὶ μὴ ἔσχατα, caret μή; ſed utramque vocem recte agnoſcunt cæteri libri. τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Sic recte ed. Ven. cum Mſſtis. τῆς αὐτοῦ ἀγ. ed. Heinſ.

τὰς πράξεις, ut corrigendum monuit Wolf. cor- c
rexitque Heinſius, ſic recte dedit Pa. & Vhab. & Vpabcd.

p. 24 Vpabcd. (neſcio an Pb. Pc. Pi.) Perperam τὰς τάξεις
c ed. Ven. & Ms. Arg. ὄνομα μόνον. Perperam μὲν pro μόνον habet Pa. ἀγένητος. Sic & hîc & mox rurſus ſcribitur in ed. Ven. & in codd. noſtris omnibus; quod præter neceſſitatem in ἀγέννητος mutavit Heinſ. ſed & ex conject. commendatur ἀγέννητος in Vpc. At ſimplex etiam nomen γενητὸς pariter ſimplici litera ν ſcribunt libri noſtri ad unum omnes p. 83. b. 96. c. &c.

p. 25 ἐκεῖθεν παράγεται recte ed. Heinſ. cum Pa. &
a Vhab. & Vpabcd. Perperam h. l. μετάγεται ſcribitur in ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. præpoſitione temere ex ſuperiore verbo μετέχον hic repetita. τῆς
b τῶν τεχνικῶν. Caret τῶν ed. Ven. male. τοὺς χρωμένους αὐτοῖς. Perperam αὐτῷ ed. Ven. & cod. Arg. τὰς ἐν τῇ τέχνῃ ὀρέξεις. πράξεις utique malim cum Wolf. Sic αἱ πράξεις, ait, αἱ κατὰ τὰς τέχνας, p. 31. c. δυνατὸν ἀπὸ τῶν ὀργ. recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabd. δυνατὰ ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. οἱ γὰρ περιττόν τι. Deeſt γὰρ ed. Ven. & cod. Arg. Adjecit Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpacd.

τοῖς ὀργάνοις ἀκριβέστερον κέχρηνται. Ad ἀκριβέστερον intercidiſſe videtur verbum ἐκπεπονημένοις, κατεσκευασμένοις, aut aliquod ſimile. conf. p. 26. c.
c Adde Xenoph. Memor. I. 7, 2. τῆς τῷ ὀργάνῳ χρησομένης ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. τῷ caret ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. & in eisdem libris χρησαμένης ſcribitur, pro quo χρησομένης ex conject. etiam correxit Wolf. μηκέτι ὡς ὀργάνοις. Caret h. l. ὡς Pa. male. Ante κατ' ἐκεῖνα Wolfius interſertam καὶ particulam voluerat, quam & libri ignorant, & reſpuit connexio orationis.

p. 26 συμφωνός ἐστιν ἡ εἱμαρμένη περιφορὰ τῇ προβο-
a λῇ τῶν ψυχῶν τῇ κατ' αὐτὴν ἐρχομένῃ εἰς τὴν γένεσιν. Tractavit hunc locum Moshemius ad Cudworthi Syſtem. Intell. p. 4. ſq. not. 6. ubi de obſcura Wolfii verſione & aliena a philoſophi mente conqueſtus eſt vir doctus; nec tamen difficultatem, quæ in verbis inerat, ipſe ſatis enodavit. Eſt igitur ἡ προβολὴ τῶν ψυχῶν, *quidquid* προβάλλουσι *vel* προβάλλονται αἱ ψυχαὶ, *ſcilicet* αἱ ὀρέξεις, *&*, *quæ has ſe-*

quun-

quuntur, *actiones*, conf. p. 19. a & c. 20. a. & c. p. 26 a
21. a. 25. c. omninoque *tota vita quam inſtituimus*, ut habes p. 20. b. (conf. hâc pag. ab.) Sic nimirum planta dicitur ἄνθος προβάλλειν, *florem emittere*, apud Dioſc. lib. I. cap. extr. & arbores dicuntur προβάλλειν, ſive φύλλα, ſive καρπὸν, *folia*, *fructum emittere*. (vide Bos Ellipſ. p. 100. & 226.) Inde ad *animi motus actionesque*, quas ille veluti *fructus* edit, transfertur cum ipſum verbum προβάλλειν & προβάλλεσθαι, tum a verbo derivatum nomen προβολή. Itaque, quod nunc ait σύμφωνός ἐστι τῇ προβολῇ τῶν ψυχῶν, id mox dicit σύμφωνος ταῖς ὀρέξεσιν αὐτῶν. Diceres vero, ita hoc loco ſcriptum oportuiſſe, τῇ προβολῇ τῶν ψυχῶν, τῶν κατ' αὐτὴν ἐρχομένων εἰς τὴν γένεσιν, quemadmodum mox eâdem hac pag. 26. b. ait, περὶ τῶν συμφώνως αὐτῇ συνερχομένων εἰς γένεσιν ψυχῶν, *de animis qui ſimul et congruenter cum ea in mundum prodeunt*. (conf. quæ de vocab. γένεσις notata ſunt ad p. 4. b.) Sed nihil fortaſſe magnopere vetabat, quo minus etiam τὴν προβολὴν τῶν ψυχῶν τὴν κατ' αὐτὴν ἐρχομένην εἰς τὴν γένεσιν diceret *actiones animorum quæ congruenter cum illá ortum capiunt*, vel *in lucem emittuntur*. Id ſi non placeat, vide, an τὴν προβολὴν τῶν ψυχῶν cum Wolſio *productionem animorum* interpretari malis, ea notione, quam in Notis explicavit, cum ait: „τὴν „προβολὴν non accipio τὴν ἑκουσίαν προαγωγὴν ἢ „αἵρεσιν, voluntarium inſtitutum aut delectum gene„ris vitæ, de quo Platonis fabulam (quæ de ſortitio„ne Animorum agit) attulimus; ſed fatalem neceſſita„tem, qua animis in corpus redeundum ſit; ut ſignifi„cet: qualis ſit animus, qui ob culpam neſcio quam „corpus ſit ingreſſurus, tale etiam corpus certo ſtel„larum poſitu illi decerni."

τὰς ψυχὰς τῶνδε ὀρεγ. Temere omiſſum erat vocab. ψυχὰς in ed. Heinſ. & ne a Londinenſi quidem editore reſtitutum, licet offerebat illud editio Ven. conſentientibus Msstis: quod ni ita eſſet, ſuſpicari potuiſſes, τὰς ex αὐτὰς eſſe decurtatum. Mox duæ voces καὶ σπουδαιοτέρους deerant ed. Ven. & Ms. Pi. adjectæ ab Heinſio, ſuffragantibus reliquis libris omnibus.

p. 26 b τῇ πρὸς τόνδε — — σχέσει. Sic ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. ἡ — — σχέσις ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. quo referebatur quod Wolfius paulo ſuperius, pro τὸ κολαστικὸν, κατὰ τὸ κολαστ. legi voluerat. Mox ἔχῃ recte ſcriptum in edd. & Pb. &
c Pi. Perperam ἔχει in Arg. Pa. & Pc. Καὶ αἱροῦνται μὲν τοὺς βίους &c. Abſurde & invitis libris omnibus περὶ βίους (pro τοὺς βίους) habet ed. Heinſ. nec alii er ed. Lond. Verum dederat ed. Ven. conſentientibus Mſstis. De re, quæ hic agitur, conferenda fabula de *Animorum ſortitione*, apud Plat. de Repub. lib. X. ſub finem.

p. 27 a ἐμπορικὸν βίον ἑλόμεναί τινες &c. *nonnulli mercatoriam amplexi vitam.* Ad Zenonem, Stoicorum parentem, præ cæteris hoc ſpectat. Vide Laërt. VII. 2. Pro ἀσχήμον. perperam εὐσχημ. erat in ed. Ven. τὸ Πᾶν αὐταῖς ἀφορίζει, *Univerſum illis deſignat, adſignat*, nempe τὰ εἴδη τῶν βίων. Revocandam putavi conſtantem librorum omnium lectionem: pro qua cum Wolfius legendum cenſuiſſet τόπον ὁ Θεὸς αὐταῖς ἀφορίζει, non minus imperite quam temere Heinſius τόπον αὐταῖς ἀφορίζουσι edidit. Deſiderari h. l. alium nominativum, diverſum ab αἱ ψυχαὶ, cum res ipſa indicabat & verbum ἀφορίζει in ſingulari poſitum, tum conjunctiva particula τε & ipſum pronomen αὐταὶ in αὐταί τε αἱ ψυχαὶ, denique id quod continuo ſequitur, τὴν δὲ τοιήτοτα — — αἱ ψυχαί. Pari modo τὸ Πᾶν, pro *gubernatore univerſi Deo*, dictum habes p. 75. c. p. 77. a. 78. c. & 79. a.

b ἀπὸ τῆς εἱμαρμ. ἐνδίδοται. Supra (p. 19. a.) in eadem dictione ὑπὸ pro ἀπὸ ſcribebatur. conf. ad p. 12. a. & ad p. 7. b.

c καὶ γὰρ φρονήσεως παράλλαξις καὶ πανουργίαν ποιεῖ. καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα οἱ μὲν συμμέτρως ὑποδεχ. &c. Poſſunt utcumque hæc ſic ferri; quæ haud multum certe abire ab auctoris ſententia mihi viſa ſunt. Nec vero diſſimulandum ulcus, quod hic latet. Nec enim καὶ πανουργίαν, ſed καὶ πανουργία habent cum editione Venetâ Mſsti omnes. Tum vero in eâdem ed. Ven. ſic diſtinguebatur oratio: καὶ γὰρ φρονήσεως παράλλαξις, καὶ πανουρ-

ουργία ποιεῖ, καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα. οἱ μὲν p. 27
συμμέτρως ἀποδεχόμενοι, &c. Quæ ad verba nihil c
quidem monuit Wolf. ſed ita ea interpretatus eſt, ut intelligeretur, πανουργίαν illum pro πανουργία legendum cenſuiſſe, & deinde, ſervata *poſt* ἰδίωμα *majori diſtinctione*, οἱ μὲν γὰρ συμμέτρως legiſſe; quas easdem correctiones a Wolfii manu etiam in exemplo editionis Venetæ, quo ipſe olim uſus erat, adnotatas vidi: eodemque modo græcum contextum conſtituit Heinſius, latinam verſionem Wolfii tenens, quæ eſt hujusmodi: *Etenim mentis depravatio & calliditatem & foedam libidinem gignit. Nam qui ſiderum impreſſionem moderate ſuscipiunt*, &c. Ego πανουργίαν ποιεῖ tenens, poſt ποιεῖ cum cod. Pa. majorem diſtinctionem poſui, & verba τὸ παιδερ. ἰδίωμα ad ſequentia retuli, ad quæ haud dubie referenda erant. Cæterum ſcriptos libros ſi inſpicias, non modo καὶ πανουργία (ut paulo ante monui) ſcribunt omnes, verum etiam in Arg. in Pa. & in Pc. *inter* πανουργία *&* ποιεῖ *ſpatium vacuum transverſi fere pollicis latitudine* relictum eſt, quo indicatur, nonnihil ibi intercidiſſe: præterea *poſt* πανουργία in Pa. quidem *comma*, in Arg. vero *punctum* ponitur. Vnde, ſi conjecturâ agere licet, ſuſpicor tali quodam modo ſcriptum reliquiſſe Simplicium: καὶ γὰρ, φρονήσεως παράλλαξις, γίνεται πανουργία. καὶ ἡ τῆς φιλοκαλίας ἀμετρία μοιχὸν ποιεῖ. καὶ τὸ παιδεραστικὸν ἰδίωμα οἱ μὲν συμμέτρως &c. id eſt: *Etenim qui prudentiæ modum ſuperat, fit vafer & nequam: qui in amore pulcritudinis modum tenere neſcit, fit adulter:* &c. Certiora vide, an dent codices, qui in bibliothecis etiamnunc neglecti jacent. Poteſt autem dictio illa, ἡ τῆς φρονήσεως παράλλαξις, pro vario verbi παραλλάττειν uſu, ſignificare *ſi quis prudentiam veluti prætergreditur*, id eſt, *nimis prudens eſſe cupit*, vel omnino, *ſi quis a prudentia declinat & aberrat*, vel *ſi male & contra rationem utitur prudentia*. Infra (p. 35. c.) habes παρηλλαγμένως, oppoſitum τῷ συμφώνως τῇ φύσει, *præter* vel *contra naturam; cum ab eo, quod ratio & natura deſiderant ſive præcipiunt, aberramus*. conf. p. 189. a. Quod vero *hos, qui ingenio ad puerorum amorem prono moderate utuntur, ſervatores fieri* ait *& benefactores juvenum*,

p. 27 *venum*, ſatis adparet in Socratem præ cæteris di-
c ctum eſſe.

p. 28 πόθεν οὖν οἱ ἀστρολόγοι — — — λέγουσιν; ἦ
a ἄρα δυνατὸν ἐνεῖναι τούτων τεκμήρια — — τὰ μὲν φανερὰ, ὥσπερ ἡ ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις, [τοῦ] ἀσυμμ. — — μετέχεσθαι. τὰ δὲ — — ἀστρολογικήν; Locus, qui intricatus admodum vulgo erat, neſcio an ſic ſatis bene curatus ſit, cum codicum ſcripturam quam potui fideliſſime exhibuerim, nihil vel mutans vel adjiciens, niſi quod poſt λέγουσιν, interrogandi ſignum poſui, & τοῦ articulum poſt ἡλίου θέσις adjeci, uncis quidem (quibus dubitationem meam indicarem) incluſum. Nec vero a reliqua noſtra ratione admodum diſcedit Veneta editio, niſi quod εἰ ἄρα pro ἦ ἄρα habet, & ἐκεῖναι pro ἐνεῖναι, denique μετέχεσθαι pro μετέχεσθαι. Vbi Wolfius pro πόθεν, ποθὲν legi voluit, i. e. *alicunde*; tum pro ἐκεῖναι fortaſſis εἰδέναι legendum cenſuit; denique „Etiam ea, inquit, quæ ſequntur, mendi ſuſpicione „non carent. Videntur enim quædam verba omiſſa, „Durius certe cohæret oratio.“ Verſionem autem totius loci in hunc modum idem Wolfius concinnavit, *Cum igitur aſtrologi alicunde cognoſcunt, qui moderate, qui immoderate vim illam ſuscepturi ſint, alios prudentes, alios callidos fore dicunt: ſi modo fieri poteſt, ut harum rerum certæ notæ e figurarum illis delineationibus cognoſcantur. Alia certe quidem perſpicua ſunt omnibus: cujusmodi illud eſt, quod ſole Cancrum peragrante immoderato calore afficimur: alia obſcura & ignota iis qui artem ignorant aſtrologicam.* Quam verſionem tenens Heinſius, in græco exemplo alia aliter, partim pro ſuo ingenio, partim Wolfio præeunte, curavit, ſic edens: Ὅθεν οὖν — — — — ἔσεσθαι λέγουσιν. εἰ ἄρα δυνατὸν συνεῖναι τούτων τεκμ. ταῖς σχημ. τὰ μὲν δὴ φανερὰ, ὥσπερ (omiſſo ἡ articulo) ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις, ἀσυμμ. ὑφ' ἡμῶν μετέχεται. &c. At, primum, in πόθεν veteres libri conſentiunt omnes. Tum dant quidem plerique εἰ ἄρα: mihi vero genuinum viſum eſt ἦ ἄρα, quod dedit noſter Pa. quod vel adfirmative accipere poſſis, hac ſententia, *Nempe fieri ſane poteſt ut ſint* &c. vel interrogative, *Aut fieri-*
ne

ne ergo poteſt ut ſint &c. Quæ poſterior ratio fortaſſe verior: nam licet concedat Simplicius, prædicere Aſtrologos poſſe, *quonam ingenio futurus ſit homo recens natus*, dubitaſſe tamen videri poteſt, poſſint-ne iidem aſtrologi certa quadam ratione etiam prædicere, *quo pacto uſurus ſit homo eo ingenio, quod ei a natura tributum ſit*. conf. p. 27. a. b. Et quod p. 27. b. ait, τοῦτο συμβαίνει, ſic videri poteſt intelligendum, *evenire illud, non certa ratione* quæ e ſideribus cognoſci poſſit, ſed *per accidens*, ut in ſcholis olim loquebantur. Vide vero, ne fortaſſe utraque particula ἢ & εἰ ſimul tenenda ſit, hoc modo, ἢ, εἰ ἄρα, δυνατὸν &c. hâc ſententiâ: *aut, ſi modo cognoſcunt, fieri ne poteſt, ut* &c. Verbum συνεῖναι, quod hoc loco Heinſius poſuit, unde ille arripuerit, non video. Pro mendoſo ἐκεῖναι, quod in Ven. ed. erat, vetus codex manuſcriptus laudatus in Vha. & in Vpa. ἐνεῖται dabat, nihilo melius; & ſic ſcribitur in noſtro Pa. Sed in eisdem libris Vha. & Vpa. perſpecte adnotavit vir doctus: *„videtur legendum ἐνεῖναι.“* Atqui hoc ipſum ἐνεῖναι perſpicue exhibent noſtri codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Particulam vero δὴ poſt τὰ μὲν nullus codex agnoſcit: contra ἡ articulum poſt ὥσπερ agnoſcunt omnes. Denique in μετέχεται alii quidem omnes conſentiunt, idque ipſum in Pa. etiam intra lineas adnotatum; ſed manifeſte abſurda illa ſcriptura eſt: agitur enim de *modo, quo ſuſcipiunt homines* (μετέχουσι, quod pag. præc. ὑποδέχεσθαι & δέχεσθαι dixerat) non *ſolis ſitum*, ſed τὸ ἰδίωμα vel τὴν ἰδιότητα τὴν ἐκεῖθεν ἰοῦσαν, *ingenium a Natura cuique tributum*, quod quale ſit e conſentiente ſiderum ſitu cognoſcit aſtrologus. Itaque verum judicavi ὑφ' ἡμῶν μετέχεσθαι, quod habet Pa. in contextu: & ad verba ὥσπερ ἡ ἐν καρκίνῳ τοῦ ἡλίου θέσις intelligendum e ſuperioribus putavi ἐστὶ (vel δοκεῖ εἶναι) τεκμήριον, nempe τοῦ ἀσυμμετρότερον ὑφ' ἡμῶν μετέχεσθαι τὴν ἐκεῖθεν ἰοῦσαν ἰδιότητα. p. 28 a

διὰ ἀδυναμίαν. Temere & invitis Msstis διὰ ἀδυναμίας ed. Heinſ. τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Sic recte Pa. Vhab. & Vpabcd. quod verum eſſe evincit ipſa argumentationis ratio, & quod continuo ſequitur καθ' ὃ φύλαται. Perperam vulgo alii τὴν αἰτί- b

αν

p. 28 b αν τῆς ψυχῆς. Veram ſcripturam ex conject. jam perſpecte viderat Wolf. Pro ἀναιροῦσι, operarum er-
c rore eſt ἐναιροῦσι in ed. Heinſ. ζωτικὴν ἐκτένειαν. „*Vitalem extenſionem*, vel *aſſiduitatem; vim vitalem*, „*quæ in omnia membra diffunditur, atque in omnibus* „*actionibus cernitur.*" Wolf.

p. 29 συντίθεσθαι καὶ ἀπαρνεῖσθαι. In promtu eſt,
a cum Wolfio συγκατατίθεσθαι corrigere; quemadmodum paulo ante συγκατάθεσιν habes. Sed & συντίθεσθαι eadem notione *adjentiendi* ex Pauſan. p. 315. ed. Kuhn. & ex aliis citatur a Lexicographis. πρότερον recte Mssti, ut corrigendum monuerat Wolf. Mendoſe πρώτερον edd.

b ἀλλ' ἔξωθεν ἂν ἦν κινούμενον, καὶ παραπλησίως τοῖς ἄλλοις ἀψύχοις καὶ αὐτὸ ἄψυχον ἂν ἦν. Sic Pa. & (ex *v. c.*) Vhab. & Vpabd. Et in eodem *vet. cod.* quem laudavit Vha. præter ſcripturam ἂν ἦν ſimul (ſive in ora, ſive inter lineas) hæc erat ἀεὶ ἦν, non minus commoda, ac fortaſſe veriſſima. Vulgo edd. cum aliis codd. ſic dabant, ἀλλ' ἔξωθεν κινούμενον, παραπλησίως ἂν τοῖς ἄλλοις ἀψύχοις καὶ αὐτὸ ἄψυχον ἂν ἦν. οἱ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀναιροῦντες, καὶ τὸ θέλειν. An ἀναιροῦντες κατὰ τὸ θέλειν, *in volendo?* οὕτοι καὶ ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabc. Perperam οὕτω καὶ ed. Ven. Pb. Pc. Pi. οὕτως καὶ Arg. κακίας ψυχικῆς διαφορὰν recte ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. ψυχικὴν ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Mox pro ψόγον corrupte λόγον habet Pa. τοὺς ἐπὶ τούτοις καλῶς. Sic recte idem Pa. Perperam vulgo alii ἐπὶ τοῦτο. In uno Pc. videtur ἐπὶ τούτου eſſe.

p. 30 ἄνευ τοῦ ἑλέσθαι ed. Heinſ. cum Pa. Vhab.
a Vpabc. Perperam τοῦ ἄνευ ἑλ. ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ὁ ἐμπίπτων τινί. Temere & invitis libris omnibus ὁ ἐμπίπτων βοθύνῳ τινι edidit Heinſ. nempe ex Wolfii verſione, ubi *in foveam incidit:* ſed ne in ſuo quidem, quo utebatur, græco libro adjicere græcum vocabulum auſus erat Wolfius; prorſus ignorant iſtud nomen veteres libri. ἀπ' ἄλλου ὠθούμενος. Exſpectaſſes ὑπ' ἄλλου, ſed nil mutant libri, & ſic locutus videtur Simplicius. Vide Not. ad p.
b 12. a. ἀνάγκης ἐπαχθείσης percommode dedit Pa.

itemque

itemque Vhab. & Vpabcd. ἐπενεχθείσης ed. p. 30
Ven. Arg. Pc. quod utcumque ferri poterat. Pror- b
ſus corrupte ἐπεναχθείσης Pb. Pi. quod fortaſſe etiam
in cod. Nanſiano invenerat Heinſ. qui in ἐπιταχθεί-
σης ſua auctoritate mutavit. οὐ γὰρ ταυτὸν τὸ
ἀκούσιον. Sic recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. &
Vpabcd. ut legendum monuerat Wolf. Perperam τὸ
αὐτεξούσιον ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. οὐ τὴν
ἐξουσ. ἔχομεν. Temere in ed. Heinſ. omiſſa vocula
οὐ, quam cum ed. Ven. agnoſcunt libri omnes. Καί
ἐστι δέ. Deeſt καὶ Pa. ſed percommode locum tue-
tur particula copulativa, quem ei dant reliqui libri.
ὅταν καὶ τὸ αἱρ. ὅταν γε τὸ αἱρ. maluerat Wolf.
Ac commode ſane abeſſet καὶ, quæ & ut tollenda
notatur in Vpc. ſed agnoſcunt eam libri omnes.
Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. Iliad. IV. 43.

εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διδάσκει. Sic Pa. Vha. & p. 31
Vpac. Deſiderabatur verbum in ed. Ven. Arg. Pb. a
Pc. Pi. Quare deinde poſt χρὴ τίθεσθαι adjiciendum
ἐξηγεῖται conjectaverat Wolf. διδάσκει vero poſt χρὴ
τίθεσθαι poſuit Heinſ. cum Vhb. & Vpbd. τὸ ἀγα-
θὸν τὸ ἑαυτῶν. Poſterius τὸ temere omiſſum in
ed. Heinſ. ἐν ταύταις ἔχουσι. Cogitaveram ἐν αὐ-
ταῖς vel ἐν ἑαυταῖς. Sed percommode ἐν ταύταις in-
telligetur ἐν ταῖς ἑαυτῶν κινήσεσι καὶ ἐνεργείαις,
quod & convenit cum eo quod continuo ſequitur,
ἐνέργειαι δὲ αὐτῶν &c.

αἱ τῶν ὄντων ὑπολήψεις. Malles αἱ περὶ τῶν b
ὄντων, ſed nil mutant libri. ὀρεγώμεθα. ὀργώμεθα
edd. temere & invitis Mſſtis; quod in ὁρμώμεθα mu-
tandum cenſuerat Wolf. τότε τὸ ἀγαθόν. Caret τὸ
ed. Ven. invitis noſtris Mſſtis. ἡμῶν ἐστιν ἔργα ταῦ-
τα Pa. Arg. Pb. Pc. ἡμῶν ἔργα ἐστὶ ταῦτα edd. &
Pi. καὶ εἴ τι τούτου recte ed. Heinſ. cum Mſſ. c
καὶ ἔτι τούτου ed. Ven.

TO KEIMENON. *Textus. Continuatio verbo-* p. 32
rum Enchiridii. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ &c. Sunt hæc ver- a
ba poſterior pars capitis primi ed. Wolf. & ſectionis
primæ cap. I. noſtræ editionis. Et in omnibus qui-
dem Codicibus Simplicianis eadem verba, pari modo
a ſuperioribus Enchiridii verbis ſeparata, hoc loco in-
terſeruntur, & peculiari commentario explicantur: at

nonniſ

p. 32 a nonniſi in cod. Pa. adjectâ notâ β'. pro Capite II. numerantur. In aliis codicibus Simplicianis, excepto noſtro Argentinenſi, nusquam adponi numeros capitum, ſupra dictum eſt ad initium capitis primi. In ipſo vero Argentinenſi cum aliâs ſuis numeris diſtinguantur capita, his verbis tamen nullus numerus eſt adjectus, utpote quæ ad idem caput cum ſuperioribus pertineant. Pariter in AA. (id eſt, in integro Enchiridio quod in fronte ejusdem codicis Arg. continuo tenore deſcriptum eſt) & in aliis codicibus totum continuum Enchiridion exhibentibus, eadem verba ſimul cum ſuperioribus, & cum nonnullis ſectionibus quæ ſequuntur, ad unum primum Caput referuntur. Vnus Codex Pd. in numerandis Capitibus conſtanter fere cum Pa. conſentit: in illoque verba hæc, in quibus verſamur, pariter notâ β'. inſignita ſunt, adeoque pro cap. II. numerantur.

Οὐχ, ὅτι μηδὲν. Sic ed. Ven. cum Pa. Pb. Pc. Pi. οὐδὲν Arg. Vhab. & Vpabcd. Temere pronomen negativum prorſus omiſſum in ed. Heinſ. nec ab editore Lond. adjectum. καὶ οὐδ' ἂν ἄρχοι. Exſpectaveram καὶ οὐδεὶς ἂν ἄρχοι, ſed in vulgatum tenaciter conſentiunt libri. ἐν ταύταις ταῖς πολιτείαις, *in his præſertim rebuspublicis;* ſcilicet (ut adnotavit Wolf.) ubi non deferuntur honores, ſed ambiuntur. conf. p. 33. b. Nec vero opus eſt, ut cum eodem Wolf. ſolicitemus vocem ταύταις, commode enim intelligitur οἷαι εἰσι αἱ νῦν. Alibi quidem ἐν ταῖς μοχθηραῖς πολιτείαις dicit, ut p. 25. c. & in complemento lacunæ quæ erat p. 153. ἄλλων δεῖται ταῦτα.

b Caret ταῦτα Pa. minus commode, moxque idem perperam τὴν ψυχὴν συναιρ. ſcribit, pro τῇ ψυχῇ. εἶναι φασί. φησί ſe legere ait Wolf. Sed intelligi poteſt οἱ Στωϊκοί. Similiter certe & paulo ſuperius non εἶναι φησὶ dixit, ſed εἶναι λέγεται.

καὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἔκκειται τὸ ἰσχυρότερον ποιεῖν ὅ τι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται. Sic ed. Ven. conſentientibus Msstis, niſi quod εἰς τὸ αὐτὸ pro εἰς αὐτὸ habet Arg. & βούλεται pro βούληται Pa. male id quidem uterque. Sententia loci haud ſane obſcura mihi viſa erat, longe quidem diverſa ab ea quam

Wolfius

Wolfius his verbis expreſſit: *quæ ſi omnia ſuppetant,* p. 34
fortius id ad cujusvis muneris functionem efficere lice- b.
bit: quæ interpretatio nec græcis verbis ullo modo reſpondet, (quare & illa quidem, ὅ τι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται, ſuſpecta ſibi fuiſſe Wolfius fatetur, ſed nihil melius occurriſſe;) nec cum proxime ſequentibus congruit; nam, quoniam ibi non modo περιποιῆσαι dicit, ſed & ἀποσοβῆσαι, intelligi par erat, in his verbis, de quibus nunc quærimus, commemorari aliquid quod *depellere* vellemus, ſi poſſemus. Igitur hoc mihi hîc dixiſſe viſus eſt Simplicius: *Et præter iſta omnia,* (nempe, quibus indiget corpus,) *obnoxium illud etiam eſt cuilibet fortiori, ut is adverſus illud faciat quidquid libuerit.* At de græca dictione dubitari nonnihil poteſt. Quod ſi verbum ἔκκειται impersonaliter accipi poſſet, tali quadam notione, *propoſitum eſt illi,* id eſt, *impendet, imminet, exſpectandum timendumque illi eſt;* tum quidem nihil fortaſſe amplius deſideraretur. Sic, quemadmodum poſtulare videtur ſermonis uſus, perſonaliter accipiendum eſt id verbum, & ad nominativum σῶμα referendum; tum vero dativus caſus deſiderabitur, ut, quemadmodum ὁ σκοπὸς dicitur ἐκκεῖσθαι τοῖς τοξεύειν βουλομένοις, aut quemadmodum, qui ſcelus commiſit, ἐκκεῖσθαι dicitur τῇ δίκῃ, *obnoxius eſſe poenæ,* ſic nunc dicatur, τὸ σῶμα ἔκκειται τῷ, τὸν ἰσχυρότερον ποιεῖν ὅτι ἂν εἰς αὐτὸ βούληται, (id eſt, ποιεῖν εἰς αὐτὸ ὅ τι ἂν βούληται,) aut etiam ἔκκειται τῷ ἰσχυροτέρῳ, ποιεῖν ὅ τι ἂν &c. quæ poſterior emendandi ratio commendatur ex viri docti conjectura in Vpc. Quidquid ſit: verbis eis, quibus hîc uſus eſt Simplicius, reſpondent deinde illa, quibus mox utitur, cum de *poſſeſſionibus* loquitur; ubi, ἡ κτῆσις, ait, πρὸς μείωσιν πολλοῖς τοῖς δυνατωτέροις ὑποκειμένη. Heinſius, græca verba verſioni Wolfianæ, quæ ei placuerat, adcommodaturus, invitis libris omnibus ſic edidit: καὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἔκκειται τὸ, ἰσχυρότερον ποιεῖν εἰς ὅ τι ἂν τις αὐτὸ βούληται. Quam eamdem ſcripturam in reliquis verbis tenens editio Londinenſis, inſuper ἔγκειται pro ἔκκειται habet, caſu, puto, non editoris conſilio.

τοιοῦτοι

p. 33 a τοιοῦτοι νομιζ. τοιοῦτό τοι νομιζ. proprius error eſt editionis Ven. ἀνθρωπικὰ καὶ ἀτελῆ. In uſu-ne fuerit apud græcos philoſophos vocabulum ἀτελὲς generaliori illa & ſubtiliori notione, qua recentiori memoria philoſophi *imperfectionem* opponere conſuevere *perfectioni*, id eſt, *præſtantiæ* & *excellentiæ*, haud ſatis mihi liquet, atque etiam dubitare ſubiit. Itaque videndum putavi, ne εὐτελῆ h. l. ſcripſerit Simplicius, id eſt, *vilia*, *parum digna Deo*. Frequenter εὐ & ἀ inter ſe confundi ſolere a librariis, aliâs obſervavimus: & eodem modo infra p. 295. a. ἀτελῆ vulgo legebatur pro εὐτελῆ. At hoc quidem loco concordant cum editis Mssti noſtri. ἡγοῦνται τινές. Sic in fine periodi vocem encliticam ſuo accentu notare ſolent codices noſtri Arg. & Pa. Sic rurſus p. 34. c. iidem ἀλλότρια ἐστίν. non ἀλλότριά ἐστιν. Eumdemque fere morem ſervavit ed.

b Ven. εἰς ἀρχὴν παρέλθοι. εἰς τὴν ἀρχὴν Pa. ἀναγ-

c καζόμεθα κτᾶσθαι. Sic recte ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Corrupte χρᾶσθαι ed. Ven. & Arg. (neſcio an & Pb. Pc. Pi.) Eodem modo p. 40. c. χρήσωνται olim pro κτήσωνται legebatur. Hoc loco, niſi & codices præiviſſent, & res ipſa loqueretur, certâ tamen ratione reſtitui vera ſcriptura poterat ex Platonis Phæd. cap. 11. ubi ſic: διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται. τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. Ad quæ verba reſpexiſſe Simplicium adparet.

AD CAPVT II.

p. 34 a In noſtra editione Enchiridii eſt CAP. I. *ſect.* 2. In cod. Pa. & Pd. eſt cap. γ'. In reliquis codd. refertur ad cap. I. nec in Arg. pro novo capite numeratur. Definit autem codex Arg. in verbis Φύσει ἐλεύθερα, Pc. vero progreditur usque ἀπαραπόδιστα.

ἀναγκάζεται correxit Heinſius, quemadmodum & uſus ſermonis poſtulare videbatur, & id quod conſentientibus libris mox ſequitur κωλύεται. ἀναγκάζονται in plurali dabat ed. Ven. quod, quamquam anacoluthon, tamen fortaſſe & ipſum ferri poterat.

erat. ' Sic ſane & cod. Pa. (neſcio an & alii Pariſ.) p. 34
& in numero etiam conſentit Arg. in quo quidem a
ἀναγκάζωνται. τοιοῦτον γάρ ἐστι. Caret ἐστὶ ſolus
Pa. ἀρκοῦντα αὐτοῖς ed. Heinſ. & Ms. Arg. ſed b
αὐτοῖς ed. Ven. & Pa. non minus recte. Mox, pro
εὐσθενῶς, vitioſe ἀσθενῶς Arg. Cæterum verbis il-
lis, εὐσθενῶς διάκειται, videri poterat confirmari
quodammodo lectio, quam in Enchiridio habet co-
dex noſter Pd. poſt ἐλεύθερα vocabulum εὐσθενῆ
inſerens. At potuit Simplicius verba illa, καὶ τὰ μὲν
ἀρκοῦντα αὐτοῖς εὐσθενῶς διάκειται, pro interpretis
poteſtate adjicere, ut vi oppoſitiónis illuſtraret id,
quod ab altera parte in Enchiridio expreſſum legitur,
ἀσθενῆ. Immo vero magis etiam mirum videri poſ-
ſit, in nullo Enchiridii exemplo inter prædicata τῶν
ἐφ' ἡμῖν vocem ἴδια reperiri, vocabulo ἀλλότρια re-
ſpondentem, quod ab altera parte expreſſum agno-
ſcunt libri omnes; quum iſtud non hîc ſolum in in-
terpretatione poſuerit Simplicius, (ſub finem pag.)
τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν —— ἴδια ἡμῶν ἐστι, verum etiam c
initio interpretationis capitis ſeq. (p. 35. b.) rurſus
diſerte ſic ſcribat: Εἰπὼν — — — ὅτι τὰ μὲν ἐφ'
ἡμῖν, ἴδιά ἐστι, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀλλότρια. At
in hujus capitis interpretatione, quemadmodum ſupe-
riora illa τὰ μὲν — — ἀσθενῶς διάκειται illuſtratio-
nis cauſſa adjicere potuit, ſic & hæc τὰ μὲν — —
ἴδια illuſtrationis cauſſa poterat τοῖς ἀλλοτρίοις oppone-
re: initio vero capitis ſequentis, quemadmodum om-
nia illa prædicata, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια,
uno nomine ἀλλότρια complexus eſt; ſic & iſta,
ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα, una denominatio-
ne ἴδια comprehendit. Et omnino e Simplicii inter-
pretatione nusquam certâ ratione colligi ipſiſſima ver-
ba poſſunt, quæ in Enchiridio poſita ille invenerat,
niſi ſicubi diſerte profitetur, ſe ipſa Enchiridii verba
referre.

τὰ δὲ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Temere τῶν articu- p. 35
lum, quem dabat ed. Ven. cum Msstis, omiſit hoc a
loco Heinſius. Manifeſte hæc referuntur ad id quod
paulo ante dictum eſt, τὰ μὲν τῶν ἐφ' ἡμῖν.

AD CAPVT III.

p. 35 In noſtra ed. Enchirid. eſt CAP. I. *ſect.* 3. In
a Pa. & Pd. eſt cap. δ'. In Pg. numeratur β'. In reliquis codd. ad caput I. refertur; nec in Arg. pro novo capite numeratur. Deſinit vero Arg. in verbo οἰηθῇς, Pc. vero in πενθήσεις.

b Ad verba, ὅτι τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἴδιά ἐστι, vide
c quæ paulo ante monita ſunt. μὴ παρηλλαγμένως, ſcil. τῆς φύσεως, *non contra naturam, non ſecus ac fert atque deſiderat illarum rerum natura.* Sic παρηλλαγμένος τῆς συνηθείας, *ab uſu alienus, contra morem*, apud Polyb. Conf. not. ad p. 27. c. καὶ κακῷ μηδενί. καὶ κακῶν μηδενὶ unus Pa. in qua ſcripturâ non emphaſin aliquam ego quæram; ſed, quoniam τῶν ἀγαθῶν præceſſit, excidiſſe imprudenti librario puto, ut καὶ κακῶν in eodem caſu ſcriberet.

p. 36 καὶ μὴ οὐκ οἰκείου. Sic idem Pa. & Vhab. &
a Vpbcd. id eſt, *nec tale bonum conſequamur, quod non ſit noſtrum, quod non ſit nobis proprium.* καὶ οὐκ οἰκείου habebat ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ubi οὐκ in τοῦ mutare juſſit Wolf. cui obtemperavit Heinſ. Sic etiam monuerat vir doctus in Vpa. „aut delendum οὐκ, aut ponendum τοῦ." Eademque adnotatio etiam in Vha. ab alia manu adſcripta legitur: quæ erat percommoda quidem emendatio, ſed ei præferendam putavi lectionem e vetuſtis libris ductam. Pro διχῶς ἀποτυγχάνειν, temere διχῶς ἀπὸ τοῦ τυγχάνειν habet ed. Ven. ἐπιτύχοιμεν ἄν. Sic percommode idem Pa. ἐπιτύχομεν h. l. rurſus, ut paulo ante, habet ed. Ven. cum Arg. & Pi. ἐπιτυγχάνομεν Pb. ἐπετύχομεν ed. Heinſ. & ἂν particulam ignorant iſti omnes. In Pc. deeſt ipſum ver-
b bum cum quatuor præcedentibus. τῶν ἐν ἄλλων ἐξόντ. recte ed. Heinſ. cum Mſstis. Perperam deerat ἐν in ed. Ven. ubi τῶν ἐπ' ἄλλων corrigebat Wolf. ἰθυπορούσας cum ed. Ven. dedere Mſsti omnes; quod in εὐθυπορούσας mutavit Heinſ. citra neceſſitatem. Poſt τυγχάνοντες cum Wolfio adjeci duas voces τῶν αἱρετῶν, quibus vix carere poſſe videtur oratio: nec tamen ullus ex noſtris codd. eas agnoſcit.

Εἰπὼν

Εἰπὼν δὲ ὅσα κακὰ ἕπεται τῇ παραλ- p. 36
λαγῇ. Verba hæc, prætermiſſa ab Heinſio, reſtitui c
ex ed. Ven. & cod. Arg. Inſunt eadem, ut puto,
(nec tamen exploratum habeo) codicibus Pb. Pc. Pi.
Nec vero quidquam his verbis ineſt, quod non per-
aptum ſit huic loco; & percommode *decepta* illa
hominum opinio, qua alterum cum altero permutant,
παραλλαγὴ dicitur. cf. p. 73. a. Temere vero (ut mi-
hi quidem perſuaſum eſt) omiſſa ſunt iſta verba in
noſtro Pa. & ex alterius veteris codicis præſcripto ut
delenda notantur in Vhab. & Vpacd. Parique modo,
haud dubie, vel notata vel inducta erant eadem ver-
ba in codice Nanſiano, quo uſus Heinſius eſt; quare
ea e contextu ejecit hic editor. Turbare nonnihil
poterat editorem, quod poſt ea ipſa verba haud ſatis
bene deinde procedebat oratio. Quare etiam Wolfius
profeſſus eſt, initio ſibi ſupervacua illa viſa eſſe, ſed
mox vidiſſe, deeſſe poſt illa aliquid, cujusmodi ſit νῦν
φησιν; & ſic in ſuo exemplo editionis Ven. ipſe ſua
manu correxit, νῦν φησιν, ὅτι ἐὰν καλῶς. Monu-
itque etiam vir doctus in Vpd. νῦν λέγει legiſſe ibi
Caninium, qui ante Wolfium latinam Simplicii verſio-
nem ediderat. Ego, ne quid in proximis verbis (ἐὰν
δὲ καλῶς) mutatu eſſet opus, proxime poſt iſta ver-
bum φησὶ intercalavi. Poterat vero id verbum et-
iam inferius *poſt* οὔτε ἀναγκάσει aut *poſt* οὐδεὶς reji-
ci; quod fortaſſe etiam rectius fuerit, quia verba il-
la ἀναγκάσει οὐδεὶς ex ipſo Enchiridii contextu repe-
tita ſunt, cum adhuc ſuis verbis uſus ſit interpres.
Mox deinde διαθησώμεθα ſcripſi pro vitioſo διαθη-
σόμεθα, quod libros omnes ſcriptos editosque occu-
paverat, cum tamen paulo poſt in ἀντεχώμεθα uno
conſenſu omnes ſubjunctivum tenuerint.

οὕτως ὀρέγεσθαι καὶ ἐκκλίνειν· εἴ περ ἐφ' p. 37
ἡμῖν ἐστίν. Inter ἐκκλίνειν & εἴπερ in ed. Ven. a
& in codd. Arg. & Pb. inſerta leguntur hæc verba
οὔτε ἀναγκάσει ἄλλος, quæ per errorem repetita eſſe
e ſuperioribus perſpecte viderat Wolf. adeoque delen-
da monuit. Et recte illa ignorat noſter Pa. ignora-
batque ille codex, cujus e præſcripto inducta ſunt
eadem in Vhab. & Vpacd. Ea igitur recte delens
Heinſius, perperam ſimul iſta εἴ περ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν
delevit,

p. 37 delevit, quæ codices ad unum omnes recte dabant.
a Paulo ſuperius absque parentheſi ſcripta erant illa verba ἀναγκάσει ἄλλος δηλονότι οὐδεὶς, ubi perſpicuitatis cauſſa voces ἄλλος δηλονότι, quæ interpretationis cauſſa interſerta ſunt, parentheſeos ſignis incluſi.
b οὐδὲ φοβησόμεθα. οὐ φοβησ. Pa. ἐχθρὸς γὰρ recte dedit Pa. Cæteri ἐχθρὸς δὲ cum edd.

c τοῦ τοιούτου. Caret τοῦ Arg. male. ἄνευ πάθους καὶ ἡδονῇ ζῶντος. Variant in duabus poſterioribus vocibus libri; nec, quid veriſſimum ſit, ego definiam. Exhibui ſcripturam quam præivit noſter codex Pa. quam eamdem indicavit Vpd. ἡδονῇ ζῶν ed. Ven. ἡδονῆς ζῶν Arg. ἡδονῆς ζῶντος ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpab. ut ſit ἄνευ πάθους καὶ ἡδονῆς *absque animi perturbatione* (ſive *absque dolore* malueris) *& absque voluptate*: at idem tamen Heinſius tenuit Wolfii verſionem, *vita perturbationis expers, plena voluptatis;* quam in ſententiam vir doctus in Vpc. καὶ ἐν ἡδονῇ ζῶντος legendum conjectavit. In codd. Pb. Pc. & Pi. quid legatur, non habeo exploratum. Quod ſequitur ὥσπερ ὁ Πλάτων φησὶν &c. verbum hoc φησὶν tenui, ab Heinſio ex Wolfii conjectura adſcitum: quod recte-ne, an ſecus, adjectum fuerit, certius judicare potuiſſem, ſi Platonis locum, quem in mente habuerat Simplicius, compertum habuiſſem: quem nec recordatus ſum, & fruſtra quæſivi. Itaque neſcio, ſententiam-ne ſolam, an & ipſa verba Platonis laudaverit noſter; &, ſi ipſa verba, quousque Platonis verba pertineant, & ubi rurſus ſuo nomine Simplicius loqui pergat. Quod donec doctiores feliciorique ingenio viri nos docuerint, depromam interim quid libri Simpliciani dederint, quid ex Wolfii vel Heinſii acceſſerit ingenio. In ed. Ven. poſt verba τὸν τοῦ σπουδαίου βίου. majori interpunctione interpoſita, ſic legitur: ὥσπερ ὁ Πλάτων ὅτι πᾶν ζῶον κατὰ φύσιν τοῦ ἡδέως ἀντέχεται τὰ λυπηρὰ τῶν ἡδέων. τὰ μὲν τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῶν καὶ ὠφελίμοις σύνεστι &c. neque quidquam ab ea ſcriptura disſentiunt quinque noſtri codices Mssti; nec in Vhab. aut Vpabd. adnotatur quidquam, niſi quod in Vhab. & Vpa. laudentur Wolfii emendationes. Wolfius igitur, & qui eum ſecutus eſt Heinſius, primum, poſt ὁ Πλά-

των verbum Φησὶν adjecerunt; quaſi illa quæ ſe- p. 37 c
quuntur, πᾶν ζῶον κατὰ Φύσιν &c. ipſa Platonis verba eſſent. Ac potuit ſane pluribus in locis verbis iſtis uti Plato, licet eorum nullus nec a Wolfio citatus ſit, nec mihi, vel memoriâ requirenti, vel ipſa Platonis opera evolventi, adhuc occurrerit. (Sententia quidem paſſim apud eumdem Platonem obvia; veluti de Legib. lib. V. p. 606. ed. Lugd. 1590. cum ait: ἔστι δὲ Φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα, ἡδοναὶ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι. ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἷον ἐξηρτῆσθαί τε καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι σπουδαῖς ταῖς μεγίσταις. — — — ἡδονὴν βουλόμεθα εἶναι ἡμῖν, λύπην δὲ οὔθ' αἱρούμεθα, οὔτε βουλόμεθα. &c.) Sed videndum putavi, ne ad connexionem orationis multo commodius fuerit, ſi verba illa ὥσπερ ὁ Πλάτων ad ſuperiora referrentur, ea vero quæ ſequuntur, ὅτι πᾶν ζῶον &c. tamquam a Simplicio ſuo nomine dicta intelligerentur, cum Platonis quidem ſimul & cum Epicteti præceptis conſentientia. Ita interſerto verbo Φησὶν ne opus quidem fuerit: (quare illud uncis iſtis, quibus dubitationem meam ſoleo ſignificare, incluſi:) ſed intelligendum ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀποδείκνυσιν vel ἀπεδείκνυ, *quemadmodum Plato demonſtravit*, nempe, *vitam viri boni non modo utiliſſimam eſſe, ſed & jucundiſſimam;* & potuerat Simplicius cum alia Platonis loca in mente habere, tum illum ex lib. II. de Repub. p. 579. ſq. ubi cum docuiſſet, non alia eſſe δίκαια, alia λυσιτελοῦντα καὶ κερδαλέα, confirmat deinde, τοὺς τὸν δικαιότατον βίον διαβιοῦντας eosdem etiam vivere τὸν ἥδιστον βίον καὶ εὐδαιμονέστατον καὶ μακαριώτατον. Itaque hoc dixerit Simplicius: „Non eſſe Epi„ctetum tam rigidum moroſumque Stoicum, ut ſolam „ſemper *honeſtatem* & *officium* in ore gerens, nullam „prorſus rationem *utilitatis* & *jucundi* velit haberi: „immo vero, haud ſecus ac Plato, oſtendit Epicte„tus, vitam probi viri utilitatis & jucunditatis plus „habere, quam habeat vita improborum." In eamque partem accipiendum hunc locum, ut recte a vetuſtis libris abſit verbum Φησὶν, pæne habeo perſuaſum. Sin omnino librariorum culpâ olim omiſſum eſt id verbum, adeoque recte a Wolfio adjectum; *ſuſpicari licebit*, fuiſſe illud a Simplicio proxime poſt verba

p. 37 c verba ὅτι πᾶν ζῶον κατὰ φύσιν poſitum; inde ſimilitudine duarum vocum φύσιν & φησὶν deceptum veterem librarium, cujus ex exemplo propogati ſunt noſtri codices, illud prætermiſiſſe. Quæ in ed. Ven. & in Msstis noſtris ſequi dixi verba, haud dubie defecta ſunt: nec vero dubitare debui, recte quoad ſententiam quidem ab Heinſio (eodem Wolfio auctore) expletas eſſe lacunas, cum ſic ederet, τὰ λυπηρὰ δὲ φεύγει. τῶν ἡδέων δὲ τὰ μὲν &c. Ego vero, particulam δὲ poſt τῶν ἡδέων tenens, ſuperiori loco καὶ φεύγει τὰ λυπηρὰ ſcripſi, præeunte libro noſtro Vpc. in quo libro de ſupplendo quidem verbo φησὶν nihil monetur, vocula δὲ vero poſt τῶν ἡδέων ponenda notam *p.* adjectam habet, quæ viri docti *conjecturam* indicat; ſed verba καὶ φεύγει, quæ ante τὰ λυπηρὰ inſerenda adnotantur, adjectam notam γρ'. habent, quæ ex vetere codice ducta ea eſſe declarat. Paulo poſt, pro τὰ δὲ τοῖς βλαβεροῖς, Wolfius τὰ δὲ τοῖς κακοῖς καὶ βλαβεροῖς ſcribendum cenſuerat, quemadmodum ſcilicet præcedit τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῶν καὶ ὠφελίμοις. Sed illud quidem ſupplementum cum Heinſio negligi poſſe putavi.

p. 38 a εἰς σώφρονας μεταβάλλειν. εἰς aberat ab ed. Ven. Adjecit Heinſ. monente Wolf. & habet noſter cod. Pa. & ex alio Msto notarunt Vhab. & Vpabc. De Pb. Pc. Pi. non liquet. In Arg. poſt τῶν μοχθηρῶν deſunt quinque voces.

AD CAPVT IV.

b. c. Nobis eſt *ſect.* 4. CAP. I. In codd. Pa. & Pd. eſt Cap. ἑ. In Pg. accenſetur capiti β'. In reliquis codd. numerum non habet adjectum, & ad Cap. I. refertur. Codex Arg. deſinit in verbis ἅπτεσθαι αὐτῶν. Pc. paulo longius progreditur.

p. 39 b ἐπαγγελμάτων. Perperam ἀπαγγ. ed. Ven. quod correxit Heinſ. cum Msstis. τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδήν. Sic ſcripſi cum Pa. περὶ αὐτὰ edd. cum Pb. Pc. Pi. Mendoſe prorſus περὶ αὐτὸν Arg. ὥσπερ τρυφαὶ. Fidenter obtemperavi Wolfio, ſic corrigere jubenti. Ferri ſane non poterat τροφαὶ, in quod quidem cum editis conſentiunt Mssti omnes. ὡς οὐ δυνατὸν.

τὸν. οὐ, quod deerat ed. Ven. & adjiciendum monuerat Wolfius, recte dedere Mſsti. καὶ περὶ ταῦτα σπ. Caret h. l. καὶ Pa. minus commode. p. 39 b

ἄλλα ὅσα τῶν ἐκτὸς. In Vhab. & Vpbcd. ex vetere cod. mira adnotatur ſcriptura ἄλλα ὅσα. ὅλα τῶν ἐκτ. Mox libri omnes cum ed. Ven. ἐπὶ οἴκου κτῆσιν dabant: ubi ἐπὶ cum Wolfio in οἷον mutare malui, quam in ὡσεὶ cum Heinſio. Poſſemus vero etiam particulâ tali nullo incommodo carere, & ἐπὶ ex ἔτι corruptum (ut perſæpe aliâs) ſuſpicari; ſi modo jungi ἔτι cum præcedentibus verbis commodâ aliquâ ratione poſſet. Vereor equidem, ne ſub eâdem voculâ ἐπὶ gravius lateat ulcus. οἰκετίας (id eſt *famulitia*) reſtitui ex ed. Ven. cum qua conſentiunt Arg. Pb. Pc. Pi. Vnus Pa. mendoſe ἰκετείας habet, quo in eodem codice in Ench. cap. 33, 7. propius ad verum, pro οἰκετίαν, οἰκετείαν ſcribitur. Temere h. l. οἰκέτας edidit Heinſ. ἐνίοτε καὶ τῶν χρειωδῶν ἐπιμέλεια. Vocem ἐνίοτε cum præcedentibus ἀρχὴν δικαίαν jungit Pa. ſed rectius alii omnes ad hæc quæ ſequuntur: hoc enim dicit, *nonnumquam etiam ipſarum rerum curam ad vitam neceſſariarum differendam eſſe.* τελέως Pa. cum edd. τελείως Arg. In eodem Arg. perperam paulo ante deſunt verba τῆς ἀρετῆς. c

τὸν μέλλοντα ἐν τοῖς ἐκτὸς μὴ δημοτικῶς — — ἀναστρέφεσθαι. Vno conſenſu Mſsti omnes cum ed. Ven. ἐν τοῖς ἐντὸς dabant; quod utut ferendum fortaſſe ſuſpicari potuiſſes, manifeſte tamen declarant ea, quæ deinde p. 40. bc. conſentientibus libris leguntur, (χρεία τοίνυν — — ἐν τῇ περὶ τὰ ἐκτὸς χρήσει &c.) recte Heinſium obſecutum eſſe Wolfio, monenti τοῖς ἐκτὸς h. l. eſſe ſcribendum. Mireris vero, eidem Wolfio eumdem editorem non obtemperaſſe, de adjicienda *negativa particula* monenti, quâ carent ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. Adjiciendum οὐ notatur in Vhab. & Vpabd. Sed μὴ δημοτικῶς, id ipſum quod Wolfius voluerat, dedit noſter cod. Pa. & alius vetus liber e quo id enotatum in Vpc. Valet autem nunc δημοτικῶς idem ac ἰδιωτικῶς; *plebejo more, vulgi more.* Simili fere ratione πολιτικῶς, & λαοδογματικαὶ ἀποφάσεις dicuntur apud Polyb.

p. 40 a *κατεξανισταμένας* reſtitui ex ed. Ven. cum qua faciunt Pa. Pb. Pc. Pi. Et ſic paulo poſt in *κατεξανισταμένων* conſentiunt libri omnes: at h. l. *κατεξισταμένας* dabat Arg. quod & in Vhb. & Vpbd. adnotatum eſt, pariterque in cod. Nanſiano adnotatum fuiſſe videtur, unde edidit Heinſius. *διεγείρεσθαι*. Si a Simplicii manu eſt hoc verbum in infinito poſitum, referendum id fuerit ad illos infinitivos ſuperius poſitos, *ἀναστρέφεσθαι* & *ἔχειν*. Sed parum commoda ea ratio eſt. *διεγειρομένας* oportebat, nempe *ὀρέξεις ἔχειν*. Et ſic ſcripſiſſe Simplicium puto: ſed terminatio a librariis ad ſimilitudinem verbi *κινεῖσθαι*, paulo ante poſiti, imperite

b detorta eſt. *ὁρῶντος ὅμως τὸ δέον πραχθῆναι*. In ed. Ven. ſic erat: *ὁρῶντος. ὅμως δέον πραχθῆναι. τῶν δὲ* &c. nec aliter in Arg. & Pc. niſi quod in his comma poſt *ὁρῶντος* eſt, non major diſtinctio. Corrupte vero *ὅμεν* pro *ὅμως* habent Pb. Pi. Perſpecte autem Wolfius ſic reſtituendum locum monuerat, *ὁρῶντος δ' ὅμως τὸ δέον πραχθῆναι*. Cui non obtemperans Heinſius, ſua auctoritate *ὁρῶντος ὅ, τι δέον πραχθῆναι* edidit. At opportune noſter Pa. fere ut Wolfius, *ὁρῶντος ὅμως τὸ δέον πραχθ.* dedit, in quo adquievi; nec enim opus erat insertâ *δὲ* particulâ. *δι' ἀπαιδευσίαν* recte Pa. ut voluit Wolf. & correxit Heinſ. *δι' ἀπαιδευσίας* ed. Ven. & Arg. Quod deinde *ὁ τραγῳδ.* pro *ἡ τραγ.* habet ed. Heinſ. id operarum culpâ commiſſum. Verſus notiſſimi ex Euripidis Medea, ſæpe ab Epicteto in Disſertationibus

c citati. *τῶν ἀλόγων ὀρέξεων τὴν μετρ.* reſtitui ex ed. Ven. & Arg. Pb. Pc. Pi. conf. ead. hac p. 40. a. & b. & p. 41. a. Mendoſe *τῶν ἄλλων ὀρεξ.* Pa. & (ex aliis codicibus) Vhab. & Vpabcd. quod imperite Heinſius ex cod. Nanſ. adoptavit. Conf. Not. ad p. 2. c. *εὐπειθὲς* ex Wolfii conject. correxit Heinſ. Perperam *ἀπειθὲς* ed. Ven. cum Msstis omnibus. *πέφραγμένος* conſtanter tenent edd. & Mssti: nec vero opus videtur, ut *πεφραγμένῳ* legamus cum Wolfio, licet paulo ſuperius *τῷ μέλλοντι* dixerit. *κτήσωνται* recte (ut maluerat Wolf.) dedit Pa. & edidit Heinſ. commendatum fortaſſe in cod. Nanſ. quemadmodum in Vhb. & Vpabd. Perperam alii *χρήσωνται* cum ed. Ven. conf. ad p. 33. c. & ad p. 298. a.

Pro

p. 41 a

Pro ἀνήνυτον, perperam ἀνήλυτον habet Arg. ἀνόνητον Vha. & Vpd. ex conjectura minime neceſſaria. Mox, pro ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία, in plurali ἐλευθερίαι & εὐδαιμονίαι ſcribunt Arg. & Pa. cujus ſcripturæ nullum eſt veſtigium in Vhab. & Vpabcd. Quid habeant Pb. Pc. Pi. neſcio. πάντως ἀποτυγχ. ex Wolfii conject. correxit Heinſ. Perperam πάντων ed. Ven. cum libris noſtris omnibus. Sed paulo inferius, ubi eadem ſententia repetitur, recte omnes in ἀποτυγχάνειν πάντως conſentiunt. τῶν μὴ ἐφ' ἡμῖν ſcripſi cum Pa. & cum alio cod. in Vpc. laudato. Perperam deeſt negativa particula ed. Ven. & codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Hinc οὐκ inſerendum monuerat Wolf. quod adoptavit Heinſius, laudatum quoque in Vhab. & in Vpabd. ac fortaſſe etiam in cod. Nanſ. ὡς λυττῶσί τε καὶ ἀγρίοις δεσπόταις. Vide Plat. de Rep. I. p. 10. ed. Maſſey. τε poſt λυττῶσι caret ed. Ven. & Mſſti Pa. & Pi. ſed habent Mſſti Arg. Pb. Pc. & ex aliis codd. adnotarunt Vhb. & Vpabc. Habet etiam ed. Heinſ. ex cod. Nanſ.

b

τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένη τῆς πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν, ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ &c. Ex conjectura conſtituendus erat locus, per librariorum partim inſcitiam, partim negligentiam peſſime adfectus. Editio Ven. cum Mſſtis Arg. Pb. Pc. Pi. ſic dabat: τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τὴν πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπιμέλειαν, ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ &c. ubi peracute Wolfius vidit, tali quodam modo ſcriptum oportuiſſe, τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένη τῆς πρὸς τὴν τῶν οἰκείων ἐπιμέλειαν. Quam emendationem verbotenus ego adoptaturus eram, niſi pro πρὸς τὴν οἰκείαν, quod habent prædicti libri, πρὸς τὰ οἰκεῖα daret noſter Pa. quod & ex aliis codd. adnotatum eſt in Vhab. & Vpabcd. Ex quo ſuſpicatus ſum, non πρὸς τὴν τῶν οἰκείων ἐπιμέλειαν, ſed πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμελ. olim ſcriptum fuiſſe; quæ ad ſententiam quidem nihil differunt, & utrumque legitime dici poterat, ἡ τούτων ἐπιμέλεια, & ἡ περὶ ταῦτα ἐπιμέλεια. Naturalis verborum conſecutio, quæ latuerat librarios, hæc eſt: ἡ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδὴ, παραιρουμένη ἡμᾶς τῆς σχολῆς τῆς πρὸς τὴν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν. *Studium rerum externarum*, pri-

p. 41 b *vans nos otio ad earum rerum curam quæ nobis propria ſunt.* Eſt enim *παραιρεῖσθαί τινα τινος*, *privare aliquem aliqua re.* Heinſius, in hunc modum edens, *τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τὴν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπιμέλειαν* &c. expreſſit ille quidem ſcripturam, quæ in codice Nanſiano, ut puto, (quemadmodum & in noſtris Vhab. & Vpabc.) adnotata erat: ſed, quam inepta illa ipſa eſſet ſcriptura, minime perſpexiſſe videtur. In Vpd. commendatur ſcriptura hujusmodi, *τῆς σχολῆς ἡμᾶς παραιρουμένης τῆς πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπιμελείας*, ubi *τὰ οἰκεῖα* ex vetere codice ductum eſt, ſed illud *τῆς* & *ἐπιμελείας* ex docti viri conjectura, quæ quidem nemini recte æſtimanti fecerit ſatis. Proprius codicis noſtri Pa. error eſt, quod pro *παραιρουμένης*, in quod conſentiunt cæteri omnes, *παραινουμένης* habet.

c *τὰ μὴ τοιαῦτα. τὰ μὴ ταῦτα* Arg. *ἀνέδην πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν.* Bene *ἀνέδην* edd. & Pb. Pc. Pi. Perperam *ἀναίδην* Pa. & Arg. Recte vero *πάντα* (ut cenſuit Wolfius, ediditque Heinſius) dedit Pa. & Vhab. & Vpabcd. Perperam *πάντως* ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Mox perperam *ὑπὸ τῆς τεύξεως* edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. pro quo *ὑπὲρ* ſcripſi, quod & idem Wolfius ſuaſerat, & perſpicue dedit Pa. & alii codices, e quibus enotarunt Vhab. & Vpabcd. *ἀπὸ αἰδοῦς τινος ἀνθελκόμενοι.* Recte *ἀνθελκ.* ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. *ἀνελκόμενοι* ed. Ven. cum aliis codd. Idem Heinſius *ὑπὸ αἰδοῦς* edidit, quod perbene quidem græcum eſt, ſed invitis libris omnibus huc invectum, qui in *ἀπὸ αἰδοῦς* conſentiunt; ubi nil mutatu opus erat, cum præſertim & aliâs *ἀπὸ* frequentet noſter, ubi *ὑπὸ* exſpectaſſes, (vide p. 30. a. 75. c. 77. a. 79. a. & Not. ad p. 12. a.) quod ipſum nec ab aliorum ſcriptorum uſu, ſequioris præſertim ætatis, abhorret. Exempla ubivis obvia: pauca citavit Vigerus de Idiot. cap. IX. ſect. 16. Mox deinde vero prorſus a mente auctoris & ab orationis connexione aberravit idem Editor, cum, refragantibus rurſus libris omnibus, *τοῦ μὴ μονοτρόπως* nobis obtruſit, pro *τοῦ μὲν μονοτρόπως*, in quod cum editione Ven. Mſsti omnes conſentiunt.

λυπηρὸς

λυπηρὸς δέ ἐστι καὶ ἄνωρ. Cum paulo ante p. 42 jam dixerit ἐπίπονος δὲ καὶ ἀηδὴς, haud adparet, quo a pacto nunc rurſus ſubjicere potuerit λυπηρὸς δὲ &c. niſi quid interſertum fuerit, ad quod hæc particula δὲ nunc referatur. Atqui nihil tale interceſſit: itaque vide, ne δὴ pro δὲ ponendum fuerit, & tali modo diſtinguenda oratio: — — ἀεὶ συνεχόμενος. καὶ ἀποτυγχάνων ἑκατέρων, διὰ τὸ ἑκατέρων ἐφίεσθαι, λυπηρὸς δή ἐστι καὶ ἄνωρ. quàm fere in partem Wolfius vertit, *moleſta utique & averſanda.* Vir doctus in Vpc. pariter ſentiens incommodum, quo premitur vulgata ſcriptura λυπηρὸς δὲ, ſcribendum λυπηρός τε καὶ conjectaverat; ne id quidem male.

Ἐπιστῆσαι δὲ ἄξιον. Neſcio qua ſive inſcitiâ deceptus, ſive quo novandi pruritu concitatus Heinſius rurſus hanc optimam eamdemque conſtantiſſimam librorum omnium ſcripturam deſeruit, Ἐπίστασθαι pro Ἐπιστῆσαι edens. Nihil hoc uſu verbi ἐπιστῆσαι frequentius, cum ſubintellecto nomine τὸν νοῦν, *animum advertere*, *adtendere* ſignificat. χρήσεται τῷ. Recte τῷ Pa. ut correxit Heinſ. monente Wolf. Perperam alii τό. τὴν συνουσιωμένους [μὲν] ἔχουσαν ἀεὶ τοὺς τῶν ὄντων λόγους &c. *naturæ quidem ſuæ conjunctas habentem rationes rerum* &c. Poſt συνουσιωμένους ex conjecturâ adjeci μὲν particulam, quam neceſſario deſiderari putavi, ut ad eam referretur δὲ poſt ἀτονοῦσαν. Haud obſcurum eſt, quid ſit quod fraudi fuerit librariis, ut eam voculam hoc loco omitterent. Vide Adnot. ad Polyb. V. 30, 1. & ad XXIX. 11, 8. De re commode Wolfius monuit: „Intelligit, opinor, prænotiones naturales, quibus „ducibus ac veluti lumen præferentibus, verum in„veſtigatur, unicum mentis & deſiderium & pabu„lum.“

ἀκούειν τοῦ Μεμν. dedit Pa. & alii codd. in b Vhab. & Vpbcd. τὸ Μεμν. edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi.

Mox ἐφιέμενον recte Arg. Pa. Pb. Pc. & Vpc. Perperam ἀφιεμ. edd. & Pi. οὐ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐμμέτρου καὶ ἀσυμμέτρου. Nil mutant libri, niſi quod corrupte ἐπὶ ἐσυμμέτρου καὶ ἀσυμμέτρου ſcribit Arg. ubi prior monſtroſa vox ex duabus lectionibus (συμμέτρου & ἐμμέτρου) in unam confuſis, quarum utraque

p. 42 b que per ſe proba erat, orta eſt. Hoc dicit Simplicius: *Vocem μετρίως hic ab Epicteto non illa ratione maxime propria uſurpari, qua aliquid vel juſto modo vel præter modum fieri dicimus; ſed ratione illa abuſiva, qua modice idem ſonat ac tenui-* c *ter, non ſatis.* *Pindari* verba, quæ dehinc citantur, habes Olymp. I. 130. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. Recte vero ὁ γὰρ κίνδυνος τοῦ ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabcd. Perperam εἰ pro ὁ habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. & τὸ pro τοῦ ed. Ven. Pb. Pc. Pi. τῷ Arg. In eodem Arg. καὶ Πίνδ. pro κατὰ Πίνδ. ſcribitur, quæ voces ſæpe permutantur a librariis; idem error h. l. in Pb. Pc. & Pi. obtinet, ſed in Pb. & Pi. vera ſcriptura κατὰ inter lineas adpoſita.

AD CAPVT V.

In noſtra ed. Enchirid. CAP. I. *ſect.* 5. In Pa. & Pd. eſt cap. ϛ'. In Pg. eſt cap. γ'. In reliquis, capiti primo adnumeratur. Codex Arg. deſinit in verbis ὅτι φαντασία εἶ. nec ulterius progreditur cod. Pc.

p. 43 a ἐπιμελομ. dedit ed. Ven. cum Msstis. ἐπιμελουμ. ed. Heinſ. conf. p. 24. a. ὀρεκτικαί τινος τῶν ἐκτός. ὀρεκταί τινος dabant edd. & Mss. quod ferri nullo modo potuit. ὀρεκτὸς paſſive ſignificat; ὀρεκτικὸς active. τὰ ὀρεκτὰ καὶ ἐκκλιτὰ ſunt res quæ *adpetuntur* vel *declinantur*. vide p. 44. c. & p. 45. ſq. At τὰ ζῶα (verbi cauſſa) ſunt ὀρεκτικὰ, *adpetendi facultate prædita*. p. 22. a. p. 19. b. c. Et φαντασίαι aliæ ſunt ὀρεκτικαὶ, aliæ ἐκκλιτικαὶ, id eſt, alia viſa *adpetitionem movent*, vel *vim habent movendi adpetitionem*, alia *averſationem*. Sic hac ead. pag. mediâ in φαντασίας ἢ ὀρεκτικῆς ἢ ἐκκλιτικῆς conſentiunt omnes. Quare & h. l. fidenter Wolfio obtemperavi, ὀρεκτικαὶ legendum monenti. ἀβλαβῆ μένειν ἀπ' αὐτῶν. Sic omnes, præter ed. Ven. & Pi. in quibus ἐπ' αὐτῶν, ubi ὑπ' vel ἀπ' correxit Wolf. b ὑπὸ τῆς ἐμπιπτ. Perperam ἐπὶ τῆς Pa. ἀνθίστασθαι. c ἀνίστασθαι ed. Ven. & Pi.; ἀνθίσταται Pa. προσάγειν, nempe τὴν κρίσιν, *adhibere judicium*. Perperam προάγειν ed. Ven. Arg. Pb. Pi. εἰς ἀκριβῆ

διάθε-

διάθεσιν τοῦ φαντασθ. ad rem illam conſiderandam p. 43
vertit Wolf. monuitque, διάθεσιν pro διάκρισιν vel c
ἐπίσκεψιν nunc poni, quemadmodum paulo ſuperius
διατεθῆναι pro διανοεῖσθαι ἢ ὑπολαμβάνειν. At di-
verſa ratio eſt. διατεθῆναι, ſcil. τῇ διανοίᾳ, proprie
ſignificat *ita diſpoſitum eſſe quoad cogitationem*, id eſt,
ita cogitare. Quod ſi ſanum eſt vocab. διάθεσιν, in
quo quidem nil variant libri, erit hoc loco διάθεσις
diſpoſitio notione activa, *ut ſuo quidque loco ponamus,*
apte rem quamque diſtinguamus & dijudicemus; ver-
bo, idem valebit ac διάκρισις, quod habes p. 24. b.
vel διαίρεσις, quo ſæpius utitur noſter cum ipſo Epi-
cteto; vel idem ac διάστασις, qua ratione p. 46. a.
ταῦτα καλῶς διαστήσας ait.

ἡδονὴν μόνον ſcripſi cum Pa. & Vhab. & Vp- p. 44
abcd. ex Mss. μόνην alii cum edd. εἰ δυνατὰ ὅλως. a
εἰ caret ed. Ven. ſed habent alii omnes. ἔστι δέ
τις κανὼν. Perperam εἰ δέ τις ed. Ven. ubi εἴη δὲ
corrigebat Wolf. ſed in ἔστι conſentiunt Mſsti, quod
& ex cod. Nanſ. edidit Heinſ. τῶν ἐμφρόνων τε
καὶ ἀφρόνων ἀνθρώπων. Tria verba τε καὶ ἀφρό-
νων deſunt codici Pa. non male: ſed agnoſcunt ea
cæteri libri. θεῷ καὶ τοῖς ἔμφροσιν ἀνθρώποις. Vo-
cab. θεῷ, cum deeſſet ed. Ven. & Mſstis omnibus,
adjecit Heinſ. monente Wolfio; recte: nam & quæ
præcedunt, & quæ ſequuntur, flagitare illud videntur;
& eodem modo aliâs junguntur θεὸς καὶ τῶν ἀνθρώ-
πων οἱ ἔμφρονες, veluti p. 15. a.

Pro διακρίσεως, Wolfius διαιρέσεως maluerat ci- b
tra neceſſitatem. τί τῶν φανταζομένων ἢ ὀρε- c
κτῶν ἢ ἐκκλιτῶν, *aliquid eorum quæ nobis vel ad-*
petenda vel fugienda videntur. Sic ſcripti cum Pa.
(Sic habes τὰ φανταζόμενα ὀρεκτὰ p. 45. c.) ἢ
ὀρεκτὸν ἢ ἐκκλιτὸν edd. cum cæteris codd. ἔμελ-
λεν. Mendoſe ἔμμελεν Arg.

AD CAPVT VI. ET VII.

Nobis unum eſt CAP. II. Sic & in Mſstis AA. p. 45
Arg. Pe. & Pf. eſt unum Κεφ. β'. In Pa. & Pd. a. b.
cap. ζ'. In Pg. ς'. Deſinit vero Arg. in verbis οὐ
ὀρέγῃ. Pc. in μὴ περιπεσεῖν.

ἀπόδει-

p. 45 c ἀπόδειξιν ἐπέχον. ἔχον Pa. Φανταζόμενα ὀρεκτά. καὶ ante ὀρεκτὰ inſerit *Pa.* quod & in Vha. & in Vpad. commendatur: parum commode. Suſpicatus eram ὀρεκτὰ καὶ ἐκκλιτά, vel καὶ ὀρεκτὰ καὶ ἐκκλιτά, (coll. p. 44. c.) nec tamen id ſatis commodum videtur. τῆς μὲν ὀρέξεως τὸ ἐπάγſ. Sic ſcripti libri ad unum omnes cum ed. Ven. ſed τῆς μὲν ἐκκλίσεως ex Wolfii conject. edidit Heinſius, nempe quia poſt τὸ τέλος ἐστὶ ſtatim ſequebatur τὸ μὴ περιπεσεῖν, omiſſis ſex verbis τὸ τυχεῖν οὗ ὀρέγεται, ἐκκλίσεως δὲ, quæ deſunt quidem & in Arg. & in Pb. Pc. Pi. ſed perſpicue leguntur in Pa. & alio codice laudantur in Vha. & Vpad. unde ea auctori reſtitui. ἐκείνῳ ᾧ ἂν φύγῃ. Ex conjecturâ ſic ſcripſi. ᾧ ἂν τύχῃ uno conſenſu dant quinque noſtri codices cum ed. Ven. Pro quo ὃ ἂν ἐκκλίνῃ Wolfius legendum cenſuerat, Heinſius vero ὃ ἂν ἀποκλίνῃ edidit. Sed, cur ᾧ in ὃ mutaretur, nihil urgebat: (conf. Not. ad Paraph. Ench. cap. 3, 4. & Var. Lect. ad Ench. p. 13. noſtræ ed.) verbum quidem τύχῃ haud dubie corruptum; pro quo lubens equidem Wolfianum ἐκκλίνῃ adoptaſſem, (nam prorſus alienum erat ἀποκλίνῃ, quod Heinſio placuit,) niſi nimis remotum id eſſet a librorum ſcriptura, quæ ex φύγῃ detorta mihi viſa erat.

p. 46 a Verba οἷον ἀκολασίας & nonnulla ſequentia deſunt in Pa. ubi a τῶν ἐπὶ σοὶ ad ἐπειδὴ ἐπὶ σοὶ aberravit librarius. ἐπειδὴ ἐπὶ σοί ἐστι. Abeſt ἐστι in ed. Ven. nullo ſane incommodo; deeſt etiam in Pa. cum ſuperioribus verbis: adjecit Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. & Vpabcd. In Vhab. inſerendum verbum ἐστὶ per errorem ad ſuperiora verba τῶν ἐπὶ σοὶ refertur. περιπεσῇ. Mendoſe περιπεσεῖ Pa. περιπεσεῖν
b Arg. ſed περιπεσῇ inter lineas eadem manu. τὸ ταύτας ἀποφεύγειν Sic ed. Ven. cum Msſtis; non male, referendo ad νόσον & πενίαν. Heinſius ſua auctoritate τὸ ἀποφεύγειν ταῦτα edidit. Sic nempe infra p. 48. a. ταῦτα ſcripſit Simplicius, ubi eadem fere verba repetiit. ἀτυχεῖν πολλάκις ἀνάγκη. Sic Pa. & Arg. ἀτυχεῖν ἀνάγκη· πολλάκις ed. Ven. Pb. Pi. (neſcio quid Pc.) ἀποτυχεῖν ἀνάγκη πολλάκις ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpbcd. (adje-

ctâ notâ γρ. in Vpc.) quod non probo, niſi utrum- p. 46
que verbum jungas, ἀποτυχεῖν ἀνάγκη πολλάκις καὶ b
ἀτυχεῖν. καὶ ἡ ἔκκλισις. ἢ ἡ ἔκκλ. Pa. Σωκρατικὸς. Cor-
rupte σωματικὸς Pa. Vhab. Vpb. *Socraticam* autem vo-
cat ratiocinationem & συγκαταβατικὴν: „quia Socrates
„(ut adnotavit Wolf.) συγκατέβαινε τοῖς προσδιαλεγομέ-
„νοις, *accommodabat ſe captui* eorum cum quibus
„diſſerebat.". μετάγων ἐπὶ τὸ κάλλιον. Perſpecto c
Wolfius viderat ſic legendum eſſe, pro eo quod ed.
Ven. conſentientibus Msstis noſtris dabat μετὰ τῶν
ἐπί. Heinſius vero imperite κατὰ τὸ ἐπὶ τὸ καλλ.
edidit, quæ nempe ſcriptura in cod. Nanſ. adnotata
erat, quemadmodum in Vhab. & Vpabd. quæ tamen
ipſa diſerte improbatur in Vha. & Vpa. & pro ea
commendatur μεταβαίνων, vel μετάγων cum Wolf.

ἐν τούτῳ τίθενται recte ed. Heinſ. cum Msstis. p. 47
Corrupte εἰ τοῦτο τιθ. ed. Ven. ubi εἰς τοῦτο corri- a
gebat Wolf. parum feliciter. τῶν ὄντως καὶ εἰλικρ.
Sic correxi cum Wolfio. Imperite τῶν ὄντων edd.
& Mss. conf. ad p. 6. c. In verbis ταῖς τῷ λυπηρῷ b
παραπλησίως κεκραμέναις vereor ne ſit turbatum ali-
quid. At libri quidem nil variant. οἷον σκιάς τινας
ed. Ven. cum Msstis. Temere τινὰς omiſit Heinſ.
τῶν μὲν γὰρ οὐκ. Particulam μὲν, quæ deeſt ed.
Ven. & Ms. Arg. & aliis, adjecit Heinſ. ex cod.
Nanſ. cum Pa. & Vhab. & Vpabcd. ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν τὰ c
ὠφελοῦντα, ὀρεκτὰ, καὶ τὰ βλάπτοντα, φευκτὰ τίθε-
σθαι. Sic percommode diſtinguuntur verba in Pa. ut
intelligatur naturalis verborum conſecutio hæc: τὰ ἐν
τοῖς ἐφ' ἡμῖν ὠφελοῦντα τίθεσθαι ὀρεκτὰ, &c. *ea
quæ utilia ſunt ex eorum numero quæ in noſtra pote-
ſtate ſunt, adpetenda exiſtimare, fugienda contraria.*
τίθεται ſcribitur in Arg. quod ſpeciem nonnullam
habet. Sed verius videtur τίθεσθαι, in quod alii
omnes conſentiunt; ſive particulam ὡς, quæ præceſ-
ſit, in hujusmodi connexione cum infinitivo conſtrui
poſſe ſtatuamus, ſive verbum δεῖ malimus ſubintel-
ligere. Perperam mox ὀρεγομένων ed. Ven. pro ὀρε-
γομένους. Dein ἀτυχεῖν ἀνάγκη αὐτοὺς καὶ δυστ.
recte dedere Mss. Arg. Pb. Pi. (neſcio an & Pc.)
Sic enim opponuntur ἀτυχεῖν & δυστυχεῖν p. 45. c.
& p. 46. a. conf. Not. ad p. 46. b. ἀποτυχεῖν
ἀνάγκη

p. 48 ἀνάγκῃ edd. & Pa. Extremâ pag. 47. & ſq. Ver-
a ba καὶ μετάθες & reliqua, quæ ex Enchiridio re-
b petuntur, deſunt Ms. Arg. διότι ἐκκλίσεως μόνης δεομ. Sic recte ed. Ven. cum Mssstis. Imperite vero Heinſius, διότι δὲ ἐκκλισ. ſcribens, hæc, quæ cum proxime præcedentibus arcte cohærent, inde ſepara-
c vit, nexumque orationis prorſus turbavit. ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον. Deeſt editioni Ven. particula καὶ, quam habet ed. Heinſ. cum Arg. Pa. Vhab. & Vpabcd.

τούτων, ὧν ὀρέγεσθαι καλὸν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Sic ſcripſiſſe hoc loco Simplicium, cum ſubſequens ejus disputatio, tum vero maxime ipſa ſcriptura veterum librorum, manifeſte declarare mihi viſa eſt. Prorſus uti ſcripſi, ſic dedere Arg. Pb. & Pi. (puto & Pc.) niſi quod, omiſſo ὧν pronomine, τούτων ὀρέγεσθαι καλὸν ſcripſerunt. Eodemque modo ed. Ven. præterquam quod ὀρέγεσθαι in ὀρέγεσθαι corrupit. In iſta librorum ſcriptura facile adparebat deeſſe ὧν pronomen; idque ipſum exhibet noſter codex Pa. ſed iniquo loco poſt καλὸν poſitum, ſic ſcribens: ὅτι φησὶ τούτων ὀρέγεσθαι καλὸν, ὧν οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. Eodem iniquo loco inferendum ὧν monuerunt Vhab. & Vpabd. (in Vha. quidem per errorem factum, ut poſt καλῶν οὐδὲν inſerendum indicaretur.) Et ineſt quidem verbis ita poſitis ſententia aliqua hujusmodi: *quoniam, inquit, hæc adpetere convenit, quorum nihil adhuc tibi adeſt:* at ea ſententia nec per ſe ſatis commoda, & cum ab Enchiridii ſcriptura, tum a ſequenti Simplicii disputatione disſentiens. Quod ſi contra in vetere aliquo libro, e quo noſtri codices manarunt, accidiſſe hoc loco illud ſtatuas, quod perſæpe accidiſſe obſervavimus, ut deceptus terminatione vocis præcedentis librarius vocem ſequentem, quæ eisdem elementis conſtabat, omiſerit, interpoſitâ poſt τούτων voculâ ὧν prodit ea ſententia, quam & Enchiridii contextus & Simplicii interpretatio, quæ mox ſequitur, deſiderabat: *quoniam, inquit, horum, quæ adpetere convenit, nihil etiamnunc tibi adeſt.* (Confer omnino p. 52. a.) Quæ rationes quum præteriiſſent Wolfium, ſic ille emendanda græca, quæ dabat Veneta editio, *cenſuerat*, ὅτι, φησὶ, τούτων ἐφ' ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν:

λὸν: tum de vocabulo οὐδὲν quod ſequitur „τὸ οὐ- p. 48
„δὲν, inquit, redundare videtur: cæteri quidem co- c
„dices id non habent." Itaque, omiſſa illa voce, οὔ-
πω σοι πάρεστι *nondum didiciſti* interpretatus eſt; li-
cet & intelligeret, & miraretur ipſe, in diverſam
plane partem verbum iſtud accipi a Simplicio. Wol-
fium ſecutus Heinſius, οὐδὲν illud fidenter græco e
contextu ejecit; inſuper vero, ne prorſus pendere ab
ejusdem Wolfii auctoritate videretur, poſt τούτων non
ἐφ' ὅσον, ut ille, ſed ſua auctoritate πῶς inſeruit, ſic
edens: ὅτι, φησὶ, πῶς τούτων δεῖ ὀρέγεσθαι, οὔπω
σοι πάρεστι. Qui ſi id quod Wolfius ait, vocem οὐ-
δὲν cæteros *codices* non habere, de *manuſcriptis Sim-
plicii codicibus* intellexit, egregie falſus eſt: codices
enim, quos Wolfius dixit, nulli alii ſunt, niſi quatu-
or editiones Enchiridii, (Ven. 2. Baſ. 1. & 2. &
Naog.) quibus præter principem editionem Venetam
uſus erat hic interpres. In vetere illo codice Mssto,
ſive ii plures fuerunt, quorum lectiones adnotatæ
ſunt in Vpc., eodem modo ſcriptus fuiſſe videtur hic
locus, quo in ed. Ven. ſcriptum vidimus: itaque,
cum in Vpc. pro ὀρέγε]αι, ὀρέγεσθαι corrigitur, emen-
datio iſta non notâ γρ'. inſignitur, ſed notâ *p.* qua
conjecturæ diſtingui ſolent: tum, quod ad omiſſum
pronomen ſpectat, duæ conjecturæ proponuntur,
utraque notam *p.* adjectam habens; quarum altera
τούτων ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν legi ſuadet, altera τού-
των ὀρέγεσθαι καλὸν, ὧν οὐδὲν οὔπω &c.

Καίτοι εἰ παρῆν, οὐκ ἔτι τάχα τοῦ ὀρεχθῆναι καιρὸς ἦν. Hæc eſt conſtantiſſima veterum librorum omnium ſcriptura, quam ex ed. Ven. reſtitui. Plana ſententia. Miratur Simplicius, quid ſit quod Epictetus dixerit, *eorum, quæ adpetere convenit, nihil adhuc tibi adeſt.* Itaque ait: *Atqui, ſi adeſſet, fortaſſe non amplius tempus eſſet adpetendi:* (vel, *non amplius opus eſſet adpetere:*) *nam adpetimus ea quæ abſunt, non quæ adſunt nobis.* Quam connexionem orationis parum perſpiciens Wolfius, verborum illorum græcorum interpretationem in verſione ſua prorſus prætermiſit. Heinſius quo pacto ceperit Simplicii mentem, neſcio: hoc video, nullâ nec neceſſitate, nec auctoritate, græca verba ab eo ſic mutata eſſe,

p. 48 c καίτοι εἰ παρῆν, οὐκ ἔστι τάχα τοῦ ὀρεχθῆναι καιρός. Mox quod ſcribitur οὐ παρόντος, ſuſpicari cum viro docto in Vpc. poſſis οὐ παρὸν legendum, quia ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν præceſſit; ſed & genitivus participii abſolute poſitus nihil habet ab uſu ſermonis alienum, & nil mutant libri.

p. 49 a ὅτε ἔλεγε. Sic ed. Heinſ. cum Pa. Pi. in cont. Pb. inter lineas, Vhab. & Vpabcd. ὅτι ἔλεγε ed. Ven. cum Arg. Pc. Pb. in cont. & Pi. inter lineas. Poſt Τηλικούτων poterat οὖν hîc abeſſe, & abeſt in edd. & in Pi. Sed dedere Arg. Pa. Pb. (puto & Pc.) quare adjiciendum putavi. κατὰ προθυμίαν. Perperam & invitis libris noſtris μετὰ προθ. erat in ed. Ven. Πῶς δὲ καὶ ἔστιν ὁρμᾶν. Sic ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpab. Deſunt duæ voces καὶ ἔστιν in ed. Ven. & Ms. Arg. (neſcio an in Pb. Pc. Pi.) nec de eis quidquam monetur in Vpc.

b ὁρμᾶν δὲ χρὴ καὶ ἀφορμᾶν &c. Haud ſatis perſpicua, mihi quidem, disputationis connexio; cum quod ipſa Enchiridii præcepta, de quibus hic agitur, difficiliorem utique habebant explicationem, in qua Simplicius, Epicteti mentem (ut mihi videtur) minus perſpiciens, incertus ipſe erat, quam in partem ſe verteret; tum ob ſcripturæ varietatem, quæ hic obtinet, quandoquidem in ipſis eis particulis, quæ indicare connexionem orationis debebant, non conſentiunt libri. Pro ὁρμᾶν δὲ χρὴ, quod dedit ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi., dabant ὁρμᾶν γὰρ χρὴ Pa. & (ex aliis codicibus) Vhab. & Vpabcd. quod ipſum etiam e cod. Nanſ. adoptavit Heinſius, ; interrogandi ſignum poſt ὀρέγεσθαι χρὴ ponens, nudum punctum poſt προηγουμένην. Vbi, ſi vera eſt γὰρ particula, fuerit tota illa phraſis, ὁρμᾶν γὰρ χρὴ — — — προηγουμένην, accipienda veluti in parentheſi poſita, hac ſententiâ: *nam* ὁρμᾶν *quidem &* ἀφορμᾶν, id eſt, *motu quodam ferri ad rem objectam, aut ab ea refugere, neceſſe eſt illo motu* (id eſt, *ſi primum illum motum dicis*) *qui adpetitionem & declinationem præcedit.* (conf. p. 8. c.) Mihi vero eadem phraſis viſa erat commodius per δὲ particulam cum ſuperiori phraſi ita cohærere, ut hæc poſterior, ſimul *cum illa*, a præcedente particula Μήποτε penderet,

ret, utque quæſiverit Simplicius, *an ὁρμῇ et & ἀφορ-* p. 49
μῇ, quarum uſum concedit Epictetus, intelligendæ ſint b
de illa ὁρμῇ, de illo primo motu, qui adpetitionem & declinationem antecedit. Itaque interrogandi ſignum, quod poſt ὀρέγεσθαι χρὴ Heinſius poſuerat, poſt προηγουμένην rejeci. Ex interpretatione vero in utramque partem a nobis propoſita parum intererit, utram prætuleris ſcripturam. Pariterque in verbis continuo ſequentibus haud multum intereſſe videtur, utrum μή ποτε δὲ legas, quod cum ed. Ven. dedere iidem codices Arg. Pb. Pc. Pi. & Heinſius etiam tenuit; an μή ποτε οὖν, quod eſt in Pa. & ex aliis codicibus commendatur in Vhab. & Vpabcd. Dubitabat Simplicius, quo pacto præcipere potuerit Epictetus, *ὄρεξιν prorſus tollendam eſſe πρὸς τὸ παρὸν, & utendum interim eſſe ſolummodo τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν; cum tamen, niſi præceſſerit ὄρεξις, locum habere ὁρμὴ non poſſit;* quatenus ſcilicet ὁρμή, notione maxime uſitatâ, intelligitur eſſe τὸ προσελθεῖν τῷ ὀρεκτῷ, ut ait p. 8. b. Quærebat igitur primo, an fortaſſe ad tyrones pertineat hoc præceptum, hac ratione, ut velit Epictetus, non uti eos adpetitione, donec didiciſſent quænam eſſent expetenda; & ut, quæ de ὁρμῇ & ἀφορμῇ dixit, intelligenda ſint de illa ὁρμῇ, quæ adpetitionem præcedat. Nunc: *Quod ſi vero*, vel, *Quod ſi igitur*, inquit, *hoc præceptum iſta ratione ad tyrones ſpectat, videndum eſt, ne fortaſſe, quod de adpetitione dicit Epictetus, non pertineat ad omnem omnino adpetitionem funditus tollendam, ſed ſolummodo ad retundendam nimiam ejus vehementiam.*

[οὐ μόνον δὲ τῆς ὀρέξεως,] ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλίσεως. Diſſimulatâ difficultate, quam creabat librorum ſcriptura, nude ſic edidit Heinſius, τὸ σφοδρὸν παραιτεῖται τῆς ὀρέξεως καὶ τῆς ἐκκλίσεως. At poſt παραιτεῖται τῆς ὀρέξεως, in ed. Ven. & in Mſstis noſtris ad unum omnibus, pariterque in eis quorum lectiones in Vhab. & Vpabcd. adnotatas habemus, interpoſita minore majoreve diſtinctione, ſic pergitur, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλίσεως. Vbi pro ἀλλὰ καὶ Wolfius ὡς καὶ legendum ſuſpicatus erat; commode ſane, ſi modo intelligi poſſet, quo pacto ἀλλὰ in locum voculæ ὡς immigraſſet. Vir doctus vero in

p. 49 Vpc. delendam ἀλλὰ particulam conjectaverat: quam
b conjecturam fortaſſe & Heinſius in cod. Nanſiano adnotatam invenit, eamque adeo ſecutus eſt. Mihi particula ἀλλὰ viſa erat haud dubie indicare, intercidiſſe ante eam verba illa, aut illorum ſimilia, quæ uncis incluſa adjeci: eamque ſuſpicionem confirmabat etiam, quod in Ms. Arg. ſpatium aliquod, haud magnum illud quidem, eo loco vacuum relictum eſt, ubi illa verba interſerenda putavi.

c ὅτι ὁρμῶμεν μὲν. Particula μὲν, quam cum ed. Heinſ. agnoſcunt libri noſtri, temere omiſſa in ed. Ven.

p. 50 ὑπερβάθμιον πόδα τείνειν. Proverbialis locutio.
a Vide Küſterum ad Suid. in Ὑπερβαθμ. προσδιαφθείρει bene ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpab. προ-
b διαφθ. ed. Ven. cum aliis. τὰ εἰλικρινῆ ἀγαθά. Sic ed. Heinſ. cum Msstis: ne εἰλικρινῶ, quod habet ed. Ven., ex εἰλικρινῶς corruptum putes cum Wolf. ὥσπερ καὶ κατὰ σῶμα. ὥσπερ καὶ τὰ σώματα ſolus
c Arg. μετὰ τοῦ ἐνδιδόναι. Temere κατὰ τοῦ ed. Heinſ. τι ὀλίγον. τὸ ὀλίγον Pa. ἀποτείνειν. ἐπιτείνειν exſpectaveram, ſed nil mutant libri. ἢ τὴν ἐκκλ. Sic Arg. Pa. Pb. Pi. (puto & Pc.) item Vpc. ex Msto. καὶ τὴν ἐκκλ. edd. ne id quidem male. λιτότητι. Sic recte Arg. Pa. Vhab. & Vpabc. ex Msto; (puto & Pb. Pc. Pi.) & ſic ſcribendum perſpecte monuerat Wolf. pro corrupto λιγότητι, quod erat in ed. Ven. quod imperite in λειότητι mutavit Heinſ. Εἴκοντα χρὴ φεύγειν. Carm. Aur. vſ. 60. ὑπεξαίρειν ἑαυτόν. Caret ἑαυτὸν Arg. male.

p. 51 ὅσῳ ἂν θρέψῃς. Sic ſcribendum recte monuit
b Wolf. & id ipſum dedit noſter cod. Arg. Cæteri male ὅσα cum edd. ὅσῳ tamen adnotatum etiam in Vha. & Vpa. ſed ex Wolfii puto conjectura. Pervulgata loquendi formula: intellige ὅσῳ μᾶλλον θρέψεις, τοσούτῳ μᾶλλον βλάψεις. Hippocratis locum non habeo in promtu. ποτὲ δὲ βλαβερά. ποτὲ δὲ καὶ — — καταγινώσκουσα, &c. Minus bene vulgo cohærebat oratio, cum poſt βλαβερὰ *comma* ponerent, poſt καταγινώσκουσα vero *interpungerent*. Sic enim *ad ſequentia* verba, ἅμα μὲν συντονωτέρα γίνεται, *deſiderabatur* conjunctiva particula, qua verba illa cum ſuperio-

ſuperioribus connecterentur, veluti καὶ ἅμα μὲν, vel ἅμα μὲν οὖν. Illi incommodo aliquatenus (vereor quidem, ne non ſatis) medebatur diſtinguendi ratio, qua codices noſtri Pa. & Arg. uſi ſunt, quam & ego amplexus ſum, poſt βλαβερὰ punctum, poſt καταγινώσκουσα vero nudum comma ponens. συντονωτέρα γίνεται. Suſpicatus eram ἀτονωτέρα, (nempe ἡ ψυχὴ) quod ipſum etiam Wolfii manu adſcriptum video ad oram exempli ed. Ven. quo ille uſus erat. Sed probum eſt συντονωτέρα, nempe ἡ τῆς ψυχῆς μοχθηρία. p. 51 b c

μηδὲ εἰς ὕστερον, ὅ τι δυνατὸν ἦν — — —προσιεμένη αὐτό. Cum ὅτι una voce in ed. Ven. & Mss. Arg. & Pa. ſcriptum eſſet, Heinſius monente Wolfio diviſis vocibus ſcripſit, ut eſſet pronomen neutrius generis, commodius utique, ſed vereor ne non ſatis recte, quum præſertim ſequatur αὐτὸ, quod plane ſupervacaneum foret; taceo, quod ad pronomen ὅ τι, iſto modo poſitum, deſiderari videtur ἂν particula. Nec vero ſatis placet ὅτε, quod conjectaverat vir doctus in Vha. & Vpa. Ac mihi quidem plane videtur, εἴ τι ſcriptum oportuiſſe. Vocab. λόγων, quod perperam omiſit ed. Ven. & adjiciendum ſuſpicatus erat Wolfius, uno conſenſu dedere ſcripti noſtri libri. Eſt autem παθεῖν (vel παθεῖν τι) ὑπὸ τῶν καλ. λογ. καὶ ἐργ. *adfici, commoveri honeſtioribus dictis factisque.* Quod ſequitur προσιεμένη αὐτὸ, intellige ὅ τι vel εἴ τι δυνατὸν ἦν πάσχειν. Reſtitui vero αὐτὸ ex ed. Ven. cum qua conſentiunt Mssti Arg. Pb. Pc. (puto & Pi.) αὐτὰ quidem habet ed. Heinſ. cum Pa. Vhab. & Vpabc. qui ad τὰ καλλίονα minus commode retulerunt. Quæ ſequuntur verba, ὥστε ἡ τάξις ἀπαιτεῖ τῆς εὐαγωγίας καταδοχὴν, quam vim habeant, nullâ conjecturâ adſequi potui, niſi forte inverſe ſcriptum oportuit, ὥστε τάξιν ἀπαιτεῖ ἡ τῆς εὐαγωγίας καταδοχὴ, hac ſententiâ, *itaque admiſſio rectæ diſciplinæ ordinem aliquem poſtulat.* Nam parum utique promovebat Wolfii verſio, quam & Heinſius tenuit: *Itaque ordo poſtulat, ut recta diſciplina admittatur.* Cui verſioni mederi quodammodo ſtudui vocabulo *prius* interſerto. Quod ſi eſſet διαδοχὴν, aut ſi καταδοχὴν idem ac διαδοχὴν

 valeret,

p. 51 c valeret, ſuſpicari poſſes vulgatæ ſcripturæ eamdem fere, quam ſupra propoſui, ſententiam ineſſe: *Itaque ordo poſtulat, ut ſit rectæ diſciplinæ ſucceſſio aliqua & apta conſecutio*. Nec vero quidquam præſidii offerunt libri. Pro mendoſo ἀπατεῖ, quod eſt in ed. Ven., omnes in ἀπαιτεῖ conſentiunt, præter unum Pa. in quo ſic ἀπαιτεῖται εὐαγωγίας, ſuper terminatione vero verbi ἀπαιτεῖται inter lineas ſcripta litera ε, quaſi ἀπαιτεῖτε εὐαγωγίας voluiſſet. Cæterum nulla in libris varietas.

p. 52 a. b καὶ ὀρέγεσθαι μὲν. Vide, ne connexio diſputationis καὶ γὰρ ὀρέγεσθαι μὲν deſideret. ὀρεγομένους οὖν. Vulgo omnes ὀρεγομένου σου. In uno Vpc. ante σου inſerenda commendatur γὰρ particula, adjectâ notâ γρ'. quaſi vetus liber eam dediſſet. At non γὰρ, ſed δὲ vel οὖν poſtulabat connexio orationis; & cum ante, tum poſt hanc phraſin, non ſecundâ perſonâ ſingularis numeri utitur Simplicius, ſed tertiâ pluralis: quare non modo probabile, ſed pæne manifeſtum mihi viſum erat, ex ea ſcriptura, quam exhibui, corruptam eſſe vulgatam. ἀτυχεῖν ἀνάγκη. Perperam εὐτυχεῖν ἀνάγκη Arg. & εὐτυχεῖν καὶ ἀνάγκη ed. Ven. Perperam item deinde πρὸς τῶν συμμέτρων ed. Ven. & Arg. pro πρὸ τῶν συμμ.

AD CAPVT VIII.

In noſtra ed. Enchir. eſt CAP. III. Sic & in AA. in Arg. in Pe. & Pf. eſt κεφ. γ'. In Pa. & Pd. κεφ. η'. In Pg. ϛ'. Arg. definit in στεργομένων, Pc. in ὁποῖον ἐστὶν ἀπό.

p. 53 a Καὶ ἐκκλίνειν μὲν. Percommode καὶ dedit Pa. quâ particulâ carent alii. κἂν μή ἐστιν. κἂν μὴ ᾖ edidit Heinſ. bene quidem, purioris græcitatis uſum ſi ſpectes; ſed invitis libris omnibus, qui quidem in indicativum ἐστὶν conſentiunt. Ac ſane apud probatos etiam ſcriptores cum κἂν particulâ, ubi ea non *conditionem* ſignificat, ſed *poſitivam conceſſionem*, ſive (adjectâ particula negante) *abſolutam negationem*, verbum in *indicativo* conſtructum haud raro invenies, non ſolum in *præterito tempore*, (quamquam in hoc quidem frequentius, atque etiam ſubinde ubi conditiona-

tionatim accipitur κἂν) verum etiam in *præſente*. Sic p. 53 quidem noſter non modo κἂν ἔσχον dixit p. 12. c. a & κἂν ᾖν p. 29. c. p. 94. b. & 268. b. & κἂν ἐποίησε p. 24. b. & κἂν ἀπέθανεν p. 56. b. & ſimilia; verum etiam κἂν συμπεριτρέπεται p. 96. b. &, quemadmodum hoc ipſo loco, κἂν ἐστὶν p. 65. b. p. 127. a. & b.

ψιλὴν recte ed. Heinſ. Corrupte ψυχὴν ed. Ven. b cum Mss. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) & Arg. a prima manu, ſed in hoc jam olim correctum ψιλὴν, quod unice agnoſcit Pa. cum Vhab. & Vpabcd. Vide Not. ad Enchir. 33, 7. καὶ εἰς τὰ χρειώδη. Caret h. l. εἰς Pa. In τῇ θνητῇ δυσχερείᾳ conſentiunt cum editis Mssti Pa. Pb. Pi. puto & Pc. Sed in Arg. eſt τῇ ἐν τῇ δυσχ. quæ ſcriptura etiam adnotata in Vhab. & in Vpabd. Et diſerte quidem in Vha. & Vpa. monuit vir doctus, ſic eſſe *in manuſcr.* ſibi vero non probari, & nihil mutandum videri. Atqui corrupta quidem utique eſt illa ſcriptura; poſſes vero ſuſpicari ex ἐν γῇ ortam, quod haud ita abſurdum, nec tamen vulgato præferendum videtur. Pro γελοίοις c exſpectabam γελωτοποιοῖς, ſed nil mutant libri, niſi quod γελοίαις in foem. habet Arg. ἢ φυσικοῖς. Sic ed. Heinſ. cum Msstis. καὶ φυσ. ed. Ven. male, quoniam ſequitur ἢ τεχνικοῖς. Monuerat etiam Wolfius. Mox περὶ γραφὰς correxi, ut eſt in libris noſtris. Perperam unâ voce περιγραφὰς edd.

τὰ δὲ εἰς τὰ ἐκτός. Sic haud dubie fuit corri- p. 54 gendum. Perperam τὰ δὲ ὡς τὰ ἐκτ. edd. & Mssti. b Habes ſupra, τὰ μὲν εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν τείνοντα, dein τὰ δὲ εἰς σῶμα, nunc τὰ δὲ εἰς τὰ ἐκτός. συν- c ήθειάν τινα ποιοῦσα. Percommode ἐμποιοῦσα Pb. ſed nil mutant (quod ſciam) alii, & ferri vulgata poteſt. προσπιπτόντων αὐτῶν λυπεῖσθαι. Verbum λυπεῖσθαι, quod in aliis omnibus libris deſideratur, opportune dedit noſter codex Pa. Hiatum intelligens Wolfius, ſua manu in exemplo editionis Venetæ, quo ille uſus eſt, verbum ταράττεσθαι ex conjectura ſuppleverat: (typis excuſæ Wolfii Notæ ad hoc caput nullæ exſtant:) ſic & alius vir doctus in Vpc. Pariter in Vha. & Vpa. poſt προσπιπτόντων αὐτῶν hæc adjecta eſt adnotatio: „Videtur hic ali-

p. 54 „quid deeſſe: forte ταράττεσθαι, aut aliquid ſimile."
c Heinſius, qui ſimilem fortaſſe adnotationem in ſuo codice Nanſiano repererat, idem verbum ταράττεσθαι in contextum recepit, ſed ante οὐ συγχωρεῖ locavit. Equidem optimi noſtri codicis præſcriptum ſecutus ſum. At ne ſic quidem vel emendata ſatis vel integra fuerit oratio: nam, quo referatur pronomen αὐτῶν, non adparet; & nimis utique durum videtur intelligere τούτων πρὸς ἃ ἐγένετο ἡμῖν ἡ μελέτη, *cum incidunt ea, quorum cauſſa meditationem inſtituimus*, vel, *ad quæ nosmet ipſos exercuimus*. Speciem aliquam habere videri poterat αὐτῷ, quod & dat noſter codex Arg. & Wolfius etiam ad oram libri, quo olim uſus eſt, adnotavit. At pronomini tertiæ perſonæ non erat hic locus: præterea ne ſic quidem conſtructioni verborum conſtiterit ratio, quoniam rurſus προσπιπτόντων quo referatur non habet. In verſione Wolfius ita hunc locum reddidit quaſi προσπιπτούσης αὐτῆς legiſſet, ſcilicet τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῶν, *cum illa* (ſcil. ereptio iſtorum) *inciderit;* quam verſionem & ego tenui, cum certius nihil haberem. Cogitaveram quidem προλειπόντων αὐτῶν, *cum illa nos deficiunt, deſtituunt*, id eſt, nobis *eripiuntur:* ſed nihil definire auſim. ἀλλὰ καὶ τῶν μικροτάτων. Abeſſe poterat καὶ, & deeſt aliis, ſed habet ed. Heinſ. cum Pb. & Vhab. & Vpabcd. percommode quidem. ἀλλὰ τῶν σμικρ. ſcripſit Pa.

p. 55 ἅπαξ ἰσχυρότερος. Quid hîc valeat ἅπαξ, non
a adſequor; ac fere non dubito, mendoſum eſſe. Nil quidem variant libri: ſed vide, ne ἅμα ſcriptum oportuerit, *ſimul robuſtior & (ſimul) fidentior*. Mox οὐ πρότερον ſcripſi cum Pa. Pb. Pc. Pi. Mendoſe οὐ ed. Ven. & Ms. Arg. nec aliud fuerat in vett. codd. quorum lectiones adnotatæ ſunt in Vhab. & Vpabcd. itaque vir doctus in Vpc. ex conject. οὐ correxit, alii vero in Vhab. & Vpabd. ἢ pro οὐ commendarunt. Et ἢ προτ. edidit Heinſ. τῶν μὲν ἴσων ῥᾳδίως recte ed. Heinſ. ἴσως erat in ed. Ven. & in Mss. Arg. Pa. Pb. Pi. (puto & Pc.) Ex aliis Msstis ἴσον citatur in Vha. & Vpcd. quod ex ἴσων corruptum eſſe monuit vir doctus in Vpc. Et ἴσων unice adnotavit Vpa. quod & Wolfius in verſione expreſſit,

ſit, & in ſuo græco exemplo manu ſua ita correxit. p. 55 a
Quæ ſequuntur, *πρὸς τοῖς ὀλίγῳ μείζοσιν ἐπιτίθεται*, mendo non vacant; nec enim græce dicitur *ἐπιτίθεσθαι πρός τινι*, *adgredi aliquid*, ſed nude *ἐπιτίθεσθαί τινι*: at nil mutant libri. Commodum foret *καὶ τοῖς*, quemadmodum ſua manu in ſuo exemplo Wolfius correxit: ſed ea vereor ne violentior ſit medicina. Niſi gravius ſubeſt ulcus, pro *πρὸς τοῖς* fuerit *πρὸς τούτοις* legendum, *adhæc*, *inſuper*: nam ad *μείζοσιν* articulo *τοῖς* nihil opus eſt; nec *πρὸς* per ſe in iſta connexione abſolute & adverbialiter pro *πρὸς τούτοις* poni potuit, licet *καὶ πρὸς*, & *πρὸς δὲ*, nonnumquam iſta ratione uſurpentur.

εἰ δὲ — — μεταλάβῃ. *ἣν δὲ* edidit Heinſ. bene b
quidem, ob ſequentem ſubjunctivum; ſed invitis libris, qui in *εἰ* conſentiunt omnes. Atqui etiam aliâs ſubinde eamdem particulam pariter cum ſubjunct. conſtruxit noſter: *εἰ φανῇ* p. 60. a. *εἰ δὲ καὶ ἀληθὴς ᾖ* p. 105. c. niſi aut in omnibus his locis, & aliis ſimilibus, *εἰ* in *ἣν* mutatum volueris, quod Heinſius h. l. & p. 60. a. fecit; aut pro *μεταλάβῃ*, *φανῇ*, *ᾖ*, ſtatueris *μεταλάβοι*, *φανείη*, *εἴη* legendum. Variant libri in ejusdem particulæ conſtructione p. 81. a. & p. 129. c. alii ſubjunctivum præferentes, alii indicativum.

τέως τρίτον ἐσθίειν. Sic Pa. Mendoſe *τέως τε τρίτον* ed. Ven. cum cæteris Mss. ubi *τε* in ſuo exemplo delevit Wolf. ſed in *τὸ* mutavit Heinſ. quod & ex conject. commendatur in Vpc. *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ στεργομένων.* *ἐπὶ τῶν ἐπὶ χρείᾳ στεργ.* correxit Wolf. ut idem ſit ac *διὰ τὴν χρείαν*, quod paulo poſt habes. Ac ſane, ſi ſententia ſit quam in verſione expreſſit idem Wolfius, *propter uſum diliguntur*, ferri *ἐν χρείᾳ* non poteſt. Quod ſi vera eſt vulgata ſcriptura, ſic fuerit accipienda, quaſi dixiſſet *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ ἃ στέργεται.* Sed fortaſſe *ἐπὶ τῶν ἐν χρείᾳ καὶ στεργομένων* ſcripſit, quemadmodum p. 56. b. Atque ita h. l. ſcripſiſſe Simplicium, eo etiam mihi ſit probabilius, quod nunc continuo tenore conjungit atque una orationis periodo complectitur exemplum *χύτρας*, quæ eſt *τῶν ἐν χρείᾳ*, & *τέκνου*, quod eſt ex eorum genere, quæ etiam abſque χρεί-

p. 55 ως ob meram οἰκειότητα diliguntur; quæ duo gene-
b ra diſerte diſtinxerat p. 53. b. ἐὰν — — συνεθισθῇ
τις. Delevi ἂν particulam, quam poſt τις adjecerat
Heinſius, Nanſianum codicem puto ſecutus. Eamdem
quidem poſt συνεθισθῇ inſerendam notarunt viri docti
in Vhab. & Vpbcd. ſed ignorant cum ed. Ven. codi-
ces noſtri Arg. & Pa. puto & alii. Mox, pro οὐκ
ἀνάλπιστον, quod recte dedere veteres libri omnes,
imperite Heinſius ſua auctoritate ὡς ἀνάλπιστον edi-
c derat. A verbis κατ' ὀλίγον μεταβαίνων incipit
apodoſis, reſpondens protaſi ἐὰν ἀπὸ τῶν μικρῶν &c.
Quare parum commode Heinſius a majuſcula litera
inchoavit illa verba, Κατ' ὀλίγον &c. ὅλῃ ζωῇ ex
Simplicii uſu, de quo ad p. 4. b. dictum, idem va-
let ac ὅλῃ ψυχῇ. Quare e conjectura minime ne-
ceſſaria ductam exiſtimo ſcripturam codicis Pa. qui
pro ζωῇ ipſum vocabulum ψυχῇ habet. Prorſus ve-
ro mendoſe in eodem Pa. ὅτι pro ὅλῃ, & διατεθεῖ-
ναι pro διατεθῆναι ſcribitur.

ὅπως ᾖ ἔμφρων. Sic recte ed. Ven. cum Pa. &
aliis. Perperam ὅρα ᾖ ἔμφρων Arg. omiſſa voce ὅπως.
Perperam item ὅπως ᾖ ἔμφρων edidit Heinſius; quod
non caſu factum, ſed conſulto adcommodatum ad
Wolfii verſionem, quæ ſic habebat, *Obſervabis autem,*
p. 56 *ut prudens & artificioſa ſit tractatio rerum.* μετα-
a χείρισις recte dedit Arg. Vitioſe μεταχείρησις
edd. & Pa. μὴ ταραχθῆναι. Imperite Heinſius, &
invitis Msstis, καὶ μὴ ταρ. ediderat. Cohærent τὸ
δὲ — — — μὴ ταραχθῆναι. Mox, in ſequentibus,
defectus verborum nonnullorum prorſus turbaverat
connexionem orationis, ſententiamque obſcuraverat
ſcriptoris, tum & in cauſſa fuerat, ut in eis etiam,
quæ manebant, unum aut alterum verbum corrum-
peretur. Scilicet, poſt illa verba ὡς εἰ καὶ μὴ ἀπέ-
θανε, continuo ſic pergebat Veneta editio, καὶ τὸ
μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ἂν ἐφ' ἡμῖν, καὶ τοῦτο ἐφ' ἡμῖν
εἶναι ποιεῖν. & eodem fere modo Mssti, uno Pa. ex-
cepto, omnes. Vbi pro οὐκ ἂν (in quod cum ed.
Ven. conſentiunt Pi. & Pc.) legendum οὐκ ὂν vide-
rat Wolf. & hoc idem οὐκ ὂν e conject. (non ex
Mss.) commendatur in Vha. & Vpac. id ipſum vero
non modo Pa. noſter habet, ſed & Arg. & Pb. In

ποιεῖν

ποιεῖν conſentit Arg. & alii, ſed ποιεῖ ex conject. p. 56
corrigitur in Vha. & Vpac. idque ipſum recte exhibet Pa. Heinſius, duas iſtas emendationes (quas in cod. Nanſ. adnotatas reperiſſe videtur) adoptans, reliqua edidit, ut erant in ed. Ven. niſi quod καί, quod ante τὸ μὴ ἀποθανεῖν conſentientibus libris legebatur, ejecit. Vlcus vero, quod etiam ſic premebat hunc locum, feliciſſime perſanavit præſtantiſſimus noſter codex Pa. ea ipſa omnia verba exhibens, quæ a nobis edita ſunt. Naturalem verborum conſecutionem, pulcerrimamque ſententiam facile perſpicient quicumque non admodum in hoc genere tyrones fuerint. Τὸ μὲν γὰρ (inquit) μὴ ἀποθανεῖν τὸ τέκνον, οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστί· τὸ δὲ — — μὴ ταραχθῆναι ἀποθανόντος, — — ἐφ' ἡμῖν ὄν, ποιεῖ καὶ τοῦτο (nempe καὶ τὸ μὴ ἀποθανεῖν, οὐκ ὂν ἐφ' ἡμῖν) ἐφ' ἡμῖν εἶναι.

Quod ſequitur Ἐμοὶ τὸ τέκνον &c. ἐμὸν pro b
ἐμοὶ edidit Heinſ. caſu-ne, an conſilio, neſcio; hoc video, in ἐμοὶ conſentire cum ed. Ven. veteres libros omnes. κἂν ἀπέθανεν. Et hoc ſuâ auctoritate mutaverat Heinſius, κἂν ἀποθάνῃ edens. Equidem conſtantem librorum ſcripturam revocandam putavi. Conf. Not. ad p. 53. a. μονονοῦ. μονονουχὶ ex ed. Ven. tenuit Heinſ. invitis Mſstis, qui in μονονοῦ conſentiunt. Suſpicatus ſum vero, ſic ſcriptum oportuiſſe, παρέθετο μόνον· ὡς ἐνδεικνύμενος, *ſolummodo* τῶν ἐν χρείᾳ καὶ τῶν στεργομένων (*non ſimul* τῶν ψυγαγωγούντων) *exempla adpoſuit.*

AD CAPVT IX.

In noſtra ed. Enchir. eſt CAP. IV. Sic & in c
codd. AA. Arg. Pe. & Pf. In Pa. vero & Pd. eſt κεφ. θ'. In Pg. ζ'. Definit Arg. in τὸ ἔργον. Pc. vero in τὰ γινόμενα.

Vocem δηλονότι, ante τὰ ψυχαγωγοῦντα, adſcivi p. 57
ex Pa. Ignorant eam alii omnes. προλογίζεσθαι, a
ante reputare. Ferri poterat προσλογίζεσθαι, id eſt, *reputare*, quod hîc quidem legebatur conſentientibus libris: ſed rectius videbatur iſtud, in quod deinde *p. 59. b.* conſentiebant iidem omnes. Sic etiam

judica-

p. 57 b judicaverat vir doctus in Vha & Vpa. *ἐπὶ σοῦ συμβαίνει*, *in te*, *cum de te agitur*, *accidit*; *cum tua res agitur*. Corrupre *ἐπὶ τοῦ συμβ.* Arg. *μὴ προσήσῃ αὐτό*. Sic recte Mssti noſtri; *ne admitte*, *ne adgredere illud*. Et parum abit ed. Ven. in qua eſt *προσήσει*, quod ex *προσήσεις* corruptum ſuſpicatus erat vir doctus in Vha. & Vpa. at verbum medium, non activum, iſta notione uſurpatur. vide Xenoph. Cyrop. VII. 1, 13. & Memorab. II. 17, 11. Suâ auctoritate Heinſius *προσήκῃ* in Aor. 1. edidit: ex grammaticorum, puto, nonnullorum præceptis ratus, ferendum non eſſe futurum primum in ſubjunctivo poſitum; quo tamen non ſolum Novi Teſt. ſcriptores, ſed etiam alios auctores uſos eſſe docuere alii docti viri. Vide ſaltem Wolfii Curas Philol. in N. T. ad I. Pet. 3, 1. Quod ni ita eſſet, poſſes perinde *προσήσῃ* pro indicativo habere; quum in futuro tempore indicativum loco ſubjunctivi a probatiſſimis auctoribus uſurpari conſtet; de quo paſſim ad Epicteti Diſſert. dictum eſt. Conf. Zeun. ad Cyrop. VII. 5, 70. & ad VIII. 1, 1.

Ὁ γοῦν Ῥωμ. Ὁ γὰρ edd. & Pi. γοῦν dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Conf. ad p. 62. c. Κάτων ὁ μέγας. *Cato major*. vide Adnot. ad Polyb. XVIII. 18, 9. ἓν τῶν ἑαυτοῦ παρομαμάτων. Tria ſe in vita ſua admiſiſſe, quorum poeniteret, dicere ſolitum narrat Plutarchus in Vita.

c Εἰ γὰρ προσήσῃ. Vulgo omnes Ὥστε κἂν μὴ συμβῇ: ubi & incommoda erat, pro argumentationis connexione, particula ὥστε, & in fine periodi pronomen αὐτὸ non habebat quo referretur. Peropportune, loco vocis ὥστε, unus noſter optimus codex Pa. tria iſta verba εἰ γὰρ προσήσῃ dedit: ubi e ſuperioribus per ſe patebat, intelligendum eſſe accuſativum τὸ ἔργον, ad quem deinde etiam pronomen αὐτὸ refertur. Mendoſe quidem προσήσει pro προσήσῃ ſcripſit librarius; ſed id ſuo more fecit, vocales η & ει, ut frequentiſſime aliâs, perperam inter ſe permutans. κἂν μὴ συμβῇ — —, Φύσιν δὲ ἔχῃ. ἔχῃ correxit Heinſ. ἔχει dant cum editione Ven. codices noſtri ad unum omnes; quod mendoſum quidem videri debuit, cum ob præcedentem κἂν particulam, tum

tum præſertim quod verbum *συμβῇ* in ſubjunct. po- p. 57
nitur. Ferendum tamen fortaſſe judicaverit aliquis, c
cum propter id quod de Simplicii uſu notavimus ad p.
53. a. tum quod *ἔχει* cum ſuperiori verbo non per con-
junctivam particulam, ſed per adverſativam cohæret.
cf. ad p. 60. a. *τὸ* ante *δυνάμενον* immerito ſolici-
tavit Wolfius, *τὸν δυνάμενον* ſcribere jubens. *διασώ-
ζεσθαι* recte ed. Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. In
Vhab. quidem & Vpabcd. non adnotata ea ſcriptura:
ſed unice eam agnoſcit Pa. Cæteri cum ed. Ven.
διασώζειν habent, quod pro *διασώζεσθαι* poſitum vide-
ri adnotavit Wolf.

προμελετῶντα bene Heinſ. cum Pa. Perperam p. 58
προμελετῶν ed. Ven. *προπολεμῶντα* Arg. *τῷ ἐλπί-* a. b
ζειν, quod voluerat Wolf. ediditque Heinſius, dedere
Pa. & Arg. *τὸ ἐλπίζειν* ed. Ven. ubi *διὰ τὸ* legen-
dum ſuſpicatus erat vir doctus in Vha. & Vpc.
ἀνιαρὰν ſcripſi cum Pa. *ἀνιαρὸν* edd. cum aliis,
quod ferri poterat, intelligendo *πρᾶγμα*. Corrupte
ἀριαρὸν Arg. *τὸν Δημοσθένη*. Demoſth. *περὶ Στεφ.*
p. 258. ed. Reisk. *προβαλλομένους* dedit Pa. ſicut
ſcribitur apud ipſum Demoſth. Sic & debuerat Arg.,
in quo mendoſe eſt *προβαλλομένοις*, ſed in eodem
προβαλλόμενον inter lineas, quod habent edd. &
Pb., Pi. puto & Pc. *προβαλλομένοις* etiam ex Ms. ci-
tatur in Vha. & Vpabc. *πλὴν τοῦ προσθεῖναι*. In- c
ferendum *μὴ* ante *προσθ.* cenſuerat Wolf. quod non
neceſſe videtur. Mox perperam *ἀφορίαν* habet ed.
Ven. pro *εὐφορίαν*.

ᾧ ἐνίοτε συνέστη τὰ δυσχερῆ. Nil variant li- p. 59
bri: & ferri *συνέστη* poteſt, malim tamen *σύνεστι* a
cum Wolf. *ἀποφυγῇ τοῦ κλιμ.* Corrupte *ἀποφανῇ*
ed. Ven. *κλιμακτὴρ* dicitur quodvis *gravius pericu-
lum vitæ vel fortunarum*. vide A. Gell. III. 10. *καὶ* b
αἱ τῶν ὡρῶν. *καὶ αὐτῶν ὡρῶν* Arg. Pariter *αὐτῶν*,
pro *αἱ τῶν*, adfertur in Vha. & Vpad. & *αὐτῶν* in
Vpc. Et noſter Pa. habet quidem *αἱ ὡρῶν* cum edd.
ſed *αἱ* ita ſcriptum, ut pæne diceres eſſe *αὐτῶν*.
Quod ſi *αὐτῶν* probes, oportebat *αὐτῶν τῶν ὡρῶν*.
νοσήματα τινά. *ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον*. Vocabulum *νο-
σήματα* poſt *ἐπὶ τὸ πλεῖστον* rejecit Pa. Duo verba
οὐδὲ ἀπράκτους, poſt *ἀτόλμους*, temere omiſſa ſunt
in

p. 59 c in ed. Heinſ. πράττειν ποιεῖ. Perperam deeſt ποιεῖ Pa. παραμυθεῖται τῷ πεισθῆναι. Non improbo hoc, in quod (quantum novi) libri conſentiunt; nempe ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἔμφασις παραμυθεῖται τὴν ἔννοιαν — — τῷ πεισθῆναι &c. *eo quod pareamus rectæ* rationi. Sed rectius fortaſſe fuerit τὸ πεισθῆναι, *cogitationem periculorum ſolatur hoc ipſum, quod* &c. quam in partem Wolfius interpretatus eſt hunc locum. περὶ τὸ σῶμα recte dedit Pa. ubi articulum ignorabant alii omnes. οὐχ ἡμῶν ἐστι. Perperam οὐχ ἡμῖν ἐστι ed. Ven. & Ms. Arg.

p. 60 a ἡμῶν, τῶν ὄντως ἡμῶν. Temere h. l. τῶν articulus omiſſus in ed. Heinſ. πολλαῖς ὀδύναις καὶ ζημίαις. Perperam ὠδίναις Pa. Inverſe ζημίαις καὶ ὀδύναις ſcribit Arg. μᾶλλον δὲ καὶ βαρεῖ ἐκεῖνα, *immo vero præponderat illis.* Tam imperite quam temere Heinſius βαρεῖ, quod conſtanter tenent libri omnes, in βαρέα mutavit. Idem valet βαρεῖν, ac βαρύνειν, quod poſterius verbum Pollux in capite περὶ Στατικῆς commemorare non neglexit, lib. IV. ſect. 172. Sed commodius videtur iſtâ notione, quæ hîc obtinet, compoſitum verbum καταβαρεῖν, quod eâdem notione apud Lucianum habes, in Deorum Dial. XXI. T. I. p. 268. Itaque quum præſertim facile carere hoc loco particulâ καὶ poſſimus, ſuſpicatus ſum καὶ βαρεῖ ex καταβαρεῖ ortum. καὶ & κατὰ, cum frequenter aliâs, tum a noſtris librariis p. 42. c. inter ſe permutatas vidimus. Apud Pollucem l. c. habes καταβαρεῖς εἶναι τὰς πλάστιγγας, ubi vide, ne καταβαρεῖν pro καταβαρεῖς εἶναι ſcriptum oportuerit. εἰ μέντοι φανῇ. Inſolentius utique videri debebat εἰ particula cum ſubjunctivo conſtructa: itaque ſua auctoritate Heinſius eam in ἢν mutavit. Ego vero, cum & alibi paſſim ſic ſolitum Simplicium viderim, reſtituendam putavi conſtantem librorum ſcripturam. Vide Not. ad p. 55. b. καὶ μὴ λόγος μόνον τοῦτο λέγῃ. Convenit λέγῃ cum ſuperiori φανῇ, ſed λέγει habet ed. Ven. atque etiam alii, ut equidem ſuſpicor, libri; & in Pa. etiam primum fuerat λέγει, in λέγῃ dein mutatum: poteratque etiam fortaſſe ferri iſta ἀνακολουθία, quum præſertim paulo remotius ſit verbum poſterius a ſuperiore. Vidimus paulo ante

(p. 57

(p. 57. c.) libros omnes in ἔχει conſentientes, quam p. 60. a.
præceſſerit συμβῇ in ſubjunct.' Prorſus vero mendoſe
h. l. μόνον τοῦ λέγειν ſcribit Arg.

ζωὴ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν συναισθομένη. Caret b.
αὐτῶν ed. Ven. invitis cæteris libris. ζωὴ in nominat. tenui ex Heinſii ed. & ζωὴν intelligo ψυχὴν, ut p. 55. c. & p. 4. b. Scribunt quidem ζωῇ cum circumflexo ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pi. (puto & Pc.) ut cohærere videatur cum ἀληθείᾳ, ſed iidem omnes tamen poſt ἀληθείᾳ comma interponunt. Tum in Pa. quidem connectuntur ἀληθείᾳ καὶ ζωῇ, commate poſt ζωῇ rejecto; ſed in eodem codice primum ζωὴ fuerat ſcriptum, idque dein in ζωῇ mutatum. εὐφροσύνην τοῖς κ. φ. διακειμένοις ἐνδείκνυται. Nil variant libri: exſpectabam vero ἐν τοῖς &c. vel τοῖς κ. φ. διακειμένοις ἐνοῦσαν ἐνδείκνυται. οἱ Μενοικεῖς. Inſignem utique ſpeciem habet Wolfii emendatio, ὁ Μενοικεύς, quam ſuo calculo comprobavit Vpton. ad Epicteti Diſſ. III. 20, 5. cujus ibi vide notata. At vulgatum conſtanter libri tenent omnes; quod quia defendi poſſe putavi, mutare non ſum auſus.

διδασκαλίαν ποιεῖται. ποιεῖ Pa. γνωριμώτερον ποιῶν τὸν λόγον. Probavi hoc, quod ex c
Wolfii conjectura Heinſius edidit, cum mendoſe γνωριμωτέρων dediſſet ed. Ven. conſentientibus Mſstis. Speciem quidem nonnullam habebat καὶ γνωριμωτέρων, quod habet unus codex Pa. quaſi cohærerent iſta ἐπὶ τῶν — — συμβαινόντων καὶ γνωριμωτέρων. Sed languidum hoc & omnino parum commodum mihi viſum erat; ita quidem, ut ex minus felici emendatione veteris alicujus librarii ortum eſſe mihi perſuaſerim. ἅμα δὲ. ἅμα δὲ καὶ ὅπερ Arg. ἐφ' οἷς, ut conjectaverat Wolf. ſic dedit Pa. ἐφ' ᾧ edd. cum cæteris Mss.

καὶ εἰ πρέπουσα percommode Pa. Cæteri om- p. 61 a
nes mendoſe ἡ πρέπουσα. φέρειν, εἰ γίνοιτο, μετρίως. φέρειν μετρίως εἰ γίνοιτο Pa. διατηρήσει, ἐὰν καί. Particulam ἐὰν, quam libri omnes agnoſcunt, temere omiſit Heinſ. διατηρήσει dedit Pa. & Pc. quod ex conject. adnotatum eſt in Vha. & Vpa. διατηρήσῃς edd. & Pi. quod in τηρήσειεν mutandum

cenſuit

p. 61 cenſuit Wolf. διατηρῆσαι Pc. διατηρῆ' Arg. cum ac-
a centu acuto & lineola transverſa ſuper ultima η; qua lineolâ quid indicetur, non liquet. διατηρῆ Vhab. &
b Vpabcd. ex Mſstis. ἀγεννῶς. ἀγενῶς Pa. & Arg. puto & alii codices, qui conſtanter in ea voce ejusque conjugatis ſimplici litera ν utuntur. Poſtrema verba ἅπερ ἄμφω — — ἐστίν. abſunt in Pa.

AD CAPVT X.

Nobis in Enchir. CAP. V. Sic & in AA. Arg. Pc. & Pf. In Pa. & Pd. eſt κεφ. ι'. Vide vero infra notata ad p. 66. c. In Pg. inde ab hoc capite, quamvis diſtinguantur capita, (quemadmodum & hoc ipſum a ſuperiori diſcernitur) numeri tamen non amplius ſunt adnotati. Definit Arg. in verbis περὶ αὐτῶν δόγματα. Pc. paulo inferius, in ἀλλὰ τὸ δόγμα.

c προμελετήσαντα, quod ex conject. adnotatum eſt in Vpc. & in contextum recepit Heinſius, dedit Pa. προμελετήσαντες ed. Ven. cum aliis Mſstis; ubi nec caſus nec numerus ferri poterat ob præcedens ἀτάραχον, in quod conſentiunt omnes. Wolfius tamen non modo προμελετήσαντες probaverat, ſed ob id ipſum etiam mox pro ἐγκρίναντα, quod conſentientibus libris legitur, ἐγκρίναντες legendum cenſuerat, quæ conjectura quoque in Vha. & Vpa. adnotata eſt. Mihi de ipſo verbo ἐγκρίνειν dubitatio erat oborta, quod quidem pro ſimplici κρίνειν poſitum, (*ſtatuere, judicare*) vir alibi reperitur. μετὰ τὴν — — ἀταραξίαν. Hæc, in edd. cum ſuperioribus verbis conjuncta, & a ſequentibus interpoſito puncto ſeparata, a ſuperioribus ſeparavi, & ad ſequentia retuli. αὐτῶν τῶν δοκούντων, ut voluerat Wolfius, ſic dedit Pa. Carent articulo edd. & alii Mſsti.

p. 62 τῶν ταραττόντων ἡμᾶς. Perperam ταραττομέ-
a νων Arg. Vocabulum ἔνδειξιν quamnam h. l. vim habeat, non adſequor, & prope abſum ut prorſus delendum cenſeam, tamquam a male ſedula librarii alicujus diligentia invectum. Nec tamen in eo hodie quidquam, quod quidem noverim, variant libri. Mox, pro ἐπὶ τούτου, perperam ἐπὶ τοῦτο habet Arg. ὅτι τὸ πάντων δεινῶν δοκεῖν. Sic ſcripſi cum Pa. Cæ-

teri

teri vulgo δοκῶν absque τὸ præcedente; ne id qui- p. 62
dem male. Recte vero δεινότατον ed. Heinſ. cum Pa. b
& Arg. pro vitioſo δυνώταῖον, quod eſt in ed. Ven.
ὁ δὲ θάναῖος. Particulam δὲ, neceſſariam ad argu- c
mentationis connexionem, opportune dedit Pa. Σω-
κράτει γοῦν. Σωκράτῃ ed. Ven. γὰρ pro γοῦν habet
Arg. & Vpc. ex Ms. quas particulas & p. 57. b. per-
mutatas vidimus. ἀταράχως dedere Arg. Pa. Pb.
Pi. (quid Pc. neſcio.) ἀτάραχος edd. ἐκφαίνων
ἀλήθειαν recte Arg. & Pa. Perperam ἐμφαίνων edd.
cum aliis. cf. p. 218. b. Mox ἐκδιδάσκων præce-
dente ἐστὶν ſcripſi cum Pa. ἐστὶ διδάσκων edd. cum
aliis. τὸ συμπέρασμα δῆλον. δηλῶν ſuſpicatus erat
vir doctus in Vha. & Vpa. ſed nil opus erat ſolici-
tare vulgatum.

Καὶ τὸ μέλλ. Exſpectabam Καὶ γὰρ, ſed non p. 63
addixere libri. Mox pro ἴσχων eſt ἔχων in Arg. a
Pro διορθωτέον Wolfius διαρθρωτέον voluerat, præter
rem. conf. p. 65. ab. καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, — — καὶ b
ἀλλοτρίου. Alii vulgo καὶ τοῦ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, — —
καὶ τοῦ ἀλλοτρίου. Vtrobique delevi articulum,
præeunte cod. Pa. κρίνοντας dedere Arg. Pa. Pb.
Pi. (neſcio an Pc.) κρίνοντες edd. quod & ipſum
quidem ferri poterat. Vide notata ad Polyb. I. 14,
8. & ad IV. 27, 8. Εἰ οὖν ὁ θάναῖος τῶν οὐκ ἐφ'
ἡμῖν ἐστιν. Sic ex conject. correxit Heinſ. præeun-
te fere Wolfio, qui eamdem in ſententiam conjecta-
verat legendum, Εἰ οὖν ὁ θάναῖος μὴ τῶν ἐφ' ἡμῖν
ἐστιν, ἀλλὰ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Veteres quidem libri
omnes ſic dant: Εἰ οὖν ὁ θάναῖος μήτε (μήτι ed.
Ven. cum Pb. Pi.) τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστι, μήτε
τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Quibus in verbis tolerabilis-
ne aliqua ſententia inſit, ſive quid aliud ſub eis la-
teat, nunc non occurrit. καὶ κρείτῖονα recte ed.
Heinſ. cum Arg. & Pa. καὶ, cum deeſſet editioni
Venetæ, adjiciendum monuerat Wolſ. Commenda-
tur etiam in Vpc. ſed ex conject. non ex Msto. ἐν
Φαίδωνι. Vide Platonis Phædonem, cap. 6. τυγχά- c
νει τῷ ἀνθρώπῳ. τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ Pa. quod
vide ne verum ſit. Wolfii quidem conjecturam, τυγ-
χάνει κακὸν τῷ ἀνθρ. nemo vel deſideraverit vel pro-
baverit. ὅτε καὶ βέλῖιον. Mendoſe haud dubie ὅτε

p. 63 c καὶ εἰ βέλτιον ed. Ven. cum Pb. & Pi. ad quam ſcripturam nil notatur in Vh. & Vp. niſi quod ſuſpectam dicant Vha. & Vpa. ὅτι καὶ εἰ βέλτιον Arg. ὅτε καὶ εἴ βέλτιον Pa. ubi equidem ſuſpicatus ſum, εἴ ex ᾖ (ut paſſim aliàs) eſſe corruptum: & quamquam non ſolet ὅτε cum ſubjunct. conſtrui, potuit tamen ea conſtructione uti Simplicius; a quo & εἰ particulam, atque ipſam etiam ὅτε, contra aliorum uſum, cum ſubjunct. conſtructam vidimus: quod ni ita eſſet, poteras & εἰ ex εἴη decurtatum ſuſpicari. (vide Not. ad p. 55. b. & p. 119. a.) Sed cum hæc incerta ſint, tenui Heinſii rationem, niſi certiſſimam, commodiſſimam eam tamen; qui, omiſſâ importunâ voculâ εἰ, nude ὅτε καὶ βέλτιον edidit. Cæterum non opus erat, ut Platonem citans Simplicius ſingula ejus verba adnumeraret. Quod ſi tamen in Simplicii codicibus, ut apud Platonem, ante ὅτε καὶ verbum ἔστιν adeſſet; dubitari fere non deberet, voculam εἰ vel εἴ ex pronomine οἷς, quod ibi ſequitur, corruptam eſſe; ut ἔστιν ὅτε καὶ οἷς (id eſt ἔστιν ὅτε καὶ ἔστιν οἷς) eſſet *nonnumquam & nonnullis*. Nam, apud ipſum Platonem perperam vulgo verbum ἐστὶν interpoſito commate a vocula ὅτε ſeparari, nemo vel mediocriter græce doctus dubitaverit: & apud noſtrum, quidquid ſit quod de mendoſa illa vocula εἰ vel εἴ ſtatuas, videndum, ne ante ὅτε καὶ verbum ἔστιν librariorum culpa interciderit. Sed hoc quidem leve, ſi in verbis nonnihil fortaſſe a Platone diſceſſit Simplicius: illud majus, quod prorſus in diverſam ſententiam verba hæc citavit, immemor ſcilicet connexionis, in qua Plato illa poſuerat. Nec enim hoc dicit Platonicus Socrates, *omnibus hominibus ſimpliciter & ſine exceptione melius eſſe mori, quam vivere:* ſed nil aliud (ſi quid video) niſi hoc ait, *nonnullis nonnumquam melius eſſe mori, quam vivere.* ἐν τοῖς Νόμοις. Plato de Legib. lib. VIII. ſub initium.

p. 64 a ὥπερ ὁ Ἐπίκτητος. Perperam ὅπερ ed. Ven. Pb. Pi. ubi ὥπερ correxit Wolf. & ſic Ms. Arg. Vha. Vpa. & ed. Heinſ. ὥσπερ Pa. Articulum ὁ, cum abeſſet vulgo, adjeci e codicum noſtrorum præſcripto. διὰ τὴν φιλοτιμίαν μου. ed. Heinſ. cum Arg. & Vhab. & Vpbcd. ex Ms. Carent τὴν ed. Ven.

Pa. Pb. Pi. Λακεδαιμονίων νέοι. Vide ad Epict. Diſſ. p. 64
I. 2, 2. Pro κατέβαινεν perperam μετέβαινεν habet b
Arg. Idem ſolus, in ἀλλὰ καὶ καλὸν, caret καὶ.
ὅς τῶν ἑαυτοῦ recte, ut voluerat Wolfius, dedere c
Mss. Arg. Pa. Pb. Pi. Mendoſe τὸν pro τῶν dabat
ed. Ven. & dein παραχωρῆσαι: ubi nil aliud notatur
in Vh. & Vp. niſi quod *locum* hunc *mendoſum* di-
cant Vha. & Vpa. in Vpc. vero ex conject. corrigi-
tur τὰ pro τὸν, & dein παραχωρήσας. Et Heinſius
recte quidem παραχωρήσας adoptavit, quod firmant
noſtri codices; (minus feliciter Wolfius παραχώρησιν
εἰπὼν conjectaverat;) ſed illud imperite, quod & τὰ
ἑαυτοῦ recepit, cum manifeſte τῶν poſtularet verbum
παραχωρήσας. Κράτης Κράτητα. Sic recte Heinſ.
ex Wolfii emend. quæ in Vpc. laudatur. Corrupte Κρά-
της Κράτητος ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pc. Pi. Sed to-
tum verſum codex Pa. ſic exhibet. Κράτης Κράτητας,
ἑαυτὸν χρημάτων ἀποστερεῖ, ſive quod ἑαυτὸν ex
diverſa olim lectione aut ex ſcholio (quo Κράτητα per
ἑαυτὸν exponebatur) adhæſerit; ſive quod vir doctus,
cujus de exemplo deſcriptus ille codex eſt, cum de-
ſiderari accuſativum intelligeret, ἑαυτὸν ex conjectu-
ra adjecit, neſciens, Cratetem non *Cratetis*, ſed
Aſcondæ filium fuiſſe. De re conf. Laërt. VI. 87.
& ibi Menagium, qui cum alia huc ſpectantia, tum
& ex Origene in Matth. XIX. verba Cratetis in hunc
modum concepta protulit, Σήμερον Κράτης Κράτητα
ἐλευθεροῖ.

ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ex conjectura correxi. ἐπὶ p. 65
ἐλευθερίας dabant quidem cum editis manuſcripti a
noſtri omnes, quod nullo modo ferri poſſe putavi.
Librarios quid in errorem induxerit, ut pro ᾳ haud
raro ας ſcripſerint, paſſim in Notis ad Polybium ex-
poſui. vide ad Polyb. I. 15, 10. conf. infra ad p. 67.
b. οὐδὲν τούτων. Recte τούτων (ut voluerat
Wolf.) dedere Arg. Pa. Pb. τούτου edd. Pc. & Pi.
Χρὴ οὖν. Cum deeſſet conjunctiva particula in ed.
Ven. quam eamdem & Mss. Arg. Pb. Pi. ac neſcio
an Pc. ignorant, Wolfius τοίνυν adjiciendum conje-
ctaverat, & alius vir doctus in Vpc. γοῦν. Sed οὖν,
quod neſcio unde arreptum edidit Heinſius, plane ex-
hibebat noſter cod. Pa. τοῦτο δὲ ἀφ' ἡμῶν, recte de- b
dit.

p. 65 dit idem Pa. quod & ex conject. notatum erat in b Vpc. τοῦτο δὴ edd. cum Pb. Pi. Pejus etiam τοῦτο δ' ἡ ἐφ' ἡμῖν Arg. τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν ὡς ἐφ' ἡμῖν οὖσι. Tria verba ὡς ἐφ' ἡμῖν cum deeſſent in ed. Veneta, ex conject. adjicere juſſit Wolf. & adjecit Heinſius, adnotata ſcilicet etiam in cod. Nanſ. quemadmodum in Vhab. & Vpabcd. Plane vero eadem verba dedere codd. Arg. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) Nec aliter debuerat Pa. in quo mendoſe quidem εἰς ἐφ' ἡμῖν pro ὡς ἐφ' ἡμῖν. In verbo κεχρῆσθαι nil variant libri; nec opus eſt illud in χρῆσθαι mutare, quod ſuaſerat Wolf. Vide p. 71. c. & p. 78. c. πρὸς τὸ μηδὲ γίνεσθαι. Perperam μηδὲ πρὸς τὸ γίνεσθαι
c Pa. νομίσοι τὸ recte dedere Arg. Pa. Pb. Pi. Una voce νομίσοιτο edd. absque articulo, quod in νομίσαιτο mutatum voluerat vir doctus in Vha. & Vpa. εὐσθένειαν haud dubie cum Wolfio fuit corrigendum; licet Mssti noſtri omnes cum editis in ἀσθένειαν conſentiant: conf. ad p. 276. c.

p. 66 ὥστε, ἐν οἷς χρεία του, ὡς δυνατὸν εὐφόρως
a καὶ ἀταράχως ὑπενεγκεῖν. In ὑπενεγκεῖν cum ed. Ven. recte conſentiunt noſtri Mssti; ex aliis vero codicibus ἀπενεγκεῖν citatur in Vhab. & Vpabcd. quod ipſum (ex codice, puto, Nanſiano) in contextum recepit Heinſius, neſcio quo conſilio, quâve ſententiâ. (In Vpc. quidem, vir doctus, qui ἀπενεγκεῖν e Msto cod. adnotavit, ſimul perſpecte ſignificavit, ſibi non probari eam ſcripturam.) Pro εὐφόρως Arg. in contextu εὐφρόνως habet, ſed alterum eâdem manu in ora laudatum. Cæterum nil mutant libri, niſi quod diſtinctionem ante & poſt ἐν οἷς χρεία του nullam ponunt, tum quod τοῦ cum accentu ſcriptum eſt in Pa. & Arg. ſicut in ed. Ven. Ad quem locum in editis Notis nihil monuit Wolfius: in exemplo vero, quo uſus erat, editionis Venetæ, ſua manu verba ἐν οἷς χρεία inter duo commata poſuit, quaſi reliqua ſic cohærerent, ὥστε — — τοῦ ὡς δυνατὸν εὐφόρως &c. totam vero illam phraſin (cui, ſic conſtitutæ, quo pacto ratio conſtet non perſpicio equidem) in hunc modum latine convertit: *ut ubi opus eſt, aliquid quam facillime & tranquilliſſime feratur.* Vir doctus in Vpc. pariter nonniſi tria illa verba ἐν οἷς χρεία

commatibus ſive parentheſeos ſignis, neſcio quo con- p. 66
ſilio, intercepit, τοῦ vero, quod in ed. Ven. ſequi- a
tur, delendum judicavit. Ego cum Heinſio & Pb. &
Pi. χρεία τοῦ enclitice ſcripſi, quæ ſcriptura etiam
in Vpa. commendatur; duobusque commatibus qua-
tuor verba ἐν οἷς χρεία του intercipienda putavi. Sa-
tis vero ſic emendatum integrumque eſſe locum,
præſtare non auſim; ſententiamque verbis illis ſubje-
ctam hariolando magis, quam certa ratione, interpre-
tatus ſum, *qui alicujus frugis ſunt:* quam ſententi-
am limatior græcitas ſimili dictione ὧν καὶ σμικρὸν
ὄφελός ἐστι exprimere conſueverat. Vide Adnot. ad
Polyb. III. 36, 6. Ad verba οὕτω καὶ τῶν ψυχικῶν
ſatis patet intelligendum eſſe κινήσεων αἳ σφοδρότεραι
μᾶλλον γυμνάζουσι τὰς ψυχάς, ad ὑπενεγκεῖν vero
ex paulo ſuperioribus intelligendum videtur τὰ μείζο-
να δυσχερῆ καὶ σκληρότερα.

παρεσκευάσθαι περὶ αὐτά. Vtique πρὸς αὐτὰ
malim cum Wolf. ſed nil mutant libri. Videtur au-
tem imprudenter περὶ e ſuperiori lineâ repetitum.
πάντα τῶν ἐφ' ἡμῖν, *ex eorum genere quæ penes nos* b
ſunt. πάντα τὰ ἐφ' ἡμῖν Arg. male. καὶ τὰ δόγμα-
τα ἡμῶν. Articulum, qui deerat aliis omnibus, de-
dit Pa. οὐ χρὴ οὖν. Perperam deeſt οὐ in Pa.

Ad Continuationem Capitis X. A verbis c
illis, Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. quibus continuatur in
Editionibus, quæ Wolfianam rationem ſequuntur, *Ca-
put decimum*, & in noſtra aliisque nonnullis Editio-
nibus *Caput quintum*, novi Capitis initium fuerat in
illo Enchiridii exemplo, quo uſus eſt Simplicius: ita-
que verba iſta hoc loco interpoſita ſunt in Simplicii
commentario, & ſeparata a ſuperioribus commenta-
tione explicantur. Et in omnibus quidem noſtris Co-
dicibus Enchiridii ſingulare Caput conſtituit hæc ſe-
ctio; uno cod. Pf. excepto, in quo, perinde ac in
noſtra editione, jungitur cum Κεφ. ε. Itaque in
codd. AA. Arg. & Pe. numeratur Κεφ. ς'. In Pa.
vero & Pd. ιά. Arg. definit in verbis πράσσει κα-
κῶς. Codex Pc. totam ſectionem habet.

αἰτίαν ἂν ἔλεγε. Deerat ἂν editis & Pi. ſed p. 67
dedere voculam eam Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ τὴν τοῦ a
πεπαιδευμένου recte ed. Heinſ. cum Pa. & Vpc.

p. 67 (ex Mſto.) ut voluerat Wolf. Perperam παιδευομέ-
a νου ed. Ven. cum aliis. καὶ μήτε ἀποτυγχ. Cor-
rupte καὶ μήποτε ἀποτ. edd. cum Pi. μήτε dede-
b re Arg. Pa. Pb. μετὰ τῶν ἀλόγων. Caret μετὰ
Arg. male. ὑπὸ τῆς τῶν ἐφ' ἡμῖν διαιρέσεως. Facile
adſentior viro docto, qui in Vha. & Vpa. cenſuit,
poſt τῶν ἐφ' ἡμῖν intercidiſſe verba καὶ τῶν οὐκ
ἐφ' ἡμῖν. conf. p. 44. b. & p. 68. b. περιπτώσεως
recte dedit Pa. ut ſcribendum monuit Wolf. Perpe-
ram παραπτώσεως edd. cum aliis. ἀποκεῖσθαι Arg.
Pa. Pb. ὑποκεῖσθαι edd. male. Pro νομίσῃ perperam
νομίσῃς habet ed. Ven. cum Arg. & aliis nonnulliis,
eodem errore, quo p. 65. a. ἐλευθερίας pro ἐλευθε-
ρίᾳ ſcripſere librarii. Verum h. l. dedit Pa. quod
jam exhibebat ed. Heinſ.

c ἢ ὅτι προηγεῖται, Poſſis ἢ cum Wolfio per *an*
vertere: *an eo ſit, quod* &c. ut idem fere valeat ac
illa formula μή ποτε, qua frequenter utitur noſter.
Sic p. 94. a. vix aliter ac *an* verti poſſe videtur.
Poſſis vero etiam, ut ſæpe in Epicteti Diſſertationi-
bus obſervavimus, *niſi* interpretari, & per ellipſin ali-
quam poſitum accipere: ſcilicet e ſuperioribus repe-
tendo διὰ τί, ἢ ὅτι &c. *cur? niſi quod* &c. vel διὰ τί
ἄλλο, ἢ ὅτι, *quamnam ob aliam cauſſam, niſi quod.*
Sic p. 228. c. in ſimili phraſi diſerte expreſſum ha-
bes τί ἄλλο; paulo vero ante (eâdem paginâ mediâ)
ſubintellectum: Τί οὖν ἐστι τὸ αὐτοκίνητον — — —
ἢ τοῦτο τὸ &c. conf. ad p. 152. b.

τυραννοῦντα, ut legendum viderat Wolfius, ſic
p. 68 a dedere Arg. Pa. Pb. Perperam τυραννοῦνται edd. &
b Pi. ἡ λέγουσα &c. Vide p. 40. b. ἁμαρτάνουσι
μέν τινα. In ed. Ven. & Msstis Arg. Pb. Pi. (puto
& Pc.) ſic ſcribitur, ἁμαρτάνουσι μὲν, ὅταν τινὰ
καὶ τῶν &c. ubi Wolfius ἔστιν ὅτε τινὰ ſcriben-
dum conjectaverat, quæ conjectura etiam in Vha. &
in Vpac. (in Vpc. quidem ἔσθ' ὅτε) proponitur. Hein-
ſius vero, ὅταν tenens, ἔσθ' ὅταν τινὰ edidit. Ego
ex codicis noſtri Pa. præſcripto utramque vocem de-
levi. καὶ ἁμαρτάνουσι πολλά. Abeſt καὶ in Arg.
quod percommodum videri poterat. Nec vero pror-
ſus otioſa eſt hoc loco illa particula; valet enim οὐ
μόνον τινὰ, ἀλλὰ καὶ πολλά. Mox rurſus in eodem
Arg.

Arg. abeſt καὶ ante διὰ τὴν τοῦ λόγου. σφύζοντα ἐν p. 68
ἑαυτοῖς. ἐν αὑτοῖς malebam. οὐδὲ κατὰ τὴν b. c.
ψιλὴν ἔννοιαν. Multa hic turbarunt libri. κατὰ omiſit Arg., τὴν abeſt in ed. Ven. & Pb. & Pi. (neſcio an in Pc.) ψυχὴν pro ψιλὴν habet ed. Ven. ſed hæc quidem omnia in aliis proba. Illud omnes male, quod οὔτε hic e ſuperiori commate repetunt, quod equidem in οὐδὲ mutare non dubitavi; in quo præivit Wolfius in verſione, ubi *vel nudâ cogitatione* ſcripſit, id eſt, *ne quidem de hoc cogitantes*. In cod. Arg. quidem, ubi κατὰ abeſt, cohærere videri poterant duo hæc, οὔτε ἑαυτοὺς, οὔτε τὴν ψιλὴν ἔννοιαν.

Quæ mox ſequuntur, ὅτι ἡμᾶς αὐτοὺς — — τὰ χρήματα, minime ad liquidum perducta ſunt. In ὅτι conſentiunt omnes; quod vir doctus quidem in Vpc. in ὅτε mutandum cenſuit; ego vero οἵ γε ſuſpicatus eram, hac ſententiâ, *tantum abeſſe ut ſe a dominatu brutæ partis vindicent, ut ſint adeo, qui totum hominem atque ipſam ejus eſſentiam in corpore ponant*. Sed fortaſſe nil opus erat ſolicitare vulgatam ſcripturam. Duæ voces, ἡμᾶς, & εἶναι deſunt codici Arg. nullo magno incommodo; ſed easdem reliqui omnes libri agnoſcunt. Pro νομίζομεν vero eſt νομίζουσιν in Pa. quod vide ne verum ſit. Quod ſequitur οἱ δὲ φιλοχρήματοι τὰ χρήματα, in οἱ δὲ alii quidem omnes conſentiunt, unus Pa. οἵ γε habet; ſed duo verba τὰ χρήματα cum editione Ven. ſcripti libri ad unum omnes ignorant, orationem abrumpentes in φιλοχρήματοι. Itaque Wolfius adnotavit: „Videtur addendum οἱ δὲ φιλοχρήματοι τὸν πλοῦτον θαυμάζουσιν.“ & in verſione ſic poſuit, *avari autem a divitiis pendent*. Heinſius vero, ſuâ auctoritate, verba iſta τὰ χρήματα in ipſo contextu adjecit; quæ verba, quoniam certiora non habui, tenui equidem, ſed, ut dubitationi etiam atque etiam obnoxia, uncis incluſi: ante οἱ δὲ vero, ubi excidiſſe utique nonnulla videntur, defectum duobus *aſteriſcis* indicavi.

Mox deinde, pro διὰ ταῦτα, in Vpc. δύο ταῦτα ex conject. correctum eſt; quod ſpecioſum erat, cum poſt ἐν τοῖς ἐκτὸς particula δὲ in ed. Ven. ſicut in ed.

p. 68 ed. Heinſ. deeſſet, quam particulam ego cum codd.
c Arg. & Pa. inferendam putavi: cæteri quidem Pariſienſes codices agnoſcant-ne eamdem particulam,
p. 69 compertum non habeo. In fine ejusdem periodi per-
a peram περιβάλλοντες erat in ed. Ven. & in Ms. Arg. ſed περιβάλλοντας, quod ex Wolfii emendatione edidit Heinſius, firmat codex Pa. At idem Pa. poſt Καίτοι particulam οὐδὲ, quam habent alii, perperam omiſit: deinde vero recte idem cum ed. Ven. οὐδὲ τὰ κακὰ ſcribit, ubi ex præcedentibus facile intelligitur οὐδὲ τὰ κακὰ νομιζόμενα τὰ ἐκτὸς, nec opus erat diſerte οὐδὲ τὰ ἐκτὸς κακὰ ſcribere, quemadmodum Heinſius edidit, qui vocem ἐκτὸς fortaſſe in cod. Nanſiano ex ſcholio oræ inſcriptam invenerat. Pariter ex ſcholio perperam accepto orta eſt ſcriptura codicis Arg. οὐδὲ τὰ ἀγ. νομιζ. τὰ ἐκτὸς, οὐδὲ τὰ ἐκτὸς, οὐδὲ τὰ κακὰ πάντως &c. Eadem vero ſcriptura adnotata eſt in Vhb. & Vpbd.

c καὶ οὗτοι κακῶς διακείμενοι &c. Nil mutant libri: ſed non dubito, καὶ αὐτοὶ ſcriptum oportuiſſe. *Duobus modis peccant, cum quod ipſi male ſint adfecti, tum quod culpam conferant in alios.* Deinde vero pro ἐπιγράφουσιν vide ne verius ſit ἐπιγράφοντες, quod reſpondeat præcedenti participio διακείμενοι.

p. 70 τί τὸ τῆς ἐκφύσεως αὐτῷ αἴτιον. Vulgo omnes
a αὐτῶν, quod ferri nullo modo poterat. αὐτοῦ ex conject. correctum in Vha. & Vpac. commode utique: idque etiam Wolfius in verſione expreſſit, *quæ ſit ortus illius cauſa.* Propius vero ad librorum ſcripturam accedere αὐτῷ putavi, quod non minus com-
b modum erat hoc loco. ῥυθμίζων ἀεὶ. Poſteriorem voculam, qua carent editi, communi conſenſu dedere Mssti noſtri. αὐτοὶ ἐνδόντες. Verba hæc usque αἰτιώμενοι deſunt in Pa. ſed ſpatium ibi vacuum relictum. Mendoſe αὐτοὶ εἰδόντες ſcribitur in ed. Ven. & in cod. Pi. Tenui id quod Heinſius edidit, conſentientibus Msstis Arg. Pb. eisque quorum lectiones in Vhab. & Vpabcd. notatæ ſunt; quamquam, quo pacto defendi poſſit, vix video. Verti quidem utcumque poterit *ultro cedentes, ipſi admittentes,* ſcil. *peccatum;* at nec ſententia commoda in iſta orationis

con-

conſecutione, nec verbum ſatis aptum; (de verbo ta- p. 70
men confer p. 192. c. & ibi not.) & mox ſequens b
particula οὔτε hîc quoque particulam negantem uti-
que deſiderare videtur. Quare magis placet Wolfii
conjectura, qui οὔ τοι (ſic enim ipſe in ſuo exem-
plari ſua manu correxit, non οὗτοι, ut in Notis ejus
ad h. l. impreſſum eſt) εἰδότες legendum cenſuit at-
que in verſione expreſſit. Sed commodiſſimum ma-
ximeque omnium probabile videtur id, quod alius
vir doctus ex conject. in Vpc. adnotavit, οὔτε εἰδό-
τες. Non minus vero vitioſum erat id quod proxi-
me ſequitur. Nam in ed. Ven. διὰ τὸν ἐπίστροφον
erat; in Msstis vero Arg. eisque e quibus Vhab. &
Vpac. profecerunt, διὰ τὸ ἐπίστροφον. Ad verum
propius accedit Pi. in quo διὰ τὸ ἐνεπίστροφον: ſed
ipſum verum διὰ τὸ ἀνεπίστροφον, quod ex Wolfii
emendatione ab Heinſio editum eſt, & pro conjectu-
ra in Vha. & Vpa. adnotatum, perſpicue dedit codex
noſter Pb.

οἱ δὲ ἀρχόμενοι. Perperam οὐδὲ ἀρχ. ed. Ven. c
cum Mss. Arg. Pb. Pi. qui nempe, parum felici conſi-
lio particulam οὐδὲ ad præcedentem οὔτε referebant.
οἱ δὲ corrigendum monuerat Wolf. & correxit Heinſ.
Id ipſum vero dedit noſter Pa. προσδιανιστάμενον
ſcripſi cum Pa. Pb. Pc. & Vpc. ex Mssto; neque ali-
ud debuerat ed. Ven. & Ms. Pi. in quibus προδιανιστ.
ſcribitur. προσανιστάμενον edidit Heinſ. ex codice
Nanſiano, ut puto; quæ ſcriptura notatur in Vhb.
& Vpb. Habetque eamdem noſter cod. Arg. κεκρα-
τηκότα recte ed. Heinſ. ex Wolfii emendatione,
quam firmat cod. Pa. Mendoſe κεκρατηκότος ed. Ven.
cum Mss. Arg. Pb. Pi. neſcio an & Pc. τὴν ἑαυ-
τοῦ τελειοτ. αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ habet Arg. non ma-
le, ſed invitis aliis omnibus. ἀπολαβόντα recte de-
dit ed. Ven. cum Pa. Pb. Pi. (neſcio an Pc.) Pa-
rum felici conſilio ὑπολαβόντα edidit Heinſ. quod eſt
in Arg. & ex aliis codicibus adnotatur in Vhab.
& Vpabcd. conf. p. 3. b. συμφωνεῖν τε αὐτῷ. Re-
cte αὐτῷ [nempe τῷ παιδαγωγῷ] ut voluerat Wolf.
ſic dedit Pa. Perperam ἑαυτῷ edd. cum aliis
Msstis.

AD CAPVT XI.

p. 71 a In noſtra ed. CAP. VI. Sic & in cod. Pf. In AA. Arg. & Pe. eſt Κεφ. ζ'. In Pa. & Pd. eſt ιβ'. Codex Arg. definit in verbis ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος. Codex Pc. in σὺ δ' ὅταν.

b ἐπὶ τοῖς αἱρετοῖς. αἱρετικοῖς Pa. inepte. κατὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Vide Cap. I. ſect. 2. noſtræ ed. δηλοῖ δὲ οἶμαι νῦν ἡ ἔπαρσις. Vide Not. ad Epicteti Diſſert. I. 11, 28. & Ind. ad Epict. ſub voce Ἐπαίρεσθαι. Perperam ἔπαρξις h. l. ſcribitur in ed. Ven. κεχρῆσθαι. χρῆσθαι Arg. & Pb. Sed vulgatum tuentur cum editis Mssti Pa. Pc. & Pi. recte: ſolet enim in hoc verbo præteritum infinitivi pro præſenti uſurpari. conf. p. 65. b.

c δοκεῖ μοι νῦν ἡ ἔπαρσις δηλοῦν. Sic recte Pa. Corrupte pro δηλοῦν eſt δοκεῖν in ed. Ven. & in Ms. Arg. & δοκεῖ in Pb. & Pi. δηλοῖ ſive ex cod. Nanſ. ſive ex conject. edidit Heinſ. & verba δοκεῖ μοι veluti in parentheſi poſita accepit, præeunte Wolfio in verſione. δηλοῦν vel δεικνύειν legendum conjectaverat vir doctus in Vpc. Paulo poſt, cum ἀδρύσεως expreſſum eſſet in Veneta editione, ἁδρύνσεως ſcribendum cenſuerat Wolfius, cui obſecutus eſt Heinſius. Ego, cum in ἀδρύσεως conſentientes intellexiſſem codices noſtros omnes, ſatis fore putavi, ſi ἁδρύσεως mutato ſpiritu corrigerem. Valet autem ἅδρυσις ſive ἅδρυνσις idem fere ac αὔξησις. Heſychius: Ἁδρόν· μέγα, δαψιλὲς, παχύ. Ἁδρυνθέντος· μεγαλυνθέντος. Ἁδρύνεσθαι· αὔξεσθαι τοὺς στάχυας. Ἁδρωμένον· ηὐξημένον.

p. 72 a καὶ τὸ ἐν ἵππῳ. Perperam καίτοι pro καὶ τὸ habet Arg. Eademque ſcriptura adnotata in Vha. & Vpbd. οὔτε ἀγαθόν ἐστιν ἡμέτερον. Placuit hoc, quod dedit Pa. In cæteris codd. & edd. abeſt verbum ἐστίν.

b Τί οὖν; ἂν φαίη τις. &c. Perincommode ἂν particula ante φαίη ponitur: nec tamen quidquam variant libri, niſi quod interrogandi ſignum, quod poſt Τί οὖν Heinſius poſuit, non agnoſcunt Mssti cum ed. Ven. Oportebat φαίη τις ἄν, ut habes p. 29. c. & 94. c. aut φαίη ἄν τις, ut p. 67. bc. 175. a.

&

& ſæpe aliâs: nec enim ſatis fore putavi, ſi diſtinctio p. 71
ſola verborum tali modo mutaretur, Τί οὖν ἄν; b
φαίη τις. In χρημάτων mox cum ed. Heinſ. recte
conſentiunt Mssti, ubi mendoſe χρωμάτων habebat ed.
Ven. Deinde vero, ſi modo recte poſt ἀναφέρεται
interrogandi ſigno diſtincta eſt oratio, haud dubie ibi
intercidit nonnihil; ubi Wolfius hæc adnotavit: „Vi-
„dentur hic deeſſe quædam verba, ſic fortaſſe com-
„plenda: ἀναφέρεται; ἀναφέρεται μὲν οὖν, ὥσπερ τὸ
„σκέπαρνον εἰς τὸν τέκτονα· οὐχὶ δὲ ποιεῖ τέκτονα αὐ-
„τόν." Idemque Wolfius ſuâ manu in exemplo edi-
tionis Ven. quo olim uſus eſt, lacunam, quam hîc
eſſe ſtatuit, ſic ſupplevit: ἀναφέρεται μὲν, οὐχὶ δὲ
τὸ σκέπαρνον ποιεῖ &c. eamdemque ſententiam in
verſione expreſſit. Heinſius vero ſatis habuit, inter
οὐδὲ & ποιεῖ duo verba σκεπάρνου ἀρετὴ ex conje-
ctura interponere: quæ verba equidem, ut inutile
prorſus adſumentum, abjeci; poſt ἀναφέρεται vero
defectus ſignum poſui, ubi nonniſi unum aut alterum
verbum (in hanc ſententiam, ἀναφέρεται μὲν οὖν) in-
tercidiſſe ſuſpicatus ſum. Cæterum, cum οὐδὲ vulgo
unâ voce ſcriptum eſſet, diviſis vocibus οὐ δὲ ſcri-
bere placuit. Nihil præſidii hoc loco obtulit noſter
codex Pa. qui, quod ad cætera, cum aliis conſentit;
poſt verba vero οὐδὲ ποιεῖ τέκτονα αὐτὸν ἀγαθὸν, ubi
in reliquis libris recte, ut videtur, illa verba ſequun-
tur, μὴ πρότερον ὄντα. ἄλλη γὰρ &c. idem codex
Pa. ſpatium vacuum habet dimidiæ lineæ & duarum
fere inſuper linearum, ac deinde demum ſic pergit,
ἄλλη γὰρ σκεπάρνης ἀρετὴ &c. Mireris vero, eo-
dem loco in σκεπάρνης & editionem Ven. & om-
nes noſtros codices conſentire; cum nusquam aliâs,
quod ſciam, in foeminino genere uſurpatum hoc no-
men legatur, & paulo poſt iidem omnes libri uno
conſenſu τοῦ σκεπάρνου teneant, & ſic rurſus p. 269.
a. Itaque & hoc loco σκεπάρνου tenendum puta-
vi, quod Heinſius edidit, præeunte fortaſſe codice
Nanſiano; nam & in Vpc. σκεπάρνου pro σκεπάρνης
ex viri docti conjectura adnotatum eſt. In eis quæ
mox ſequuntur, ἀλλ' ἔστι μὲν αὐτοῦ τοῦ σκεπάρνου
ἀγαθὸν, ex conjectura αὐτοῦ correxi, ubi αὐτὴ
τοῦ σκεπάρνου inepte ſcriptum erat in edd. & in co-
dicibus noſtris, atque pejus etiam in Arg. αὐτὴ οὐ

σκε-

p. 72 b σκεπάρνου. Poteras αὕτη τοῦ σκεπ. ſuſpicari; ſed haud dubie præſtabat αὐτοῦ. Quod ſequitur καὶ ἡ εὐσχημοσύνη, articulum ἡ, qui deerat in editis & in Pc. & Pi., dedere Arg. Pa. & Pb.

c χειρόνως ἀποβῇ. Vitioſe χειρόνω ed. Ven. ſed χειρόνως, quod Wolfius ſuaſerat, communi conſenſu agnoſcunt noſtri codd. Arg. Pa. Pb. Pc. & Pi. In Vha. vero & in Vpac. ex conjectura χεῖρον corrigitur; quod & Heinſius edidit, cum in Nanſiano codice (puto) adnotatum fuiſſet. προσηυξημένους. συνηυξημένους Ms. Arg. commode; ſed in vulgatum conſentiunt cæteri libri. Πρότερον μὲν εἶπεν ἐν πρώτοις. Reſpicit puto cap. I. ſect. 1. noſtræ ed. ubi τὴν ὑπόληψιν in earum rerum numero, quæ in noſtra poteſtate & nobis propriæ ſunt, primo loco poſuit. Verbum εἶπεν perperam deerat in edd. & in cod. Pi. Quare perſpecte Wolfius monuit: „ἔλεγε „fortaſſis, aut ſimile verbum addendum." At ipſum εἶπεν opportune dedere Mssti Arg. Pa. Pc. & pro eodem corrupte εἴπερ ſcribitur in Pb. Deinde ὅπερ γὰρ ἐκάλεσεν recte Arg. Pa. Pb. Pc. & Vpc. ex Ms. Nempe perperam rurſus deerat vocula γὰρ in edd. & in Pi. quam particulam Wolfius pariter pro ſua perſpicacia ad oram ſui exempli ſua manu h. l. adnotavit.

p. 73 a καὶ ὑπολαμβάνεται καὶ δοξάζεται. Duæ poſteriores voces omiſſæ ſunt in ed. Ven. Vbi cum pro ὑπολαμβάνεται Heinſius in ora cod. Nanſ. δοξάζεται notatum reperiſſet, (quemadmodum in Vhb. & Vpbd. factum video,) καὶ δοξάζεται ille edidit, omiſſis verbis καὶ ὑπολαμβ. At utramque dictionem junctam recte dedere noſtri Mssti.

καὶ μὴ παραλλάττειν ἐν τῇ συμπλοκῇ αὐτῶν, — — νομίζουσι. Putabam νομίζοντας, ſed nil mutant libri: qui ſi bene habent, refertur dativus νομίζουσι ad ſuperiorem dativum ἡμῖν; unde intelligitur, verbum παραλλάττειν nunc non active, ſed neutraliter accipiendum, hac ſententiâ: *ut res* in noſtrâ phantaſiâ *non permutent inter ſe vices ſuas*, id eſt, *non a nobis permutentur*, (conf. ad p. 36. c.) ἐν τῇ συμπλοκῇ αὐτῶν, *in compoſitione, in copulatione ipſarum, id eſt,* dum unam notionem cum alterâ copulamus,

adeoque

adeoque judicia de rebus ferimus; *ut* (verbi cauſſa) p. 71
non copulemus notionem b o n i *cum notione* l a ſ c i v i a e, a
nec notionem m a l i *cum notione* t e m p e r a n t i a e.
Wolfius in Notis, verbum παραλλάττειν active accipiens, totam dictionem καὶ μὴ — — αὐτῶν ſic interpretatus eſt: „*non immutare aut diverſum ſtatuere* „*in earum complexione;* hoc eſt, *ea non confundere* „*atque invertere.*“ Commodiſſime id quidem per ſe: at ſic deinde, ut dixi, νομίζοντας ſcriptum oportebat, non νομίζουσι. Cæterum pro μὴ παραλλάττειν temere μὴ παραφυλάττειν ſcribitur in Pa.

ἢ τῶν κατὰ φύσιν γενομένων. Percommode ferri poterat γινομένων, quod erat editum; ſed γενομένων communi conſenſu dedere noſtri codices: iidemque duas voculas ἢ τῶν dederunt, quæ deſiderabantur in editis. Et cum vulgo in edd. cohærerent iſta verba χρῆσις φαντασιῶν κατὰ φύσιν γενομένων, ex codicum noſtrorum præſcripto cohærent hæc ἢ τῶν κατὰ φύσιν γενομένων ἀγαθῶν ὄρεξις. ἀγαθῶν b
ὄρεξις καὶ κακῶν ἔκκλισις. Vocabulum κακῶν, cum deeſſet & in ed. Ven. & in omnibus noſtris codicibus, adjecit Heinſius a Wolfio admonitus. Cæterum vereor, ne vel ſic adhuc ulcus lateat in hac regione, male ſanatum. τόδε δὲ κακὸν reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msstis. Temere τὸ δὲ κακὸν ed. Heinſ. Mox vero, cum in ed. Ven. omiſſis quinque vocibus ſic ſcriptum eſſet, ἀλλ' ἢ τοῦ φανέντος κακοῦ ἔκκλισις, defectum ex cod. Nanſ. recte ſupplevit Heinſius, inſertis poſt ἀλλ' ἢ verbis τοῦ φανέντος ἀγαθοῦ ὄρεξις καὶ, quæ & in Vhab. & in Vpabcd. adnotata ſunt, & in codd. Arg. & Pa. (puto & in aliis) eodem loco exhibentur.

καὶ μὴ νομίζειν. Sic, quemadmodum ex conject. legendum viderat Wolfius, communi conſenſu c
dedere codices noſtri, quæ ſcriptura etiam ex Msstis adnotata eſt in Vha. & Vpac. Inepte καὶ ἡμῖν νομίζειν edd. τῆς ὀρέξεως τῆς τοῦ ἡδέως. Sic plane Pa. rectiſſime. Perperam ἀλλ' ὀρέξεως ed. Ven. cum Arg. & Pb. Pc. Pi. Nude ὀρέξεως abſque ἀλλ', & abſque articulo, ed. Heinſ. Deinde articulum τοῦ, qui in ed. Ven. & Ms. Pi. deſideratur, recte agnoſcunt alii codices cum ed. Heinſ.

p. 74 a *κατισχυόντων αὐτοῦ*, ſcil. *τοῦ λόγου*. *animi perturbationes ſuperant rationem, prævalent rationi*, vel *vincunt eam*, ut Wolfius interpretatus eſt. Cum *κατισχυόντων αὐτοῦ* levi errore in ed. Ven. ſcriptum eſſet, imperite Heinſius *κατισχόντων αὐτὸν* edidit: & *κατισχόντων* etiam ex conjectura parum felici correctum eſt in Vba. & Vpac. Veram ſcripturam, quam perſpecte Wolfius viderat, tenent noſtri libri. *ὅ γε, ὡς εἶπον πρότερον, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἐκεῖνο λέγει.* Veriſſimam hanc eſſe ſcripturam, quam ex conjectura ſic conſtitui, minime equidem confirmare auſim: ſed certius aut probabilius nihil occurrebat. Verba autem iſta in hanc ſententiam accepi: *quod quidem, ut ante dixi,* (nempe p. 68. a.) *dicit illud in tragoedia;* id eſt, *quod ipſum in Tragoedia verbis illis ſignificatur.* Vulgo, conſentientibus fere libris, ſic legebatur: Ὃ *τέως εἶπον πρότερον, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἐκεῖνο λέγει.* id eſt: *Quod adhuc antea dixi, in Tragoedia illud dicit.* Vbi ſi *τέως* tenendum, ſequens vox *πρότερον* ex ſcholio in contextum adſcita videri poterat: valet enim *τέως* idem atque *πρότερον*, ut diſerte Suidas cum aliis grammaticis monuit. Et ignorat quidem illam vocem noſter codex Pa. qui unus ab aliis diſcedens ſic habet: *καὶ ὃ τέως Εἶπον ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἐκεῖνο καὶ λέγειν, καὶ μανθάνω* &c. Vbi vide, an infinitivus *λέγειν* reſpondeat illis infinitivis, qui multo quidem ante (p. 73. c.) præceſſerant, *καὶ μὴ, νομίζειν μὲν — — ἀδικεῖν δέ.* ut ſententia ſit: *&, quod adhuc in Tragoedia dicebant, idem ipſum etiam dicere.* Pro vulgato *ἐκεῖνο λέγει*, ſuſpicatus olim eram *ἐκείνη λέγει*, ſcil. *Medea;* quemadmodum p. 68. a. *ἡ λέγουσα* ait: ſed in *ἐκεῖνο* conſentiunt omnes. Eodem fere modo, quos nos edidimus, ac propius etiam ad vulgatam ſcripturam, correxit vir doctus in Vpc. *ὅ γε, ὡς εἶπον πρότερον,* &c.

b *καὶ ἐκκλίνειν· ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα* &c. Heinſius, *καὶ ἐκκλίνειν ἐπὶ πολλὰ, ἀλλὰ καὶ* &c. & ſic Mss. Arg. Pb. Pi. (puto & Pc.) itemque Vhab. & Vpabcd. In ed. Ven. cum omiſſa eſſet *ἀλλὰ* particula, perſpecte Wolfius *ἐπὶ πολλὰ* in *ἀλλὰ* cenſuit mutandum. *Ac ſane* prorſus aliena ab hoc loco illa verba

ἐπὶ

ἐπὶ πολλὰ erant; nec multum proficiebat viri doctip. 74 b
in Vpc. conjectura, ἔτι πολλὰ corrigentis: quare illa codicis noſtri Pa. auctoritate prorſus ejeci. Mox articulus τὰ, ad ἔργα, perperam deeſt in Arg. & Pb. καὶ τοῦτο ἴσως ἐστὶν. Manifeſta hujus ſcripturæ veſtigia ineſſe putavi in illa καὶ τούτοις ὡς ἔστιν, in quam cum editione Ven. conſentiunt Mssti Arg. Pb. Pi. Vbi cum Wolfius minus felici conjecturâ καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἐστὶν legendum cenſuiſſet, fidenter Heinſius καὶ ἐν τούτοις ἐστὶν edidit, nullius libri auctoritate niſus, niſi forte Wolfii conjectura in orâ codicis Nanſiani adnotata erat. In noſtro cod. Pa. nude καὶ τοῦτο ἐστὶν ſcribitur, omiſſâ particulâ ἴσως: ſed eam quidem non prorſus alienam ab hoc loco eſſe, oſtendit formula huic particulæ æquivalens, μήποτε, quâ initio hujus ejusdem disputationis (p. 73. b.) uſus eſt Simplicius.

ὥσπερ τοῦ τέκτονος ἀγαθὸν &c. Totum locum usque ad finem capitis ita plane edidi, quemadmodum præivit optimus noſter codex Pa. Neque aliter ed. Ven. & reliqui noſtri codices; niſi quod, pro nudo ἀγαθὸν, ἀγαθὸν ἔργον habent, & deinde ὁ μὲν pro ἡ μὲν. Et Wolfius quidem, pro ſua perſpicacia, utrobique verum viderat; vocem ἔργον monens redundare ſibi videri; & ad verba ὁ μὲν ἐν ταῖς hæc adnotans: „Præcedit ἡ κατὰ φύσιν τῶν φαντα„σιῶν χρῆσις: ad quam vocem cum articulus refera„tur, legendum eſt ἡ μέν.“ Sed quum græcorum verborum ſententiam idem Wolfius in verſione, liberiori quadam ratione expreſſiſſet; (*Sicut enim fabri, quatenus faber, bonum eſt, artis rationibus congruens actio, quæ in rebus externis cernitur: ita philoſophi actio in cogitationibus vertitur.*) ecce, Heinſius importunum quidem vocabulum ἔργον, contra Wolfii ſententiam, in contextu tenuit; cæterum græca verba, invitis libris omnibus, ad Wolfianæ verſionis præſcriptum refingere auſus eſt, in hunc modum edens totum locum: ὥσπερ γὰρ τοῦ τέκτονος ἀγαθὸν ἔργον, ὡς τέκτονος, ἡ κατὰ τοὺς τεχνικοὺς λόγους ἐνέργεια· οὕτω ἡ τοῦ φιλοσόφου ἐν ταῖς διανοίαις, ἡ δὲ καὶ ἐκτὸς ἐν ταῖς πράξεσιν.

AD

AD CAPVT XII.

p. 74 c Nobis CAP. VII. Sic & in cod. Pf. In Mss. AA. & Pe. Κεφ. ή. In Pa. & Pd. Κεφ. ιγ΄. Arg. deſinit in ὑδρεύσασθαι. Pc. in κοχλίδιον.

p. 75 b *ἐπιστρεπτικῶς argute* vertit Wolf. commode; quam fere in ſententiam Ἐπιστρέφεια apud Suidam per ἀγχίνοια exponitur. Poſſis vero & *ſtudioſe, magnâ cum curâ*, intelligere; quemadmodum idem Suidas Ἐπιστρεφέως apud Herodot. I. 30. per ἐπιμελῶς interpretatur. ἀναχαιτίσας cum ed. Ven. recte dederunt Mssti omnes, leviter quidem corruptum in ipſa ed. Ven. ubi ἀνσχαιτίσας, quemadmodum fere & in Pb. & Pi. ſcribitur; & ἀναχαιτήσας in Pa. Sed verum tenuit noſter Arg. Frequentatum noſtro verbum; quod recurrit p. 122. a. 142. c. 264. a. 276. b. Quod cum parum familiare eſſet Heinſio, temere ἀνακαλέσας in ejus locum intruſit hic editor. πάντῃ ἀλλότρια ſcripſi cum Pa. id eſt *quovis modo, omnino aliena*. Sic ſæpe aliâs πάντῃ πάντως jungit Noſter. Vulgo πάντα ἀλλότρια. ἡμέτερον ἀγαθόν. Perperam & invitis noſtris libris οὐδέτερον ἀγ. ed. Ven. quod correxit Heinſ. monitus a Wolfio. νομίσῃ τις recte Mssti cum ed. Heinſ. νομίσει τις ed. Ven. ubi νομίσεις in ſuo exemplari correxit Wolf. κτήσεως καὶ μεθέξεως τῶν ἐκτός. Mendoſe κτίσεως ed. Ven. & Pa. Tria vero verba καὶ μεθέξεώς τῶν deſunt in Pa. πρὸς θεὸν ἐπιστροφῆς. Abſurde πρὸς θέσιν ἐπιστρ. ed. Ven.

c καὶ τούτοις οὖν νέμειν &c. Nil variant alii libri. Vnus Pa. ante iſta verba, hæc inſerta habet: ἔπειτα δὲ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, καὶ συγγενῶν καὶ τῶν ἐκτὸς, tum demum *ſpatio duorum fere digitorum latitudine vacuo* relicto, ſic pergit, καὶ τούτοις οὖν &c. Quæ verba, cum in ora vetuſtioris alicujus codicis adnotata fuiſſent, temere in contextum recepiſſe mihi viſus eſt librarius noſter, aut is de cujus exemplo ſuum codicem ille deſcripſit. Quare nullam eorum rationem habendam putavi. Qui primus iſta verba adſcripſit, is putaverat, illud κατὰ δεύτερον λόγον referri ad id quod præceſſit, πρῶτον μὲν τῶν ἀναγκαίων. Itaque, quoniam poſt illa ἀναγκαῖα ἐν

βίῳ nihil aliud commemoratum vidit, cui κατὰ δεύτερον λόγον eſſet cura tribuenda, ſibi perſuaſerat homo, intercidiſſe ibi nonnihil, quod ille ex conjectura (parum utique felici) ſupplere tentavit. Nam, quod jam de Enchiridii contextu adnotavi, quem idem noſter codex Pa. exhibet, (vide Præf. ad Enchir. p. 89.) id etiam in Simplicii Commentario obtinet, ut præter magnum numerum optimarum lectionum, quæ in hoc codice ex vetuſtiſſimo aliquo & probatiſſimo libro ſervatæ nobis ſunt eis in locis, quibus alii omnes librarii a vero aberrarunt, occurrant etiam loca nonnulla, quorum ſcriptura ex neſcio cujus hominis conjectura (parum ea ſubinde felici) vel alterata videatur vel interpolata. p. 75 c

διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντός. Minus commode poſt διδόμενα comma ponebant edd. verba ἀπὸ τοῦ παντὸς cum προσδέχεσθαι jungentes: commodius verba diſtinxit Pa. quem ſecutus ſum. Fateor autem, ne hanc quidem rationem ſatis mihi placere. Lubens equidem ſic diſtinxiſſem verba: ὁδοῦ πάρεργον, φησὶ, καὶ κατὰ τρίτον λόγον, διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς, προσδέχεσθαι χρὴ, ut cohærerent iſta, κατὰ τρίτον λόγον προσδέχεσθαι: *oportet hæc, ſi dantur a Deo, obiter & quaſi tertio loco accipere.* At ſic prorſus otioſa futura erant ea, quæ mox conſentientibus libris ſequuntur, ὅταν καὶ κατὰ καιρὸν διδῶται. Poſt verba ἀπὸ τοῦ παντὸς intercidiſſe vocabulum κυβερνήτου putaverat Wolfius: „Niſi forte τὸ πᾶν, inquit, „hoc eſt *univerſitatem rerum*, pro *Deo*, ponat: quod „minus placet." At non jam, quid nobis placeat, quærebatur, ſed quid ferat uſus noſtri auctoris. Atqui ſic jam ſupra (p. 27. a.) haud dubie τὸ Πᾶν pro *Deo*, id eſt pro τῷ τοῦ παντὸς κυβερνήτῃ (ut vocat hac pag. 75. b.) poſitum vidimus. conf. p. 78. c. & 79. a. Illud inſolentius videri poterat, quod ἀπὸ τοῦ Παντὸς ait, non ὑπὸ τοῦ Παντός. At iſtum morem Simplicii jam ſæpe aliâs obſervavimus, (conf. not. ad p. 12. a. & ad p. 136. b.) eodemque prorſus modo rurſus τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς ait p. 77. a. & τὰ ἀπὸ τοῦ Παντὸς ἡμῖν ἀπονεμόμενα p. 79. a.

ὅταν καὶ κατὰ καιρὸν διδῶται. δεδῶται ed. p. 76
Heinſ. *invitis libris.* Pro ὅταν καὶ, ſuſpicatus eram a

p. 76 ὅταν γε; ſed in vulgatum conſentiunt libri, & recte
a quidem, hâc ſententia, *quum pro tempore etiam hæc nobis dantur.* Poſt διδῶται corrupte admodum in ed. Ven. ſic legebatur, τὰ μὲν ἀεὶ πρὸς τὸ ἡγούμενον ἐφετόν. Vbi peracute Wolfius, pro διδῶται, διδῷ legendum, tum ſequentia ſic corrigenda cenſuit, τεταμένον ἀεὶ πρὸς τὸ προηγούμενον ἐφετόν. eâ ſententiâ, quam ipſe in verſione his verbis expreſſit: *animo ſemper in id, quod principaliter appetendum eſt, intento.* At teneri quidem percommode διδῶται poterat, in quod cum ipſo Enchiridio conſentiunt apud Simplicium noſtrum veteres libri omnes: (nam, quemadmodum τε in ται mutare potuit librariorum imperitia, ſic & ipſa terminatio ται verbi διδῶται, quam τε pronunciabant illi homines, fraudi eſſe potuit eisdem, ut ſyllabam τε, a qua incipiebat ſequens vox τεταμένον, tranſſilirent:) reliqua vero Wolfii emendatio cum per ſe inſignem ſpeciem habebat, tum mire conveniebat cum eo quod eſt in Enchiridii contextu, τετάσθαι δὲ δεῖ &c. Cujus emendationis priorem partem adoptans Heinſius, ſic edidit, τεταμένον ἀεὶ πρὸς τὸ ἡγούμενον ἐφετόν. At πρὸς τὸ προηγούμενον, quod Wolfius voluerat, firmant etiam codices noſtri Arg. & Pb. qui quidem cum aliis (uno Pa. excepto,) in mendoſum τὰ μὲν conſentiunt. Pro ἐφετὸν unus cod. Arg. αἱρετὸν habet, ex gloſſemate puto: valet enim ἐφετός, paulo rarioris uſus vocabulum, idem ac ὀρεκτὸς & αἱρετός. cf. p. 47. a. & 97. c. Quibus rationibus commotus, ſervato quidem paſſivo διδῶται, reliquam Wolfii emendationem amplectendam putavi. Quamquam enim aliam offerebat ſcripturam noſter codex Pa. οὐ μέντοι ὡς προηγούμενον ἀγαθὸν ἢ ἐφετόν. quæ quidem & ipſa apta videri poterat huic loco, & inprimis conveniens cum eis quæ infra (p. 77. ab.) leguntur, τὰ τοιαῦτα διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντὸς δεκτέον μὲν, οὔτε δὲ ὡς προηγουμένως ἀγαθὰ &c. tamen languidor ea mihi viſa erat, & ex conjectura ejusdem hominis, quem paulo ante dixi, prognata. Quod ſi ſecus viſum fuerit aliis, facile quidem patiar.

Quod mox ait ἃ πρότερον ἔλεγε, reſpicit *Enchir. cap. I. ſect. 4.* Bene ὡς μὴ δυνάμενα ed. Heinſ.

& ſic

& ſic noſter cod. Pa. Perperam deeſt negativa par- p. 76
ticula in aliis codd. & in ed. Ven. ubi ὡς οὐ δυνάμ. a
corrigere juſſit Wolf. ἐκδίδωσι καὶ τούτων μετέ- b
χειν. ἐνδίδωσι utique videtur ſcribendum, quo
verbo in eadem re utitur noſter p. 2. c. & p. 78. e.
Quodſi vera eſt vulgata ſcriptura, in quam quidem
conſentiunt h. l. libri; pari ratione ἐκδίδωσι pro συγ-
χωρεῖ, id eſt, *concedit, permittit*, dictum fuerit, at-
que ἔξεστι pro συγχωρεῖται (*conceſſum eſt, licet*,) vul-
go frequentatur.

διὰ τὸ ἐμβριθὲς. „Quæ maris *gravitas* (ait „Wolfius) aut *conſtantia* ſit, non intelligo. Quid ve- „ro ſi ἐμβυθὲς, παρὰ τὸν βύθον legas? *ob profundi-* „*tatem*.“ Idque ipſum, *ob profunditatem*, in verſio- ne poſuit. At vereor, ne non minus ægre intelligi poſſit, quo pacto *ob profunditatem* mare pro ſymbo- lo *hujus mundi* & *vitæ quam in hoc mundo agimus* (id eſt enim γένεσις) habeatur. Percommode vero τὸ ἐμβριθὲς dicere videtur *vim, violentiam & impe- tum, quo & agitatur* mare, *& jactat* naves quæ ei committuntur. Sane verbum βρίθειν, a quo illud no- men formatur, non modo *gravem eſſe* ſignificat, ſed & *cum impetu ingruere, irruere:* & haud diſſimili ratione τὸ ἐμβριθὲς Herodianus de animi *ferocia at- que impetu* uſurpavit; & ὄβριμον ὕδωρ (valet autem ὄβριμος idem atque ἐμβριθὴς) olim Homerus dixit *impetuoſam* & *tumultuantem aquam*. καὶ πνίγον τοὺς καταδύνοντας εἰς αὐτὴν. Poſt iſta verba, nullâ inter- poſitâ diſtinctione, hæc interſerit ed. Ven. conſentien- tibus Msstis, ἀπὸ τῆς γενέσεως ἀνάγαν, quæ ex ἀπὸ τῆς γεύσεως ἐνάλου corrupta vir doctus in Ppc. ſuſpicatus eſt; Wolfius vero: „Aut hæc verba „redundant, ait; nihil enim ad ſententiam faciunt; „aut complura deſunt.“ Itaque nec in verſione ex- preſſit Wolfius, & in græco exemplo prætermiſit Heinſius: atque ego etiam exſulare paſſus ſum, ita tamen ut *aſteriſco* ſignificarem, adjectum hoc loco nonnihil, neſcio quid, oportuiſſe. Codex Pa. quidem tria verba ἀπὸ τῆς γενέσεως habet, ἀνάγον vero igno- rat. In eodem abeſt εἰς poſt καταδύνοντας, itemque verbum ἔλεγον poſt γενέσεως. Pro μυθοπλάσται, corrupte μυθοπλύσται ſcribebatur in ed. Ven.

p. 76 c ταῖς ἑαυτοῦ προνοίαις recte dedit Pa. ut legendum monuerat Wolf. Perperam vulgo ταῖς ἑαυτῶν προνοίαις. καθόρμισις bene ed. Heinſ. cum Mss. Arg. Pb. & Pj. inter lineas. Alii male καθόρμησις cum ed. Ven. de quo errore pariter monuerat Wolf. In ὑπὸ τόδε τὸ γένος conſentiunt omnes, non male: *generantur ſub hanc familiam*, id eſt, *hac lege ut ad hanc familiam pertineant.*

p. 77 a. b. διδόμενα ἀπὸ τοῦ Παντός. Vide ſupra, ad p. 75.

c. οὔτε δὲ. Illa particula τε in οὔτε copulat hanc phraſin cum ea quæ infra ſequitur, ἀλλ' οὐδ' ὡς περὶ ἀναγκαῖα &c. ἄλλως χρήσιμα, *alioquin utilia.* ἄλλως, nempe non προηγουμένως, nec ὡς ἀναγκαῖα. cf. p. 75. c. πρὸς ἑαυτόν τε ἡμᾶς. Perperam πρὸς ἑαυτόν τε καὶ ἡμᾶς ed. Ven. cum Msstis. Particulam καὶ, temere intruſam, merito expunxit Heinſius, quam nec Wolfius in verſione expreſſerat. Pendet ἡμᾶς

e ab ἀνακαλούμενος. καὶ τούτων μηδὲ ἐπιστρεφ. *ac horum ne ullam quidem rationem habens.* Verba καὶ τούτων, quæ deſunt aliis omnibus, dedit Pa. Videntur autem interpretationis cauſſa a Simplicio adjecta: cum ἐπιστρεφόμενος, nude poſitum, aliter accipi potuiſſet, nempe *ne reſpiciens quidem, ne retro quidem ſpectans.* κατακλάων. κατακλαίων ed. Heinſ. commode, ſed invitis Msstis, qui in κατακλάων cum ed. Ven. conſentiunt omnes; quod ita tenendum putavi, ut jota tamen ſubſcriberetur. Ἀπτόμενον δὲ ὅλως, ὁδοῦ πάρεργον. Sic percommode ed. Ven. conſentientibus Msstis; pro quo temere Heinſius Ἀπτόμενον δὲ ὡς ὁδοῦ πάρεργον edidit. Mox vocabulum γάμου perperam aberat in ed. Ven. quod recte habent ſcripti libri omnes cum ed. Heinſ.

p. 78 a κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι χρή. „*Per tempus, tempeſtive;* id eſt, *matura ætate.* Sententia eſt: Conjugium non eſſe differendum usque ad ingraveſcentem ætatem, viribus jam imminutis, & morte inſtante." *Wolf.* ἀσχέτως ἀπελθεῖν. „*Sic diſcedere, ut a nemine retinearis, ut nihil te remoretur,* ut ipſa ſatietas talium rerum mortem tibi faciat leviorem." *Idem.* ἀλλ' ὅλως. ἀλλ' ὅλος malim cum eodem Wolf. Et mox deinde, cum eodem, ἐντεῦθεν, pro ἐνταῦθα. Sic ſane & paulo poſt, τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεως, ait.

AD

AD CAPVT XIII.

In noſtra ed. & in cod. Pf. eſt CAP. VIII. In p. 78 AA. Arg. & Pe. κεφ. θ'. In Pa. & Pd. κεφ. ιδ'. b Totum capitulum exhibent codices Arg. & Pc.

τῶν δὲ, ὁδοῦ πάρεργον. Sic plane Pa. ut cor- c rigendum monuit Wolfius, ediditque Heinſius. τῶν δὲ, οὐδὲ πάρεργον ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. Mihi, ut dicam quod ſentio, utrumque verum videtur, & altera ſcriptura jungenda alteri, hoc modo: τῶν δὲ (vel τῶν δὲ ἄλλων) ὁδοῦ πάρεργον, τῶν δὲ οὐδὲ πάρεργον. conf. p. 75. c. & 76. a. τοὺς τρόπους λοιπὸν παραδίδωσι. Nihil in his verbis deſideres, in quæ etiam conſentiunt libri omnes. Itaque non video, Wolfius quid ſpectarit, quod verba τοὺς τρόπους ad ſuperiora retulerit, *ad hunc modum* vertens, tum vero poſt παραδίδωσι vocabulum κανόνας adjiciendum putarit. τὸ Πᾶν. Vide p. 27. a. & ibi not.

τῶν καὶ ἡμῖν ἀσυμφόρων. Caret καὶ Arg. ſed p. 79 agnoſcunt cæteri omnes. πάντη συμφέρον. πάνυ a συμφέρον Pa. Neutrum male. Perſæpe vero iſta inter ſe permutare ſolent librarii. συνεκτρέχειν ſcripſi, quinque codicum noſtrorum fide. Vulgo συντρέχειν.

ὑπὸ τοῦ Παντὸς γινομένοις. Sicut hîc in ὑπὸ, b ſic mox deinde in ἀπὸ τοῦ Παντὸς conſentiunt omnes. Vide ad p. 75. c. εὖ φρονούντων. Aut ſic, aut unâ voce εὐφρονούντων, habent veteres libri omnes cum ed. Heinſ. Perperam ἀφρονούντων ed. Ven. ἢ τὰ κοινά. Vulgo καὶ τὰ κοινά. Sed commodius ἢ dedere quinque noſtri Mssti, itemque alius, e quo eadem ſcriptura enotata eſt in Vpc. κατακλυσμοὺς καὶ ἐκπυρώσεις. ἐκπτώσεις habet ed. Ven. cum Msstis; ubi Wolfius: „Poſſunt, inquit, *exitia* „aut *ruinæ civitatum* intelligi. Sed ἐκπυρώσεις, quæ „τοῖς κατακλυσμοῖς opponuntur, videtur eſſe rectius.“ Et *incendia* idem Wolf. in verſione poſuit. Equidem olim exiſtimaveram, teneri fortaſſe librorum ſcripturam poſſe, intelligendo (ſicut Wolfius indicaverat) *montium ruinas*, aut *terræ hiatus* ſubito coortos, quibus tota interdum oppida collapſa corruerunt: *quemadmodum*, verbi cauſſa, Bura & Helicen, Achæorum

p. 79 b rum oppida, alterum ὑπὸ χάσματος, alterum ὑπὸ κύματος interiiſſe Strabo ait, lib. I. p. 59. ed. Caſaub. Attamen ipſa nominis forma ἐκπτώσεις, nec uſitata in hanc partem, nec per ſe ſatis commoda videbatur. Itaque poſtquam paulo inferius (p. 83. a.) cum σεισμοῖς & λοιμοῖς & κατακλυσμοῖς communi librorum conſenſu ipſas etiam ἐκπυρώσεις commemoratas vidi, idem nomen hic quoque pro ἐκπτώσεις ponere non dubitavi. In Heinſii quidem editione hoc loco (caſu-ne, an conſilio, neſcio) ἐμπυρώσεις expreſſum erat.

ἀπὸ ἀνθρώπων. ἀπὸ τῶν ἀνθρ. ſolus Aug. Mox dein placuit εἰς ἀνθρώπους ἀνοσίως, quod dabat Pa. Reliqui cum editis, ἀνοσίως εἰς ἀλλήλους, quod & in ora Pa. pro varia lectione adnotatum.

c παντελῆ ἀφανισμὸν recte, ut edidit Heinſius, ſic dedere Arg. & Pb. Corrupte παντελῶς ἀφανισμὸν ed. Ven. cum Pi. παντελῆ ἀφορισμὸν Pa.

p. 80 a σκιὰς μόνας. σκιὰς μόνον ed. Heinſ. & Vpc. ex conject. non male, ſi ſuffragarentur libri. Sed pro corrupto μόνα, quod erat in ed. Ven. & in Mss. Arg. & Pi., perſpicue μόνας dedere Pa. Pb. & Pc. quemadmodum voluerat Wolf. κακοθελής τις pere commode ed. Ven. cum Msstis. Temere κακοθελῆς τε ed. Heinſ. Mox pro μισόκαλος ἄνθρωπος eſt μισάνθρωπος in Pa. neſcio an rectius; nam paulo lenius dictum h. l. μισόκαλος videri poteſt. At vulgata ſcriptura ibidem in ora pro var. lect. notata eſt.

b Τὰ δὴ τοιαῦτα. Percommode ſic Arg. Pa. Pb. (neſcio an & Pc. & Pi.) Τὰ δὲ τοιαῦτα edd. εἰ μέλλοι dedit Pa. quod & Arg. inter lineas notatum habet. Vulgo εἰ μέλλει. ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον. Vide Enchir. cap. 31, 4. κακῶν αὐτὸν, ἢ τιμᾷν. Sic percommode Pa. Vulgo κακῶν αὐτὸν τιμᾷν. κἂν μυρία ἐπὶ μυρίοις ἀπομνύμεθα. *licet millies atque millies juremus*, nempe, *nos eum colere*; aut, *licet millies atque millies per eum juremus*. In ed. Ven. ἀπομνήμεθα ſcribitur; ubi Wolfius, quaſi ἀπομεμνήμεθα ſcriptum eſſet, vertit, *etiamſi infinitae rationes in medium afferantur*: & cogitaverat quidem etiam (ut in Notis docet) de ἀπομνύμεθα, *ſi juremus, ſacramento contendamus*; ſed id non ſatis ſibi placere

placere ait. At hoc ipſum ἀπομνύμεθα, quod Hein- p. 80
ſius edidit, agnoſcit codex noſter Arg. puto & Pa. c
e quo certe nihil diſcrepantiæ ab ed. Heinſ. h. l. enotavi. (De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo.) Neque vero admodum video, cur ſuſpectum illud verbum eſſe debuerit; niſi, quaſi ἀπόμνυσθαι (ut Euſtathius docet ad Odyſſ. β.') proprie de *negatione per juramentum*, ἐπόμνυσθαι vero de *adfirmatione* uſurpetur. At, non conſtantem eſſe iſtam differentiam, paſſim a viris doctis obſervatum eſt. Cæterum quod ſi ἐπομνύμεθα probatus aliquis liber hîc offerret, lubens utique acciperem.

Ἦν μέντοι φανῇ. Sic quidem h. l. Arg. & alii p. 81
cum edd. Sed εἰ μέντοι φανῇ Pa. quod a Noſtri uſu a
non alienum eſt, & verum videtur. Vide p. 55. b. & 69. a. ibique notata. τὰ μὲν γινόμενα. Abeſt μὲν in Pa. ſed commode habent alii omnes: refertur ad id quod ſequitur, εἰ δέ τι εἴη κακὸν &c. Perperam vero deinde ſic vulgo diſtinguebant verba, εἰ δέ τι εἴη κακὸν ὅλως ἐν τοῖς γινομένοις· τοῦτο μὴ ὂν &c. Itaque poſt τοῦτο μὴ ὂν Wolfius intercidiſſe exiſtimavit ἐν τοῖς πράγμασι, aut aliquid ſimile: at, quod deſiderabat Wolfius, id ipſum aderat in verbis ἐν τοῖς γινομένοις. Perſpecte vero idem Wolfius viderat, pro μὲν ὂν, quod erat in ed. Ven., μὴ ἂν eſſe legendum; quod & libri noſtri agnoſcunt.

ἀλλὰ ζωαὶ τῶν σωμάτων. ἀλλὰ ζωὴ ed. Ven. b
invitis omnibus Msstis. ἀπὸ τῶν οὐρανίων κινήσεων c
γίνεταί τε καὶ φθείρεται. Perperam abeſt κινήσεων in Arg. ſed τε particulam poſt γίνεται, quæ deſiderabatur vulgo, commode dedit idem codex cum Pb. Pc. Pi. neſcio an & Pa. e quo nihil adnotavi.

τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ἀεὶ ἀξίαν. τάξιν correxit p. 82
Wolf. in ſuo exemplo; ſpecioſe quidem. ἀξία certe a
de mera *umbra* perincommode dici videtur. Vide tamen p. 84. c. Καὶ οὐδὲ αὐτοῖς μὲν. αὐτοῖς γε
Pa. commode: ſed nec iſtud ſpernendum. εἰ μὴ πε- b
φύκει. πεφύκασαν oportebat; nempe αἱ λογικαὶ ψυχαί. Niſi ſimili ratione a plurali numero ad ſingularem tranſiit, atque ab Epicteto in Diſſert. ſæpe factum obſervavimus. Mox καὶ ἄρχειν recte Pa. & Arg. ut voluit Wolf. Perperam καὶ τὸ ἄρχειν edd.

p. 82 πλεονεκ]ούν]ων ἀλλήλων, ut conjectaverat Wolfius,
c ſic dedit Pa. Vulgo ἀλλήλοις. διαφθειρόμενα ἐν αὐταῖς, ſcil. ταῖς νόσοις. ἐν αὐτοῖς ed. Heinſ. temere & invitis Msstis. τῆς. ἐγ[ε]νομένης Pc. & Pi. cum edd. τῆς ἐγ[γ]ινομένης Arg. & Pb. τῆς γενομένης Pa.

p. 83 ὅταν δὲ — — μεταβάλλῃ. Sic recte Arg. Pa.
a Pb. Pc. μεταβάλλει edd. cum Pi. τὰς τῶν ἐναντίων. Temere τῶν articulus omiſſus in ed. Heinſ. ἐξ οὗ γέγονε. ἐξ οὗ καὶ γέγονε ſolus Arg. In ἀπεργάσωνται cum ed. Heinſ. conſentiunt Mss. Arg. Pa. & alii. Mendoſe ἀπεργάζον]αι ed. Ven. unde ἀπεργάζων]αι in ſuo exemplo correxit Wolf. δι' ἀνταυίσωσιν τῶν ἐν τῷ παντὶ στοιχείων. „ob mutuam adæquatio„nem elementorum univerſitatis. Ne ignis aut aqua „redundet.“ *Wolf.*

b Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν. Temere γὰρ omiſit Heinſ. Mox vero cum καὶ ἡ φύσις ὁρᾶται vulgo legeretur, commode Wolfius, conjunctione tranſpoſita, ſic legendum cenſuerat, καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν μερικῶν ζώων ἡ φύσις. Ego vero repetitam iniquo loco particulam expunxi, auctoritate codicis Pa.

c ἀποσκήμμα]α. Cum mendoſe ἀποσκαίμματα expreſſum eſſet in ed. Ven., Wolfius ἀποστήματα, id eſt *abſceſſus*, legendum cenſuit. Recte vero (ex cod. Nanſiano puto) ἀποσκήμματα edidit Heinſ. quod & ex vet. cod. adnotatum in Vha. & Vpad. idque ipſum habet noſter Pa. Leviori mendo ἀποσκήμα]α ſcribitur in Arg. quod in alio codice (qui notâ *C. M.* deſignatur in Vha.) in ἀποσχήματα corruptum erat, quod ipſum notatur etiam in Vhb. & Vpb. Eſt autem ἀπόσκημμα, *decubitus*, quem vocant medici; id eſt, quemadmodum Galenus interpretatur, *humor, qui, relictâ eâ parte, quam infeſtabat, in aliam tranſit.* Nec vero multum differt ab *apoſtemate*, ſive *abſceſſu;* itaque paulo poſt in τὰ ἀποστήματα (haud ita male fortaſſe) conſentiunt libri omnes. Rurſus vero infra (p. 177. c.) in ἀποσκήμματα meliores libri conſentiunt. καὶ ἰατρικὴ τέχνη. Nil mutant libri: videtur autem utique καὶ ἡ ἰατρ. τεχ. ſcribendum. Articulus per itaciſmi fraudem intercipi facile potuerat.

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ δὲ καὶ ψυχαὶ ἡμῖν. εἰσὶν pro ἡμῖν cor- p. 84
rexit Wolf. in ſuo exemplo: ſed nil mutant libri. a
Ante ἐξηρημέναι vulgo adjiciebant καὶ particulam, b
quam expunxi auctoritate codicum Arg. & Pa. κατ' c
ἐκεῖνά τε καὶ μετ' ἐκείνων. Adoptavi τε ex Wolfii
emendatione. Vulgo omnes κατ' ἐκεῖνα δὲ, & poſt
ἀξίαν comma interponunt. ὡς εἴρηται περὶ τῶν σκι-
ῶν. Vide ſupra, p. 82. a.

μέσας οὔσας τῶν ζώων. Articulum τῶν, temere p. 85
in ed. Heinſ. h. l. omiſſum, agnoſcunt libri omnes a
cum ed. Ven. Nihil vero cauſſæ erat, cur τῶν φυ-
τῶν pro τῶν ζώων corrigendum Wolfius putaret: nam
& plantas in τῶν ζώων (id eſt, *rerum animatarum*)
numero refert Simplicius, utpote quibus & ipſis ζω-
αὶ inſunt, ut modo dixit p. 84. c. Pro ἐγειρόμενον
corrupte εἰργόμενον ſcribitur in Pa. In ὑπερζέον-
τος ἢ ἐλλείποντος nil variant libri. Videtur au-
tem, ſi modo cætera ſana, ὑπερζέον ἢ ἐλλεῖπον in
nominativo ſcriptum oportuiſſe; aut, commodius et-
iam, ὑπερζεόντως ἢ ἐλλειπόντως, ut conjecta-
verat vir doctus in Vpc. Nec enim placet ὑπερζέον-
τα ἢ ἐλλείποντα, quod propoſuit alius vir doctus in
Vha. & Vpa. καὶ ἀξίας ἔχουσι διαφορὰν. In
καὶ ἀξίας cum editis conſentit Pa. & alii Pariſienſes.
τῆς ἀξίας absque καὶ habet Arg. quod & ex aliis
codd. notatum in Vhab. & Vpabcd. Dein διαφό-
ρους habent edd. ſed διαφορὰν Arg. Pb. & alii
codices in Vha. & Vpacd. pro quo mendoſe διαφο-
ραὶ ſcribitur in Vhb. & Vpb. διαφορὰς vero eſt in
Pa. nec id male. Mox βίων ἀνομοιότητα proba-
vi, quod dedit idem Pa. pro βίον ἀνομοιότατον, quod
habent edd. cum aliis. ἣν ὡς ἑτεροκίνητον ἔχουσι, b
Suſpicabar ἑτεροκίνητοι, ſed vulgatum tenent libri
omnes. μέσα τινῶν recte ed. Heinſ. cum Msstis.
Corrupte μετά τινων Ven. unde μεταξὺ emendabat
Wolf. ἑκατέρῳ πῶς. Sic Pa. Pi. & alius codex
laudatus in Vpc. ἑκατέρων πῶς Arg. & Vha. &
Vpad. ne id quidem male. Corrupte vero ἑκατέρῳ
πρὸς edd.

τὴν ἀξίαν ἔχει πρὸς τὴν προαίρεσιν. παρὰ τὴν
πρ. malebat Wolf. ſed eadem notione teneri πρὸς
poteſt. τὸ ἀλγεῖν ἐν τῷ σκέλει μένειν. „Poſſit etiam c
„legi τὸ ἀλγοῦν. Sententia eſt, dolorem non pertinge-

p. 85 „*re ad animum, ſed in corpore reſiſtere.* Sic Poſido-
c „nius apud Ciceronem, II. Tuſcul. *Nihil agis dolor:*
„*quamvis ſis moleſtus, nunquam te confitebor eſſe ma-*
„*lum.*“ *Wolf.* — Verba, quæ reſpicit Simplicius, habes apud Platonem in Phædone cap. 3. extr. *ὑπὸ*
p. 86 *τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἄλγος. οἰκείας νομί-*
a *ζουσι.* Perperam vox *οἰκείας* aberat in ed. Ven. *καὶ ἐπεὶ τὰ ἐναντ.* — — *χρὴ τὴν* &c. Sic ſcripſi cum Pa. Alii vulgo *τὰ δὲ ἐναντία* — — *καὶ χρὴ τὴν*, ne id quidem male. *τῆς πρὸς σώματα καὶ χρήματα συμπαθείας* — — *τῇ περὶ ταῦτα λύπῃ ἀποτυγχανόμενα κολάζεσθαι.* Perperam *τῇ πρὸς σωμ.* habet Pa. & vocem *συμπαθείας* prorſus ignorat. Reliqui libri cum ed. Ven. in *τῆς πρὸς* conſentiunt, & dein cum eâdem ed. *συμπάθειαν* habent: unde Wolfius *διὰ τὴν πρὸς σωμ.* — — *συμπάθειαν* legendum judicavit, quod in contextum recepit Heinſ. Sed ipſum *τῆς* ſatis indicabat veterem ſcripturam *συμπαθείας*, quam ex certâ conjecturâ (præeunte etiam viro docto in Vpc.) reſtituimus: dicunt enim Græci *κολάζεσθαι τινὸς*, *puniri alicujus rei cauſſa, poenam dare delicti.* Genitivum *συμπαθείας* librariorum inſcitia, ob præcedentes ſequenteſque accuſativos, in *συμπάθειαν* mutavit. Vocabulo *ψυχὴν*, quod poſt *κακυνθεῖσαν* adjiciendum Wolfius putavit, facile careri poſſe exiſtimavi. Deinde vero, pro mendoſo *διατυγχανόμενα*, quod neſcio quo caſu in editionem Heinſii irrepſerat, *ἀποτυγχανόμενα* reſtitui, quod cum
b ed. Ven. tenent ſcripti libri omnes. Mox vero, pro *μάλιστα ἐπὶ τοῖς*, legendum ſuſpicatus olim eram *ἔτι τοῖς*, ut cohærerent dativi *τῇ* — — *λύπῃ* & *τοῖς* — — *πάθεσιν.* Sed recte habet *ἐπὶ*, quod pendet a *τῇ λύπῃ*, hoc modo, *τῇ λύπῃ περὶ ταῦτα ἀποτυγχ. καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς τοῦ σώματος πάθεσιν.* Perinde enim dicitur *λύπη περί τι*, & *ἐπί τινι.* Dein *τῷ τε σώματι* dedere Mssti cum ed. Ven. ubi temere *τε* omiſſum in ed. Heinſ. *τὸ ἑαυτῆς* recte edd. cum Pa. & aliis, ubi corrupte *τὸ ἐν αὐτοῖς* Arg. quod & in Vhab. & Vpbd. notatum. Dein vero perperam *ἐν ἐκείναις* habent libri omnes cum ed. Ven. ubi recte *ἐν ἐκείνοις* correxit Heinſ. præeunte Wolfio.
c *πρὸς τῶν βλαβερῶν, καὶ λυπηρῶν πειραθῇ τούτων.* *Sic* recte Pa. & Pi. ut legendum monuerat Wolf.

Perpe-

Perperam βλάβερῷ καὶ λύπηρῷ edd. βλαβερῶν καὶ p. 86 λυπηρῶν Arg. conf. p. 87. c. διὰ γὰρ ἡδονήν. Te- c mere γὰρ omiſſum in ed. Heinſ. Mox, pro καὶ σὺν ἐκείνοις, eſt δι' ἐκείνοις in Pa. ubi commodum fuiſſet δι' ἐκεῖνα; ſed nec ſpernendum vulgatum. In οὗτος ἰσχυρός ἐστι cum ed. Heinſ. conſentiunt Arg. Pa. & alii. Corrupte οὔτ' ἰσχυρότερός ἐστι ed. Ven.

ἀνιαρὰ ταῦτα, εἰς ἃ νένευκεν, αὐτῇ προσφέρων. Vereor ne non ſatis emendata aut integra hæc ſint, quæ latine ad verbum ſic ſonant, *moleſta hæc, ad quæ inclinat, illi offerens.* Nec vero quidquam mutant libri noſtri; niſi quod, pro εἰς ἃ νένευκεν, in Vha. & Vpad. notetur εἰ συννένευκεν, quod quid promoveatur non video. Suſpicatus ſum, poſt ἀνιαρὰ ταῦτα intercidiſſe σὺν τοῖς ἡδέσι, *ſimul cum ſuavibus*, aut aliquid in eam ſententiam. In ἀποστρέφε- p. 87 σθαι ποιεῖ recte conſentiunt veteres libri omnes, ubi a temere διαστρέφεσθαι ποιεῖ ſcriptum in ed. Heinſ. Poſt δυοῖν κακοῖν, duas voces τὸ κουφότερον, quas ignorabant alii omnes, opportune largitus eſt codex Pa. συνεθίζονται δὲ ὅμως. ὁμοῦ maluerat Wolf. id eſt *ſimul:* ſed non erat cur ſolicitaretur vulgata. πολυπλασίονος λύπης φόβῳ ἐντεῦθεν εἰργόμεναι. In rariorem formam πολυπλασ. conſentiunt h. l. omnes; iidem vero omnes ſub finem hujus pag. rurſus in πολλαπλάσιον conſentiunt. εἰργούμεναι ex conject. correxi, cum vulgo ἐγειρομένης legeretur conſentientibus libris omnibus. Sic viciſſim pro ἐγειρόμενον p. 85. a. perperam εἰργόμενον ſcriptum vidimus in Pa. Paulo poſt vero, quod, pro ἀπὸ τῶν b βλαβερῶν, διὰ τῶν βλ. legitur in ed. Heinſ., id temere & invitis omnibus libris factum. Pro ὑφηδόμενοι utique aut ὑπερηδόμενοι malebam cum Wolfio, aut ἐφηδόμενοι certe; ſed invitis libris mutare vulgatum non auſus ſum. ὀδύνης ἀπ' αὐτῶν πειρώμενος. ἀπ' αὐτοῦ ed. Ven. cum Msstis, non male, ſi per ſe ſpectes: ſed quoniam mox in αὐτῶν poſt ἀπέχεται conſentiunt omnes, tenendum judicavi ἀπ' αὐτῶν, quod ex conjectura h. l. correxit Heinſius; niſi deinde ἀπέχεται αὐτοῦ legere malis, ubi in αὐτῶν cum cæteris conſentit Pa. pro ἀπέχεται vero ſolus ἀνέχεται habet, perperam. καί τοι τις ἂν ἀλύ-

p. 87 ἀλύπως. Si verum eſt καί τοι, non erit (ut fere aliâs)
b quamquam vel *& tamen* vertendum; ſed, *& quidem, ac ſane.* Nil vero variant libri, niſi quod in
ſolo Arg. corrupte καὶ τοῖς ἂν ſcribitur. Equidem
c nude καὶ τίς ἂν malebam. μετὰ τοῦ καὶ ἄλλο πάθος &c. *præterquam quod* (ſeu, *cui accedit, quod*) *alium etiam adfectum adſumit adfectus;* nempe quod *metus mali* accedit ad *voluptatis deſiderium.* Opportune μετὰ τοῦ dedit Pa. quemadmodum ſuſpicatus erat Wolf. pro vulgato μετὰ τό. Sed quum vulgo phraſis iſta, nudo commate poſt ἡδέως interpoſito, cum proxime præcedentibus verbis jungeretur; ego illam cum ſuperioribus verbis ἀλλ' ἀνταλλαγὴ μᾶλλον jungendam putavi, adeoque poſt μᾶλλον punctum minus pro majori poſui, & verba τὸ γὰρ — — ἡδέως parentheſi incluſi. καὶ τότε ex ed. Ven. & Msstis reſtitui; pro quo temere καὶ τὸ λοιπὸν ediderat Heinſ.
p. 88 Bene καὶ μέν τι habent edd. Nec probo καὶ μέν-
a τοι, quod eſt in Arg. Pa. & Pi. Pariter μέντοι perperam pro μέν τι habet Pa. p. 89. a. ἐπετήδευον διὰ φόβον. Sic recte alii omnes: unus Pa. corrupte ἐπιτήδειον φόβον. Intellige, *quæ per ſe prius declinabant, ac nonniſi caſtigationis metu proſequebantur.* αἱρούμενα πράττουσι. Perperam αἱρούμεθα πρ. Arg. & Pa.

ἐπιμελομένῳ ſcripſi cum Pa. Alii vulgo ἐπιμε-
b λουμένῳ cf. p. 24. a. & 43. a. ibique not. καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν. Commode καὶ ante τοῦ ἀγαθ. dedit Pa. quam particulam alii h. l. ignorant. ἰατρεία recte dedere Mssti. ἰατρία edd. ἐπαναγαγεῖν, ut correxit Heinſ. cum Wolf. ſic dedere Mssti Arg. Pi. aliique in Vhab. & Vpabcd. Mendoſe ἐπαναγεῖν ed.
c Ven. Sed ἐπαγαγεῖν Ms. Pa. nec id male. ὥσπερ καὶ ἰατροῖς δυσχεραίνομεν. In ed. Ven., interpoſito poſt κακὰ puncto, nova veluti periodus ab his verbis inchoabatur ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς. Vbi quoniam deinde ſequitur διὸ καὶ, Wolfius monuit, male iſta cohærere, & grammaticam rationem poſtulare ὥσπερ δὲ τοῖς ἰατροῖς — — οὕτω καὶ. Heinſius ibi διὸ quidem tenens, conſecutionem orationis hanc conſtituit: Καὶ ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς — — τῶν βοηθημάτων· διὸ καὶ &c. At καὶ initio periodi ignorant veteres li-

bri

bri omnes: & Pb. quidem, Pc. & Pi. cum ed. Ven. p. 88
in ὥσπερ τοῖς ἰατρ. conſentiunt; Arg. vero & illi co- c
dices, e quibus profecerunt Vhab. & Vpabd. ὥσπερ
καὶ ἰατροῖς dederunt, quod ſic accepi, *hæc quæ nobis
mala videntur, quemadmodum etiam medicis ſuccenſe-
mus* &c. id eſt, *quemadmodum etiam ea nobis mala
videntur, quæ medici faciunt, cum moleſta remedia
adhibent.* Verumtamen minime equidem ſpondeam,
ſatis ſic emendatum integrumque nunc eſſe locum:
quid ſit vero, quod ſpectarit vir doctus, qui in Vpc.
prō ὥσπερ τοῖς ἰατροῖς legendum ἥνπερ τοῖς ἰατρ.
cenſuit, prorſus non perſpicio. Præſidium nullum
prorſus hîc obtulit optimus noſter codex Pa. in quo,
poſt δοκοῦντα κακὰ, loco verborum ὥσπερ καὶ ἰατροῖς
&c. ſtatim iſta ſequuntur, quæ habes p. 89. a.
ὥσπερ δὲ ἡ τῶν σωμάτων &c. prætermiſſis omnibus
quæ in aliis interjecta ſunt. ὥστις πειρᾶται τοῖς συμ-
βαίνουσιν ἑαυτῷ παρακολουθεῖν καὶ τοῖς ἄλλοις. Sic
corrigendum judicavi, quemadmodum Wolfius juſſit,
pro eo quod in ed. Ven. conſentientibus Msstis le-
gebatur ἐν τοῖς συμβαίνουσιν ἑαυτοῖς. Et ἑαυτῷ
quidem jam Heinſius adoptaverat; ἐν τοῖς vero te-
nuerat, quod ferri nullo modo poſſe putavi: mani-
feſte enim dativus τοῖς συμβαίνουσι pendere videtur
a verbo παρακολουθεῖν. Deinde in ἐπισκοπῶν con-
ſentiunt omnes, quod ferendum duxi, licet commo-
dius videri poſſet ἐπισκοπεῖν. Mox, pro ἀρχὴν παρ-
έχουσι, eſt τὴν ἀρχ. παρεχ. in Arg. Lubens equi-
dem τὴν μὲν ἀρχὴν accepturus eram: nam μὲν par-
ticula poſt τὰ δυσχερῆ ταῦτα incommodo loco poſi-
ta videtur, quam etiam prorſus abeſſe malueram;
ſed eodem loco tuentur illam libri omnes, uno Pa.
excepto, in quo plurima hoc loco deeſſe paulo ante
dixi. Mox quatuor verba πρὸς τὴν τοῦ σώματος de- p. 89
ſunt in eodem Arg. & in Pb. a

τὰς νοσούσας. τὰς νόσους Arg. male, quia mox b
opponitur τὰς ὑγιεῖς. Duæ voces καὶ ἀνδρειοτέ-
ρας, quas agnoſcunt alii omnes, deſunt in Pa. αἱ
ἀγαθαὶ τῶν ἀνθρώπων. Temere τῶν articulus omiſ-
ſus in ed. Heinſ. προχείρους ἀεὶ καὶ ἑτοίμους. c
Sic recte Pa. Pb. Pc. Pi. προχείρως ἀεὶ καὶ ἑτοίμως
Arg. προχείρους καὶ ἑτοίμους ed. Ven. προσχείρους
καὶ

p. 89 c καὶ ἑτοίμους ed. Heinſ. ἵνα μὴ τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐνεργείας ἐπιλαθόμενα. τῇ ἀρχῇ edd. cum Pb. Pc. Pi. quod ex τῇ ἀργίᾳ corruptum eſſe perſpecte vidit Wolf. τῇ ἀρ τῆς ἐνεργ. eſt in Arg. vacuo ſpatio poſt ἀρ relicto. τῇ ἀργείᾳ habet Pa. ad verum proxime accedens. ἐπιλαθόμενα ex ejusdem Wolfii conjectura correxi. Perperam ἐπιλαθόμεθα ed. Ven. & Ms. Arg. ἐπιλαθώμεθα ed. Heinſ. cum Pa. Pb. Pc. Pi.

p. 90 a πολεμίους μιμεῖσθαι. πολέμους μιμ. Pa. quod vide ne verum ſit. οἱ προσγυμναζόμενοι poteſt idem valere ac οἱ συγγυμναζόμενοι vel οἱ συγγυμνασταί. Sed fortaſſe rectius eſt οἱ προγυμναζομ. quod habet Pa. γυμνάζηταί τις ἐπὶ τὸ κρατεῖν. Suſpicabar ἐπὶ τῷ κρατεῖν; ſed nec iſtud
b ſpernendum, in quod conſentiunt libri. τῶν διὰ μαστιγώσεως ἀγῶνα &c. Vide Not. ad Epicteti Diſſert. I. 2, 2. τὸν ἐφ' ἡμῶν Σαλούστιον. Illum dicere videtur *Saluſtium*, cujus etiamnum exſtat libellus περὶ θεῶν καὶ κόσμου. Vide Suidam in Σαλούστιος, & ibi Küſterum: de quo tamen dubitavit Fabricius, in Bibl. Græc. T. XIII. p. 643. ſq. φυσῶντα αὐτόν. Aberat αὐτὸν ab ed. Ven. adjectum ab Heinſ. con-
c ſentientibus Msstis. τοσοῦτον μόνον ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. τοσούτῳ edd. τοσοῦτο Pi.

καθ' ἃς καὶ ἀβλαβῶς κεχρῆσθαι. καθ' ἃς ἐστιν ἀβλαβῶς κεχρ. Pa. ſed in eodem cod. perperam deinde omiſſum verbum δυνήσονται cum præcedentibus nonnullis & ſequentibus. Quare ἐστὶν ibi ex conject. poſitum a docto aliquo librario videtur, qui deſiderari aliquid in eam ſententiam intellexiſſet. καὶ ἐκπλήττουσι. καὶ ἐκπλήττουσί τε edd. cum Pb. & Pi. Delevi importunum adſumentum, auctoritate codicum
p. 91 Arg. & Pc. μέχρι πόσου δύναται διελθεῖν. ἐλθεῖν Pa.
a. b Temere vero in ed. Heinſii omiſſa vox μέχρι. τὴν πρὸς τὰ φοβερώτατα ἀγωνίαν. Corrupte ἄγνοιαν edd. cum pleriſque Msstis. Probaverit fortaſſe aliquis γυμνασίαν, quod eſt in Pa. ſed veritus ſum equidem, ne id rurſus ex docti alicujus librarii conjectura eſſet, nec ea tam felici, quam viſa eſt Wolfii conjectura, ἀγωνίαν. Vide Suidam in Ἀγωνία, & Zeun. ad Xenoph. Cyrop. II. 3, 15. Quod ſi

h. l. τὴν γυμνασίαν dixiſſet, deinde unde ἡ ἐν τοῖς p. 91
μετριωτέροις dicturus fuiſſe videtur, non ἐν τοῖς μετρ. b
ἡ γυμνασία.

εἶτε ὡς γυμνασία. εἶτε ὡς γυμνάσια Pa. τήν c
τε τῆς φύσεως, ut voluerat Wolfius, ſic dedere Arg.
Pa. Pb. Pi. Perperam τήνδε τῆς φυσ. edd. τοῖς σώ- p. 92
μασιν, ὡς σώμασιν. Duo poſteriora verba redun- a
dare viſa erant Wolfio, cujus auctoritate temere ea
delevit Heinſ. Quæ ego reſtitui, fidem quinque co-
dicum ſecutus, cum ed. Ven. conſentientium. καὶ
καίουσαν. καὶ κάουσαν h. l. ſcribunt quinque no-
ſtri codices, non male.

τοὺς δὲ λιμοῖς. λοιμοῖς ſuſpicatus erat Wolf. c
„Cum *paupertatis* (inquit) ante mentionem fecerit,
„hîc pro *fame peſtilentiam* reponendam cenſeo." Com-
mode utique; ſed vulgatum conſtanter tenent libri
omnes. ἀναγκαῖα ταῦτα κεκλήκασιν. conf. p. 178. c. p. 93
ἅπερ ἀνάγκη πάντη προσληφθῆναι. Vulgo προ- a
ληφθῆναι, quod mendoſum judicavi. Veri clarum ve-
ſtigium indicabat Pa. in quo eſt προσηληφθῆναι. Pro
πάντη erat πάντα in edd. & Msſtis, quod ferri non
poſſe judicavi. Vir doctus in Vpd. ἀνάγκη πᾶσα
correxit, commode: ſed propius ad librorum ſcriptu-
ram accedit πάντη, id eſt *omnino*, quod vel invitis
libris adoptandum putavi. Sic p. 75. b. permutata
πάντα & πάντη vidimus; & ſic paſſim alibi. Notum
eſt, extremas literas vocales, ſuperne adſcribi voci-
bus ſolitas, ſæpe prorſus omiſſas eſſe a librariis: in-
de iſta confuſio. ἀγαθὰ μὲν ὄντα. μὲν οὖν ὄντα ha-
bent edd. cum Pi. Itaque novam periodum hinc in-
choavit Heinſius, majuſculâ literâ Ἀγαθὰ μὲν οὖν
ſcribens. Particulam iſtam expunxi auctoritate codi-
cum Arg. & Pa. & verba iſta retuli ad præcedentia.
τοῦ ἀγαθοῦ διὰ τούτων ἡμᾶς τυγχάνειν. Etiam h. b
l. invitis libris omnibus audendum aliquid exiſtimavi.
— οἶμαι τυγχάνειν uno conſenſu dabant omnes;
quod, quoniam modo præceſſit idem verbum οἶμαι,
ferri prorſus non poterat. Itaque vel delendum om-
nino hoc verbum, ut voluerat Wolfius, vel ex alia
voce corruptum debuit videri. Sicut igitur apud Po-
lyb. V. 105, 9. ex οἶμαι, ὑμᾶς fecere librarii; ſic h.
l. a noſtris librariis οἶμαι ex ἡμᾶς corruptum putavi.

ὑπὸ

p. 93 b ὑπὸ τοῦ ἀπορoῦντος. Adde vel intellige λόγου. Sic enim uſurpare ſolent in hujusmodi disputationibus, ὁ ἀπόρων λόγος. θέλοι ἂν recte Arg. & Pa. cum Heinſ. θέλει ἂν ed. Ven.

c καὶ κατὰ ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα. Sic quinque noſtri codices, pro καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν, quod erat in edd. δεῖσθαι τοιαύτης. Sic Pa. Pc. & Pi. cum ed. Ven. δεῖσθαι τῆς τοιαύτης Arg. Pb. &
p. 94 a alii codd. in Vhab. & Vpabcd. cum ed. Heinſ. Ἢ πάλιν. Putares ἦ cum circumflexo ſcribendum, ut eſſet *ſane, profecto:* ſed ἢ cum gravi tenent omnes; quod *an* vertit Wolfius, ut idem fere valeat ac μή-
b ποτε p. 95. b. & alibi. cf. ad p. 67. b. Φαίνεται πολλαχοῦ ἐναργῶς αὐτή. *ſæpius manifeſte adparet ipſa per ſe.* Recte αὐτή codices noſtri cum ed. Heinſ. Perperam αὐτῇ ed. Ven. κἂν ἐπιβλαβὴς — — ἡ νόσος ἦν. κἂν reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msstis, cum in καὶ εἰ ſua auctoritate mutaſſet Heinſius. vide Not. ad p. 53. a. καὶ ἡ φθορὰ αὐτῆς, *ejusque interitus* vertit Wolf. ad *corpus* referens, quaſi αὐτοῦ legiſſet. Sed in vulgatum conſentiunt libri omnes; quod ſi probum eſt, erit φθορὰ active accipiendum, nempe quod *morbus exitium & interitum adferat* corpori. Adnotavit vir doctus in Vha. & Vpa. aut αὐτὴ legendum videri, aut αὐτοῦ. καὶ τῇ τοῦ παντὸς συστάσει τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων. Ante τῶν ἐν αὐτῷ inferendam copulam καὶ putavit Wolf. in eamque ſententiam interpretatus eſt, *& compagi univerſi & quæ in eo ſunt elementorum.* Mihi ſtatim non modo καὶ, ſed & ſubſtantivum aliquod intercidiſſe viſum erat; verbi cauſſa καὶ τῇ ἐκνεώσει, vel καὶ τῇ ἀναῤῥώσει, coll. p. 82. c. & 96. c. Sed vulgatæ etiam ſcripturæ, in quam conſentiunt libri omnes, commoda ineſſe ſententia videtur, *& conſtitu-*
d *tioni univerſitatis elementorum, e quibus illud* (ſcil. corpus) *compoſitum eſt.* τὸ πᾶν nunc idem valet ac ἡ ὁλότης p. 94. a. & p. 82. c. Confer vero etiam p. 96. c. Denique, collatis his eisdem locis, vide ne ſic ſcripſerit Simplicius, καὶ τῇ τοῦ παντὸς συστάσει, καὶ τῇ ὁλότητι τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων. κατεφρόνησεν ἂν recte ed. Ven. cum Msstis. Imperite *Heinſius,* majori puncto poſt εἶναι poſito, κατεφρό-

νησεν

νησεν οὖν edidit: qui οὖν pro ἂν in cod. Nanſ. ad- p. 94 b
notatum inveniſſe videtur, quemadmodum adnotatum quoque video in Vha. & Vpad. τοῦ φθαρτοῦ τὴν φύσιν. Sic percommode ſcripti omnes cum ed. Ven. Vbi quum recte Wolfius monuiſſet, τὴν φύσιν pro κατὰ τὴν φύσιν vel τῇ φύσει accipiendum eſſe; temere Heinſius τῇ φύσει invitis libris omnibus edidit. καὶ μερικῆς καὶ χείρονος φθορᾶς. Exſpectaveram μερικῆς τοῦ χείρονος vel καὶ τοῦ χείρονος, aut καὶ τῆς τοῦ χείρονος. Et tali quodam modo corrigendum puto: ſed nil mutant libri.

Ἀλλ' ἡ τῆς ψυχῆς γε νόσος. Sic peropportune dedit Pa. Corruptiſſime alii cum edd. ἀλλ' ἡ τῆς ψυχῆς γένεσις. ὥστε τὴν νόσον αὐτῆς, κακοῦ τινος αἴτιον εἶναι. Vulgo ὥστε αἴτιον αὐτῆς, κακοῦ τινος αἴτιον εἶναι, & ſic veteres libri (uno Pa. excepto) omnes: quod ſatis commodum videri poterat, dummodo articulum adjeciſſes, ὥστε τὸν αἴτιον αὐτῆς, nempe τῆς νόσου, aut ὥστε τὸ αἴτιον αὐτῆς, quemadmodum Wolfius ſua manu in ſuo exemplo correxit; cum quo conveniebat quod mox ait, Τί οὖν τὸ αἴτιον τῆς νόσου. Sed aliter Pa. ὥστε τὴν νόσον αὐτῆς, nempe τῆς ψυχῆς. Et τὴν νόσον quidem (ab eadem, ut videtur, manu) ita ibi correctum eſt, ut adpareat, prius ſcriptum fuiſſe τῆς νόσου. Quare, collatâ illâ ſcripturâ cum aliorum codicum ſcripturâ, ſuſpicari licebat, fortaſſe καὶ τὸν (vel καὶ τὸ) τῆς νόσου αὐτῆς αἴτιον ſcriptum oportuiſſe. Sed quoniam ferri utcumque poterat ipſa illa ſcriptura, quam nunc codex præfert, καὶ τὴν νόσον αὐτῆς, adquieſcendum in ea putavi. Mox in δόξει μένειν conſentiunt omnes; ubi videri poterat δόξαι vel δόξειε oportuiſſe. Τί οὖν τὸ αἴτιον τῆς νόσου καὶ κακίας. Sic recte Mssti cum ed. Heinſ. quemadmodum perſpecte corrigendum monuerat Wolf. cum ἄριστον corrupte legeretur in ed. Ven. & omiſſa eſſet καὶ particula poſt νόσου. Pro ὡς τὸ ἀγαθὸν, cor- p. 95 a
rupte αὐτὸ ἀγαθὸν habet ed. Ven. Poſt αἱρέσεως perperam abeſt verbum ἔχοντες in Pa. διὰ τοῦτο Ἀρετὴ καλεῖται. „Scilicet quaſi αἱρετὴ, optabilis, expetenda. Alii παρὰ τὸν Ἄρην, a Marte; alii quaſi „ἀρεστὴν, placitam, dici putant.“ Wolfius. Ante

p. 95 b μεμπτοὶ verba διὰ τοῦτο, quæ vulgo ibi non leguntur, repetita dedi præeunte cod. Pa. Pro μεμπτοὶ ridicule πέμπτοι habet ed. Ven. cum Pi.

ἡ τῆς ψυχῆς νόσος καὶ κακία λεγομένη. Copulam καὶ, quæ aberat vulgo, dedere codd. Arg. & Pa. Naturalem verborum ſeriem hanc intellige, ἡ λεγομένη νόσος καὶ κακία τῆς ψυχῆς. Mox, quod ait ἀλλ' ἔχει τι καὶ αὐτὴ ἀναγκαῖον, refertur ad id quod
p. 96 a paulo ante dixerat p. 93. a. καὶ σωματικὴ ὑγεία. Adjecto articulo καὶ ἡ σωμ. ὑγ. ſcriptum oportuiſſe puto, ut correxit Wolf. in ſuo exemplari. ἀκήρατα ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς ὑποστῆναι. In Arg. eſt ὑπὸ τῆς τοῦ &c. ſed in ἀπὸ conſentiunt alii omnes, recte pro Simplicii uſu, de quo dictum ad p. 12. a. & ad p. 75 c. Sed aliud hîc erat in libris, quod incommodabat. Nempe ſic dabant cum ed. Ven. ſcripti omnes, ἀκήρατα ἀγαθὰ εἶναι ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς ὑποστῆναι. Vbi, redundare τὸ εἶναι, monuere Wolf. & vir doctus in Vpc. Alius vero vir doctus in Vha. & Vpa. adnotavit, poſt εἶναι inſerendum ἢ videri. Denique Heinſius, ſuâ auctoritate, ſic edidit: ἀκήρατα ἀγαθὰ εἶναι ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς καὶ ὑποστῆναι. Ego, ſi inſerenda eſt καὶ particula, proxime poſt εἶναι ponendam putaverim: ſed veriſimilius mihi viſum eſt, verbum εἶναι, utpote interpretationem verbi ὑποστῆναι, ex ora veteris alicujus libri temere in contextum eſſe intruſum; quare expungendum judicavi.

τῶν παρατρεπομένων ἀγαθῶν. Sic recte Pa. & alius codex laudatus in Vpc. Perperam vulgo τῶν περιτρεπομ. Intelligenda autem τὰ παρατρεπόμενα ἀγαθὰ, non *quæ pervertuntur*, ſed *quæ perverti poſſunt*, quaſi dixiſſet παρατρεπτὰ, vel φύσιν ἔχοντα ὥστε δύνασθαι παρατρέπεσθαι. conf. p. 98. c. Mox in οὐχ ὑποστῆναι, — — ἀλλὰ παρυποστῆναι rectiſſime conſentiunt cum ed. Ven. ſcripti libri omnes: ubi neſcio, optimo Wolfio in mentem quid venerit, quod οὐχ delendum cenſuerit; cui temere & contra codicum omnium fidem paruit Heinſius. οὐχ ὑποστῆναι vero cur & quâ ſententiâ dixerit Simplicius, *ipſe verbis* proxime ſequentibus declarat, quæ per-
b *ſpicuitatis* cauſſâ parentheſi incluſimus, οὐδὲ γὰρ

ἔχουσι

ἔχουσι προηγουμένην ὑπόστασιν, *non enim habent* p. 96 b.
principalem ſubſtantiam, id eſt, *non per ſe*, *aut propter ſe*, *ſuo nomine*, *ſubſiſtunt*, vel *exſiſtunt*. Quæ verba cum Wolfius non vidiſſet interpretationis cauſſâ inter illa οὐχ ὑποστῆναι & ἀλλὰ παρυποστῆναι, velut in parentheſi adjecta, pro παρυποστῆναι legendum παρυποστᾶσαν putavit, ad ὑπόστασιν referens. Pro qua voce παρυποστᾶσαν (quæ ſic ipſius Wolfii manu in eo exemplari editionis Venetæ, quo ipſe olim uſus erat, adſcripta eſt) quum in Notis impreſſis per operarum errorem παρυποστάσαι legeretur, Heinſius inde pro ſuo judicio παρυφιστᾶσι exſculpſit, atque ſic edere non dubitavit: neſciens nimirum, παρυφιστᾶσι activam habere notionem, & pro eâ ſententia, quæ hîc deſiderabatur & recte a Wolfio in verſione expreſſa eſt, ſi verbum finitum voluiſſes, παρυφίστανται in paſſivo ſcriptum oportuiſſe. conf. p. 97. b. & 98. c.

σκιᾶς δίκην. vide p. 82. a. εἰς τὰ στοιχεῖα ἐνάπλωσιν καὶ τὸν ἐκνεασμόν. conf. p. 82. c. & p. 94. a. ἀλλ' ἀγαθὰ εἶναι ἐποίησε. Particulam ἀλλὰ redundare putaverat Wolfius, immerito; refertur enim ad præcedentem voculam κἂν, denotatque *tamen*, *attamen*. Pro ἀγαθὰ Heinſius ἀγαθὸν edidit, commode utique, ſed contra quinque codicum noſtrorum fidem, qui cum ed. Ven. in ἀγαθὰ conſentiunt. In uno Pc. primum ἀγαθὸν fuerat ſcriptum, ſed id ibi quoque mox pariter in ἀγαθὰ mutatum. Fortaſſe vero paulo ante, pro τοῦ σώματος φθορὰν, oportebat τοῦ σώματος νόσον καὶ φθορὰν, quæ duo conjungere Simplicius conſuevit. Quo & pertinere id ipſum videtur, quod ἀγαθὰ in plurali dicit, non ἀγαθὸν in ſingulari, & quod paulo inferius δι' αὐτῶν ἰατρευομ. in plurali ait, ubi δι' αὐτῆς oportebat, ſi ſolum nomen φθορὰν præceſſiſſet. Verbum ἐποίησε placuit in aoriſto poſitum, ſicut dedit Pa. Alii vulgo ἐποίει, minus commode. Mox καὶ τοῖς νοσοῦσιν αὐτοῖς tenui, quemadmodum Heinſius ex conjectura correxit. Sic ſane & p. 82. a. habes οὐδὲ αὐτοῖς τοῖς σώμασι κακόν ἐστι, & p. 94. a. ἡ τοῦ σώματος νόσος οὔτε αὐτῷ τῷ σώματι κακόν ἐστιν. At hic quidem veteres libri omnes cum ed. Ven. καὶ τοῖς νοσοῦσιν αὐτὰ

p. 96 αὐτὰ habent; ubi redundare αὐτὰ cenſuit Wolfius.
b Quod ſi omnino tenendum αὐτὰ ſtatuas, intelligi debebit per trajectionem, haud utique inuſitatam, in eam ſedem rejectum id pronomen, pro ἀλλ᾽ ἀγαθὰ εἶναι ἐποίησεν αὐτὰ καὶ τοῖς νοσοῦσι &c. κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἀνάπλωσιν. Valet ἡ εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἀνάπλωσις idem ac ἡ διάλυσις τοῦ συνθέτου καὶ ἀπόδοσις τῶν ἁπλῶν εἰς τὰς οἰκείας ὁλότητας, p. 94. a. cf. p. 82. c. δι᾽ αὐτῶν ἰατρευομέναις. Vide quæ de hoc loco paulo ſuperius dicta ſunt. τῷ ὅλῳ γενητῷ. γεννητῷ hoc loco ſcriptum erat in edd. ſed in γενητῷ conſentiunt quinque noſtri codices. conf. Not. ad p. 24. c.

c πρὸς τὴν ἐπ᾽ ἄπειρον — — διανομήν. Ferri utcumque hoc poteſt, *ad infinitam distributionem;* ſcil. ut elementa in infinitum per alia atque alia corpora distribui poſſit. Sed mihi plane videtur, διαμονὴν ſcripſiſſe Simplicium; id eſt, *ut in infinitum tempus continuetur & perſeveret corporum generatio.* τὴν ἐπ᾽ ἄπειρον ἀνακύκλησιν τοῦ γενητοῦ dixerat p. 83. b. τὸν ἀπέραντον τῆς γενέσεως κύκλον p. 94. b. τὸ ἀνέκλειπτον τῆς γενέσεως p. 94. c. ὡς ἀναγκαῖον αὐτό. Eſt ἀνακολουθία conſtructionis. ἀναγκαίαν αὐτὴν dicere debebat, ſcil. τὴν ψυχικὴν κακίαν: nunc ἀναγκαῖον αὐτὸ ait, quaſi ſuperius τὸ ψυχικὸν κακὸν dixiſſet. Nihil ſane mutant libri, niſi quod αὐτὸν pro αὐτὸ habet Pa. quo nihil promovetur. συγχωρήσας τοῖς οὖσι παρυποστῆναι. Duas voces τοῖς οὖσι, quas cum ed. Ven. veteres libri omnes agnoſcunt, temere omiſit Heinſius. συγχωρήσει vero tenuit idem, in quod ipſum libri omnes conſentiebant. Ego vero haud cunctanter Wolfio obtemperandum putavi, monenti, & ſententiam & conſtructionem poſtulare, ut συγχωρήσας legatur. Mox deinde quidem in κελεύσας conſentiebant edd. & Mssti. Pro εἰς τὰ ὄντα vero, quæ verba recte tenent cæteri, corruptiſſime Pa. εἰς τὸν οὕτω habet; & paulo poſt, ὡς ἄκοντα κακὰ, pro ὡς οὐκ ὄντα κακά.

p. 97 Καὶ ἔστι καὶ τῇ ψυχῇ. Alterum καὶ, quod
a aberat vulgo, adſcivi ex Arg. & Pa. Mendoſe vero in eodem Pa. ἔτι pro ἔστι ſcribitur. αἱρεῖταί ποτε κακόν. τὸ κακὸν cum articulo h. l. exſpectaveram,

ſed

ſed nil mutant libri. *τὸ συνὸν τούτοις.* Temere *τὸ* p. 97
δὲ συνὸν edidit Heinſius, majori puncto poſt *τιμῆς* a
poſito, quaſi hinc nova periodus inciperet. Voculam *δὲ* ignorant libri omnes; ſine qua legitime procedit oratio. Ad verbum *καταγωνίζεται* in Vpc. hæc eſt nota: „vt. *καταγωνίζεται.*" — quæ ſcriptura quidem haud dubie mendoſa eſt; ſed ſcire velim, quid deſignetur notâ *vt.* codex-ne *Venetus*, an *Vaticanus.*
καὶ μᾶλλον ἂν εἴη τὸ μηδαμῶς ὄν, ἤπερ τὸ τελέως b
καὶ αὐτεξουσίως κακὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς παρυφίστασθαι. Cum melius nihil certiusve occurreret, tenui hæc ſic in ed. Heinſ. ex Wolfii præſcripto incruſtata magis (vereor) quam perſanata. Codices noſtri omnes cum ed. Ven. vocem *κακὸν* ignorant, & *παρυφίσταται* ſcribunt, non *παρυφίστασθαι*: ubi equidem ſuſpicatus eram, nonnulla in medio intercidiſſe. Sin vera Wolfii emendatio, oportebat inſuper (puto) *τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ* in dativo caſu, loco genitivi.

τὸν ταύτην ὑποστήσαντα. *ταῦτα* Pa. & ſic primum fuerat in Pl. ſed ibi ab eadem manu in *ταύτην* mutatum, quod habent alii cum edd. *καὶ πολλῶν τῶν ἐν κόσμῳ ἀγαθῶν μεῖζον.* *καὶ πολλῷ τῶν ἐν κόσμῳ ἀγαθὸν μεῖζον* habent editi; minime quidem abſurde, in eam ſententiam, quam his verbis Wolfius expreſſit, *& multo his quæ in mundo ſunt bonum majus.* Sed *ἀγαθῶν* communi conſenſu dedere noſtri codices; *πολλῶν* vero dedit Arg. eademque ſcriptura notata in Vhab. & Vpabcd. *Ἐπεὶ οὖν ἐστὶ τὸ κα-* c
τὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετὸν εἶναι, τίς ἂν ἕλοιτο &c. Sic ed. Ven. & veteres libri omnes, excepto quod omiſſo pronomine *τίς* continuo tenore ſic ſcribant *καὶ ἐφετὸν εἶναι ἂν ἕλοιτο*: ubi Wolfius pro *εἶναι ἂν ἕλοιτο* legendum *οὐκ ἂν ἕλοιτό τις* cenſuerat. In Vhab. vero & in Vpabd. ad lectionem editionis Ven. nulla alia adnotatur emendatio, niſi quod poſt *εἶναι* pronomen *τίς* inſeratur; ſed in Vha. & Vpa. ſimul monetur: „*ſed ne ſic quidem hic locus ob-„ſcuritate caret.*" Nempe importunum videbatur viro docto, qui hæc adnotavit, verbum *εἶναι*. Itaque alius vir doctus in Vpc. præterquam quod pronomen *τίς* ex veteris codicis fide ſupplendum adnotavit,

p. 97 c ſimul monuit, verbum εἶναι expungendum ſibi videri. Et ſimile monitum in cod. Nanſiano reperiſſe Heinſius videtur; cui ille ſic morem geſſit, ut verbum ἐστὶ ex initio periodi in locum verbi εἶναι transferret, hunc in modum edens: Ἐπεὶ οὖν τὸ κατὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετόν ἐστι, τίς ἂν ἕλοιτο &c. Ego, pronomen quidem τίς, utpote neceſſarium omnino, ſuo loco interponens, cæteroquin tenendam conſtantem veterum librorum ſcripturam putavi; verbumque ἐστὶ eâ notione accepi, de qua nuper ad Cebetis Tabulam dixi, (cap. 38. p. 387.) ut idem valeat ac ἀληθές ἐστι, *quoniam verum eſt, quoniam ita res ſe habet, ut, quod ſecundum naturam ſit, id optabile ſit & expetendum.* Neque vero diffiteor, aliud ulcus hîc ſubeſſe videri, & pro ratiocinationis connexione ſuſpicatum me eſſe ſic ſcriptum oportuiſſe: Ἐπεὶ οὖν ἐστὶ, τὸ ἀγαθὸν κατὰ φύσιν αἱρετόν τε καὶ ἐφετὸν εἶναι, id eſt, *Cum igitur verum & omnium in confeſſo ſit, bonum naturâ expetendum eſſe.* Eſt autem hæc ipſa vetus definitio *Boni, eſſe id quod omnes adpetunt;* quemadmodum Ariſtoteles ait, initio libri I. de Moribus, καλῶς ἀπεφήναντο τἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται. Et in numero anticipatarum τοῦ Ἀγαθοῦ notionum diſerte Stoici hanc referebant, eſſe illud αἱρετόν. vide Epicteti Disſert. I. 22, 1. & Laërt. VII. 98. Conf. ipſum Noſtrum p. 159. a. 174. a. & 235. a. Mox quod ait, καὶ τῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρ. συναισθ., commodum utique foret quod Wolfius ſuaſerat τῶν γε τῆς ἀνθρ. &c. ſed ferendum vulgatum, in quod libri conſentiunt omnes, atque ipſe etiam Pa. in quo tamen prætermiſſa eſt præcedens vox ἀνθρώπων; quod quidem, niſi & ipſe deinde καὶ τῶν ἀνθρ. haberet, recte factum videri poſſet, ut ſic legeretur, τίς ἂν ἕλοιτο τῶν τῆς ἀνθρ. &c. ἐν τάξει τινὶ τοῦ ἀγαθοῦ, *certo quodam boni ordine.* conf. p. 179. a. Hoc quidem ſatis perſpicuum: quod vero ſequitur, καὶ τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει παρὰ τῶν ἀφωρισμένων, id non magis mihi planum eſſe, quam Wolfio fuerat, profiteor. Et ille quidem, pro ἐφέσει, quod erat in edd. & in Arg., ὑφέσει legendum perſpecte viderat; (quo vocabulo & aliâs paſſim uſus eſt Simplicius, p. 10. b. p. 164. a. p. 179. a. cf. p. 12. c.) eamque emendationem firmant

qua-

quatuor codices Pariſienſes. Cæterum locum hunc p. 97
idem Wolfius divinando, ut ipſe ait, ſic reſtituen- c
dum cenſuit, καὶ τῇ πρὸς ἄλλα ὑφέσει παρὰ θεοῦ ἀφωρισμένα: quo ſpectabat ejus verſio, *& inferiora bonis cæteris condita, & ad certos uſus a Deo ſunt deſtinata.* Mihi ſi pariter hariolari liceat, ſervatâ librorum ſcripturâ, τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει intelligam *alia ex his inferiora aliis;* nempe, quod plantas dicamus inferiores brutis animantibus, & unum genus animantium inferius alio genere; παρὰ τῶν ἀφωρισμένων vero, quod & plantæ & brutæ animantes *multo ſint inferiores illis naturis, quæ ab' his toto genere diſtinctæ ſunt, & longiſſimo intervallo diſcretæ,* nempe naturis intelligentia & libertate præditis. Sed præſtat, puto, ignorantiam prorſus fateri, ac ſive a melioribus libris, ſi qui uſpiam gentium ſuperſunt, ſive a felicioribus ingeniis, præſidium exſpectare. Ecce vero, his ſcriptis, incurrit in oculos conjectura ex Vpc. in ſchedis noſtris enotata, quæ fortaſſe haud procul a vero abeſſe videbitur, τῇ πρὸς ἄλληλα ὑφέσει περάτων ἀφωρισμένων.

καὶ ἡμῶν οὔτε τι ἀναγκάσαι — — δύναται τὴν p. 98
εὕρεσιν. Perperam ἡμᾶς pro ἡμῶν habet Pa. Recte a
vero οὔτε τι ed. Ven. cum ſcriptis omnibus, pro quo imperite οὐκ ἔτι edidit Heinſius. Dein cum δυνατὴν mendoſe legeretur in ed. Ven. & Ms. Pi., Wolfius δυνατὸν corrigere juſſerat; ſed in δύναται, quod Heinſius edidit, conſentiunt Arg. Pa. Pb. & alii codd. in Vhab. & Vpabcd. σεμνή τις ἐστιν, ἐμοὶ δοκεῖ. σεμνή τις ἐμοὶ δοκεῖ Arg. absque ἐστίν. In αὐ- b
τῇ ἡ ψυχῇ cum ed. Ven. recte conſentiunt veteres libri. Temere αὕτη ἡ ψυχὴ ed. Heinſ. Mox deinde, pro καὶ ἀπ' αὐτῆς, quod cum eâdem ed. Ven. conſtanter tenent codices omnes, idem Heinſius, nullâ urgente neceſſitate, Wolfii conjecturam καὶ ἀφ' ἧς adoptavit; tametſi ipſe Wolfius perſpecte monuerat, teneri καὶ ἀπ' αὐτῆς poſſe, ſi modo ab illis verbis nova periodus inciperetur. οὐχ ἁπλῶς παρατρεπομένην. Poſtrema vox haud dubie ſic corrigenda fuit, cum παρατρεπόμενον uno conſenſu darent edd. & ſcripti omnes; quo de manifeſto errore miror nihil monuiſſe Wolfium. Sane paulo an-

p. 98 te in foemininum *αὐτὴν*, & dein rurſus in *αὐτῇ* &
b in *μένουσαν* recte conſentiunt iidem omnes; uno Pa. excepto, qui *μένουσαν* quidem pariter agnoſcit, ſed, pro *αὐτὴν αἴτιον*, manifeſto errore *αὐτὸν αἴτιον* habet; pro *αὐτῇ θέλῃ* vero, *αὐτὸ θέλῃ*.

c *τὰ μέσα, τὰ ποτὲ μὲν.* Repetitum artic. *τὰ*, quem omiſerat Heinſius, agnoſcunt cum ed. Ven. libri noſtri omnes. *ἡ δὲ πρὸς τὰ κάτω ῥοπὴ παρυφισταμένη* [*φύσιν*] *ἔχει παρατρεπομένην· δύναμιν ἐνδέδωκε τοιαύτην* &c. Vulgo, omiſſa voce *φύσιν*, jungebant *ἔχει παρατρεπομένην δύναμιν·* tum, interpoſito minori puncto, pergebant *ἐνδέδωκε τοιαύτην* &c. quaſi ad *τοιαύτην* rurſus e ſuperiori oratione intelligi vocabulum *δύναμιν* potuiſſet. Quod perincommode factum videns Wolfius, monuit vocem *φύσιν* eo loco, quo poſuimus, inſerendam, vocabulum *δύναμιν* vero ad ſequentia referendum. Et *φύσιν* quidem ignorant codices noſtri omnes; quare, ut ex merâ conjecturâ adjectum vocabulum, uncis incluſimus: & *δύναμιν* etiam plerique libri cum ſuperioribus conjungunt; ſed interpoſito commate aut minori puncto a ſuperioribus ſeparant & cum ſequentibus connectunt codices Pa. & Pc. Poſt *δύναμιν ἐνδέδωκε* vero importune particulam *δὲ* inſerit idem Pc. eamdemque ibidem habet codex Arg. qui quidem *δύναμιν* cum ſuperioribus conjunxit: cæteri libri eam particulam ignorant. Valet autem *φύσις παρατρεπομένη* idem ac *φύσις παρατρεπτὴ* vel *παρατρέπεσθαι δυναμένη*, quemadmodum *παρατρεπόμενα ἀγαθὰ* p. 96. a. erant *παρατρέπεσθαι δυνάμενα*. Reſpexit autem, puto, Wolfius, quum vocab. *φύσιν* inſerendum cenſeret, verba illa quæ leguntur initio p. 96. *αὗται γὰρ τοιαῦται τὴν φύσιν εἰσὶν, ὡς καὶ εἰς κακίαν παρατρέπεσθαι*, ubi pariter intelligendum *δύνασθαι παρατρέπεσθαι*. Potuerat vero & alia medicina adferri laboranti ex vulgatâ ſcripturâ loco, pro *παρυφισταμένη ἔχει παρατρεπομένην* legendo *παρυφισταμένην ἔχει παρατροπήν*. Cui conjecturæ haud ſpernenda fortaſſe ſpecies veri acceſſerit, ſi contuleris id quod p. 96. b. dixit, *ἀναγκαῖον ἦν — — τὰς παρατροπὰς οὐχ ὑποστῆναι, — — ἀλλὰ παρυποστῆναι τοῖς οὖσι.* In Vhab. & Vpabcd. nulla hujus loci medicina tentatur;

tur; modo in Vha. & Vpa. adnotatur, latere hîc p. 98
aliquod mendum. ἕως ἂν βούλοιντο. ὥς ἂν re- c
cte dedere Arg. Pa. & Pc. ὡς ἂν edd. cum Pb. & Pi.
In βούλοιντο conſentiunt cum editione Ven. veteres
libri omnes, quod præter neceſſitatem in βούλοιτο
mutavit Heinſius. αὐτὸς εἴη τῆς ὁποιασοῦν &c. Sic
recte noſtri codices. Corrupte αὐτὸς εἴη τις ὁπ. edd.

οὐ μόνον πρὸς τὸν Ἐπικτήτου ῥηθέντα νῦν λό- p. 99
γον. Particulam μόνον, quam ignorat editio Ven., a
adjiciendam monuit Wolf. adjecitque Heinſius. Ignorat eamdem codex Arg. ſed agnoſcit (ni fallor) Pa. ex quo quidem nihil diſcrepantiæ ab Heinſiana editione h. l. enotavi. De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo. Quidquid ſit, neceſſario eam vocem poſtulabat orationis connexio. Ἐπικτήτου recte edidit Heinſ. conſentientibus veteribus libris. In ed. Ven. cum perperam Ἐπίκτητον legeretur, Ἐπικτήτῳ corrigere juſſit Wolf. quod lubens acciperem, ſi darent libri. τὸν περὶ τῆς τοῦ κακοῦ ὑποστάσεως. Corrupte & invitis libris noſtris ἀποστάσεως editum erat. ὃν μετ' ὀλίγον διδάσκει. Reſpicit Enchiridii caput XXXIV. ex Wolfii diſtributione, quod nobis eſt cap. XXVII. Cujus in capitis interpretatione eumdem locum *de exiſtentia & origine Mali* denuo tractavit
Simplicius. περὶ τῶν εἰς τὸ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς b
συμβαινόντων. Incommode εἰς σῶμα absque articulo ſcribunt Arg. Pa. & Pc. In τῶν ἐκτὸς conſentiunt cum edd. libri noſtri omnes. Wolfius τὰ ἐκτὸς corrigebat, quod & in Vha. & Vpa. adnotatum. Sed non ſolicitem equidem vulgatam ſcripturam. ὁποῖά ποτ' ἂν ᾖ. Perperam τοτ' pro ποτ' habet ed. Heinſ. operarum puto errore. τοσούτῳ μᾶλλον recte dedit Arg. & alius vetus codex in Vpc. Perperam τοσοῦτο edd. cum Pi. (neſcio an & Pb. & Pc.) τοσοῦτον Pa. ἀπαιδεύτως, *imperite*. Sic percommode Pa. Corrupte ἀπαιδεύτου ed. Ven. cum Pi. Ferri quidem utcumque poterat ἀπαίδευτοι, quod habent alii codd. cum ed. Heinſ. ſed ſic deſiderabatur tamen participium ὄντες, ut eſſet ἀπαίδευτοι ὄντες, quemadmodum voluerat Wolf. ἀκολουθεῖν recte Arg. & Pb. cum ed. Heinſ. Corrupte ἀκολούθου ed. Ven. & Pi. ἀκολεύθως Pa. quod per oſcitantiam librarii forma-

p. 99 b tum videtur ad ſimilitudinem ſuperioris vocis ἀπαιδεύτως, ſed ferri percommode poſſet, ſi adjiceretur γίνεσθαι, ut eſſet ἀκολούθως γίνεσθαι ταῖς ἡμετέραις ὀρέξεσι. κἂν βλαβερὰ τυγχάνῃ. τυγχάνει Arg. & Pa. ſed ſubjunctivum cum edd. tenent Pb. Pc. Pi. κἂν ὡς ἰατρεῖαι. Temere ὡς particula omiſſa in ed. Heinſ. quam quidem cum ed. Ven. agnoſcunt quinque noſtri codd. Mssti.

p. 100 a Sequitur *Continuatio Capitis* XIII. *ex distributione Wolfiana*, Νόσος σώματός ἐστιν — — — σὸν δέ οὔ. Quæ verba cum ſuperioribus, quemadmodum a Wolfio factum, ad unum Caput referuntur in ſolo cod. Pf. quod Caput in illo codice numero ή. id eſt VIII. diſtinguitur. In reliquis vero omnibus codicibus, quemadmodum in noſtra editione, ab eisdem verbis novum Caput inchoatur, quod nobis quidem eſt CAP. IX. in AA. vero & Arg. & Pe. numeratur κεφ. ι. id eſt, *Cap.* 10. In Pa. & Pd. κεφ. ιε. id eſt, *Cap.* 15. In cod. Arg. qui (ſicut Pc.) ſola initia Capitum Enchiridii exhibet, pro verbis Enchiridii hæc adponuntur, minio (ut ſolet) ſcripta, Νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ δόξα. In Pc. vero pergitur, προαιρέσεως δὲ οὔ. usque σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον.

b εἴπερ ὠφέλιμα ἦν, *quandoquidem utilia eſſent.* Nempe id ipſum in ſuperioribus docuit Simplicius, utilia homini eſſe ea, quæ vulgo *mala* habentur ad corpus noſtrum pertinentia, aut omnino extrinſecus
c nobis accidentia. ἀλλ' οὐχὶ κακόν. Prima vox temere omiſſa eſt in ed. Heinſ. καὶ χώλανσις. Sic Arg. Pb. & Pi. cum edd. καὶ χώλωσιν (ſic) Pa. & Pc. Et mox deinde, ἡ χώλανσις οὖν, iidem codd. Pa. & Pc. ἡ χώλωσις οὖν habent, & ſic ibi Pi. quoque in contextu, ſed χώλανσις inter lineas. Quæ varietas codicum Simplicianorum in hoc vocabulo præterierat me nuper, cum in Notis ad Enchirid. c. 9. p. 45. pro ſcripturâ χώλανσις Simplicii auctoritatem
p. 101 ſine exceptione invocarem. cf. infra ad p. 102. c. τὸ
a δὲ ἀγαθὸν &c. Nil mutant libri. Ego vero fere non dubito, ante οὐκ intercidiſſe voculam ὂν, & hoc modo ſcriptum oportuiſſe: τὸ δὲ ἀγ. καὶ τὸ κακὸν, ἐν

προαι-

προαιρέσει ὄν, οὐκ ἐμποδίζ. &c. quam ad ſententiam p. 101
etiam Wolfius vertit, *& quia bonum & malum in* a
voluntate ſitum. ὧν οὐδὲν ἡμεῖς ἐσμέν. Sic Arg. &
Pa. Alii cum editis, ὧν ἡμεῖς οὐδέν ἐσμεν.

Ἔνστασιν δὲ λύει. Libri cum ſcripti, tum editi, b
Ἔνστασιν γὰρ habent. Sed orationis connexio uti-
que δὲ particulam deſiderabat, quæ reſponderet illi
μὲν, in Οὕτω μὲν οὖν: conf. p. 100. b. quam adeo,
vel invitis libris omnibus, hic reponendam cenſui.
Intricata ſcripturæ compendia, cum in terminationi-
bus vocum, tum in minutis præſertim particulis,
conſtat perſæpe fraudi fuiſſe librariis. τὰ δὲ παρὰ c
φύσιν ἐκκλίνειν. Sic ſcribendum monuerat Wolf. cui
quod non paruerit Heinſius, mireris utique. Sane
manifeſte mendoſum fuit κατὰ φύσιν, quod hîc re-
petierunt vulgo; quamquam in eodem errore codi-
ces Pariſienſes verſantur. Codex Arg. quidem defe-
ctu laborat hoc loco, poſt τὸν νοσοῦντα ſic pergens,
τὰ μὲν κατὰ φύσιν ἐκκλίνειν, omiſſis mediis. Pote-
rat vero & alia ratione ſanari vulgata ſcriptura, τὰ
δὲ μὴ κατὰ φύσιν ἐκκλίνειν ſcribendo, quod ſuaſe-
rat vir doctus in Vha. & Vpa.

Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων. De *Diogene* p. 102
vel pueris nota res. De *Cratete* confer quæ ſupra di- a
xit Simplicius noſter, pag. 64. extr. & ſeq. De *Ze-
none*, Stoicorum patre, adponamus quæ Seneca me-
morat in libello de Tranq. Animi cap. 14. *Nuntia-
to naufragio, Zeno noſter, cum omnia ſua audiret
ſubmerſa: Iubet, inquit, me fortuna expeditius philo-
ſophari.* ἐφιλοσόφησαν haud dubie in plur. num.
fuit ſcribendum, ut Wolfius etiam monuit, cum præ-
ſertim duo alia ſequantur verba in plurali poſita.
Vulgo ἐφιλοσόφησε edd. & Mssti; in terminatione,
ut frequenter aliâs, errantibus librariis. In ed. Ven.
quidem, duplicato errore, ἐφιλοσόφισε ſcribitur. Ter-
minationem prorſus omiſit Pa. ſic ſcribens, ἐφιλοσό-
φη, nihil amplius. τὸν κατὰ φύσιν ἥκοντα τοῖς ἀν-
θρώποις βίον. προσήκοντα emendavit vir doctus in Vpc.
Poteras & ἀνήκοντα ſuſpicari. Sed non ſolicitandum
vulgatum. Vide Lexic. Polyb. in ἥκειν, & Diog.
Laërt. VII. 9. ὅτε τὴν ἄκραν. Sic correxi, quem-
admodum & *Wolf.* in ſuo exemplari fecit, monuit-

que

p. 102 que vir doctus in Vha. & Vpa. Perperam ὅτι edd.
a & Masti; qui quidem paulo poſt in ὅτι αὐτὸς conſen-
e tiunt omnes. Pro Χώλανσις rurſus χώλωσις habet Pa. ſic & Pi. in quo tamen χώλανσις inter lineas notatur. De cod. Pc. hoc loco compertum non habeo. οὕτως εἰσὶ δηκτικοὶ τῶν εὐμοίρων ψυχῶν οἱ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς λόγοι. Vulgo οὕτως εἰσὶ δεκτικοί, ubi monuit Wolfius: „Lego ὄντως, id eſt τῷ „ὄντι εἰσὶ δεικτικοί, *oſtendunt generoſos animos:* „aut δηκτικοί, a δάκνω, *mordent generoſos ani-* „*mos*, hoc eſt, τὸ κέντρον ἐγκαταλείπουσι. δεκτι„κοὶ non video quem ſenſum habeat, ſi converteris „*recipiunt, admittunt.*" Sane δεκτικοὶ nihil erat: nec multum promovebat δεικτικοί, quod quidem & in Arg. & in Pa. legitur, & ex aliis codd. in Vhab. & Vpabd. adnotatum eſt. οὕτως non erat cur ſolicitaret Wolfius: ſed δηκτικοὶ haud dubie verum putavi, quod idem fere valet ac paulo etiam majorem vim habet quam κινητικοί, *mordendi, commovendi vim habentes, & penitius intrandi in generoſos animos.* Vide Arriani Epiſtolam ad L. Gellium, Epicteti Disſertationibus præfixam; & confer quæ de Rufi ſermonibus ipſe Epictetus ait, Disſert. III. 23, 26.

AD CAPVT XIV.

p. 103 Nobis CAP. X. In Pf. Cap. IX. In AA. in
a Arg. & in Pc. Cap. XI. In Pa. & Pd. Cap. XVI. Definit Arg. in ἐπιστρέφων, Pc. vero in δύναμιν ἔχεις.

b ὑπὸ μὲν τῶν ἡδέων. Perperam vulgo omnes ὑπὲρ μὲν, quod haud cunctanter in ὑπὸ μὲν mutari debuit, quemadmodum etiam Wolfius monuit. προτίθεται. προστίθεται Pa. οὐκ ἀδύνατα προστακτόμεθα. Nil mutant libri. Suſpectum vero fuit poſtremum verbum viro docto in Vha. & Vpa. qui ὡς οἰόμεθα aut ὡς τακτόμεθα legendum conjectavit. Ego vero, ſi quid mutandum, ſuſpicatus eram προστακτόμενα ſcriptum oportuiſſe. Perſæpe jam iſtas præſertim terminationes verborum perperam in-
c ter ſe permutatas vidimus a librariis. ὅτι ὁ τὴν ψυχὴν ποιήσας;. Vulgo omnes nude ὅτι τὴν ψυχὴν ποιή-

ποιήσας: ubi Wolfius adnotavit, ſenſum & conſtru- p. 103
ctionem poſtulare videri ὅτι τὴν ψυχὴν ἐποίησεν ὁ a
θεὸς τὴν ἀνθρ. Immo vero conſtructio utique parti-
cipium ποιήσας poſtulabat: quare minori operâ ſana-
ri poſſe laborantem orationem putavi, articulum ὁ
poſt ὅτι inſerendo. δυνάμεις ἔδωκεν αὐτῇ πρὸς ἕκα-
στα, καθ' ἃς δυνήσεται &c. Corruptiſſime in ed.
Ven. legebatur καθ' ἑκάστη πρὸς ἃς, ubi Wolfius ad-
notavit: „Suſpicor legendum καθ' ἕκαστα, παρ' ἃς
„vel δι' ὧν." Heinſius edidit καθ' ἕκαστα, πρὸς ἃς
&c. quam ſcripturam tenent etiam codices noſtri om-
nes. At loco πρὸς ἃς omnino aut δι' ὧν aut καθ'
ἃς oportebat, *quibus*, vel *quarum ope*, &, quamquam
ferri καθ' ἕκαστα poterat, tamen multo commodi-
us erat πρὸς ἕκαστα, & convenientius cum eo
quod ſequitur, πρὸς μὲν τὰ ἡδέα &c. Itaque non
dubitavi, perperam a librariis permutatas eſſe ſedes
præpoſitionum; quarum quaque in ſuum locum re-
poſitâ, rite nunc procedit oratio. διαβαίνειν de-
fenderit fortaſſe aliquis, ut ſit quaſi *transire per vi-
tam, ævum transigere*: mihi vero pæne exploratum
videtur, ex διαμένειν corruptum eſſe; quæ verba
& alibi a librariis confuſa obſervavimus. Vide Ad-
not. ad Polyb. IV. 12, 11. Et nunc demum animad-
verto, eamdem prorſus cogitationem Wolfio olim oc-
curriſſe, cujus ad hunc locum hæc eſt adnotatio:
„Pro διαβαίνειν, malim διαμένειν: niſi forte placeat
„διαβαίνειν τὴν γένεσιν, *transire generationem*, & in-
„columis ad ſuam originem reverti." Idemque Wol-
fius in verſione etiam *permanere* poſuit.

ἐφ' ὧν κινεῖται μὲν. Recte ἐφ' ὧν, id eſt, *in* p. 104
quibus, dedit noſter codex Arg. quæ ſcriptura etiam a
in Pb. inter lineas adnotata. Perperam ὑφ' ὧν edd.
cum Pa. & aliis; ubi, corrigendum ἐφ' ὧν, ex con-
jectura jam monuerat Wolf. quemadmodum deinde
ἐπὶ δὲ τῶν τελέως πεπαιδ. legitur conſentientibus li-
bris. In κρατήσῃ τοῦ πάθους conſentiunt ſcripti;
nec aliud debebat ed. Ven. in qua mendoſe κρατείσῃ,
quod ſuâ auctoritate in κρατῇ mutavit Heinſ. τὸ πα-
θητικὸν. Perperam & invitis Msstis τὸ παθητὸν ed.
Ven. ὅπερ ἐν ἡμῖν παιδικὸν καθέστηκε. Vide p. 70.
b. ὑπ' ἐκείνων κινεῖσθαι. Perperam ἐπ' ἐκείνων ed. b
Ven.

p. 104 Ven. & codd. noſtri omnes. Correxit Heinſ. ex co-
b dicis Nanſiani puto præſcripto, in quo ὑπ' adnotatum erat, quemadmodum in Vhab. & in Vpac. ἐφ' ὧν ὁ λόγος προστάξει. Nil variant libri; & ferri ἐφ' ὧν ita poteſt, ut intelligas ἐφ' ὧν ὁ λόγος προστάξει δεῖν κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, *de quibus præcipit ratio, debere nos ab illis movere.* Sed vereor ut ſana ſit iſta ſcriptura: & aut ὑφ' ὧν legendum puto, nempe ὑφ' ὧν κινεῖσθαι προστάξει ὁ λόγος: aut, quod fortaſſe propius vero fuerit, nude ὧν προστάξει, ubi ὧν, ad ἐκείνων relatum, per vulgatiſſimum græci ſermonis idiotiſmum pro ἃ poſitum fuerit, *nonniſi ab iis moveri, quæ ratio præcipiet.* μερίζεται γὰρ τοῦτο, nempe τὸ φρονοῦν. μερίζεται conſtanter tenent libri omnes, quod vide an teneri poſſit hac notione, ut *dividitur* dicatur pro *diſſidens ſit* & *discors ſecum.* Parum certe promovere videtur μελείζεται, id eſt, *membratim diſſecatur*, quod Wolfio in mentem venerat, reſpicienti Homericum illud μελεϊστὶ ταμών. Quamquam eodem fere modo, nempe μελίζεται, primum ſcriptum fuerat in cod. Arg. quod ibi quidem ab eadem manu in μερίζεται mutatum eſt; ſed idem verbum μελίζεται ex docti viri conjectura etiam adnotatum in Vpc. διασπώμενον ὑπ' αὐτῶν. Rurſus h. l. perperam ἐπ' αὐτῶν legebatur in ed. Ven. ſed ὑπ' recte tenent ſcripti omnes. Mox corrupte ζῶον δὲ non ſolum Ven. ſed etiam Heinſiana editio: at in σῶον δὲ & noſtri codices omnes, & ii, e quibus Vhab. & Vpabcd. profecerunt, conſentiunt. ὑπερανέχον reſtitui ex ed. Ven. cum qua conſentiunt codd. Pa. Pc. Pi. eamdemque verbi formam tenent omnes p. 103. c. At ὑπερέχον hoc loco Heinſius ex cod. Nanſ. recepit, quod & in Vhab. & Vpb. adnotatum; & ſic hoc loco ſcribitur in Arg. & ſic etiam correctum in Pb. ubi quidem primum ὑπερ-
c ανέχον erat. γενικῶς. γεννικῶς in ſuo exemplari correxit Wolf. quod non erat neceſſe. Valet enim γενικῶς aut γεννικῶς idem atque γενναίως. Rectius vero utique γενναίως ſcriptum fuiſſet, ut Henr. Steph. monuit & Heſychii interpretes; ſed ferendum putavi vulgatum, in quod codd. noſtri ad unum omnes conſentiunt, quemadmodum conſtanter iidem γενητὸς pro γεννητὸς ſcribunt, ut ad p. 96. b. mo-

nui. Sic vero & apud Suidam legitur, Γενικῶς· γεν- p. 104
ναίως, ἰσχυρῶς. c

ἤδη πεπαιδευμ. Temere, & invitis vett. libris p. 105
omnibus, omiſſa eſt vox ἤδη in ed. Heinſ. οὐκέτι a
χρεία τὸν λυπούμενον καρτερεῖν. Sic quidem libri omnes; ſed vide, ne temere irrepſerit τὸν articulus: qui ſi recte habet, ſuſpicor equidem vocem λυπούμενον ex librarii alicujus lapſu huc irrepſiſſe, a Simplicio vero τὸν πεπαιδευμένον fuiſſe ſcriptum. οὐδὲ γὰρ λυπεῖται. γὰρ particulam inſerui auctoritate codicum Arg. & Pa. aliorumque qui laudantur in Vhab. & Vpabcd. Poſt ὁ τοιοῦτος vero vocem ἐνταῦθα adpoſui, quam commode dedit codex Pa. ſolus ille quidem. οὐ ἀποτυγχάνει ex conject. ſcripſi. Poſtulabat hoc analogia ejus quod ſequitur οὔτε ἐκκλίνει τι, ᾧ περιπίπτει. Vulgo quidem omnes οὐδ' ἀποτυγχάνει, nempe οὐδὲ temere ex ſuperiori oratione repetentes. εὑρήσεις αὐτῆς, φησὶν, ἀμυντήριον. Sic cod. Arg. niſi quod pro αὐτῆς corrupte αὐτὴν habet, ſicut & Pb. quod & in Vhab. & Vpabd. adnotatum, atque etiam in cod. Nanſ. fuiſſe videtur, unde Heinſius accepit, ſic edens, πρὸς δὲ λοιδορίαν, φησὶν, εὑρήσεις αὐτὴν ἀμυντήριον &c. Non vero magis probum videtur αὐτοῦ, quod eſt in ed. Ven. & in codd. Pa. & Pi. In Pc. eſt nudum αὐτ omiſſa vocis terminatione. In Vpc. ex Msto adfertur αὐτὰ, ſed ex conjectura docti viri corrigitur αὐτῆς, quemadmodum etiam Wolfius legendum monuerat. Cæterum placuit verborum ordo, quem tenuit noſter codex Arg. verbum φησὶν proxime ante ἀμυντήριον ponens, cum in aliis libris
ante εὑρήσεις eſſet locatum. φέρει ἡ λοιδορία. b
Abeſt verbum φέρει in edd. & Mſſtis. Sed, aut hoc ipſum, aut aliud ſimile, omnino adjiciendum eſſe, perſpecte Wolfius monuit, cui utique parendum exiſtimavi: nam verbum ποιεῖ, quod infra ſequitur, ob ea quæ interjecta ſunt, huc referri vix potuit. Nec tamen citra dubitationis ſignificationem adponendum verbum φέρει duxi. ἵνα οὖν μὴ μετὰ πάθους ἡμετέρου κατάγνωσις γένηται. Recte μετὰ πάθους ed. Heinſ. cum Mſſtis; κατὰ πάθους perperam ed. Ven. ἡμετέρου vero ex eadem ed. Ven. conſentientibus

ſcriptis

p. 105 b ſcriptis omnibus revocavi, cum præter rem in ἡμετέρα mutatum eſſet ab Heinſio, cui Wolfius præiverat. Si quid adhuc deſideraretur, ἡ καταγνωσις adjecto articulo ſcribi potuiſſet: ſed nec id admodum c neceſſarium. Ante ἐννοοῦντας inſerendum verbum δεῖ cenſuerat Wolfius: ſed fortaſſe ſatis fuerit, verbum χρὴ e ſuperioribus hic intelligere. ὅτι αὐτὸς ὁ βεβλαμμένος ἐστὶν. Vide Enchirid. cap. 42. Poſt ὠφελεῖσθαι πάντως, verbum ἐστὶ deſiderabat Wolf. ubi fortaſſe rurſus e ſuperioribus verbum χρὴ intelligere ſatis erat. Quod vero Simplicius ait, *e convicio, ſi falſo id in nos conjectum ſit, manifeſte fructum capere hominem ſapientiæ ſtudioſum;* haud ſuperfluum facturus erat, ſi, quo pacto id fieret, declaraſſet. Hoc, puto, dicere voluit, quod ea re patientia noſtra exerceatur firmeturque.

p. 106 a ῥυπαρωτέρων ſcripſi cum quinque noſtris codicibus. ῥυπαροτέρων edd. Mox κρατοῦντας recte ed. Heinſ. cum Arg. & Pb. κρατοῦντα ed. Ven. cum Pa. & Pi. κρατούντων Pa. τῶν ἄλλων παθῶν. Sic recte Mssti, ut edidit Heinſ. Corrupte τῶν ὄντων παθῶν ed. Ven. ἔσχατος λέγεται χιτὼν &c. Confer p. 277. bc. & Notas ad Epicteti Diſſert. I. 25, 21. Temere vero verba iſta διὰ καὶ ἔσχατος — — φιλοτιμία hoc loco prætermiſit Arg. ὑπὸ τῆς φαντασίας. Sic percommode quinque codices noſtri cum ed. Ven. Ex aliis Msstis ἀπὸ adnotatum eſt in Vhab. & Vpbcd. quod Heinſius, ſuo etiam in codice repertum, adoptavit. εὐθὺς κινεῖν. κινεῖσθαι ſuſpicatus eram, ſed in κινεῖν conſentiunt omnes. εὐθὺς caret Arg.

AD CAPVT XV.

c In noſtra edit. CAP. XI. In cod. Pf. cap. X. In AA. Arg. & Pe. cap. XII. In Pa. & Pd. cap. XVII. Deſinit Arg. in verbis ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα, Pe. vero in τὸ παιδίον.

τίνων τε καὶ ὅπως recte dedere quinque noſtri codices. Corrupte τίνων τὰ ὅπως ed. Ven. ubi τίνα καὶ ὅπως correxit Wolf. In Vhab. vero & Vpabc. ex aliis Msstis notatur τίνων δὲ καὶ: (perperam δὲ pro τε) quod cum etiam in cod. Nanſ. reperiſſet Heinſius, jungens

jungens cum hac ſcriptura emendationem. Wolfia- p. 106
nam, τίνα δὲ καὶ ὅπως edidit. Eſt autem τίνων, in c
quod conſentiunt libri, genitivus partitivus, ex uſu Græcorum. Mox προσπίπτουσι reſtitui ex ed. Ven. cui ſuffragantur codd. Pa. Pc. & Pi. Perperam περιπίπτουσι ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. Pb. & aliis in Vhab. & Vpbc. ἔστι δὲ τὰ ἐκτός. ἔστι p. 107
δὲ καὶ τὰ ἐκτὸς ſolus Arg. a

βεβαίως διακείμενον. βεβαίως περικείμενον habet b
idem cod. Arg. unde ſuſpicatus eram, debuiſſe eum fortaſſe μὴ βεβαίως περικειμένων, ſcil. ἡμῖν, *quæ non firmiter & certa conditione poſſidemus.* Sed in vulgatum conſentiunt cæteri libri omnes, cum quo convenire videntur quæ ſequuntur ἔσται δὲ πρόχειρον. ἔστι δὲ ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. ἔσται ſe malle profeſſus erat Wolf. idque recepit Heinſ. Sic vero etiam, niſi me fallunt meæ notulæ, ſcriptum eſt in Pa. ἐὰν, μὴ μέχρι τῶν ὀνομάτων ὡς ἐπ' ἀλλοτρίοις διακείμενοι, καὶ συνεθίζωμεν ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων *. ἐὰν & μὴ ſcripſi cum ed. Ven. & codd. Pb Pc. Pi. εἰ μὴ edidit Heinſius invitis libris omnibus. ἐὰν μὲν μέχρι habent Arg. & Pa. quod neſcio an & ipſum ferri potuerit, ſententiâ haud multum diverſâ, *ſi, poſtquam nomine tenus pro alienis habuerimus, adſueſaciamus nos etiam* &c. διακείμενοι ex conjecturâ correxi. διακείμεθα habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. pro quo διακεώμεθα in ſubjunct. legendum Wolfius cenſuit. Mihi vero veræ ſcripturæ veſtigia ſervaſſe codex Pa. viſus eſt, διακείμενα ſcribens, quod ex διακείμενοι corruptum putavi. In ſequentibus verbis, καὶ συνεθίζωμεν ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων nil variant libri, in eisdemque verbis (ad quæ miror nihil adnotaſſe Wolfium) periodum terminant, *puncto* poſt τούτων poſito. Ego vero, quid ſit illud μέχρι καὶ τούτων, aut quo referatur, fateor me nullo modo perſpicere potuiſſe. Nam, quod primum in mentem venerat, τούτων referri ad *hæc quæ in hoc capite Enchiridii præcipiuntur*, (quemadmodum διὰ τούτων, p. 100. b.) non faciebat id quidem ſatis. Denique mihi perſuaſi, defectam in fine eſſe orationem, quam ex his quæ ſequuntur *p.* 108. a. & p. 109. c. tali quodam modo

p. 107 ſupplendam ſuſpicatus ſum, μέχρι καὶ τοῦ ὡς περὶ
b ἀλλοτρίων ἐννοεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τούτων. id eſt, *ſi nos adjueſecerimus, ut de his cogitemus etiam tamquam de alienis, eaque non aliter, niſi ut aliena, curemus.* Wolfius contentus fuit, locum hunc in verſione his verbis expreſſiſſe, *ſed nos ad rem ipſam conſueſecerimus.* Loco hoc iterum iterumque expenſo, & cum eis quæ paulo poſt ſequuntur collato, venit mihi in opinionem, nihil fortaſſe in fine periodi deſiderari, ſed hoc dixiſſe Commentatorem noſtrum: *Erit autem illud in promtu, ſi nón quidem verbis tenus duntaxat pro alienis illa habuerimus, verumtamen etiam adſueſecerimus nos, ipſis quoque verbis aliena illa perhibere.* Quam in ſententiam græca verba tali quodam modo fuerint concipienda: ἔσται δὲ πρόχειρον, ἐὰν μὲν μὴ μέχρι τῶν ὀνομάτων μόνον ὡς ἐπ' ἀλλοτρίων διακείμενοι, (ſive διακείμεθα placeat, ſive διακεώμεθα,) καὶ συνεθίζωμεν δὲ (ſive καὶ συνεθίζωμεν μέντοι) ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τούτων.

λέγων χαῶσαι αὐτόν. In αὐτὸν cum editis conſentiunt ſcripti omnes, uno Pc. excepto, qui αὐτὸ habet; quemadmodum & Wolfius in ſuo exemplari ſua manu correxit, ad παιδίον ſcilicet referens, commode utique: ſed ferendum αὐτὸν putavi, conſtructione non ad literam, ut aiunt Grammatici, ſed ad ſenſum relatâ, intelligendo nempe τὸν παῖδα vel τὸν υἱόν. Et pari modo ſane paulo inferius ὃν δέδωκε rurſus conſtanter omnes tenent; ubi quidem pariter ὃ in ſuo libro Wolfius correxit. De verbo χαῶσαι quid facerem, diu incertus hæſeram. In eamdem ſcripturam cum editione Ven. conſentiunt codd. Arg. Pb. Pc. Pi. Ab his unus diſcedit Pa. χρῶσαι ſcribens, quod nihil utique promovebat. Quos cunctos deſerens Heinſius, ſuâ auctoritate χαλᾶσαι edidit. Iam quidem cum ex Enchiridii contextu, tum ex ipſius orationis connexione in Simplicii interpretatione, ſatis adparebat, aut verbum ἀπολέσαι, quo Epictetus uſus erat, aut aliquod in eamdem ſententiam ſcriptum h. l. oportuiſſe. At quum nec usquam me legere verbum χαῶσαι meminiſſem, nec vel in uberrimo Stephani theſauro vel in ullo ex veteribus Lexicographis veſtigium ejus ullum reperiſſem,

ſem, neque aliud occurreret verbum ad illius formam aliquatenus accedens, quod eam notionem, quam hic locus poſtulabat, haberet; in eo jam eram, ut, deſperatâ prorſus librorum ſcripturâ, ipſum ἀπολέσαι reſtituendum Simplicio cenſerem; quod etiam viro docto in Vpc. placuiſſe videram. Miratus eram tamen, quærebamque adhuc, quid eſſet quod Wolfius, qui nusquam aliâs verbum aliquod manifeſte corruptum absque notatione prætermiſiſſet, χαῶσαι iſtud & in Notis ſilentio præterierit, & in ſuo exemplo editionis Venetæ intactum prorſus reliquerit, contentus in verſione ſic expoſuiſſe, *eoque ſe privatum queritur;* quaſi haud dubie χαῶσαί τι vel χαοῦν τι denotaret *privari aliqua re.* Tandem id, quod quærebam, me docuit doctiſſimi Du Cange Gloſſarium; e quo intellexi, ipſum hoc verbum χαοῦν a ſequioris ætatis ſcriptoribus pro verbo ἀπολέσαι, *amittere, perdere,* uſurpari ſolitum; & quidem frequentatum præſertim fuiſſe a Niceta illo, cujus Hiſtoria Byzantina ab eodem noſtro Hieronymo Wolfio græce & latine edita eſt. Itaque addubitare quidem etiamnum licebat, idem-ne verbum eâdem notione jam Simplicii ætate fuerit in uſu, an, cum verbum a Simplicio olim hîc poſitum valde corruptum fuiſſet aut prorſus evanidum in vetuſto codice, unde noſtri fluxerunt, χαῶσαι hoc a librariis in illius locum fuerit poſitum. At dubitationi illi non debui tantum tribuere, ut idcirco verbum hoc rectâ ejiciendum & cum ἀπολέσαι permutandum ſtatuerem. p. 107 b

ὡς ἐπ' ἰδίῳ πρότερον. Particulam ὡς, quam ex Wolfii emendatione adjecit Heinſius, ignorant cum editione Ven. quinque noſtri codices, & quidem ἐπὶ ἰδίῳ (ſic) ſcribunt Arg. Pb. Pc. Pi. δυσχεραίνων ἐπ' αὐτῇ. Etiam hoc correxit Heinſius, præeunte eodem Wolfio & aliis viris doctis in Vha. & Vpac. Mendoſe ἐπ' αὐτὴν habet ed. Ven. cum Msstis noſtris, quæ ſcriptura ex duabus aliis imperite mixta videtur: nam aut ἐπ' αὐτῇ oportebat, aut nude αὐτήν. Dicitur enim & δυσχεραίνειν ἐπί τινι, & δυσχεραίνειν τι, qua poſteriori conſtructione utitur Noſter p. 18. a. πρὸς ἑαυτοὺς διατιθέασι. Perperam πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς Arg. τιθέασι ſimplici verbo ſcribit Pa.

p. 108 a Pa. *διατιθώμεθα* ex ed. Ven. reſtitui, cum qua faciunt codd. Pc. & Pi. Temere *διατεθώμεθα* ed. Heinſ. *διατιθέμεθα* Arg. Pa. & Pb. *οὐ γὰρ ῥαθυμεῖν προσήκει.* Vulgo *οὐχὶ ῥαθ. πρ.* Opportune *οὐ γὰρ* dedere codd. Pa. & Pc. quam ſcripturam adoptans, verba iſta parentheſeos ſignis cinxi. *πανδοχείου. πανδοκείου* h. l. ſcribunt Pa. Pb. Pc. Pi. ſed iidem omnes p. 109. c. in *πανδοχείου* conſentiunt, quod perinde eſt. Perperam vero, & invitis libris omnibus, in ed. Heinſ. & h. l. & p. 109. c. *περιόντες* pro *παριόντες* ſcribitur.
b *ἕως δ' ἂν παρῶσι. ἕως ἂν παρῶσι* ſolus Pa. Mox idem codex, pro *εὐχρηστίας*, perperam *εὐχαριστίας* habet; quæ vocabula & in Epicteti Disſertt. permutata a librariis vidimus. *ἕως ἂν διδῶται.* Sic ſcripſi cum Arg. Pb. & Pc. quorum duo priores quidem mendoſe *διδῶτε* habent, ſed id haud dubie ex illo corruptum. *διδῶτο* habent Pa. & Pi. quod ipſum in ed. Ven. in duas voces *διδῶ τὸ* imperite diviſum eſt. Hinc nude *διδῷ* omiſſâ voculâ *τὸ* ed. Heinſ. cum cod. Nanſ. & Vpc. *ὑπάρχῃ* ed. Heinſ. cum Arg. Pa. Pb. & Vpc. Mendoſe *ὑπάρχει* ed. Ven. *ὑπάρχοι* Pc. Pi. & Pb. inter lineas. *δεδόσθαι* bene edidit Heinſius, monitus a Wolfio. *διδόσθαι* ed. Ven. Arg. Pb. Pc. Pi. *διδῶσθαι* Pa. *τοῦ καὶ ἀφαιρουμένου.* Sic percommode quinque noſtri codices. Aberat *καὶ* in edd. ubi cur *τῷ ἀφαιρουμένῳ* maluerit Wolfius, haud ſatis adparet.

ἤθελον εἰ πυρετῷ. Nil variant libri. *εἰ* pro *ὅτι* accipe; de quo uſu paſſim monuere grammatici. *διὰ τί ὁ δοὺς μοι.* Suſpicabar *διότι ὁ δοὺς μοι.* Sed & iſtud ferendum, in quod conſentiunt libri. Ex eadem vero ſcriptura natus videtur error librariorum quorumdam, qui in ipſo Enchiridio *διὰ τί* (vel *διατί*) pro
c *διὰ τίνος* ſcripſerunt. *ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦδε ἀφείλετο. ἀφείλατο* h. l. ſcribunt cum ed. Ven. codices Arg. Pa. Pc. Pi. & Pb. inter lineas. (conf. Paraphr. Enchirid. cap. 14, 4. & ibi notata.) Sed iidem omnes libri paulo ante & paulo poſt in *ἀφείλετο* conſenti-
p. 109 a unt. *τὴν οἰκίαν* bene ed. Heinſ. cum Pc. & Pi. *τὴν οἰκείαν* ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb.

AD

AD CAPVT XVI. ET XVII.

Nobis eſt unum CAP. XII. In cod. Pf. jungi- p. 109 a
tur cum ſuperiori capite, quod numero XI. ibi di-
ſtinguitur. In AA. Arg. & Pe. eſt cap. XIII. In
Pa. & Pd. cap. XVIII. Deſinit Arg. in voce ἐπιλο-
γισμοὺς, Pc. vero in ἐὰν μὴ κολάσω τόν.

Εἰπὼν ὅτι οὕτω χρή. οὕτω cum in ed. Ven.
abeſſet, adjecit Heinſ. & habent noſtri Mſsti & Vhab.
& Vpabcd. Pro παριόντες rurſus mendoſe & invitis
libris περιόντες eſt in ed. Heinſ. Pro ἀκούει, ha-
bent ἀκούω quinque noſtri codices cum ed. Ven.
perincommode utique; quare lubens tenui iſtud, quod
ex Wolfii emendatione receperat Heinſius. conf. p.
150. extr. In διατροφὰς conſentiunt alii; διαστρο-
φὰς quidem, errore librariis ſolenni, ſcripſit Pa. ſed
nude τροφὰς unus Arg. qui tamen & ipſe p. 144. b.
διατροφὰς tenuit. πρὸς τοὺς ἔτι παιδευομένους. p. 110 a
Ex Mſto ſcripturam hanc adnotavit vir doctus in
Vpc. quam ex conjectura commendaverat Wolfius &
alius vir doctus in Vha. & Vpa. Sane ferri non pot-
erat τοὺς ἔτι πεπαιδευμένους, quod quidem cum edi-
tis tenent quinque noſtri Mſsti: & aut τοὺς οὐκέτι
πεπαιδευμ. oportebat, aut τοὺς ἔτι παιδευομένους;
ſed præſtabat hoc, quod recepi, quod ipſum eâdem
hac pag. bis occurrit conſentientibus codicibus no-
ſtris. μὲν vero poſt ἔτι adjicere, & δὲ poſt οὕτω,
quod Wolfius voluerat, nil erat neceſſe.

καὶ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. τῶν ἐξῆς commu-
ni conſenſu cum ed. Ven. habent codices omnes,
quod corruptum eſſe dubitari non poteſt. Perſpecte
Wolfius τῶν ἐκτὸς commendaverat, quod adoptavit
Heinſius: atque, ſic ſcripſiſſe h. l. Simplicium, cum
ex eis quæ ſequuntur, tum ex p. 107. extr. collatâ
cum p. 108. a. perſpicue intelligi videbatur. Sed
quoniam eâdem notione perinde & τῶν ἐκτὸς & τῶν
ἔξω dicere poterat, (vide Indic. Græc. Epict. in vo-
ce Ἔξω) præferendum hoc poſterius putavi, utpote
ad librorum ſcripturam propius accedens. Sic etiam
emendaverat vir doctus in Vpc. τὴν ἐν αὐτοῖς
ἀλογίαν. αὐτοῖς ex ed. Ven. revocavi, cui adſenti-
untur Pa. Pc. & Pi. τὴν ἐν αὑτοῖς edidit Heinſ. &

p. 110 ſic ſcriptum in Arg. & in Pb. ἐν ἑαυτοῖς maluiſſe
a videtur Wolfius, præter neceſſitatem. Sed quod τήν τε ἐν idem Wolfius commendavit, lubens illam particulam accepiſſem, ſi vel unus e libris noſtris dediſſet. παρασυρῶσι recte Arg. quemadmodum emendavit Wolf. & vir doctus in Vpc. pro παρασύρωσι, quod eſt in ed. Ven. & in Pa. De aliorum codicum ſcriptura non conſtat. παρασυρθῶσι edidit Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. ἀπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς τάξεως, *pro ſuo cujusque ordine*. Rurſus αὐτοῖς dedit ed. Ven. cum Pa. & Pi. αὑτοῖς ed. Heinſ. cum Arg. In Pb. uterque ſpiritus adeſt. In Pc. vox hæc
b cum aliis nonnullis prætermiſſa. συγγενῶς τε ἔχουσι πρὸς ταῦτα. Nil variant libri, niſi quod ἔχουσιν ſcriptum in Arg. Commode Wolfius ſuaſerat ὅτι συγγενῶς τε ἔχουσι. Commodius etiam alius vir doctus, συγγενῶς γὰρ ἔχουσι. Equidem συγγενῶς γὰρ (aut συγγενῶς τε γὰρ) ἔχουσαι malebam; ſed nil mutare auſus ſum, quia & ferri utcumque vulgata ſcriptura poterat, nec ſatis certa erat emendatio. Quod vero mox ſequebatur vulgo μήπω τῶν πηδαλίων — — ἐπιλαβόμεναι, quamquam conſentientes viderim libros, nullo modo ferendum putavi; ſane enim αἱ ἄλογοι ὀρέξεις *gubernaculum prehendere* numquam debent. Perſpecte hoc ipſum monuerat Wolfius: ſed quo pacto is ἐπιλαβομένῳ corrigere potuerit, intelligendo τῷ λόγῳ, von video. Mihi quidem haud dubie ἐπιλαβόμενον oportuiſſe viſum erat, quod ad præcedens αὐτὸν referretur.

τὸν παιδευόμενον μὴ ἀπορῆσαι. Rurſus perperam πεπαιδευμένον edebatur, ſed verum hic quidem dedere codices Arg. Pa. Pb. Pc. quod etiam ex conject. commendaverat Wolf. Ex ejusdem Wolfii emendatione ἀπορῆσαι ſcripſi, pro corrupto ἀποχωρῆσαι, quod erat editum conſentientibus Msstis, uno Pa. excepto, qui ἀποχωρεῖν dabat, unde & ἀπο-
c ρεῖν corrigi poterat. ἡ τοῦ παιδευομένου λιτότης. In παιδευομένου nunc recte conſentiunt libri omnes, ſcripti editique; ubi præter rem πεπαιδευμένου legendum ſuſpicati ſunt viri docti in Vha. & Vpac. εἰ δὲ μήτε πρὸς ταῦτα. Ni aliud orationis membrum interciderit, videtur utique aut μηδὲ, ne quidem, aut nude

μὴ

μὴ legendum. Sed in vulgatum conſentiunt libri. p. 111
προσδεήσεται reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus a
Msstis, excepto Arg. in quo eſt προσδεήσει. Teme-
re προσδεήσηται ed. Heinſ. σεαυτὸν σώζοντα. Men- b
doſum ζώσοντα, quod in ed. Ven. erat, fideliter re-
petiit Heinſ. & editor Londinenſis. τοῦτο ἂν ἦν
κάλλιον. Sic recte ed. Heinſ. conſentientibus Arg.
Pa. aliisque in Vhab. & Vpabcd. Corrupte τούτου
ἦν κάλλιον ed. Ven. ubi οὐδὲν τούτου ἦν κάλλιον cor-
rexit Wolf.

Οὕτως οὖν συντείνας τοῖς ἀκροτάτοις. *Sic igitur* c
ad ſumma excitans, ſive *intendens*. οὖν, cum in ed.
Ven. deſideraretur, ex cod. Nanſ. adjecit Heinſ. con-
ſentientibus noſtris & Vhab. & Vpabcd. συντείνας
reliqui tenent omnes; unus Pa. συγκρίνας in contex-
tu habet, ſed & ipſe in ora γρ΄. συντείνας. περιορᾷν
(εἰ ἀνάγκη) κακὸν γενόμενον. Perperam περιορᾷν
ἀνάγκη κακὸν γενομ. ed. Ven. cum Msstis; ubi abun-
dare ἀνάγκη viſum erat Wolfio & alii viro docto in
Vha. & Vpa. Commode vero Heinſius εἰ ἀνάγκη
correxit; quod tenui in parentheſi poſitum. Propius
autem fortaſſe ad verum acceſſerit ἂν ἀνάγκη, ubi,
quid ſit quod particulam extruſerit, in oculos incur-
rit. Pro περιορᾷν, in cod. Pa. διορᾷν ſcribitur, mani-
feſtâ quidem corruptelâ; ſed quæ ipſa ſuſpicionem
moveat, veterem ſcripturam talem fortaſſe fuiſſe καὶ
τὸν παῖδα δὲ περιορᾷν, ubi vim habuerit illa particu-
larum καὶ & δὲ cumulatio opportunam huic loco,
atque etiam, quin etiam. ἐν αὐτῇ τῇ χρήσει.
κρίσει habebant edd. ſcriptique noſtri omnes. Vbi
Wolfius adnotavit: „ἐν αὐτῇ τῇ κρίσει, *in ipſa judi-*
„*cio*. Non placet, ac ne συγκρίσει quidem. Quid
„vero ſi χρήσει?“ Et in verſione quidem idem
Wolf. συγκρίσει expreſſit, *in ipſa comparatione:* ego
vero χρήσει adoptare non dubitavi, *in ipſo uſu &
actione, in adplicatione præcepti ad ipſum vitæ uſum.*
Pari modo χρῆσιν in κρίσιν mutatum a librariis vi-
dimus p. 2. c. καὶ τῆς δυνάμεως &c. Wolfius aut
abundare particulam καὶ exiſtimaverat, aut indicio eſ-
ſe, prius membrum orationis ante καὶ intercidiſſe,
verbi cauſſâ, τῆς τε φύσεως τῶν πραγμάτων, quod
& in verſione expreſſit. At poteſt percommode καὶ

 pervul-

p. 112 pervulgatâ notione, *etiam*, *ſimul*, locum ſuum tueri.
a τοῦ ἐν τῇ τοῦ ἐλαίου &c. τὸ ἐν τῇ τοῦ ed. Ven. cum Mſstis. ubi Wolſius τοῦ τε ἐν τῇ τοῦ corrigebat. Ego, τε ut minus neceſſarium omittens, τοῦ utique adoptandum putavi, cum genitivum poſtularet verbum καταφρονήσει. Heinſius, τὸ tenens, temere dein articulum τῇ prætermiſit. οὔτε δι' ἐκείνων ἔτι προκόψαι. Perperam οὔτε δ' ἐκείνων ed. Ven. cum Pb. & Pi. ubi Wolſius οὔτ' ἐπ' ἐκείνων correxit, quod Heinſius adoptavit: non incommode id quidem, licet προκόπτειν non tam ἐπὶ τινὸς, quam ἐπὶ τινὶ, græce dicit ſoleat. Sed quoniam in δι' ἐκείνων meliores libri (Arg. Pa. Pc. aliusque in Vpc. laudatus) conſentiunt, recipere hoc debui. Nam, quemadmodum προκόπτειν τινι, & ἐν τινὶ, & ἐπί τινι dicitur; ſic & προκόπτειν διά τινος dici potuiſſe putavi, quamquam hujus conſtructionis aliud exemplum in promtu non habeo: ac poteſt ſaltem δι' ἐκείνων προκόπτειν idem valere ac προκόπτειν διὰ τὸ
b ἐν αὐτοῖς (vel δι' αὐτῶν) γυμνάσασθαι. οὐκ ἀσφαλὲς πρὸς τὸ σπάνιον παραβάλλεσθαι &c. Minus commode Wolſius verbum παραβάλλεσθαι *comparandi* notione accepit, quod ita nunc accipiendum erat, quemadmodum apud Polybium ſæpius obſervavimus, ut *audere* denotet, *contendere*, *congredi cum periculis*, & ſimilia. conf. infra, p. 130. a.

ὡς ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξάμενον. Corrupte olim ὡς τοὺς ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξαμένων ed. Ven. ubi τοὺς — — ἀρξαμένους legere juſſerat Wolf. quod & ex conject. commendatur in Vpa. & Vpc. atque ſic ſcriptum in Ms. Pi. incommode id quidem: ſed in ἀρξάμενον conſentiunt cæteri codd. omnes, Arg. Pa. Pb. Pc. & alii e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabd. Simul tamen articulum τοὺς in plurali tenent Pa. & Pc. quem cum ſingulari permutavit Heinſius, τὸν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρξάμενον edens. Recte vero articulus ille prorſus abeſt in Arg. & Pb. & ut delendus notatur in Vhb. & Vpbd. quos ſecu-
c tus ſum. γυμνασώμεθα in ſubjunct. dedere quinque noſtri codices cum ed. Ven. γυμνασόμεθα ed. Heinſ. quod & ipſum ferri quidem poterat, ſi libri dediſſent, ſed his invitis non erat obtrudendum. προ-

επινο-

ἐπινοεῖν γὰρ δεῖ, φησὶ, τῇ φαντασίᾳ. Pro δὴ, p. 112 c quod erat in editis, recte δεῖ dedere quinque noſtri codices. φησὶ bene correxit Heinſ. cum φασὶ haberet ed. Ven. conſentientibus Msstis; quod ferri h. l. nullo modo poterat, quoniam manifeſte referendum erat hoc verbum ad Epicteti præceptum, in Enchiridii contextu comprehenſum. Cæterum & aliâs perſæpe (in ipſo præſertim Enchiridio, & in Epicteti Disſertt.) pari modo confuſa φασὶ & φησὶ a librariis vidimus. προεπινοεῖν vero ego ex conject. recipiendum putavi, cum προσποιεῖν uno conſenſu darent ſcripti noſtri editique. Et προσποιεῖσθαι quidem pulcre noveram certâ quadam notione *fingere* ſonare; quem uſum ſpectans vir doctus in Vha. & Vpa. adnotavit hoc loco, videri ſibi προσποιοῦ pro προσποιεῖν legendum; nempe & verbum in paſſivo vel medio poſitum volens, & imperativum requirens, quoniam non δεῖ, ſed δὴ in ed. Ven. legebatur. At, ne id quidem ferri poſſe, intelliget quisquis conſideraverit, verbum προσποιεῖσθαι nonniſi ita pro *fingere* uſurpari, ut *fingere* idem ac *ſimulare* valeat, quod non erat hujus loci. Iſtam vero dictionem προσποιεῖν τῇ φαντασίᾳ, pro eo verbo, quod in Enchiridio hîc habemus, ἐνθυμεῖσθαι, nullo prorſus modo agnoſcere græci ſermonis uſus videbatur. Itaque, quemadmodum Stobæus, idem Epicteti præceptum, de quo hîc agitur, ex Enchiridio citans, pro ἐνθυμοῦ, quod eſt in Enchiridio, προεπινόει poſuit; (Serm. XIX. p. m. 167.) ſic, Simplicium προεπινοεῖν γὰρ δεῖ ſcripſiſſe, ſuſpicari licebat: quæ ſuſpicio tanto probabilior videri debuit, quo facilius librarii ex προεπινοεῖν in προσποιεῖν aberrare potuerunt. Cui accepit, quod mox conſentientibus libris noſtris omnibus apud eumdem noſtrum Simplicium ſequitur καὶ χρὴ προσεπινοεῖν, id eſt, *& oportet ſimul* (vel *inſuper*) *cogitare;* quod ipſum verbum προσεπινοεῖν haud obſcure ad præcedens verbum ἐπινοεῖν, *cogitare*, vel προεπινοεῖν, *ante-cogitare*, referebatur. Denique, uſum hoc loco eſſe Simplicium verbo cum πρὸ præpoſitione compoſito, inde etiam probabile fiebat, quod rurſus p. 113. c. ubi idem præceptum repetit, pro ſimplici verbo ἐνθυμεῖσθαι, quod eſt in Enchiridio, conſulto & ſignificanter compoſito verbo προενθυμεῖ-

p. 112 θυμεῖσθαι utitur, rurſusque προϋπογράφειν & προελπί-
c ζειν p. 114. a. Quæ rationum momenta quisquis in unum contulerit, de veritate noſtræ emendationis vix dubitaverit. Poſſem, quo magis etiam eadem firmaretur, provocare ad id quod in Vpc. adnotatum inveni; ubi verba iſta, quæ in ed. Ven. leguntur, προσποιεῖν γὰρ δή φασι, ſic corriguntur, προεπινοεῖν γὰρ δεῖν φησι, adjectâ notâ γρ'. quæ indicare ſolet, ex Msto libro ductam eſſe emendationem. At, ne quid disſimulem, quum tria correcta verba ſint, primum προεπινοεῖν, alterum δεῖν, (pro quo δεῖ, puto, ſcriptum oportebat) tertium φησί; vereor, ne nota illa γρ'. ad ſolum verbum δεῖ, quod & noſtri codices dabant, non ſimul ad reliquas duas emendationes pertineat: nec tamen injucundum fuit videre, in eamdem nobiscum cogitationem de emendando vulgato verbo προσποιεῖν incidiſſe doctum virum, qui illam emendationem propoſuiſſet. καὶ χρὴ προεπινοεῖν. Sic uno conſenſu dedere quinque noſtri codices, pro προεπινοεῖν quod erat editum. Eadem ſcri-
p. 113 ptura προσεπιν. adnotata in Vhb. & Vpb. μὴ οὕτω
a καλῶς αὐτῷ εἶναι * τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι. Vulgo absque defectus notâ ſcribuntur iſta; & cum editis conſentiunt ſcripti noſtri, niſi quod in Pa. plura deſint: ſic enim ille μὴ οὕτω καλῶς αὐτῷ τοὺς ἀρχομένους παιδεύεσθαι, omiſſis mediis. Male ſanam eſſe vulgatam ſcripturam videns Wolfius, expeditiſſimam propoſuit medicinam, ὥστε ἐμὲ ταραχθ. Mihi vero videbatur, verba nonnulla in eorum ſententiam, quæ ſunt in Enchiridio, intercidiſſe, ac fortaſſe ſic ſcripſiſſe Simplicium, ὥστε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι. Sic nimirum factum fuerit, ut a priori εἶναι ad alterum aberraverit fugitivus oculus librarii, cujus de exemplo error ille noſtros in codices propagatus eſt.

νήφειν ποιεῖ καὶ μεμνῆσθαι. Reſpicit illud Epicharmi, Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν &c. laudatum Polybio, XVIII. 23, 4. & XXXI. 21, 14. παρεσκευασμένον recte dedere Pb. Pc. Pi. παρασκευα-
b σμένον edd. cum Arg. & Pa. πιλεῖ (id eſt, comprimit, ſive obtundit) uno conſenſu cum ed. Ven. dant ſcripti omnes. Temere πολεῖ ed. Heinſ. ex codice Nanſia-

Nanſiano puto; nam pariter πολεῖ notatum eſt in p. 113
Vbb. & Vpb. τὴν σύγκρισιν τοῦ τε σώματος καὶ τοῦ b
πνευμ. Nil mutant libri; niſi quod corrupte & invitis Mſſtis ἐπὶ pro τὴν habet ed. Ven. *Temperamentum corporis & ſpiritus* vertit Wolf. non male. Similiter τὴν κρίσιν τῶν ἐκτὸς (*exteriorum corporis partium*) πρὸς τὰ ἐντὸς dixit infra, p. 138. c. ubi commode idem Wolf. *temperiem & proportionem* vertit. Vicino vocabulo, τὸ σύγκριμα, *conſtitutionem & naturam* hominis, quatenus variis ex partibus *mixta* eſt, dixit M. Antonin. VII. 67. καὶ ταῦτα, *quamvis*, vel *quantumvis*, ut recte vertit Wolf. Pro ἔπεσθαι, corrupte ἔσεσθαι habet unus Pa.

Ad μετὰ τὸ γενέσθαι intellige τὴν μείωσιν, ut c
monuit Wolf. Referenda autem illa verba ad ἐπιλέγειν. Sic p. 114. b. ait, ἀλλ' ἀρκεῖ γενομένου ἐπιλέγειν, *ſed ſatis eſt, ſi, poſtquam id accidit, dicas tecum ipſe.* προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεται. In παραγίνεται & h. l. & pag. 114. a. libri conſentiunt omnes, & potuit quidem ita ſcribere Simplicius, quamvis Epictetus in Enchiridio aut περιγίνεται aut nude γίνεται poſuiſſe videatur; (Vide Var. lect. ad Enchir. cap. 12, 2. & Heyn. ad eumdem locum.) at ſupra p. 41. a. iidem libri omnes in περιγιν. conſentiebant; &, quod alibi (verbi cauſſa p. 115. a.) iidem omnes rurſus παρὰ pro περὶ habent, id ſane non Simplicio auctori tribui debet, ſed librariorum errore commiſſum eſt: quare & h. l. eorumdem librariorum culpâ idem peccatum potuit committi. Poſt προενθυμεῖσθαι, verbum δεῖ, temere ab Heinſio omiſſum, adjeci librorum omnium veterum fide cum ed. Ven. conſentientium. Pro προενθυμ. vero perperam προθυμ. habent Arg. & Pb. καλοῦντος τὸν οἰκέτην. Exſpectaſſes καλοῦντα in accuſ. Sed in καλοῦντος conſentiunt libri: & ſolent græci genitivis abſolute poſitis quovis fere modo uti; & hoc loco vitanda erat ambiguitas, cum ſequeretur τὸν οἰκέτην in accuſativo. ὅτι οὐ πάντως. Sic edd. cum Mſſtis: ubi Wolfius ὅτι ἢ πάντως οὐχ ὑπακ. maluerat, commode id quidem; ſed & ferri vulgatum poterat. In uno Arg. pro οὐ πάντως corrupte οὕτως ſcriptum video.

p. 114 a καλῶς ἔχοι ἄν, ὡς ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτέρων προστεταγμένων ἀκούειν. Corrupte καλῶς ἔχων ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτ. προστεταγμ. ἀκ. ed. Ven. ubi Wolfius emendabat καλῶς ἔχον ἐπ' ἀμφ. τὸ τῶν προστεταγμένων ὑπακούειν, cui tamen emendationi & ipſum ſe diffidere ſignificavit. Cum ed. Ven. conſentiunt ſcripti libri omnes, niſi quod poſt ἔχων particulam ὡς inſerant; quam adſciſcens Heinſius ſic edidit, καλῶς οὖν ἔχον, ὡς ἐπ' ἀμφοῖν ἀμφοτ. προστετ. ἀκούειν. At οὖν nec libri agnoſcunt; nec, quid hoc loco promoveat, video; nec ἔχον commodum erat, quia ſic tota periodus verbo finito carebat. Ego vero, ἔχων, quod eſt in libris, in ἔχοι ἄν mutato, & commode fluere orationem putavi, & eam exſiſtere ſententiam, quam haud dubie in animo habuerat Simplicius. Verborum ſeriem naturalem hanc intellige: καλῶς ἔχοι ἄν, ἀκούειν ἀμφοτέρων ὡς ἐπ' ἀμφοῖν προστεταγμένων, *recte factum fuerit, ſi utrumque ita intelligamus quaſi de utroque fuiſſet præceptum*, id eſt, *ſi utrumque ita intelligamus, quaſi ad utrumque præceptum pertineret.* Pari modo verbum ἀκούειν cum aliâs uſurpat noſter, tum p. 189.
b c. & 280. b. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν μικρ. Exſpectabam ὅτι καί; ſed in καὶ ὅτι conſentiunt omnes: ubi, ſi recte poſita eſt καὶ particula, referri huc e ſuperioribus verbum ἐνόμισε debebit, ut intelligatur καὶ ἐνό-
c μισεν ὅτι &c. νοῦν ἔχων. Perperam νοῦν aberat in ed. Ven. ubi ἑκὼν ἔχων emendaverat Wolf. ſed in νοῦν conſentiunt ſcripti omnes cum ed. Heinſ. τοῦ ἀδιαφόρως προΐεσθαι. Sic correxi ex Wolfii conject. pro τοῦ ἀδιαφόρου, quod habebant edd. cum Msstis. In uno Arg. magis etiam corrupte τοῦ διαφόρου ſcriptum. Eamdem vocem ἀδιαφόρως Polybio olim reſtituimus, XXVI. 2, 9. ubi ἀδιαφόρως ἔχειν idem valet ac ἀδιαφορεῖν, *perinde habere, rem pro indifferente habere, nil curare.*

AD CAPUT XVIII.

p. 115 a Nobis CAP. XIII. In Pf. cap. xi. In AA. Arg. & Pe. cap. xiv. In Pa. & Pd. cap. xix. Totam priorem particulam, usque ἠλίθιος habent Arg. & Pi.

Πολλοὶ περὶ τὰ ἐκτὸς σπουδάζομεν. Suſpicatus p. 115
eram Οἱ πολλοὶ, *Nos vulgares homines.* Sed arti- a
culum ignorant libri; quo carere etiam poſſumus. Perperam vero παρὰ edd. & Mssti: quod haud dubie in περὶ fuit mutandum, quemadmodum etiam correctum in Vpc. Alibi recte in σπουδάζειν περί τι conſentiunt omnes, ut p. 6. extr. & ſq. p. 118. b. Conf. ſupra ad p. 113. c. ὄντως recte ed. Heinſ. b
ut correxit Wolf. Et ſic Arg. & alii. Perperam οὕτως ed. Ven. πάντως Ms. Pa. ἀποληφθῆναι correxi, præeunte Arg. Perperam alii ἀπολειφθῆναι cum edd. quæ verba & alibi frequenter confuſa a librariis vidimus. ἀποβλέποντα recte ed. Heinſ. & ſic (ni fallor) habet Pa. ac forſan & alii. Perperam ἀποβλέποντες ed. Ven. cum Arg. At deinde in ἑπόμενον, c
quemadmodum & paulo ante, & paulo poſt, in ἑαυτὸν conſentiunt omnes.

Μηδὲν βούλου δοκεῖν &c. Eſt *Continuatio ejusdem Capitis* XVIII. ex diſtributione Wolfiana, & capitis XIII. noſtræ editionis. Et ad ſuperius caput refertur pariter hoc ſegmentum in codd. Pe. & Pf. & in AA. id eſt in Argentinenſi, ubi initio voluminis integrum Enchiridion continuo tenore exhibetur. Sed ſeparatur a ſuperioribus in Codicibus Simplicianis, & in Pa. Pd. & Pg. Numeraturque in cod. Arg. cap. xv. in Pa. vero & Pd. cap. xx. Deſinit Arg. in verbis κἂν δόξῃς τις εἶναι. Pc. vero in ἴσθι γάρ.

Πολὺς λόγος ἐστι. Πολὺς ὁ λόγος ed. Ven. cum p. 116
Pi. quod probum foret, ſi λόγον nunc *ſermonem* de- a
notaret. At commodius articulum alii cum ed. Heinſ. hoc loco omittunt, ubi dictio illa, πολὺς λόγος ἐστὶν αὐτῷ ποιεῖν τοῦτο, denotat *vehementer in eo elaborat ut hoc efficiat*, quemadmodum recte Wolfius interpretatus eſt. Simili ratione Arrianus in Epiſt. ad L. Gellium dixit, ἐμοί γε οὐ πολὺς λόγος, Ἐπικτήτῳ δ' οὐδ' ὀλίγος, *equidem parum curo, Epictetus vero ne parum quidem.* ἡ τῶν ἐκτὸς ἐπιμέλεια. Temere & invitis libris articulus omiſſus eſt in ed. Heinſ. ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ ἐκτός. Poteſt ferri ἔχειν, pro κατέχειν dictum, *tenere*, *adhærentem tenere rebus externis.* Sed vereor, ne ἕλκειν ſcri-

ptum

p. 117 ικος & ικον pro ις & ιν perperam acciperent. In
c eamdem vero cogitationem incidiſſe virum doctum vidi, cujus notulæ exhibentur in Vha. & Vpa. ubi ad καταφρόνησιν notatur „forte καταφρονητικόν."

τῷ παιδευομένῳ. Rurſus perperam, & invitis quinque noſtris libris, τῷ πεπαιδευμένῳ erat in edd. εἰ μέλλοι. Sic ed. Ven. cum Msstis. Temere εἰ μέλλοις ed. Heinſ.

AD CAPVT XIX.

p. 118 Nobis CAP. XIV. ſect. 1. In Pf. Cap. XII.
a In AA. & Pe. cap. XV. In Arg. cap. XVI. In Pa. & Pd. cap. XXI. Deſinit Arg. in verbis τὰ γὰρ μὴ, & in eisdem Pc.

b In τὰ σαθρὰ nil mutant libri; ubi καὶ σαθρὰ malebat Wolf. Βουλομ. οὖν ἀποτρέψαι. Prætuli hoc, quod dedere Arg. & Pb. conf. p. 122. b. Cæ-
c teri h. l. ἀποστρέψαι cum edd. τὸ πάντως περιποιεῖσθαι. Abeſſe articulum malueram, quem tenaciter ſervant omnes. ἑαυτοῖς δυνάμεθα περιποιεῖν. Sic recte ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. (In Pa. perperam omiſſa tota phraſis, ὧν γὰρ — — δυναμ. περιποιεῖν.) περιποιεῖσθαι tamquam ex aliis Msstis ductum citatur in Vhab. & Vpabcd. & ſic edidit Heinſ. ex codice Nanſiano; neſciens ſcilicet, verbum medium nude poſitum idem valere ac verbum activum cum pronomine reciproco, & vice verſa, adeoque περιποιεῖν ἑαυτοῖς idem valere ac nudum περιποιεῖσθαι. Nec vero mirum videri debet, ſi librarii nonnulli, cum paulo ſuperius περιποιεῖσθαι ſcriptum vidiſſent, eamdem verbi formam temere h. l. repetie-
p. 119 runt. Quid ſit vero, quod continuo deinde rurſus
a τὸ περιποιεῖσθαι ἡμῖν idem Heinſius ediderit, id quidem prorſus nulla ratione adſequor. Nam ibi in τὸ δοῦναι ἡμῖν conſentiunt cum ed. Ven. quinque noſtri codices, neque varietatis quidquam in Vhab. aut Vpabcd. adnotatum; &, ſi vel maxime aliud verbum deſiderabas, περιποιεῖσθαι in medio minime ferri hoc loco poterat, ſed περιποιεῖν in activo oportebat, quod idem ac δοῦναι valebat. conf. mox cap. 20. & p. 120. a. c. ὅταν ἐπέλθῃ. Tenui hoc, ab Heinſio

ſio ſic editum, quemadmodum grammática ratio, & p. 119
conſtans politiorum ſcriptorum uſus poſtulabat. At a
reſtituendum tamen fortaſſe ſuum Simplicio fuerat,
qui ὅτε ἐπέλθῃ ſcripſiſſe videtur. Certe in hoc con-
ſentiunt cum ed. Ven. codices noſtri ad unum om-
nes; nec diverſum quid adnotatum in Vhab. aut Vp-
abcd. Parique ratione non ſolum εἰ particulam, con-
tra aliorum uſum, cum conjunctivo a Simplicio no-
ſtro conſtrui ſolitam vidimus p. 55. b. (ubi Notam
vide) verum etiam probabile eſſe docuimus, ipſam
particulam ὅτε pariter cum ſubjunctivo ab eodem fu-
iſſe conſtructam p. 63. c. niſi ibi ὅτε εἴη, & hîc ὅτε
ἐπέλθοι in optativo fuerit legendum.

ὁ τὸν οἰκέτην ἀπαιτῶν. Wolfium ſecutus
ſum, ſic corrigere jubentem, cum mendoſe ὅταν
οἰκέτην ἀπαιτῶν habuiſſet ed. Ven. conſentientibus
Msstis. Alia ratio Heinſio placuit, qui ὅστις οἰκέ-
την ἀπαιτεῖ ſuâ auctoritate edidit. τὴν κατὰ τὸ b
ἄλογον τὸ ἑαυτῆς ζῶσαν ψυχὴν (ὅπερ ἐστὶ κακία
ψυχῆς) μὴ πλημμελῶς ἐνεργεῖν, καὶ μὴ τὰς &c.
Sic ſcripſi ex quinque codicum noſtrorum conſenſu,
niſi quod μὴ ante πλημμελῶς ex conjecturâ adjeci,
& verba ὅπερ ἐστὶ κακία ψυχῆς in parentheſi poſui.
In ὅπερ conſentit ed. Ven. ſed pro κακία ψυχῆς per-
peram illa κακίας ψυχῆς habet, quod & Wolfius &
Heinſius & viri docti in Vhab. & Vpabcd. intactum
reliquerunt. Cæterum, cum μὴ ante πλημμελῶς
abeſſet, Wolfius ſic emendabat, εἴπερ ἐστὶ κακίας
ψυχῆς πλημμελῶς ἐνεργεῖν, quæ verba jungenda ille
cenſuit, & cum in ſuo exemplari editionis Venetæ,
tum in latina verſione, parentheſeos ſignis incluſit;
(*ſiquidem animi vitium eſt, perperam agere*) tum
vero, pro καὶ μὴ τὰς, inverſo ordine μὴ καὶ τὰς
legebat. Cui, quod ad priorem emendationis partem,
morem gerens Heinſius ſic edidit: τὴν — — ζῶσαν
ψυχὴν, εἴπερ ἐστὶ κακίας ψυχῆς πλημμελῶς ἐνεργεῖν,
καὶ μὴ τὰς &c. parum utique commode. Mihi, ut
expeditiſſima, ſic certiſſima ratio medendi laboranti
loco ea viſa eſt, quam ſecutus ſum; quam eamdem,
quod ad inſerendam quidem μὴ particulam adtinet,
viro etiam docto in Vha. & Vpa. probatam fuiſſe vi-
deo. ἀποτυγχάνοντα λυπεῖν. Perperam ἀποτυγχάνον

p. 119 ed. Ven. τὴν ἑαυτῶν σπουδὴν. Temere vocem ἑαυ-
c τῶν prætermiſit Heinſ.

AD CAPVT XX.

Nobis eſt *ſect.* 2. CAP. XIV. Et pariter cum ſuperiori capite jungitur in AA. in Pe. & in Pf. Separatim exhibetur cum in aliis codicibus Simplicianis, tum in Arg. ſed in hoc quidem proprio numero non diſtinguitur. In Pa. vero & Pd. numeratur cap. XXII. Deſinit Arg. in verbis τῶν ὑπ' ἐκείνου: Pc. vero in ἢ ἀφελέσθαι.

p. 120 καὶ ὧν ὀρέγεται. Merito ſic correxit Heinſius,
b præeuntibus Wolf. & viris doctis in Vba. & Vpac. Perperam ὀρέγεσθαι ſcripſere librarii noſtri omnes, a ſequentibus infinitivis in errorem inducti. ἵνα μὴ ἐπαγάγῃ. ἵνα μὴ ἐπαναγκῃ Pa. quod ex ἐπενέγκῃ (ab ἐπιφέρω) corruptum videri poterat. Sed in vulgata,
c quam tenent alii omnes, adquieſcendum. ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ἐκεῖνα. Sic recte ed. Ven. cum uno e noſtris Pb. Cæteri omnes corrupte ἐστιν ἐπέκεινα. ἵνα ἐκκλίνωμεν τὰ φευκτὰ. Poteras καὶ ἵνα ſuſpicari; ſed copulam libri omnes ignorant, nullo ſane incommodo.

p. 121 τὸν λόγον κινήσασα, *rationem movens.* An
a νικήσασα, *ſuperans?* Si verum vulgatum, quod mutare quidem non auſim, erit κινήσασα *loco movens, de ſtatu dejiciens.* τοὺς κατ' αὐτὸν οὐσιωμένους. αὐτὸν omnino fuit corrigendum, (nempe τὸν λόγον,) & ſic primum fuiſſe videtur in Arg. dein in αὐτὴν mutatum, quod inepte habent cæteri ſcripti cum editis, quaſi diceret, *hominis eſſentiam* ἐν τῇ ἀλόγῳ ὀρέξει *ineſſe*; quem toties inculcat κατὰ τὴν λογικὴν ψυχὴν οὐσιωμένον. vide p. 2. b. 4. b. 5. a. 14. c. &c. Miratus eram, perſpicaciſſimo Wolfio non notatum id mendum: ſed ille quidem, quamquam græca intacta reliquit, in verſione tamen perſpecte diſerteque verum expreſſit, *nobis ipſis, quorum natura pendet a ratione.* σὺν ἐκείνῳ δουλεύει. Vno verbo συνδουλεύει Pa. omiſſa voce ἐκείνῳ. Cæteri re-
b cte vulgatum tenent. ταῖς ἀκολάστοις καὶ ἀδίκοις καὶ ἀλλοκότοις προστάξεσι. Corrupte τοῖς ἀκο-

λάστων

λάστων καὶ ἀδίκοις ed. Ven. cum Pb. Pc. Pi. ubi ἀκο- p. 121
λάστοις correxit Wolfius, τοῖς intactum ſinens; & b
ſic ἐν τοῖς ὕπνοις τοῖς ἀκολάστοις edidit Heinſ.
at manifeſte ταῖς oportebat, ad προστάξεσι referendum ſimul cum duobus ſequentibus adjectivis. τοῖς ἀκολάστων ἀδίκοις habet Pa. omiſſa καὶ copula; τῶν ἀκολάστων καὶ ἀδίκοις καὶ ἀλλοκόταις Arg. In ἀλλοκότοις, quod ad terminationem adtinet, cæteri libri cum editis recte conſentiunt: mendoſe vero ἀλοκ. ſimplici λ ſcripſit Pa. cum ed. Ven. τούτων δεσποτῶν. τούτων τῶν δεσποτῶν malebam. ὅταν αὐτοῖς ὑποταγῶμεν. Perperam ἀποταγῶμεν ed. Ven. & Mss. Arg. neſcio an & alii. Deſiderabam ἅπαξ ὑποταγῶμεν, e quo fortaſſe iſtud imperite contractum eſt. πρὸς τὸ τυχεῖν ἢ ἐκκλίνειν ὧν — — κελεύουσι. Si ad ſolum verbum ἐκκλίνειν referretur relativum pronomen, ἃ oportebat, quia ἐκκλίνειν cum accuſativo conſtruitur, quemadmodum ἐκκλίνειν τὰ φευκτὰ ait p. 120. extr. cf. p. 215. b. c. Sed ſimul & quidem primo loco ad τυχεῖν refertur id pronomen; & conſtructio ſic accipienda, ὧν τυχεῖν ἢ ἐκκλίνειν κελεύουσι.

AD CAPVT XXI.

Nobis CAP. XV. In Pf. cap. XIII. In AA. & Pe. cap. XVI. In Arg. cap. XVII. In Pa. & Pd. cap. XXIII. Deſinit Arg. in ἐκτείνας τὴν χεῖρα: Pe. vero in ἐκτείνας τήν.

καὶ τέκνα, καὶ ἀρχήν. καὶ τὰ τέκνα edd. Ar- p. 122
ticulum recte ignorant Arg. & Pa. Ante iſta verba b
Wolfius in verſione *uxorem* nominavit; ac facile credas ſic ſcripſiſſe Simplicium, γυναῖκα καὶ τέκνα: in Enchiridio quidem *uxor* poſt *liberos* nominatur. At γυναῖκα in græcis Simplicii verbis non magis agnoſcunt ſcripti noſtri libri, quam editi. ἀφαιροῖτο ſcripſi cum Arg. Pb. Pc. Pi. Perperam ἀφαιρεῖτο edd. & Pa. quod ex ἀφαιρεῖται corruptum videri poterat. μὴ κάτεχε ed. Heinſ. cum Arg. Pb. & Vhab. & Vpcd. ex Mſto; recte: nam imperativum poſtulabat *id quod ſequitur*, μὴ βιάζου [illegible] μηδὲ δυσχέραινε. μὴ κατέχειν ed. Ven. [illegible]

p. 122 c Pi. πρὸς αὐτοῖς ὅλος· γίνου. ὅλος correxi cum Wolf. & Vpton. ad Enchir. cap. 15. Vulgo ὅλως edd. & Mssti. conf. ad p. 4. b. & p. 126. a. τὴν ἑαυτοῦ ed. Ven. cum Msstis. Id præter neceſſitatem in τὴν σαυτοῦ mutavit Heinſ. quod ille fortaſſe in cod. Nanſ. adnotatum invenerat, adnotavitque alius vir doctus in Vpa. τεταγμένως, ut ex conject. legebat Wolf. ſic dedere Arg. & Pa. Perperam τεταμένως edd. καὶ μετέχοντος ἑκάστου τῶν ἀπονεμομένων. Nil mutant libri, niſi quod μετέχοντα habet Pa. Suſpicabar μετεχόντων, jungendum cum συναγομένων, ut ἑκάστου τῶν ἀπονεμ. regeretur a μετεχόντων, *qui participant de omnibus quæ ab illo adpoſita ſunt.* Sed nihil incommodi habet vulgatum μετέχοντος ἑκάστου, *quorum quisque ſuam partem capit*, τῶν ἀπονεμομένων ὑπ' αὐτοῦ, *eorum quæ ab illo adponuntur & distribuuntur*, προσφόρως ταῖς οἰκείαις ὀρέξεσι, (nempe, *capit quisque ſuam partem*) *congruenter ſuo adpetitui.*

p. 123 b Κράτης. Sic Pa, Pc. & Pi. cum edd. Σωκράτης Arg. & Pb. quæ ſcriptura & in Vhab. & Vpabd. adnotata. Sed *Cratetem* præſertim ſæpius aliâs, eodem reſpectu, cum Diogene nominat Simplicius. vide p. 50. b. p. 102. a. 112. b. &c. conf. p. 64. c. ἀπόστηθι, φησί. Sic uno conſenſu Mssti Arg. Pa. Pb. Pc. itemque Vhab. & Vpac. φησὶ abeſt in ed. Ven. & Ms. Pi. Neſcio quo auctore ἀπόστηθι, ἔφη, edidit Heinſ. ὑπ' αὐτὸν θερμαινόμενος. Sic recte Arg. Pa. Pb. Pc. itemque Vhab. & Vpab. Corrupte ἐπ' αὐτὸν ed. Ven. & Pi. Minus feliciter ὑπ' αὐτοῦ emendabat Wolf. & vir doctus in Vpc. Suâ auctoritate αὐτὸν θερμαινόμενος edidit Heinſ. ὑπὸ τὸν ἥλιον eſt *ſub ſole, in ſole.* καὶ τὸν Διογένην γενέσθαι. Sic correxi, cum κατὰ Διογένην mendoſe daret Arg. & κατὰ τὸν Διογένην ed. Ven. Pa. Pb. Pc. Pi. Satis quidem etiam fuerat καὶ Διογένην absque articulo. τὸν Διογένην absque καὶ vel κατὰ edidit Heinſ.

c ἡ δὲ ἐξαίρεσις αὐτῶν &c. Verborum iſtorum vim & ſententiam non ſatis perſpicio; nec, eſſe ſana atque integra omnia, præſtare auſim. Nihil vero mutant libri noſtri. Latine iſta reddidi, quam commodiſſime potui. τὸ κυρίως ἄρχον. Deſunt duæ voces τὸ κυ-

ρίως

ρίως in Arg. ὑπεριδόντες τούτων. Corrupte τοῦ- p. 123
του ed. Ven. cum Msstis; ubi vel τούτων vel ταῦτα c
legendum monuerat Wolf. quorum id, quod & minus] probum per ſe erat, & magis a librorum ſcriptura recedebat, ταῦτα, adoptavit Heinſ. quod & in Vha. & Vpa. commendatur; ego haud cunctanter τούτων correxi, quod & viro docto in Vpc. probatum video. θεῖοί τε ἦσαν. Temere τε particula p. 124
omiſſa erat in ed. Heinſ. τὰ ἐν αὐτοῖς. Sic edd. a
cum Arg. & Pa. in contextu, & Pi. ἐν ἑαυτοῖς Pa. inter lineas, & Pb. quod & debuerat Pc. in quo mendoſe quidem ἐν ἑαυτῆς. πάντων ἀκρότατον. Placuit hoc, quod dedere Arg. & Pb. quod & ex aliis codd. laudatur in Vhb. & Vpbc. idque ipſum haud dubie etiam debuerant Vha. & Vpa. in quibus ἀκρότατος. Ferri quidem etiam poterat ἀκρότης, quod eſt in edd. & in Pa. ſed poteſt etiam hoc ex illo decurtatum eſſe a librariis, compendium ſcripturæ in fine vocis parum adſequentibus. In Pc. etiam nunc compendioſe ἀκρό ſcribitur, littera τ in fine ſuperne adpoſita, terminatione vocis prorſus omiſſa.

AD CAPVT XXII.

Nobis CAP. XVI. In Pf. cap. XIV. In AA. & b
Pe. cap. XVII. In Arg. cap. XVIII. In Pa. & Pd. cap. XXIV. Deſinit Arg. in verbis ἀποδημοῦντος τέκνου: Pc. vero in πρόσεχε μή σε.

ἐπιδεικτικὸν reſtitui ex ed. Ven. conſentien- c
tibus Msstis; quod præter rem Wolfius in ἐπιδεκτικὸν mutandum cenſuit, & *avide arripere* interpretatus eſt: cui temere morem geſſit Heinſius, ipſum ἐπιδεκτικὸν in contextu ponens. Eſt ἐπιδεικτικὸς, *ad oſtentationem comparatus:* &, cum de homine agitur, *glorioſum* haud abſurde interpretaberis. ἐννοοῦντα edd. cum Pc. & Pi. ἐννοοῦντας Arg. Pa. & Pb. quod vide an ferri poſſit, cum præcedant ſingulares πρόχειρον & ἐπιδεικτικόν. Mox quidem in ἀσφαλῆ nonniſi unus Pi. cum editis conſentit; & ἀσφαλεῖς pariter in plurali habent Arg. Pb. & Pc. ſed ἀσφαλῶς Pa. Ita perpetuo variant in vocum

p. 124 c terminationibus. *αὐτῷ τοῦ τέκνου.* Placuit articulus interſertus in Arg. & Pb. quem ignorant alii cum edd. *ἀπολωλεκότος τὰ αὐτοῦ. τὰ αὐτοῦ* habet ed. Heinſ. invitis Msstis. p. 125 a *ἔθλιβεν ἄν.* Poterat abeſſe *ἄν*, & deeſt in ed. Ven. & in quinque Msstis. Commode tamen adjectum ab Heinſio, expellere nolui.

c *συνεπιστενάζοντα* dedere quinque noſtri codd. *συνεπιστενάξαντα* edd. *οἷα πράγματα — — — νομίζει.* Sic recte Arg. & Pa. (puto & alii.) Perperam *νομίζειν* ed. Ven. quod tenens Heinſius, imperite *οἷα* in *τοῖα* mutavit. *προαχθῇ* recte alii omnes; unus Pa. perperam *προαχθῆναι.* In *στενάξαι* recte cum ed. Ven. conſentiunt Mssti. Mendoſe *στενάζῃ* (ſic) p. 126 a ed. Heinſ. *οὐδὲ γάρ.* Sic percommode veteres omnes: minus recte *οὔτε γάρ* ed. Heinſ. ex cod. Nanſiano puto; nam id quoque in Vhab. & Vpbd. ex conject. adnotatum. Mox præter rationem idem Heinſius *καὶ μέχρι τινὸς* edidit, ubi copulam *καὶ* recte ignorabat ed. Ven. cum Msstis. Cohærent hæc, *χρὴ μέχρι τίνος συγκαταβαίνειν*: iſtud vero *καὶ ἀνθέλκειν* cum *βοηθεῖν* cohæret. *ὅλος ἐκείνῳ* ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. Pc. *ὅλως* edd. cum Pi. cf. ad p. 4. b. & 122. c.

AD CAPVT XXIII.

b Nobis CAP. XVII. In Ms. Pf. cap. XV. In AA. & Pe. cap. XVIII. In Arg. cap. XVII. In Pa. & Pd. cap. XXV. Definit Arg. in *οἷον ἄν, θέλῃ*: Pc. vero in *μακροῦ.*

c *καὶ συμποσιάρχῃ τὸν διδόντα Θεόν. συμποσιάρχην* habet ed. Ven. cum Arg. Pb. & Pi. *συμποσιάρχῃ* vero edidit Heinſ. ex Wolfii emendatione: & ſic accipi poterat ſcriptura quæ eſt in Pc. ubi compendii cauſſâ litera *χ* ſuper literis *αρ* inter lineas poſita eſt, omiſſâ ultimâ vocali: & *συμποσιάρχου*, quod habet noſter Pa., ex *συμποσιάρχῳ* corruptum videri poterat, quod idem valeret atque *συμποσιάρχῃ*. Ac dativum ſane poſtulare videbatur præcedens verbum *ἀπείκαζε.* Ego vero, conferens cum hac phraſi illam, quæ mox p. 127. a. ſequitur, *Νυνὶ δὲ σκηνῇ τὸν*

βίον

βίον ἀπεικάζει· καὶ δράματος ὑποκριτὰς τοὺς ἐν αὐτῷ p. 126
πολιτευομένους — — ὑπογράφει, ſuſpicatus ſum, illa c
verba καὶ συμποσιάρχην τὸν διδόντα Θεὸν ad ſequentia eſſe trahenda, & ad verbum ὑπέθετο referenda; quum præſertim, quemadmodum altero loco ſequitur ὅτι τὸ μὲν λαβεῖν &c. ſic & hoc loco ſequitur ὅτι κυρίους ἡμᾶς τοῦ λαβεῖν &c. Et in hac hypotheſi συμποσιάρχου illud, quod codex Pa. habet, ex accuſativo συμποσίαρχον corruptum videri debuerit. Illud unum incommodat, quod, ſi verba συμποσιάρχην τὸν διδόντα Θεὸν cum ὑπέθετο cohærent, non tam facile ad idem verbum ὑπέθετο referri iſta poſſunt ὅτι κυρίους ἡμᾶς &c. quæ adeo ſine regimine ſuſpenſa manerent. Quare ſimul oborta mihi ſuſpicio erat, intercidiſſe hoc loco verbum, a quo accuſativi κυρίους ἡμᾶς penderent; & tali quodam modo ſcriptum reliquiſſe Simplicium: καὶ συμποσιάρχην (vel συμποσίαρχον) τὸν διδόντα Θεὸν, ὅτι κυρίους ἡμᾶς εἴασε τοῦ λαβεῖν ἢ μὴ λαβεῖν, ὑπετίθετο. id eſt: *& Deum, qui res externas nobis largitur, tamquam convivatorem propoſuit, quoniam is liberum nobis fecit accipere eas, vel non accipere.* Potuerat vero in eamdem ſententiam brevius etiam ſcribi, ὅτι κύριοι ἡμεῖς &c. πῶς ἔχειν αὐτὴν χρή. Sic quinque noſtri Mſsti, & illi quorum ſcriptura adnotata eſt in Vhab. & Vpabcd. Cum in ed. Ven. deeſſet pronomen αὐτὴν, Heinſius illud ita ſupplevit, ut ante ἔχειν poneret. ἕκαστος καὶ μεταλαμβάνει. Sic edd. & Mſsti, uno Pa. excepto, in quo mendoſe ſic ſcribitur, ἕκαστος μετελάμβανον. Equidem cum Wolfio ſuſpicatus eram ἕκαστος καὶ ἀπέχεται καὶ μεταλαμβάνει.

κἂν γὰρ πλοῦτον ἐφ' ἡμῖν ἐστι. Rurſus, ut p. 127
ſæpius alibi, ſuâ auctoritate ſubjunctivum ᾖ poſuit a
Heinſius, ubi in ἐστι conſentiebant cum editione Ven. Mſsti omnes, quod pro Simplicii uſu ferendum erat.
vide ad p. 53. a. Moxque idem editor, quum in b
κἂν τὸ δεσπ. — — ἐφ' ἡμῖν ἐστιν rurſus conſentirent omnes, temere κἂν in καὶ mutavit, verbum ἐστὶν vero prorſus prætermiſit. οὐκ ἐν τῷ ὀρεχθῆναι ἢ μὴ, ἢ λαβεῖν ἢ μὴ λαβεῖν. Sic ex conject. corrigendum judicavi, pro eo, quod conſentientibus libris

p. 128 bris legebatur, *οὐκ ἐν τῷ ὀρεχθῆναι ἡμῖν ἢ λαβεῖν*
a &c. *ὅταν — — ὑποκρίνωνται. ὑποκρίνονται* in indicativo tenent cum ed. Ven. ſcripti noſtri omnes. Quamvis vero paulo ante, ex librorum conſenſu, indicativum *ἐστὶν* reſtituerim, ad conjunctionem *κἂν* relatum; tuli tamen hoc loco ſubjunctivum ab Heinſio poſitum, quoniam conſtanter aliâs (quod quidem meminerim) *ὅταν* particulam cum ſubjunctivo conſtruere Simplicius, ad optimorum quorumque auctorum exemplum conſuevit; uno loco excepto p. 292. c. ubi eo facilius ferri verbum in indicativo potuit, quo remotius eſt a ſede conjunctionis, quæ ſubjunctivum legitime poſtulabat.

AD CAPVT XXIV.

b Nobis CAP. XVIII. In cod. Pf. cap. XVI. In AA. & Pe. cap. XIX. In Arg. cap. XX. In Pa. & Pd. cap. XXVI. Definit Arg. in *ὅτι τούτων οὐδὲν ἐμοὶ ἐπιστημ*: Pc. vero, in *καὶ λέγε.*

c *Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς.* Sic bene ed. Ven. & Ms. Arg. Corrupte *εἴδες* ed. Ven. cum Pa. In eodem vero Arg. perperam paulo ante omiſſæ ſunt duæ
p. 129 voces *πρὸ τοῦ.* Mox recte *σύμβολός τις* edd. id eſt,
a *omen aliquod;* ubi male *σύμβουλός τις* Arg. & Pa. forſan & alii. *συναρπασθῇς.* Perperam *συναρπασθεὶς* Pa. *ἀλλὰ χωρίσας τῶν ἀπὸ τοῦ σώματός σου.* Vulgo *χωρὶς τῶν* edd. cum Pa. Pc. Pi. Placuit vero *χωρίσας*, quod eſt in Arg. & Pb. quod ipſum & debuerant veteres illi codices, e quibus *χωρήσας* enotatum in Vhab. & Vpabcd. Intelligo autem *χωρίσας τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν σου τῶν* (id eſt, *ἀπὸ τῶν*) *ἀπὸ τοῦ σώματός σου* &c. *ſeparans bonum & malum tuum a rebus ad corpus tuum pertinentibus* &c. *τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος* (niſi quid aliud etiamnunc turbatum in verbis) ſunt *res corporeæ*, ut vertit Wolfius, ſive
c *res ad corpus ſpectantes. εἰ μὴ σὺ θέλεις.* Poterat, pro Simplicii uſu, ferri *εἰ — — θέλῃς*, quod eſt in ed. Heinſ. & in Ms. Pa. Sed quoniam in *θέλεις* conſentiunt cum editione Ven. codices Arg. Pb. Pc. Pi. reſtituere utique hoc debui.

AD

AD CAPVT XXV.

Nobis eſt CAP. XIX. *ſect.* I. In cod. Pf. cap. p. 129
XVII. In AA. & Pe. cap. XX. In Arg. cap. XXI. c
In Pa. & Pd. cap. XXVII. Deſinit Arg. in καταβαίνεις ὂν: Pc. totum habet.

ὥστε καὶ ἐπὶ σοὶ εἶναι. Sic ed. Heinſ. ex cod. p. 130
Nanſ. cum Arg. Pb. Vhab. Vpabd. Cæteri cum ed. a
Ven. particulam καὶ ignorant. εἰ γὰρ ἐπὶ σοί ἐστι. Recte εἰ ed. Ven. cum Msstis. Ad protaſin periodi, quæ ab εἰ incipit, refertur deinde apodoſis ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπὶ σοὶ μόνοις ἀναστρέφου. Quem orationis greſſum parum intelligens Heinſius, temere ἢ γὰρ pro εἰ γὰρ poſuit. Sed nec Wolfius iſtam orationis connexionem, nec vim προτρεπτικὴν (ut vocat Hoogeveen) particulæ ἀλλὰ initio apodoſeos perſpexiſſe videtur, ut ex ejus verſione adparet. ἐὰν μὴ ἐν τοῖς c
ἐκτὸς τὸ ἀγαθὸν &c. Suſpicatus eram, ἐν τοῖς ἐντὸς oportuiſſe. Sed nil mutant libri: & vulgatæ ſcripturæ conſtabit puto ratio, ſi pro *niſi in rebus externis* — — *collocaris*, quemadmodum Wolfius interpretatus eſt, nobiscum ſic verba concipies, *ſi in rebus externis non collocaris.*

AD CAPVT XXVI.

Nobis eſt CAP. XIX. *ſect.* 2. Pariter in Pf. in p. 131
AA. & in Pe. jungitur hoc caput cum proxime præ- a
cedente. Sed ſeparatum eſt in codicibus Simplicianis & in Pd. & Pg. Et in Arg. quidem numeratur cap. XXII. in Pa. vero & Pd. cap. XXVIII.

ἢ φθονεῖ τούτοις. Pronomen τούτοις, quod in b
edd. deerat, adjeci auctoritate codicum Arg. & Pa.
Pro τῷ νομιζομένῳ ἀγαθῷ, exſpectaveram τῷ νομιζο- c
μένῳ ἔχειν τὸ ἀγαθὸν, *qui putatur poſſidere bonum.* Sed nil mutant libri; in quorum ſcriptura adquieſcendum. καὶ προκόπτειν αὐτοὶ μὴ ἰσχύοντες. Sic p. 132
quatuor Pariſienſes cum edd. Sed placet Arg. copu- a
lam καὶ omittens; ut verba iſta προκόπτειν αὐτοὶ &c. non tam cum ſuperioribus cohæreant, quam ad ſequentia referantur: *cum ipſi per ſe nihil promovere valeant.* καὶ ἐστὶ τοῦτο φθόνος. Corrupte καὶ ἐπὶ

p.132 τοῦτο φθ. edd. cum Mſstis; ubi vel καὶ ἐστὶ τοῦτο
a vel καὶ ἐπὶ τούτῳ legendum monuit Wolfius. Equi-
dem καὶ ἐστὶ prætuli, ut reſpexerit Simplicius Socra-
ticam *invidiæ* definitionem, Xenophonti memoratam,
b Memorab. III. 9, 8. ὅταν δὲ περί τι τῶν ἐκτός. De-
eſt τι in ed. Ven. & Mss. Arg. Pb. & Pi. Commo-
de vero adjecit Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus
Pa. Pc. & aliis, e quibus id adnotatum in Vhab. &
Vpabcd. Nec obſtat, quod, cum paulo ante περὶ
ἀρετῆς in genitivo dixerit, nunc περί τι in accuſa-
tivo habent hi codices: utrumque enim recte dici
p.133 poterat. ἐλευθερίας γὰρ αὐτὸν ὀρέγεσθαι χρὴ τῆς
a ἀπὸ τῶν αὐτῶν παθῶν ἀλογίστων ὄντων πέδης. Sic
ed. Heinſ. adjecto vocabulo πέδης, quod in ed. Ven.
quidem deerat, ſed adeſt in Mſstis noſtris Arg. &
Pa. (neſcio an & Pb. Pc. Pi.) & alio codice Ms. ad-
notatum in Vpc. itemque in Vhab. & Vpbd. in qui-
bus tamen mendoſe πέδοις ſcribitur. Disſimulare ve-
ro non debeo, impeditam utique mihi videri oratio-
nem; quæ ſi recte habet, naturalis verborum conſe-
cutio ſic accipienda fuerit, χρὴ αὐτὸν ὀρέγεσθαι ἐλευ-
θερίας τῆς πέδης (id eſt ἀπὸ τῆς πέδης) ἀπὸ τῶν αὐ-
τῶν παθῶν &c. id eſt, *oportet eum adpetere liberta-*
tem a compedibus, quæ proficiſcuntur (vel *quæ impo-*
nuntur) ab eisdem adfectibus rationi repugnantibus.

AD CAPVT XXVII. ET XXVIII.

b. c Nobis CAP. XX. & XXI. In Ms. Pf. cap. XVIII.
& XIX. In AA. & Pe. cap. XXI. & XXII. In Pd.
cap. XXIX. & XXX. Et ſeparata pariter atque di-
ſtincta in ſuo exemplari duo hæc capita reperiſſe Sim-
plicium, ex ipſo ejus Commentario p. 135. c. intel-
ligitur. Iunguntur vero eadem & pro uno numeran-
tur in codicibus Simplicianis, ex ratione quæ ab ip-
ſo Simplicio l. c. tradita eſt. Itaque caput XXVIII.
(nobis XXI.) in codd. Pa. Pb. & Pi. continuo teno-
re adtexitur capiti XXVII. (nobis XX.) & duo ſimul
ſumta numerantur in Pa. pro uno cap. XXIX. (κεφ.
κθ'.) Et de posteriori capite nihil in rubro habent
codices Arg. & Pc. ſed deſinit Arg. in verbis ἴσθι
ὅτι: Pc. vero in ἡ σή σε ὑπόληψις.

εὐτελεῖς

εὐτελεῖς recte ed. Heinſ. cum Mſstis. Perperam p. 134
ἀτελεῖς ed. Ven. ὑπερεχόντων correxi ex Wolfii b
conjectura. Corrupte ὑπαρχόντων ed. Ven. cum
Mſstis; quod ſua auctoritate in ἐπαρχόντων muta-
vit Heinſ. Duo verba ὑπάρχειν & ὑπερέχειν pari
modo permutata a nonnullis librariis videbimus infra
ad p. 153. a. ἀφαιροῦνται, ut oportebat, dedere
Arg. & Pb. & alius codex laudatus in Vpc. Cæteri
ἀφαιρῶνται cum edd. τοῦτό ἐστι δεινόν. Exſpecta- c
bam τοῦτό ἐστι τὸ δεινὸν, quemadmodum in Enchir.
cap. 5. habes ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν, & quemadmo-
dum mox ipſe Simplicius ait τοῦτό ἐστι τὸ ὑβρίζον.
Sed nil hîc quidem mutant libri. οὔτε ὑβρίζουσιν οὗ-
τοι, τοιαῦτα ποιοῦντες. Malebam οὗτοι οἱ ταῦτα ποι-
οῦντες. Sed οἱ ignorant libri omnes: quare comma
ſaltem poſt οὗτοι interponere commodum duxi.

μὴ συναρπάζεσθαι, φησίν. Sic recte Arg. p. 135
Pb. & Pc. Minus commode μὴ συναρπάζεσθε a
edd. cum Pa. & Pi. quod & inter lineas notatum in
Pb. & Pc. νομίζοντας correxi cum Wolf. νο-
μίζοντες habent edd. & ſcripti noſtri, in nominati-
vo; qui (licet cum infinitivo conſtructus) ferri pot-
erat, niſi præcederet verbum χρὴ, quod accuſativum
cum infinitivo poſtulat. μὴ συναρπασθῇς revoca- b
vi ex ed. Ven. cum qua conſentiunt Mſsti. μὴ συν-
αρπασθεὶς præter rem edidit Heinſ. quod & ipſum
quidem ferri potuiſſet, ſi dediſſent libri. Quod ſe-
quitur ἅμα μὲν, recte tenent ſcripti omnes cum ed.
Heinſ. Vna ed. Ven. corrupte ἀλλὰ μὲν habet. Poſt
hæc verba & in ed. Ven. & in quinque noſtris codi-
cibus, *ſpatio nonnullo vacuo relicto*, ſtatim ſequeban-
tur iſta verba ἅμα δὲ καιρὸν &c. Quam lacunam his
verbis expleri poſſe Wolfius putavit, ἡσυχάσεις ἐν
τῷ μεταξὺ, id eſt *interim tranquillus eris;* Heinſius
vero iſta inſeruit ἄλυπος ἔσῃ, neſcio an in cod.
Nanſ. reperta: in noſtris quidem Vhab. & Vpabc. ni-
hil tale adnotatur; in ſolis Vha. & Vpa. verbis a
Wolfio propoſitis expleta eſt lacuna. Ego iſta ἄλυ-
πος ἔσῃ lubens tenui; ſed, utpote ex merâ conje-
cturâ adjecta, uncis incluſi. πότερον τῶν ἐφ' ἡμῖν.
πότερον περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν Ms. Arg. (puto & Pb.)
itemque Vhab. & Vpbd. πότερον περί τι τῶν ἐφ' ἡμῖν

p. 135 b ἡμῖν ex alio Ms. laudatur in Vpc. Conſ. cap. I, 5.
unde hæc repetiit Commentator. συνάψεις recte
dedere Arg. & Pb. quod & in Vpa. notatum. Per-
peram alii συνάψης cum edd.

c τὰ ἑξῆς δεῖ συμπλέκειν. Verbum δεῖ, cum de-
eſſet editis & Msstis, ex Wolfii conjectura adjecit
Heinſius. Θάνατος δὲ καὶ φυγὴ idem Heinſius cor-
rexit, eodem Wolfio monente. Perperam θάνατον δὲ
p. 136 καὶ φυγὴν ed. Ven. cum Msstis. προσπιπτόντων
a revocavi ex ed. Ven. conſentientibus Msstis, ut p.
137. b. & ſæpius aliâs. παραπιπτόντων ed. Heinſ.
ex cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpbd. βοήθειαν πρὸς
τὰς λοιδορίας. Sic ed. Heinſ. cum Arg. Pa. neſcio an
& Pb. Pc. Pi. ſed eamdem certe ſcripturam ex Mss-
tis notarunt Vhab. & Vpabcd. At βοηθὸν h. l. ha-
bet ed. Ven. quæ tamen deinde in ἄλλην πορίζει βο-
b ήθειαν cum reliquis omnibus conſentit. ὡς ἐνίοτε
ἐσόμενα. ἑπόμενα habent edd. invitis quinque
noſtris codicibus, qui conſtanter ἐσόμενα tenent; quæ
tamen ſcriptura nec in Vhab. nec in Vpabcd. adno-
tata eſt. μηδὲ κακὰ τὰ ἐκτὸς εἶναι. Deeſt τὰ ed.
Ven. & Mss. Pa. Pc. Pi. Adjecit Heinſ. ex cod.
Nanſ. cum quo conſentiunt Vha. & Vpacd. in qui-
bus τὰ ex Msstis laudatur. Habet vero eumdem ar-
ticulum & noſter codex Arg. itemque Pb. in quo
quidem τὰ ſuperne inter lineas adjectum. ὁ δὲ — —
συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς. Wolfius ſic vertit, *&
conſuetudo nobis eam quaſi naturam attulerit:* ac fieri
poteſt, ut verbum φυσιοῦν iſta notione acceperit
Simplicius; qui quidem uſus neſcio an apud alium
ullum ſcriptorem obſervatus ſit. Denotat aliâs φυσι-
οῦν, perinde atque φυσᾶν, *inflare*, *tumefacere*, *ſpiri-
tus addere*, *ſuperbientem reddere*. Neque fortaſſe ne-
ceſſe eſt, ut ſemper in deteriorem partem accipiatur;
ſed poterit etiam in bonam accipi, pro *erigere*, *ex-
citare*, *animum & fiduciam addere*, quemadmodum
etiam apud Heſychium φυσιούμεθα per verbum ἐπαι-
ρόμεθα exponitur, quod in utramque partem accipi
poteſt. Itaque vide, ne h. l. tali quodam modo,
quaſi ἐπαίρει dixiſſet, fuerit accipiendum. Sic ſane
eosdem, quos h. l. φυσιοῦσθαί πως ait, ἐπαιρομένους
dicit p. 137. bc. οὔτε ἀπὸ τῶν δεινῶν ταπεινούμε-
θα.

θαι. Lubens ὑπὸ correxiſſem, quod purior græcitas poſtulabat: at quemadmodum & ſæpe aliâs promiſcue iſtis præpoſitionibus uti Simplicium obſervavimus, (vide ad p. 12. a. & ad pag. 75. c.) ſic & hoc loco ἀπὸ ab ipſa ejusdem auctoris manu eſſe videri debuit: certe conſtanter ſcripturam illam tenent libri omnes. p. 136 b

AD CAPVT XXIX.

Nobis CAP. XXII. In Pf. eſt cap. xx. In AA. & Pe. cap. xxiii. In Arg. cap. xxiv. In Pa. cap. xxx. In Pd. cap. xxxi. Definit Arg. in καταμωκησομένων πολλῶν: Pc. vero in καταμωκ. σου πολλῶν ὡς. c

τοὺς ἀποτρέχειν βουλομένους — — βαρύνεσθαι. Perperam ἀποτρέψειν ed. Heinſ. operarum puto errore. Tum vero πρὸς τοὺς ἀποτρ. βουλ. edidit idem Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus noſtris Arg. & Pb. itemque Vhab. & Vpabcd. quod non damnem equidem: nam quemadmodum βαρύνεσθαί τινι dicitur, *graviter ferre aliquem, indignari alicui;* ſic nil impedit, quo minus & βαρύνεσθαι πρός τινα dici potuerit. Sed, quoniam inprimis legitima conſtructio eſt cum nudo accuſativo, βαρύνεσθαί τινα, eâdem notione; (cujus uſus plura exempla e Plutarcho protulit H. Stephanus;) per librarii alicujus minime neceſſariam ſedulitatem intruſa videri debebat illa præpoſitio, quam ignorant cum editione Ven. codices Pa. Pc. Pi. quorum auctoritate illam expunxi. διὰ τὸ μὴ δοκεῖν αὐτοὶ χειρόνως πράττειν, *quia ſibi videntur ipſi non pejus res ſuas agere:* ſive malueris, *ne videantur ipſi* (nempe οἱ συνήθεις, *familiares*) *pejus agere, pejori conditione eſſe:* quam in ſententiam Wolfius accepit. αὐτοὶ correxi ex ejusdem Wolfii conjectura, quam & viro docto in Vpc. probatam vidi. Vulgo omnes αὐτὰ, quod nullo pacto ferri poſſe putavi. μῶκος δέ ἐστιν ὁ μυκτηρισμός. Vide quæ ad Heſychium voc. μῶκος adnotavit vir doctus, qui hunc Simplicii locum, ſi ſin promtu habuiſſet, non erat prætermiſſurus. ἄλλοις δὲ. ἄλλως δὲ Pa. *quod fortaſſe rectius.* διὰ συμπαθείας. διὰ συμπάθειαν p. 137 b e p. 138 a

p 138 θειαν legendum cenſuerat Wolfius, *ex amore* ver-
a tens. Sed eâdem notione teneri vulgatum poſſe putem.

b ὡς ἤδη ἔχοντας ἐπαίρεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν. Haud ſatis mihi liquebat, quid eſſet quod iſta verba adjecerit διὰ τὸ μὴ ἔχειν. Nihil autem variant libri. Atqui non in eo utique gloriantur iſti homines, quod philoſophiam & veram vitæ viam nondum teneant; ſed, ſi eam tenerent, non gloriarentur:. &, *quoniam nondum tenent, inde fit ut glorientur & efferant ſeſe.* Itaque non dicit ἐπαίρεσθαι ἐπὶ τῷ μὴ ἔχειν, ſed διὰ
c τὸ μὴ ἔχειν. Εὐθὺς οὖν ἀνάξιοι τούτων. Ad quid referatur τούτων, haud ſatis adparet. An *indigni philoſophiâ & virtute?* Nempe indigni, qui philoſophiam & virtutem adepti exiſtimentur. conf. p. 139. b. καὶ τῶν ἐντὸς ἀποσπώμενον. Perperam καὶ τὴν ἐντὸς ed. Ven. cum Msstis. καὶ τὰ ἐντὸς corrigebat vir doctus in Vpc. quod quid promoveat non video. Articulum prorſus omiſit Heinſ. unde defecta manebat oratio. Ego unice τῶν probavi, quod Wolfius propoſuerat. Pro ἑπομένου corrupte ἐποχομένου ſcriptum in Arg. quod ipſum & in Vpd. adnotatum, & ἐποχουμένου in Vpc. Mox pro γενομένου Wolfius χεομένου maluerat; ſed nihil cauſſæ erat cur ſolicitaretur vulgata ſcriptura, in quam conſentiunt libri. τὴν κρίσιν πρὸς τὰ ἐντὸς τῶν ἐκτὸς διασώζοντος. Perperam διασώζοντα ed. Ven. quod corrigere juſſit Wolf. & correxit Heinſ. ſuffragantibus quinque noſtris codicibus. Pro κρίσιν Wolfius κρᾶσιν legendum cenſuerat, quod & probarunt viri docti in Vha. & Vpc. Nil vero mutant libri: videndumque, ne κρίσις (quemadmodum & σύγκρισις p. 113. b.) idem fere ac κρᾶσις valeat, *mixtio, temperatio, proportio.*

p. 139 καὶ τοῦ ἐπιβουλεύεσθαι. Suſpectum ſibi hoc ver-
a bum profeſſus eſt Wolfius, nec tamen melius aliquod occurriſſe. Equidem, cur aliud quærerem, cauſſam nullam vidi. ἐννοοῦντα. εὖ ἐννοοῦντα edd. cum Pi. Sed alii omnes libri vel εὖ νοοῦντα habent, vel absque circumflexo εὐνοοῦντα uno verbo, quod ex ἐννοοῦντα corruptum putavi; quare εὖ particulam, ut *ex errore* intruſam, expungendam cenſui. ἐμμένειν

τῇ

τῇ — — αἱρέσει, ὡς &c. Corrupte ἐμμαίνειν Arg. p. 139
qua ratione jam & aliâs μένειν & βαίνειν permutata a
vidimus. Recte vero αἱρέσει dedit idem Arg. cum
Pb. pro αἱρέσεως quod erat in ed. Ven. & Pa. &
Pi. Veram ſcripturam ex cod. Nanſ. edidit Heinſ.
eamdemque ex Msstis laudarunt viri docti in Vhab.
& Vpabcd. θαυμάσουσι καὶ αὐτοί. Sic ſcripſi cum b
Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ αὐτὸ τὸ φιλοσ. erat in edd.
& Pi. ἐπὶ κοθόρνῳ ῥόπαλον ἐπιχειρήσας λαβεῖν. c
„Alludit opinor (inquit Wolfius) ad Bacchum Ariſto-
„phanis in Ranis, qui Herculis habitu deſcendit ad
„inferos.“ — Recte vero. Vide Ariſtoph. Ran. vſ. 47.
& Suidam in Ῥόπαλα. In verſione, quo ſententiam
clarius exprimerem, κόθορνον *muliebrem cothurnum*
interpretatus ſum; & ῥόπαλον, *Herculis clavam*. ἐπι-
σεσυρμένης. „Si ipſius auctoris interpretationem ſe-
„quimur, *ſordida vitæ ratio* intelligenda erit, quæ
„omnem elegantiam aſpernatur.“ *Wolf.* — Conf. p.
221. a. φιλοσοφίᾳ προσελθὼν recte Pa. Cæteri per-
peram φιλοσοφίας, ut erat editum. Novem verba p. 140
καὶ τοῖς ἔμφροσιν — — ἀδίκων aberant in ed. Ven. a
ſuppleta ab Heinſio ex cod. Nanſ. cui adſentiuntur
noſtri codices, & Vhab. & Vpabcd.

τὰς καλλίονας στάσεις. Sic Mssti noſtri om- b
nes cum ed. Ven. quod præter rem in ἐνστάσεις
mutavit Heinſ. Vide Enchirid. cap. 48, 1. & Diſ-
ſert. III. 15, 13. προστιθεῖσαν τῷ λόγῳ. Perperam
προστιθεῖσα τὸν λόγον Arg. In καὶ εἰς αὐτὸν ἀπο-
καθαιρομένην nil variant, quod ſciam, libri. Si vera
ſcriptura, notanda phraſis, ἡ φιλοτιμία εἰς τὸν λόγον
ἀποκαθαιρομένη, *honoris ſtudium ratione repurgatum:*
cui ſimilis videri poterat illa, qua Xenophon utitur
Cyrop. I. 3, 5. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρό-
μακτρα, *manum mantili purgas*. Sed, propius ſi ſpe-
ctes, longe diverſa ratio eſt; ſonat enim hoc proprie
manum in mantile abstergis, cujus rei conſequens eſt,
ut manus quidem purgetur, mantile vero contamine-
tur. Rurſus aliâ quadam ratione idem noſter Sim-
plicius p. 152. b. ait, ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν
κατὰ φύσιν — — βίον ἀποκαθαίρειν. ἔξω τιθέμεθα.
Sic libri noſtri omnes cum ed. Heinſ. ἔξωθεν τιθ. ed.
Ven. οὐ τὴν τοῦ τυχ. τιμ. Sic recte Pa. Pb. Pc. Pi. c

cum

p. 140 cum ed. Heinſ. Perperam οὐ abeſt in ed. Ven. τοῦ
c abeſt in Ms. Arg.

AD CAPVT XXX.

Nobis CAP. XXIII. In cod. Pf. cap. XXI. In AA. & Pe. cap. XXIV. In Arg. cap. XXV. In Pa. cap. XXXI. In Pd. cap. XXXII. Deſinit Arg. in ἀρκοῦ οὖν ἐν παντί. Pc. vero in τὴν ἔνστασιν.

p. 141 ἐμμείνῃς ex ed. Ven. revocavi, conſentientibus
a noſtris Msstis. cf. p. 142. b. ἐμμένῃς h. l. ed. Heinſ.
ex cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpbd. εἰς ἑαυτὸν ed. Ven.
b cum Msstis omnibus. Temere εἰς ἑαυτὴν ed. Ven. ἀλλὰ
καὶ ἐκφαίνεσθαι. ἐμφαίνεσθαι Arg. (neſcio an & Pb.)
& Vha. & Vpa. εἰ καὶ διαφαίνοιτο. Nude καὶ διαφαίνοιτο, absque εἰ, habet ed. Ven. cum Msstis.
κἂν διαφαίνοιτο ex conject. edidit Heinſ. quod minime placet. εἰ διαφ. corrigere juſſerat Wolf. quod
probavit vir doctus in Vha. & Vpa. Mihi utraque
particula εἰ & καὶ juncta placuit. πρὸς γὰρ τὸν τοιοῦτον. Placuit articulus τὸν, quem inſertum dedit
p. 142 codex Pa. ἀξιόχρεως dedere ſcripti noſtri omnes.
a ἀξιόχρεος edd.

b Μή ποτε δὲ, ut legendum monuit Wolf., ſic
dedere Arg. Pa. & Vha. (De Pb. Pc. Pi. non compertum habeo.) Perperam vero Μηδέποτε δὲ edd.
ὅταν εἴπῃ τὸ παρακούεσθαι δυνάμενον. Recte hæc ſe
habent; nec oportebat ὅταν εἴπῃ τι τὸ παρακ. ut maluerat Wolf. Εἰπὼν οὖν πρότερον. τὸ πρότερον habet ed. Heinſ. non male, ſed invitis Msstis, qui cum
c ed. Ven. articulum τὸ ignorant. διὰ τούτου τῶν
ἐκτὸς ἀναχαιτίζει. Sic percommode ed. Ven. cum
codd. Pb. Pc. Pi. διὰ τούτων τῶν ἐκτ. ἀναχ.
Arg. Pa. aliique codd. e quibus id notatum in Vhab.
& Vpabcd. ne id quidem male. Imperite vero διὰ
τούτων τὰ ἐκτὸς ἀναχαιτίζει ſuâ auctoritate edidit
Heinſius; neſciens, verborum conſtructionem hanc fuiſſe intelligendam, διὰ τούτου (vel διὰ τούτων) ἀναχαιτίζων (nempe αὐτὸν, ſcil. τὸν ἀκούοντα) τῶν ἐκτός. vide loca ad p. 75. a. citata. Si accuſativo rei
uti voluiſſet auctor, dicturus erat τὴν πρὸς τὰ ἐκτὸς
ῥοπὴν ἀναχαιτίζει, ut p. 122. a. τῆς πρὸς τοὺς ἐκ-

τὸς

τὸς δοκήσεως. Hoc quoque ex ed. Ven. revocavi; p. 142
cum qua conſentiunt Pariſienſes codices quatuor; c
quod recte Wolfius vertit *ab aliorum opinione;* pro-
prie *ab eo ut videri velis (eſſe aliquis) apud externos.*
πρὸς τὰ ἐκτὸς habet Arg. Itemque Vhab. & Vpabd.
Temere prorſus, ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοῦ ἐκτὸς δοκήσε-
ως ed. Heinſ. Deinde absque lacunæ indicio vulgo
ſic legebatur: *εἰς ἑαυτὸν ἐπαγάγει, καθαρωτάτην
οὖσαν* &c. ubi poſt *ἐπανάγει* prorſus non diſtinguit
editio Ven. comma vero habet ed. Heinſii, punctum
codex Arg. Neſcio quid alii; ſed in Pb. Pc. & Pi.
nulla videtur eſſe diſtinctio. Wolfius, quaſi nihil de-
eſſet, ſic vertit: *ad ſe ipſum revocat:* (ſcil. *animum:*)
qui eſt puriſſimus. At ſic *εἰς ἑαυτὴν ἐπανάγει* opor-
tebat, non *εἰς ἑαυτόν.* Et eſt quidem *ἑαυτὴν* adno-
tatum in Vpd. atque etiam in Vpc. adjectâ notâ γρ'.
quaſi Mstus aliquis codex hoc dediſſet. Sed in ἑαυ-
τὸν cum editis conſentiunt quinque noſtri codices.
Ac ſane *εἰς ἑαυτὸν* recte ſe habet, referturque ad τὸν
ἀκούοντα, quem ſupra dixerat: perſpicuum vero vi-
detur, poſt *ἐπανάγει* verba nonnulla intercidiſſe, cu-
jus defectus indicandi cauſſâ *ſtellulam* iſtam interpoſui.
Suſpicor autem, intercidiſſe καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ
κρίσιν, *& ad ſui ipſius judicium,* aut aliquid in
eam ſententiam: & ad illud vocabulum κρίσιν refer-
ri puto id quod ſequitur, *καθαρωτέραν οὖσαν* &c.
conf. p. 141. c. & 142. a. Conſentiunt quidem in
καθαρωτάτην cum editis codices noſtri Arg. Pb.
& Pi. Sed Pa. in contextu *καθαρώτερον* habet, &
inter lineas καθαρωτέραν eâdem manu ſcriptum;
eamdemque ſcripturam habet codex Pc. compendioſo
quidem ductu (ut ſolet in fine vocum) indicatam, ſed
qui vix aliam in partem accipi poſſit. Neque dubi-
tandum equidem putavi, quin præferrem hanc ſcri-
pturam vulgatæ.

AD CAPVT XXXI.

Nobis CAP. XXIV. In cod. Pf. cap. XXII. In p. 143
AA. & Pe. cap. XXV. In Arg. cap. XXVI. In
Pa. eſt cap. XXXII. XXXIII. & XXXIV. (vide no-
tata ad p. 149. a. & ad p. 150. c.) In Pd. eſt cap.
XXXIII. *Deſinit* Arg. in verbis ἐστὶ κακὸν, ὥσπερ

 ἐστιν,

p. 143 ἐστίν, ſed duo poſteriora verba poſtmodum adjecta videntur, ab eâdem tamen manu. Codex Pc. in ἐστὶ κακὸν deſinit. Tum codex Pi. qui hucusque capita omnia integra exhibuerat, in hoc nunc capite incipiens ab illa ratione deſciſcere, deſinit in illis verbis καὶ τίς σοι εἶπεν ὅτι ταῦτα, adjectâ notâ κ. τ. λ.

p. 144 b Ἂν ἀμελήσω &c. Vide ſupra, Enchir. cap. 16. ex ratione Wolfii, nobis cap. 12, 1. Mox putidum mendum erat in ed. Heinſii, διαβὰς, pro διατροφάς· ubi verum tenebat ed. Ven. cum Msstis. ὅτι οὐκ ἂν οὕτως ἄχρηστοι πρὸς τὸ πᾶν εἶεν ἔργον &c. id eſt, *ſe non ita inutiles fore ad omne opus, ut fame ſibi eſſet pereundum.* Vulgo ὅτι κἂν οὕτως ἄχρηστοι &c. edd. & Mssti, haud dubie corrupte: nec variant quidquam, niſi quod novo errore εἶναι in Pa. pro εἶεν ſcribitur. Wolfius ſic corrigendum conjectaverat: ὅτι κἂν οὕτως εὔχρηστοι πρὸς τὸ πᾶν εἶεν ἔργον, ὡς οὐχ ὑπὸ λιμοῦ διαφθ. Mihi multo minoribus ambagibus peragi res poſſe viſa erat, οὐκ ἂν pro κἂν ſcribendo. De re conf. Epicteti Diſſert. III. 26, 7.
c καθαρωτάτης τιμῆς. Nil mutant libri noſtri: ſed in Vhab. & in Vpabd. adnotatum καθολικωτέρας τιμῆς, quod e Msto codice ductum eſſe diſerte docuit vir doctus in Vpa. ſimul vero monuit, defendi poſſe vulgatum. καὶ φίλοις ἐπικουρεῖν βουλ. καὶ πατρίδι. Heinſio quid acciderit neſcio, quod & contra conſtantem ſermonis uſum, & contra librorum omnium fidem, φίλους & πατρίδα ediderit. ἀπὸ τούτων φέρουσι &c. Ferri hoc poteſt, quamvis cum Wolfio deſideres conjunctionem; quam ſic ille ſupplere tentavit, ἀπὸ τούτων οὖν φέρουσι, vel τοίνυν φέρουσι. Mihi venit in ſuſpicionem, ſic fortaſſe ſcripſiſſe Simplicium, διὸ ἀπὸ τούτων φέρουσι, abſorptam vero eſſe voculam διὸ a ſyllaba δι, in quam deſinit vox præcedens. ἐξελθών. διεξελθὼν exſpectabam: idque etiam deſideraſſe video virum doctum in Vha. & Vpa. ſed vulgatum conſtanter tenent omnes.

p. 145 a ἀριπρεπέες. Perperam ἀριπρεπῆες Pa. vide Iliad. IX. 441. δυνάμει συλλογιζόμενος οὕτως. „τὸ δυνά„μει (inquit Wolf.) pro δυνατῶς durum eſt. Quid „pro eo legendum ſit, non occurrit." Immo vero

nihil

nihil aliud quærendum. Notum eſt, in ſcholis id quod eſſe dicunt δυνάμει, opponi ei quod eſſe aiunt τῇ ἐνεργείᾳ. Non *actu*, non *exſerte & expreſſis verbis* ſyllogiſmum illum formavit Epictetus: ſed, quod ille dicit, id *idem valet*, id *hanc vim habet*, quaſi ita eſſet ratiocinatus. Barbaro vocabulo diceres, *virtualiter ita ratiocinatur;* id eſt, *hæc ratiocinatio latet in ejus verbis.* οὐκ ἂν ἐφ' ἡμῖν ἔτι ἐλέγετο. Ferri hoc poteſt, *non amplius diceretur penes nos eſſe; non amplius dici poſſet penes nos eſſe.* Sed vide, ne ἐγένετο ſcripſerit Simplicius; *non amplius penes nos foret.* De iſtorum verborum permutatione, haud infrequente librariis, cum alibi dixi, tum ad Polyb. I. 6, 2. Ejusdem permutationis exemplum in codicibus nonnullis Simplicianis ſupra alicubi obſervare me memini, cujus mentionem facere in his Notis noſtris neglexi. Hoc tamen loco non temere mutaverim vulgatum; cum quo conferri poteſt quod ait p. 172. a. ἀγαθὸν ἂν ἦν, καὶ οὐκέτι κακὸν ἐλέγετο. ὅταν παρῇ bene habet, (*cum adeſt*) nec in ὅταν περ ᾖ mutandum, quod maluerat Wolf. conf. p. 146. a. p. 145 a

εἰ γὰρ τὸ ἀγαθὸν τιμή ἐστιν, Abjecto articulo ante ἀγαθὸν, ſic videtur ſcriptum oportuiſſe, εἰ γὰρ ἀγαθὸν ἡ τιμή ἐστιν. In vulgatum vero conſentiunt libri. ἔτι δὲ, εἰ ἡ τιμή. Sic recte quinque noſtri codd. itemque Vhab. & Vpbcd. Perperam ἔτι δὲ καὶ ἡ τιμὴ ed. Ven. & ἔτι δὲ εἰ καὶ ἡ τιμὴ ed. Heinſ. εἰ γὰρ τῷ ἐναντίῳ &c. Sententia haud obſcura; nempe hoc dicit, quod in ſcholis aiunt, *contrariorum contraria eſſe prædicata.* De verborum integritate dubitaverit fortaſſe aliquis: in quibus tamen, propius ſi inſpexeris, nihil magnopere deſideraveris. Haud magis quidem ſatisfecerit id, quod Wolfius ſuaſerat, εἰ γὰρ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον συνυπάρχει, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον συναναιρεθήσεται. Paulo poſt recte alii omnes τιμῇ μὲν ἀτιμία. Vnus Pa. τιμῇ ἡ ἀτιμία ſcripſit. ἐν τῇ ἡμετέρᾳ προαιρέσει. Temere poſt ἡμετέρᾳ iterum vocabulum αὐτεξουσίων interſeruit Heinſ. quod ibi ignorant libri omnes. οὐδὲν μὴ κατὰ προαίρεσιν ἡμῶν ἐστι γινόμενον ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν. Haud infrequens noſtro, atque etiam optimis b c p. 146 a

p. 146 quibusque ſcriptoribus, trajectio verborum; accipienda, quaſi dixiſſet οὐδὲν μὴ κατὰ προαιρ. ἡμ. γινόμενον, ἔστιν ἢ ἀγ. ἢ κακ. Recte deinde οὐκ ἂν ἄτιμον ed. Heinſ. cum Msstis, ubi ἂν aberat in ed. Ven.
a

b Recte item, nonnullis interjectis, τὸ μὴ τυχεῖν τούτων, ubi corrupte μὲν pro μὴ erat in ed. Ven.

Ἔοικε δὲ τὸ, μὴ δύνασθαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, * ὡς ἀπὸ προφανεστέρων. Verba iſta, quum abſque defectus ſignificatione vulgo legerentur, id ſere ſonabant quod Wolfius in verſione his verbis expreſſit: *Illud autem, non poſſe quemquam in malo eſſe per alium, evidens eſſe videtur.* Quæ ſententia, ni totus fallor, ab eo quod hoc loco dicere Simplicius voluit, (quod quidem e ſequenti oratione ſatis adparet) prorſus aliena eſt. Cui incommodo ut mederer, jam in eo eram, ut ἐν αἰσχρῷ pro ἐν κακῷ ponerem, quo prodiret ſententia hujusmodi: *Videtur vero illud, non poſſe quemquam in ignominia eſſe per alium,* (vel *propter alium*) *evidentius eſſe;* ſcilicet, quam iſtud, neminem poſſe *in malo eſſe* propter alium. Sed ne id quidem ſatis faciebat: nec enim ſatis integra videbatur illa dictio, Ἔοικε δὲ — — ὡς ἀπὸ προφανεστέρων, & vel unum ſaltem verbum in infinitivo poſitum deſiderari adhuc videbatur, veluti λαβεῖν, ὑποτίθεσθαι, aut aliquod ſimile in hanc ſententiam, *Videtur autem (Epictetus) hoc ut magis evidens ſumere* vel *ſupponere.* (Similiter in Vpc. vir doctus, reliqua quidem intacta relinquens, poſt Ἔοικε δὲ intercidiſſe verbum λέγειν ſuſpicatus erat.) Igitur, quoniam perſpicuum videbatur intercidiſſe nonnihil, prudentius me facturum duxi, ſi in verbis, quæ ſuperſunt, nihil mutarem, defectum interpoſito *aſteriſco* indicare contentus. Ac ſane, manente illa dictione ἐν κακῷ εἶναι, ſuſpicari licet, tali quodam modo ſcripſiſſe Simplicium: Ἔοικε δὲ τὸ, μὴ δύνασθαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, διδάσκειν (vel δεικνύειν) ἐκ τοῦ (vel ἀπὸ τοῦ) μὴ δύνασθαι ἐν αἰσχρῷ εἶναι δι' ἄλλον, ὡς ἀπὸ προφανεστέρων. *Videtur autem Epictetus illud, neminem poſſe in malo eſſe propter alium, docere* (vel *illuſtrare*) *ex eo, quod nemo poteſt in ignominia eſſe per alium, tamquam ex re magis evidenti.* ἐπανορθοῦν αὐτοῦ * τῇ κρυ-
φίᾳ

φίᾳ ἐνώσει. Revocavi conſtantem veterum librorum p. 146
ſcripturam, quum Heinſius, græca ad Wolfianæ ver- b
ſionis exemplum mutans, ἐπανορθοῖ αὐτὸ edidiſſet. Et quidem cur ἐπανορθοῖ quam ἐπανορθοῦν maluerit hic editor, nulla prorſus cauſſa erat: αὐτοῦ vero lubens & ego in αὐτὸ mutaſſem, ſi modo intellexiſſem quid eſſet quod diceret, *honeſtum corrigere bonum*. Intelligerem, ſi dixiſſet, *honeſtum ſive pulcrum corrigere id, quod in bono interdum nimis aſperum vel durum atque rigidum ineſſe videri poteſt*. Et in eam fere ſententiam aliquid intercidiſſe ſuſpicatus ſum. Itaque conſultius duxi, tenere id quod cum ed. Ven. darent quinque noſtri codices, ſtatuereque intercidiſſe nomen in accuſativo caſu poſitum quod a verbo ἐπανορθοῦν regeretur. Ac videtur in codicibus nonnullis etiamnunc veſtigium aliquod illius accuſativi ſupereſſe, cum pro τῇ, quod ſequitur, τὰ habeant codd. Arg. & Pb. itemque alius codex, e quo eadem ſcriptura enotata eſt in Vhb. & Vpbd. Quare rectius fortaſſe facturus eram, ſi ſic edidiſſem, ἐπανορθοῦν αὐτοῦ τὰ * κρυφίᾳ ἐνώσει.

ἐπιστροφῆς. Corrupte ἐπειστροφῆς edd. οὐ δι' c
ἄλλον. Sic ed. Ven. cum Mstis. Temere οὐ δι' ἄλλο ed. Heinſ. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν αἰσχρῷ οὐκ ἔστιν δι' ἄλλον. Deerat ὅτι in ed. Ven. & Ms. Pi. quare pro καὶ Wolfius in libro, quo olim ipſe uſus eſt, ὅτι correxit. Et maluerim etiam ego ὅτι absque καὶ: ſed in ὅτι καὶ conſentiunt codd. Arg. Pa. Pb. Pc. & alii in Vhab. & Vpabcd. Sua auctoritate Heinſius ὡς καὶ edidit. Dein vero editi & ſcripti omnes ἐν κακῷ οὐκ ἔστιν habebant: quod ferri hîc quidem nullo pacto poſſe, ſed haud dubie in ἐν αἰσχρῷ mutandum putavi. εἰ οὖν εἶναι μὴ δύναταί τις ἐν αἰσχρῷ δι' ἄλλον. Tuli verbum εἶναι iſto loco ab Heinſio (neſcio qua auctoritate) inſertum. Ignorant illud in hac dictione codices noſtri cum ed. Ven. & poſſet nullo incommodo abeſſe, ſi modo in phraſi proxime ſequenti verbum δύναται repetitum eſſet, nec pro illo nomen δυνατὸν eſſet poſitum. Poſt δύναταί τις ἐν αἰσχρῷ adjectum illud verbum εἶναι maluerant viri docti in Vha. & Vpac. δῆλον, ὅτι p. 147
καὶ ἐν κακῷ &c. Rurſus hic, quemadmodum paulo a
ante,

p. 147 ante, δῆλον δὲ habent Mſsti cum ed. Ven. quod ego
a a librariorum incogitantia profectum putavi; Heinſiumque probavi, voculam iſtam, quæ non erat hujus loci, expungentem.

τὸ ἀρνητικὸν μόριον ὑπερβιβαζόντων ἡμῶν. *ſi particulam negativam transponamus:* nempe, ut pro eo quod p. 146. r. ſic expreſſit, Οὐ μᾶλλον δύναταί τις ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον ἤπερ ἐν αἰσχρῷ, nunc dicamus Μᾶλλον οὐ δύναταί τις &c. id eſt, *Multo magis non eſſe poteſt* (quod idem valeret ac, *Multo minus eſſe poteſt*) *aliquis in malo propter alium, quam in ignominia.* Hanc eſſe ſententiam Simplicii, cum per ſe intelligi videtur, tum clare patet ex concluſione argumentationis, quam habes ſub finem hujus paginæ. Ex quo adparet, vel corrupta vel defecta eſſe verba quæ proxime ſequuntur, ἵνα ᾖ, μᾶλλον οὕτως ἤπερ ἐν αἰσχρῷ: pro quibus oportebat ἵνα ᾖ, (vel, ἵνα ᾖ οὕτως,) Μᾶλλον οὐ δύναταί ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, ἤπερ ἐν αἰσχρῷ. Niſi forte ſic ſcripſerat Simplicius: ἵνα ᾖ μᾶλλον οὕτως· Μᾶλλον οὐ δύναταί τις ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, ἤπερ ἐν αἰσχρῷ. id eſt: *ut potius ſic ſit:* (nempe, *ut potius ſic legamus:*) *Magis impoſſibile eſt, eſſe quempiam in malo propter alium, quam in ignominia.* Tum vero etiam, quæ dehinc ſequuntur, καὶ λέγοι ἄν, ὅτι οὐ δύναται ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, haud ſatis integra eſſe videntur: oportebat enim aliquid in hanc ſententiam, καὶ λέγοι ἄν, ὅτι οὐ δύναται ἥκιστα ἐν κακῷ εἶναι &c. aut ὅτι τελέως οὐ δύναται ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, quemadmodum infra (ſub finem pag.) ait, ὅτι τελέως ἀδύνατον &c. Sed toto hoc loco nihil præſidii nobis offerunt libri: neque admodum mirum debet videri, in argutula & intricata interpretis noſtri argumentatione a vera ſcriptura aberraſſe librarios. Ego vero in poſterioribus quidem verbis nihil vel mutare vel adjicere auſus, in ſuperioribus, ubi poſt ἵνα ᾖ comma interpoſuerat Heinſius, diſtinctionem illam cum ed. Ven. & Mſstis delevi, ut cohærerent verba ἵνα ᾖ μᾶλλον οὕτως, poſt οὕτως vero comma poſui cum Pa. denique interſertis *duobus aſteriſcis* defectum indicavi. Bene autem καὶ λέγοι ἄν habent edd. cum Pi. Perperam καὶ λέγει ἄν Arg.

Pa. Pb. Pc. ſed in Pb. vera etiam ſcriptura λέγει in- p. 147
ter lineas adnotata. a

εἶχε δ' ἂν ἀληθ. Tenui εἶχε ab Heinſio ex b
cod. Nanſ. editum, quod & noſter codex Arg. habet & ex aliis codicibus adnotatum eſt in Vhab. & Vpabcd. ἔχει δ' ἂν habent Pa. Pb. Pc. Pi. cum ed. Ven. quod ex ἔχοι δ' ἂν corruptum videri poterat. τὸ μὲν καλὸν καὶ αἰσχρόν. Vulgo omnes, ſcripti editique, τὸ μὲν κακὸν καὶ αἰσχρὸν, ubi (præeunte Wolfio in verſione & in græco exemplari quo ipſe olim uſus eſt) haud cunctanter καλὸν pro κακὸν ſcribere debui. Dici vix poteſt, quam frequenter in quibusque veterum ſcriptis duo illa vocabula, quamquam e diametro inter ſe oppoſita, per librariorum incogitantiam permutata reperiantur. conf. ad p. 162. c. & ad p. 169. c. τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Aberat in aliis articulus ante κακὸν, & percommode abeſſe poterat. Adjeci tamen, cum darent noſtri codices Arg. & Pb. aliique e quibus profecerunt Vhab. & Vpabd. οὐδὲ κρίσει ἀνθρώπων. Perperam οὐδὲ εἰπεῖν τὸ κρίσει Arg. duabus vocibus temere e ſuperiori lineâ repetitis. τὴν ὑπόθεσιν, τὴν τὸ αἰσχρὸν τῆς κρίσεως τῶν ψεγόντων ἐξαρτῶσαν. Articulum τὴν, poſt ὑπόθεσιν repetitum, agnoſcunt cum ed. Ven. ſcripti libri omnes. Eumdem ſua auctoritate delevit Heinſius, quoniam nimirum participium ἐξαρτῶσαν ignorabat, quod in ed. Ven. prætermiſſum erat. Percommode autem vocem illam ἐξαρτῶσαν dedit Arg. & alii veteres libri e quibus eam adnotarunt viri docti in Vhab. & Vpacd. De codicibus Pb. Pc. Pi. exploratum non habeo. Habet vero eamdem vocem noſter Pa. ſed leviter corruptam, nam ἐξαρτῶσαι ibi ſcriptum. Verbum εἶπεν, quod ſequitur, agnoſcit cum editis codex noſter Pa. & agnoverat etiam ille, cujus lectiones adnotatæ ſunt in Vpc. Sed *abeſt* illud verbum in Arg. aberatque etiam in eo codice, e quo ductæ ſunt notulæ in Vha. & Vpad. Ac *rectius* fortaſſe *abeſt;* eoque omiſſo, percommode cohæret oratio. Deinde vero verborum ordo turbatus vulgo erat e
in edd. & in Pa. (neſcio an in Pb. Pc. Pi.) cum ſic legeretur οὐ δυνατὸν μᾶλλον ἐκ κακῶ. Veram verborum ſeriem, μᾶλλον οὐ δυνατὸν, quam deſidera-

p. 147 c ſiderabant & ea quæ ſuperius dicta ſunt, & quæ
mox ſequuntur, reſtitui ex codice Arg. cui adſentiebatur ille quo uſi ſunt viri docti in Vha. & Vpad.
Paulo poſt, arcte cohærent iſta verba μᾶλλον δὲ οὐ δυνατὸν &c. ita quidem ut μᾶλλον ad οὐ δυνατὸν referatur: quam connexionem adeoque & ipſam verborum ſententiam turbavit Heinſius *commate* poſt μᾶλλον δὲ interſerto, quod delevi præeuntibus libris noſtris & Veneta editione.

ἐὰν μὴ — — ἔχῃς. Recte ἔχῃς Pa. quod & in Vha. & Vpa. notatum. Perperam vulgo ἔχεις, quod & tenet Arg. ὅτι οὐχ οὗτος. Quæ ſequuntur poſt hæc verba, ad illa usque ἀγνώμονας δὲ αὐτοὺς καὶ ἀνοήτους, quæ habes initio p. 150., deſunt omnia in codice noſtro Arg. & in Pb. quos duos codices propinqua cognatione ſeſe attingere, adeoque ex eodem fonte, haud ita longe ab utroque remoto, ductos eſſe, jam pridem intelligere licuit ex lectionibus, quas
p. 148 ex eis protulimus. ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει. Aberat
a καὶ in edd. & Pi. Adjeci ex Pc. De Pa. adnotare neglexi, agnoſcat-ne illam voculam, an ignoret. κἂν ἐγὼ σιγῶν δύναμαι. σιγῶ erat in Ven. itemque in Pc. & Pi. quod in σιωπῶ mutatum voluit Wolf. non ſatis video quâ cauſſâ. σιγῶν bene correxit Heinſ. quod etiam ex conjectura notatum in Vpc. In Pa. prorſus deſunt iſta verba: nam inde ab illis, ἐὰν σὺ θέλῃς &c. quæ leguntur paulo poſt initium hujus pag. usque ἐν ἐμαυτῷ πολλοῦ ἄξιος εἶναι, prætermiſſa ſunt omnia. Quod δύναμαι in indicativo cum κἂν conſtruitur, id ab uſu Simplicii non abhor-
b rere jam ſæpius obſervavimus. ἀγαθὸν νομίζων αὐτό. Sic recte Pa. Pc. Pi. cum ed. Ven. Temere αὐτὸν ed. Heinſ.

Κτῆσαι οὖν, φασὶν οἱ φίλοι, ἵνα ἔχωμεν — —
p. 149 a — καὶ κτήσομαι. καὶ ἔοικεν ὁ ἀνὴρ οὗτος &c. Codex noſter Pa., poſtquam ſupra (p. 143.) caput hoc in quo verſamur, ab iſtis verbis incipiens, Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ &c. (quod caput ille numero λβ'. id eſt XXXII. inſigniverat) in illis verbis terminaverat ἃ μὴ ἔχει αὐτός. nunc hoc loco verba iſta Κτῆσαι οὖν &c. tamquam *novum Caput Enchiridii* exhibet, peculiari numero λγ', id eſt XXXIII. inſignitum, adjecto

(ut

(ut ſolet) vocabulo Κείμενον, id eſt, *Contextus* p. 149.
Enchiridii. Scribit autem in hunc modum: Κτῆσαι a
οὖν φασιν οἱ φίλοι, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. ἀλλ' εἰ
δύναμαι κτήσασθαι τηρῶν ἐμαυτοῦ αἰδήμονα καὶ πι-
στὸν καὶ μεγαλόφρονα, δείκνυτε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσο-
μαι. Εἰ δὲ μὲ ἀξιοῦτε τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέ-
σαι, ἵνα ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσασθαι, (ſic ille
pro περιποιήσησθε) ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄδικοί ἐστε καὶ
ἀγνώμονες. τί δὲ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον ἢ φί-
λον πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον
συλλαμβάνετε· καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὰ ταῦτα,
ἐκεῖνα μὲ πράσσειν ἀξιοῦτε. Tum, quæ ſequuntur,
iſtis ſubjungit tamquam Simplicii commentarium, a
nova linea ſic incipiens: Ἔοικεν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐνδιδό-
ναι &c. adſcripto ad oram (ſicuti aliâs conſuevit) vo-
cabulo Ἐξήγησις, id eſt, *Commentarius*, vel *Interpre-
tatio*. (Vide rurſus infra, ad p. 150. c.) In codice
Arg. & cod. Pb. integrum folium deeſſe, quod hunc
locum continebat, ſupra dictum eſt. Codices Pc. &
Pi. nihil differunt ab ea ratione, qua hic locus in
editis exhibetur.

καὶ κατ' ἐμαυτόν. Perperam καὶ μετὰ ἐμαυ-
τὸν ed. Ven. ubi redundare μετὰ adnotavit Wolfius:
rectius vero, me judice, in κατὰ mutavit Heinſ.
quod & alii docti viri in Vha. & Vpac. ſuaſerant; ſic
autem habet Pa. neſcio an & Pc. & Pi. *ἀντέχε-
σθαι δυνάμεως.* ἀνέχεσθαι dabant edd. cum Pa.
Pc. & Pi. quod haud dubie corruptum putavi, & in
ἀντέχεσθαι mutandum. Sic etiam Wolfius in ora ſui
libri manu ſuâ emendavit. *κατὰ φύσιν ἑαυτῶν.* b
Sic recte ed. Ven. cum Msſtis: valet nempe ἑαυτῶν
item ac ἡμῶν. Suâ auctoritate ἑαυτοῦ edidit Heinſ.
quod non erat neceſſarium, licet deinde dicat τὸ ἑαυ-
τοῦ ἀγαθὸν αἰτοῦσιν &c. *δῆλον, ὅτι τῷ Κτῆσαι.*
Bene τῷ ed. Heinſ. quemadmodum etiam a Wolfio
in græco libro, quo is olim uſus eſt, correctum vi-
deo. Perperam ὅτι τὸ Κτῆσαι ed. Ven. cum Msſtis.
ὀρεκτὰ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων. Vulgo omnes τῶν
ἄλλων ὀρέξεων, eodem errore quem & p. 2. c. &
p. 40. c. jam notavimus; quem corrigere non dubi-
tavi. Paulo ante τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ τῆς λογικῆς di-
xit; his opponuntur ὀρεκτὰ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων.

p.149 Moxque rurſus diſerte τὴν ἄλογον ὄρεξιν dicit. ἀγνώ-
b μονες οὗτοι. Exſpectabam conjunctionem, διὸ ἀγνώ-
μονες οὗτοι, vel ἀγνώμονες οὖν οὗτοι, ſed nil ta-
c le offerebant libri noſtri. κακῶν τῷ ἐσχάτῳ περιβα-
λεῖν. Recte κακῶν edd. & Mssti. Et in περιβαλεῖν consentiunt ſcripti. Mendoſe περιβαλεῖ ed. Ven. quod in περιβάλλειν mutavit Heinſ. τὴν ἄλογον αὐτῶν ὄρεξιν. Sic ed. Ven. cum Msstis: temere αὐτοῦ pro αὐτῶν ed. Heinſ. ἐκεῖνο μὲν — — τοῦτο δὲ. Intellige ἐκεῖνο μὲν, ὃ ὁ φίλος ἀπόλλυσι· τοῦτο δὲ, ὃ αὐτοὶ περιποιήσονται. Nec opus eſt, ut ἐκεῖνο in ἐκεῖνος, & αὐτὸ in αὐτοὶ mutetur; quod voluerat
p.150 Wolfius. Recte vero οὐ μόνον οὐκ ἀγαθὸν ed.
a Heinſ. ubi οὐκ abeſt in ed. Ven. & Msstis noſtris; in verſione vero expreſſit Wolfius, licet in Notis & in græco ſuo exemplo intactam hanc phraſin reliquerit.

e 'Αλλ' ἡ πατρὶς, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, φησὶν, ἀβοήθητος ἔσται. 'Ηδύνατο μὲν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν &c. Verba iſta, 'Αλλ' ἡ πατρὶς — — ἔσται. deſunt in editis: & in ed. Ven. quidem poſt ἀπολέσαι. ſic pergitur: 'Αδύνατον μὲν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν &c. quod quum manifeſte mendoſum eſſet, Wolfius Δυνατὸν μὲν οὖν corrigere juſſit, cui obtemperavit Heinſius. At 'Ηδύνατο perſpicue exhibent codices noſtri Arg. Pa. & Pc. neque aliud debuerunt Pb. & Pi. in quibus nempe, omiſſâ literâ initiali, quæ minio (ut in Arg. & Pa. factum) pingi debebat, δύνατο ſcriptum. In eisdem codicibus Arg. Pb. Pc. & Pi. inſerta leguntur h. l. illa verba contextus, quæ adpoſui. In Pa. vero non ſolum iſta hîc inſeruntur, ſed reliqua quæ in Enchiridio ſequuntur omnia, ad illa usque verba ἄπιστος ἀποτελεσθείς. in quibus finitur totum caput: & numeratur in eo codice pars hæc pro *Capite XXXIV.* conf. ſupra ad p. 149. a.

p.151 ἵνα καὶ ἡ πατρὶς ἔχῃ. Perperam οἷα καὶ ἡ πα-
a τρὶς ἔχει Arg. τὰ πρότερα ἐκεῖνα ἐπαγαγεῖν. Pendet hic infinitivus a verbo 'Ηδύνατο, quod e ſuperiori oratione hîc ſupplendum. Nempe hoc dicit Simplicius: *&, quod ſi audiviſſet* (Epictetus) *aliquem dicentem, Para igitur*, quo *&* patria habeat; reſponde-

re

re poterat illa ſuperiora, ſcil. quæ paulo ante reſpon- p. 151
derat ei, qui objecerat, urgeri ſe ab amicis dicenti- a
bus, *Para tu, quod & nos habeamus.* Verba iſta
κἂν ἀκούσῃ eodem modo accipio, quo ſupra (p. 109.
c.) dixerat, ἀκούει τινῶν (ſcil. ὁ Ἐπίκτητος) πρὸς
τοῦτο λεγόντων. μετὰ πολλῆς ἐνεργείας. ἐναργείας
conjectabat Wolf. idque in verſione expreſſit, *multa
cum evidentia.* Ac ſane perfrequenter confunduntur
a librariis iſta vocabula: ſed h. l. percommode teneri
vulgatum potuit, *multa cum vi & efficacia, nervoſe.*
Verumtamen p. 158. b. in ſimili argumento, pro
olim vulgato ἐνεργῶς, plerique codices ἐναργῶς te-
nent. ἀλλὰ σαυτὸν αὐτὸς παρέχων. In ſcripturam c
haud dubie corruptam σαυτὸν αὐτοῦ conſentiunt
cum ed. Ven. ſcripti noſtri libri omnes; quem erro-
rem miror non notatum eſſe a Wolfio. Heinſius σαυ-
τὸν αὐτῷ correxit, quod nolim damnare; ſed magis
placuit σαυτὸν αὐτὸς, quod propoſuit vir doctus in
Vpc. χρησιμώτερόν τι παρέχειν. Pro τε,
quod cum editione Ven. dabant Mssti, non dubitavi
τι ſcribere, præeunte Wolfio. Et res ipſa hoc de-
ſiderabat, & ſimilis locutio, quæ paulo ante legitur,
χρειωδέστερόν τι. Heinſius hoc loco voculam iſtam
prorſus prætermiſit. παρέχειν idem Heinſius, eodem
Wolfio monente, in παρέχεις mutavit, commoda
utique ratione ſed minime neceſſaria. Pendet enim
infinitivus, quem uno conſenſu veteres omnes libri
agnoſcunt, a particula ὥστε; tenerique ille potuit de-
buitque, licet incongruum videri poſſet, quod ad
eum referatur nominativus παρέχων.

κοινῶς πρὸς τοῦτο. πρὸς τοῦτον Arg. quem- p. 152
admodum p. 151. b. erat πρὸς ὃν καλῶς ὑπαντᾷ. a
φυλάττων τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Sic ed. Ven.
cum Msstis. Temere τὸ πιστὸν καὶ αἰδῆμον edidit
Heinſ. Sed mox in ἀποβάλῃς τὸ πιστὸν καὶ αἰδῆ-
μον conſentiunt omnes; ubi verba τὸ πιστὸν καὶ αἰ-
δῆμον ſunt interpretatio pronominis ταῦτα, quod ho-
rum loco habes in contextu Enchiridii. ἴσως ὠφε-
λήσαις. ὠφελήσῃς ſolus Pa. ἢ μάλιστα μὲν. b
Putabam ἦ cum circumflexo ſcribendum, ut eſſet *ſa-
ne, profecto.* Sed contra librorum conſenſum muta-
re non auſus ſum. Alibi ἢ in ſimili connexione per

an

p. 152 b *an* redditum vidimus; (p. 67. b. & 94. a. ibique not.) nunc *annon* vertit Wolfius. Poſſit forte hoc loco, quemadmodum ſæpe ad Epicteti Diſſert. & ad Simplicium etiam p. 67. b. notavimus, per ellipſin intelligi, quaſi dixiſſet, τίνα ἄλλην ἢ *quemnam alium locum, niſi* &c. Aut omnino dicendum, particulâ iſtâ ἢ eâdem fere notione uti Simplicium, quâ latine *ſane* aut *nempe* dicimus. τὴν ἀνθρωποποιὸν καὶ — — δημιουργόν. Sic rectiſſime ed. Ven. cum Mstis: quod præter rem Heinſius in ἣν ἀνθρωποποιὸς καὶ — — δημιουργὸς mutavit. καὶ κηδεμονικὸν πᾶσιν. Sic recte ed. Heinſ. Corrupte καὶ κηδεμὼν καὶ πᾶσιν Pa. καὶ κηδαιμὼν ἑκὼν πᾶσιν Arg. Pb. καὶ κηδαιμονικὸν ed. Ven. Pc. Pi. εὐποιητικὴν cum editis agnoſcunt Pariſienſes libri quatuor; in uno Arg. abeſt hæc vox, ſpatio tamen nonnullo vacuo relicto. πρὸς ἕν τι τῶν. Temere abeſt τι in ed. Heinſ.

p. 153 a ἄρχων πάντως. Perperam πάντων unus Pa. ὑπερέχων recte edd. cum Arg. Pb. Pc. Corrupte ὑπάρχων Pa. itemque Pi. ſed in hoc vera ſcriptura inter lineas adnotata. conf. ſupra ad p. 134. b. σώζων ἀναλογίαν. Prætuli σώζων, ut exquiſitius, quod cum editione Ven. dedere Pariſienſes noſtri codices quatuor. ἔχων adoptavit Heinſ. ex cod. Naſſ. quod quidem & noſter Arg. habet, & habebant alii codices, e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabcd. σύμβουλος, ὡς ἔμφρων. Omiſit h. l. ὡς codex Pa. quam particulam recte hîc, ſicuti paulo ante & poſt, agnoſcunt alii omnes. εἰ τῶν κατὰ πολ. Perperam εἰ τοῦ κατὰ ed. Ven. καὶ γὰρ Σωκρ. Vulgo καὶ γὰρ μὲν Σωκρ. Particulam μὲν, quæ aliena ab hoc loco videbatur, delevi auctoritate codicis Arg. Quid habeant alii codices, non liquet. Lubens tuliſſem καὶ γὰρ καὶ Σωκρ. ἐν τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ. Corrupte ἐπιδήλῳ ed. Ven. & ἐπὶ Δήλῳ quinque noſtri Mssti. Correxit Heinſius, monente Wolfio, qui etiam adnotavit, fuiſſe *Delium* Bœotiæ oppidulum. In illius nominis ſcriptura frequenter erraſſe librarios, monui ad Appiani hiſtor. Syriac. cap. 12. In prælio ad Delium a Socrate ſervatum eſſe Xenophontem, notum ex Strabonis lib. IX. & Laërt. II. 22. reliquamque ejus virtutem in eodem prælio laudat idem

Laërt.

Laërt. II. 23. primas vero victoriæ partes in prælio p. 152
ad Amphipolin ei delatas, memorat. a

ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν &c. In editis ſcriptisque libris omnibus, uno noſtro Pa. excepto, ſic hîc legebatur: *ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν τοὺς μυρίους ἐκείνους διέσωσε, καὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐξεκηρύχθη. Ἰστέον μέντοι, ὅτι* &c. prætermiſſis omnibus, quæ hic interſeruimus, *στρατηγὸς αἱρεθεὶς* &c. usque *ἀπώλεσε τὴν ἔνστασιν*, usque lin. 61. Vbi, quoniam *ἐκκηρύττειν τινὰ* ſignificat *præconio* vel *edicto publico expellere, ejicere aliquem, & proſcribere*, mirum utique videri debuit, quo pacto *Olympicis ludis expulſum Xenophontem* ſcribere potuerit Simplicius. Itaque Wolfius, de ingenti quidem lacunâ, quæ hoc loco in libris eſſet, nihil ſuſpicatus, perſpecte cæterum ad iſtud verbum *ἐκκηρύχθη* hæc adnotavit: „Cujus iniquitatis eſſet, de- „cem mille civium conſervatorem *proſcribere & ar-* „*cere celebritate Olympiorum?* Puto igitur legendum, „*καὶ ἐν Ὀλυμπίοις ἐκηρύχθη* vel *ἀνεκηρύχθη*, *in* „*Olympiis proclamatus eſt, præconio Olympico orna-* „*tus.*“ Atque ita idem doctus prudensque interpres in verſione poſuit: *Quin & Xenophon, decem illis Græcorum millibus conſervatis, Olympico præconio eſt ornatus.* Cujus rationem ſecutus eſt Dacierius, in Gallica ejusdem loci verſione ſic ſcribens: *Xenophon ne ſauva-t-il pas, par ſon courage & par ſa prudence, ces dix mille Grecs ſi renommés, & ne fut-il pas couronné aux jeux Olympiques?* Quæ emendatio Wolfiana multis adhuc difficultatibus erat obnoxia, de quibus nihil nunc adtinet dicere; cum dubitationem omnem penitus ſuſtulerit optimus noſter codex Pariſienſis, quem notâ Pa. inſignire conſuevimus. Nempe, quemadmodum ſupra ad p. 147. c. notavimus, in duobus codicibus Arg. & Pb. magnum eſſe hiatum, quem inde ortum intelligi debet, quod in vetuſtiore codice, e quo ambo illi derivati ſunt, integrum folium iſto loco intercidiſſet, aut quod feſtinans aliquis & negligens librarius integrum folium ejus exemplaris, e quo librum deſcribebat, præterſiliiſſet; ſic hoc loco & in eo codice, e quo ducta editio Veneta eſt, & in quatuor e noſtris codicibus, & in illis quibus uſi ſunt docti viri quorum notulæ inſunt

p. 153 b inſunt in Vhab. & Vpabcd. & in eo e quo Nanſianæ ductæ erant lectiones, ſimillima erat lacuna, orta ex jacturâ integri folii, quod e vetuſtiſſimo aliquo codice, qui communis omnium iſtorum fons fuit, exciderat. Iſtam lacunam ex optimo noſtro codice Pa. qui continuo tenore ea omnia, quæ hîc adpoſuimus, perſequitur, explere nobis contigit: quod & nobis eo jucundius accidit, & lectoribus hujus libelli eo gratius futurum confido, quod cum per ſe pulcerrimum eſt argumentum hoc ipſo loco a Simplicio tractatum, tum vero miro quodam reſpectu ad tempora ſimillima eis, quæ haud ita pridem ipſam noſtram rempublicam oppreſſam tenuerant, memorabile. Bonâque inſuper fortunâ accidit, ut toto hoc loco ita ſatis emendata (præter morem) fuerit codicis noſtri ſcriptura, ut nulla magnopere difficultate prematur auctoris ſententia.

Lin. 1. ſq. διὰ τοιαύτης ὁδοῦ καὶ τοιούτων ἐθνῶν. *per talem viam & per tales gentes.* Ferri hoc poteſt: ſed fortaſſe τοσαύτης & τοσούτων ſcripſerat Simplicius, id eſt, *per tantam viam & tot gentes.* Literas σ & ι ſæpe a librariis permutatas vidimus. Deinde ambiguum videri poteſt, ipſa hæc verba διὰ — — ἐθνῶν ſint-ne ad præcedens verbum διέσωσε referenda, an ad ſequens παρακομίσας: & haud dubie ad poſterius referenda putaſſem, niſi & comma poſt ἐθνῶν & καὶ particula intereſſet. Sed fortaſſe καὶ hîc non copulandi ſignificatione, ſed intenſiva notione, ut haud infrequenter aliâs, accipienda fuerit, delendaque diſtinctio poſt ἐθνῶν, ut ita verti debeat hic locus, *qui per talia itinera* (ſive, *per tantum viarum ſpatium) & per tales gentes* (ſive *per tot gentes) usque adeo in Græciam eos perduxit. Lin.* 12. *ſq.* νουθετεῖν πράγματα ἀδύνατα, niſi quid erratum in verbis, fuerit *admonitionibus uti nihil proficere valentibus. L.* 14. *ſq.* ὁ αὐτὸς Ἐπίκτητος, *idem Epictetus.* Forte αὐτὸς ὁ Ἐπικτ. *ipſe Epictetus. L.* 16. ἐξέστη correxi. Mendoſe ἐξέστι ſcriptum erat. *Ibid.* πρὸς τὴν Νικοπ. Rectius (puto) fuiſſet εἰς τὴν Νικοπ. Sed ferendum etiam iſtud in noſtro ſcriptore. *L.* 23. *ſq.* πολλαὶ δὲ κατ' αὐτὰς [τὰς τοιαύτας] εὑρίσκονται πολιτείας. multæ autem in ipſis

ſis hujuſmodi rebus publicis inveniuntur actiones. Ad p. 153 b
πολλαὶ manifeſte intelligendum πράξεις, quo & referuntur illa verba ἢ συμβουλῆς δεόμεναι &c. Adeoque mendoſum erat εὑρίσκονται πολιτεῖαι, ubi haud dubie πολιτείας fuit corrigendum, quod ad κατ' αὐτὰς referretur. Sed non ſatis erat κατ' αὐτὰς, quod nude dabat codex noſter: oportebat καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας, (vide lin. 6. & lin. 43.) vel ſaltem κατ' αὐτὰς τὰς τοιαύτας. Itaque duo poſtrema verba ex conjectura adjeci, uncis quidem incluſa. *L.* 27. ἢ μέχρι. Suſpicor oportuiſſe ἢ καὶ μέχρι τοῦ συγκινδ. *L.* 30. χάριν ὁμολογεῖν. In promtu foret, ὁμολογεῖ corrigere, ni ſequeretur γαληνιῶντα in accuſativo. Itaque tenendum ὁμολογεῖν, ſubintelligendo δεῖ vel χρή. *L.* 31. *ſq.* πόλεμον τοῦ παρὰ φύσιν βίου πρὸς τὸν κατὰ φύσιν. Sic corrigere nullus dubitavi, cum inverſe ſcriptum fuiſſet τοῦ κατὰ φυσ. βίου πρ. τὸν παρὰ φύσιν. Nam & per ſe rectius iſtud debuit videri, & illum verborum ordinem poſtulabat id quod ſequitur καὶ τῶν μεθυόντων πρὸς τοὺς νήφοντας. Haud raro tranſponendis iſto modo vocabulis errarunt librarii. *L.* 38. *ſq.* καὶ τοῖς σκληροτέροις συγγυμνασταῖς προθυμ. συμπλεκ. Confer Epicteti Diſſert. ſ. 24, 1. *L.* 49. ὅτι καὶ μετριοφροσύνῃ. Forte ὅτι καὶ ἡ μετριοφρ. cum articulo. *L.* 51. προσκρούματα. Mendoſe προσκούρματα erat in Ms. *L.* 55. *ſq.* ἀλλ' αὐτῶν ἢ τῶν θηρίων τὸ μανιῶδες. Intellige ἢ τὸ τὴν αἰτίαν ἔχον, *culpam habeat, culpari debeat.*

βλαβεραὶ τῶν ψυχῶν εἰσι. βλαβερώτεραι Arg. c
in contextu, ſed idem γρ'. βλαβεραὶ in ora. ἐμποδίζουσι edd. cum Pa. Pc. Pi. ἐμποδίζουσαι Arg. & Pb. τῷ ἐν πᾶσιν ἀγαθὸν — — ποριζομένῳ. Wolfius ſua manu in libro, quo olim uſus eſt, τὸ ἐν πᾶσιν ἀγαθὸν correxit. Equidem τῷ ἐν πᾶσι τἀγαθὸν malebam.

AD CAPVT XXXII.

Nobis CAP. XXV. In cod. Pf. cap. XXIII. In p. 154
AA. & Pe. cap. XXVI. In Arg. cap. XXVII. In Pd. cap. XXXIV. In Pa. cap. XXXV. Deſinit codex

p. 154 dex Arg. in. ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι: Pc. in εἰ μὲν ἀγα-
a θά: Pi. vero in iſtis, ἢ ἐν προαγορεύσει.

p. 155 προσαγομένας recte quinque noſtri codd. Men-
a doſe προσαγομώνας ed. Ven. Imperite προσανυμένας ed. Heinſ. (e codice Nanſiano puto;) quod & adnotatum in Vhb. ἐν ἑστιάσεσι. καὶ ἐν ἑστιάσει edd. cum Ms. Pi. Sed καὶ ignorant Arg. Pa. Pb.
b Pc. iidemque omnes in ἑστιάσεσι conſentiunt. ἐφ' ἡμῖν ἐστι. Perperam ἀφ' ἡμῖν edd. ἰδίῳ μᾶλλον τοῦ προκειμένου. Perperam ἴδια ed. Ven. & ἰδία. vel ἰδίᾳ quinque noſtri codices. ἰδίῳ monente Wolfio correxit Heinſius. Pro τοῦ προκειμένου vero habent οὕτως προκειμένου codices Arg. & Pb. ſub quo quid aliud lateat neſcio.

c προτιμῶνται τῶν — — αἱρουμένων. Sic recte ſcripti omnes; τῶν omiſerat ed. Ven. ſed in αἱρουμένων conſentit. Imperite τοῖς αἱρουμένοις ed. Heinſ.
p. 156 εἰ μὲν οὖν ἀγαθά. Perperam εἰ μὴν οὖν edd. Mox
a non minus male & invitis Mſstis. σὲ δὴ pro σὲ δεῖ habebat ed. Ven. τῇ ἐν σοὶ δυνάμει χρῆσθαι. Temere vocula ἐν omiſſa in ed. Heinſ. & verbum χρῆσθαι omiſſum in ed. Ven. καὶ συγχαιρούσῃ. καὶ particulam, quæ aberat vulgo, opportune dedit noſter Pa. & alius codex laudatus in Vpc. ἐξέφηνεν recte Pa. & Arg. puto & alii. Perperam ἐξέφηνα edd. ἰσχυροτάτην per ο breve ſcripſi cum Arg. & Pa. ἰσχυρωτάτην h. l. dabant editi, qui tamen aliâs recte in ο breve conſentiunt. βούλησιν τὴν ἀγαθωτάτην. Conſentiunt in hoc codd. Pa. Pb. Pc. Pi. Et parum abit ed. Ven. in qua ἀγαθοτάτην per ο breve: nec aliud debuerat Arg. in quo corrupte ἀγαθότητα ſcriptum. Superlativum iſtum, quem non reſpuebat Simplicii ſtylus, temere in βελτίστην h. l. mutavit Heinſius, qui tamen eumdem infra tenuit p. 238. c.
c. κἂν μὴ δύνηται δέ. Particulam δέ, quæ aberat in editis, commode dedere Arg. & Pa. τόγε ἐφ' ἑαυτῇ πάντα ἀγαθύνει, καὶ ὅσα βούλεται. *quantum in ipſa eſt, omnia bona reddit, & quæcumque vult.* Hoc dicit, *quæcumque vult bona reddere, ea bona reddit quantum in ipſius poteſtate ſitum eſt;* adeoque, ſi non ipſo affectu, (quandoquidem effectus ſæpe non eſt in ejus poteſtate,) ſaltem ipſa voluntate: ſed &,

ut

ut re ipſa efficiat id quod vult, omnem operam na- p. 156
vat quæ eſt in ipſius poteſtate. Sic quidem accipi- c
endus hic locus videtur, quem corruptum ratus Wolſius, aut abundare iſta verba καὶ ὅσα βούλεται ait, aut καὶ οὐχ ὅσα βούλεται legendum: & ſic latine vertit, *omnia bona reddit, non autem quæcunque vult.* ἡ δὲ δύναμις αὐτή. αὕτη dabant edd. & Mssti; p. 157
unus Pb. αὑτῇ. Ego, ut paſſim aliâs, ſic & hic non a
dubitavi αὐτὴ corrigere, ut eſſet *facultas autem ipſa.*

ἐπιχείρησιν. ἐπιχώρησιν ed. Heinſ. temere & in- c
vitis Msstis. φοιτᾷν ἐπὶ θύραις. θύρας edd. non p. 158
male: & ſic Pi. inter lineas, cum θύραν habeat in a
contextu. Præferendum vero θύραις putavi, in quod conſentiunt codd. Arg. Pa. Pb. & Pc. Conf. not. ad Epict. Disſert. III. 24, 44. τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα. Sic bene ed. Heinſ. ac (ni fallor) Ms. Pa. ut correxit Wolf. nempe ὑπὸ τοῦ ἑστιάτορος. ὑπ' αὐτῶν ed. Ven. & Ms. Arg. ubi præcedens τούτων reſpexerat librarius: at iſtud ad τοὺς θεραπεύοντας referebatur. Verba καὶ γινόμενα tenent cæteri omnes, uno
Pa. excepto, qui ea prætermiſit. ἐναργῶς, quemad- b
modum Wolfius maluerat, dedere Mssti Arg. Pb. Pc. Pi. ἐνεργῶς edd. (ac neſcio an Pa.) ne id quidem male. conf. ad p. 151. a. τοῦ δείπνου τιμιώτερον. Ferri hoc poteſt, in quod conſentiunt libri. Malueram vero τὸ δείπνου τιμιώτερον, *id quod pluris eſt quam coena* nam δείπνου carere articulo poterat, qui ex græci ſermonis uſu commodius ad τιμιώτερον adjiciebatur. conf. not. ad p. 142. b. τὸ μὴ ἀνέχεσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Nihil vel addunt vel mutant libri. Nonniſi ex conjectura monuere viri docti in Vha. & Vpsc. adjiciendum fortaſſe poſt εἰσόδου, quemadmodum & in contextu Enchiridii, vocabulum παροινιῶν.

AD CAPUT XXXIII.

Nobis CAP. XXVI. In Pf. cap. XXIV. In AA. c
& Pe. cap. XXVII. In Arg. cap. XXVIII. In Pd. cap. XXXV. In Pa. cap. XXXVI. Deſinit Arg. in ἄλλο παιδάριον κατεάξῃ: Pc. in ὅταν τοῦ γείτονος: Pi. vero in οὐ διαφερόμεθα.

p. 159 a καὶ διαμαρτάνουσι πολλάκις. Poſſis ſuſpicari, redundare καὶ particulam, aut aliud quid hîc turbatum. At omnia recte habent: accipe, ut perſæpe aliâs, quaſi eſſet: διαμαρτάνουσι, καὶ πολλάκις, *errant, & quidem ſæpius*. Vide Lexic. Polyb. in Καὶ, num. 2.
b αἱ δὲ ἴδιαι ἑκάστου. Adoptavi hoc ex Pa. & Pc.
c ἑκάστων edd. cum aliis, nec id male. καὶ ἡ τὴν ψυχὴν &c. Articulum ἡ, quem ignorant libri noſtri omnes, ex conject. inſerui, cum ex itaciſmi errore abſorptum mihi perſuaſiſſem. οὐκ ἀσφαλὲς ἀπὸ τούτων ἡμῖν &c. ἡμᾶς Pa. bene, ſi ad καταμανθάνειν referas: ſed in ἡμῖν cum editis conſentiunt quatuor reliqui codices, & perapte hoc ab ἀσφαλὲς pendet. Pro πραγμάτων, corrupte παραγγελμάτων habet Arg. ἣν εἶπε. Corrupte ἣν εἶδε ed. Ven.

p. 160 a τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Caret ἄνθρωπον Arg. ἐμπαθέστερον μᾶλλον. Vocem μᾶλλον agnoſcunt omnes, præter Pa. qui eam prætermiſit. Verbum δεικνύει cum editione Ven. ignorant ſcripti libri omnes, ex conjectura ab Heinſio adjectum; quod tenuimus quidem, ſed uncis incluſimus, quia, id-ne ipſum, an in eamdem ſententiam aliud, eodem-ne loco, an alio, ſcripſerit Simplicius, dubitari poterat. Wolfius in latina verſione verbum *declarat* ſupplevit: miratus ſum, ad græcum contextum nihil ab eodem interprete monitum, nec in libro, quo ipſe olim uſus
b eſt, quidquam hoc loco adnotatum. ῥεμφθῆναι, *vacillare* (ſive corpore, ſive animo;) *animo vagabundo eſſe:* gallice *être distrait* diceres. Tam imperite vero, quam temere, verbum iſtud, quod cum ed. Ven. agnoſcunt veteres libri omnes, in ῥιφθῆναι mutavit Heinſius. ὡς καινοτέρου τινὸς ἐφ' ἡμῶν γενομένου. Perperam κενοτέρου ed. Ven. ἐφ' ἡμῶν vero percommode unus dedit Pa. id eſt, *reſpectu noſtri, ad nos quod adtinet*. Minus recte ἐφ' ἡμῖν habent alii cum editis. ὃς οὐκ ἂν εἴποι ὅτι ἀνθρωπ. Ex Pa. hoc reſtitui, pro eo quod vulgatum erat ὃς ἂν εἴποι ὅτι οὐκ ἀνθρ. in quod quidem reliqui noſtri
c codd. conſentiunt. τὸ αὐτοῦ τινος. Sic ed. Ven. cum quinque noſtris codd. quod præter rem in τὸ ἑαυτοῦ τινος mutavit Heinſ.

p. 161 a τὸ αὐτοῦ πάθος. Sic recte quinque noſtri ſcripti. Perperam τὸ αὐτὸ πάθος edd. καὶ * * εἰκὸς ἀπο-

ἀποθανεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὕτω ζῇν, ὡς ἀεὶ συνεσομέ- p. 161
νῳ. In ed. Ven. & in ſcriptis noſtris omnibus ſic a
legebatur hic locus: πρὸς σῶμα θνητὸν, καὶ εἰκὸς
ἀποθανεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ τὸ ζῇν, ὡς ἀεὶ συνεσο-
μένῳ. Vbi hæc adnotavit Wolfius: „Fortaſſis καὶ
„οὕτω ζῇν ὡς ἀεὶ συνεσομένου, ſcilicet τοῦ σώ-
„ματος τῇ λογικῇ ψυχῇ, ut cohæreant hæc, συμπά-
„θειά τε ἄλογος, καὶ τὸ οὕτω ζῇν." Cui in pleris-
que morem gerens Heinſius, deleto poſt θνητὸν
commate, ſic edidit: πρὸς σῶμα θνητὸν καὶ εἰκὸς
ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ οὕτω ζῇν ὡς ἀεὶ συνεσομένῳ.
Ego vero de veritate quidem illius emendationis οὕ-
τω ζῇν, pro οὐ τὸ ζῇν, neutiquam dubitandum pu-
tavi: ac lubens etiam cum Wolfio συνεσομένου
pro συνεσομένῳ ſcripſiſſem, ſi cætera ſatis ſana atque
integra eſſe judicaſſem: nec vero hoc ipſum ſive συν-
εσομένῳ ſive συνεσομένου *ad corporis cum animæ
conjunctionem* refero, ſed ad *corpus filii*, quem filium
perpetuo ſecum victurum ſperaverat pater. At parti-
culam ἀλλὰ in καὶ mutare, nimis temere factum vi-
debatur; præſertim cum ne ſic quidem vel ſententia
ſatis apte cohæreret, vel ipſa verba (ea certe quæ
præcedebant, πρὸς σῶμα θνητὸν καὶ εἰκὸς ἀποθανεῖν
αὐτὸ) ſatis commode poſita videri potuiſſent. Haud
obſcure vero intellexiſſe mihi viſus eram, verborum
nonnullorum jacturâ, quæ intercidiſſent, turbatam
eſſe orationem: itaque repoſito poſt σῶμα θνητὸν
commate, quod ibi habent veteres libri, (Argentinen-
ſis certe noſter, cum ed. Ven.) inter καὶ & εἰκὸς
duos *aſteriſcos*, quibus lacunam indicarem, interpoſui.
Suſpicatus autem eram, tali quodam modo ſcripſiſſe
Simplicium: καὶ τὸ οὐκ ἐννοεῖν ὅτι εἰκὸς ἀποθα-
νεῖν αὐτὸ, ἀλλ' οὕτω ζῇν &c. id eſt, *& quod non
cogitat conſentaneum eſſe ut illud moriatur, ſed quod
ita vivit*, &c. τοὺς πάνυ περιπαθῶς. Perperam τοὺς b
ἄλλους περιπ. Pa. διατεθέντας. Corrupte διατιθέντας
edd. ῥᾳδίως οὕτως αὐτὸν. Caret οὕτως Pa. περιπα- c
θῶς· ὑποδεξόμεθα. Opportuniſſime ſic dedit idem Pa.
quem paulo ante duobus locis in errore verſantem
deprehendimus. Corrupte περιχαρῶς ed. Ven. cum
cæteris codd. quod in ταραχωδῶς cum Wolfio muta-
vit Heinſius.

p. 161 Αἴτιον δὲ τοῦ μὲν. Vulgo omnes τὸ μὲν. At
c ex conſecutione orationis manifeſtum eſt, τοῦ μὲν
oportuiſſe; quod vel invitis libris reponendum judica-
p. 162 vi, ſuffragante viro docto in Vpc. λυπηρότατόν
a ἐστιν. Sic alii omnes cum editis: unus Pa. λυπη-
ρότερόν ἐστιν. In τί τὸ συμπάσχον conſenti-
unt cum editis Pariſienſes codices quatuor; quod in-
terpretatus eſt Wolfius quaſi eſſet τίς ὁ συμπάσχων.
Vnus Arg. τί τὸ πάσχον habet, quod vide an ad
b verum accedat propius. καὶ τῆς συνηθείας καὶ τοῦ
χορτασμοῦ τὸ πολὺ παραιτητέον. Sic uno conſenſu
dedere quinque noſtri codices, niſi quod in Pa. τὸ
ante πολὺ deeſt. Verborum autem iſtorum ordo na-
turalis hic videtur intelligendus, καὶ τὸ πολὺ καὶ τοῦ
χορτασμοῦ τῆς συνηθείας παραιτητέον, ut ſententia
ſit, *tum in ipſa etiam conſuetudine* (ſcil. cum eis quos
diligimus) *cavenda eſt nimia ſatietas.* Corrupte in ed.
Ven. ſic legebatur: καὶ τῆς συνηθείας, καὶ τοῦτο χορ-
τασμοῖ τὸ πολὺ παραιτητέον. Vbi Wolfius adnota-
vit: „Fortaſſis καὶ τῷ τῆς συνηθείας καὶ τούτων χορ-
„τασμῷ, τὸ πολὺ παραιτητέον: ut alludatur ad illud,
„πλησμονὴ ἀπάντων.“ Et in verſione idem Wolfius,
cum ſuperioribus hæc connectens ita reddidit: *Rem
eſſe alienam, & ipſam conſuetudinem talium quoque re-
rum afferre ſatietatem. Miſſum igitur faciendum quic-
quid ſit immodicum, & verbis abſtinendum* &c. Hein-
ſius vero ſuo ex ingenio ſic edidit: ὅτι ἀλλοτρίῳ
πράγματι, καὶ τῆς συνηθείας καὶ τοῦτο χόρτασμα.
τὸ πολὺ οὖν παραιτητέον, καὶ λόγων &c.

AD CAPVT XXXIV.

Nobis CAP. XXVII. In cod. Pf. cap. XXV. In AA. & Pe. cap. XXVIII. In Arg. cap. XXIX. In Pd. cap. XXXVI. In Pa. cap. XXXVII. Deſinit Arg. in οὕτως οὐδὲ: Pc. vero & Pi. totum habent.

c Ὁ περὶ τῆς ὑποστ. τῶν κακῶν λόγος. Articu-
lum initio habent ſcripti noſtri libri omnes, itemque
alii, quibus uſi ſunt viri docti in Vha. & Vpac.
Eumdem, in ed. Ven. prorſus prætermiſſum, inter
κακῶν & λόγος interpoſuit Heinſius. Pro κακῶν, per-
peram καλῶν ſcriptum in Arg. & in alio cod. citato

in Vhab. & Vpabd. μὴ καλῶς διαρθρωθεὶς. δι- p. 162
ορθωθεὶς habent edd. & Mſsti noſtri omnes: quod e
erunt fortaſſe qui probum judicent, ita fere dictum
exiſtimantes, ut latine diceres *haud bene curatus:*
& ego, ſi nude μὴ διορθωθεὶς, absque καλῶς, ſcriptum fuiſſet, tuliſſem id verbum. Nunc non dubitavi, vel ex mera conjectura διαρθρωθεὶς reponere, quod jam a Wolfio erat propoſitum; verbum non ſatis familiare librariis, quamquam & aliâs frequentatum noſtro ſcriptori. Vide p. 4. a. 5. c. 170. c. 178. c. Et cum eodem nomine λόγος, quemadmodum hoc loco, conſtructum habes p. 222. b. Adde Ind. Græc. Epict. Εἴ τε ἀρχήν τις λέγοι. „Apparet, ait Wol„fius, alterum membrum a librario prætermiſſum, cu„jusmodi fuerit, εἴ τε ὑπὸ θεοῦ παραχθῆναι." — At non neceſſe erat, alterum membrum ſtatim eodem hoc loco commemorare. Sequitur illud infra, p. 169. c. Et licet tanto intervallo ſequatur, tamen hoc loco Εἴτε (id eſt, *ſive*) recte ſcribi poterat. Sed equidem γὰρ particulam deſideravi, quæ hanc phraſin cum ſuperioribus connecteret: ac fere perſuaſum habeo, aut Εἴ τε γὰρ, aut Εἰ γὰρ ſcripſiſſe Simplicium. λέγοι bene habent edd. λέγει Arg. atque etiam Pa. ſed in hoc inter lineas eâdem manu λέγοι adnotatum. ὡς εἶναι δύο τῶν ὄντων ἀρχάς. Inſtituit hinc latam *adverſus Manichæos* diſputationem; de qua conferendus *Beauſobre* in *Hiſtoire critique de Manichée & du Manichéiſme*, ubi paſſim eadem Manichæorum ſomnia, quæ Simplicius commemorat, referuntur atque excutiuntur, præſertim Tom. II. cap. VI. & ſeq.

εἰ μὴ ὑπὸ μιᾶς αἰτίας. Perperam deeſt μὴ in p. 163
edd. quam particulam ſcripti omnes recte agnoſcunt. a
κοινὸν ἔχοντα. Nil opus eſt ut ἔχοντι corrigamus b
cum Wolfio. κατὰ ταὐτά. Sic recte Mſsti noſtri, quemadmodum Wolfio præeunte correxit Heinſ. cum κατὰ ταῦτα fuiſſet in ed. Ven. ἔτι δὲ, εἰ ἀνάγκη c
&c. Sic Pariſienſes codices, ut in parentheſi ponantur quæ deinde ſequuntur, & apodoſis periodi incipiat ab illis verbis ἀνάγκη καὶ τὰς πολλάς. Abeſt εἰ in edd. & in Ms. Arg. πρὸ πάσης ἰδιότητος. Immerito ſuſpecta Wolfio fuerat hæc vox. Eſt ἰδιότης,

p. 163 *qualitas uni ſpeciei* (ut aiunt dialectici) *propria*, nem-
c pe quæ una ſpecies ab aliâ ſub eodem genere comprehenſa diſtinguitur, ſive, ut verbo dicam, *differentia ſpecifica* quam in ſcholis vocant. ἀφ᾽ ἧς πᾶσα. Recte ἀφ᾽ ἧς edd. quemadmodum mox in ἀπὸ γὰρ τοῦ θείου & ἀπὸ τῆς θείας conſentiunt omnes. Perperam vero h. l. ἐφ᾽ ἧς Arg. Pb. Pc. Pi. & magis etiam corrupte ἐφ᾽ οἷς Pa. ἀνάγκη καὶ τὰς πολλάς. ἀνάγκη οὖν καὶ τ. π. habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quæ particula neceſſaria prorſus erat, cum paulo ſuperius ἔτι δὲ ἀνάγκη absque εἰ legeretur; poſt inſertam vero ibi conjunctionem εἰ nunc quidem abundans videri poterat; attamen, ex optimorum etiam ſcriptorum uſu, initio apodoſeos poſt interſertam longiorem parentheſin pleonaſtice poſita, percommode ſtare poterat: (conf. Lexic. Polyb. in Οὖν.) quare tenendam putavi, licet etiam auctoritate noſtri cod. Pa. expungi potuiſſet. οὔ τινα μερικήν. Perperam οὔτε τινὰ Arg. & alii codices in Vhab. & Vpabcd.

p. 164 καὶ τὸν ἀγαθὸν παρ᾽ αὐτοῖς. Sic ed. Ven. cum
b Msstis. Temere καὶ τὸ ἀγαθ. ed. Heinſ. ἀγαθαίνειν. Alibi quidem ἀγαθύνειν dicit, ut p. 156. 242. &c. & ſic hoc loco pariter edebatur: ſed quoniam in ἀγαθαίνειν nunc conſentiunt quinque noſtri codices, tenui hanc verbi formam, quæ nihil habet ab analogia abhorrens. In uno quidem Pi. nunc etiam altera verbi forma, ἀγαθύνειν, inter lineas adnotata.
e ἐγγὺς τῶν ὅρων αὐτοῦ. Temere αὐτοῦ ed. Heinſ. ἔρριψε τῷ κακῷ. Exſpectaſſes προέρριψε, aut εἰς τὸ κακόν: ſed nil mutant libri, & ſic rurſus ῥίψαι τῷ κακῷ ait p. 166. b. ταῦτα γάρ ἐστιν αὐτῶν τὰ ῥήματα. Placuit hæc verborum ſeries, quam præivit noſter Pa. Ceteri cum editis, ταῦτα γὰρ αὐτῶν ἐστι
p. 165 τὰ &c. μέρη αὐτοῦ ἀπολέσαντα. Rurſus αὐτοῦ ed.
b Heinſ. præter rem, & invitis Msstis.

e καὶ εἴη ἂν πάντως. Particulam ἂν, quæ aberat vulgo, dedere Mssti Arg. Pa. Pb. Pc. aliique in Vha. & Vpacd. ὅπως δ᾽ ἂν ἔχῃ τοῦτο, πρὸ τοῦ κόσμου παρ᾽ αὐτοῖς γενέσθαι. Perperam ἔχει ed. Ven. ἔχοι Ms. Pa. bene; & ſic etiam Wolfius cum in Notis correxit, tum in ipſo libro quo olim uſus eſt. ἔχῃ edidit Heinſ. quod firmant Pb. Pc. Pi. itemque Vhb.

&

& Vpb. Cæterum ad totum locum hæc adnotavit p. 165 c
Wolfius: „Videtur locus eſſe mutilus: mihi certe ob„ſcurus eſt, & dubium, utrum τοῦτο ad κακὸν refe„ratur, an vero ad τὸ ὑπὲρ ἄμφω ὄν." — Nempe, cum nullo commate nec in edd. nec in Msstis noſtris diſtinguatur in illis verbis oratio, ambiguum videri poterat, ad præcedentia, an ad ſequentia referendum ſit pronomen τοῦτο. At parum ſane intereſſe adparet: nam, quocumque referas, fuerit in altero membro idem pronomen, aut aliud ſimile, mente intelligendum. Mihi placuit iſta connectere, ὅπως δ' ἂν ἔχῃ (vel ἔχοι) τοῦτο, *quocumque vero modo hæc res ſe habeat;* id eſt, *ſive dicant, caſu intraſſe malum, ſive ab aliquo quod utroque* (& bono & malo) *ſuperius ſit.* Tum vero verba illa πρὸ τοῦ κόσμου γενέσθαι ad τὸ κακὸν refero, & ex ſuperiori oratione δῆλον intelligo; quaſi dixiſſet: ὅπως δ' ἂν ἔχῃ τοῦτο, δῆλον πρὸ τοῦ κόσμου γενέσθαι ἐκεῖνο, nempe τὸ κακόν. Poteras quidem ſuſpicari, non tam δῆλον hoc loco intelligendum, quam λέγουσι; quod verbum pariter e ſuperioribus haud incommode huc trahi poterat. Sed vicem verbi λέγουσι nunc ſuſtinent illa παρ' αὐτοῖς, quæ, quemadmodum latina dictio *apud illos* vel *ſecundum illos*, idem valent ac *ex illorum ratione, ut quidem illi putant, ut illi dicunt.* Eodem modo mox ὑπὸ τοῦ Παντομόρφου παρ' αὐτοῖς ἐσθιόμενα ait p. 166. a. ὡς γὰρ ἐν γῇ. Veritatem hujus ſcripturæ minime equidem præſtare audeam. Particulam γὰρ cum editione Ven. ſcripti noſtri *libri ignorant* omnes: quod fortaſſe gravioris ulceris hic latentis indicium erat. Wolfius conjectaverat καὶ ὅτι ὡς ἐν γῇ ſcribendum. ὡς γὰρ ſuâ ex conjecturâ edidit Heinſ. quod tenui, cum certius nihil haberem. Poteras vero eadem ratione, ac forte probabiliori etiam, ὡς δ' ἐν γῇ ſuſpicari. De re, quæ hic commemoratur, conf. Beauſobre lib. VI. cap. 8.

ἐσθιόμενα. καὶ ἐσθιόμενα Pa. cum præpoſitione; p. 166 a
quæ ſi recte adjecta eſt, *intenſivam* nunc vim habebit, non copulativam: ſed fortaſſe κατεσθιόμενα debuerat librarius. De *animantibus terreſtribus & aquatilibus, inter ſe pugnantibus,* conf. Beauſobre lib. V. cap. 6. §. 10. ubi tamen nihil de Pantomorpho

p. 166 *pho* ſive *quinqueformi iſto monſtro* refertur, a quo il-
a la devorata Simplicius ait. Sed vide rurſus ipſum
b Noſtrum p. 168. a. *πῶς δυνατὸν ἦν εἰς τὴν* &c.
Abeſt h. l. *ἦν* in Pa. ſed habent verbum reliqui om-
nes cum editis. *πῶς δὲ δυνατὸν ἦν τὸ ἐναντίον*; Si
ſana atque integra eſt hæc ſcriptura, in qua quidem
nil variant libri noſtri, intelligendum *τὸ ἐναντίον εἰσ-
ελθεῖν εἰς τὴν τοῦ ἐναντίου μοῖραν*; Sed mihi, ſe-
quentia cum his verbis conferenti, utique viſum erat
intercidiſſe nonnihil, ſcil. *μένον ἐναντίον*; hâc ſen-
tentiâ, *quo pacto fieri poteſt, ut malum in partem
boni intraverit, & tamen malum manſerit? & tamen
non deſierit malum eſſe?* *ἐνδέχεται σκότος*, *te-
nebras admittit;* vel, præſens pro futuro accipiendo,
tenebras admittet. Placuit *ἐνδέχεται*, quod dedit Pa.
Cæteri cum editis *ἐδέχετο* habent, quod adjectam
ἂν particulam deſiderabat, nec ita commode conve-
niebat cum futuro *ἔσται*, quod præcedit. *οὐχὶ καὶ
ἀνόητον.* Particulam *καὶ*, quæ aberat vulgo, com-
mode dedere Mssti Arg. Pa. Pb. puto & Pc. Pro
c *ἀνόητον* vero, perperam *ἀδύνατον* habet Pa. *μηδὲ
δυνατὸν ὂν αὐτοῦ περιγενέσθαι.* *ἑαυτοῦ* h. l. da-
bant omnes, editi ſcriptique; quod ferri nullo pacto
potuit, ſed haud dubie in *αὐτοῦ* fuit mutandum cum
viro docto in Vpc. *ἀγένητον* & h. l. & mox ite-
rum, ut alibi, conſtanter ſcribunt codices noſtri cum
ed. Ven. *ἀγέννητον* ed. Heinſ. Vide ad p. 24. c.

p. 167 *οὐκ ἐκείνας, αἳ γαῖάν τε* &c. Vide Odyſſ.
a *ά.* 54. In ed. Ven. & codd. Pa. Pc. & Pi. *ἐκεί-
νους* ſcribitur, & mox dein *ὁποίους*, rurſusque *αὐ-
τοὺς νομίζουσι*: non male per ſe, quoniam utriusque
generis eſt nomen *κίων*. Sed quoniam iidem libri
omnes in foemininum *αἳ*, quo etiam Homerus uſus
eſt; conſentiunt: tenui *ἐκείνας* & *αὐτὰς* in foemi-
nino, quemadmodum Heinſius edidit; & pro *ὁποῖός
τις*, quod neſcio quo errore legebatur in ejusdem
Heinſii editione, *ὁποίας τις* ſcripſi. Poterat quidem
minoribus etiam ambagibus res confici, *αἳ* in *οἳ* mu-
tando, quod Wolfio placuerat: ſed, ut dixi, in *αἳ*
libri conſentiunt ad unum omnes; & *ἐκείνας* quoque
in foeminino habent codices noſtri Arg. & Pb. & ii
quibus uſi ſunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Pro

ὁποίας

ὁποίας quidem & αὐτὰς teſtes invocari iidem libri p. 167
non poſſunt: nam in eis ipſis locis, ubi duæ illæ a
voces occurrunt, defecti ſunt codices Arg. & Pb. ſic ſcribentes, οὐ γὰρ ἀξιοῦσι μέν τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν ἐξέφηνε ζουσι· (Pb. ἐξέφηνε νομίζουσι·) καὶ δώδεκα θυρίδας &c. Aliâ parte in editis defecta erat ſcriptura, ubi poſt ὁποίας τις (pro quo ὁποίους τις erat in ed. Ven. & ὁποῖός τις in ed. Heinſ.) ſic legebatur τῶν παρ' αὐτοῖς ἐξέφη. At σοφῶν poſt παρ' αὐτοῖς adjectum dedere quatuor codices Arg. Pa. Pb. Pc. ἐξέφηνε vero exſerte ſcripſere Arg. Pb. Pc. Pi. ſed loco ejusdem verbi Pa. ἐξέτεινεν habet. ἐκ κραταιοῦ λίθου καὶ ἀναγλύφους αὐτὰς νομίζουσι. *e duro lapide* (conſtantes) *& ſculptas* (id eſt, *e ſolido lapide ſculptas*) *illas putant.* Pro αὐτὰς paulo ante dixi αὐτοὺς ſcribi in ed. Ven. & codd. Pa. Pc. & Pi. Cæterum ἐκ κραταιοῦ λίθου καὶ ἀνωγλύφου habet ed. Ven. Vbi Wolfius adnotavit: „ἀνωγλύφου, *ſuperne ſculpto vel cælato.* Fortaſ„ſis ἀγλύφου, *rudi & impolito.*" Et in verſione ſic poſuit, *quæ ſolido & impolito lapide conſtent:* quam verſionem tenens Heinſius, in græco exemplo ſua auctoritate καὶ ἀπογλύφου edidit. At tres noſtri codices, in quibus hic locus integer exhibetur, Pa. Pc. & Pi. (nam codices Arg. &. Pb. defectos hac parte eſſe dixi;) in ἀνωγλύφους conſentiunt, *accuſativum* caſum tenentes, ad κίονας relatum; in quo cur non ſequerer illorum præſcriptum, cauſſam nullam vidi. Sed inauditam formam & ab analogia prorſus abhorrentem, quam in priori ſui parte habebat illud vocabulum, non ferendam putavi: nec tamen illud ἀνωγλυφ. cum Wolfio in ἀγλύφ. nec cum Heinſio in ἀπογλύφ. mutandum cenſui, ſed in id, quod proximum erat, ἀναγλύφους, *ſculptas, cælatas.* Ad rem quod ſpectat, locum hunc tractans Beauſobre, Hiſt. de Manich. lib. VI. cap. 7. T. II. p. 371. ſq. vulgatam ſecutus eſt ſcripturam, quam Gallice ſic reddidit: *Les Manichéens appuyioent la terre ſur des colonnes de groſſes pierres brutes:* dubitat vero, ad literam hoc illos intellexiſſe. *Les Manichéens* (ſic ille) *ne peuvent-ils pas avoir imité dans leurs Hymnes le ſtyle des poëtes? Et leurs Colomnes de groſſes pierres non polies ne peuvent*-elles pas être de

p.167 *même nature, que les Colomnes de diamant,* ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, *que Pindare a données pour fondement à la terre? Il eſt vrai, que Simplicius avance, que les Manichéens diſoient à la Lettre ce que les poëtes n'avoient dit que figurément: mais Simplicius eſt-il infaillible, & ne donne-t-il pas, dans ſa diſpute contre les Manichéens, des marques viſibles de prévention?*

b Αἱ δὲ περὶ τῶν ἐκλείψεων αἰτιολογίαι. *Ratio qua Eclipſes explicant.* Confer Beauſobre lib. VII.
c cap. 6. §. 12. T. II. p. 512. Πόση δὲ καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἀλλοκοτία. Sic alii cum editis. περὶ τούτου Pa. ne id quidem male, ſed alterum melius. De *animarum migratione in lunam, indeque in ſolem,* confer Epiphanium apud Beauſobr. T. I. p. 243. ſq. εἰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου νομίζειν. Aberat τοῦ in ed. Ven. & Pa. forte & in aliis nonnullis; adjectum ab Heinſ. ex cod. Nanſ. cui ſuffragantur Arg. & Vpacd. νομίζειν commode dedere edd. At νομίζουσιν Mssti Arg. Pa. (neſcio an & alii) itemque Vhab. & Vpabcd. quod & ipſum ferri poterat, licet ad hanc rationem commodius fuiſſet, ſi paulo ante ſic legeretur, καὶ ὅτι τὸ φῶς &c. ubi tamen ὅτι particulam nullus codex agnoſcit. ὑπὸ νουμηνίας ἕως πανσελήνου. Suſpicari poſſes, ἀπὸ νουμηνίας oportuiſſe, quemadmodum mox ait ἀπὸ πανσελήνου πάλιν ἕως νουμ. Sed ibi in ὑπὸ, ut hîc in ἀπὸ conſentiunt omnes; nec male. ὑπὸ νουμηνίας eſt *ſub novilunium, tempore novilunii;* tum, quoniam ſequitur ἕως πανσελήνου, facile ſubintelligitur *& inde,* vel *& a novilunio,* usque ad plenilunium.

p.168 a μεταγγίζει. μετεγγίζει, inauditum verbum, edidit Heinſius, ex codice puto Nanſiano: eſt certe hoc & in ſimilibus illius codicis libris Vhab. & Vpabc. notatum, & quidem in Vpc. ex Msto etiam codice laudatum. Sed noſtri quidem quinque Mssti cum ed. Ven. in μεταγγίζει recte conſentiunt, quod idem ſonat quaſi latine *transvaſare* diceres, id eſt, *ex uno vaſe in aliud transfundere:* quod verbum apud Manichæos in uſu fuiſſe ad deſignandam *animarum transmigrationem,* notavit Beauſobre lib. VII. cap. 5. §. 9.

§. 9. T. II. p. 499. ſq. ubi mireris, hunc Simplicii p. 168
locum ſilentio præteritum, nihilque ſuboluiſſe docto a
viro de vera verbi ſcriptura, per pravam editoris ſedulitatem obſcurata. *ἅπερ μηδὲ μύθους.* Placuit h. l. *μηδὲ*, quod dedit Pa. Alii *οὐδὲ* cum editis. *ὡς τοιοῦτον ἐπιόν τι δεδοικότες.* *ἐπιόντα δεδοικότες* ed. Ven. cum Arg. & Pi. quod in *ἐπιὸν αὐτὸ* mutandum Wolfius conjectaverat; nulla quidem neceſſitate, quandoquidem *τὸν Παντάμορφον* in maſculino genere dictum intelligere poteras; quamvis veroſimilius ſit, *τὸ Παντάμορφον* in neutro genere acceptum voluiſſe Simplicium, ſive *τὸ κακὸν* ſubintelligeres, ſive, quod mihi videbatur, *ζῶον.* Itaque probavi ſcripturam codicum Pa. & Pc. *τοιοῦτον ἐπιόν τι*, quod idem valet ac *τοιοῦτόν τι ἐπιόν.* In Pb. ambigua eſt ſcriptura, literâ *τ* ſuperne poſitâ, omiſſa (ut ſolent in fine vocum, compendii cauſſâ) ultima vocali, ut perinde *ἐπιόντα* & *ἐπιόν τι* legere poſſis: ſed illum quidem librarium, cujus exemplar maxime cum noſtro Arg. conſentiebat, *ἐπιόντα* debuiſſe voluiſſeque probabile eſt; quæ ſcriptura inde potuerat oriri, quod *τοιοῦτον* in maſc. gen. dictum putarent librarii, non memores perinde in neutro *τοιοῦτον* & *τοιοῦτο* recte dici. Heinſius brevius rem expedivit, *τοιοῦτον ἐπιὸν δεδοικότες* edens. *ἀρχὴν ὑποστήσαντο ἰδίαν τοῦ* b
κακοῦ. Perperam *αἰτίαν τοῦ κακοῦ* Arg. *ἰδίᾳ* Pa. In *ἰδίαν* cum edd. conſentiunt Pb. Pc. Pi. *ἰσότιμον αὐτὴν καὶ ἰσοσθενῆ* &c. *ἰσότιμον αὐτῇ* habent quinque ſcripti noſtri cum editis, quod ferri nullo modo poterat. *αὐτὴν* correxi cum Wolfio. *μέχρι γὰρ νῦν τέως.* Non præciſe damnem hoc; ſed tamen prorſus abundare *τέως* videtur. Itaque orta mihi ſuſpicio erat, *τελέως* fortaſſe ſcriptum oportuiſſe. *καὶ τοῦτο μέν.* Perperam & invitis Mſstis noſtris *καὶ τοῦτο τὸ μὲν* edd. *μηχανώμενον παντοίως μὴ ἀπολέσαι αὐτό.* Prima ſpecie dixiſſes abjiciendam negativam particulam, ut hoc diceret *malum quovis modo moliri ut perdat bonum;* ſed vide p. 171. b. & 175. a. *Φεύγοντες τὸν καπνὸν εἰς πῦρ ἐμπεπτώκασιν.* Ma- c
le transpoſita hæc erant in ed. Ven. & in Mſstis, *Φεύγοντες τὸ πῦρ, εἰς καπνὸν ἐμπεπτ.* & pro *καπνὸν* corrupte etiam *κακὸν* ſcriptum in Arg. Monente Wolfio verum verborum ordinem reſtituit Heinſ.

Non

168 Non neglexit iſtud proverbium Eraſmus. conf. Diogenian. Cent. VII. num. 45.
c

169 Rurſus ἀγένητον dedere ſcripti omnes, ut aliàs.
b ἀγέννητον edd. καὶ οὐκ ἔτι οὐδέν ἐστιν ἁμαρτία ὅλως. Corrupte hoc loco in ed. Ven. & in Msstis omnibus ſic legebatur, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδέν ἐστιν ἁμ. ὅλ. Pariterque paulo inferius, iidem libri omnes ſic habent. οὐκ ἔστιν οὐδέν ἐστι κακόν. Vtroque loco manifeſtum erat, quod etiam Wolfius monuit, pro altero ἐστὶ, ἔτι ſcriptum oportuiſſe; quas voces infinitis in locis apud omnes veteres ſcriptores perperam permutatas a librariis obſervavimus. Poſteriori loco ſic edidit Heinſius, quemadmodum & a nobis factum, οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔτι κακόν. Poterat eâdem ratione hoc loco καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔτι ἁμ. ὅλ. corrigere, poſterius ἐστὶν in ἔτι mutando; quod per ſe magis mihi placiturum erat. At hoc loco eidem Heinſio placuit, prius ἐστὶν in ἔτι mutare: quod ipſum & ego quidem tenui; non ſic tamen, ut veriſſimam illam ſcripturam καὶ οὐκ ἔτι οὐδέν ἐστιν judicarem: ſed hoc modo ſuſpicor ſcriptum reliquiſſe Simplicium, καὶ οὐκ ἔτι οὐδ᾽ ἔστιν (vel οὐδὲ ἔστιν) ἁμαρτία ὅλως, hâc ſententiâ *ac ne eſt quidem amplius peccatum omnino.* Quam ſimilitudinem p. 171. a. habes οὐδὲ ἔστιν ὅλως ἐν τῇ φύσει. ἂν ὑπόθηταί τις βιαζομένους ἡμᾶς. Merito βιαζομένους correxit Heinſius, Wolfio præeunte; quæ ſcriptura etiam e codice Msto laudatur in Vpc. Perperam βιαζόμενος habent quinque noſtri codices cum ed. Ven.

Οὕτως οὖν ἐναργῶς. Abeſt οὖν in Arg. τοῦτον τὸν ἔλεγχον. τοῦτον τὸν λόγον Arg. ſed in vulgatum cum aliis conſentit Pb. αἴτιον τοῦ κακοῦ λέγειν, ὡς καλοῦ. Si id voluiſſet Simplicius, quod Wolfius in verſione poſuit, *mali auctorem — — æque atque boni*, ὥσπερ καὶ τοῦ καλοῦ dixiſſet, vel ſaltem ὡς τοῦ καλοῦ, cum articulo: immo vero non τοῦ καλοῦ dixiſſet, ſed τοῦ ἀγαθοῦ. (conf. p. 170. b.) Quare non dubito, ὡς κακοῦ illum ſcripſiſſe, *auctorem mali, ut mali*, id eſt, *quatenus malum eſt.* Nempe multarum rerum, quæ & dicuntur & ſunt quodammodo *malæ*, auctor dici Deus poteſt, ſed non *quatenus illæ malæ ſunt*; quemadmodum ipſe Simplicius

eius cum in ſuperioribus (ad cap. 13. nobis cap. 8.) p. 169
expoſuit, tum in ſequenti mox diſputatione demon- c
ſtrabit. De eorumdem vocabulorum permutatione vi-
de notata ad p. 147. b. & 162. c. & ad Epiſt. p. 170
Disſert. I. 27, 7. & III. 14, 1. καὶ ψευδόμενος. a. b
Abeſt καὶ in Pa. καὶ αἴτιος ὢν αὐτῷ τοῦ εἶναι.
Percommode αὐτῷ dedere quinque noſtri Mſſti, pro
αἴτιος ὢν αὐτός, quod erat in editis. κατ' ἐκείνην
ἱστάμενος. ἑσταμένος habet Pa. Mox, quod ait,
κατ' αἰτίαν ὢν αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅπερ &c. ſuſpicatus
ſum ἐκεῖνο oportuiſſe; ſed poterit fortaſſe poſt αὐ-
τὸς ἐκεῖνος pronomen τοῦτο intelligi, ad ὅπερ refe-
rendum.

ἢ χρὴ &c. ἦ, *an vero, fortaſſe vero;* aut, ſi c
malueris, *nempe;* ut ſæpe aliâs. ὅ οἱ τὴν ἀρχήν.
Sic recte Pb. Pc. Pi. cum editis. ὃ caret Pa. Cor-
rupte οἵ οἵ τὴν ἀρχ. habet Arg. Quæ ſequuntur, ἐν- p. 171
νοοῦσί τινα προηγουμένην ἔχον ὑπόστασιν, correxi a
ex Wolfii mente atque præſcripto. Corrupte vulgo
ſic legebatur: ἐννοοῦσιν, ἥν τινα προηγουμένην ἔχου-
σαν ὑπόστασιν, conſentientibus Mſtis, niſi quod
ἔχουσα eſt in Arg. & Pb. Hoc dicit philoſophus
noſter: *eos, qui principium mali ponunt, aut de illo
quæſtionem inſtituunt, intelligere malum, tamquam ali-
quid quod per ſe & ſuo nomine ſubſiſtat, prorſus ab
omni bono ſeparatum,* &c. Poterat fortaſſe ἥν τινα
teneri, pro ἥν τινα οὖν poſitum, id eſt, *aliquam
quæcumque illa fuerit:* ſed nec ad ſententiam id ſatis
commodum hoc loco foret, & uſus ille pronominis
ὅστις pro ὁστισοῦν cum aliâs rarus eſt, tum a Sim-
plicii ſtylo alienus. Quod deinde ait καὶ αὐτὸ δὴ
τοῦτο τὸ κακὸν οὐσίαν ἄμικτον &c. adjiciendum rur-
ſus participium ἔχον putavit Wolfius. At nunc qui-
dem alia ratio eſt. ὑπόστασις *exſiſtentiam* vel *ſub-
ſiſtentiam*, ſi ita mavis, denotat: itaque dixit, τὸ κα-
κὸν οὐκ ἔχειν προηγουμένην τινὰ ὑπόστασιν. At οὐ-
σία hîc eſt ipſa *res exſiſtens*, ipſum *ſubjectum exiſtens*,
ipſa *ſubſtantia*, quam dicunt in ſcholis; verbi cauſſa
homo, equus, ut mox ait. Itaque hoc loco ad οὐσί-
αν non intelligendum participium ἔχον, ſed αὐτὸ δὴ
τοῦτο τὸ κακὸν ἐννοοῦσιν οὐσίαν ἄμικτον. οὐδὲ
ἔστιν ὅλως. Hoc verum judicavi, in quod cum edi-
tis conſentit Arg. & alii ſcripti. Minus commode

p. 171 οὐδέν ἐστιν ὅλως Pa. Vide tamen ad p. 169. b. καθ'
c ἑαυτὴν οὐχ ὑφίσταται. Commodius futurum erat
καθ' ἑαυτὸ, ſed in vulgatum conſentiunt libri. ὁμοίως
δὲ καὶ τὸ ἀντικείμ. Temere τὸ omiſſum in ed. Heinſ.
καθὸ τὴν αὐτοῦ. Sic veteres omnes. Temere αὐ-
p. 172 τοῦ ed. Heinſ. οὐκ ἔτι κακόν. οὐκ ἔτι nunc recte
a tenent cæteri; ſed mendoſe οὐκ ἔστι habet Arg.; ſic-
ut p. 169. b.

b προηγούμενα· ὁμοίως ταῦτα. ὁμοίως αὐτὰ ſolus
Pa. εἴδη γὰρ ὁμοίως ταῦτα ἄμφω. Recte εἴδη ſcri-
pti omnes, *ambo hæc genera, ſive utraque hæc ſpe-
cies,* ſcil. album & nigrum. Perperam εἰ δὴ edd.
Quem errorem non animadvertens Wolfius, parum
c feliciter interpretatus eſt hunc locum. ἡ χωλεία re-
cte quinque noſtri codd. ἡ χωλία edd. οὐδὲ τὸ ἕτε-
ρον ἑτέρου ἔλαττον. οὐδὲ τοῦ ἑτέρου ἔλαττον edd.
male. οὐδὲ τὸ ἑτέρου ἔλαττον Arg. Pb. Pc. Pi.
haud multo melius. In Pi. quidem primum τοῦ fu-
erat, ſed id eadem manu in τὸ mutatum. οὐδὲ τὸ
ἕτερον Pa. quod per ſe ſatis erat, ferrique poterat.
Sed reliquorum librorum ſcriptura indicare mihi viſa
eſt, ſic olim ſcriptum fuiſſe, quemadmodum ex con-
p. 173 jectura repoſui. διὰ γὰρ τὴν σωτηρίαν καὶ ὑγίειαν
a τοῦ ζώου, καὶ ὅλως τὸ δι' ὃ γίνεται ἡ ἐνέργεια. Sic
ſcripti omnes editique; niſi quod poſt γίνεται comma
inſeruit Heinſius perincommode. Cæterum & men-
doſa & defecta iſta verba mihi non minus, quam
Wolfio, viſa ſunt. Is eo fere loco, quo *aſteriſcum*
poſui, deſiderari verba τέλος ἐστὶ ſuſpicatus erat, &
καὶ ὑγίειαν in καὶ ὑγίεια mutandum cenſuerat; ad eam-
que ſententiam verſionem hujus loci adaptavit. Ego
& verſionem Wolfii tenui, nec ad emendanda græca
certius quidquam aut probabilius reperi. Mox pro
ἐπισυμβαίνει δὲ τῷ μὲν σκοπῷ τῆς ἐπιτυχίας, exſpe-
ctaveram τοῦ μὲν σκοποῦ τῇ ἐπιτυχίᾳ: ſed & iſtud
ferendum, in quod conſentiunt libri, niſi quod pro
ἐπισυμβαίνει corrupte ἐπιλαμβάνει habet ed. Ven.
b μήτε τὸ τέλος ἀπολάβῃ. μήποτε τὸ τελ. ἀπ. Pa.
male.

c Poſt ἐφιέμενος intercidiſſe verbum μοιχεύει,
perſpecte Wolfius monuit: quod verbum licet libri
noſtri ignorent omnes, adjicere non dubitavi; (cf. p.
174.

174. a.) attamen, ut ex mera conjectura adjectum, p. 173
uncis pro more incluſi. *τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἀγα-* c
θοῦ. Vtique *αὐτῷ* exſpectaſſes, quemadmodum Wol-
fius correxit: ſed in vulgatum conſtanter conſentiunt
libri, & recte quidem. Nempe *αὐτὸς* hic *ſolus* ſi-
gnificat: *ſolum bonum, quod adparet, adpetit;* (non
malum;) *ſed malum, quod cum bono illo conjunctum
eſt, ſimul accipere cogitur.* *οὐδὲ ἄλλου τινὸς κα-* p. 174
κοῦ διὰ τὸ κακόν· τῷ, μηδὲ ἐφίεσθαι τοῦ κακοῦ ὡς a
κακοῦ. Cum in ed. Ven. *τὸ μηδὲ ἐφίεσθαι* legeretur,
τῷ ſcribendum monuit Wolfius, atque ita in ſuo li-
bro correxit: eodemque modo ſcribitur in codd. Pc.
& Pi. quemadmodum etiam edidit Heinſius. At hoc
loco codices Arg. Pa. & Pb. nihil aliud habent, niſi
οὐδὲ ἄλλου τινὸς κακοῦ ὡς κακοῦ, omiſſis iſtis verbis,
quæ vulgo interjecta ſunt, *διὰ τὸ — — τοῦ κακοῦ.*
Quod deinde ait, *εἰ γὰρ ἦν ἀρχὴ καὶ αἴτιον τῶν ἀπ'
αὐτοῦ, καὶ τέλος ἦν αὐτῶν, καὶ ἐφετὸν αὐτοῖς*, fate-
or me verborum iſtorum ſententiam minime percipe-
re, & illud præſertim non perſpicere, quo referan-
tur pronomina *αὐτῶν* & *αὐτοῖς*. *καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ
ἐφετόν.* Particulam *καὶ*, proxime ante *ἐφετόν*, teme-
re omiſit Heinſius. *τὸ συνὸν αὐτῷ κακόν.* Perpe- c
ram *αὐτὸ* edd. Verum dedere Arg. & Pa. *καὶ μὴ* p. 175
ἀπολλύναι. conf. p. 168. b. *οὐκ ἔστιν ὑπόστασις αὐ-* a
τοῦ. Sic alii omnes. Vnus Pa. *αὐτῷ.* nec id male.

*καὶ τοιούτου ὄντος, τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον ζητεῖ γὰρ
ὁ λόγος.* In verbis nil diſſentiunt libri. A ſcriptis
hoc diſcedunt editi, quod poſt *τί εἴη*, ubi illi non
diſtinguunt, punctum interſeruerit ed. Ven. pro quo
interrogandi ſignum Heinſius poſuit, nempe Wolfii
verſionem ſecutus, quæ ſic habebat: *quid erit? Cau-
ſa enim hic quæritur.* At idem Wolfius in Notis ſic
legendum cenſuit: *τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον; τὸ αἴτιον
γὰρ ζητεῖ ὁ λόγος.* Quæ ratio inſignem quidem
ſpeciem videri poſſit habere: ſed, verum ſi quæris,
minime ſollicitanda fuerit librorum ſcriptura, quæ
idem prorſus valet, ac ſi ſic fuiſſet ſcriptum, *ζητεῖ
γὰρ ὁ λόγος τί ἂν εἴη τὸ αἴτιον αὐτοῦ, καὶ τοιούτου
ὄντος.* Mox deinde, in *ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν* conſenti- b
unt Mssti cum ed. Ven. Temere *τοῦτο δὲ* ed.
Heinſ. *Εἴρηται μέντοι περὶ τούτου καὶ πρότερον.*

Vide

p. 175 Vide p. 80. ſeqq. ὅσα καὶ παραϊρέπεσθαι. καὶ de-
c eſt edd. & Pi. Dedere Arg. Pa. Pb. Pc. καὶ μηκέ-
p. 176 τι * γινομένων καὶ φθειρομένων. Indicavi *defectum*,
a quo haud dubie laborat hic locus. Quid ſit quod interciderit, haud ſatis adparet: ſuſpicatus eram, deletâ καὶ particulâ ante μηκέτι, ſic ſcriptum olim fuiſſe, μηκέτι ὄντων τῶν γινομένων τε καὶ φθειρομένων. Vniverſa quidem ſententia haud obſcura. ἀμετάβλητον. Corrupte ἀμετάκλητον Pa. permutatis
b (ut paſſim factum obſervavi) β & κ literis. [μὴ] καὶ ὑποστῆναι. Particulam negativam, quam libri ignorabant omnes, ex conjectura adjeci. Connexio orationis hæc eſt: ἀδύνατον ἦν — — μὴ καὶ ὑποστῆναι τὰ ἔσχατα, *fieri non poterat, quin, cum eſſent prima & media, eſſent etiam poſtrema.* μεταβάλλοντα, καὶ παρὰ φύσιν διατιθέμενα. Participia iſta accipienda non tam de eo quod *eſt*, quam quod *fieri poteſt*: μεταβάλλοντα, pro οἷα μεταβάλλειν vel μεταβλητὰ, *quæ mutari poſſunt*; διατιθέμενα, pro οἷα διατίθεσθαι, *quæ poſſunt contra naturam ſeſe habere*: vel ἐν οἷς χώραν εἶχε τὸ μεταβάλλειν καὶ τὸ παρὰ φύσιν διατίθεσθαι: aut πεφυκότα μεταβάλλειν καὶ παραϊρέπεσθαι. conf. mox lit. c. & ad p. 185. b. Quonam ſpectent vero verba præcedentia, ἀπὸ τῆς τῶν οὐρανίων παρατροπῆς haud ſatis adparet. In Msstis & in editis levi diſtinctione a ſequentibus ſeparata, ad ſuperiora referuntur, ut cohærere videantur ἔσχατα ἀπὸ τῆς &c. quam in ſententiam in lat. verſ. vocabulum *remotiſſima* adjeci. Wolfius ad ſequentia traxit; quod minus placuit ob id præſertim quod adjectum eſt, καὶ παρὰ φύσιν διατιθέμενα.

καὶ ἄλλους δηλονότι. καὶ τοὺς ἀλλ. δηλ. edd.
c Delevi articulum auctoritate codicum Arg. & Pa. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς. Sic recte ed. Ven. cum Msstis.
p. 177 Temere καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ed. Heinſ. πεφυ-
a κυῖα δὲ ἐν τούτῳ γίνεσθαι τῷ τόπῳ κατὰ σχέσιν. Wolfius κατὰ σχέσιν *quadam convenientiâ* vertit: ego (neſcio an recte ſatis atque perſpicue) *quod ad exteriorem ejus habitudinem adtinet.* Poſſis fortaſſe & *pro tempore* interpretari. Rurſus p. 180. c. ait, καταβαίνουσα ἡ ψυχὴ τῇ σχέσει ἐπὶ τὸν θνητὸν τοῦτον τόπον. τοῦ κακοῦ τοῦ ἐνταῦθα, κατὰ τὴν παρὰ φύ-

σιν

σιν αὐτῶν διάθεσιν &c. In loco haud ſatis plano il- p. 177
lud quidem clare intelligere mihi viſus ſum, mendo- a
ſum eſſe παρὰ φύσιν ἑαυτῶν, quod dabant tres e
noſtris codicibus cum editis, aut ἑαυτῷ quod pejus
etiam habet Arg. & Pb. Manifeſte ad τὰ σώματα
referuntur iſta verba: itaque αὐτῶν corrigere non
dubitavi, quemadmodum mox in αὐτοῖς conſentiunt
omnes. In verbis τοῦ κακοῦ τοῦ ἐνταῦθα, poſterius
τοῦ prætermiſit Arg. μαχομένων τε ἀλλήλοις. b
Vulgo μετεχομένων τε edd. & Mssti: quod & ſententiam parum commodam habebat, & conſtructionem ab uſu ſermonis abhorrentem, cum ἀλλήλων in genitivo oportuiſſet. Quare jam per ſe maxime probabilis videri debuit viri docti conjectura, in Vpc. ſuadentis μαχομένων corrigere; ſed eam extra dubitationem mihi poſuit locus huic prorſus parallelus, p. 82. c. quem vide, & conf. p. 94. a. ἀπαλλάττεσθαι τοῦ μόχθου ex Wolfii præſcripto correxit Heinſius, cum ἀπαλλάττεται eſſet in Ven. & Msstis. Magis autem placuit iſta Wolfii emendatio, quam illa quæ ab eodem, quem modo laudavi, viro docto in Vpc. propoſita eſt, cum, pro μαχομένων τε, μαχομένων γὰρ ſcribere juberet. οὐδὲ ἔχει κακὸν οὐδὲ τοῦτο. Prius οὐδὲ in οὐδὲν mutatum voluerat Wolf. præter neceſſitatem. τὰ ἀποσκήμματα. Sic recte codices noſtri, a quibus parum abit ed. Ven. ἀποσκήματα ſcribens, quod in ἀποστήματα mutavit Heinſ. atque etiam Wolfius in ſuo græco exem-
plo. conf. p. 83. c. καὶ τὸν αἴτιον αὐτῶν, καὶ p. 178
τὸ αἴτ. edd. non male; ſed in τὸν conſentiunt quin- a
que noſtri codices. τὰ μὲν ἁπλᾶ τῶν ὑπὸ σελ. Vulgo τὰ μὲν ἄλλα edd. & Mssti; ubi perſpecte Wolfius: „Puto, inquit, legendum τὰ μὲν ἁπλᾶ, „*ſimplicia corpora*, id eſt *elementa*." Cui merito obſecutus eſt Heinſius. ἀΐδια καὶ αὐτὰ ὄντα. καὶ ταῦτα Pa. quod ſicut non improbo, ſic vulgato non
prætulerim. τὸ τῶν ὅλων ἀγαθόν. Et hoc perſpi- b
caci Wolfii ingenio debetur. Perperam vulgo τὰ τῶν ἄλλων, quod & Heinſius tenuit: in ed. Ven. vero duplicato errore ἄλλων ἀγαθῶν ſcribitur. Non apud noſtrum ſolum, vocabula ἄλλος & ὅλος confuderunt librarii. Vide Lexic. Polyb. in Ἄλλος.

p. 178 καλεῖν αὐτὴν ἀγαθόν. Recte αὐτὴν ed. Ven.
b cum Msstis, nempe τὴν τῶν σωμάτων παρὰ φύσιν
c διάθεσιν. Temere αὐτὸν ed. Heinſ. περὶ τοῦ κα-
κοῦ. Corrupte παρὰ edd. & Mssti; quod correxi
præeunte Wolfio. ὡς τῷ ἀγαθῷ παντελῶς ἐναντί-
ου. Perperam omnes ἐναντίον, quod ferri non pot-
erat, & miror Wolfio non obſervatum. Vtique ἐναν-
τίου oportebat, quod reponere non dubitavi. ἀλλ'
ἀναγκαῖον μᾶλλον. Vide p. 93. a. & 186. c. κἂν
μὴ καθ' ἑαυτὸ ᾖ αἱρετόν. Tenui ᾖ, ab Heinſio edi-
tum, ſuffragante noſtro codice Pc. ἐστὶν pro ᾖ ha-
bet ed. Ven. cum Pi. Parique modo ſubinde κἂν
conjunctionem cum indicativo conſtructam apud No-
ſtrum obſervavimus. vide ad p. 53. a. Rurſus ab his
diſcedunt Arg. & Pb. ὑπάρχει ſcribentes. Prorſus
vero corrupte κἂν μὴ καθ' ἑαυτὸ ἀδιαίρετον habet
p. 179 Pa. ſub qua ſcriptura quid lateat neſcio. ὁ τούτου
a ποιητής. Prætuli hoc, quod dedere Arg. Pa. Pb. Pc.
ὁ τούτων ποιητὴς edd. cum Pi. εἰκότως καὶ αὐτοῦ
recte ed. Heinſ. cum Msstis. Corrupte εἰκότως σαυ-
τοῦ ed. Ven.

b Ἐπεὶ δέ. Ἐπειδὴ δὲ unus Pa. εἴρηται — — πρό-
τερον. Vide p. 94. ſeqq. ἀεὶ ἄνω οὖσαι. ἀεὶ ἄνω μέ-
νουσαι ait p. 180. a. nec tamen idcirco ſolicitandum
c h. l. verbum οὖσαι putem. τῶν τε ἀνθρωπίνων. Sic
percommode ſcripti libri cum ed. Ven. Temere τῶν
p. 180 τε ἀνθρώπων ed. Heinſ. ταύτην ἀρχὴν ἔχει.
b Perperam ἔχειν ed. Ven. cum Msstis noſtris. Sic &
iterum infra (*lit. c.*) φύσιν μὲν ἔχειν. Vtrobique
correxit Heinſius, præeunte Wolfio. Hoc loco ταῦ-
τα, pro ταύτην, habet cod. Arg. nec id quidem ma-
le; ſed iſtud melius.

p. 181 καθαρειοτέρου percommode dedere ſcripti
b omnes cum ed. Ven. quod præter rationem in καθα-
ρωτέρων mutavit Heinſ. Conf. Not. ad Polyb. XI. 9,
5. & ad Epicteti Diſſ. IV. 11, 3. ὡς ἄλογον ζῷον.
Sic Pa. Pc. Pi. In Arg. & Pb. plura quædam verba
h. l. omiſſa. Corrupte ὡς ἄλογαι ζῷον ed. Ven. quod
in ὡς ἄλογόν τι ζῷον mutavit Heinſius, præeunte
Wolfio. In κύημα libri conſentiunt omnes; quod
cur in κίνημα mutatum vellet Wolfius, & *agitatio-
nem* in verſione poneret, cauſſa nulla erat.

„τηλικοῦτον, (ait in Notis) *motum tantum.* Sic τὰ p. 181
„ἀφροδίσια vocat. Nam ſi κύημα legas, ad mulieres b
„tantum pertinet." Turbare quidem poterat adjecti-
vum τηλικοῦτον, quod haud ſatis aptum poterat vide-
ri, *tantam graviditatem.* Nec tamen in τοιαύτην
mutare auſim. Itaque vide, ſit-ne τηλικαύτην, *tam
frequentem, ſæpius recurrentem;* an id, quod in ver-
ſione expreſſi, *tam gravem, tam moleſtam;* aut deni-
que *tam diuturnam.*

κακὸν οὐδὲν παραφύεται. Heinſio quid in p. 182
mentem venerit, aut quid eum commoverit, ut κακὸν a
οὐδὲν αὐτοῦ φύεται ederet, non adſequor. In id
quidem quod reſtitui, in quo ſane nihil deſiderari vi-
detur, conſentiunt quinque noſtri libri; nec in Vhab.
aut Vpabcd. aliud quidpiam reperio. τὸ σφοδρὸν καὶ b
πληκτικὸν τῆς ἡδονῆς. Poteſt ferri ſimplex vocabu-
lum πληκτικὸν, cujus exemplum ex Dioscoride, poſt
Budæum, citavit H. Stephanus, πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ,
pungens odore. Sed quoniam καταπληκτικὸν
(*omiſſâ* quidem καὶ particulâ) habet Pa.; vide ne
σφοδρὸν καὶ καταπληκτικὸν debuerint noſtri li-
brarii. τῆς λογικῆς. intellige ψυχῆς, quod nomen
commode adjectum foret, ſed ignorant hîc libri om-
nes. παρὰ τὴν αὐτῆς ἀξίαν. Corrupte τὴν αὐτῶν
Pa. Sua auctoritate τὴν αὐτῆς edidit Heinſ. οὔ- c
τε ἐν τῷ κρείττονι. Sic ſcripti noſtri. Operarum puto
errore eſt οὔτε τῷ ἐν κρειττ. in ed. Heinſ. In ed.
Ven. vocula ἐν prorſus omiſſa, de qua adjiciendâ mo-
nuit Wolf. In καθ' αὑτὸ conſentiunt omnes, niſi
quod in ora Pa. κατ' αὐτὸ ſcribitur. ὁμοιότητος
ſcripſi cum Arg. Pa. & Pb. ὁμοιότητα edd. cum
Pi. quod & ipſum quidem ferri poterat. In Pc. com-
pendioſe in fine ſcripta eſt vox, ut ambiguum videri
poſſit quid debuerit. αἱρουμένη [διὰ] τὸ αὐτεξούσιον
αὐτῆς. Præpoſitionem uno conſenſu ignorant editi
ſcripti noſtri. διὰ adjeci, monente Wolfio; ſed un-
cis, ut haud ſatis certam vocem, incluſi, quoniam
perinde κατὰ ſcribere Simplicius potuerat, quod
conjectavit vir doctus in Vpc. *

Καί μοι πρόσεχε. Sic recte cæteri; unus Pa.
corrupte Καὶ μὴ πρόσεχε. ὑπ' οὐδενὸς ἔξωθεν p. 183
ἀναγκαζόμενον. Sic corrigere cum Wolfio nullus du- a
bitavi.

183 bitavi. conf. p. 12. a. & b. Perperam h. l. ὑπ' οὐδε-
νὸς ἔνδοθεν edd. & ſcripti noſtri. κατὰ αἵρεσιν.
Sic exſerte ſcribunt quinque noſtri codices. καθ' αἵρε-
σιν edd. ψυχὴ ποτὲ μὲν. Perperam omiſſa h. l.
erat ποτὲ particula in ed. Ven. & Msstis noſtris. In
Pc. tamen nonnihil ſpatii relictum eſt inter ψυχὴ &
μὲν. Vocem ποτὲ merito interpoſuit Heinſ. præeun-
te Wolf. Mox idem Heinſ. ex ejusdem Wolfii præ-
ſcripto correxit τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ κρείττονος, pro
quo in ed. Ven. & Pi. erat τὸ χεῖρον τὸ αὐτοῦ κρείτ-
τονος: in Arg. vero & in Pa. & Pb. τὸ χεῖρον αὐτὸ
τοῦ κρείττονος: in Pc. τὸ χεῖρον αὐτοῦ κρείττονος, &
ſuper αὐτοῦ inter lineas τὸ notatum. δέδεικται οἶμαι
c σαφῶς. Vide p. 15. a. εἰ οὖν τοῦ κακοῦ ἡ προαίρε-
σις. Aberat artic. in edd. & in Pi. Dedere eumdem
quatuor alii codices. οὐδὲν γὰρ αἱρεῖται τὸ κακὸν
ὡς κακόν. Suſpicari licet, οὐδὲ γὰρ oportuiſſe, *nam
ne adpetit quidem* (nempe ἡ ψυχὴ) *malum ut ma-
lum*. Sed nil temere mutandum, conſentientibus præ-
ſertim libris. Ac poterit οὐδὲν illud, in neutro ge-
nere, (intelligendo οὐδὲν ζῶον) pari ratione dici, qua
ſæpe dictum vidimus τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ἐφίεται.
κρύπτοντος δὲ ἐν αὐτῷ. Sic recte Arg. Pa. Pb. Pc.
& ſic ſtatim fuerat etiam in Pi. ubi dein ante αὐτῷ
eâdem manu litera τ adpoſita eſt, ut ſit ἐν ταὐτῷ,
quemadmodum perperam legitur in edd. καὶ εἴρηται
καὶ περὶ τούτου πρότερον. Vide p. 173. c.

184 ὁ Θεὸς κακίας ἀναίτιος. Corrupte αἰτίας
a ἀναίτιος libri noſtri omnes cum ed. Ven. ubi recte
Wolfius monuit, ſententiam poſtulare κακίας aut
ἁμαρτίας. Equidem prius probavi, quod & Heinſius
adoptaverat: & id ipſum, κακίας, tamquam e Msto
codice ductum laudatur in Vpc. Poſt διότι τὸ κα-
κὸν perperam ἔπραττεν inſerit Arg. cum ad verba
paulo inferiora aberraſſet librarius, mox tamen in
b viam regreſſus. ὑποστῆσαι recte alii cum edd. ὑπο-
στῆναι Pa. Pro πεφυκέναι eſt πεποιηκέναι in Arg.
quæ verba & apud Polyb. III. 36, 3. permutata a li-
brariis vidimus. αὐτόθεν ἄλογον, *per ſe abſurdum.*
Recte αὐτόθεν dedit Pa. Perperam αὐτόθι edd. cum
Pi. αὐτόθει Arg. In Pb. & Pc. litera θ ſuperne poſi-
ta eſt, & terminatio vocis compendii cauſſâ omiſſa.

ἐφ

ἐφ' ἑκατέρου, *quoad utramque partem, reſpectu* p. 184
utriusque partis. Corrupte ἐφ' ἡμετέρου ed. Ven. b
ubi Wolfius vel ἔργον ἡμέτερον vel ἐφ' ἡμῖν corrigendum cenſuerat. Commode ἐφ' ἑκατέρου edidit Heinſ. ex cod. Nanſ. cui ſuffragantur Arg. & Pa. (puto & Pb. Pc. Pi.) itemque illi codices quibus uſi ſunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Pro ἐγίνετο, eſt ἐγένετο in Arg. quod & in Vpd. adnotatum. Ex Pa. nihil varietatis enotavi: nec de cæteris codd. exploratum habeo. Videtur autem recte imperfectum hîc poſitum, ad quod ſubintelligendum ἂν particula, ut denotet *foret.* At eodem modo fortaſſe ἐγένετο *fuiſſet* denotabat.

ὁ δὲ δεύτερος λόγος —— ἐννοείτω. Ad verbum, *altera vero ratio cogitet;* id eſt, *qui alteram rationem defendunt* vel *proponunt, ii cogitent.* Sua auctoritate Heinſius ἐννοεῖται edidit, quod prorſus alienum erat. Nos ἐννοείτω ex ed. Ven. & Msstis revocavimus. In συμβουλεύειν recte alii omnes conſentiunt. Vnus Arg. βουλεύειν habet. ταύτην τῆς ψυχῆς οὐσίαν, τὴν αὐτοθελῶς &c. Tria verba, ψυχῆς οὐσίαν & τὴν, quæ libri omnes cum ed. Ven. agnoſcunt, temere omiſſa erant in ed. Heinſ. Mox p. 185
quatuor verba, ἢ ὡς οὐκ ἀγαθὸν, quæ ex Wolſii con- a
jecturâ, haud ſatis illâ certâ quidem, Heinſius adjecit, *uncis* incluſi. Quod ſi quidem in iſtis verbis ἢ ὡς μέγα τι κακὸν, in quæ conſentiunt libri omnes, recte ſe habet ἢ particula; utique inde intelligi debet, ante iſta verba aliquid intercidiſſe, ſed quænam potiſſimum verba interciderint, nemo definiverit. Aliis viris doctis in Vha. & in Vpa. & Vpc. *delenda* illa particula ἢ ante ὡς μέγα viſa erat. Pro ὑπερέχει corrupte ὑπάρχει habet Pa. quod notandum ad p. 134. b. ὑπὸ Θεοῦ παραγενόμενων, τὸ μεῖζον ἐκείνων μὴ παραγενέσθαι. Nihil utique per ſe magnopere in his deſideres, quæ uno conſenſu libri tenent omnes: ſed, quum conſtanter aliâs verbo παράγειν in ea re utatur Simplicius, vereor ne παραγομένων & παράγεσθαι vel παραγαγέσθαι hîc debuerint librarii. Et παραγομένων ex conject. correctum etiam video a viro docto in Vpc. τὸ ἀν- b
θρώπειον. In hanc nominis formam conſentiunt

 hoc

185 hoc loco quinque noſtri codices. τὸ ἀνθρώπινον
b edd. ἀπερίτρεπτός τε οὖσα. δὲ pro τε habet ed. Heinſ. minime incommode quidem, ſed invitis omnibus veteribus libris, a quibus nil opus erat diſcedere. In ἀπερίτρεπτος conſentiunt omnes; quod fere non dubito ex ἀπαράτρεπτος corruptum eſſe, librariorum culpâ.
c καὶ οὐκέτι ἄνθρωπ. Temere καὶ particula omiſſa in ed. Heinſ. Itemque, paulo poſt, articulus αἱ poſt αἱ ἀρεταί.

κἂν ὑπὸ Θεοῦ λέγῃ τις. Bene λέγῃ ed. Heinſ. cum Pa. Pb. Pc. Pi. λέγει ed. Ven. cum Arg. quod in λέγοι mutavit Wolf. in ſuo exemplo. ἀποκόπτοντα τὰ μόρια. Poterat abeſſe articulus; & abeſt in Pb. Mendoſe vero ἀποκόπτων τὰ habet Arg. & ἀποκόπτον τὰ Pc. ſed ἀποκόπτοντα τὰ edd. cum Pa. & Pi. ubi hæc vis articuli eſt, *abſcindentem partes eas*
186 *quæ opus eſt abſcindere.* Ἀλλὰ καὶ ἡ θεία δίκη — —
a μέχρι τινὸς τοιοῦτον ἐπάγει. Verborum horum integritatem præſtare non auſim, quorum ne vim quidem, nec conſtructionem ſatis me percipere profiteor. Toto vero loco nil mutant libri, niſi quod in Pa. τίνος penacute pro τινὸς ſcribitur. τοιοῦτον quo pertineat, non video. τοιούτου exſpectaſſes, ut μέχρι τινὸς τοιούτου intelligeretur μέχρι τινὸς μανιώδους ὀρέξεως, aut μέχρι τοῦ ἐνεργεῖν κατὰ μανιώδη ὄρεξιν, ut continuo deinde ait. Hoc ſcilicet in animo eſt τοιοῦτόν τι, *tale aliquid*, quale in corpore ſunt abſceſſus, decubitus, cancer, & id genus alia, violentis remediis (ut proxime ante dixit) curanda. Reliquorum verborum hæc, ni fallor, naturalis fuerit conſecutio: ἡ θεία δίκη μέχρι τινὸς ἐπάγει τὸ τιμωρὸν εἶδος τῆς δικαιώσεως, τὸ ἐπιτρίβον καὶ αὖξον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Verbum ἐπιτρίβον, *permittens* vertit Wolfius, quaſi ἐπιτρέπον eſſet, quod ipſum verbum etiam in ora græci ſui exempli notavit. At ἐπιτρίβειν *incitare*, *inſtigare* ſonat; quem verbi uſum apud Appianum obſervavimus Hiſt. Punicæ cap. 50. & apud Polyb. III. 84, 8. dixique de eodem in Emendationibus in Suidam p. 39. ſqq. Cæterum, cum quod ad rem ſpectat, quæ hic agitur, tum quod ad dictionem, conferenda ſunt quæ infra leguntur, p. 245 extr. & ſeq. εἰ μὴ ἐνεργήσει. Sic recte ed. Ven.

Ven. cum Msſtis, & hîc, & mox iterum. Temere p. 186
utrobique ἐνεργήσῃ edidit Heinſ. ἢ πολλάκις ἐνίοτε. a
aut interdum ſæpius; nempe, *non ſemel modo, ſed ſubinde etiam ſæpius.* Sic ſcripti omnes cum ed. Ven.
non ἢ πολλάκις ἢ ἐνίοτε, ut edd. Heinſ. ἐξεμέσαι b
τελέως τὰ τοιαῦτα πάθη. *prorſus evomere*, vel *reſpuere;* id eſt, *prorſus exuere, deponere*, atque *horrere* & *cavere* dehinc. εἰ μὴ ἐνεργήσει ποτὲ κατ' αὐτὰ καὶ κορεσθῇ. E veteribus libris reſtitutum eſſe ἐνεργήσει, paulo ante monui: nec obſtat quod mox ſequatur κορεσθῇ in ſubjunctivo, cum hoc ſit in aoriſto poſitum, iſtud in futuro: & εἰ cum ſubjunctivo conſtructum apud Noſtrum jam aliâs vidimus. κατ' αὐτὰ dedere Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. κατὰ ταυτὰ Pl. κατὰ ταῦτα edd.

τὰ ἀγαθὰ τοσαῦτα. τοιαῦτα cogitaveram, id eſt, p. 187
talia, hujus generis. At pari modo p. 185. c. τῶν a
τοσούτων ἀγαθῶν dixit. ἐνέργεια παθητική. Wolfius, *actio paſſiva.* Mihi viſum eſt interpretari *actionem ex perturbatione animi profectam*, nempe ex eo quod anima rationalis ultro indulget perturbationibus, quas penes ipſam erat vincere & ſuperare. καὶ ἐξ ὧν οἱ τὴν ἀρχήν. Duo verba ἐξ ὧν, quæ dedere quinque noſtri codices perperam deerant in edd. Itaque poſt δῆλον οἶμαι punctum poſuerat Heinſius. διὰ τὸ ἀναίτιον τοῦ κακοῦ τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν λέγουσι, nempe τοῦτο, vel λέγουσι τιθέναι ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, *dicunt, ſe principium ſtatuere mali.* διὰ τὸ reſtitui ex ed. Ven. conſentientibus Msſtis; quod præter neceſſitatem in διὰ τοῦτο mutavit Heinſ. atque etiam in δι' αὐτὸ mutaverat Wolfius in ſuo libro. ἀλλὰ καὶ b
μέρος αὐτήν. Aberat καὶ in ed. Ven. quam particulam ex cod. Nanſiano Heinſius adjecit, ſuffragantibus Msſtis noſtris & Vhab. & Vpabcd. μέλος τοῦ Θεοῦ. μέλος ὑπὸ Θεοῦ Pa. male. ἁπλῶς δ' οὖν, εἴτε κατὰ c
προαίρεσιν αὐτὴν κακύνεσθαι λέγουσιν. Ante hæc verba quæ præcedunt omnia, inde ab iſtis ὅπερ ἀκολουθεῖ, parentheſeos ſignis incluſi, quod ipſum & a Wolfio in ſuo græco exemplo factum video. Tum hîc deinde cum eodem Wolfio εἴτε κατὰ προαίρεσιν ſcripſi, quemadmodum ante parentheſin conſenſu omnium legitur: quod hîc quidem varie corruptum erat.

p. 187 erat. εἴτε κακὸν προαιρέσει ed. Ven. εἴτε κακῇ προ-
c αιρέσει ed. Heinſ. εἴτε κακὸν προαίρεσιν Ms. Arg. ἔ τε κακὸν προαιρέσεως Pa. Quid ſit in Pb. Pc. Pi., compertum non habeo. ἐπεὶ μηδὲ πέφυκεν. Sic bene edd. ἐπειδὴ μὴ πέφυκεν Ms. Arg. ἐπειδὴ μηδὲ πεφ. Pa. τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς &c. Vide Epiphanium apud Beauſobre in Hiſt. de Manichée, T. I. p. 242. & Tom. II. p. 311. ſqq. lib. VI. cap. 3.

p. 188
b διὸ καὶ φευκτὴ τελέως. conf. p. 190. a. τῷ οἰκίαν οἰκοδομοῦντι. Probavi hoc, quod eſt in ed. Ven. & Pa. neſcio an in Pb. Pc. Pi. τὴν οἰκίαν οἰκοδ. absque τῷ habet Arg. & alii codices laudati in Vhab. & Vpabcd. Vtrumque articulum junxit Heinſius, τῷ
c τὴν οἰκίαν οἰκοδ. τὸ προηγουμένως κατὰ φύσιν &c. Sic ed. Ven. cum Msstis. Heinſius, Wolfii verſionem ſecutus, τὸ γὰρ προηγ. edidit; eamdemque particulam Wolfius in græco ſuo exemplo ſua manu adjecerat: quæ tamen ab hoc loco prorſus aliena erat, cum his verbis contineatur ſubſumtio ſyllogiſmi, quæ aut nulla particula conjunctiva indigebat, aut δὲ deſiderabat, *ſed*, *atqui*. δῆλον ὅτι καὶ τὸ κακόν. Particulam καὶ, quæ deerat editis, adjeci auctoritate no-
p. 189 ſtrorum codicum Arg. & Pa. παρατραπεὶς ἐπ' αὐτοῦ.
a Si vera hæc ſcriptura, verti debebit *deceptus quoad illud:* ſed admodum fallor, aut ἀπ' αὐτοῦ ſcribendum, *aberrans ab eo*. In vulgatum tamen conſenti-
b unt edd. & ſcripti noſtri. εἰς ὃν ἀποβλέπων. εἰς ὃν
c ἀποβλέπει Arg. & Pb. male. τὴν ἐλάττονα πρότασιν. Corrupte πρότεσιν edd. quod ne Londinenſis quidem editor corrigere ſuſtinuit. Veram ſcripturam
p. 190 tenent Mss. noſtri Arg. & Pa. κακοῦ φύσις ἐν κόσ-
a μῳ. Sic alii omnes cum editis; unus Arg. ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ. CONTEXTVS.

p. 190
& In ed. Ven. hîc continuo tenore ponitur Contex-
191 tus Enchiridii, qui in noſtra Enchiridii editione conficit caput XXVIII. & cap. XXIX. ſect. 1 — 4. & poſt verba iſta θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. continuo adtexitur etiam initium capitis noſtri XXX. hoc modo: Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμε-

τρίοις,

τρέοις, (ſic ibi mendoſe pro παραμετρεῖται ſcriptum) p. 190
καὶ τὰ ἑξῆς. In codice Pa. eadem duo capita no- &
ſtra] XXVIII. & XXIX, continuo tenore, integra hîc 191
adponuntur, & pro uno cap. λη'. id eſt XXXVIII. numerantur: iſta vero verba, Τὰ καθήκοντα &c. paulo inferius ſuo loco exhibentur, numero λθ'. id eſt XXXIX. inſignita. Heinſius, veſtigia ſequens Venetæ editionis, reſectis quidem (ut par erat) verbis illis, Τὰ καθήκοντα &c. quæ ibi adtexta dixi, reliqua omnia ita hîc adpoſuit, ut pro more ſuo adhiberet Capitum diſtributionem, qua Wolfius in ſua Enchiridii editione uſus erat, quam eamdem plerique alii Enchiridii editores adoptaverunt. Itaque primum illam partem contextus, quæ a verbis Εἰ μὲν τὸ σῶμα σου usque ad iſta αἰσχρῶς ἀποστήσῃ (ſive, ut ipſe cum ed. Ven. ſcripſit, αἰσχρῶν τινων αἰσχυνθήσῃ) progreditur, nude adpoſuit, nullo titulo nec numero diſtinctam; quoniam ſcilicet eadem hæc verba, quæ in noſtra quidem editione caput XXVIII. & cap. XXIX. ſect. 1. conſtituunt, ex Wolfiana diſtributione cum ſuperioribus Ὥσπερ σκοπὸς &c. jungebantur & ſimul cum illis unum caput XXXIV. efficiebant. Tum vero illis verbis Θέλεις Ὀλύμπια (pro quibus ipſe quidem cum ed. Ven. Μέλει σοι Ὀλύμπια ſcripſit) usque ad iſta θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν, titulum numerumque præfixit Κεφ. λέ. id eſt *Cap. XXXV.* quem gerit iſta pars contextus in editionibus Enchiridii Wolfianam rationem tenentibus; cum in noſtra editione conficiat eadem pars ſectiones 2. 3. & 4. capitis XXIX. Denique reliquam partem noſtri capitis XXIX. quæ deſiderabatur in Veneta editione, (quam eamdem tamen in noſtro cod. Pa. ſimul cum ſuperioribus verbis hîc continuo tenore exhiberi dixi) a verbis Ἄνθρωπε πρῶτον usque ἢ ἰδιώτου, ex aliis Enchiridii editionibus adjecit idem Heinſius, eisque ex Wolfii ratione titulum numerumque Κεφ. λϛ. id eſt, *Cap. XXXVI.* præpoſuit. Ego hoc loco, ut conſtanter in hoc opere, *verba* quidem *Contextus* ex ea ratione recenſioneque adpoſui, quam in criticâ noſtrâ editione Enchiridii ſtabilitam dedi; in *Capitum* vero *distributione* rationem tenui ab Heinſio adoptatam. Iam, quod ad codices noſtros Msstos adtinet, unus eſt ex omnibus codex Pf. qui cum Wolfio (cui in

p. 190 in hoc quidem præiverat Haloander & editio Vene-
& ta Enchiridii 1535.) verba illa Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c.
191 cum ſuperioribus Ὥσπερ σκοπὸς &c. conjunxerit, & ad unum idemque caput retulerit. In cæteris omnibus codicibus ſejuncta iſta ſunt ab his; ita quidem ut ab illis verbis Εἰ μὲν τὸ σῶμα &c. incipiat in codd. AA. & Pe. κεφ. κθʹ. id eſt cap. XXIX. in Arg. κεφ. λʹ. (XXX.) in Pd. κεφ. λζʹ. (XXXVII.) denique in Pa. ut paulo ante dictum, κεφ. λήʹ. (id eſt XXXVIII.) Et in eodem quidem Pa. (ut pariter ante dictum) caput hoc λή. perpetuo tractu continuatur usque ad iſta verba φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν ἢ ἰδιώτου. In AA. & Pe. vero caput κθʹ. finitur in verbis αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. Tum in eisdem codd. AA. & Pe. a verbis Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι fit initium capitis λʹ. id eſt XXX. a quibus eisdem verbis in cod. Pf. incipit cap. κϛʹ. id eſt XXVI. Denique a verbis Ἄνθρωπε πρῶτον ἐπίσκεψαι, incipit in AA. & Pe. cap. λαʹ. id eſt XXXI. & in Pf. cap. κζʹ. id eſt XXVII. In cod. Pb. eodem modo diſtributa capita ſunt, ut in AA. & in Pe. &; licet in eodem Pb. aliâs numeris non diſtincta ſunt capita, tamen ad verba Ἄνθρωπε πρῶτον in ora adnotatus eſt numerus λαʹ. quemadmodum in AA. & in Pe. In codice Pg. incipitur quidem novum caput a verbis Εἰ μὲν τὸ σῶμα, tum rurſus ab illis Θέλεις Ὀλύμπια, ſed ab his inde verbis continuo tenore idem caput non modo usque ad ἢ ἰδιώτου detexitur, ſed ſimul continuo tractu junguntur iſta, Τὰ καθήκοντα &c. quæ in aliis omnibus libris, unâ ed. Ven. exceptâ, ad aliud caput referuntur. Denique vero in codice Pd. qui codex integrum cæteroquin Enchiridion (absque Commentario) exhibet, caput XXXVII, ab illis verbis initium capiens Εἰ μὲν τὸ σῶμα, deſinit in his οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα. tum reliqua omnia, inde a verbis Ἐφ' ἑκάστου ἔργου usque ἰδιώτου, adeoque quæcumque in noſtra editione toto capite XXIX. continentur, prorſus prætermiſſa ſunt. In quo, verum ſi quæris, convenit ille Codex cum eo Enchiridii exemplo, quo ipſe olim Simplicius noſter uſus erat; quo in exemplo pariter omnia iſta, quæ totum caput XXIX. in noſtra editione Enchiridii conficiunt, (quæ quidem verbotenus ex Epicteti Diſſertationibus in Enchiridion trans-

lata

lata ſunt,) prorſus deſiderabantur: quare in Simplicii p. 190
Commentario non modo interpretatio nulla totius il- &
lius Capitis, ſed ne ulla quidem mentio facta reperi- 191
tur; & tota, quæ ſequitur, interpretatio nonniſi ad
illa verba pertinet Εἰ μὲν τὸ σῶμα, usque οὐκ αἰ-
σχύνῃ τούτου ἕνεκα. Cui conſentaneum eſt, quod in
Codicibus noſtris Simplicianis Pc. & Pi. nullum pror-
ſus veſtigium eorum omnium, quæ toto noſtro capi-
te xxix. continentur, adparet: nam Codex Pi. de-
ſinit in verbis ἠγανάκτεις ἄν: Pc. vero in illis, τὴν
σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις: tum continuo ſequitur commenta-
rius in iſtud capitulum. Codex Pa. quidem, ut ſupra
vidimus, quamquam & ipſe Simplicianus, (hactenus
ſcilicet, ut Enchiridion per Capita diſtinctum Com-
mentario Simplicii interſertum exhibet,) tamen aliam
hîc rationem tenuit. Et cum eodem hac parte con-
venit codex noſter Pb. Nempe hi contextum En-
chiridii ex diverſæ ſtirpis exemplo deſcriptum habent.
Codex noſter Arg. hîc ab aliis omnibus in diverſum
abit. Is ſtatim initium capitis illius, Εἰ μὲν τὸ σῶ-
μα &c. (quod ſuo ordine num. λ΄. id eſt xxx. in-
ſignivit) exhibet, illudque terminat in verbis ἐπιτρέ-
πεις τῷ τυχόντι, καὶ τὰ ἑξῆς. Tum adponit Sim-
plicii interpretationem ejusdem capitis. Poſt illam
interpretationem ſequuntur minio ſcripta (ut ſolet
conſtanter minio ſcribere Enchiridii contextum) hæc:
λά. (id eſt, cap. xxxi.) Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι,
κἀγὼ νὴ τοὺς Θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν· ἀλλὰ σκόπει
τὰ καθηγούμενα καὶ τὰ ἀκόλουθα. καὶ οὕτως ἅπτου
τοῦ ἔργου, καὶ τὰ ἑξῆς. Tum a novâ lineâ: λβ΄. (id
eſt, cap. xxxii.) Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι ὁποῖ-
ον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κα-
τάμαθε εἰ δύνασαι βαστάσαι, καὶ τὰ ἑξῆς. Moxque
rurſus a linea: λγ΄. (id eſt, cap. xxxiii.) Τὰ καθή-
κοντα ὡς ἐπὶ (ſic mendoſe, pro ἐπίπαν) ταῖς σχέσε-
σι παραμετρεῖται, & ſic dein continuo tenore (ſecus
atque aliâs conſuevit) integrum illud caput adponit,
in ipſis his verbis definens, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς
θεωρεῖν. Cui capiti ſubjicitur commentarius ab his
verbis incipiens: Τὰ καθήκοντά ἐστι τὰ γινόμενα &c.

Nunc in viam redeamus, & ad Simplicii inter- p. 192
pretationem illorum verborum Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ὃ
&c.

p. 192 b &c. pergamus. Ibi igitur, cum in ipſo ſtatim initio corrupte in libris noſtris omnibus, cum ſcriptis, tum editis, ſic legeretur, Πολλὴν ἀργίαν ἐποίησεν ἡ σύγκρισις, pro ἀργίαν Wolfius ἐνάργειαν ſcribere juſſerat. Ego ἐνέργειαν probavi, quod & per ſe commodius viſum eſt, & ex vet. cod. laudatum a viro docto in Vpc. & mire conveniebat cum eo, in quod pag. 193. a. conſentiunt libri omnes, τῆς παρατεθείσης ἐνεργοῦς συγκρίσεως. cf. p. 151. a. & p. 194. c. τοῦ ἐπιτρέποντος ἄλλου. Recte ἄλλου ed. Heinſ. monente etiam Wolfio. Perperam in ed. Ven. & in codd. noſtris Arg. & Pa. poſt ἐπιτρέποντος comma vel punctum ponebatur, tum ſic pergebatur, ἀλλ' οὐ πρὸς ἐμέ. Ex eis autem, quæ continuo ſequuntur, adparet, intelligendum hoc loco eſſe ἄλλου ἐπιτρέποντος ἐμέ, id eſt, *alterius qui me alii tradit.* λοιδορήσῃ, ἢ ὑβρίσῃ. Sic Arg. & Pa. Vulgo ὑβρίζῃ. Mox αὐτῇ ταραχθῇ recte Ms. Arg. ut edidit Heinſius. Perperam αὐτῇ ed. Ven. & Pa. neſcio an alii. ἐνδιδόναι δὲ ἑκόντας τὸ ἡμέτερον κακόν. Sua auctoritate, invitis Msstis, Heinſius τῷ ἡμετέρῳ κακῷ edidit. Et eſt quidem ἐνδιδόναι τῷ κακῷ, *cedere malo:* ſed commodius videtur id ipſum quod libri dant, ἐνδιδόναι τὸ ἡμέτερον κακὸν, *admittere malum noſtrum.* Eodem modo p. 50. b. (ſi ibi lectio vera) dictum vidimus ἐνδιδόναι τὸ ἁμάρτημα, *admittere peccatum.* Parique modo μαλακὸν ἐνδιδόναι οὐδὲν, *nihil molle admittere*, dixere Herodot. III. 51. &
p. 193 a Ariſtoph. in Pluto, vſ. 488. δυσχεραίνομεν μέν. Particulam μὲν, quæ deſideratur in editis, abſorpta a verbi terminatione, opportune ſervarunt codd. Arg. & Pa. puto & alii. Certe ex alio vet. cod. eamdem particulam ſupplevit vir doctus in Vpc. In ἐνεργοῦς conſentiunt libri, quod nil opus eſt cur in ἐναργοῦς mutetur, ut voluit Wolf. conf. ad p. 192. b.

AD CAPVT XXXVII.

b. c Nobis CAP. XXX. In ed. Ven. & in cod. Pg. (ut ſupra dixi) conjungitur hoc caput: in aliis codicibus merito ſeparatur. Et in cod. Pf. quidem eſt cap. XXVIII. In AA. & Pe. cap. XXXII. In Arg. cap. XXXIII. In Pd. cap. XXXVIII. In Pa. cap. XXXIX.

XXXIX. In Arg. præter morem integrum caput ad- p. 193
poſitum eſt. Deſinit vero Pi. in verbo παραμετρεῖ- b. c
ται: Pc. vero in παραχωρεῖν.

Καθήκοντά ἐστι. In ed. Ven. interpretatio hujus p. 194
capitis continuo tractu adtexitur commentario ſuperio- a
ris capitis, in illa verba exeunti τὰς διαφορὰς ἰδεῖν. In uno Ms. Arg. hîc Τὰ καθήκοντά ſcribitur: reliqui quatuor libri noſtri cum editis articulum hoc loco omittunt; quem & percommode abeſſe poſſe putavi. τὸ τὰ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀποδιδόναι. Corrupte τὸ τὰ μετ' ἀξίαν ed. Ven. τὸ κατ' ἀξίαν, absque τὰ, habent Mss. Arg. & Pa. non male; ſed τὸ τὰ κατ' ἀξ. Pb. Pc. & Pi. cum ed. Heinſ. διὸ καὶ ἡ ἠθική. Articulum, qui deerat editis, dedere Arg. Pa. Pb. & Pc. τὸ πρὸς ἀξίαν ἀποδιδοῦσα. Corrupte τῶν πρὸς b
ἀξ. ed. Ven. cum quinque noſtris Msstis. τὰ πρὸς ἀξ. correxit Heinſ. Mihi τὸ in ſing. placuit, quod Wolſius propoſuit: ſed percommode teneri poſſe πρὸς præpoſitionem putavi, nec opus eſſe ut τὸ κατ' ἀξίαν corrigatur, quemadmodum idem Wolſius voluit. οἱ μὲν Περὶ Καθηκόντων τὰς πραγματείας c
ἐπιγράψαντες, οἱ δὲ περὶ τῶν ἐν τοῖς &c. Septem voces, Περὶ Καθηκ. — — οἱ δὲ, temere omiſſas in ed. Heinſ. & Lond. reſtitui ex ed. Ven. & Msstis. In eo tamen peccabant libri omnes, quod τε pro τὰς ſcriberent, quod certa ex conjectura correxi. Cæterum non tam περὶ Καθηκόντων, quam περὶ Καθήκοντος vel περὶ τοῦ Καθήκοντος, (in ſingulari) libros illius argumenti inſcripſerant veteres Philoſophi, Zeno, Chryſippus, Cleanthes, teſte Diogene Laërt. VII. 4. 129. & 175. itemque Panætius, teſte Cic. ad Attic. lib. XVI. ep. 11. conf. Fabric. Bibl. Græc. lib. III. c. 15. T. II. p. 407. Reperitur tamen etiam, niſi is librariorum aut editorum error eſt, titulus περὶ Καθηκόντων apud eumdem Laërt. VII. 124. & apud Lucian. in Hermot. cap. 82. T. I. edit. Hemſterh. p. 828. Περὶ τῶν ἐν τοῖς πρακτικοῖς Καλῶν. περὶ τῶν ἐν τοῖς καλῶν erat in ed. Ven. ubi ἐντὸς pro ἐν τοῖς conjectaverat Wolf. vertitque *de interiori pulcritudine.* Recte vero Heinſius ex cod. Nanſ. vocabulum πρακτικοῖς inſeruit, quod & codices noſtri Arg. & Pa. (puto & alii Pariſienſes) habent,

p. 194 bent, & ex aliis codicibus laudarunt viri docti in
• Vhab. & Vpabcd. Notandum vero ſcriptum illud *Nicolai Damaſceni*, quod in recenſione librorum ab hoc philoſopho editorum ſilentio præteriit Fabricius Bibl. Græc. T. II. p. 306. lib. III. cap. 11.

ὡς καθόλου εἰς μέρη διελεῖν αὐτά. Præpoſitionem *εἰς* cum editione Ven. pariter ignorant quinque noſtri codices; quod ferri fortaſſe poſſet, ſi eſſet *μέρη διελεῖν αὐτῶν.* Sed in *αὐτὰ* conſentiunt omnes: quare recte feciſſe Heinſius videtur, quod ex Wolfii
p. 195 conjectura voculam *εἰς* inſeruit. *καὶ οὐ τὰ αὐτὰ καθήκει.*
a Exſpectabam *καὶ ὅτι οὐ τὰ αὐτὰ*, ut voluerat Wolf. aut *καὶ γὰρ οὐ τὰ αὐτά*: ſed nihil tale agnoſcunt libri; ac fortaſſe ſatis erat, e ſuperiori phraſi particulam *πῶς* hic ſubintelligere. *καὶ ὁλότητα ἡμῶν.* Reſtituendum hoc judicavi ex ed. Ven. cui adſentiuntur Mssti. *Patrem* dicit eſſe quaſi *totum, cujus nos pars ſumus;* ſicut viciſſim mox *filium* dicit quaſi *quamdam partem patris.* Heinſius, Wolfii conjecturam adoptans, *τῆς ὁλότητος ἡμῶν* edidit; quod ille, ad *αἴτιον* referens, interpretatus erat *totius naturæ noſtræ auctorem.*

b *τί ποτ' ἔστιν ἡ σχέσις.* Sic Pa. & *τί ποτέ ἐστιν* ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pl. Temere *τίς*
c *ποτέ ἐστιν* ed. Ven. *μενούσης τῆς περιγραφῆς τῶν ἐν σχέσει ὄντων. manente circumſcriptione* (ſive, *definitione*) *eorum quæ ſunt in relatione*, id eſt, *quæ ſunt correlata.* Conſentiunt cum editis libri noſtri omnes, uno Arg. excepto, in quo pro *περιγραφῆς* eſt *ἐπιγραφῆς*, id eſt, *titulo, denominatione:* quod vide ne verum ſit, ut hoc dicat, *manente eadem denominatione eorum quæ ſunt correlata.* Exemplum hujus relationis pag. 196. a. b. nempe *ἀλλότριος*, *alienus:* eſt enim hæc *σχέσις διαστατική*, *relatio ſeparans* aut *diſſocians*, ſed *denominatio utriusque correlatorum eadem manet;* nam *ἀλλότριος* eſt *ἀλλοτρίου ἀλλότριος*, *alienus* eſt *alienus ab alieno;* ſive *diverſus* a *diverſo* eſt *diverſus;* id eſt, uterque pariter reſpectu alterius *alienus* ſive *diverſus* dicitur: quod ſecus eſt (ut hoc utar) in relatione patris & filii, ubi *correlatum patris* non itidem *pater* eſt, ſed *filius*, ut adeo *hæc* correlata diverſis denominationibus inſigniantur.

Quid-

Quidquid ſit, verba hæc, de quibus quærimus, idem p. 196 ſonare debent, atque illa p. 196. a. ὁμοίως πρὸς ἄλληλα ἀποδίδονται, *ſimiliter alterum alteri redditur*, id a eſt, *ſimiliter & ex æquo ſibi invicem reſpondent:* cum quo convenit quod deinde (p. 196. b.) de disſimilibus ait, veluti de patre & filio, οὐκέτι πρὸς τὸ αὐτὸ ἡ ἀπόδοσις, *non amplius eodem modo (non amplius ex æquo) ſibi reſpondent.* cf. p. 197. a. Pro eo vero, quod ὁμοίως πρὸς ἄλληλα ἀποδίδονται vulgo ſcribitur, eſt πρὸς ἀλλήλους in Arg. & Pb. quæ ſcriptura etiam in Vha. & Vpad. laudatur: & commodius hoc videri poteſt, nempe ad *fratres* relatum. Sed rectius fortaſſe eſt ἄλληλα in neutro genere, quod tenent reliqui ſcripti cum editis: nempe id ratione magis generali expreſſum, ita ut intelligantur τὰ τὴν σχέσιν ἔχοντα. Commode autem hoc loco factum putavi, quod ſeorſim hic ſcriptæ ſunt duæ voces πρὸς ἄλληλα: ſed paulo ante, (*p.* 195. *extr.*) ubi pariter diremtis vocibus λέγεται πρὸς ἄλληλα vulgo ſcriptum erat, utique una voce προσάλληλα, id eſt *mutua* & *reciproca*, ſcribendum cenſui: rurſusque hac pag. 196. a. paulo poſt eum locum in quo verſamur, διὸ καὶ λέγεται προσάλληλα καθ' ὁμοιότητα, ubi pariter vulgo divifis vocibus πρὸς ἄλληλα ſcriptum erat. ὁμοίων διαστατική. Perperam ὁμοίως edd. & ſcripti noſtri. Sed ὁμοίων oportuiſſe, cum ex tota hac disputatione intelligebatur, tum præſertim ex p. 195. bc. & ex eo quod huic συντάξει φυσικῇ ὁμοίων διαστατικῇ opponitur (p. 196. extr. & 197. init.) σύνταξις φυσικὴ ἀνομοίων διαστατική. Quare non dubitavi ὁμοίων corrigere, quod etiam a viris doctis in Vha. & Vpad. factum vidi. χωριστικὸν b τῶν γενῶν ἐστι. Recte χωριστικὸν, quod activam notionem habet, dedere Pa. Pb. Pc. & Pi. cum ed. Ven. Imperite χωριστὸν ex cod. Nanſ. adoptavit Heinſ. quod habet paſſivam ſignificationem: habet tamen eamdem ſcripturam codex noſter Arg. & ex alio codice laudatur ea in Vhb. & Vpb. ἐφ' ἑκατέρου πρὸς τὸ ἕτερον. Articulus τὸ, contra veterum librorum fidem, omiſſus erat in ed. Heinſ. Mox vero recte idem Heinſius πατρὸς καὶ υἱοῦ edidit, ubi perperam καὶ aberat in ed. Ven. & Mstis Arg. Pb. Pc. Pi. In Pa. quidem omnia tria verba cum ſeptem ſe-

quenti-

p. 196 quentibus per librarii negligentiam omiſſa. Particu-
b lam καὶ, inter πατρὸς & υἱοῦ inſerendam, ante Hein-
p. 197 ſium jam notaverant viri docti in Vha. & Vpac. ἀνο-
a μοίων διαστατικῇ. Vulgo omnes διάστασις, per errorem librariorum permutata terminatione vocabuli, quæ compendioſe ſcripta erat. διαστατικῇ oportuiſſe, cum ex antecedentibus tum ex ſequentibus ſatis adparet: & ſic ante nos jam correxerunt viri docti in Vha. & Vpc.

ὁ ἐχθρὸς, ἐχθροῦ ἐχθρός. Exſpectaſſes ὁ γὰρ ἐχθρός: ſed conjunctionem ignorant libri, & facile eâ caremus. Verba ὁ γὰρ διώκων, φεύγοντα διώκει, quæ Heinſius cum Wolfio parentheſi incluſit, vide ne loco mota ſint, paulo inferius poſt διαστατικῶς δὲ
b συντεταγμένη reponenda. ἀγοράζοντος, ut voluit Wolfius, ſic recte dedere Mssti noſtri omnes. ἀγοράσαντος edd. Mox vero συντεταγμένη μὲν, & σχέσιν ἀνομοίων, ex conjecturâ correxi, quæ mihi dubitationem nullam admittere viſa eſt. Corrupte vulgo omnes συντεταγμένως μὲν, & σχέσιν ἀνομοίως. De corrigenda poſteriori voce jam ante nos
c Wolfius quoque monuerat. conf. not. ad p. 196. a. τῶν τε φυσικῶν καὶ προαιρετικῶν. Sic reliqui omnes; unus Arg. καὶ τῶν προαιρετ. commode quidem. καὶ τὸ ἀρχόμενον. Vulgo ἢ τὸ ἀρχομ. ſcripti noſtri editique: ubi haud dubie καὶ pro ἢ ſcribendum cum
p. 198 Wolfio putavi. κατὰ σύνταξιν, ex pactione. κατὰ
a τάξιν unus Arg.

ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τῆς σχεσ. εἰδ. Perperam ὑπ' αὐτοῦ edd. Recte ἀπ' quinque noſtri Mssti. ἐπὶ τῶν φυσικῶν καθηκόντων. Poteſt ferri hoc: ſed abeſſe malueram vocem καθηκόντων, ut intelligeretur ἐπὶ
b τῶν φυσικῶν σχέσεων. Mox pro κακῇ σχέσει (in quod conſentiunt Mssti cum ed. Ven.) perperam καλῇ σχέσει expreſſum in ed. Heinſ. nec correctum eſt tam manifeſtum mendum in Londinenſi editione; quo magis magisque intelligo, recte me feciſſe, quod Londinenſis hujus editionis in conferendis inter ſe diverſis hujus libri exemplis nullam prorſus rationem habuerim. οὐκ ἔτι φίλῳ εἶναι βουλομένῳ, ἀλλ' ἐχθρῷ. Mire ſcripti noſtri omnes cum ed. Veneta tres accuſativos hîc habent, φίλον & βουλόμενον & ἐχθρόν.

ἐχθρόν. qui quo pacto locum tueri poſſint, cum p. 198
præceſſerit ὀφείλομεν αὐτῷ, equidem nullus video. b
Quare probavi Heinſii rationem, qui, præeunte Wolfio, dativos poſuit. μοχθηρᾷ τῇ προαιρέσει. Lubens c
tenui articulum, quem ex Nanſ. cod. adjecit Heinſius, quem eumdem & noſter codex Arg. dedit, & ex aliis codicibus adnotarunt viri docti in Vhab. & Vpabcd. Abeſt quidem in Pariſienſibus quatuor & in ed. Ven. τὰ τῷ πατρὶ καθήκοντα. Aut ſic utique ſcribendum fuit cum cod. Pb. & aliis, e quibus hoc laudatur in Vhab. & Vpabcd. aut nude τὰ πατρὶ καθήκοντα, ut habent Pa. & Pc. Perperam τῷ πατρὶ καθ. (abſque τὰ) edidit Heinſ. τὰ πατρικὰ καθήκοντα habet ed. Ven. τὰ πατρὶ καὶ καθήκοντα Ms. Pi.

αὐτοῖς εὐγνωμόνως. αὐτῷ eſt in Pa. quod ferri p. 199
poſſet, niſi mox rurſus αὐτοῖς in plur. ſequeretur. a
ἀπαρέσκοντα. Corruptiſſime παρέχοντα ed. Ven. Veram ſcripturam, quam divinando viderat Wolfius, ex cod. Nanſ. adoptavit Heinſius, conſentientibus noſtris Mſſtis, & aliis e quibus laudatur eadem ſcriptura in Vhab. & Vpabc. γενομένοις αἰτίοις. In uno Arg. b
eſt γινομένοις, non male. ὑβριζόντων. Si cui durius hoc verbum videatur, meminerit ſententiolæ illius, quæ eſt in Epicteti Fragmentis num. 148. Πατρὸς ὕβρις ἡδὺ φάρμακον, &c. εὐλαβηθέντες δὲ τὴν θείαν c
ὑπεροχὴν, Iuvabit, quæ ad hæc verba Wolfius adnotavit, huc transſcripſiſſe: „θεὸς, pater: (inquit.) „θεῖος, patruus. Voce τοῦ θείου, niſi fallor, oſten„dere vult, *patres* olim θεοὺς fuiſſe dictos, ac θεοῦ „nomen abolitum ob religionem, θεῖον tamen reman„ſiſſe.“ — διὰ τὸ κατὰ φυσ. Sic ed. Heinſ. cum Mſſ- p. 200
tis. Perperam δι' αὐτὸ κατὰ φυσ. ed. Ven. Pro ἤδη a
δὲ exſpectaveram ἔτι δὲ, ſed in iſtud conſentiunt omnes. Mox κατὰ τὴν θείαν habent Mſſti cum ed. Heinſ. ſed κατὰ caret ed. Ven. ὅτι τοιούτους εἰκὸς περὶ ἡμᾶς. Corrupte ὅτι τοιούτους εἶναι &c. ed. Ven. cum Mſſtis noſtris. ὅτι τοιούτους οἶμαι adjectâ notâ γρ'. adfertur in Vpc. quaſi e vetere codice hoc eſſet ductum; quod utcumque ſit, nemini probabitur. ὅτι τοιούτους δεῖ edidit Heinſ. neſcio ſuone ex ingenio, an ex Nanſiano codice. Vir doctus

p.200 in Vha. & Vpa. tenendo verbum εἶναι, pro γενέσθαι,
a quod ſequitur, βούλεται aut συμβήσεται legendum cenſuit. Mihi certiſſima Wolfii ratio viſa eſt, εἶναι in εἰκὸς mutare jubentis; cui obſecutus ſum.

b πρὸς ἄλλους γονέας καὶ ἀδελφ. καὶ συγγενεῖς ἐλθεῖν * αἱρησόμενος. Minime liquidus locus. In cod. Arg. plane ſic ſcribitur, ἐλθεῖν : αἱρησόμενος. In Pa. Pb. Pc. & Pi. non aliter, niſi quod inter duo iſta verba conſulto ſpatium nonnullum vacuum relictum ſit. Quos ego hactenus ſecutus ſum, ut in locum vacui ſpatii *aſteriſcum* ponerem. Vna ed. Ven. corrupte utique ſic habet, ἐλθεῖν πρὸς αἱρησόμενος. Vbi πρὸς ut delendum notatur in Vpad. ἐλθεῖν προαιρησόμενος legendum cenſuit vir doctus in Vpc. quaſi dixiſſet Simplicius, *paſſionem iniiſti cum univerſo, te tales parentes — — præ cæteris tibi adjuncturum eſſe.* Wolfio ἐλθεῖν προωρισαμένῳ placuit, quod ille interpretatus eſt *tales parentes — — tibi deſtinavit.* Heinſius, ſua auctoritate, προσελθεῖν αἱρησόμενος edidit. τὸ μὲν ἐκεῖνον δικαίως. Perperam ἐκείνων edd. cum Msſtis; ubi ἐκείνους correctum in Vpc. In Vha. vero & in Vpa. alius vir doctus hæc adnotavit: „Forte melius ἐκείνους, ſed & „illud [nempe ἐκείνων] ferri poteſt.“ Ego cum Wolfio ἐκεῖνον correxi, ad τὸν ἀδελφὸν referens, de quo
c hîc proprie agitur. οὐ γὰρ κύριος εἶ, τοῦτο σπούδαζε &c. Sic recte Arg. Pb. Pc. Et ſic ſcribendum conjectaverat vir doctus in Vha. & Vpa. Perperam alii cum editis οὐ γὰρ κύριος εἶ. τοῦτο σπουδ. ubi Wolfius maluerat, οὐ γὰρ ἐκείνου κύριος εἶ, τοῦτο δὲ σπουδ. ἐν τούτῳ γάρ σου καὶ ἡ ὠφ. In σοῦ conſentiunt quinque noſtri libri cum ed. Ven. quod in σοὶ mutavit Heinſius, commode quidem, ſed nullâ urgente neceſſitate. εἰ δὲ ἐν τοῖς ἔξωθεν. Sic rurſus quinque Msſti cum ed. Ven. εἰ δὲ καὶ τοῖς ed. Ven. τότε ὑπὸ σεαυτοῦ. Sic Pa. & Pc. Corrupte τούτου ὑπὸ Aug. & Pc. ταύτῃ ὑπὸ ed. Ven. cum Pi. τότε ταύτῃ ὑπὸ ed. Heinſ. In κατασκευάσῃς conſentiunt cæteri: unus Pa. κατασκευάσεις habent.

p.201 περὶ τοὺς τῶν ἀγαθ. Caret τοὺς unus Pa. Idem
a Pa. mox mendoſe ἐπιστάσεως habet pro ἐπιτάσεως. Opponitur ἐπίτασις (id eſt *intenſio*) ei quam ſubinde

ὕφεσιν

ὕφεσιν commemorat. conf. p. 210. a. Idem dein Pa. p. 201
τὰς ἐν γενέσει πεσούσας ſcribit, pro τὰς εἰς γένεσιν. b
ἐὰν δὲ οἱ γονεῖς ἡμῖν. Bene ἡμῖν quinque codices;
in uno tamen Pi. inter lineas notatur ἡμῶν, quod
habent edd. ὡς θεῖόν τινα τύπον προσκυνοῦντας. c
Sic & ed. Ven. & Msſti noſtri ad unum omnes; quod
præter rationem Heinſius in καὶ ὡς θεῖον — —
προσκυνητέον mutavit; neſciens ſcilicet, cum adjectivo verbali ἀποδοτέον percommode accuſativum perſonæ conjungi, cujus conſtructionis plura exempla collegi ad Polyb. IV. 28, 8.

Τὰ δὲ περὶ τοὺς φίλους. Articulum adſcivi ex Pa. Carent eo alii, nec ita male. καὶ χρειώδη τυγχάνοντα. χρειώδη cum Arg. & Pa. ſcripſi. χρεώδη alii cum edd. quod & ipſum quidem ferri poterat. Pro τυγχάνοντα vero, quod percommode editum eſt, quinque noſtri codices τυγχάνοιτο habent, ſub quo quid lateat non adſequor; niſi forte, pro καὶ τίμια, κἂν τίμια debuerunt. πρὸς φιλίαν εἰσί. p. 202
Tenent hoc cum editione Ven. quinque noſtri Msſti: a
quare reſtituendum putavi, licet commodius utique fuerit ἐστὶ, quod ex conject. edidit Heinſ. τὰ γὰρ δὴ ἀραιότερα. Corrupte τὰ γὰρ διὰ σταθηρότερα καὶ σταθηρότερα ed. Ven. ubi τὰ γὰρ δὴ αὐστηρότερα καὶ σταθ. legendum ſuſpicatus eſt Wolf. Cui ex parte obſequens Heinſius, τὰ γὰρ αὐστηρότερα edidit. At in Msstis Arg. Pb. Pc. Pi. ſic ſcriptum, τὰ γὰρ διαραιότερα, in Pa. vero τὰ γὰρ ῥαότερα, quæ ex τὰ γὰρ δὴ ἀραιότερα vel ex τὰ γαρ ἀραιότερα corrupta ſuſpicatus ſum; idque, cum probabilius nihil occurreret, in contextu poſui. Intelligo autem ἀραιότερα ἤθη, *ingenia tardiora, lenta;* quam in partem Heſychius Ἀραιότερος, βραδύτερος interpretatur. Sic autem percommode *tardis* ingeniis dein opponuntur εὐκίνητα, *mobilia:* nam quod ibi ἀκίνητα vulgo legebatur, id mendoſum perſpecte Wolfius viderat, & in εὐκίνητα mutare juſſerat, quod ipſum nunc auctoritate quatuor noſtrorum Pariſienſium codicum in contextum recepi. In σταθηρότερα nihil hîc, quod ſciam, variant libri. Infra verò p. 280. a. σταθερὸν per ε breve ſcriptum habes. Vtrumque recte. Pro ἔσχατον corruptiſſime ἔλαττον legebatur in ed. Ven.

p. 202 Deinde *ἀπὸ τῶν ἀλόγων ἄρχεται παθῶν* erat in edd.
a ſcriptisque noſtris omnibus; ubi, quamquam haud infrequenter aliâs *ἀπὸ* pro *ὑπὸ* uſurpatum a Simplicio vidimus, tamen hac in connexione ſoloeciſmum iſtum non ſcriptori, ſed librariis, tribuendum putavi, temperareque mihi non potui quin cum Wolfio *ὑπὸ* corrigerem. *ἀπό τινος ἄρχεσθαι* ſonat *incipere ab aliquo; ὑπό τινος ἄρχεσθαι*, *imperio alicujus eſſe ſubjectum.*
c *ἐπιτήδειοι* dedere quinque noſtri codices, quod præter neceſſitatem in *ἐπιτήδειαι* mutavit Heinſius; cum & alii probatiſſimi ſcriptores generis
p. 203 communis faciunt id nomen. *ἀμέριστα* bene cor-
a rexit Heinſ. cum Wolf. Perperam *ἀμέρισται* ed. Ven. cum Msstis, qui tamen omnes in *παρόντα* conſentiunt. Pari modo, paulo inferius, *μεταδιδόμενα* recte dedere libri noſtri; ubi perperam *μεταδιδόμεναι* non ſolum ed. Ven. habebat, ſed etiam Heinſius te-
b nuerat. *ἐκποδὼν* ſcripſi cum Pb. & Pi. Alii *ἐκ ποδῶν*, nec id male.

c *τὸ ὀρθὸν ἕξει διὰ τοῦ τοῖς φίλοις ἡμῶν οὕτω κεχρῆσθαι.* Perperam poſt *ἕξει* punctum ponunt edd. ſcriptique: (multiplicato etiam errore, *ἥξει* habet ed. Ven.) deinde *διὰ τοῦτο τοῖς* habebat ed. Ven. quod tenens Heinſius, dein *οὕτω δεῖ κεχρῆσθαι* edidit, præeunte Wolfio. At *δεῖ* ignorant veteres libri omnes; & *διὰ τοῦ τοῖς* dedere Arg. Pa. Pb. Pi. quo poſito, deletoque poſt *ἕξει* puncto, recte omnia ſe habent. *ἀφ' ἡμῶν εἰς αὐτοὺς γενόμενα.* Perperam
p. 204 & invitis Msstis *ἐφ' ἡμῶν* dabant edd. *πρωτείων τε.*
a *πρωτείων δε* Pa. *ὡς ἑαυτῷ παραχωροῦντα.* Paulo commodius videri poſſit quod eſt in ed. Heinſ. *ὡς ἑαυτοῖς παραχωροῦντας*, quia præcedunt pronomina pluralis numeri, *ἡμῶν*, *ἡμετέροις*, *ἡμᾶς*: ſed id quidem Mssti pariter omnes ignorant, qui in id ipſum, quod dedi, conſentiunt. In uno Pi. prius *παραχωρούντων* fuerat, ſed id in *παραχωροῦντα* mutatum, quod tenent reliqui. Corrupte *ὡς ἑαυτῶν παραχωρούντων* ed. Ven. quod in *ὡς ἑαυτοῖς παραχω-*
b *ρούντων* mutandum Wolfius cenſuerat. *χρυσῷ ὄντως.* Aur. Carm. vſ. 7. *Μὴ δ' ἔχθαιρε. Μὴ δ' ἔχθραινε* Pa. Mox in *εἵνεκα* conſentiunt Mssti noſtri. Perperam *ἕνεκα* ed. Ven. quod in *οὕνεκα* mutavit Heinſ.

Heinſ. τῷ ἁμαρτόντι. τῷ ἁμαρτῶντι Pa. ὥστε καὶ p. 204
ἐκείνους μηδὲν ἔλαττον οἰκείως ἔχειν πρὸς αὐτὸν νο- c
μίζειν, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτῶν. *ut tu illos non minus te-
cum conjunctos eſſe exiſtimes, quam cum ſuo amico.*
πρὸς αὐτὸν recte dedere Mss. Arg. & Pa. quod idem
valet ac πρὸς ἑαυτὸν (ſicut ſupra, lit. a. ἑαυτῷ πα-
ραχωροῦντα) vel πρὸς σεαυτόν. Perperam πρὸς αὐ-
τὸ ed. Ven. quod in πρὸς αὐτὸν mutandum viderat
Wolfius, ſed in πρὸς αὐτοὺς mutavit Heinſius, quem-
admodum & ſupra (lit. a.) pluralem pro ſingulari po-
ſuit. ἢ πρὸς τὸν ἑαυτῶν bene correxit Heinſius ex
ejusdem Wolfii præſcripto, cum perperam τῶν ἑαυ-
τῶν eſſet in ed. Ven. & Msstis: in uno tamen Pa.
τῶν in τὸν mutatum.

μακροῦ μὲν ἂν εἴη. Perperam deeſt ἂν in edd. p. 205
& Mss. Pi. quam particulam recte dedere quatuor alii a
codices. ἀπὸ τῶν ἑκάστου πλεονεκτημάτων. Cum b
mendoſe ἕκαστον in ed. Ven. legeretur, Wolfius καθ'
ἕκαστον corrigebat: ſed in ἑκάστου, quod edidit Hein-
ſius, conſentiunt Mssti. καὶ συγγυμναζομένων. Nude
καὶ γυμναζ. Pa. In verbis πλουσιώτεραι πραττόμεναι c
errorem neſcio quem ineſſe ſuſpicatus eram: nec vero
quidquam mutant libri, nec commoda emendatio oc-
currebat. τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων. ὑπ' αὐτοῦ
correxi cum Wolf. Corrupte ὑπ' αὐτῷ edd. cum Pa.
Pb. Pi. ὑπ' αὐτῶν Arg. & Pc. ſed in Pc. poſtrema
litera ſubjecto puncto ut delenda notatur. καὶ τὰς p. 206
εὐημερίας. Sic ſcribendum præclare viderat Wolfius, a
cum ἀκμηρίας corrupte legeretur in ed. Ven. Emen-
dationem Wolfii, quam adoptavit Heinſius, firmant
noſtri Mssti. Paulo poſt καὶ τὰς λύπας καὶ φρον- b
τίδας non dubitavi ex ejusdem Wolfii conjectura cor-
rigere. καὶ τὰς λοιπὰς φροντίδας dabant edd. con-
ſentientibus quidem noſtris Msstis: ſed adjectivum
λοιπὰς prorſus alienum eſſe ab hoc loco adparet; con-
tra, duobus ſubſtantivis hîc uſum eſſe Simplicium, in-
telligi par erat cum ex duobus ſubſtantivis præceden-
tibus τὰς εὐημερίας καὶ εὐφροσύνας, tum ex duobus
verbis inter ſe junctis ἐπικουφίζει καὶ παραμυθεῖται.
Pari vero modo conjunctim nominantur λῦπαι &
φροντίδες p. 212. a. Haud raro vero fraudi fuiſſe ſe-
quioris ævi librariis ſimilitudinem ſoni, quo vocales

p. 206 b υ & οι efferre conſueverant, jam ſæpe a nobis ob-
ſervatum. Vide Notas ad Epicteti Diſſ. I. 18, 23. &
III. 12, 7. & ad Polyb. V. 17, 8. V. 104, 7. X. 28,
7. XI. 29, 1. &c. *ἀμείβεσθαί τε.* Conjunctionem,
quæ in ed. Ven. deerat, adjecit Heinſius ex cod.
Nanſ. & tuentur eamdem libri noſtri aliique in Vhab.
& Vpabcd. Perperam vero *ἀμείβεται* habet Pa. *καὶ
τὸ φιλάνθρωπον δὲ.* Particulam *δὲ*, qua carent alii,
c adjeci auctoritate codicum Pa. & Pc. *ἀσκούμενός τις.*
p. 207 Perperam *ἀρκούμενός τις* idem Pa. *κατὰ τὸ αὐτῷ
a προσῆκον.* Sic recte Mssti Arg. & Pi. ut conjecta-
verat Wolf. Perperam *κατὰ τὸ αὐτὸ καθῆκον* edd.
cum aliis codd.

καὶ γὰρ καὶ ἀδελφός. Tenui *ἀδελφὸς*, quod
ex cod. Nanſiano Heinſius edidit, cui ſuffragatur no-
ſter codex Arg. & alii, e quibus hoc laudatur in
Vhb. & Vpbcd. *ἀδελφοὶ* habent Pa. Pb. Pc. Pi.
cum ed. Ven. nec id male. Verba *καὶ γυνὴ*, quæ
ponunt quidem hoc loco & editi & ſcripti noſtri om-
nes, *uncis* incluſi, etiam atque etiam ſuſpecta:
nam cum mox ſequantur illa, *καὶ ἀνὴρ, καὶ γαμετὴ*,
alienum utique ab hoc loco videtur nomem *γυνὴ*,
quod idem atque *γαμετὴ* valet. Eâdem ratione in-
ductus Wolfius in verſione, iſta verba *καὶ γυνὴ* ſi-
lentio præteriit. Fortaſſe vero *καὶ πατὴρ* olim hîc
ſcriptum erat: quamquam de *patris* officio nihil di-
ſerte nec ab Epicteto, nec a Simplicio, dictum in
hoc capite legimus. *ἀλλ' ἀμηγέτη.* Deeſt *ἀλλ'* in
Pa. male; abſorpta nimirum a literis *αμ*, a quibus
incipit vox ſequens: cui conſentaneum eſt, quod ſæ-
pe duas voces *ἀλλὰ* & *ἅμα* permutatas a librariis vi-
b demus. *οὐκ ἐπιγήθοντες τοῖς γινομένοις.* Vulgo
omnes *ἐπιθήγοντες*, editi ſcriptique; ubi hæc ad-
notavit Wolfius: „*ἐπιθήγω* eſt *exacuo*, *incito*, *τὸ*
„*παρορμῶ. ἐπιθίγω*, *tango*. Fortaſſis eſt heteroſis ge-
„neris, pro *ἐπιθηγόμενοι.*“ Et eâ ratione, quaſi *ἐπι-
θηγόμενοι* ſcriptum eſſet, latine vertit idem interpres,
ſingulari ſtudio incitati. Equidem mihi perſuaſi, per-
peram tranſpoſitas eſſe literas, & aut *ἐπιγήθοντες*
oportuiſſe, quemadmodum præeunte viro docto in
Vpc. correxi, aut, quod fere etiam probabilius mihi
videtur, *οὐκ ἔτι γήθοντες*, *non amplius lætantes*,
id

id eſt, *non lubentes*, *non ex animi adfectu* præſtant p. 207
officia. Perinde vero γήθειν dicitur cum accentu in b
penultima, & γηθεῖν. Et quemadmodum apud Suidam Ἐπιγηθεῖ legitur, quod χαίρει exponitur: ſic & penacute ἐπιγήθει, ἐπιγήθειν dici poterat; quamquam, ut dixi, ut ἔτι γήθοντες malim. Sed, ſive ſimplici verbo, ſive compoſito uſus eſt ſcriptor noſter, quoniam omnino rarioris uſus in ſoluta oratione eſt id verbum, videtur aliquod poëtæ neſcio cujus dictum in animo habuiſſe Simplicius, cum iſtud ſcriberet.
ψυχικῆς οὐσίας. Sic ſcripti noſtri omnes cum ed. c
Heinſ. Perperam ψυχῆς ed. Ven. Diſtinguit autem Simplicius inter ψυχικὴν οὐσίαν & λογικὴν (id eſt, *animalem* ſubſtantiam & *rationalem*) ſimili quadam ratione atque Paulus Apoſtolus 2 Cor. 2, 14. diſtinxit inter τὸν ψυχικὸν ἄνθρωπον, (id eſt, φυσικὸν, σαρκικὸν, conf. Salmaſ. ad Simplic. p. 118. ſq.) & τὸν πνευματικόν. Parique modo rurſus idem noſter p. 305. a. τὰ ψυχικὰ πάθη dixit *adfectus naturales*, *animales*, quos alibi τὰ ἄλογα πάθη vocare conſuevit.

καὶ γὰρ ἀδύνατον [πρὸ] τῆς πρὸς τὰς &c. Il- p. 208
lam particulam πρὸ, quam libri omnes ignorant, ex a
Wolfii conjectura adjeci, uncis quidem incluſam, ut haud omnino certiſſimam. At ſane aut illa ipſa, aut ἄνευ, aut δίχα, aut aliquid ſimile deſiderabatur.
ὅση δύναμις, *pro viribus*; nota formula, in quam b
conſentiunt ſcripti noſtri omnes, & alius codex laudatus in Vpc. Perperam ὅς ἡ δυν. ed. Ven. ubi quum de vera ſcriptura perſpecte Wolfius monuiſſet, imperite Heinſius ὡς ἡ δύναμις prætulit, quod in Nanſiano codice (puto) adnotatum invenerat, quemadmodum etiam ex docti viri conjectura notatum vidi in Vha. & Vpa. τὸ ἥμισυ τὸ ἑαυτοῦ εὑρηκέναι. *dimidium ſui inveniſſe.* Corrupte τὸ ἥμισυ τοῦ ἐναντίου legitur in ed. Ven. & in codd. noſtris omnibus. Docte vero Wolfius adnotavit: „τὸ ἥμισυ τὸ „ἑαυτοῦ lego. Nota eſt Ariſtophanis fabula de bi„norum corporum ſectione, ut mutuo amore frui „poſſent, e Platonis convivio.“ Wolfio nonniſi ex parte obſecutus Heinſius, τοῦ ἑαυτοῦ edidit, cum τὸ ἑαυτοῦ debuiſſet, quod & ſermonis uſus deſiderabat, & *ipſe Plato* præiverat, cum ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ

p. 208 b τὸ αὐτοῦ ait, T. III. ed. H. Steph. p. 191. A. ſive τὸ αὐτοῦ legas cum editore Baſileenſi p. 183. nam quod Lugdunenſis habet p. 322. F. τὸ ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ, id quidem haud dubie vitioſum eſt. Rurſusque paulo poſt ibidem, ὅταν οὖν ἐντύχῃ τῷ αὐτοῦ (ſive αὑτοῦ) ἡμίσει ed. H. Steph. p. 192. B. conſentiente editione Lugd. p. 323. C. Cæterum non de amicorum caritate, ſed de amore conjugali verba facere iſto loco Platonem notum eſt. κἂν ἐν λόγοις αὐτὴν ἐφιεμένῃ ὁρᾷν. κἂν ἐν ὀλίγοις habent edd. conſentientibus Msstis; id eſt, *vel in paucis;* perquam frigide. Perſpectiſſime vero, ut plurima alia, Wolfius: „Quid ſi, ait, κἂν ἐν λόγοις? *vel in verbis & ora-„tione amicitiam cernere:* quia ſequitur, *e vita ſubla-„tam eſſe.*" Quæ emendatio & mihi in mentem venerat, priusquam a Wolfio prolatam animadverterem; & eam veri ſpeciem habere mihi viſa eſt, ut in contextum adoptare non dubitarem. Nempe ſic excuſat Simplicius longiorem ſermonem ſuper Amicitia inſtitutum, ut dicat, quoniam in vita hominum non amplius detur cernere eam excellentiſſimam virtutem, ſe *cogitatione* ſaltem *orationeque* (nam utrumque dictione illa ἐν λόγοις continetur) imaginem ejus depingere voluiſſe, quo mentis ſaltem adſpectu deſiderium ſuum leniret. Eſt vero & hic minime infrequens librariorum lapſus, ut voces λόγος & ὀλίγος temere inter ſe permutent; & hoc ipſo loco in uno etiam e noſtris codicibus (in Pi.) primum ἐν λόγοις ſcriptum fuerat, e meliori puto codice derivatum; idque deinde demum ad mendoſi alicujus libri præſcriptum in ἐν ὀλίγοις mutatum. Ejusdem confuſionis exempla ſi quæris, reperies in Notis noſtris & varietate Lectionis ad Epicteti Disſert. I. 3, 4. & ad Polyb. VIII. 2, 6. & XII. 22, 4. Cujus moris librariorum ſi recordatus eſſem tum, cum librum ſecundum Hiſtoriarum Polybii typis exſcribendum pararem aut cum Adnotationes in illam operis partem conſcriberem, non præteriturus me erat error verba ea obſidens, quæ leguntur libro II. cap. 70, 2. ἡ τύχη τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων παρὰ λόγον εἴωθε κρίνειν. Vbi ſi παρ' ὀλίγον correxeris, (id eſt, *minimo momento*, aptius omnia cohærebunt, ipſamque haud dubie Polybii ſcripturam habebis; quam eam-

dem

dem reſpiciens Plutarchus in Cleomene ſic ſcripſit, ἡ p. 208
τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων κρίνουσα, τῷ παρὰ μικρὸν b
τύχῃ &c. ut monuit vir doctus in criſi noſtræ editio-
nis Hiſtoriarum Polybii, in Nova Biblioth. univerſali
Germanica, T. V. P. I. p. 9. Invenietque ea emen-
datio novum præſidium in verbis illis fragmenti Po-
lybiani, (Tom. V. operum Polyb. p. 72. num. 14.)
οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγ-
μάτων, τῶν ἡγουμένων ἀκρισίᾳ. ἀπὸ τῶν καθ' ἡμᾶς
ἀνθρώπων. ὑπὸ τῶν edd. perperam & invitis Msſtis.

ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν αὐτῶν ἐθνῶν. Deeſt h. l. αὐ- p. 209
τῶν in Pa. & deeſſe poteſt, e ſuperiori orationis a
membro ſupplendum; ſed commodius tenent alii om-
nes. τῆς τε τῶν ἠθῶν εὐαγωγίας. Corrupte edd. b
ſcriptique noſtri omnes, τῶν ἀγαθῶν εὐαγ. ubi Wol-
fius τῶν παίδων ſcribendum, & αὐτῶν, quod ſequi-
tur, in αὐτὸν mutandum cenſuit. At non modo pu-
erorum recta inſtitutio curæ eſſe debet bono civi,
ſed omnino quantum poteſt conferre debebit ut cives
omnes ſint *bene morati*. (conf. Enchirid. cap. 24, 4.
ex noſtra ed.) Quidquid ſit, mihi probabilius viſum
erat, ex ἠθῶν corruptum ἀγαθῶν eſſe, idque ado-
ptavi. Confer p. 222. b. Ne quid tamen diſſimulem,
intelligo fieri poſſe ut verum ſit ἀγαθῶν, ſed ita,
ut *poſt hoc vocabulum interciderint nonnulla*, poſt quæ
ſic pergebat oratio ἠθῶν εὐαγωγίας. Mox in ἐπι-
μελόμενον recte conſentiunt veteres libri omnes,
quod temere in ἐπιμελητέον Heinſius mutavit. πα-
τέρα φαίνεσθαι correxi cum Wolfio. Imperite πα-
ραφαίνεσθαι edd. & Msſti noſtri, perperam accepto
ſcripturæ compendio, quo vox πατέρα efferebatur.
οἱ δὲ διὰ συμβουλῆς ἀγαθῆς, οἱ δὲ διὰ σωμ. Sic
conſtanter dedere ſcripti noſtri omnes. Perperam ἢ
διὰ συμβ. ἀγ. ἢ δὲ διὰ σωμ. ed. Ven. ἢ διὰ συμβ.
ἀγ. ὁ δὲ διὰ σωμ. ed. Heinſ. Mox vero in ὁ δὲ κἂν e
μηδὲν γοῦν ἄλλο conſentiunt ſcripti cum edd. niſi quod
μηδὲ γοῦν habet Arg. Vide vero ne ſolummodo opor-
tuerit ὁ δὲ κἂν μηδὲν ἄλλο.

Ὁ δὲ γείτων ἐὰν καὶ πολίτης ᾖ. Exſpectabam inverſe ſcriptum Ὁ δὲ πολίτης ἐὰν καὶ γείτων ᾖ, quod & Wolfium video maluiſſe. Sed nil mutant libri, & pariter iſtud ferri poteſt. Nam ὁ γείτων pot-

p. 210 eſt etiam ἄποικος eſſe, (vide hac pag. lit. a.) aut
a ξένος, de quo pag. ſq. agitur. τά τε ἐπὶ τῶν πολ.
Recte τά τε ſcripti omnes. Temere τὰ δὲ edd.
Mox prorſus corrupte ἐπί τινος habet ed. Ven. pro
μετά τινος, ubi verum tenent libri noſtri. Tum ve-
ro φυλάττοντα & μεταδιδόντα ex conjectura
ſcripſi, quemadmodum Wolfius ſuaſerat, cum φυ-
λάττονται & μεταδίδονται haberent editi ſcri-
ptique, corrupte haud dubie, ut ex ſequentibus ma-
nifeſte adparet, ubi in accuſativos participii μετα-
λαμβάνοντα, συνηδόμενον, & συστυγνάζοντα Mssti
omnes cum ed. Ven. conſentiunt. Et Heinſius qui-
dem, ſuâ auctoritate, μεταλαμβάνοντα pariter in με-
ταλαμβάνονται mutavit, duos vero ſequentes accuſa-
tivos reliquit, ita tamen ut συστυγνάζοντα præter
neceſſitatem in συστενάζοντα mutaret. Vnus cod.
Arg. ſimplex verbum στυγνάζοντα habet. In eodem
Arg. deeſt τε ante ἀγαθοῖς αὐτῶν. Mox in ἐν ταῖς
πρὸς ἄλλους αὐτῶν ὁμιλίαις pronomen αὐτῶν redun-
dare viſum eſt Wolfio, haud ſatis video qua de cauſ-
ſa; αὐτῶν intellige τῶν γειτόνων, *in omnibus illorum
congreſſibus, disceptationibus & negotiis, quæ illis in-
tercedunt cum aliis.* Nec opus eſt βοηθήσοντα in fu-
turo, quod idem Wolfius maluerat; nam δῆλον εἶναι
βοηθήσαντα non eſt, ut vertit hic interpres, *declara-
re, te adjuturum; ſed, haud obſcure, haud diſſimulan-*
b *ter adjutare.* δυνατοῖς ἡμῖν recte habere videtur; *quæ
in noſtra ſunt poteſtate.* Poterat quidem etiam, quem-
admodum vir doctus in Vha. & Vpa. ſuſpicatus eſt,
δυνατὸν ἡμῖν dicere; quemadmodum ἐξὸν & ſimilia
abſolute ponunt Græci, id eſt, *cum nos potuiſſemus.*

μὴ μόνῃ συναπτ. Non damno μὴ μόνον, quod
edidit Heinſius ex codice (puto) Nanſiano, conſenti-
ente noſtro Pa. & alio, e quo notatum in Vhab. &
Vpabd. Sed placuit μόνῃ, in quod cum editione Ven.
c conſentiunt codd. Arg. Pb. Pc. Pi. εὐγνωμονέστερον
ἀνθρώπων. Sic recte veteres libri omnes. Temere
ἀνθρώπῳ ed. Heinſ. ὑπ' ἄλλων ἀδικουμένῳ. ὑπ' ἄλ-
λου edd. perperam & invitis Msstis. ἔρημον γὰρ ὄν-
p. 211 τα. οὕτως pro ὄντα habet Pa. parum commode. Θε-
a ὸς ἐλεεῖ μᾶλλον. Temere omiſſum verbum ἐλεεῖ in
ed. Heinſ.

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν σχέσεως. Vulgo p. 211
omnes, & ſcripti quidem cum editis, παρὰ τὸν a
στρ. habebant; ubi recte Heynius ad Enchir. p. 106.
monuit, πρὸς corrigendum, cui lubens parui. Sic
ſane conſtanter, in eadem connexione, præpoſitione
πρὸς utitur. vide p. 195. b. p. 198. a. c. p. 210. b.
p. 211. c. Mox pro περὶ τὸν στρατηγὸν pariter πρὸς
τὸν στρ. malles; ſed ibi quidem ferenda περὶ præpo-
ſitio, variandi ſaltem cauſſa, cum πρὸς modo præceſ-
ſerit. καὶ ὡς πρόβατα. Sic recte ed. Ven. cum Pa- b. c
riſ. codicibus quatuor. ὡς caret Arg. Temere καὶ
εἰς πρόβατα ed. Heinſ. τῷ θανάτῳ Κύρου. Sic recte
rurſus ed. Ven. cum quatuor Pariſ. Mendoſe Κύρον
ed. Heinſ. Vnus Arg. ſic τῷ θανά του Κύρου, ut vi-
deri poſſit τῷ θανάτῳ τοῦ Κύρου debuiſſe.

ἐπιμελόμενοι revocavi ex ed. Ven. & Msstis, p. 212
cum pro ſuo more in ἐπιμελούμενοι mutaſſet Heinſi- a
us. ἐπὶ τῶν ἰατρῶν Pb. Pc. Pi. cum edd. ἰατρικῶν
Arg. Prorſus corrupte ἱερῶν Pa. καὶ τὰ κρείττο-
να ἐπιμελείας. Suſpicatus eram κτήματα pro κρείτ-
τονα, ſed nil mutant libri. συνεργεῖν τοῖς ἄρχου- b
σι. ἐνεργεῖν habent edd. ſcriptique noſtri, quod
operam navare interpretatus eſt Wolfius: ego vero
inauditum prorſus hoc verbum iſta notione cum da-
tivo perſonæ conſtructum putavi, & corruptum uti-
que; neque dubitavi in συνεργεῖν mutare cum viro do-
cto in Vpc. βαττολογῶν νῦν. βαττολογῶ νῦν Pa. mi- c
nus commode, pendet enim a λάθω.

AD CAPVT XXXVIII.

Nobis CAP. XXXI. In cod. Pſ. eſt cap. XXIX. ib.
In AA. & Pe. cap. XXXIII. (atque etiam in Pb. hoc & pg.
loco numerus λς'. id eſt XXXIII. adponitur, quam- 213.
quam in eodem cod. aliâs non ſolent numeris diſtin-
gui capita.) In Arg. eſt cap. XXXIV. In Pd. cap.
XXXIX. In Pa. cap. XL. Definit codex Arg. in ver-
bis ἐκεῖνο ἐστίν. Pc. in ὡς ὄντων καὶ. Pi. in καλῶς
καὶ δικαίως.

ὁμοφύλους recte ſcripti noſtri omnes. Mendoſam p. 214
editionis Ven. ſcripturam ὁμοφίλους fideliter tenue- a
runt editores Lugdunenſis & Londinenſis. διότι τὰ

πρὸς

214 πρὸς αὐτούς. Nil mutant libri; in duobus vero Arg.
a & Pb. abſunt octo verba, τοιαῦτα — — διότι. Vide-
tur autem utique pro διότι nude διὸ aut διὸ καὶ
oportuiſſe; quod & Wolfius expreſſit, *Quare* vertens.
b τὰ αἰτιατὰ recte Mssti. Imperite τὰ αἴτια τὰ edd.
Perperam vero Pa. caret præpoſitione πρὸς, quæ ſe-
quitur. αὐτοὺς δεῖ. Mendoſe αὐτοῖς edd. quod in uno
Pb. inter lineas notatum. ἀρεσκομένους. Sic haud
dubie fuit corrigendum. ἀρεσκώμεθα edd. quod non
habebat quo referri poſſet. In Msstis vero, in Arg.
certe & in Pa. (nam de aliis compertum nunc non
habeo) eſt ἀρεσκόμεθα per ο breve ſcriptum, quod
ex perperam accepto ſcripturæ compendio in fine vo-
cis ortum. Intactam reliquit vulgatam ſcripturam
Wolfius; ſed, accuſativum participii hîc deſiderari,
præclare viderat vir doctus, qui in Vha. & Vpa.
c ἀρέσκοντας aut εὐαρεστοῦντας propoſuit. ὅτι τέ ἐστι.
215 Temere τε particula omiſſa eſt in ed. Heinſ. εὐαρέ-
a στως recte dedere quinque noſtri Mssti. Corruptiſ-
ſime εὐρέσεως edd. Mox pariter recte ἐγκαλούσης ſcri-
pti omnes. Mendoſe ἐγκαούσης ed. Ven. quod teme-
re in ἐγκαλουμένης mutavit Heinſ. τοῦτο δὲ οὐκ ἂν
b σχοίημεν. τούτων δὲ Arg. ὡς κακά τινα τῶν ἐκτός.
Sic bene Arg. Pb. Pi. cum edd. ὡς κακὰ τινὲς Pa. &
Pc. ἀποτυγχάνοντες — — καὶ περιπίπτοντες. Com-
modius utique foret ἀποτυγχάνοντας — — καὶ περι-
πίπτοντας, quemadmodum Wolfius voluit: ſed nil
216 mutant libri, & ferenda videtur iſta ἀνακολουθία. ὥσ-
a περ γάρ. Sic ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. &
Pb. itemque Vhab. & Vpabcd. ὡς γὰρ ed. Ven. cum
Pa. Pc. Pi. τὸ δὲ κακὸν, φευκτόν. Sic ed. Heinſ.
cum Msstis. τό τε κακὸν ed. Ven.

ὅτι ἀνάγκη recte ed. Heinſ. cum Msstis. ὅτι
c ἀναγκαῖον ed. Ven. σπείραντος ed. Ven. cum Mss-
tis. Temere σπείροντος ed. Heinſ. quod tamen vide-
tur ille e cod. Nanſ. accepiſſe; nam eadem ſcriptu-
ra notata in Vhb. & Vpb. ἐπιπνέῃ dedere Mss. Arg.
p.217 Pa. Pb. Pi. ἐπιπνέει edd. & Pc. ἀφθονίαν εἶναι βού-
a λονται τῶν ἐμπορευομένων. *volunt adeſſe frequentiam
mercatorum qui vendant*, nempe quo viliori pretio
veneant merces. Wolfius vertit, *mercium copiam
eſſe volunt*, quaſi τῶν ἐμπορευμάτων eſſet ſcriptum.

τοὺς

τοὺς τὰ ὅλα διοικοῦντας. τὰ ex conject. correxi cum p. 217
Wolf. Perperam vulgo omnes τοὺς μὲν ὅλα διοικ. a
τυγχάνων recte dedere Arg. Pa. Pb. Pc. Perpe- c
ram τυγχάνει Pi. cum edd. Mox vero in περιπίπτων
conſentiunt veteres omnes; ſed περιπίπτειν eſt in ed.
Heinſ. operarum puto errore. ἐπειδὴ εἰς ταῦτα τὰς p. 218
ὀρέξεις —— ἐξέτεινεν. εἰς ταύτας τὰς ὀρέξεις ha- a
bent edd. cum Mſstis noſtris: quod tenens Wolfius,
deinde ἐξέτεινεν ἑαυτὸν legendum ſuſpicatus erat.
Ego, ut expeditius, ſic certius eſſe judicavi, ταύτας
in ταῦτα mutare. Mox bene Heinſius, præeunte
Wolfio, correxit πολλοῖς δὲ ἐκκλ. περιπίπτει, pro
πολλῶν δὲ quod habebat ed. Ven. cum Mſstis.

ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γν. Ignorabant ὡς particu- b
lam editi & ſcripti noſtri, ego vero neceſſario adji-
ciendam putavi cum Wolfio. vide contextum Enchirid.
& Commentar. p. 214. b. & 215. a. τὸ ἀγαθὸν καὶ
κακόν. Sic Mſs. Arg. Pa. Pb. Pc. τὸ ἀγ. καὶ τὸ
κακὸν edd. cum Pi. προστίθησι ſcripſi cum Arg.
& Pa. quemadmodum Wolfius maluerat. Id ipſum
vero etiam debuerat codex Pb. in quo mendoſe προ-
ετίθησι ſcribitur, literâ σ (ut ſubinde aliâs) in ε mu-
tatâ; quæ vocalis ε deinde ſubjecto puncto ut ſpuria
notata eſt. προτίθησι edd. cum Pc. & Pi. id eſt, *pro-
ponit;* quod & ipſum quidem ferri poterat. τὸ σῶ- p. 219
μα —— ἀνατιθέναι καθαίροντας, ἔξωθεν δὲ διὰ τὰς a
φανερὰς &c. Nil variant libri: haud ſatis vero emen-
data hæc eſſe, Wolfius monuit, qui ſic fortaſſe re-
ſtituenda conjectavit, καθαίροντας ἔξωθεν, τάς τε φα-
νερὰς &c. Mihi, initio quidem, illud ἔξωθεν δὲ in-
dicare viſum erat, excidiſſe paulo ante verba non-
nulla hujuſmodi, ἔσωθεν μὲν νηστείαις, *intus quidem
jejuniis purificantes;* quo poſito, reliqua fortaſſe abs-
que mutatione locum ſuum tueri poſſe putaveram.
At quoniam continuo deinde rurſus tria hæc diſtin-
cta commemorat, *animum purificatum, inſtrumentum
animi* (id eſt, *corpus) repurgatum, & veſtimenta pu-
rificata;* non amplius dubitari poterat, quid eſſet ad
quod hoc loco illa verba ἔξωθεν δὲ &c. referrentur,
nimirum *ad ipſorum veſtimentorum purificationem.*
Sed vel ſic nondum ſatis emendata aut integra videri
debebit oratio; videndumque ne tali quodam modo
ſcripſe-

p. 219 ſcripſerit Simplicius, ἔξωθεν δὲ καὶ τὰς ἐσθῆτας
a διὰ τὰς φανερὰς &c. aut ſaltem καὶ τὰ ἔξωθεν δὲ διὰ τὰς &c. ἀποῤῥύπτοντας (id eſt ἀπονίπτοντας, *abluentes*) recte dedere ſcripti noſtri omnes cum ed. Heinſ. Et notandum hoc verbum, quod unius Suidæ auctoritate in Theſaurum ſuum retulit H. Stephanus. Mendoſe ἀποῤῥήπτοντας ed. Ven. καὶ τῶν ἐκτός. καὶ caret ed. Heinſ. Corrupte τὴν τῶν ἐκτὸς habet ed. Ven. ubi τὴν in καὶ mutandum monuit Wolf. Atqui hoc ipſum καὶ (id eſt, *etiam*) quinque
b noſtri codices tuentur. ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τούτων — — ἐπιτηδείων γινομένων πρὸς τὴν θείαν ἔλλαμψιν. τὴν θείαν ἔλλαμψιν correxi cum Mſstis Pa. Pb. Pc. cum mendoſe τὴν θείαν ἐλλ. legeretur in edd. & Pi. In uno Arg. corrupte prorſus τὴν ἀλήθειαν ἔλλαμψιν legitur. Porro vero ſpecioſa utique erat Wolfii conjectura, ἐπιτήδειοι γινόμενοι in nominativo legentis, quod & in verſione expreſſit, *illuſtrationis divinæ facti capaces;* quod videri præſertim debebat mire convenire cum eo quod ſequitur, *Deum ſuſcipimus, quisquis* (nempe, *noſtrûm) dignus eſt.* At in vulgatum ἐπιτηδείων γινομένων libri conſentiunt omnes: quibus cum verbis ſi contuleris ea quæ pag. præced. lit. b. ubi ait, *ipſas res externas* (verbi cauſa, terræ fruges) *per primitiarum ex illis captarum oblationem participes fieri* τῆς θείας ἐλλάμψεως; cum quo convenit, quod continuo poſt hæc verba, in quibus verſamur, ait, τῶν ἐκτὸς τὰ προσαγόμενα — — μεταλαμβάνει καὶ αὐτὰ τῆς θείας ἀγαθότητος, quod non differt a τῆς θείας ἐλλάμψεως; hæc, inquam, ſi inter ſe contuleris, intelliges, illa verba τούτων (nempe τῶν προσφερομένων) ἐπιτηδείων γινομένων πρὸς τὴν θείαν ἔλλαμψιν ex ipſius Simplicii mente & ſententiâ ſcripta eſſe. Quo & pertinet, quod ibidem non (quemadmodum ſua auctoritate Heinſius edidit) κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς μέτρον ſcriptum eſt in veteribus libris, ſed αὐτοῖς, quod ad τούτων refertur. Quod vero continuo adjicit ὑποδεχόμεθα τὸν Θεὸν, id quî fiat, paulo deinceps exponit; (lit. c.) ubi ait καὶ προσφέροντες ὁσίως αὐτὰ, τῇ πρὸς αὐτὰ σχέσει συμμετέχουσι καὶ αὐτοὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως. Pro ὅστις ἄξιος, perperam ὅτι ἄξιος habet unus Pa. τὰ προσαγόμενα καὶ ἀνατιθέμενα ἀπὸ ζωῆς καθαρᾶς.

διὰ

διὰ ζωῆς edidit Heinſius, temere & contra librorum p. 219
ſidem, qui cum editione Ven. in ἀπὸ ζωῆς conſenti- b
unt: unus Arg. ἀπὸ τῆς ζωῆς habet minus recte.
Quemadmodum autem vocabulum ζωὴ apud Simplici-
um noſtrum pro ψυχὴ uſurpatum ſæpe obſervavimus;
(vide Not. ad p. 4. b. & ad p. 55. c.) ſic ἀπὸ ζωῆς
καθαρᾶς idem valet ac ἀπὸ ψυχῆς καθαρᾶς vel ἐκ
ψυχῆς καθ. Pari modo ἀπὸ ζωῆς προφέρει τοὺς λό-
γους dixit p. 102. c. & p. 100. c. ἀπηλλάχθαι c
καὶ διὰ τῆς τῶν τοιούτων. Ferri poteſt καὶ particu-
la notione intenſivâ; ſed abeſſe malim cum Wolfio.
ἔπαυσε διὰ τῶν τοιούτων πολλάκις ὁσίων. διὰ præ-
poſitionem, quam ignorant edd. & Mſsti noſtri om-
nes, ex Wolſii conjectura adjeci; nec tamen ſine du-
bitationis ſignificatione: vereor enim, ne aliud quid
hoc loco exciderit. μετὰ τοῦ καὶ δίκαιον &c. καὶ
h. l. inſerui cum Mſs. Arg. Pb. & Pc. aliisque e
quibus ea particula adjecta in Vhab. & Vpabd. Abeſt
ea quidem in edd. & in Pa. & Pi. In eodem Pa.
perperam mox etiam deſideratur verbum ποιεῖν. Re-
cte Wolſius, μετὰ τοῦ &c. *præterquam quod* in-
terpretatus eſt. Poſt ἐπιβαλλούσης deeſt αὐτῷ in
ſolo Pa.

Pro φησὶ, eſt φασὶ in Arg. quæ admodum fre-
quenter permutantur a librariis. μετὰ πασῶν αὐτοῦ. p. 220
Suo more ſuâque auctoritate αὐτοῦ edidit Heinſ. τὸ a
ἀνθρώπινος εἶδος. Vocabulum εἶδος ſic hoc loco re-
petitum dedere ſcripti libri omnes cum ed. Ven.
Præter neceſſitatem delevit Heinſius, monente Wol-
ſio. καὶ τοῦ ἀνθρωπείου εἴδους. Sic Mſsti noſtri.
ἀνθρωπίνου edd. βίου αἵρεσιν ἑνὸς ἀποτεμόμε-
νοι, *unam vitæ ſectam, unam vivendi rationem, de-
finitam, diſtinctam ab aliis, nobis propriam, ha-
bemus.* In ἀποτεμόμενοι conſentiunt quinque noſtri
libri, a quibus parum abit ed. Ven. ἀποτεμνόμε-
νοι exhibens, quod vereor ne præpropere in ἀπο-
νεμόμενοι mutatum fuerit ab Heinſio. Sane ver-
bum ἀποτέμνεσθαι, ut exempla oſtendunt ex Syneſio
& Arriano a Budæo & H. Stephano citata, idem
valet ac ἀφορίζειν & ἀπομερίζειν, nec alienum ab
hoc loco videtur. ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις ἄλ-
λως. Recte ἄλλως habent libri omnes; id eſt, aliis
locis

p. 220 *locis temporibusque* a l i t e r; ne vel cum Wolfio in
a ἄλλοις, vel cum alio viro doƈto (in Vha. & Vpa.) in
b ἄλλος mutandum cenſeas. μεμερισμένως reſtitui ex
ed. Ven. conſentientibus Msstis. Temere μεμερισμένων ed. Heinſ. τῶν ἐσθιομένων. Mutare hoc non auſus ſum, in quod libri conſentiunt omnes: ſed fere non dubito, τῶν θυομένων legendum eſſe, ut voluit Wolfius, qui id in verſione etiam per vocem *viƈtimarum* expreſſit. ὅτε κατὰ Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ ὀργιάζεται. In loco difficili eam ſcripturam expreſſi, quæ adnotata eſt a viris doƈtis in Vhb. & Vpabcd. & quidem in Vpc. notâ etiam γρ'. diſtinƈta, tamquam e Msto codice duƈta: quæ ſi vera eſt, hanc vim habere videtur, *cum ex Dei voluntate res divinæ celebrantur;* quamquam vix ſana videtur illa diƈtio τὰ περὶ Θεοῦ, hac notione, *res divina*, *ſacra*. Nec vero diſſimulare debeo, codicem illum, e quo iſta ſcriptura duƈta perhibetur, non videri diſcrepaſſe a noſtris quinque, in quibus ſic ſcriptum ὅτε τὰ κατὰ Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ ὀργιάζεται, ſub qua ſcriptura aliud neſcio quid latere utique videtur. Quod ſi ſatis eſſet ſuſpicionibus indulgere, poſſes conjeƈtare τὰ περὶ Θεοὺς (non Θεοῦ) ſcriptum olim fuiſſe, & per errorem junƈtas eſſe duas diverſas ejusdem loci leƈtiones, cum in aliis libris olim τὰ κατὰ Θεὸν ὀργιάζεται ſcriptum fuiſſet, in aliis τὰ περὶ Θεοὺς ὀργιάζεται. In ed. Ven. corrupte prorſus ὅτε τὰ μὲν Θεὸν τὰ περὶ Θεοῦ ὀργ. legebatur, quod Heinſius in ὅτε κατὰ μὲν Θεὸν &c. mutavit. Wolfius ad editionis Venetæ ſcripturam hæc adnotavit: „Corruptus locus. Sententia poſtulare videtur, καὶ ὅτε „κατ' ἀξίαν, vel τεταγμένως τὰ περὶ Θεὸν ὀργιάζε„ται.“ δήλη γίνεταί τις ἐν ταῖς ἀφορισμέναις ἡμέραις ἐνέργεια. Manifeſto errore γίνεται τῆς ἐν ταῖς &c. dabant edd. & ſcripti noſtri omnes: ubi γίνεται ἡ ἐν ταῖς corrigere juſſerat Wolfius. Mihi veroſimilius viſum erat, voculam τῆς ex τὶς corruptam eſſe: & τις corrigere non dubitavi; quod jam olim etiam viro doƈto in Vpc. in mentem veniſſe video. Mox, pro ἡμέραις ἐνέργεια, perperam Pa. unam vocem ἐνεργείαις habet.

c
p. 221 θεμιτόν ἐστι. θεμιστόν ἐστι Pa. παρα-
a λιμπάνειν prætuli, quod dedere quatuor codd.

Pariſ.

Pariſ. cum ed. Ven. καταλιμπάνειν ed. Heinſ. cump. 221
Arg. & aliis codd. in Vhab. & Vpabcd. ἢ συγ- a
χεῖν. Corrupte ἢ τυχεῖν Pa. οὐκ ἔτι γίνεται &
hoc loco, & mox iterum (*lit. b.*) ex certa conjectu-
ra correxi, pro ἐπιγίνεται, quod utrobique legebatur
in ſcriptis & editis. Ad verum tamen propius ali-
quanto accedit Ms. Arg. in quo eſt ἐπὶ γίνεται, cum
duplici accentu & diviſis vocibus. ἐὰν ἐλλείπῃ
τι. Sic quinque noſtri libri cum ed. Ven. nec male,
licet ſequantur præterita ὑπήλλακται & συγκέχυται
in indicativo modo. Sua auctoritate εἰ ἐλλείπει τι
edidit Heinſ. ὥσπερ κυριώτατον. Sic recte ed. b
Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. & Pb. & aliis codd.
e quibus hoc notatum in Vpacd. Nec aliter debue-
runt codices Pc. & Pi. in quibus quidem in fine de-
curtata vox eſt compendii cauſſa. Perperam κυριώ-
τητα Pa. & κυριωτάτην Vhb. & Vpb. ex male acce-
pto ſcripturæ compendio. Omnium vero corruptiſſi-
me, κυρτὴν habet ed. Ven. Deinde poſt προθυμία
τοῦ ποιοῦντος adjectum eſt verbum ἦν in ed. Ven.
itemque in Ms. Arg. quod ferri quidem utcumque
poterat, ſed commode delevit Heinſ. monente Wolf.
Et, ni me fallunt meæ notulæ ex Pa. excerptæ, igno-
rat quoque id verbum codex Pa. De aliis quidem
compertum non habeo. τῶν δεόντων. τῶν ὄντων
Arg. male. Ἀλλ' οὐδ' ἀσεβῶς, φησί. Adparet hinc,
in Enchiridii exemplo, quo Simplicius uſus eſt, poſt
μηδὲ ἀμελῶς ſcripta fuiſſe illa verba μηδὲ ἀσεβῶς,
quæ ignorant hodie qui ſuperſunt codices omnes, nul-
lo ſane detrimento; nam multo commodius hi, illo-
rum verborum loco, iſta habent, μηδὲ γλίσχρως, quæ
in Simplicii codice (ut quidem ex ejus Commentario
intelligi videtur) deſiderabantur. Quæ vero interpre- c
tationis cauſſa illorum verborum οὐδ' ἀσεβῶς adjecit
Simplicius, fateor mihi neutiquam plana eſſe; & cor-
rupta utique videntur. Nec tamen quidquam præſidii
offerunt libri; in quibus nulla varietas, niſi quod duo
verba καὶ σεβασμιώτερα deſunt in Arg. & quod ὡς
τοιούτων cum editis ſolus habet Pb. in contextu,
ſed ὡς τοιούτοις Arg. Pa. Pc. Pi. atque etiam Pb.
inter lineas. Ad verbum ὑποταττόμεθα monuit Wolfi-
us: „Scilicet τῷ Θεῷ. Fortaſſis ἐπιτεινόμεθα, cum ſe-
„quatur καὶ ἁδρυνόμεθα.“ Ac non bene utique cohæ-

p. 222 rere videntur duo iſta verba ὑποταττόμεθα καὶ ἀδρυνόμεθα.
a Mox poſt verba τοιαῦτα ποιεῖν, intercidiſſe quædam talia ſuſpicatus ſum: Διὸ καλῶς προστίθησι, Μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν. ἐν αὐτοῖς. Sic alii commode cum edd. ἐν ἑαυτοῖς Arg. & Pb. πολλάκις αὐτὰ ποιεῖν. An τὰ αὐτὰ? *ſæpius idem facere.* οἱ τὸ θεῖον περισσῶς φιλοτιμ. Videtur οἱ εἰς τὸ θεῖον legendum cum Wolf. aut οἱ περὶ τὸ θεῖον. τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθέντων ἡμῖν. τοῦ articulum adjeci cum Arg. & Pa.

b καὶ τὸ παρὸν εἶδος. καὶ correxi cum Wolf. Vulgo omnes κατὰ τὸ παρὸν εἶδος, niſi debuerunt
c κατὰ τὸ παρὸν καὶ τοῦτο τὸ εἶδος. ἄνθρωποι. δὲ πρὸς τούτῳ. Sic haud dubie corrigendum fuit cum Wolf. Vulgo omnes πρὸς τοῦτο. κοιναῖς τῶν ἀνθρώπων ἐννοίαις. κοιναῖς ἐννοίαις τῶν ἀνθρ. Arg. πλὴν Ἀκροθοϊτῶν. Sic cum o brevi poſt θ ſcribunt omnes. Apud Herodot. VII. 22. ex codd. Mſstis Ἀκρόθωον ſcribitur in ed. Weſſel. oppidum montis Athos, ubi ſuperiores quidem editiones Ἀκρόθοον habebant: & apud Thucyd. IV. 109. Ἀκρόθωοι, ubi alii Ἀκρόθοοι. Θῶες adpellantur apud Porphyr. de Abstinentia lib. II. cap. 8. ubi eadem res ex Theophraſto refertur. Confer Stephanum Byz. in Ἀκρόθυνοι, ejusque interpretes; & Caſaub. ad Strab. lib. VII. ſub finem. οὓς ἱστορεῖ Θεόφραστος. Puto in libris τῶν περὶ τὸ θεῖον ἱστορίας, quos numero ſex ſcripſiſſe Theophraſtum
p. 223 refert Laërt. V. 48. ἀθέους γενομένους. Sic Arg.
a & Pb. Alii γινομένους cum edd. nec id male. εἷς καὶ δύο. Videtur deſignare philoſophos nonnullos, quibus ἄθεος cognomen fuit datum, veluti Theodoro Cyrenaico. ἀγαθοὺς δυσπραγοῦντας. ἀγαθοὺς δοκοῦντας habent quinque noſtri codices, & ſic quoque debuerat ed. Ven. in qua δοκοῦνται: ubi Wolfius monuit, aut ἀτυχοῦντας legendum, aut δοκοῦντας ἀτυχεῖν; quorum neutrum equidem ſpernam. δυστυχοῦντας edidit Heinſius, quo verbo in eadem re utitur noſter p. 243. Sed ἀγαθοὺς δυσπραγοῦντας vir doctus in Vpc. non modo ſcribere juſſit, verum etiam adjectâ notâ γρ΄. tamquam ex Mſto codice ductum commendavit. Quidquid ſit, quoniam mox deinde, hunc ipſum locum reſpiciens, ſic ſcribit Simplicius, οὔτω γὰρ οὔτε ἀγαθὸς δυσπραγήσει ποτὲ, οὔτε κακὸς εὐροήσει, probabile admodum

dum videri debuit, hoc loco eum pariter, quemad- p. 243 a
modum verbo εὐροοῦντας, ſic & altero, δυσπραγοῦντας, uſum eſſe. Cæterum fortaſſe etiam duo participia, δοκοῦντας & δυσπραγοῦντας, junxerat hoc loco ſcriptor, hoc modo, ποτὲ μὲν ἀγαθοὺς δοκοῦντας, δυσπραγοῦντας: ut δοκοῦντας ad ἀγαθοὺς fuerit referendum, quemadmodum p. 243. a ſcribit, ταῦτα τὰ συμβαίνοντα περὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς δοκοῦντας τῶν ἀνθρώπων. Quod ſi ſtatuas ita olim ſcriptum fuiſſe, facile fieri potuit, ut poſterius participium per librariorum errorem interciderit. ποτὲ δὲ κακοὺς ἐν αὐτοῖς εὐροοῦντας. ἐν ἑαυτοῖς edd. cum Arg. Pa. Pb. ubi merito Wolfius monuit, τὸ ἐν ἑαυτοῖς aut redundare videri, aut depravatum eſſe. ἐν αὐτοῖς ſcripſi cum Pc. & Pi. quod utcumque ferri poſſe videbatur, hac notione, *inter ipſos*, id eſt, *qui cum ipſis viverent*. Sed ἐναντίως ſcriptum mallem, id eſt, *contra*, *e contrario;* ſi modo certus eſſem, dici potuiſſe ἐναντίως iſtâ notione, pro τοὐναντίον, τἀναντία aut ἐκ τῶν ἐναντίων. Τολμῶ κατειπεῖν &c. Retulit hos verſus Barneſius in Fragm. Euripidis ex incertis Fabulis, vſ. 415. p. 514. οὐκ εἰσὶν ferri poteſt; ſed forſan οὐκ εἶναι oportebat, quæ duo ſæpe permutantur a librariis. Pro ἐπιπλήττουσι utique cum Wolfio ἐκπλήττουσί με malim, *percellunt, turbant me;* niſi forte ἐπιπλήττουσί με (id eſt, *reprehendunt me*) ita dixit, quaſi dixiſſet *confutant me*, *erroris me arguunt*, nempe, *ſi dicam eſſe deos*. Καλῶς οὖν ἔχει. ἔχοι malebam; ſed nec vulgatum repudio. Καὶ μέντοι καὶ δι' αὐτοῦ. Poſt μέντοι cum Arg. & Pb. adjeci καὶ, quod ibi ignorant alii. Heinſius duo verba ὡς δυνατὸν duobus commatibus intercepit, quaſi *pro virili* ſignificarent, ut Wolfius vertit. Ego conſtructionem verborum ſic accepi, Καὶ μέντοι σκεψώμεθα, ὡς καὶ δι' ἀποδείξεως δυνατὸν βεβαιῶσαι &c. Et σκεψώμεθα per ω ſcripſi cum Arg. Pb. Pc. & Pi. inter lineas: vulgo σκεψόμεθα per ο breve.

ἰδεῖν πρῶτον. Sic recte Mssti. Perperam εἰδεῖν c
ed. Ven. quod in εἴδειν mutavit Heinſ. τοὺς ἐν οὐρανῷ. Sic ed. Ven. cum quatuor codd. Pariſ. τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ ed. Heinſ. cum Arg. & aliis, e quibus

224 τῷ adnotatum in Vhab. & Vpabcd. *ὑφ' ὧν γίνεται:*
a *δι' ὧν* Arg. puto & Pb. *οὔτε σκοπὸς ὡρισμένος ἐστὶ*
τινί. Recte *τινὶ* ed. Heinſ. cum Mss*tis*; nempe *τῷ*
ποιοῦντι. Perperam *τοῖς* ed. Ven. quod in *τὶς* mu-
tandum cenſuerat Wolf. *οὐ γὰρ ἂν* — — *ὑφίστα τὸ*
αἴτιον. Ad *ὑφίστα* intellige accuſativum *αὐτὸ.* *cauſſa*
effectrix non produxiſſet (vel *productura fuiſſet*) *illud*
fortuito, ſed ex propoſita ratione. Recte vero *ὑφί-*
στα τὸ ſcribitur in ed. Ven. & in Pi. Eſt autem
ὑφίστα imperfectum verbi *ὑφιστάω*, quod in præt.
imp. ſic flectitur *ὑφίστων, ὑφίστας, ὑφίστα.* conf. ad
p. 230. b. & 233. c. Mendoſe *ὑφιστᾷ τὸ αἴτιον* Arg.
& Pb. in præſenti tempore, quod ferri quidem poſ-
ſet, niſi particula *ἂν* præcederet, quæ imperfectum
poſtulat. *ὑφίστατο* Pa. & Pc. Temere *ὑφίσταιτο*
Heinſ. præeunte ex parte Wolfio, qui *ὑφίσταιτό τι*
αἴτιον legendum cenſuerat. *καὶ σκοπὸν ἐποίει*, ſcil.
αὐτὸ, *& ſcopum illud feciſſet.* *ἐποίει* ex conjectura ſcri-
pſi: fortaſſe vero rectius fuerat, *ἐποιεῖτο*, id eſt,
ſibi feciſſet, ſibi facturum fuiſſet. *ποιεῖ* habet ed.
Ven. quod in *ποιοῖ* mutavit Heinſius cum Wolf.
ποιεῖ habet etiam (ni hac parte fallunt meæ notu-
læ) codex noſter Pa. Sed in Arg. Pb. Pc. & Pi.
prorſus deſideratur hoc verbum, ita tamen ut ſpati-
b um nonnullum vacuum relictum ſit. *τῶν δὲ τῷ πέ-*
ρατι. Sic Mss. cum ed. Heinſ. *τῶν δὲ πέρατι* ed.
c Ven. *τὸ γὰρ σπέρμα καταβαλλόμενον, ἐπὶ μὲν φυ-*
τῶν, τεγγόμενον. Sic percommode veteres libri om-
nes cum ed. Ven. quod temere & imperite Heinſius
in hoc mutavit, *τὸ γὰρ σπέρμα φυτῶν, καταβαλλό-*
μενον ἐπὶ γῆν, τεγγόμενον &c. *ἀποτίκτεται.* Corru-
p. 225 pte *ἀποκτείνεται* Arg. *καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν*
a *καὶ τάξιν ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἀποτελεῖται.* Sic ed. Heinſ.
cum Ms. Arg. aliiſque e quibus hoc notatum in
Vhab. & Vpabcd. Et poteſt utcumque hoc ferri,
quod ad verbum latine ſic ſonat, *atque etiam quoad*
conſecutionem eumdem ſemper ordinem tenent. Nec
differunt Pb. Pc. Pi. & ed. Ven. niſi quod in his
abeſt τὴν articulus ante *ἀκολουθίαν.* Malles tamen
κατὰ abjectum, & ſic ſcriptum, *καὶ τὴν ἀκολουθίαν*
καὶ τάξιν &c. qua ratione ter ſuperiori pagina *ἀκο-*
λουθία & *τάξις* conjunguntur. Prorſus corrupte in
b Pa. *καὶ τὰ ἀκολουθίαν καὶ τάξιν* ſcribitur. *γενηταί*,
&

& deinde ἀγένητα iterum iterumque, ſicut con- p. 225
ſtanter aliâs, ſimplici litera ν ſcribunt codices noſtri b
ad unum omnes cum ed. Ven. γεννηταὶ & ἀγέννητα ed. Heinſ. ἄλλας αἰτίας εἶναι προηγουμένας. ἄλλας προηγουμένας εἶναι αἰτίας Pa. κυριώτερον λέγεται ed. Ven. cum Pa. Pc. Pi. κυριώτατα ed. Heinſ. cum Arg. Pb. & Vhab. & Vpabcd. ἐν αὐτοῖς ἔχοντα ed. Ven. cum Arg. Pa. Pc. Pi. ἐν ἑαυτοῖς Pb. ἐν αὐτοῖς ed. Heinſ.

ἀπὸ τῆς κινήσεως. Temere & invitis Msstis c
ὑπὸ ed. Heinſ. ἡ ἀνάγκη. Rurſus invitis Msstis ἡ γὰρ ἀνάγκη edidit Heinſius, quâ inſertâ præpoſitione, connexio turbata eſt orationis. Perſpicuitatis cauſſâ, ſuperiora verba οὐδὲν γὰρ — — κινούσης parentheſeos ſignis intercepi. τὸ κατὰ πᾶσαν κίνησιν. p. 226
Sic recte ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabc. & in Vpc. a
quidem ex Msto laudatur hoc. Perperam κατὰ deeſt in Arg. Corruptiſſime vero τὸ καταπεῖσαν ſcribitur in ed. Ven. & in cod. Pa. ὑφ' ἑαυτοῦ γίνεσθαι. b
Perperam ἐφ' ἑαυτοῦ h. l. ed. Ven. οὔτε τὸ ἀλλοιούμενον ὑφ' ἑαυτοῦ ἀλλοιοῦται. Perperam ἀλλοιοῦσθαι hîc habet ed. Ven. cum Pc. & Pi. Recte ἀλλοιοῦται Arg. Pa. & Pb. cum ed. Heinſ. Cohærent hæc cum illis ſuperioribus, οὔτε τὸ αὐξόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ αὔξεται. τὰ προσεχῆ τῶν γινομένων καὶ ἑτεροκινήτων αἴτια. Sic omnino fuit corrigendum cum viro docto in Vpc. Perperam καὶ ἑτεροκίνητα αἴτια habent edd. & Msstis quod & Wolfius in Notis & ſuo græco libro intactum reliquit, qui tamen emendationem noſtram recte in verſione expreſſit. ἄρξαιτο ἂν τὸ κινητόν. Recte ἄρξαιτο ſcripti omnes. Mendoſe ἄρξετο ed. Ven. quod imperite in ἄρξεται mutavit Heinſ. Tum vero τὸ αὐτοκίνητον habebat ed. Ven. cum Pi. ἀκίνητον vero ed. Heinſ. cum Arg. Pa. Pb. Pc. & Vhab. & Vpabcd. quorum neutrum ferri ullo pacto poterat: perſpecteque Wolfius monuit, aut τὸ κινητὸν, aut κινούμενον, aut ἑτεροκίνητον legendum eſſe; e quibus ego id, quod proxime ab optimorum librorum ſcriptura aberat, ſelegi.

περὶ τοῦ κινοῦντος μέρους. Perperam παρὰ p. 227
τοῦ κιν. edd. & Msstis quod in περὶ mutavi cum vi- b
ro docto in Vpc. διαστατὸν ὑπάρχον. Perperam c

 ὑπάρ

p. 227 ὑπάρχων edd. & Pa. Verum tenuit Arg. quod & in
c Vhab. & Vpabc. adnotatum, nec a Wolfio neglectum.
ὅλῳ ἑαυτῷ ἐφαρμ. Perperam ὅλως ἑαυτῷ Pa. ἐξ
ὑποκειμένου τινὸς ὄντα. Bene ὄντα correxit Heinſ.
cum Wolf. Perperam ὄντος ed. Ven. cum Mſstis
p. 228 noſtris. ἐν ὑποκειμένῳ τινί. Perperam ἐν ὑποκειμέ-
a νων τινὶ edd.

b ἢ τοῦτό ἐστι. Refertur hoc ad quæſtionem Τί
οὖν ἐστι, & intelligendum, ut ſæpe aliâs, τί ἄλλο ἢ
τοῦτο, *quid aliud*, *niſi* &c. quæ ipſa verba τί ἄλλο
paulo inferius, eâdem hac paginâ, in ſimili interro-
gatione diſerte repetuntur. εἰ ὑφ' ἑτέρου ἐκινεῖτο.
Sic percommode Arg. Pa. Pb. Pc. κινοῖτο edd. cum
c Pi. εἰ τοίνυν ἡ ψυχὴ ἔνδοθεν κινεῖ. Sic ſcripti
omnes. Perperam κινοῦν ed. Ven. quod tenens Hein-
ſius, ἡ ψυχὴ τὸ ἔνδοθεν κινοῦν ſuâ auctoritate edi-
p. 229 dit. ἔχουσα ἐν αὐτῇ. Sic Arg. puto & alii. ἐν αὐ-
a τῇ ed. Heinſ. cum Pa. Prorſus corrupte ἐὰν τῇ ed.
Ven. τὰ ἐν τοῖς σώμασιν. Temere omiſſus eſt τὰ
artic. in edd. In ὑφίστανται conſentiunt Mſsti
omnes cum ed. Ven. nec male; quod non neceſſe
erat ut in ὑφίσταται mutaret Heinſius. Sic enim
mox pariter ἐκεῖνά εἰσι habes, verbum plurale cum
plurali neutro. Et licet hoc loco præcedat ἐστὶ πρω-
τουργὰ verbum in ſingulari, tamen nihil impediebat,
quo minus alterum verbum in plurali poni poſſet.
πρωτουργὰ εἴδη Wolfius in Notis interpretatur *formas
primum efficaces, quæ primam & principem efficiendi
vim habent.* εἴδους τῶν ἐν τοῖς σωμ. Sic ſcripti no-
ſtri omnes. Corrupte τὴν pro τῶν habet ed. Ven.
quod in τοῦ mutavit Heinſius, præeunte fortaſſe co-
dice Nanſiano: ſane & in Vpc. pariter τοῦ adnota-
tum eſt, & quidem adjecta notâ *vt.* quâ neſcio an
Venetus aliquis, aut *Vaticanus,* aut omnino *vetus* codex
ſignificetur. ἡ πρωτουργὸς ἀρχὴ ψυχική ἐστι. Sic
ed. Ven. conſentientibus Mſstis. Nec vero damno
ψυχή ἐστι, quod edidit Heinſius, Wolfii verſionem
ſecutus: ſed in loco haud ſatis plano, conſultius du-
xi ſcripturam librorum tenere, quæ fortaſſe perinde
tueri locum ſuum poterat. καὶ ἐκεῖνά εἰσι τὰ εἰλι-
κρινέστερα καὶ καθαρότερα. Satis emendata aut in-
tegra hæc eſſe, equidem minime confirmem: ſenten-
tiamque

tiamque auctoris hoc loco, ut alibi paſſim, haud ſatis p. 229
mihi liquere, ultro profiteor. Vir doctus in Vpc. a
emendationem tentavit, εἰλικρινέστατα καὶ καθαρώτα-
τα, qua quidem parum promovetur. Quænam ſint
illa ἐκεῖνα, quæ hic dicit Simplicius, haud ſatis ad-
paret. Videtur utique εἴδη πρωτουργὰ dicere; (quo
pertinet, quod rurſus paulo inferius ſub finem pag.
ait, οὕτω καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἕκαστον πρωτουργὸν
καὶ εἰλικρινές ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ.) ſed connexio &
conſecutio orationis neutiquam perſpicua. Pro pun-
cto, quod vulgo poſt ψυχῇ ἐστι vel ψυχικῇ ἐστι po-
nunt, rectius fortaſſe nudum comma poſitum foret;
ut verba illa καὶ ἐκεῖνά εἰσιν &c. ſimul cum præce-
dente membro orationis ab illâ formulâ δῆλον ὅτι
penderent. ἐφ' ἑνὸς ποιήσωμεν. Vnus Pa. ποιήσο-
μαι, minus commode. καὶ νεύροις. καὶ ἐνεύροις Arg. b
quod ex καὶ ἐν νεύροις corruptum videri poſſit, ſed
præpoſitionem alii omnes ignorant. αὐτόκαλον.
Sic bene antepenacute ſcripſit Heinſ. αὐτοκαλὸν ed.
Ven. cum codd. Pariſ. qui fortaſſe αὐτὸ καλὸν de-
buerant, quod habet Arg. πρὸς ἐκεῖνό γε παρα- c
βάλλουσα. Sic recte ed. Heinſ. ex cod. Nanſ.
πρὸς ἐκεῖνό τε μεταβάλλουσα habet ed. Ven. ubi ver-
bum μεταβάλλουσα ſilentio præteriens Wolfius, mo-
nuit γε pro τε ſcribendum; recte haud dubie, quam-
quam in τε conſentiunt Mſsti hodie omnes. Nec
vero παραβαλ. ullus e noſtris quinque codd. agno-
ſcit, ſed πρὸς ἐκεῖνο τε βάλλουσα habet Pa. pariter-
que Arg. Pb. Pc. Pi. niſi quod in his exiguum ſpa-
tium vacuum inter τε & βάλλουσα relictum eſt; quod
ſpatium in uno cod. Pi. manus recentior voce μετὰ
explevit: ſed παραβάλλουσα percommode adno-
tatum in Vhab. & Vpabcd. & quidem in Vpc. adje-
ctâ notâ γρ'. tamquam ex Mſto codice ductum.

Ἴδια τὰ σώματα κινοῦσαι. Sic corrigere nullus
dubitavi. Corrupte vulgo omnes διὰ τὰ σωμ. ubi et-
iam ante nos Wolfius τὰ ἴδια σωμ. legendum cenſu-
erat. τὰ μὲν χείρονα bene ed. Heinſ. cum Mſstis.
τὸ μὲν ed. Ven. unde τὸ τὰ μὲν conjectaverat Wolf.
ἐν οὐρανῷ. ἐν τῷ οὐρανῷ ed. Heinſ. ſed articulum igno- p. 230
rant quinque noſtri libri cum ed. Ven. οὔτοι γε a
ſcripſi cum Pa. οὔτι γε alii cum edd. ὑφιστάντας b

p. 230 καὶ ὑφισταμένου. ὑφεστῶτος καὶ ὑφισταμ. erat
b in edd. ſcriptisque noſtris, corrupte haud dubie, ubi priori loco ὑφιστάντος oportuiſſe, perſpecte poſt Wolfium monuerat Reiskius ad Polyb. p. 275. Confer omnino ſupra, p. 227. b. & c. Poteras tamen etiam ὑφιστῶντος corrigere, a verbo ὑφιστάω, de quo ad p. 224. a. dictum: quam ad formam infra p. 233. c. habemus participium τῶν συνιστώντων a verbo
c bo συνιστάω. βουλεύεσθαι. βούλεσθαι Arg. minus commode. δοξάζειν. δοξάζεσθαι ſolus Pa. ſed & hic δοξάζειν in ora.

τὸ τελέως ἀμεταβλ. recte ed. Heinſ. cum Mss. Arg. & Pa. τὸ τέλος ἀμεταβλ. ed. Ven. τῆς πρώτης κινούσης. Prorſus corrupte τῆς πρώτοις habet ed. Ven, ubi πρώτως correxit Wolfius cum in Notis, tum in græco ſuo libro; at in verſione idem *movente anima prima*, quaſi eſſet τῆς πρώτης ψυχῆς κινούσης. Et τῆς πρώτης quidem habent ſcripti noſtri omnes: ſed quo pacto prætermiſſum ſubintelligi hoc loco potuerit nomen ψυχῆς, haud ſatis adparet; vi-
p. 231 dendumque ne quis error hic ſubſit. τῶν τε στοι-
a χείων. τῶν δὲ στοιχ. ed. Ven. perperam & invitis noſtris Msstis. μὴ μένῃ ταῦτα τὰ ἀνακυκλ. μὴ μένῃ ταῦτα ταῦτα ἀνακ. ed. Ven. ταῦτα αὐτὰ ἀνακ. Pb. Pc. Pi. μὴ μένῃ ταῦτα αὐτὰ ἀποκαθίσταται Arg. omiſſis mediis. ταῦτα αὐτὰ ἀνακυκλ. ed. Heinſ. & Ms. Pa. Quæ omnia magis minusve corrupta judicavi, & in id, quod excudendum curavi,
b mutanda. ἐκστατική, id eſt, *quæ vim habet τοῦ ἐκστῆσαι, de ſtatu dejiciendi, mutandi:* nec cauſſa erat, cur διαστατική maluerit Wolf. δῆλον οὖν. Corrupte δηλοῦν οὖν edd. ποτὲ μὲν τάδε * νοοῦντος ἢ ποιοῦν-
c τος. In τάδε conſentiunt cum editione Ven. ſcripti noſtri omnes; quod in ταχείας vel ταχέως mutandum Wolfius cenſuit, quo & ſpectat verſio ejusdem, *aliâs celeriter cogitat aut facit.* Heinſius τάχει edidit, ſuo-ne ex ingenio, neſcio, an e codice Nanſiano; in Vhab. quidem aut Vpabcd. iſtud non adnotatum. Et habebat quidem ſpeciem ea emendatio; nec tamen adoptare auſus ſum, quoniam non minore cum veri ſpecie ſuſpicari licebat, ſuo loco ſtare recteque ſe habere vocem τάδε, ſed alia nonnulla verba poſt

ποτὲ

ποτὲ μὲν τάδε, veluti ποτὲ δὲ τάδε, intercidiſſe; p. 231 quam dubitationem adjecto aſteriſco ſignificavi. ὅσῳ c γὰρ τοῦτο. Recte τοῦτο ed. Heinſ. cum Wolf. quod & in Vpc. ex cod. Ms. laudatur; cujus ſcripturæ veſtigia & in noſtro cod. Pa. conſpiciuntur. Cæteri mendoſe τούτῳ cum ed. Ven. μὴ στῆσαι. Perperam p. 232 μὴ στῆναι Pa. οὐδὲ γὰρ εὐλαβ. οὐ γὰρ ſolus Pa. a περὶ αὐτῶν. Corrupte περὶ αὐτὸν ed. Ven. ubi περὶ αὐτῶν corrigendum monuit Wolf. cui obſecutus eſt Heinſ. Poteras vero & περὶ αὐτοῦ ſuſpicari, nempe τοῦ ἀκινήτου καὶ ἀμεταβλήτου. τὸ, ὧν ἐννοοῦμεν. b Sic haud dubie corrigendum judicavi, præeunte viro docto in Vpc. Perperam Mssti noſtri cum ed. Veneta ἄπταιστός τε ὧν habent; quam ſcripturam Wolfius in Notis ſilentio præteriit, in græco vero ſuo libro aſteriſco notavit. Vir doctus in Vha. & Vpa. monuit, τε videri vacare. Heinſius, majori puncto poſt ἄπταιστος poſito, dein καὶ ὧν ἐννοοῦμεν edidit.

In illis verbis, καὶ ἐν αἰῶνι ἱδρυμένον τῷ τὸν c χρόνον τοῖς κινουμένοις συνυποστήσαντι, nil mutant libri. θεασόμεθα, *videbimus*. Sic Pa. cum ed. Heinſ. quod magis placuit quam θεασώμεθα, (id eſt, *ſpectemus*, ut Wolfius vertit) quod habet Arg. cum ed. Ven. quod etiam prius ſcriptum fuerat in Pa. Quid alii Pariſini dent, exploratum non habeo. τοι- p. 233 αύτην ὑπονοητέον. Poſſis ἐπινοητέον ſuſpicari: ſed & a iſtud probum, nec ita raro ὑπονοεῖν idem ac ἐπινοεῖν valet. conf. Ind. Græc. ad Epict. & Lex. Polyb. οἵα b ἡ τῶν σωματικῶν. Temere hoc loco ἡ articulus prætermiſſus erat in ed. Heinſ. φύσιν τε ἔχων, ſcil. ἕκαστος τῶν οὐρανῶν. ἔχον ed. Ven. ſed maſculinum tuentur ſcripti omnes cum ed. Heinſ. καὶ δυνάμεις. Sic ſcripti libri omnes. Cum vero mendoſe δύναμις expreſſum eſſet in ed. Veneta, Heinſius hoc in δύναμιν mutavit, quod in cod. Nanſ. puto adnotatum erat, quemadmodum in Vpa. ὁλόκληρα [γὰρ τού- c των ἕκαστα. Conjunctionem γὰρ, quam libri omnes agnoſcunt, temere omiſit Heinſius, & totam orationis connexionem turbavit. Sunt hæc verba in parentheſi poſita, quod adjectis uncis indicavi; tum, quod ſequitur ὁμοίως δὲ &c. eſt alterum membrum comparationis, ſuperiori membro, ὥσπερ δὲ ἕκαστος &c.

233 &c. reſpondens: & conjunctio δὲ poſt ὁμοίως initio
c apodoſeos, ex initio protaſeos pleonaſticâ illâ ratione repetitur, de qua ſæpe in Notis ad Polyb. & ad Epictetum diximus. τῶν συνιστώντων τὰ εἴδη. συνιστόντων Pa. male. Poterat συνιστάντων dicere; ſed & συνιστώντων, in quod cæteri conſentiunt libri, probum eſt, a συνιστάω, ejusdem formæ verbo cum ὑφιστάω, de quo dictum ad p. 224. a. & ad p. 230. b. στάσις, ταυτότης, ἑτερότης. στάσις deſideratur in Pa. ταυτότης libri omnes agnoſcunt; temere omi-
234 ſit Heinſius. καὶ πολλὰς ἔχον διαφορὰς ἐν ἑαυτῷ.
a In καὶ πολλὰς nil mutant, quod ſciam, libri: vide verò ne καίπερ πολλὰς oportuerit, *quamvis multas*. Recte ἔχον ed. Heinſ. cum Arg. Perperam ἔχων quatuor codd. Pariſ. cum ed. Ven. quod & Wolf. in ſuo græco exemplo in ἔχον mutavit. In ἐν ἑαυτῷ conſentiunt alii cum editis; unus Pa. ἐν αὐτῷ habet. ἐν τῇ τοῦ παντὸς ψυχῇ. Recte παντὸς Mſsti, quemadmodum correxit Wolf. ediditque Heinſ. Monſtroſe τοῦ παιδὸς ed. Ven. τοῦ ἐνταῦθα σωματικοῦ. Sic cæteri Mſsti cum editis; unus Pa. ἐνταῦθα σωματικῶς, absque τοῦ. Mox idem Pa. & Arg. συνηρημένος per ο breve ſcribunt; ſed recte συνηρημένως
b Pb. Pc. Pi. cum edd. τὰ νοερὰ καὶ θεῖα. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. καὶ τὰ θεῖα ed. Heinſ. ἀσύγχυτον, ut cum Wolfio correxit Heinſius, ſic habent codices noſtri. Corrupte ἀσύγκειτον ed. Ven. ἀρχὴ καὶ πρωτουργός. πρωτουργὸν ed. Heinſ. caſune, an conſilio, neſcio: noſtri quidem codices omnes cum ed. Ven. πρωτουργὸς conſentiunt, quod percommode ſubſtantive accipi poteſt, *princeps effector* vel *princeps effectrix*. ἀνάγκη γὰρ καὶ πρὸ τῶν πολλῶν ἓν εἶναι, τὸ αἴτιον. Vulgo omnes πρὸ τῶν πολλῶν εἶναι τὸ αἴτιον. Ego cum Wolfio voculam ἓν utique adjiciendam putavi, abſorptam a poſtremâ literâ vocis præcedentis.

235 οὗ δὲ πάντα ἐφίεται, τοῦτο ἀγαθόν ἐστιν. Vide
a Ariſtot. Ethic. Nicom. I. 1. Conf. Not. ad p. 97. c. ἐν τῷ ἑαυτῆς εἴδει. Percommode hoc dedit Pa. ἐν τῷ ἑαυτοῦ εἴδει edd. cum Pb. Pc. Pi. ἐν τῷ αὐτῷ
b εἴδει Arg. ἀποδεικτικῶς probavi, quod dabat ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pi. ἀποδεικτικὸς ed. Heinſ.

quod

quod ex conject. commendatur in Vpc. & habet co p. 235
dex Pc. οὐ γὰρ ἂν ἔγνωμεν. Reſtitui ἂν particulam, b
temere omiſſam in ed. Heinſ. ἀναπέμπεσθαι χρή. c
Abeſſe malles verbum χρή, quoniam præceſſit διὸ
ἀνάγκη, unde pendet infinitivus ἀναπεμπ. Sed quo-
niam interceſſit parentheſis, perſpicuitatis verbum χρὴ
adjici potuit, quod libri quidem omnes agnoſcunt.
εἴπερ καὶ ἑκάστῃ. *ſicut & quodlibet principium* ver-
tit Wolf. quaſi ὥσπερ legiſſet. Mox ὁμοφυὴς ſcri-
pſi cum Wolf. & viris doctis in Vha. & Vpac. ὁμο-
φυὲς edd. & Mssti; quod ferri quidem potuiſſet, ni-
ſi mox conſentientibus veteribus libris ὁμώνυμος
ſequeretur. Heinſius quidem ὁμοφυὲς tenens, ὁμώνυ-
μος in ὁμώνυμον mutavit. οὐ γὰρ ὄνομα μόνον
ἐστὶ τὸ κοινόν. Nil mutant libri, niſi quod corrupte
μόνιμον & τὸ κινὸν legitur in ed. Ven. Articulum
τὸ ante ὄνομα repoſitum maluerunt viri docti in Vha.
& Vpac. Equidem eo loco, ubi in libris ponitur,
ferendum putavi. οὐκ εὐλόγως δυσχεραίνει. Sic p. 236
recte ſcripti omnes cum ed. Ven. quod perperam in a
οὐκ ἀλόγως mutavit Heinſius, præeunte Wolfio in
verſione. Idem Wolfius mox, pro καὶ πράγματι,
τῷ πράγματι voluerat; immerito ſane; nam nec arti-
culus deſiderabatur, & καὶ particula ſignatam ſuam
vim habet, *quandoquidem etiam re ipſa principii di-
gnitas utriſque communis eſt.* ὑφ' ἑαυτὴν correxi cum
Wolf. Corrupte vulgo omnes ἐφ' ἑαυτὴν, ex per-
peram accepto ſcripturæ nexu. Pejus etiam ἐφ' ἑαυ-
τῶν habet Pa. Tum & haud dubie ψυχικοῦ cor-
rigere debui cum eodem Wolf. pro φυσικοῦ, quod
perperam habebant edd. ſcriptique. Manifeſte op-
ponuntur ψυχικὸν κάλλος & σωματικόν. conf. p.
229. b.

κἂν ὑπολείπωνται τινες ἔτι. Sic bene ed. Heinſ. p. 237
cum Msstis. Aberat ἔτι in ed. Ven. ἀπολείπονται in a
indic. habet unus cod. Pa. cum ed. Ven. Cæteri in
ſubjunctivum conſentiunt. οἳ νομίζουσιν. Duo hæc b
verba deſiderantur in ed. Ven. ſed recte ea habet ed.
Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus noſtris codicibus
& Vhb. & Vpabcd. εἶναι τὰ θεῖα, καὶ τοιαῦτα. Sic
commode ed. Heinſ. cum Arg. Pb. & Pc. id eſt, *eſſe
deos, & tales eſſe, quales* &c. Sic deinde ſub finem

pag.

p. 237 pag. τὸ μὲν εἶναι, ait, καὶ τοιοῦτον εἶναι. Perperam
b καὶ τὰ τοιαῦτα ed. Ven. cum Pi. Sed εἶναι τὰ θεῖα τοιαῦτα Pa. abſque καὶ. δοκούσης αὐτοῖς. Temere αὐ-
c τοῖς ed. Heinſ. μέχρι θανάτου γηραιοῦ εὐροοῦντας. γηραιοὺς ſua auctoritate edidit Heinſius, quod ſicut minime equidem damnem, ſic adoptare non ſum auſus. γηραιοῦ conſtanter tenent Mſsti omnes cum ed. Ven. & potuit fortaſſe *ſenes mors* eadem notione dici atque *ſera mors*. ἀπὸ τούτων ἀνήκεστα πάσχοντες. Purior græcitas haud dubie ὑπὸ τούτων deſiderabat: ſed ἀπὸ uno conſenſu tenent libri omnes, quod, quoniam haud ſemel jam ἀπὸ pro ὑπὸ uſurpatum a ſcriptore noſtro vidimus, ferendum putavi.
p. 238 ἐπιμελομένης, ut aliâs, dedere ſcripti omnes cum ed.
a Ven. ἐπιμελουμένης ed. Heinſ. καὶ περὶ τούτου. Sic ed. Ven. & Mſs. Pa. Pc. Pi. καὶ περὶ τούτων ed. Heinſ. cum Arg. Pb. ἐκ διαιρέσεως ἐρωτῶντι τὸν λόγον, id eſt, *bipartita utentem argumentatione, dilemmate*, conf. p. 6. b. ἢ ἀγνοοῦντα, ὅτι χρὴ προνοεῖν, οὐ προνοοῦσι. ὅ, τι ἢ χρὴ edd. & Pi. in ora. (In contextu quidem Pi. eſt ὅτι οὐ χρή. Quid ſit in Pb. & Pc. non habeo exploratum.) In Pa. omnia iſta verba, una cum verbis τὰ θεῖα, quæ præcedunt, per errorem omiſſa ſunt. Sed ἀγνοοῦντα ὅτι χρὴ ἀγνοεῖν recte habet Arg. quemadmodum legendum monuit Wolf. At manifeſte deſideratur in libris omnibus alterum membrum orationis, quod ex conjectura ſupplevi adjectis verbis ἢ γινώσκοντα, quæ quidem, ut ex merâ conjecturâ adjecta, uncis incluſi. Et ad hæc ipſa verba ἢ γινώσκοντα, aut quæcumque in eamdem ſententiam hîc poſuerat Simplicius, haud dubie ſpectare mihi viſum erat id quod ſequitur, καὶ εἰ
b τοῦτο, &c. ἢ διὰ τὸ μέγεθος. Articulum τὸ, quo carent alii omnes, adjeci ex Pa. ἢ πάλιν διὰ σμικρότητα καὶ εὐτέλειαν, κἂν δύνηται, καταφρονεῖ. Inter εὐτέλειαν & κἂν δύνηται inſerta ſunt in ed. Ven. & in codd. Pb. Pc. Pi. hæc verba, ἀποφευγόντων τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ. εἰ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δέ. Quæ redundare recte Wolfius monuit; nempe a parum ad rem attento librario aliquo perperam e ſuperioribus repetita. Et Heinſius quidem poſteriora ſex, εἰ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δὲ, abjecit: quatuor vero iſta | ἀποφευγ. τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ imperite

inta-

intacta reliquit. Totum iſtud adſumentum ignorat noſter codex Pa. ſed e contrario ipſe defectu laborat: nam & verba κἂν δύνηται, quæ recte agnoſcunt alii, ignorat, & φρονεῖ pro καταφρονεῖ ſcribit. Sic enim ille: ἢ πάλιν διὰ σμικρότητα καὶ εὐτέλειαν φρονεῖ. Exemplar, de quo deſcriptus eſt Argentinenſis noſter codex, non diſcrepaſſe hoc loco videtur ab ed. Ven. & codd. Pb. Pc. Pi. ſed oculo aberrans librarius, poſt iſta verba εἰ δὲ δύναται μὲν, οὐ βούλεται δὲ, quæ leguntur ante ἢ διὰ τρυφὴν, prætermiſſis omnibus quæ interjecta ſunt, ſic ſtatim pergit, κἂν δύνηται, καταφρονεῖ. p. 238 b

τῷ νωθεστάτῳ recte libri noſtri omnes, uno Pi. excepto, qui cum edd. in mendoſum τῶν νωθεστάτων conſentit, caretque dein cum eisdem articulo τῶν ante ἀλόγων ζώων. ἀνθρώπων γὰρ αὐτῶν ταῦτα πάθη. ταῦτα τὰ πάθη ed. Heinſ. e cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpacd. & quidem adjectâ in Vpc. notâ γρ'. Nec id male: ſed percommode articulum ignorant quinque noſtri Mſsti cum ed. Ven. Intellige ταῦτα γάρ ἐστι πάθη ἀνθρώπων. Vocem αὐτῶν ſolus dedit codex Arg. quam non negligendam putavi, ab aliis prætermiſſam, vim hujus pronominis non percipientibus. Eſt autem αὐτῶν ἀνθρώπων, *ſolorum hominum:* nempe, ut mox ait, non modo *Deus* his vitiis vacat, verum etiam *bruta animantia.* γενητῶν. Sic rurſus libri noſtri, ut aliâs. Hoc quidem loco γεννητῶν cum duplici ν habet ed. Ven. cum ed. Heinſ. c p. 239 a c

πολὺ τὸ ἀνώμαλον ἔχοντα. Recte ἔχοντα dedere quinque noſtri Mſsti. Perperam ἔχουσαν edd. μακαριότητος. Perperam μακαρειότος edd. ἐπιμελοῖτο ſcripſi cum Arg. & Pa. Corrupte ἐπιμέλοιται ed. Ven. quod in ἐπιμέλοιτο mutavit Heinſ. nec hoc male; nam perinde & ἐπιμέλομαι dicitur, quâ formâ etiam plerumque aliâs uſus eſt Simplicius, & ἐπιμελοῦμαι, unde eſt ἐπιμελοῦνται, in quod pag. 240. c. libri omnes conſentiunt. τόν τι ποιοῦντα &c. τόν τι ed. Heinſ. Recte vero τί acuto accentu ſcribitur in ed. Ven. & Mſstis. Reſpondent enim ſibi invicem iſta, τί ποιοῦντα τίνος χρὴ τυγχάνειν, quemadmodum paulo inferius illa, ποῖόν τινα γινόμενον ποίας χρὴ δίκης τυγχάνειν. ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει b p. 240 a p. 241 a

p. 241 b ἤθει μένει. Sic Mſsti noſtri omnes cum ed. Ven. in qua quidem mendoſe ἠθεμένει ſcriptum. ἔθει μένει ed. Heinſ. cum Vhab. & Vpabcd. ἕως ἂν recte quinque noſtri Mssti, ut voluerat Wolf. Perperam ὡς ἂν edd. τίνας τόπους μεταλλάττειν, χείρονας ἢ βελτίονας. Duo poſteriora verba, cum in ed. Ven. deeſſent, adjecit Heinſ. ex cod. Nanſ. conſentientibus

c noſtris Msstis & Vhab. & Vpacd. τοίαις συντάττεσθαι ψυχαῖς. Sic recte libri omnes; id eſt, *quarum aliarum animarum in ſocietate ſint collocandæ;* cum quo egregie cohærent ea quæ ſequuntur. Præter rem Wolfius τύχαις corrigendum cenſuit, idque in verſione expreſſit, *quali fortunâ uteretur.* εἰς ἀλλήλας τε. εἰς ἀλλήλους τε edd. Sed foemininum recte dedere quinque noſtri Mssti, aliique e quibus eadem ſcriptura laudatur in Vhab. & Vpabcd. ἐθέλωμεν ſcripſi cum Pa. Pc. Pi. quod ipſum etiam debuerat ed. Ven. in qua mendoſe ἠθέλωμεν expreſſum. θέλωμεν ed. Heinſ. cum Arg. & Pb. πᾶσί τε ἐπέστησεν ὁ Θεὸς δυνάμεις τοῦ κατ' ἀξίαν ἀποκληρωτι-

p. 242 a κὰς μέχρι τῆς μικροτάτης ποιήσεως. Nihil, quod ſciam, mutant libri in his verbis; quæ quamnam vim habeant, videant doctiores auctioresve; mihi non liquere profiteor. Wolfius latine ſic convertit: *Omnibusque Deus præfecit poteſtates, quæ cuique deſtinent id quo dignus eſt, usque ad minutiſſimas actiones.* Ego, quænam *poteſtates* hic intelligendæ ſint *omnibus a Deo præfectæ*, prorſus non perſpicio. Quod ſi ſana atque integra ſunt græca verba, δυνάμεις intelligendæ videntur *vires homini a Deo tributæ*, & ἐπέστησεν eadem notione atque συνέστησεν accipiendum, *tribuit, dedit;* ut ſententia ea fere ſit, quam in verſione expreſſi, *Deus unicuique homini eas vires tribuit, quibus ut cujuscumque vel minimæ actionis meritum præmium ſortiri poſſit.* Suſpicari vero ſubiit, ſicut apud Polyb. VI. 4, 10. verba ἀποκληροῦται & ἀποπληροῦται inter ſe mutata vidimus, ſic hoc loco pro ἀποκληρωτικαὶ fortaſſe ἀποπληρωτικαὶ oportuiſſe, hâc ſententia: *unicuique Deus vires tribuit recte faciendi* (vel *id quod rectum eſt explendi*) *vel in minimis actionibus.* Eadem fere notione verbum ἀποπληροῦν uſurpatum ab Epicteto vidimus, Diſsert. II. 4, 5. cum ait χώραν ἀποπληρῶσαι ἀνθρωπικήν.

ἐν

ἐν ἀρχῇ τινι χρόνου. Verba hæc, in quibus p. 244
nil mutant libri, Heinſius præmiſſo commate ad ſe- a
quentia retulit. Wolfius ita vertit, ut ἐν ἀρχῇ cum ſuperioribus jungeret, tum τινὶ χρόνῳ legeret, hæcque vèrba cum ſequentibus copularet. Mihi viſum erat, ſic ſcriptum oportuiſſe μηχανησάμενος ἐν ἀρχῇ τινι, χρόνῳ ἀπέστη &c. Et ſic editurus eram, niſi dubitationem nonnullam injeciſſet dictio continuo ſequens, οὔτε γὰρ ἀρχὴν ἔχει χρόνου. Sed vel ſic tamen χρόνῳ ἀπέστη malim, id eſt, *deinde, progreſſu temporis, deſtitit.* ὥσπερ ἂν τις ἄνθρωπος ἀρκεσθῇ. ἀρκεσθείη ed. Heinſ. neutiquam male: ſed nulla neceſſitas urgebat, ut a librorum ſcriptura, in ἀρκεσθῇ. conſentientium, diſcederetur. τῷ ἀεὶ εἶναι ἐκείνην. Vulgo omnes τῷ εἶναι ἐκείνην, ubi Wolfius monuit, aut deeſſe hic aliquid, aut redundare illa verba. Mihi perquam probabile viſum eſt, inter τῷ & εἶναι excidiſſe ἀεὶ particulam. Sic rurſus mox infra ait τῷ
ἀεὶ αὐτὸν καὶ πανταχοῦ εἶναι. ἐφήπλωται, ut b
conjecturâ vidit Wolfius, ſic dedere Mssti noſtri, aliique in Vbab. & Vpabcd. quod & Heinſ. e Nanſiano codice edidit. Corrupte ἐφηπλῶται ed. Ven. Eſt autem ἐφαπλοῦν, *extendere, expandere, porrigere.* Eodem verbo utitur Hierocles ad Aur. Carm. vſ. 61. p. 270. ed. Lond. ubi ἐφήπλωται idem fere valet ac δίδοται, *datur, offertur.* ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Vtique ὑπὸ corrigendum putavi cum Wolfio. Vulgo omnes ἐπὶ edd. & Mssti, quod ex perperam accepto ſcripturæ compendio ortum. conf. ad p. 246. bc. Sic omnino ἐπὶ tenendum judicaveris, vertes *in lumine*
ſolis. τὸ ἀγαθὸν, τὸ τοῦ κόσμου τέλος ἐξῃρημένον. p. 243
Sic peropportune dedit noſter codex Pa. *bonum, quod* a
eſt mundi finis præcipuus. Valet enim idem ἐξῃρημένος atque ἐξαίρετος. Sic τὸ ἄκρον καὶ ἐξῃρημένον, *ſummum atque præcipuum*, vel *eminens.* Vulgo hoc loco τὸ τοῦ κόσμου τελέως ἐξῃρημένον legebatur, quod Wolfius vertit, *quod a mundo prorſus exemtum eſt.* πάντα τὸν κόσμον διοικεῖν. Ferebat forte hoc dictum magniloquentia Stoicorum, ſapientem eſſe Dei ſocium in *adminiſtrando* mundo. Sed vide, ne διήκειν ſcripſerit Simplicius, *totum mundum permeare;* quæ mihi olim emendatio in mentem venerat, eamdemque a viro docto in Vpc. propoſitam video.

p. 243 b ἐῤῥαψωδήσαμεν. Sic edd. cum Pb. Pc. Pi. ἐραψωδ. Arg. & Pa. ἀποδεικνῦντες cum circumfl. ſcribunt edd. cum Arg. & Pa. ἀποδεικνύντες Pb. Pc. Pi. οὐδὲ ἀποτυγχάνει ποτὲ. Perperam & invitis Msstis
c οὐδέποτε ἀποτυγχάνει ποτὲ edd. οὐ δυστυχεῖ ποτε ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος. *numquam infortunatus eſt homo bonus, quatenus homo.* Nempe, *quatenus homo eſt*, eſſentia ejus in animâ rationali ineſt, ut ſæpe dixit; igitur mala corporis quæ dicuntur, aut mala externa, hominem, quatenus homo eſt, infortunatum reddere non poſſunt. Quod mox deinde ait τοὺς παρὰ φύσιν, ὡς ἀνθρώπους, διαζῶντας, Wolfius monuit idem valere ac παρὰ φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην: attamen ſignanter dicit ὡς ἀνθρώπους, *contra hominis naturam, quatenus homo eſt;* nempe rurſus, cujus vis omnis & præſtantia, immo ipſa eſſentia,
p. 244 in anima rationali ineſt. τὸ ἀγαθὸν. καὶ τὸ ἀγαθὸν
a καὶ τὸ κακὸν ſolus Arg. ἐν ὑγείαις. Sic rurſus p. 245. a. ὑγεῖαι in plurali habes. καὶ τρυφαῖς, ut voluit Wolfius, ſic dedere quinque noſtri Mssti. καὶ
b τροφαῖς edd. ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἢ καὶ ἀεὶ. Poſteriori loco abeſt ἢ in edd. & Msstis: quare pro καὶ ἀεὶ Wolfius ἢ ἀεὶ corrigebat; ego ἢ ante καὶ ἀεὶ in-
c terſerui cum viris doctis in Vpac. ὅταν γὰρ τυγχάνωσι τούτων. Particulam γὰρ, neſcio quo caſu, ignorant quinque noſtri Mssti cum ed. Ven. Adjecit Heinſius, præeunte Wolfio in verſione & in græco ſuo exemplo, itemque viris doctis in Vha. & Vpac.

p. 245 a b γυμνάσια. γυμνασίας Pa. male; qui fortaſſe γυμνασία debuerat. καὶ τίς ἂν εἴη ταύτης δίκη δικαιοτέρα τε. Sic Pa. cum edd. Neſcio quid Pb. Pc. Pi. In Arg. deeſt vox δίκη. In Vhab. & Vpacd. pro δίκη adfertur κόλασις, & quidem in Vpc. ex
c Msto, adjectâ notâ γρ'. καὶ αἱ μὲν, κολαστικῶς· αἱ δὲ, κατὰ τιμωρίαν δίδονται. In diſtinctione verborum, ut perſæpe aliâs, ſecutus ſum codicem noſtrum Arg. Ad ſententiam quod ſpectat, hæc adnotavit Wolfius: „τὸ κολαστικὸν refero ad *caſtigationem*, vi„tandi mali cauſſa in poſterum: τὴν τιμωρίαν vero, „ad *poenam*, ob admiſſum facinus irrogatum.“ — Nec tamen ſatis plane, quodnam diſcrimen inter κόλασιν

&

& τιμωρίαν faciat Simplicius, adparet. Paulo ante p. 245
junxit utramque, τοῖς δὲ μοχθηροῖς εἰς κόλασιν καὶ c
τιμωρίαν. Hoc autem loco ex eis, quæ proxime ſequuntur, videri poterat, τιμωρίαν potius pertinere ad caſtigationem corrigendi cauſſa inflictam. Dubitare vero fortaſſe licebit, ſatis-ne emendata atque integra oratio ſit. Cæterum conferenda cum hoc loco ea, quæ ſupra p. 186. in eamdem ſententiam a philoſopho noſtro dicta ſunt; ad quem locum mox etiam ipſe ablegat lectorem. Ex iſto loco etiam intelligitur, quid dicat ἐπιτριβὴν τῶν παθῶν, nempe *incitationem & auctam adfectuum vehementiam;* non, ut Wolfius accepit, *afflictionem perturbationum.*

Ἀλλὰ δὴ τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Vide Eraſmi p. 246
Adag. in *Servatori tertius;* nempe *Iovi Soſpitatori* b
tertius calix miſceatur. Recte vero Ἀλλὰ δὴ, monente Wolfio, edidit Heinſius, quæ eſt formula in citandis adagiis uſitata. Perperam Ἀλλὰ δεῖ ed. Ven. cum Msstis. τῆς ἀθείας λόγον. Perperam τῆς ἀληθεί-
ας Arg. conf. p. 251. bc. καὶ τοῖς ὑπὲρ τοιούτων c
εὔχεσθαι προσποιουμένοις καὶ πείθειν διδόντας. Corrupte ὑπὸ τοιούτοις ed. Ven. cum Msstis. ὑπὲρ τοιούτων (id eſt, *pro talibus*) ſuâ auctoritate Heinſius correxit; quod tenui equidem, licet veritatem correctionis præſtare non auſim. Rectius fortaſſe erat quod Wolfius propoſuit, ἐπὶ τοιούτοις, id eſt, *ſuper talibus, tali conditione,* nempe donis acceptis. Et ὑπὸ pariter pro ἐπὶ perperam a librariis noſtris poſitum paulo ante vidimus ad p. 242. b. Cæterum ad verbum πείθειν, ſi modo cætera ſatis ſana ſunt, adjicienda verba τὸν Θεὸν videntur, quæ etiam in ora græci ſui libri Wolfius adnotavit. πρὸς τοῦτον ἐροῦμεν. Temere πρὸς τοῦτο ed. Heinſ. τὴν λεγομ. ταύτην συγχώρησιν. Temere in edd. repetitur τὴν artic. ante συγχώρησιν. προσφέρεται. Perperam προφέρεται Arg.

πῶς οὖν ἂν εἴη. Deeſt οὖν in ſolo Pa. ἀποδέ- p. 247
δεικται. ἐπιδέδεικται unus Arg. In Pb. primum ſim- a
plex δέδεικται fuerat, tum ſuperne vocula ἀπὸ adjecta eſt. καὶ ὕβρις. καὶ ὕβρεις edd. & ſolus Pi. in- b
ter lineas. In ſingularem conſentiunt alii codices *omnes,* & ipſe Pi. in contextu. εἴπερ τὰ ἐναντία

p.247 b τούτοις κατὰ φύσιν. Temere παρὰ φύσιν ed. Heinſ. c περιορᾷ. περιορᾷ Arg. quod ex περιορῴη corruptum videri poterat: & ſic ſane mox etiam ἕλοιτο & καταλίποι in optativo ponuntur. Sed & περιορᾷ bene habet, & in hoc conſentiunt alii omnes. ἀτημέλητον conſtanter dedere codices omnes cum ed. Ven. in qua quidem, levi errore, ἀτημέλιτον ſcribitur. Temere ἀμέλητον ed. Heinſ.

p.248 a παραιτητὸς ὢν τοῖς ἀδικοῦσι συνεργεῖν διὰ τὰ δῶρα. συνεργῶν vulgo habent omnes, edd. ſcriptique, quod ferendum non putavi. Ferri poterat καὶ συνεργῶν, quod Wolfius voluit: ſed cum faciliorem medendi rationem, tum & per ſe commodiorem judicavi, ſi mutatâ verbi terminatione συνεργεῖν ſcriberem. Sic enim, cum infinitivo, conſtrui ſolet verbum παραιτεῖσθαι. Mira vero erat Wolfii verſio iſtorum verborum: *ſiquidem injurios quodammodo & incitet & adjuvet ob largitiones.* Immo vero, quemadmodum dicunt græci παραιτοῦμαί σε συγγνώμην τινὰ ἔχειν, *exoro te ut mihi ignoſcas;* ſic παραιτητὸς ὢν τοῖς ἀδίκοις συνεργεῖν διὰ τὰ δῶρα, eſt, *donis exorari ſe patiens ut injuſtos adjuvet.* τίς ἂν μέτριος ὢν στρατηγὸς, δωροδοκούμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων, προδοίη ἂν αὐτοῖς. Locum prorſus olim corruptum, ſic ex Wolfii conjecturâ reſtitutum edidit Heinſius. In quinque noſtris codicibus & in ed. Ven. in hunc modum legitur τίς ἂν μέτριος ὢν ἕλοιτο τοὺς ἐπιμελουμένους πολεμίων προδοίη ἂν αὐτοῖς &c. neque melius quidquam ex aliis codicibus enotatum eſt in Vhab. aut in Vpabcd. Verba ex
c Wolfii ingenio profecta, uncis incluſi. παραπείθειν τὸν Θεόν. Perperam παρὰ τὸ πείθειν Arg. quæ ſcriptura etiam in Vhb. & in Vpcd. adnotata eſt. ἔτι μᾶλλον ἀποστῆσαι αὐτούς. Placuit αὐτοὺς poſt verbum ponere, cum Arg. & Pa. Alii cum editis præponunt, αὐτοὺς ἀποστῆσαι. Perperam vero ἀποστῆναι ſcribitur in Pa. Valet autem αὐτοὺς idem ac ἑαυτοὺς vel ἡμᾶς, ut perſæpe aliâs: quod non recordatus Wolfius, paulo ante, pro ἐπλημμελήσαμεν, ἐπλημμέλησαν in tertia perſona legi voluerat.

p.249 a [οὔτε εὐσεβῆς] οὔτε ὅσιος. Duo priora verba ex conjectura adjeci. Intercidiſſe aliquid tale, ſatis indica-

dicabat particula οὔτε ante ὅσιος. Wolfius οὔτε ἀλη- p. 249
θής conjectaverat: poſſes pariter ὑγιὴς, δίκαιος &c. a
ſuſpicari. γονυκλινούντων ed. Heinſ. cum Ms.
Arg. & Vha. & Vpac. Sed γονυκλιτούντων ha-
bent quatuor codd. Pariſini, a γονυκλιτέω, quam ver-
bi formam licet ignorent Lexicographi, tamen non
reſpuere videtur analogia. Nec aliud debuerat ed.
Ven. in qua mendoſe γονυκλιπούντων expreſſum. ἀν- b
θρωπικὰ γὰρ ταῦτα. Sic plane omnibus literis ſcri-
bitur in Pa. quod quum in ed. Ven. (quemadmodum
& in Ms. Arg.) uſitato compendio ἀνῖκὸν expreſſum
eſſet, imperite in ed. Heinſiana in ἀνομικὸν muta-
tum eſt, quod fideliter repetiit Londinenſis editor.
ἀλλ᾽ ὡς νοσοῦντες τότε, δι᾽ ἑαυτοὺς τῇ τῆς πονηρίᾳ c
&c. δι᾽ αὐτοὺς habet ed. Ven. ubi Wolfius hæc adno-
tavit: „τὸ δι᾽ αὐτοὺς, etſi intelligi poteſt *eos vel ſuâ*
„*culpâ ægrotare*, vel *ſponte ſe curandos tradere*, ta-
„men non ſatis placet." Quidnam vero legendum
loco αὐτοὺς putarit, nec in Notis declaravit, nec in
ora græci ſui libri adnotavit; in verſione autem *per*
illas res ſcripſit, ut δι᾽ αὐτὰ voluiſſe videatur. Hein-
ſius, pro ſuo judicio, δι᾽ αὐτὴν edidit, & in latina
verſione *propter illam* poſuit; (*propter illam*, inquit,
tunc veluti ægrotantes;) quaſi propter divinam provi-
dentiam ægrotare nos dixiſſet Simplicius. Vir doctus
in Vpc. δι᾽ αὐτῶν correxit; non male, ſi correctio-
ne fuiſſet opus: ſed teneri ipſum δι᾽ αὐτοὺς poterat.
Ego vero δι᾽ ἑαυτοὺς ſcripſi, quinque noſtrorum
codicum fide. Cum vero in eorumdem codicum nul-
lo nec poſt nec ante iſta duo verba inciſa ſit oratio,
in dubio reliquerunt libri, ad ſuperiora-ne, an ad
ſequentia, referri hæc debeant: &, verum ſi quæris,
parum id quidem refert; nam *noſtrâ culpâ & ægro-*
tamus & divinæ vindictæ facimus locum. διὰ γὰρ p. 250
ἐκείνων τοῖς ἀποσπασθεῖσιν ἡ ἐπιστροφή· οὐχὶ λόγῳ, b
ἀλλ᾽ ἔργῳ γινομένη. Verbo finito caret oratio; nec
infra video verbum finitum, quod huc referri poſſet:
quare ſuſpicatus eram, γίνεται fortaſſe legendum:
ſed nil mutant libri, & ſatis (puto) fuerit, ſi ante ἡ
ἐπιστροφὴ verbum ἐστὶν vel γίνεται ſubintelligamus,
quod & Wolfius in verſione ſupplevit, *reditus da-*
tur: niſi γινομένη in γίνεται mutatum malueris. τῷ
τοὺς μὲν ἀδικηθέντας — — θεραπεῦσαι, — — καὶ

p. 250 b τῷ — — συζῆν. Perincommode utroque loco τὸ legebatur in edd. ſcriptisque fere omnibus; quod in τῷ utique mutandum ſuſpicatus eram, quemadmodum a Wolfio in ora græci ſui libri factum, & a viro docto in Vha. & Vpa. propoſitum vidi: dein ipſum τῷ utroque loco in codice noſtro Pa. unice ſcriptum reperi. a καὶ [ἕως] ἂν τελέως καθαρθῶμεν, δεῖ ταύτῃ &c. Vulgo καὶ ἂν τελέως καθαρθ. edd. ſcriptique: unde hæc exſiſtebat ſententia, *Et poſtquam perfecte purificati erimus, oportet continuo hâc uti* (ſcil. converſione ad Deum) &c. quod non videtur dicturus fuiſſe Simplicius, præſertim quoniam adjicit καὶ ἑαυτῷ γενόμενον δίκην. Itaque Wolfius ſic corrigendam vulgatam ſcripturam cenſuit: ἑαυτοὺς κολάζοντας, ἕως ἂν τελέως καθαρθῶμεν. καὶ δεῖ ταύτῃ &c. Ego vero inter καὶ & ἂν τελέως interponendam ἕως particulam ſuſpicatus ſum. μὴ ἐκλυομένους τοῖς διαλείμμασι, καὶ ἑαυτῷ γινόμενον δίκην. ἑαυτῷ γινόμενον uno conſenſu dedere quinque noſtri Mſsti; nec procul abit ed. Ven. in qua mendoſe quidem καὶ ᾗ αὐτῷ γενώμενον expreſſum; ubi Wolfius adnotavit: „Conſtructio & ſententia poſtulat, καὶ ἑαυτοῖς γενο„μένους δίκην. Sicut apud Xenophontem ὁ Κῦρος αὐ„τὸς ἑαυτῷ ἐγίγνετο Σάκας." Poterat adjicere, ſimiliter Paulum Apoſtolum in Epiſt. ad Roman. 2, 14. dixiſſe: οὗτοι, νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. Quod vero de conſtructione monuit, utique cum præcedente plurali ἐκλυομένους aptius conveniebat hoc loco ἑαυτοῖς γινομένους: ſed nihil inuſitati habet tranſitio ejuſmodi a plurali numero ad ſingularem, aut viciſſim: nec in talibus, ob ejus generis ἀνακολουθίαν recedere licet a conſtanti librorum ſcriptura. Intellige καὶ ἕκαστον ἑαυτῷ γινόμενον δίκην, ſic ſatis apte hoc cum præcedente plurali conſentiet.

ἀνισοστοιχοῦντα. ἀνισοστοιχοῦντες ed. Ven. cum Mſ. Pi. ubi ἀνισοστοιχοῦντας corrigebat Wolf. quod ipſum habent Mſsti Arg. & Pb. ἀνισοστοιχοῦντα ante nos jam edidit Heinſius, ſua-ne ex conject. an e codice Nanſiano neſcio: lubens vero hoc tenui, quod firmant noſtri codices Pa. & Pc. quamquam in *Pa.* mendoſe ἀνιστοιχοῦντα ſcribitur. Valet autem verbum ἀνισοστοιχεῖν idem fere atque ἀνταστοιχεῖν apud Epicte-

Epictetum Diſſert. III. 12, 7. ubi vide notata; niſi p. 250
forte apud Simplicium noſtrum pari ratione ἀνατοι- c
χοῦντα ſcribere debuerant librarii. καὶ ἐνταῦθα καὶ p. 251
ἐν ᾅδου. Perperam & invitis noſtris Mſſtis omiſſa a
eſt poſteriori loco καὶ particula in ed. Ven. τὸ με-
ταμεληθῆναι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς ἑαυτῆς ἀτυχή-
μασι. Perperam & invitis Mſſtis eſt καὶ pro τὸ in
ed. Ven. Libri vero omnes, ſcripti cum editis, με-
ταβληθῆναι habent; pro quo oportuiſſe μεταμελη-
θῆναι, & conſtructio verbi cum ἐπὶ præpoſitione, &
tota diſputationis connexio declarabat. Permutationis
literarum β & μ exempla vide in Var. Lect. & No-
tis noſtris ad Polyb. III. 72, 4. IV. 10, 3. IV. 12,
11. &c. ἀτυχήματα hoc loco ſunt *peccata*, vel *im-
probitas*, ut bene Wolfius vertit; quem uſum ejus-
dem vocabuli & apud Polybium obſervavimus, & in
Epicteti Diſſertationibus. καὶ ἐπιστημονικαί τινες b
&c. Hæc verba latine ſic reddidit Wolfius: *Suntque
certiſſimæ rationes, & mentis perfectiones, cum quis
ipſe ſibi ſit vindicta.* Ad verbum autem ſic ſonant:
Et ſunt ſcientificæ (vel, *ad ſcientiam pertinentes*) *per-
fectiones quædam animæ rationalis, cum quis ſibi ipſe
ſit vindicta.* Ego vero valde vereor, ne nec emen-
data ſatis, nec integra ſit oratio. Sane nimis abru-
pte hæc dicta: nec ſatis etiam cohærent quæ paulo
poſt ſequuntur, τάχα δὲ καὶ θᾶττον &c. ubi δὲ par-
ticulam, ab Heinſio ex ingenio adjectam, ignorant
cum editione Ven. Mſſti libri omnes, & ante τάχα
nudum *comma* ponunt, non *punctum*: quare non mi-
norem, ſed majorem etiam habere ſpeciem veri vide-
ri poterat Wolfii conjectura, ἐὰν γάρ τις ἑαυτῷ γέ-
νηται δίκη, τάχα καὶ θᾶττον οὗτος &c. At ſic mul-
to etiam magis abrupte dicta fuerint iſta καὶ ἐπιστη-
μονικαί τινες — — τελειότητες. Niſi forte hæc cum
ſuperioribus ita cohærent: πάντα γὰρ τὰ εἰς ἡμᾶς
γινόμενα κολαστικά τε καὶ τιμωρὰ, — — τέλος ἔχει
τὸ μεταμεληθῆναι — — — καὶ ἢ ἐπιστημονικαί τινές
εἰσι τῆς λογικῆς ψυχῆς τελειότητες. ut hoc dicat
Simplicius, *poenas & caſtigationes divinas eum fi-
nem habere, ut ad poenitentiam nos excitent, ſimul-
que eo ſpectare, ut intelligentiam animæ rationalis &
veri boni notitiam augeant atque perficiant.* Sed ve-
reor, ut in hanc ſententiam commodum vocabulum

 τελειό-

p. 251 b τελειότητες ſit; τελειώσεις aut aliquod aliud, quod activam ſignificationem haberet, deſiderabatur: quemadmodum, verbi cauſſa, τελείωσιν ψυχικὴν dicit p. c 252. a. καὶ τηκτικώτεραι. Sic percommode Mssti noſtri, aliique e quibus eadem ſcriptura enotata in Vpacd. id eſt, *ad macerandum animum magis adcommodatæ;* a verbo τήκω, a quo eſt illud Homericum μηδέ τι θυμὸν τῆκε, *ne cor tuum macera.* Corrupte κτιτικώτεραι ed. Ven. ubi Wolfius aut νυκτικώτεραι legendum conjectaverat, a νύττω, aut δηκτικώτεραι, a δάκνω, *acrius pungunt aut mordent.* Quæ, quamvis ſpecioſa, ſpernens Heinſius, pro ſuo judicio κτητικώτεραι edidit, quod fortaſſe in ſuo cod. Nanſ. invenerat, quemadmodum & in Vhab. adnotatum eſt.

p. 252 a ὡς πρὸς τὸν προκειμ. Sua auctoritate Heinſius ἢ ὡς &c. edidit; non incommode id quidem: ſed nulla, puto, neceſſitas fuit, cur particula ἢ, quam igno- b rant veteres libri ad unum omnes, adjiceretur. καὶ ἐν ἑαυτῇ τὰς ἀρχὰς ἔχῃ. ἐν αὐτῇ ed. Ven. non male: ſed nunc in ἐν ἑαυτῇ, quod edidit Heinſius, con- c ſentiunt ſcripti omnes. ἢ τὸ ὂν μὲν. Recte ἢ dedit Pa. Minus commode alii καὶ cum edd.

AD CAPVT XXXIX.

p. 253 In noſtra edit. CAP. XXXII. In cod. Pf. cap. XXX. In AA. & Pb. cap. XXXIV. In Arg. cap. XXXV. In Pd. cap. XL. In Pa. cap. XLI. Deſinunt Arg. & Pi. in οὐκ οἶδας. Pc. vero in ἀπὸ τοῦ μάντεως.

p. 254 a εἶδέ τι. εἶδε, *vidit,* percommode Mssti omnes cum ed. Ven. Simili ratione alibi ἀκούει dicit; verbi cauſſa, ἀκούει τινῶν πρὸς τοῦτο λεγόντων, p. 109. c c. Temere h. l. οἶδέ τι ed. Heinſ. μὴ προαγορεύῃ ἔσεσθαι αὐτὸ. Sic ex Wolfii conjectura corrigere non dubitavi, pro μὴ προαγορεύεσθαι αὐτὸ, quod habent codices omnes cum ed. Ven. (Magis quidem corrupte προσαγορεύεσθαι Pa.) μὴ προσαγορεύηται αὐτὸ propoſuit vir doctus in Vha. & Vpa. & ſic edidit Heinſius ex codice puto Nanſiano. εἰ πλευστέον. Commodum foret, οἷον, εἰ πλευστέον, exem-

exempli gratia. Sed nec magno incommodo omitti p. 254
illa particula potuit. conf. ad p. 257. a. τῶν δὲ μὴ c
ἐφ' ἡμῖν. Monuit Wolfius, conſtructionem poſtulare
εἰ δὲ τῶν ἐφ' ἡμῖν, οὔτε ὀρεγ. &c. Sed deleto
commate poſt ἐφ' ἡμῖν, nihil in vulgata ſcriptura deſiderari videtur, eamdemque tuentur libri omnes.
ὅτι, ὁποῖα ἂν ᾖ τὰ ἀποβαίνοντα, ἐπὶ σοί ἐστιν p. 255
ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Sic recte Pa. Pb. Pc. Corrupte τὰ ἀποβάλλοντα ſola habet ed. Ven. Particula b
ὅτι cum abeſſet in ed. Ven. (atque etiam in Mss.
Arg. & Pi.) eamdem paulo inferius ante ἐπὶ σοί ἐστιν
ex conject. inſeruit Heinſ. θαῤῥῶν οὖν, φησὶ, ταῦτα.
Docuit H. Steph. in Theſ. θαῤῥεῖν interdum cum accuſativo conſtrui, nempe hac notione *audere aliquid.*
At hoc loco θαῤῥῶν ταῦτα, ſi ſana ſcriptura, accipiendum videtur pro κατὰ ταῦτα, vel τούτων
ἕνεκα.

τὸ πρὸς τὸν Θεὸν καθῆκον. Articulum τὸν, temere in ed. Heinſ. omiſſum, veteres omnes libri
agnoſcunt. ὅτι ὅταν. Perperam diviſis vocibus ὅ,
τι expreſſum in ed. Heinſ. ὁ γὰρ Θεῷ συμβουλεύοντι. c
Recte Θεῷ Mssti noſtri & Vhab. & Vpabcd.
cum ed. Heinſ. τῷ συμβουλ. abſque Θεῷ ed. Ven.
τὸ μήτε ὀρεγόμενον μήτε ἐκκλίνοντα προσιέναι.
Bene ὀρεγόμενον correxit Heinſ. pro ὀρέγεσθαι,
quod erat in ed. Ven. & Msstis. In Pa. vero tota
phraſis ὥστε τὸ μήτε — — ἐκκλίνειν προσιέναι per
errorem omiſſa. εἰς τὸ πείθεσθαι τῇ θείᾳ βουλῇ.
Opportune hoc dedit Pa. quod unice verum. Corruptiſſime alii cum editis τῇ ἰδίᾳ βουλῇ, quem errorem ex ingenio etiam correxit Wolf. Et in Vpc.
quoque ex Mssto θείᾳ laudatur. ὅτι περὶ ἐκείνων μὲν p. 256
τῶν πραγμάτων. Particulam μὲν tenent cæteri om- a
nes; ignorat vero Pa. neutiquam male. ἢ ἄλλως ἐν b
ἀρχῇ ἐστι. Vereor ut hæc ſatis emendata ſint: nil
vero mutant libri. κατὰ νοῦν ἐκβαίνει. Sic cor- c
rigendum haud dubie cum Wolfio cenſui. Corrupte
ἐκφεύγει Mssti noſtri omnes cum ed. Ven. ἐκβαίνεται Heinſius edidit ex codice puto Nanſiano;
certe & in Vhb. & in Vpbcd. hoc adnotatum, & in
Vpc. quidem adjectâ etiam notâ γρ'. quaſi e Msto
codice ductum. At ἐκβαίνεται pro ἐκβαίνει nemo

6 græcus dixerit. In actìvo genere idem verbum paulo ſuperius habes, ἕως ἂν ἐκβῇ τὸ πρᾶγμα, ſub
7 initium hujus paginæ. μαντείας recte Mss. μαντίας edd.

πῶς χρὴ ὑπολαβεῖν. Intellige *οἷον πῶς* &c. *verbi cauſſa, exempli cauſſa.* conf. ad p. 254. c. *πίστιν μὲν ποιεῖ βεβαίαν.* Sic recte ed. Heinſ. Perperam *μὲν οὐ ποιεῖ* ed. Ven. cum Msstis, excepto Pa. qui negantem ignorat particulam; eamdemque tollere juſſerunt viri docti in Vpa. & Vpc. & in Vpc. quidem ad Mssti codicis auctoritatem provocatur. Mendoſum *οὐ ποιεῖ* Wolfius in *ἐμποιεῖ* mutandum cenſuerat. *ἀξιοῦται παρὰ Θεοῦ.* Sic absque articulo, quemadmodum paulo ante, ſcribunt Mss. Arg. Pa. & Pb. *παρὰ τοῦ Θεοῦ* edd. cum Pc. & Pi. *ἄλλο τοῦτο εἶδός ἐστι τῆς ἀγαθότητος.* Intellige cum Wolfio *τῆς θείας* vel *τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος.* Sed *ἄλλο* ex ejusdem Wolfii conjectura editum eſt ab Heinſio; recte, ut mihi videbatur; pro quo *ἀλλὰ τοῦτο* habent codices noſtri omnes cum ed. Ven. *καὶ οὐ τὸ μαντικὸν* a nobis primum adoptatum eſt ex Msstis Arg. Pa. Pb. & Pc. *καὶ οὐ τοῦ μαντικοῦ* edd. cum Pi. ſed & in Pi. altera ſcriptura inter lineas notata. *προαγορεύειν,* quemadmodum in ſuo græco exemplo Wolfius correxit, ſic recte dedit noſter codex Pa. Perperam *προσαγορεύειν* edd. cum Arg. De Pb. Pc. & Pi. compertum non habeo. Confer vero p. 254. b. *διὸ καὶ εἰ ἠρώτησάν τινες.* Particulam *εἰ* ignorant edd. & Mssti; quam cum utique neceſſariam judicarem, adjeci præeunte Wolfio: ſed ille ante *καὶ* infertam voluerat, ego poſt poſui; quo loco abſorpta per itaciſmum videtur a prima vocali vocis ſequentis. *καὶ οὐχ οἱ πρωτεύσαντες.* Sic uno conſenſu ſcripſere codices noſtri, ut idem Wolfius maluerat. *καὶ οὐχὶ πρωτεύσαντες* edd. Cæterum, quinam ſint *illi pauci,* quos ait *de rerum natura oraculum conſuluiſſe,* nunc nec occurrit mihi, nec vacat quærere: lubenter vero a doctioribus diſcam.

258 *ἐπὶ τῶν τοιούτων.* Exſpectabam *περὶ,* quemad-
b modum paulo inferius ait *περὶ τῶν τοιούτων μαντεύεσθαι:* ſed nil mutant libri, & facile patiar vulgatum. *δῆλόν ἐστι τὸ πρακτέον. τί πρακτέον* edd. non male,

le, ſed invitis libris noſtris, qui in τὸ conſentiunt, p. 258
uno Pa. excepto, qui pro ἐστὶ τὸ perperam ἐπὶ τῷ b
habet; ſed id ipſum quoque ex ἐστὶ τὸ corruptum. εἰ χρὴ τὸν ἱκέτην ἐκδοῦναι. Corrupte οἰκέτην edd. & Mssti. Perſpecte vero Wolfius in verſione *ſupplicem* poſuit, & in græco ſuo exemplo (licet in Notis præterierit hunc locum) ἱκέτην correxit. Hiſtoriam lectu dignam habes apud Herodot. I. 158. ſq. ὁ γὰρ ὁ ὀρθὸς λόγος. Articulum ὁ agnoſcunt veteres omnes; temere omiſit Heinſ. ἐχόντων τὴν ἀναφοράν. c
Non improbo hoc: ſed fortaſſe τινὰ ἀναφορὰν debuerant librarii.

δύο γάρ τινες εἰς Δελφοὺς &c. Conf. Ælian. Var. Hiſt. III. 44. & Galeni locum, laudatum ab Vptono
ad Enchir. c. 32. ἢ ἀδεῶς μὴ ἐπαμύνας. Sic libri p. 259
omnes. At Wolfius: „Fortaſſis ἢ ἄλλως." (inquit.) a
„Nam quæ *ſecuritas* eſſe poſſit inter latrones, non „video." Quo ſpectat ejusdem Wolfii interpretatio, *aut alioqui non opitulatus*. Quam emendationem, quamvis ſpecioſam, in contextum tamen non auſus ſum adoptare. Nec tamen, quo pacto vulgatum ἀδεῶς acciperem, ſatis ipſe mecum conſtituere potui; an, *aut non fortiter opitulatus;* an, *aut, cum ipſe in tuto eſſet, non opitulatus;* ſive quam aliam vim iſta dictio habeat, ſive quid aliud ſub ea lateat. Nec enim ſatis placet ἐκ δέους, quod primum in mentem venerat. ἤλυθες οὐ καθαρός. Haud incommode Vptonus ſic hæc diſtincta maluit: ἤλυθες; οὐ καθαρὸς περικάλλεος &c. quæ in hunc modum latine convertit: *Tu, qui præſens aderas amico morienti, nec tamen juviſti, huc veniſti? Homo impure, profane, exi*
e pulchro templo. ὡς προδόντα τὸν φίλον. Sic re- b
cte noſter cod. Pa. Corrupte ὡς τὸν προδοθέντα habet ed. Ven. cum Pi. ubi προδόντα ex conject. corrigere juſſit Wolf. quod adoptavit Heinſ. ſed importunam articulum τὸν tenuit. ὡς προδώσοντα Ms. Arg. ὡς προδώσαντα Pb. & alii in Vhab. & Vpabc. ὡς προδοθεῖτε Pc. ὁ Θεὸς ἀπεδέξατο recte quinque noſtri Mssti. Perperam ἐπεδέξατο edd. ὡς κατὰ ληστοῦ. ὡς κατὰ τοῦ ληστοῦ Pa. non male. τὸ ἀκόντιον. τὰ ἀκόντια Arg. parum commode. ἧπερ ἦν πρό- c
τερον. Carent ἦν Arg. & Pb. ἀφ' οὗ ἐπεσημηνά- p. 260
μην. a

p. 26 a σμην. *Ex quo ſignificavi*, vel *adnotavi;* nempe inde a cap. XXIX. (nobis XXII.) ubi hoc adnotaverat p. 137. a. Placuit autem verbum ἐπεσημηνάμην. quod dedit noſter codex Pa. ἀπεσημηνάμην habet Arg. cum edd. προξενοφυῖαν recte dedere ſcripti noſtri, certe Arg. & Pa. Corrupte προσξενοφυῖαν edd. quod Wolfius, in Notis licet intactum relinquens, tamen in græco ſuo exemplo correxit; & in verſione verum expreſſit. καὶ γὰρ ἐνταῦθα, εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον σημαίνοντα. Impeditus locus. καὶ ante ἐν τοῖς ἑξῆς abeſt in Ven. ſed tuentur Mssti cum ed. Heinſ. In σημαίνοντα conſentiunt (ni fallor) Mssti cum ed. Ven. nec cæterum mutant quidquam. Eſt autem abrupta, ac vereor ne non ſatis integra oratio. Sententia haud obſcura videtur: *Nam & hic* (ſcilicet hoc eodem capite) *ſunt verba, Siquidem es philoſophus*, (quæ nempe id, quod dixi, indicant:) *& in ſequentibus ſæpius occurrunt verba quæ tale quid indicant.* Wolfium probare hoc loco non potui, qui (partim in Notis, partim in græco ſuo exemplo) ſic legendum cenſuit: καὶ γὰρ τὰ ἐνταῦθα, εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν ἐπισημαίνοντα. Quæ græca ille latine ſic reddidit: *Etenim hæc verba* (*Siquidem es philoſophus*) *in iis etiam quæ ſequuntur, tale aliquid multis locis ſignificant.* Placet emendatio in Vha. & Vpac. propoſita, quam eamdem ex codice Nanſiano Heinſius adoptavit, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεται. Et ego lubens hoc ipſum tenuiſſem, niſi vel ſic adhuc defectam fore orationem judicaſſem: & unice quidem probaturus iſtud eram, ſi eis quæ præcedunt adjectum verbum φησὶ fuiſſet, aut aliquid in eam ſententiam, Καὶ γὰρ ἐνταῦθα φησὶ, (vel εἶπε,) εἴπερ εἶ φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεται. Id eſt: *Nam & hic ait, Si modo es philoſophus; & in ſequentibus ſæpius tale quid indicat.* Hæc ſcripſeram, cum, veritus ne optimum noſtrum codicem Pa. (in quo nihil varietatis in ſchedis meis hic adnotatum inveneram) non ſatis diligenter hoc ipſo loco inſpexerim, conſultum duxi per literas ex eodem filio Godofredo, cui tam multa alia debet & Enchiridion & Simplicius noſter, in excutiendis Athenæi codicibus

in

in Bibliotheca Pariſina nunc maxime occupato, exquirere quidnam hoc loco codex ille, jam pridem a me Lutetiam remiſſus, exhibeat. Et ecce reſcribit ille mihi, ſic legi in illo codice, καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἴπερ εἶ Φησι Φιλόσοφος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ, τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνεται. Quam ſcripturam, cum jam in eo eſſem ut librum Lipſiam typis excudendum mitterem, opportune adhuc in contextu reponere licuit. Excuſſit idem juvenis ſimul codicem noſtrum Pc. qui olim de hujus loci lectione prorſus non conſultus fuerat; in quo, ſicut in aliis, deeſſe verbum Φησὶ deprehendit, cæterum pro ἐπισημαίνεται ſcriptum ἐπισημαίνονται: qua ipſa ex ſcriptura intelligitur, quo pacto ab aliis deinde ἐπισημαίνονται ſit invectum. Quod autem *tale aliquid ſæpius deinde ab Epicteto ſignificari* ait Simplicius, ejus generis eſt, verbi cauſſa, id quod cap. 42. p. 260. c. ait: Ἂν οὖν οἷός τε ᾖς, μέταγε &c. p. 260 a

AD CAPVT XL. XLI. XLII.

Nobis CAP. XXXIII. 1—3. In cod. Arg. tria iſta capita efficiunt unum Cap. XXXVI. In Pd. cap. XLI. In Pa. cap. XLII. In Pf. duo capita Wolfiana XL. & XLI. conficiunt unum Caput XXXI. tum caput Wolfianum XLII. in eodem Pf. eſt Cap. XXXII. In codicibus AA. & Pe. eadem duo capita Wolfiana XL. & XLI. conficiunt unum Cap. XXXV. tum caput Wolfianum XLII. in eiſdem AA. & Pe. eſt Cap. XXXVI. Deſinit Arg. in verbis Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ubi adjicit καὶ τὰ ἑξῆς. Codex Pi. non ultra illa verba progreditur χαρακτῆρα σεαυτοῦ (ſic enim ille ſcribit) καὶ τύπον. Codex Pc. deſinit in ἀνθρώποις ἐντυγχάνων. Καὶ κ. τ. λ. a b c

πρὸς ὃν χρὴ καὶ τὰ κατὰ μέρος συναρμόττειν. p. 261 a
Abeſt τὰ in edd. & Msſtis noſtris: nec per ſe deſiderabatur, poterat enim συναρμόττειν neutraliter accipi, pro συναρμόττειν ἑαυτὸν, *ſeſe conformare*, aut τὸν βίον, *vitam conformare;* ubi κατὰ μέρος intelligi poterat *ſingulatim*, *ſingulis in partibus.* At ſic pronomen οἷς, quod ſequitur, non habebat quo referretur: neceſſario enim deſiderat illud pluralem ali-

quem

p. 261 quem præcedentem. Quare omnino τὰ κατὰ μέρος
a cum Wolfio ſcribendum judicavi, id eſt, *res quasque, ſingulas vitæ partes:* de qua dictione confer, ſi lubet, Lexicon noſtrum Polyb. in Μέρος. οἷς ἐπεξιών. Recte Wolfius, *quibus recenſendis.* Eſt enim ἐπεξιέναι cum dativo rei, *ſtylo perſequi, edisſerere, commemorare;* quemadmodum & ἐπεξέρχεσθαι p. 195. a. Verba δι' αὐτῶν perperam olim ad ſuperiora referebant, quæ recte ab illis ſeparavit noſter codex Pa. commate poſt αὐτὸς interpoſito. Φυλάττειν αὐτὸν, *&c.* Perperam in Pa. ſic hæc ſcripta, Φυλάττειν, ἑαυτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ &c. τὴν αὐτοῦ ζωήν. αὐτοῦ ed. Heinſ. præter neceſſitatem, & invitis Msstis.
b ἐλέγετο οὖν καὶ ὁ Σωκράτης. Recte ἐλέγετο ex Wolfii conject. adoptavit Heinſ. Corrupte veteres libri omnes ἔλεγεν οὖν. conf. p. 270. De re confer Epict. Diſſ. I. 25, 31. ibique notata. διὰ τὸ μίαν καὶ τὴν αὐτήν. Perperam abeſt καὶ in edd. & Msstis, excepto Pa. qui recte habet particulam, quam adjiciendam eſſe monuerat Wolf. & Vpton. ad Epict. Diſſ. III. 5, 16. καὶ τάχα αὐτός ἐστιν. οὗτός ἐστιν exſpectabam: ſed nil mutant libri.

c τῆς καθ' ἑαυτοὺς διαγωγῆς. Corrupte καθ' ἑαυτῆς edd. cum Pi. βούλωνται συναγαγεῖν. Sic ſcripti noſtri omnes; nec aliud debuerat ed. Ven. in qua
262 mendoſe συναγγεῖν. Inde συνάγειν ed. Heinſ. τὸ παν-
a τελέως ἀνειμένον καὶ θεοειδές. ἀνημμένον habet ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. quod ad quemcumque verbi ἀνάπτω ſignificatum referas, omnino alienum ab hoc loco videtur. Placuit id tamen Wolfio, qui „Ab ἀνάπτω fieri puto, ait, *incenſum,* „*inflammatum, flagrans.* Nam ἀνειμένον hic minus „quadrare videtur, ab ἀνίημι, nec ἀνηγμένον placet." Et ſic ille in verſione poſuit, *Pythagoricum illud genus flagrans & divinum.* Quod diſplicuiſſe Heinſio non miror: ſed illud merito mireris quid ſit, quod, cum ἀνειμένον adoptavit hic editor, *remiſſum* interpretatus ſit. Et ego quidem lubens ἀνειμένον tenui, quod ipſum codex noſter Pa. in contextu habet, ſed illud *ſacrum* interpretatus ſum: dicitur enim ἀνειμένον quod *Deo ſacratum* eſt; cui opponitur τὸ πολιτικὸν, civile, ad civium *uſum pertinens.*

Eſt

Eſt quidem etiam in Pa. ſuper ει litera η inter lineas p. 262
adnotata, quaſi ἀνημένον ſcriptum oportuiſſet, quod a
nihili eſt. Idem vero Pa. commode παντελέως dedit, pro nudo τελέως, quod habent cæteri omnes. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολιτικόν. πολιτικώτερον Arg. & Pb. quod non diſplicet. Eſt autem πολιτικὸν, ut modo ſignificavi, *quod in civium uſu verſatur*, tum *vulgare, minus exquiſitum aut ſubtile;* de qua vi vocis vide Lexicon noſtrum Polyb. in Πολιτικῶς, num. 2.
ἐρωτῶντά τε καὶ ἀποκρινόμενον, id eſt, *ſive inter-* b
roget, ſive reſpondeat. ἐρωτῷν τι ἀποκρινόμενον habet ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quod in ἐρωτῶντι ἀποκριν. mutavit Heinſius, præeunte Wolſio: quod cum probare non poſſem, ſuſpicatus eram, ſic oportuiſſe, ἐρωτῶντα ἢ ἐρωτῶντι ἀποκρινόμενον, aut ἐρωτῶντα ἢ ἀποκρινόμενον. Sed dubitationem diſſolvit optimus noſter codex Pa. qui id ipſum dedit, quod excudendum curavi: eamdemque prorſus ſcripturam ex conjectura propoſuerat vir doctus in Vha.
& Vpa. Conf. p. 263. a. περιφαντάζεσθαι τὰ πράγ- c
ματα. Ignotum lexicographis verbum. Wolfii iſta verſio eſt, *vagari & in ſuperficie hærere rerum.* τὸν λόγον — — εἰς τὰ κυριώτατα συνῃρημένον. *ſermonem — — in præcipua capita contractum.* Alii vulgo συνημμένον, ſed ego rurſus noſtrum Pa. probavi, qui levi quidem mendo συνῃρημμένον dedit, μ literâ duplicatâ. Proprius verbi συναιρεῖν uſus eſt, ubi *de brevitate ſermonis* agitur, teſte vel vulgatiſſimâ illâ formulâ, συνελόντι εἰπεῖν: cui opponitur ἀποτείνειν τὸν λόγον, quod habes p. 263. a.

ἀλλὰ τῶν γε πραγμάτων, περὶ ὧν οἱ λόγοι. p. 263
Vulgo omnes ἀλλὰ τῶν γεγραμμένων, quod cor- a
ruptiſſimum eſſe nemo non videt: nec id Wolfii latuit perſpicaciam, qui in Notis quidem editis nihil ad hunc locum monuit, ſed in verſione ſic poſuit, *rerum tamen de quibus verba fiunt*, & in græco ſuo libro pro γεγραμμένων in ora πραγμάτων ſcripſit. Et ego, quod jam ante in mentem venerat, nil cunctatus in contextum recepi, τῶν γε πραγμάτων. Simillimas permutationes lapſu librariorum commiſſas vidimus apud Polyb. IX. 40, 3. not. XI. 6, 3. & XV. 26, 4. τὸ αὐτὸ μενέτω τῷ προτέρῳ. Hac ſerie lo-

cata

263 cata ſunt verba in noſtro Pa. Alii vulgo τὸ αὐτὸ τῷ
b προτέρῳ μενέτω. ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Sic recte idem
Pa. ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα edd. Vtramque ſcripturam jun-
xerunt Arg. Pb. Pc. Pi. ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖ-
να, perperam; niſi fortaſſe ἢ ἡ δεῖνα pro ἢ ὁ δεῖνα
c debuerunt. συνεφέλκοντά τε, καὶ συντυποῦσιν
ἑαυτοῖς τὴν ζωήν. Ex Wolfii ingenioſa & feliciſſima,
ut mihi videtur, emendatione adoptavit hoc Heinſius.
δὲ pro τε erat in ed. Ven. & in quatuor e noſtris
codicibus: unus Pa. δὴ dabat, quod ferri fortaſſe pot-
erat; ſed nec vim ullam nunc maxime habebat illa
particula, nec aliâs iſto modo uſitata eſt Simplicio.
Tum vero codices ad unum omnes cum ed. Ven. in
καὶ συμπίπτουσιν ἑαυτοῖς τὴν ζωὴν conſentiunt,
quod ferri nullo pacto poterat. Aptum vero inprimis
huic loco verbum, Lexicographis licet non adnota-
tum, συντυποῦν, *conformare, ad exemplar aliquod in-
formare;* quod mire etiam convenit cum nomine τύ-
πος, id eſt *vitæ forma*, quo ipſe Epictetus initio il-
lorum præceptorum, de quibus hic agitur, uſus eſt,
vitæ rationem dicens.

ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Intellige χρὴ vel χρῆναι.
τὸ εἶδος τῶν λόγων. τοῦ λόγου habet unus Pa. in con-
264 textu, ſed & ipſe in ora γρ'. τῶν λόγων. Διὰ τί
a δὲ, μάλιστα μὴ &c. In ed. Ven. & ſcriptis noſtris
omnibus ſic effertur hic locus: δῆλόν ἐστι διὰ τάδε
μάλιστα, μὴ περὶ ἀνθρώπων ψέγοντας, ἢ ἐπαι-
νοῦντος, ἢ συγκρίνοντος. Vbi Wolfius, pro ſuâ
cum ſingulari modeſtiâ, tum admirabili ſagacitate,
hæc monuit: „Corruptus locus; nec in mentem ve-
„nit, quomodo reſtituendus, niſi forte ſic legendum:
„διὰ τί δὲ (ſcilicet εἶπε,) μάλιστα μὴ περὶ ἀνθρώπων,
„ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντα ἢ συγκρίνοντα." Cui ex par-
te obſequens, cæteris ſpretis, Heinſius ſuâ ſic edidit
auctoritate: Διὰ τί δὲ τάδε μάλιστα; μὴ περὶ ἀνθρώ-
πων ψέγοντες, ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Quæ
teneat, cui placuerint: ego Wolfii conjecturam, ex
qua & ipſe græcum contextum in libro, quo olim
uſus eſt, ſua manu correxit, totam probavi. Et qui-
dem de διὰ τί δὲ nullum eſſe dubium poteſt; cæte-
rum ſi quæris, quo pacto terminationes α & ος con-
fundi potuerit a librariis; ut alia taceam, cogites

modo

modo velim illam græcæ literæ ς figuram, quæ latinorum litteræ c ſimilis eſt; eamque cogites nimis prope ad præcedentem vocalem o admotam, ita ut eam tangat: videbis id, quod mihi in Msstis codicibus perſæpe uſu venit obſervare, non ovum ovo ſimilius eſſe, quam eſt terminatio α terminationi ος. ἢ, πρῶτον μὲν &c. Intellige, ut ſæpe monitum, τί ἄλλο ἢ &c. Sic non opus erit, ut ἢ in ἤ mutetur; quod & olim nobis viſum erat, & a viro docto in Vha. & Vpa. propoſitum eſt. Et ἢ, ut ſæpe aliâs, vim habebit latinæ particulæ *nempe*. εἴπερ ἀρχὴν [ἐποιήσατο] τοῦ φιλοσοφεῖν. εἴπερ ἦρχε τοῦ φιλοσοφεῖν habet ed. Heinſ. quæ eſt mera παραδιόρθωσις: nam ignorant ἦρχε Mssti, nec verbum ἄρχω in activo iſta notione uſurpant græci ſcriptores; quare & in Enchir. 46, 2. melioribus cum libris ἄρχῃ τοῦ ἔργου ſcripſi, pro ἄρχεις aut ἦρξες quod alii habebant. Habent autem hoc loco uno conſenſu codices omnes cum ed. Ven. εἴπερ ἀρχὴν τοῦ φιλοσοφεῖν, corruptâ aut mutilâ haud dubie ſcripturâ; quæ varia ratione corrigi poterat. Wolfii quidem conjecturam, εἴπερ κατ' ἀρχὴν, vel εἴπερ ἀρξάμενος, non magis mihi nunc, quam Heinſio, probabatur: ſed expeditiſſimum judicavi, tenendo vocem ἀρχὴν, verbum ἐποιήσατο adjicere; ſed illud, ut ex mera conjectura ductum, & neutiquam certiſſima ratione niſum, uncis incluſum volui. μᾶλλον ἂν ποιοῖτο. Recte Heinſius, me judice, pro ποιείτω, quod habet ed. Ven. cum Msstis, ποιοῖτο adoptavit ex Wolfii emendatione. „Fortaſſis ἂν ποιοῖτο, (ſic Wolfius monuerat) mo„do optandi. Nec enim τὸ ἂν imperativo, quod „ſciam, jungitur: & ποιεῖσθαι λόγους uſitatius eſt, „quam ποιεῖν.“ πρὸς ἃ οὖν ἐπιῤῥεπῶς ἔχει. Corrupte ἐπιτρεπῶς edd. ubi mireris, eidem Wolfio morem non geſſiſſe Heinſium, perſpecte monenti, ἐπιῤῥεπῶς ſcriptum oportuiſſe. Atqui id ipſum ἐπιῤῥεπῶς uno conſenſu tuentur etiam quinque noſtri codices. ὡς εἰ ἔλεγε. Corrupte ἐπὶ ἔλεγε ed. Ven. quod Wolfius in ἐπεὶ ἔλεγε mutandum cenſuit; ſed malle ſe ait καὶ λέγει δή. Heinſius ἐπεὶ adoptavit. Sed opportune in ὡς εἰ conſentiunt quinque noſtri codices; *quaſi dicat.* ἐφ' ἑκατέρου commode Pb. Pc. Pi. cum edd. quemadmodum mox omnes ἐπὶ τούτων

καὶ

p. 264 b καὶ ἐπ' ἐκείνων. Sed h. l. ἀφ' ἑκατέρων habent Arg. & Pa. Wolfius vero ὑφ' correxit in ſuo græco libro.

c τοῦ λέγειν τὰ τοιαῦτα. Recte τοῦ adjecit Heinſ. cum Wolf. Aberat hoc loco articulus in ed. Ven. & in Msstis, licet mox omnes in ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀκούειν conſentiant. ἐν ἑαυτοῖς τρέφουσι. Sic Arg. ἐν αὑτοῖς ed. Ven. (haud ſcio an alii:) non male. ἐν αὐτοῖς ed. Heinſ. τοὺς τοιούτους correxi fide codicum Pa. & Pc. τοὺς τοιούτων Arg. & alii cum edd. εἰ δὲ ἀπολήφθῇς. ἐὰν correxit Heinſ. ſed in εἰ conſentiunt cum ed. Ven. ſcripti noſtri omnes, quod ferendum putavi, quia & aliâs paſſim εἰ cum ſubjunctivo conſtructum apud Noſtrum vidimus. Et ſic ſane rurſus p. 267. c. conſentientibus libris εἰ δή ποτε γένηται καιρὸς legitur. Sed ἀπολήφθῇς tenui, ab eodem Heinſio ex Wolfii emendatione adoptatum; licet libri noſtri omnes cum ed. Ven. in ἀπολειφθῇς conſentiant. Confer Var. Lect. in Enchirid. 33, 3. & Lexicon noſtrum Polyb. in Ἀπολαμ-
p. 265 a βάνειν. καθαίρων ἑαυτὸν — — τῇ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρ. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. Vtrobique σεαυτὸν ſuâ auctoritate poſuit Heinſ. præter neceſſitatem, quandoquidem ἑαυτὸν in ſecunda pariter atque in tertia perſona dicitur.

AD CAPVT XLIII.

Nobis CAP. XXXIII. 4. In cod. Pf. cap. XXXIII. In AA. in Pe. & in Arg. eſt cap. XXXVII. In Pd. cap. XLII. In Pa. cap. XLIII.

c ἵλεω διάθεσιν. ἵλεων deſiderabam: ſed nil mutant libri; nec opus. Pariter τὴν ἵλεω ex Plutarcho citavit Maittaire de Dialectis, p. 28. & ἵλεω ἔχειν τὸν Θεὸν habes apud Lucian, in Pſeudomant. cap. 25.
p. 266 a In συγκεχωρημένον nil variant libri. Si vera ſcriptura, intelligendus fuerit riſus, *cui ſine modo indulgemus.*

AD

AD CAPVT XLIV.

Nobis CAP. XXXIII. 5. In cod. Pf. cap. XXXIV. p. 266
In AA. Pe. & Arg. cap. XXXVIII. In Pd. cap. XLIII. a
In Pa. cap. XLIV.

ἀθρόας ἐκ]ροπάς. Recte *ἀθρόας* Arg. Pa. Pb. Pc. b
ἀθρόους edd. cum Pi. *ὑπὲρ γονέων ἢ πα]ρίδος.* c
Corrupte *ὑπὲρ τοῦ, ἢ πατρίδος* ed. Ven. Vbi pro
divino ſuo acumine Wolſius: „Fortaſſis *ὑπὲρ γονέ-*
„*ων.* Nam *ὑπὲρ θεοῦ* non ſatis placet.“ — Cui con-
jecturæ plurimum probabilitatis addunt, pæneque cer-
tam eam reddunt codices noſtri, in quibus ſic ſcri-
ptum *ὑπὲρ]ον ἢ πα]ρίδος,* ſpatio nonnullo vacuo
relicto. (Vnus quidem Pa. primam etiam vocem cor-
ruptam habet, *ὑπὸ*, pro *ὑπὲρ.*) In Vhab. & Vpabcd.
corrigitur *ὑπὸ τῶν ſονέων,* & quidem adjectâ etiam
(neſcio quâ fide) notâ *γρ'.* in Vpc. Quam ſcripturam
ex codice Nanſiano adoptavit Heinſius. Mihi Wolſii
ratio placuit *ὑπὲρ ſονέων,* absque articulo. Signifi-
cantur autem filii„ qui, ut *pignora fidei parentum at-
que patriæ*, obſides retinentur.

AD CAPVT XLV.

Nobis CAP. XXXIII. 6. In cod. Pf. cap. XXXV. p. 267
In AA. Pe. & Arg. cap. XXXIX. In Pd. cap. XLIV. a
In Pa. cap. XLV. Deſinit codex Pi. in *διχκρόου.* Arg.
in *γένηται καιρὸς.* Pi. in *ἡ προσοχὴ.*

τῶν λογίων ἀνδρῶν. τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν eſt b
in edd. ſcriptisque noſtris; ubi ferri *λοιπῶν* poſſet, ſi
de multis, ſi de vulgo ageretur, ac deinde ab his
diſtinguerentur pauci: nec ſic tamen *ἀνδρῶν* dicturus
fuiſſet, ſed *ἀνθρώπων.* Cum ipſum igitur nomen *ἀν-
δρῶν*, tum quod his deinde *οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι*, no-
bilius utique epitheton, quam *λοιπῶν*, videri debuit
deſiderare. Itaque Wolſius *τῶν σοφῶν ἀνδρῶν* con-
jectaverat, & in verſione *eruditorum virorum* poſuit.
Ego Heynii noſtri, doctiſſimi viri, probavi emenda-
tionem, ad Enchir. p. 127. propoſitam, *λογίων ἀν-
δρῶν*, quod proxime abeſt a codicum ſcriptura. Sunt
autem *λόγιοι ἄνδρες*, *ſapientes doctique viri.* *τροφὰς
καὶ πόσεις. εἰς τροφὰς καὶ πόσεις* habent codices

p. 267 noſtri cum ed. Ven. voculâ εἰς perperam ex termina-
b tione vocis præcedentis ἑστιάσεις repetitâ; quâ dele-
tâ, nihil amplius deſideratur. Wolfius quidem τὰς
τε τροφὰς conjectaverat; Heinſius vero ſuâ auctori-
tate τὰ εἰς τροφὰς edidit. τερπνὰ πάρεργα ποιοῦν-
ται. Perperam τερπνὰ ἃ πάρεργα edd. & Mssti. De-
levi cum Wolfio importunum ἃ, quod e fine ſuperio-
ris vocis temere adhæſit. ποιοῦνται recte edidit Hein-
ſius, eodem Wolfio præeunte: ſic vero perſpicue ha-
bent noſtri codices Arg. & Pb. Perperam ποιοῦντα
Pa. & Pi. ποιοῦντες ed. Ven. Terminationem vocis
c non expreſſit Pc. εἰς τρυφὴν τεταμέναι. Perperam
deſunt duæ voces εἰς τρυφὴν in Arg. & Pb. χρὴ
οὖν τὸν ἐπιεικῆ τὰς ἔξω τῆς ἑαυτοῦ ἐνστάσεως
ἰδιωτικὰς ἑστιάσεις. Recte ἐνστάσεως ed. Ven. cum
Pa. Pc. & Pi. itemque Pb. e prima ſcriptura. Impe-
rite ἑστιάσεως arripuit Heinſius e cod. Nanſ. quod
& in Vhab. & in Vpabcd. adnotatum eſt, & quidem
in Vpc. adpoſitâ notâ γρ΄. Habet autem ipſam illam
mendoſam ſcripturam noſter codex Arg. Eamdemque
in ora notatam habet codex Pb. atque etiam ſcriptu-
ram contextus, quæ primum proba fuerat, ad hujus
præſcriptum alteratam. Pro τὰς, ante ἔξω, perpe-
ram eſt τε in edd. & in pleriſque Msstis: ſed in no-
ſtro quidem Arg. ex τε factum τὰς ab antiqua &
prima (ut videtur) manu: in Pa. vero omiſſa prorſus
eſt iſta vocula, exiguo ſpatio vacuo relicto. Ego non
dubitandum duxi, quin τὰς ἔξω cum Wolfio ſcribe-
p. 268 rem. τοῦτ᾽ ἔστιν, ἐγρηγορείτω τὸ πρ. Sic perbene
a Pariſienſes noſtri quatuor. Prorſus corrupte ἀγρηγο-
ρείας τῷ πρ. ed. Ven. ubi γρηγορείτω τὸ correxit
Wolf. quod adoptavit Heinſ. & ſic ſcriptum in Arg.
φυλαττέτω αὐτὴν. αὐτὴν ſcripſit Heinſ. ſuo more,
contra veterum librorum fidem.

AD CAPVT XLVI.

b Nobis CAP. XXXIII. 7. In cod. Pf. cap. XXXVI.
In AA. Pe. & Arg. cap. XL. (ſed per errorem in
AA. & Arg. eſt μα΄. pro μ΄.) In Pd. eſt cap. XLV.
In Pa. cap. XLVI. Integrum capitulum exhibet Arg.
Sed Pf. deſinit in περιλάμβανε. Pc. in οἰκίαν.

μέγεθος αὐτῷ καὶ σχῆμα περιποιεῖν. Recte αὐ- p. 269
τῷ ed. Ven. cum Pa. & Pi. αὐτοῦ ed. Heinſ. ex a
cod. Nanſ. cum Vhab. & Vpabd. & ſic noſter Arg.
& Pb. Ambigue vero ſcripſit Pc. terminationem vo-
cis non exprimens, qui mos erat illius librarii. τὸ b
ἀνθρώπειον σῶμα. Sic quinque noſtri codices,
compendioſe quidem ἀνειον ſcribentes. Mendoſe ἀνει-
νον ed. Ven. ἀνθρώπινον ed. Heinſ. cum Wolf. τρα-
φῆναι γὰρ δεῖται. Commode δεῖται ed. Ven. cum
quinque noſtris Msstis; id eſt, *opus erat:* quod præ-
ter rem in δεῖ mutavit Heinſ. præeunte cod. Nanſ.
cum Vhab. & Vpab. τοιαῦσδε καὶ τοιαῦσδε ποικιλίαις.
Satis erat τοιαῦσδε ποικ. id eſt, *his diverſitatibus*,
nempe quibus carere ſe non poſſe putant delicatuli:
& ſic habet cod. Arg. ſed cæteri quatuor vulgatum
tuentur. πρὸς Θεωρίωνας καὶ Παξάμονας. „Inſignes
„fuiſſe coquos apparet;“ ait Wolfius. Neutrum no-
men eodem modo ſcriptum, quod ſciam, apud alium
ſcriptorem legitur. Θέωρος, poëta, paſſim apud Ari-
ſtophanem commemoratur, qui eum tum ut perjurum
& moechum, tum ut piſcium heluonem inducit. Vi-
de Suidam h. v. & Scholiaſt. Ariſtoph. in Equit. vſ.
605. Πάξαμος, λόγιος, ut ait Suidas, id eſt vir do-
ctus, cum alia ſcripſit ab eodem Suida commemora-
ta, & in his obſcoena, tum Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοι-
χεῖον, i. e. de Re Coquinaria, ordine Alphabetico.
Idem apud Athenæum citatur, lib. IX. p. 376. e. nec
ab hoc fortaſſe diverſus eſt ille *Paxamus*, quem in
Medicorum catalogo retulit Fabricius Bibl. Græc. T.
XIII. p. 360. in Geoponicis paſſim commemoratum,
ut virium herbarum peritum. Hos reſpexiſſe hoc lo-
co Simplicius videtur: nomina vero conſulto-ne mu-
taverit, (quaſi diceret *homines Theori & Paxami ſi-
miles*,) an caſu id factum, ſive ab ipſo, ſive a libra-
riis, non definiam equidem. ὥσπερ ἄγροικοι μὲν τῶν c
πολιτικῶν, δοῦλοι δὲ &c. οἱ ἄγροικοι & οἱ δοῦλοι
edidit Heinſ. præter neceſſitatem adjecto articulo,
quem utrobique ignorant veteres libri omnes: tum
vero idem Heinſius parum commode ex cod. Nanſ.
πολιτῶν adoptavit, quod quidem & noſtri codd. Arg.
& Pb. habent, & ex aliis codicibus adnotarunt viri
docti in Vhb. & Vpbc. Multo rectius πολιτικῶν de-
dere Pa. Pc. & Pi. cum ed. Ven. πολῖται ſunt ci-

 ves;

p.269 *ves;* πολιτικοὶ, *oppidani.* ἐσκευωρημένα, *artifi-*
c *cioſe, ſtudioſe parata.* Sic corrigere non dubitavi;
quamquam in ἐσκαιωρημένα conſentiunt cum edi-
tis ſcripti noſtri omnes. Eſt enim σκευωρεῖν & σκευω-
ρεῖσθαι proprie quidem *vaſa cuſtodire curareque*, tum
vero generatim *ſtudioſe obſervare*, & *ſtudioſe moliri,
machinari, artificioſe agere* aut *efficere* aliquid, &c.
quod quia uſus obtinuit, ut plerumque in malam par-
tem accipiatur, inde factum ut ſubinde in σκαιωρεῖν
a librariis fuerit corruptum, quaſi a σκαιὸς, *ſcævus,
pravus*, derivatum. διὸ καὶ πνεύματα. καὶ particu-
p.270 lam, quæ aliis deeſt, adoptavi ex Pa. μακάριον δὲ
a καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς. Sic dedere Arg. & Pa. Alii τὸ
καὶ ἐξ ἀρχ. cum edd. nec id male.

b τοὺς ἐν τῇ δύσει ποταμοὺς ἀνερευνᾷν, καὶ τὰ ἐν
αὐτοῖς ἀποδέρειν ζῶα. De quibus *occidentalium flu-
minum animalibus* loquatur, ſe non intelligere pro-
feſſus eſt Wolfius. In promtu erat, ut de *fibris*,
quos *caſtores* vocamus, cogitaremus; atqui horum
copiam fuiſſe in Hiſpaniæ fluminibus, Strabo teſtis
eſt, lib. III. p. 162. c. edit. Caſaub. Ac jam olim
laudatos caſtores novimus, non modo ob caſtorei
uſum medicatum, ſed & ob pilum, quem plumâ mol-
liorem Plinius ait, Hiſt. Nat. VIII. cap. 30. ſect. 47.
c ἀλογιστίας. Sic percommode veteres omnes cum ed.
Ven. quod nil cauſſæ erat cur in ἀλογίας mutaret
Heinſ. qui in cod. Nanſ. hoc invenerat, quemadmo-
dum & in Vhb. & in Vpb. ἀλογείας adnotatum vi-
deo. Κράτητι μὲν ὁ πίθος ἤρκεσεν. Satis notum
Diogenis dolium; *Cratetis dolium* nulli alii ſcriptori
commemoratum reperio. γυναικωνῖτιν. Vitioſe γυναι-
p.271 κονίτην Pa. & Pc. ἐδάφει. Perperam ἐδάφεις Arg.
a quod videri poterat ex ἐδάφεσι corruptum, quod
ipſum adnotatum eſt in Vpd. Sed in ἐδάφει con-
ſentiunt cæteri libri omnes. ἀπὸ ποικίλων κατηυ-
θισμένον. Perperam ποικίλλων Pa. & Pb. ſed in
eodem Pb. poſterior litera λ ſubſcripto puncto ut ſpu-
ria notatur. Ad ποικίλων deeſſe videri λίθων adnota-
vit Wolf. Sed nullo incommodo omitti ſubintelle-
ctum id nomen potuit, quemadmodum in ἀκρογω-
νιαῖος in Epiſt. Pauli ad Epheſ. 2, 20. & in pretioſo-
rum præſertim lapidum nominibus, ut ὁ σάρδινος,

ἀετὶ

ἀετίτης &c. Et hoc loco quum proxime præcedat p. 271 vocabulum λιθόστρωτον, tanto commodius omitti ſub- a intellectum nomen λίθων ad ποικίλων potuit. Porro καἰηνθισμένον uno conſenſu dedere quinque noſtri Mssti; pro quo mendoſe καἰυνθισμένον expreſſum in ed. Ven.. quod in καἰηνυσμένον ſuâ auctoritate mutavit Heinſ. Eſt autem καἰανθίζειν, ſicut διανθίζειν, *floribus* vel *floridis coloribus ornare, variegare*, atque etiam generatim *ornare, inſtruere*; quemadmodum ſimplex ἠνθισμένον apud Sophocl. Electr. vſ. 43. ἠσκημένον interpretatur vetus ſcholiaſtes. καθ' ἕκαστον μῆνα διαφόρους ἔχων καταγωγάς. „*Diverſa conclavia*, „temporibus ſcilicet accommodata. Vnde Luculli jo„cus, ſe prudentia non vinci a ciconiis, quæ pro an„ni tempore mutarent locum." *Wolf.* — τὸ τοιούτοις συνεθισθένἰα. τὸν pro τὸ habet Pa. quod minus placet. ἐν τούτοις ἀνάγκη τίθεσθαι. ἀνάγκη ἐν τούτοις τίθεσθαι ſolus Pa. εἴχομεν μᾶλλον ἅτε τού- b τοις ἐνεἰρυφῶμεν. Sic commode alii cum editis. Sed ἔχομεν & ἐντρυφῶμεν in præf. habet Pa. nec id incommode.

ἰδίᾳ κοινολογήσασθαί τινι. Peropportune hoc c dedit Pa. Corrupte cæteri omnes ἰδίᾳ λογίσασθαί τινι, ubi ἰδίᾳ λαλῆσαί τινι legendum cenſuerat Wolf. ἀρεσκόνἰων αὐτῷ. Suo more αὑτῷ Heinſ. invitis veteribus libris. Recte ἐχθροὶ πάνἰως dedere quin- p. 272 que noſtri codd. quemadmodum Wolfius voluerat. a Perperam πάνἰες edd. ἀπολαυέτω. Corrupte ἀποβα- b λέτω Pa. quod proxime ex ἀπολαβέτω detortum, volem 'υ cum litera β permutante librario. συμμεμετρημένη correxi cum Pa. Pb. Pi. Mendoſe συμμεἰρημένη edd. cum Pc. & ξυμμεἰρημένη Arg. διὰ τὴν λιτότηἰα τοῦ βίου. Certiſſima hæc mihi viſa erat emendatio. Vulgo omnes διὰ τὴν ὀλιγότηἰα τοῦ βίου, ex librarii ſive incogitantia ſive imperitia, cui vox ὀλίγη, quæ modo præceſſit, oculis & animo adhuc hæſiſſet. ἢ καὶ δι' ἀσχολίαν. καὶ abeſt ed. Ven. Adjecit Heinſ. e cod. Nanſ. conſentientibus Msstis.

ταῦτα μὲν γὰρ τὰ δύο. Deeſt μὲν ed. Ven. & Msstis Pb. Pc. Pi. Habet Arg. (haud ſatis ſcio an & Pa.) cum ed. Heinſ. & Vhb. & Vpbcd. τὰ ante δύο caret Arg. τοῖς θείοις ἀνδράσι. Temere omiſ- ſus

p. 273 ſus artic. in ed. Heinſ. ἔπινεν. Operarum ſphalma
a ἔπικεν ex ed. Heinſ. fideliter in Londinenſem translatum eſt.

AD CAPVT XLVII.

b Nobis CAP. XXXIII. 8. In cod. Pſ. cap. XXXVII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLI. In Pd. eſt cap. XLVI. & XLVII. nam a verbis Μὴ μέντοι novum caput incipitur in hoc codice, quod numero XLVII. diſtinguitur. In Pa. cap. XLVII. Definit Arg. in καθαρευτέον, καὶ τὰ ἑξῆς. Sic & Pi. ſed Pc. pergit usque ἐπαχθὴς γίνου τοῖς.]

c μαρανομένας τῇ τε ἀργίᾳ. Sic Pa. cum aliis. De Pb. Pc. & Pi. non liquet. Sed in Arg. eſt μαρανομένας τε τῇ τε ἀργίᾳ, perperam repetitâ τε particulâ. Ego vero, deletâ poſteriori, μαρανομένας τε τῇ ἀργίᾳ malim. ἡττᾶσθαι τοῦ λόγου. *ſuccumbere rationi.* τῷ λόγῳ habent Arg. & Pa. (neſcio an & reliqui tres Pariſini) cum editis; a cujus ſoloeciſmi culpa immunem Simplicium noſtrum judicavi. Imperiti alicujus librarii is error eſt, qui duas vocales ου, cum nimis prope ſe attingerent, pro una vocali ω habuerat. Nam, quod infra p. 325. b. rurſus ἡττᾶσθαι cum dativo caſu conſtructum occurrit, id quidem aliam rationem habet: ibi enim ἡττᾶσθαι αὐτῷ, ſcil. τῷ πράγματι, *ſuccumbere in re quadam*, per ellipſin dicitur præpoſitionis ἐν, qua ratione & ἡττᾶσθαι μάχῃ dicimus, & πολέμῳ, & ſimilia. ὅσῳ πληκτικωτέρα τῶν ἄλλων ἐστι. Vulgo omnes, ſcripti editique, ὅσῳ πηλικωτέρα, quod quo pacto intactum innotatumque præterire & Wolfius & alii viri docti potuerint, non video: cum nec græcum ſit, & prorſus nihil ſonet, quamquam ſic vertit Wolfius, *quanto ea voluptas major eſt cæteris.* Ego, nil cunctatus, ὅσῳ πληκτικωτέρα correxi; id eſt, *quanto majorem pungendi, pellendi, ſtimulandi vim habet venerea voluptas, quam aliæ voluptates.* Eâdem prorſus voce ſupra uſus eſt Noſter, p: 182. b. τὸ σφοδρὸν καὶ πληκτικὸν τῆς ἡδονῆς. Commodius autem videri poterat, ſi adjectum eſſet pronomen αὕτη, *hæc*, nempe ἡ ἡδονὴ ἡ περὶ τὰς μίξεις, cui deinde opponitur ἐκείνη, nempe ἡ ἐγκράτεια ταύτης τῆς ἡδονῆς.

Sed

Sed ipſa vox ἐκείνη, quæ ſequitur, ſatis etiam per ſe p. 273
indicat, hoc loco intelligendum eſſe nomen proxime c
præcedens, atque adeo adjectivum πληκτικωτέρα re-
ferendum eſſe ad τὴν ἡδονὴν τὴν περὶ τὰς μίξεις.
Quod igitur modo ſignificavi, ἐκείνη ſcribo in no-
minativo cum edit. Ven. & libris noſtris; (in quibus
quidem vix umquam jota in dativo caſu ſubſcribitur;)
non cum ſubſcripto jota, quemadmodum Heinſius edi-
dit, ἐκείνῃ ad ψυχῇ referens. ἐκείνη vero equidem
intelligo ἡ ἐγκράτεια τῆς ἡδ. τῆς περὶ τὰς μίξεις.
ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ὀρέξεων. Particula ἀλλὰ,
quam uno conſenſu tenent codices omnes cum edi-
tione Veneta, temere omiſſa eſt in ed. Heinſ. ὅτι
μὴ βίᾳ μόνον χαλινοῦνται, ἀλλὰ καὶ εὐηνίως ὑπο-
στέλλονται. χαλινοῦσθαι & ὑποστέλλεσθαι
in infinit. habet ed. Ven. cum Msstis; (in uno qui-
dem Pa. eſt ὑποτίθεσθαι pro ὑποστέλλεσθαι.) ubi Wol-
fius commode πεφύκασι poſt ὑποστέλλεσθαι adji-
ciendum conjectaverat. Verba finita χαλινοῦνται &
ὑποστέλλονται Heinſius Nanſiano e codice, puto, re-
cepit; quæ emendatio etiam ab alio viro docto in
Vpc. propoſita eſt. ἐκ τοῦ καὶ τὴν περὶ τροφὴν p. 274
ὄρεξιν. ἐκ τοῦ καὶ τὴν περὶ τροφὴν καὶ ὄρεξιν a
ed. Ven. cum Msstis noſtris; ubi haud dubie delen-
da fuit καὶ particula ante ὄρεξιν, quemadmodum
Wolfius etiam monuit. Mire vero Heinſius ἐκ τοῦ
περὶ τροφὴν καὶ ὄρεξιν edidit. *συνεθισθέντων, quod
adſueverunt*, nempe ἠρεμεῖν κατὰ τὴν ὄρεξιν περὶ
τὴν μίξιν, vel uno verbo ἐγκρατεύεσθαι, ut ait Pau-
lus Apoſtolus ad Corinth. Epiſt. I. 9, 25. ubi vide,
ſi lubet, loca veterum a Wettſtenio congeſta.

ὡς ἀπ' αὐτῆς στεχθεῖσαι τῆς φύσεως. ὡς b
ἐπ' αὐτῆς edd. corrupte haud dubie. Malueram ὑπ'
αὐτῆς cum Wolf. ſed in ἀπ' αὐτῆς conſentiunt quin-
que noſtri Mssti, & alius, e quo eadem ſcriptura
laudatur in Vpc. Et in hoc adquieſcere debui, quo-
niam ſæpius jam vidimus ἀπὸ pro ὑπὸ in Simplicio
noſtro uſurpatum. Tum vero non minus corrupte
τεχθεῖσαι habent edd. cum Arg. Pb. Pc. Pi. ταχ-
θεῖσαι habet unus Pa. quemadmodum Wolfius ex
conjectura correxit, vertens *ab ipſius naturæ imperio
ſuppreſſæ*. At ταχθεῖσαι non eſt *ſuppreſſæ*, compreſ-

p. 274 b ſæ, *cohibitæ;* & deſiderabatur tamen verbum, tale quid ſignificans: itaque στεχθεῖσαι (a στέγω) correxi, quod haud dubie id ipſum eſt, quod a Simplicio hîc poſitum erat. Prima litera σ abſorpta eſt ab extrema vocis præcedentis. ὧν νόμιμόν ἐστι. In ὧν conſentiunt ſcripti noſtri ad unum omnes cum editis; ubi bene Wolfius: „ὧν νόμιμον, *quæ permiſſa* „*ſunt legibus.* Epictetus habet ὡς νόμιμον." Quod in Vpc. vir doctus adnotavit γρ'. ὡς, non ita accipiendum videtur, quaſi apud Simplicium in codice aliquo Msto ὡς hoc loco ſcriptum reperiretur; ſed quod in Enchiridio, quemadmodum & Wolfius monuit, ὡς vulgo legatur. De Simplicii ſcriptura, quam in ipſo etiam Enchiridio, ut ab Epicteto profectam adoptandam cenſui, conſule quæ ab Heynio monita ſunt ad Enchirid. p. 131.

p. 275 a ὅτι οὐδὲ τοὺς διδ. ὅτε habet Pa. quod poſſis intelligere, ut latinorum *quando*, pro *quandoquidem,*
b *quoniam.* ἔτι [μᾶλλον] βαρούμεθα. Nude ἔτι βαρούμεθα habent ſcripti noſtri omnes cum editis: quod quî ferri poſſit, non video. μᾶλλον utique inſerendum fuit, ut Wolfius monuit; cui obtemperavi, nec tamen ſatis certus conſilii. ἐπιβαρούμεθα menti occurrerat; nec vero ſtatuere auſus ſum, habere præpoſitionem ἐπὶ in hoc verbo, ſicut multis in aliis, eamdem fere vim atque adverbium μᾶλλον. διὰ τοῦ τὸν ἀυ]αγ. διὰ τὸ τὸν malim cum Wolf. id eſt, *propterea quod.* Sed in τοῦ conſentiunt libri omnes, quod & ipſum ferri poſſe videtur, *per hoc ipſum, quod* &c. τὴν αὐ.τοῦ σύγκρισιν. τὴν αὐτοῦ ed.
c Heinſ. contra veterum librorum fidem. ἔξω τείνων. Temere vox ἔξω omiſſa in ed. Heinſ. Corrupte vero τόνον pro τείνων habet ed. Ven. οὕτως δὲ ἐλεγχομένῳ προσφερόμενος, &c. *ita accedens ad eum quem arguit*, id eſt, *ita cum eo agens.* Sententia totius loci nihil magnopere obſcuritatis habet: verborum conſtitutio minus expedita. οὗτος δὲ ἐλεγχομένῳ προσφαινόμενος habet ed. Ven. cum Pb. Pc. Pi. οὗτος — — προφαινόμενος Arg. & Pa. ubi ſi verum ſtatuas verbum προφαινόμενος, ſaltem pro οὗτος oportebat τοιοῦτος: at ne ſic quidem ſatis commode procedere videbatur oratio. Wolfius

οὕτως

οὕτως δὲ τῷ ἐλεγχομένῳ προσφερόμενος correxit; p. 275
quem fere ſecutus ſum, & lubens quoque τῷ articu- c
lum accepiſſem, quo tamen careri etiam poſſe puta-
vi. προσφερόμενος primum in προσφαιρομ. corruptum
fuiſſe videtur: inde in προσφαινομ. quod in προφαι-
νομ. mutarunt alii. Heinſius, priorem tantum partem
emendationis Wolfianæ adoptans, ſic edidit: οὕτως
δὲ ἐλεγχομένῳ προσφαινόμενος. Optet eruditus le-
ctor, aut melius aliquid exquirat.

AD CAPVT XLVIII.

Nobis CAP. XXXIII. 9. In ed. Ven. & in cod. p. 276
Ms. Pf. hoc caput conjungitur cum ſuperiori: mani- a
feſte vero ab illo ſeparatur in aliis omnibus codici-
bus, & ab ipſo Simplicio in Commentario. In AA.
Pe. & Arg. eſt cap. XLII. In Pa. & Pd. eſt cap.
XLVIII. Deſinunt Arg. & Pi. in τὰ λεχθέντα. Pc.
in γὰρ τὰ ἄλλα.

τοιαύταις ἀπαγγελίαις Arg. Pa. Pb. quod &
debuerunt Pi. & Pc. in quibus eſt ἀπαγγελείαις. Per-
peram ἐπαγγελείαις ed. Ven. & ἐπαγγελίαις ed. Heinſ.
θυμοῦ κινήματα. θυμοῦ αἰνίγματα ed. Ven. b
quod ex αἰθύγματα corruptum videri poterat; ſed in
κινήματα, quod propoſuit Wolfius, edidítque Heinſi-
us, libri noſtri omnes conſentiunt, aliique laudati in
Vhab. & Vpabcd. αὐτὸν λέγειν. Sic recte ſcripti
omnes cum ed. Ven. Imperite λέγει ed. Heinſ. Ad-
paret, ad διὰ τί δὲ e ſuperioribus repetendum ver-
bum παραινεῖ. Paulo poſt, ex eorumdem librorum
omnium conſenſu δόξῃ reſtitui, pro δόξει, quod eſt
in ed. Heinſ. Pro ἀρέσκειν eſt εὑρίσκειν in ed. Ven. c
quod eo ſolum adnotavi, quo adpareat quam procli-
vis fuerit librariorum lapſus, α & ευ confundentium;
de quo cum alibi dixi, tum ad p. 65. c. ἀδέκαστος
γένηται. Sic commode ed. Ven. cum Msstis. Te-
mere γίνεται ed. Heinſ. προσισχημένον bene ed. p. 277
Ven. conſentientibus Msstis; (niſi quod προϊσχημέ- a
νον eſt in Arg.) quam ad formam etiam ἐνισχημένος
reperitur, ab H. Stephano citatum. προσεσχημέ-
νον ſua auctoritate edidit Heinſ. προϊσχόμενον adno-
tatum in Vhab. & Vpabd. Verbum προσίσχειν vel

p. 277 προσίσχεσθαι infra rurſus ſub finem hujus paginæ oc-
a currit. *καὶ εἰς ἑαυτὸν περιτρεπόμενον*, id eſt, *& in ſe ipſum reflexus, in ſe ipſum retro converſus;* non, ut Wolfius vertit, *a ſe ipſo everti ſolitus.* Particulam *καὶ*, qua carent editi, dedere quinque noſtri codices Mssti, aliique e quibus adnotata eadem in Vha. & Vpacd. *διὰ τοῦ * * φιλοδοξοῦντες.* Quo loco aſteriſcos poſui, ibi in quinque noſtris Msstis nonnihil ſpatii relictum eſt, cæterum nil mutatum. Illud ſpatium editor Venetus imperite vocabulo *πάθους* explevit, quod & Heinſius tenuit. Mireris vero, non ſuſpectum id vocabulum ſagaciſſimo Wolfio fuiſſe, qui ſic vertit: *Putamus enim non appetere gloriam, cum eam hoc affectu appetamus.* Atqui adfectus, quem dicit noſter, eſt ipſa gloriæ cupiditas. Ad ſententiam quid deſit ubi lacunam habent codices, ex connexione orationis, & ex eis præſertim quæ proxime ſequuntur, facile adparet; ipſum verbum (vel verba) adponere non ſum auſus, præſertim cum in articulo *τοῦ* mendum ineſſe videatur: ſuſpicor autem, ſic fere ſcripſiſſe Simplicium, *διὰ τὸ ἀγαθοὺς εἶναι φιλοδοξοῦντες*, aut brevius etiam *διὰ τὸ ἀγαθὸν φιλοδ.* pro quo mox dicit *ἐπ' ἀγαθοῖς φιλοδοξεῖν.* In *τὸ δοκεῖν ἐπ' ἀγ.* conſentiunt omnes, uno Pa. excepto, in quo deeſt *τὸ* articulus, parum commode. *οὐ συγχωρεῖ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι. οὐ συγχωρεῖ αὐτὸ ἀγαθὸν εἶ-*
b *ναι* Pa. *γίνεται γὰρ σκοπὸς μὲν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν ἡ δόξα.* Vulgo *καὶ τῷ ἀγαθῷ* edd. & Msſti; certe Arg. & Pa. nam de Pb. Pc. Pi. mihi non conſtat. Sed in Pa. prius ſcriptum erat *τὸ ἀγαθὸν*, quod, ut unice verum, revocavi. conf. p. 291. a. Conſtructio verborum ſic accipienda: *γίνεται γὰρ ἡ μὲν δόξα σκοπὸς καὶ τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν. Gloria nobis ſcopus & bonum noſtrum eſt.* Eſt enim *τὸ ἀγαθὸν*, ut jam ſæpe dixit, *οὗ πάντες ἐφίενται*, vel ipſum *ἐφετόν*: quod cupit quisque, id ei *bonum* eſt, id *bonum* ille ſuum perhibet. *ἵνα δι' αὐτὴν εὐδοξῶμεν. δι' ἑαυτὴν* edd. perperam & invitis Msstis.

ἅπερ — — οὐδέν ἐστι μετριότερα. Sic recte ed. Heinſ. cum Wolf. Corrupte *μετριότερον* ed. Ven. cum Msstis noſtris; ubi, quid deceperit librarios, ſa-
c tis adparet. *ἔσχατος λέγεται τῶν παθῶν χιτὼν* &c.

Nempe

Nempe Platonis hoc dictum eſt. Vide ſupra p. 106. p. 277
a. *οὔτε ἐκείνων ἀπαλλάττεται.* Exſerte *οὔτε* ſcripſi c
cum Pa. *οὔτ᾽ ἐκείνων* Arg. cum edd. Diceres vero,
οὐδὲ vel *οὐδ᾽* ſcriptum oportuiſſe, *ne quidem.* At be-
ne *οὔτε* habet, cui reſpondet quod paulo poſt ait,
καὶ αὐτὴν ἐπιτείνεσθαι, ubi perſpicuitatis cauſſa repe-
titur ex hoc loco illud *μήτε τὰ ἄλλα πάθη παύειν.*
μήτε τὰ ἄλλα πάθη. Sic Arg. *μήτε τἄλλα* edd.
μήτε ἄλλα Pa. abſque articulo. *τῶν τῆς νεότητος* p. 278
παθῶν. Temere omiſſus eſt artic. in ed. Heinſ. In a
eâdem perperam, & invitis quinque noſtris codicibus,
pro *ἐπιστρέφεσθαι, ἀποστρέφεσθαι* ſcribitur, quod &
in Vhb. & in Vpbd. notatum eſt, & in codice Nan-
ſiano reperiſſe videtur Heinſius. *ὅμως, ὡς μεγάλων.* b
ὁμοίως ὡς μεγάλων habet ed. Ven. quod & ipſum
ferri poterat: ſed in *ὅμως* conſentiunt codices noſtri
(certe Arg. & Pa. nam de reliquis non habeo com-
pertum) cum ed. Heinſ. & Vhab. & Vpabd. *ἐὰν* c
γνησίως Arg. Pa. Pb. Pc. *ἂν γνησίως* edd. cum Pi.
οὔτε τὸ ἐλπίζειν. Deſideraveram *οὐδὲ*, quod & Wol-
fius in verſione expreſſit, *ne ſpes quidem ulla.* Sed
nil mutant libri: & poteſt *οὔτε* referri ad *καὶ*, quod
mox ſequitur. *εἴπερ ἣν ἀνάγκην ἐπιτεθῆναι τοῦ*
μηδενὶ &c. In *ἣν* nihil mutant Mſsti noſtri. Sed pro
eo in Vhb. & Vpbd. adnotatum *οὖν*, & in Vha. &
Vpa. plenior hæc eſt nota: „In alio codice *οὖν*, ſed
„nihil muto.“ In *ἀνάγκην* recte conſentiunt alii om-
nes; in uno Pa. *ἀνάγκη* eſt, male haud dubie. Tum
ἐπιτιθέναι habent edd. cum Pi. & Pb. in contex-
tu; ſed *ἐπιτεθῆναι* dedere Arg. Pa. Pc. & Pb. in ora,
tum alius codex e quo hæc ſcriptura laudatur in Vp.
cd. Denique vero *τὸ μηδενὶ* uno conſenſu habent
ſcripti noſtri cum ed. Ven.; ubi placuit *τοῦ*, quod
Heinſius edidit, ſive ſua e conjectura, ſive ex Nan-
ſiano codice: in Vhab. quidem & in Vpabcd. nihil
adnotatum.

AD CAPVT XLIX.

Nobis CAP. XXXIII. 10. In cod. Pf. cap. p. 279
XXXVIII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLIII. In Pa. a
& Pd. cap. XLIX. Definit codex Pi. in *οὐκ ἀναγ-*
καῖον.

p. 279 καῖον. Arg. vero in καιρὸς εἴη. Pc. in τουτέστι θέ-
a λε γίνεσθαι.

c ἑορτῆς καὶ τοιούτοις ἀγῶσι τιμωμένης. Corrupte τιμωμένοις ed. Ven. Superflua vero videri poterat καὶ particula; at eam libri agnoſcunt omnes, cujus hæc vis eſt, *feſtum quod cum aliis modis, tum et hujusmodi ſpectaculis celebratur.* πρὸς τοὺς πολλούς. Temere omiſſa præpoſitio πρὸς in ed. Heinſ. πέρυσιν εἴχομεν. ἔχομεν habet eadem ed. Heinſ. perperam & invitis Msstis. [ἐὰν] καιρὸς γένηται. Particulam ἐὰν unà cum editis ignorant Mssti noſtri. Nimis vero dura utique videri debuit ἀνακολουθία, quod, cum ſupra εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη dixiſſet, nunc non repetitâ conjunctione ſic pergebatur καιρὸς γένηται. Itaque intercidiſſe putavi ἂν vel ἐὰν particulam, quæ a terminatione vocis præcedentis ἔχουσαν
p. 280 facile abſorberi potuerat. ἐντετάσθαι δεῖ &c. Vide
a ſupra Enchir. cap. 45. (nobis cap. 33, 6.) ὡς τῶν ἐκτὸς τὰ ἐξωτάτω ὄντα. Corrupte ὡς τῶν ἐκτὸς τὰ ἔξω τά τε ὄντα ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Vbi Wolfius monuit: „Lege ὡς τῶν ἐκτὸς ὄντα. „Nam cætera verba redundare videntur.“ Cui obſecutus Heinſius id ipſum edidit, nil amplius. In Vha. vero & Vpa. vir doctus adnotavit: „Forte leg. ὡς τῶν ἐκτὸς καὶ ταῦτα ὄντα.“ Peropportune vero τὰ ἐξωτάτω ὄντα dedit noſter cod. Pa. μετά τινος εὐχαρείας. Etiam hoc eidem optimo Pa. debetur. Et probum vocabulum videtur εὐχάρεια, *gratia*, *ſuavitas;* licet a Lexicographis ſilentio præteritum. Vt ἀχαρὲς apud Heſychium (quod λυπηρὸν ille interpretatur) eſt ab ἀχαρὴς, ſic huic opponitur εὐχαρὴς, a quo eſt ſubſtantivum εὐχάρεια, quemadmodum a περιχαρὴς eſt περιχάρεια, quo utitur noſter p. 265. b. Alienum vero haud dubie ab hoc loco erat ἀχαριστείας, quod habent cæteri codices cum ed. Ven. quod in ἀχαριστίας mutavit Heinſius.

b Καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι. Sic recte Arg. cum ed. Heinſ. Perperam καὶ κατὰ τὸ ed. Ven. μετὰ τὸ, absque καὶ, Pa. τῶν μηδὲν φερόντων. Perperam διαφερόντων unus cod. Arg. πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. Pronomen σὴν, in ed. Heinſ. omiſſum, omnes noſtri codices hîc inſerunt cum ed. Ven. ſed in hac

qui-

quidem mendoſe σὺν ſcriptum. Poſt hæc verba au- p. 280
tem, in quinque noſtris Mſstis & in ed. Ven. perpe- b
ram inſeruntur iſta, ὡς ἐπὶ πάντων εἰρημένων τῶν λό-
γων, quæ paulo poſt rurſus in omnibus codicibus,
& ibi quidem ſuo loco leguntur. Iſta igitur hoc lo-
co recte Heinſius ejecit, admonitus a Wolfio. Ὅσα
μὴ φέρει πρὸς τὴν ἐπανορθ. Rurſus hoc loco πρὸς
τὴν σὴν ἐπανορθ. habet Pa. ſolus ille quidem, cum
paulo ſuperius omnes illud pronomen agnoſcant. ὡς
ἐπὶ πάντων εἰρημένου τῶν λόγων. Genitivi plura-
les fraudi fuerunt librariis, ut εἰρημένων etiam in
plurali ſcriberent, quod & edd. tenuerunt, ego vero
corrigere & in εἰρημένου mutare non dubitavi. τῶν
ἐν τῇ θέᾳ γενομένων. Perperam vulgo omnes, ſcri-
pti editique, τῶν ἐν τῇ θέᾳ τῶν γενομένων. ubi po-
ſterius τῶν ex τότε corruptum ſuſpicatus eſt Wolfi-
us, ego prorſus tollendum cenſui cum viro docto in
Vpc. ἢ εἰ τῷ Ὅσα. Caret εἰ Pa. male. ἐν αὐτῇ c
τῇ θέᾳ γεγενημένων. Vocem αὐτῇ, qua carent alii,
recepi ex Ms. Arg. eamdemque vir doctus ex alio
cod. adnotavit in Vpc. ubi quidem ἐν αὐτῇ θέᾳ, abs-
que τῇ, minus recte.

AD CAPVT L.

Nobis CAP. XXXIII. 11. In Pf. cap. XXXIX. p. 281
In AA. Pe. & Arg. cap. XLIV. In Pa. & Pd. cap. a
L. Deſinit codex Pi. in πάριθι. Pc. in καὶ ἅμα Arg.
vero totum habet.

πάτρια πόλεων λέγοντες. In πάτρια conſen- b
tiunt codices omnes cum ed. Ven. quod alii quidem
uſitato ſcripturæ compendio efferunt, Pa. vero omni-
bus literis ſcripſit. Tum alii omnes πόλεων in plu-
rali habent; ut ſint πάτρια πόλεων, ſcil. νόμιμα, *ur-
bium* (ut Wolfius vertit) vel *civitatum inſtituta*. At,
cum idem Wolfius adnotaſſet: „Quid ſi περὶ πόλεων,
„*de urbibus?* quod eſt generalius.“ arripuit hoc Hein-
ſius, & in contextu poſuit, in ora fortaſſe etiam co-
dicis Nanſiani repertum, quemadmodum & in Vha.
adnotatum eſt, ſed id quidem ex ipſius ejusdem
Wolfii Notis ductum. Forſan vero non ſpernendus
eſt ſingularis πόλεως, quem habet Pa. ut dicat in-
ſtituta

p. 281 b *ſtituta civitatis.* ἢ τόπους ἐκφράζοντες. παραφράζοντες edd. cum Arg. Pb. & Pi. περιφράζοντες Pc. & Pi. inter lineas. ἐκφράζοντες vero opportune dedit noſter Pa. quod eſt proprium in hac re verbum, *enarrare, ediſſerere, deſcribere* ſignificans: quo ſpectat, quod ex Aphthonio protulit H. Stephanus: Ἔκφρασις eſt λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. ἐκφραστέον δὲ πρόσωπα τε καὶ πράγματα, καιρούς τε καὶ τόπους. μή τε εἰς ταύτας. μή τις εἰς ταύτας ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. Vbi μή τε ex conjectura correxit Wolf. Heinſius vero importunam voculam prorſus prætermiſit, qui in codice ſuo Nanſiano fortaſſe eamdem Notam repererat, quæ eſt in Vpa. ubi vir doctus monuit „τις videtur vacare." At id ipſum μή τε, quod Wolfius conjectaverat, dedit nobis noſter Pa. Vbi ſi quæris, quo referatur iſta τε particula; ſuſpicatus olim eram, ſic fortaſſe ſcripſiſſe Simplicium μή τε εἰκῇ εἰς ταύτας — — μήτε ῥαδίως &c. At ea quidem violenta admodum emendatio foret, qua ne opus quidem ullo modo fuerit: nam hoc μή τε — — ῥαδίως παριέναι percommode ad id quod ſequitur, Παριὼν δὲ, referetur: quemadmodum & aliâs ſubinde ad τε relatam particulam δὲ, ad μήτε relatam μηδὲ obſervavimus. Vide Lexic. noſtr. Polyb. in Τε. καὶ πρὸς τὸ ἐκτὸς. Particulam καὶ, omiſſam in editione Veneta, ſcripti omnes tuentur. τοῖς τῆς δημώδους

c ſυνηθείας ἀναχωροῦσι. ἀναχωρεῖν βουλομένοις edd. quod in nullo ſcripto libro reperitur, niſi in uno Pi. inter lineas. Nudum ἀναχωρεῖν absque βουλομένοις habent Mss. Arg. Pb. & Pc. Sed ἀναχωροῦσι Pa. itemque Pi in contextu; quod recipiendum utique putavi. ἀλλὰ ἐν κόσμῳ καὶ ταυτότητι τό τε ἦθος καὶ τὸ σῶμα διαφυλάττειν. *ſed & mores & corporis habitum in modeſtia & conſtantia conſervare;* id eſt, *ſed modeſtiam conſtantiamque, cum in moribus, tum in corporis habitu, conſervare.* ἐν κόσμῳ καὶ ταυτότητι percommode dedit Pa. Corrupte ἀλλ' ὁ κόσμῳ ταυτότητι Pc. ἀλλὰ κόσμων ταυτότητι Pi. & ed. Ven. quæ vitia incruſtarunt alii, ἀλλὰ κόσμου ταυτότητι ſcribentes; ſic Arg. Pb. & alii, e quibus hoc notatum in Vhb. & Vpabc. quod & Heinſius ex cod. Nanſ. adoptavit. Wolfius κόσμων, quod

quod erat in Veneta, in κόσμιον mutandum cenſue- p. 281
rat. Vocabulum ἦθος uno conſenſu veteres libri om- c
nes tuentur; quod temere Heinſius in εἶδος muta-
vit, eodem errore, quem in Cebetis Tabula (cap. 5.)
a compluribus editoribus commiſſum nuper notavi-
mus, p. 278. ſq. noſtræ editionis. ἐπαινεῖν τὰ με-
τρίως λεγόμενα. Interpretatus ſum *laudare commode*
dicta. Wolfius, *ſed modice laudes orationem*, quaſi
legiſſet ἐπαινεῖν μετρίως τὰ λεγόμενα. πάντως δὲ p. 282
ἀνεπαχθές. Tenui πάντως, correctum ab Heinſio, a
Wolfio præeunte. πάντων dabant ſcripti noſtri om-
nes cum ed. Ven. quod minime ferendum putavi.

AD CAPVT LI.

Nobis CAP. XXXIII. 12. In cod. Pf. cap. XL. b
In AA. Pe. & Arg. cap. XLV. In Pa. & Pd. cap.
LI. Definit codex Pi. in δοκούντων. Pc. in ἐποίησεν
ἐν. Arg. totum habet.

παραδείγματα προὔθηκεν. Ferri poterat ſin- c
gularis παράδειγμα, quem habent alii Mssti cum
editis; ſed non repudiare debui pluralem, quem de-
dit optimus noſter Pa. Ex eodem, paulo inferius,
εὑρήσουσι recepi, pro εὑρησόμεν, quod habent
alii. In Σωκράτην cum editis & hoc loco & p.
ſq. conſentit Pa. pro quo Σωκράτη h. l. habent
Arg. Pb. & Pi. quod perinde eſt: ſed iidem fere de-
inde pag. ſeq. in Σωκράτην conſentiunt. ἐπ' αὐτῆς
τῆς ἑαυτῶν ζωῆς non eſt, ut Wolfius vertit, *pro ſuæ*
vitæ ratione; ſed *ex ipſo animi ſui adfectu, ex vera*
ipſorum ſententiâ, ex rei veritate, & opponitur ei
quod fit πλαστῶς & προσποιητῶς, quemadmodum op-
ponuntur ἀπὸ γλώσσης & ἀπὸ ζωῆς p. 100. c. &
102. c. Vocabulum ζωὴ vero apud Noſtrum eâdem
fere notione ac ψυχὴ accipiendum jam ſæpe obſer-
vavimus. conf. p. 55. c. & not. ad p. 4. b. Quod
autem ait ἐπ' αὐτῆς &c. nolim quidem damnare ἐπὶ
præpoſitionem, in qua nil mutant (quod ſciam) codi-
ces noſtri; ſed videndum puto, ne ἀπ' αὐτῆς &c.
ſcripſerit Simplicius, quemadmodum locis modo ci-
tatis ἀπὸ ζωῆς ait, rurſusque ἀπὸ ζωῆς καθαρᾶς, p.
219. b. Quod ſi genuinum eſt ἐπ' αὐτῆς, valebit

ἐπ'

p. 283 ἐπ' αὐτῆς ζωῆς idem atque αὐτῇ ζωῇ. εἰ αἱ καλαὶ
a πράξεις ὀλίγοις ἐνίοτε παροράμασιν ἐπιθολοῦνται. Corrupte τοῖς λόγοις ἐνίοτε habet Ms. Arg. cum ed. Ven. Vbi Wolfius adnotavit: „Fortaſſe τοῖς ὀλί-„γοις, vel ἀλόγοις." & in verſione, *temerariis delictis*, poſuit. Quem hac parte ſecutus Heinſius, τοῖς ἀλόγοις in contextum recepit: quamquam & ad ſententiam multo commodius ὀλίγοις fuerit, & eo nomine non probabilius ſolum, ſed prope certiſſimum, quod jam & aliâs duas iſtas voces λόγος & ὀλίγος temere permutatas a librariis noſtris deprehendimus. (vide ad p. 208. b. & conf. not. ad p. 297. a.) Atqui ecce nunc noſter codex Pa. ipſum ὀλίγοις perſpicue hîc ſcriptum habet, & importunum articulum τοῖς ignorat. De codicum Pb. Pc. Pi. ſcriptura hu-
b jus loci nihil compertum habeo. οἶμαι τὸ τοιοῦτον ἐπεδείκνυσαν. τῶν τοιούτων ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. itemque Pi. inter lineas, & Pa. ex emend. τί τοιοῦτον correxit Wolf. cui ex parte obtemperans Heinſius, nude τοιοῦτον edidit. Ego τὸ τοιοῦτον ex conject. edidi; ad quod proxime accedit prima ſcriptura codicis Pa. quæ τὸν τοιοῦτον dabat, quod & Pi. in contextu habet. τὰ μὲν κακὰ ἔχειν τοῦ πράγματος. Verbum ἔχειν prorſus abeſt in ed. Ven. & quinque noſtris Mſstis, nec aliud ejus loco comparet. Monuit igitur Wolfius: „Vi-„detur addendum πάσχειν, aut ſimile aliquod ver-„bum." Tenui equidem ἔχειν, quod Heinſius ediderat, neſcio an in cod. Nanſ. repertum. In Vha. & Vpa. hæc eſt neſcio cujus docti viri adnotatio: „Pu-„to hic aliquid deeſſe: forte ἀπολαύειν, aut aliquid „ſimile." In Vpc. hæc adnotantur: „*la.* πάσχειν, *vt.* „ἔχειν." ubi ſit-ne *la.* codex Laurentinus, id eſt Mediceus, *vt.* vero codex Venetus aut Vaticanus, ſive quid aliud notulis iſtis ſignificetur, non liquet. προτιθέναι Σωκρ. Mendoſe προστιθέναι ed. Ven. cum quinque noſtris codd. Correxit Heinſ. præeunte Wolf.
c καὶ τὰ ἐκείνῃ σύμμετρα προσφέρειν. Sic libri omnes: vide vero, ne προφέρειν oportuerit. ὁ μετ' Ἀλέξανδρον μέγας βασιλεὺς τῆς Συρίας. Temere articulus omiſſus eſt in ed. Heinſ. μέγας vero & in ed. Ven. deeſt, & in ed. Heinſ. at dedere eam vocem uno conſenſu quinque noſtri Mſsti. Cæterum

memo-

memoriâ lapſum eſſe Simplicium, cum ad *Antigonum* p. 283 *Syriæ regem* retulit quod ad *Antigonum Gonatam* c pertinebat, Macedoniæ regem, monitum eſt ad Epi-ſteti Diſſert. II. 13, 14. *καθήκοντα παραδίδωσιν*. Per- p. 284 peram *καθηκόντων* edd. cum Pi. Recte cæteri. a

AD CAPVT LII.

Nobis CAP. XXXIII. 13. In Pf. cap. XLI. In AA. Pe. & Arg. cap. XLVI. In Pd. cap. XLII. Deſinit Pi. in *μέγα δυναμένων*. Pc. in *εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον ὅτι*. Arg. in *αἱ θύραι*.

ἐν ἐκείνῳ τῷ κεφαλαίῳ. Vide ſupra cap. 4. nobis cap. 9. *ἀλλ᾽ ἐκεῖ μὲν*. Vulgo omnes *ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μὲν*, quod nec cum *προάγει τὸν λόγον* convenit, quod ſequitur, nec cum *ἐνταῦθα δὲ*, quæ his verbis reſpondere debebant. Quemadmodum paulo poſt conſentientibus omnibus ſcribitur *καὶ ἐκεῖ μὲν εἰς τοῦτο* &c. reſpondens illis verbis *ἐνταῦθα δὲ ἀσφαλῶς* &c. ſic hoc loco *ἐκεῖ* pro *ἐκεῖνο* reponere non dubitavi. *ἐπὶ μὲν τοῦ λούσασθαι* ed. Heinſ. cum Arg. Pb. Pc. Pi. itemque Vhab. & Vpab. *ἐπὶ μὲν τὸ λουσ.* ed. Ven. & cod. Pa. quod commodius foret, ni mox ſequeretur *ἐπὶ μείζονος παραδείγματος*. *ὑποτίθεσθαι λέγων τὰ συμβησόμενα*. Articulum *τὰ* cum ed. Heinſ. recte agnoſcunt Mss. Arg. & Pa. aliique in Vhab. & Vpabcd. Abeſt *τὰ* in ed. Ven. & Mss. Pb. Pc. & Pi. Libri vero omnes participium *λέγων* ignorant, uno Pa. excepto, e quo illud adſcivi; ſed tamen, ut haud ſatis certum, uncis incluſi. *ἑλόμενοι γὰρ*. Caret *γὰρ* ed. Ven. ſed agnoſcunt ſcripti omnes cum ed. Heinſ. *συμβαινόντων αὐτῶν μεταμελόμεθα πολλὰ*, &c. Non bene cohærere videtur oratio, ſuſpicorque intercidiſſe nonnihil in hanc fere ſententiam: „ſi recte omnia ante expendimus, non „poenitebit deinde nos facti, quidquid acciderit: ſin „poenitet, indicio eſt, nos vel non recte ante expendiſſe rem, aut immerito eſſe turbatos.“ *μὴ εἶναι ἄξιον τὸ τυχεῖν τῶν συμβεβηκότων*. Sic ed. Ven. cum Mss. Pa. Pb. Pc. & Pi. inter lineas. *τοῦ τυχεῖν* Pi. in contextu, & ed. Heinſ. quod lubens tenuiſſem, ſi legeretur *ἄξιοι*, pro *ἄξιον*. *ἐντυχεῖν*

p.284 (abſque τὸ) Arg. cum Vhb. & Vpbd. quod bene ha-
c beret, ſi ſequeretur τοῖς συμβεβηκόσι. ἢ διὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς. Sic ed. Heinſ. cum Mſstis noſtris & Vhab. & Vpabcd. καὶ διὰ ed. Ven. ubi, cum ἢ διὰ corrigere vellet Wolfius, (quemadmodum etiam ſua manu correxit in græco ſuo libro) per errorem factum eſt ut in Notis ejus ſic legatur: „καὶ γάρ. Lego ἢ γάρ."

p.285 οὐ καλῶς χρώμενον τοῖς ἐκτός. In χρώμενον re-
a cte conſentiunt quinque noſtri codices cum ed. Ven. Præter neceſſitatem χρωμένων corrigendum cenſuerat Wolfius, cui obſecutus eſt Heinſ. Mox deinde idem Heinſius, eodem Wolfio præeunte, νομιζόντων edidit; ubi veteres libri omnes cum ed. Ven. νομίζων ſcribunt, quod in νομίζον mutavi, e quo manifeſte detortum erat. ἀκωλυτώτερον δὲ ἐντυγχανόντων. ἀκολουθότερον habent edd. cum Mſstis, corrupte haud dubie. Eſt enim ἀκόλουθος, *ſequens, conſequens, conſentaneus;* quæ non ſunt hujus loci. Wolfius εὐκολώτερον vel εὐκολώτερα ſuaſerat; quod non damno. Sed proclivius viſum eſt ἀκωλυτώτερον, quo eodem vocabulo uſus eſt Herodianus, de *aditu ad principem patente* loquens, I. 13, 2. ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, ἅτε ἀδελφῇ. εἰπεῖν προτίθεται. Nil variant libri. Wolfius vertit, *dicere instituit.* Recte ad verbum, ſi vera ſcriptura. Sed vide, ne προστίθεται oportuerit, *pergit dicere:* quam in partem H. Stephanus Lucæ Evangeliſtæ locum adfert. Actor. Apoſt. XII. 2. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον. Et ſic ſæpius in Græca Veteris Teſtamenti verſione; ſed id quidem, Hebræorum more. μὴ μεταμελόμενον. καὶ μὴ μεταμελ. Pa.

AD CAPVT LIII—LV.

b c Nobis CAp. XXXIII. 14—16. In Mſstis omnibus, quemadmodum & in editione Veneta, commode junguntur hæc tria capitula, & pro uno numerantur, quod in Pf. eſt cap. XLII. In AA. Pe. & Arg. eſt cap. XLVII. In Pa. & Pd. cap. LIII. Deſinunt Mſs. Arg. & Pi. in ἀμέτρως μεμνῆσθαι. Pc. vero in ἐστι τὸ τῶν.

ἔντευξιν τῶν ἐν ὑπεροχῇ, καὶ περὶ τῆς &c. p. 286
Peropportune ſic dedit codex Pa. Corrupte Μετὰ τὴν a
ἔντευξιν τοὺς ἐν ὑπεροχῇ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ed.
Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. πρὸς τοὺς ἐν ὑπερ-
οχῇ, περὶ τῆς &c. edidit Heinſ. præeunte Wolf.
Monuerat tamen idem Wolfius, aut πρὸς τοὺς aut
τῶν ἐν ὑπεροχῇ legendum: & vocabulum ἔντευξις
cum genit. τῶν ἐν ὑπεροχῇ conſtructum vidimus p.
285. a. τὸ μὲν γὰρ μεμνῆσθαι. μὲν caret ſolus cod. b
Arg. μεγαλοφροσύνην. μεγαλοσύνην Pa. quod
vide ne verum ſit, intelligendo e ſuperioribus geni-
tivum τῆς ψυχῆς, *animi magnitudinem*. μεγαλοσύνη
pro μεγαλοψυχία dictum reperiri ex veteribus lexicis
adnotavit H. Steph. in Indice Theſauri; quo etiam
ſpectat μεγαλωσύνη, quod apud Suidam legitur, nul-
la quidem adjecta interpretatione. μηδὲ πολὺν γέ- a
λωτα. μηδὲ πολὺ γέλωτα ed. Ven. cum quinque no-
ſtris codicibus. πολὺν correxit Wolfius in ſuo græ-
co exemplo; notatumque id etiam in Vha. & Vpa.
& ſic edidit Heinſ. ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμόν. In
τρόπος recte conſentiunt libri omnes: nam quod Wol-
fius adnotavit: „Quidam codices habent ὁ τόπος,
„quod ad ὀλισθηρὸς magis convenit.“ — quos codi-
ces dixit, ſunt Enchiridii editiones, non codices Mss-
ti Commentarii Simplicii. εἰς ἰδιωτισμὸν, ut eſt in
Enchiridio, ſic h. l. habet ed. Ven. cum quatuor codd.
noſtris Pariſ. πρὸς ἰδιωτ. ed. Heinſ. ex cod. Nanſ.
cum Ms. Arg. & Vhb. & Vpbd. ἢ καὶ μᾶλλον αὐ-
τῶν. aut *etiam magis quam ipſi*. Sic cæteri omnes:
unus codex Arg. ἢ μᾶλλον αὐτὸν habet, nempe
αὐτὸν τὸν γέλωτα κινοῦντα. καὶ ἐπιπλήξεις. p. 287
Sic bene quinque noſtri Mssti. Corrupte ἐπιπλήξει b
ed. Ven. quod in ἐπίπληξον mutavit Heinſ. τὸ προσ- c
ῆκον ἐφύλαξε τῇ διαφορᾷ μέτρον. Sic recte ſcripti
libri omnes cum ed. Ven. quem locum mire turbavit
Heinſius, ſive qui Heinſianan editionem in typogra-
pheo Leidenſi curavit, ſic edens, τὸ προσῆκον ἐφύ-
λαξε περὶ μὲν τῇ διαφορᾷ μέτρον. Quarum turba-
rum cauſſa ex iis, quæ continuo dicentur, intellige-
tur. Scilicet poſt μέτρον vulgo ſic pergunt libri om-
nes: ἐπὶ μὲν τῶν μονομαχιῶν &c. ubi, quemadmo-
dum in Vpc. ſic etiam in codice Nanſiano, quo uſus
Heinſius eſt, notatum (puto) erat, pro ἐπὶ μὲν le-

p. 257 c gendum eſſe περὶ μὲν: hæque duæ voces alieno loco inſertæ ſunt in ed. Heinſiana, ſervatis verbis ἐπὶ μὲν μονομαχιῶν. Et partem quidem veri viderat vir ille doctus, qui illius adnotationis in Vpc. auctor eſt, nempe præpoſitio περὶ utique deſiderabatur, at non pro ἐπὶ, ſed poſt ἐπὶ μὲν τῶν, ubi eam certiſſimâ (ut mihi videtur) conjecturâ inſerui. Conſtructio verborum ſic accipienda ἐπὶ τῶν περὶ μονομαχιῶν — — ποιουμένων τοὺς λόγους, ἢ ἐπὶ τῶν περὶ ἀνθρώπων ποιουμένων τοὺς λόγους, ἐπαινούντων, ἢ ψεγόντων, φησὶ &c. id eſt, *de illis* (nempe, *ubi de illis agitur*) *qui de ſpectaculis ſermones cædunt*, — — *dicit:* &c. ἢ ψεγόντων merito correxit Heinſius. Perperam ἢ λεγόντων ed. Ven. cum Msſtis. Vide ſupra cap. 41. nobis cap. 33, 2. μέταγε αὐτούς. In ed. Ven. & Pa. ſic ſcribitur μέταγε τοὺς ἐνταῦθα δὲ. Vbi τοὺς prorſus delendum cenſuit Wolf. puncto poſt μέταγε interpoſito. Heinſius ſic edidit μέταγε. τοὺς ἐνταῦθα δὲ &c. parum commode. Codex Arg. in verbis conſentit cum ed. Ven. & cum codice Pa. ſed orationem ſic diſtinguit μέταγε τούς, ἐνταῦθα δὲ. Vnde naſci ſuſpicio debuit, aut intercidiſſe ad τοὺς ſubſtantivum λόγους, (coll. p. 264. e.) aut pro τοὺς legendum αὐτούς, quod ego ut expeditiſſimum adoptavi. σιώπα, φησί· * * καὶ δῆλος γίνου δυσχεραίνων. Codex Pa. deſinit in σιώπα. & reliqua ſex verba ignorat, quæ habent cæteri noſtri codices cum editis. Et quidem, in σιώπα terminari non debuiſſe orationem, ſatis indicant verba iſta καὶ ἐκεῖ μὲν: ſed cum ex eisdem verbis, tum e re ipſa ſatis etiam intelligitur, quod & perſpecte Wolfius monuit, non eſſe integra verba ea quæ vulgo hic exhibentur; quam lacunam ego inſertis duobus aſteriſcis indicavi. Interciderunt autem duo ſaltem verba, ἐνταῦθα δὲ: fortaſſe etiam plura quædam, veluti ἐνταῦθα δὲ, οὐ μόνον σιώπα, φησὶ, ἀλλὰ καὶ &c.

AD CAPVT LVI.

p. 283 a Nobis CAP. XXXIV. In cod. Pf. cap XLIII. In AA. Pe. & Arg. cap. XLVIII. In Pa. & Pd. cap. LIV. Deſinit Arg. in φύλαττε σαυτὸν. Pc. in συναρπασθῇς. Pi. in ὑπ' αὐτῆς.

ἑκάστη

ἑκάστη γὰρ ὥσπερ ἧλος προσηλοῖ τὴν ψυχήν. p. 288
qualibet voluptas corporea veluti clavus animam adfi- b
git corpori. (conf. p. 296. b.) Wolfius, *quaſi clavis*
aliquibus; tamquam ὥσπερ ἥλοις legiſſet. καταπο- c
θέντων δέ. Sic corrigendum putavi, pro καταπο-
θέντος δὲ, quod alii dabant cum editis. καταπο-
θέντα δὲ Pa. ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μόνον. Sic Arg.
Pb. Pc. Pi. & uno verbo auctius, quod abundare vi-
detur, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐκεῖνον μόνον Pa. In ed.
Ven. defecta eſt ſcriptura, ἐκεῖνον τὸν μόνον: ubi ad-
jiciendum καιρὸν monuere Wolf. aliique viri docti in
Vha. & Vpabc. ſed ἐκεῖνον τὸν χρόνον τῆς ἐνεργ.
prætulit ediditque Heinſ. ὡς μηδὲ γεγονυίας. ὡς μὴ γεγ.
Pa. ἐν τῷ αἰσθητῇ εἶναι. Recte ſic quinque noſtri
Mssti. Perperam αἰσθητῷ edd. ubi ἐν τῷ αἰσθητῷ
μόνῳ legendum cenſuerat Wolf. ἐπιμείνασα bene ha- p. 289 a
bet. Nude μείνασα ſcribit ſolus cod. Pa. πάντη καὶ
πάντως. Duæ priores voces deſunt Pa. κατὰ φύσιν b
συνυπάρχον. Suſpicabar ὑπάρχον absque præpoſitione,
quod ſecundum naturam eſt: ſed vulgatum tuentur om-
nes, ubi intelligendum συνυπάρχον τῇ ἐγκρατείᾳ,
quod comitatur continentiam. ἀβλαβές τε καὶ ἄλη-
κτον. Corporea voluptas *nociva* eſt, & *breve tem-*
pus durans, ut dixit p. 288. b. rurſusque hac pag. a.
Animi voluptas *innoxia* & *perpetua.*, Vulgo καὶ
ἀπληκτον edd. & Mssti; ubi perſpecte Wolfius:
„*Innoxiam & tranquillam;* hoc eſt, neque corpus
„neque animum percellentem. Quid vero ſi ἄληκτον?
„*durabilem, conſtantem, perpetuam.*" Vtique vero alie-
num erat ab hoc loco vocab. ἄπληκτον, nec dubitandum
cenſui, quin ἄληκτον adoptarem, quemadmodum &
idem Wolfius in verſione *perpetuum* poſuit. Eamdem
vocem alio modo obſcuratam depravatamque a libra-
riis apud Appianum vidimus, de Bell. Annib. cap. 40.
ubi videſis quæ notavimus.

Τούτων οὖν οὕτω. Caret οὖν Pa. τοῦτο μὲν c
περιμεινάτω ὀλίγον. Sic recte Mss. cum ed. Ven.
Perperam περιμεινέτω ed. Heinſ. σεαυτὸν ἐγκαλεῖς
ἡττηθέντα. Rectius utique, communem græci ſer-
monis uſum ſi ſpectes, fuerat σεαυτῷ ἐγκαλεῖς ἡτ-
τηθέντι, quod Heinſius edidit: ſed cum Msstos co-
dices omnes cum ed. Ven. in ἑαυτὸν & ἡττηθέν-

 τα

p. 289 τα conſentire intellexerim, non obtrudendum Simpli-
e cio putavi, quod pro ſuo ille fortaſſe non agnoverat.
ἐὰν γὰρ ταύτην ἀποκαθάρῃς τὴν σύγκρισιν. Sic
ſcripti omnes; nec aliter editi, niſi quod in his, per
editoris Veneti errorem, ταύτης pro ταύτην legatur.
Vbi Wolfius, de corrigenda mendoſa ſcriptura ταύ-
της non cogitans, in voce σύγκρισιν hæſit, adnota-
vitque: „Suſpecta lectio: nec tamen quid venit in
„mentem. Me quidem non ſatis, quid ſibi velint hæc
„verba, intelligere fateor, niſi forte legas σύγκρουσιν,
„*impetum, concitationem, æſtum.* Hanc ego lectio-
„nem retineo, donec ſe melior offerat." In ejusdem
Wolfii latina verſione ſic hoc loco legitur, *Nam ſi
ejus imperium repreſſeris:* ubi per operarum errorem
vocem *imperium* invectam eſſe, cum *impetum* voluiſ-
ſet Wolfius, ex eâdem, quam adtuli, Adnotatione
docti viri intelligitur. At nec ἀποκαθαίρειν *reprime-
re* ſignificat, & vocabulum σύγκρισις peraptum uti-
que huic loco videri debet. Sed illud addubitare li-
cebit, ſatis-ne ipſum verbum ἀποκαθάρῃς conveniat;
quod ſi genuinum eſt, eam vim habere videtur, quam
in verſione expreſſi, *ſi diſtinctionem iſtam in planum
deduxeris*, id eſt, *plane, clare, dilucide tibi ob ocu-
los propoſueris.* αἰσχυνομένη τὴν ἐνέργειαν τῆς ἥτ-
p. 290 της. „Licet (inquit Wolfius) vertas *vim & efficaci-*
a „*am victoriæ de ſe partæ.* Sed & ἐνάργειαν legi pot-
„eſt, ut proclivis eſt literarum α & ε permutatio."
Et ſæpe quidem confuſa a librariis vocabula iſta vi-
dimus: at hoc loco, ut dicam quod ſentio, neutrum
mihi ſatis placet. Cum tamen nil melius occurrerit,
interpretatus ſum cum Wolfio, quaſi ἐνάργειαν ſcriptum
eſſet; ipſe quidem Wolfius *tam luculentæ victoriæ ve-
recundiâ* in verſione poſuit. πλὴν τῇ φαντασίᾳ. πλὴν
τὴν φαντασίαν Pa. male. οὐκ ἔχει τινὰ λόγου ἀξίαν
ἡδονή. Bene ἡδονή correxit Heinſius præeunte Wol-
fio, cum ἡδονὴν ſcriptum eſſet in ed. Ven. & co-
dicibus noſtris. Recte vero τινὰ λόγου ἀξίαν tenuit
idem Heinſius, conſentientibus libris; quod nullâ ur-
gente cauſſâ in τὶ λόγου ἄξιον mutandum cenſuerat
idem Wolfius. δηλοῖ [δὲ] ἡ μνήμη. Conjunctionem
δὲ ſua e conjectura Heinſius adjecit; quâ carere for-
taſſe poterat oratio. Ignorant certe eam codices no-

ſtri

ſtri omnes cum ed. Ven. In Vpc. vir doctus *ὡς δη-* p. 290
λοῖ ἡ μνήμη ſcribendum conjectaverat. a

AD CAPVT LVII.

Nobis CAP. XXXV. In cod. Pf. cap. XLIV. c
In AA. Pe. & Arg. cap. XLIX. In Pa. & Pd. cap. LV. Deſinunt Arg. & Pc. in *μέλλωσι περὶ αὐτοῦ.* Pi. vero in *ὑπολαμβάνειν.*

τοῦ ὄντως ἀγαθοῦ. Perperam *τοῦ ὄντος ἀγα-* p. 291
θοῦ edd. cum Arg. Pb. Pi. *ὄντως* correxit Wolf. & b
ſic dedere Pa. & Pc. *πρὸς δὲ τούτῳ.* Et hoc recte vidit Wolf. quod dedere Pa. & Pi. (puto & Pc.) Perperam *τοῦτο* edd. cum Arg. *ἀφ' ἑαυτοῦ.* Temere & invitis Msstis *ἀφ' ἑαυτῷ* ed. Heinſ.

AD CAPVT LVIII.

Nobis CAP. XXXVI. In cod. Pf. cap. XLV. In AA. cap. XLIX. In Pe. diſtinguitur quidem hoc caput a ſuperiori; ſed numeri non amplius adjecti. In Arg. per errorem factum eſt, ut initium hujus capitis non, ut aliâs, minio ſcriptum ſit, nec ſeparatum a Simplicii verbis. Nam poſt *καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ τὸ ψευδές.* continuâ lineâ ſic pergitur: *ὡς ἤτοι ἡμέρα ἢ νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διαζευγμένον μεγάλην ἀξίαν ἔχειν* (ſic, non *ἔχει.*) *πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν* &c. Eodemque prorſus modo ſcriptum in Pb. Pc. & Pi. & in ed. Ven. In cod. Pa. totum quidem hoc caput, ſicut reliqua, minio ſcriptum eſt, ſed ſuperiori capiti Enchiridii adjectum, ita ut ſimul cum illo ad unum caput LV. referatur: ſed in cod. Pd. diſtinguitur numero *νϛ'.* id eſt LVI.

τίθεται τὸ ἕτερον, ὅταν εἴπω. Sic ſcripti omnes p. 292
cum ed. Ven. ubi rurſus, ut ſupra, *ὡς ὅταν εἴπω* b
ſcribendum cenſuit Wolf. cui obtemperavit Heinſ.
præter neceſſitatem. *ἐναργῶς* nil opus eſt ut cum c
Wolfio in *ἐναργὲς* mutetur; intelligendum enim *ἐναργῶς ἀληθές.* *δύο τινῶν συμπεριπεπλεγμένων.* Prætuli hoc, quod dedere Mssti Arg. Pb. Pi. Pc.

292 cum ed. Ven. ubi *συμπεπλεγμένων* edidit Heinſ. mo-
c nente Wolf. & ſic quidem ſcriptum in Pa. *δύω* per
ω longum ſcripſit Heinſ. Sed vulgari ſcripturâ *δύο*
utuntur codices noſtri. cum ed. Ven. ſicut p. 297. c.
& alibi. *οἷον συμπέπλεκται ἀληθῶς.* Sic com-
293 mode Pa. Reliqui *συμπλέκεται* cum edd. *ἕπε-*
a *ται τὸ Νὺξ οὐκ ἔστιν.* Vulgo omnes, ſcripti editi-
que, ſic dabant, *ἕπεται τὸ, Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ
οὐκ ἔστιν,* e ſuperioribus perperam hic repetitis ver-
bis illis *Εἰ ἡμέρα ἐστι,* quæ ejicere non dubitavi.
ἐπὶ γοῦν τούτου συμπεπλεγμένου. Exſpectabam *τού-
του τοῦ συμπεπλ.* ſed nil mutant libri.

b *ὥσπερ οὖν, φησὶ, τὸ Ἤτοι ἡμέρα ἐστιν, ἢ νὺξ
ἐστι,* &c. Mendoſam utique videri debere hanc ver-
borum Enchiridii lectionem, qua uſus eſt Simplici-
us, docui in editione critica Enchiridii ad hunc lo-
cum. Eâdem vero mendoſâ lectione factum eſt, ut
idem Simplicius in ſubjecta interpretatione non ſolum
ab Epicteti mente, ſi quid video, prorſus aberraverit,
ſed & ea dixerit, quæ non dico probari, ſed ne in-
telligi quidem poſſint. Veriorem, ad meum quidem
ſenſum, interpretationem tentavi in Notis ad Enchi-
ridion cum Disſertationibus Epicteti nuperrime edi-
tum. *ἀπ' αὐτοῦ γὰρ ἤρτηται.* Sic recte ed. Heinſ.
ex cod. Nanſ. cum quinque noſtris Msstis, aliisque
e quibus hoc adnotatum in Vhab. & Vpabc. Perpe-
c ram, *εἴρηται* ed. Ven. *τὴν πρὸς τὸ σῶμα τὸ σὸν
ὀρᾶν ἀξίαν.* Corrupte *τὸ σὸν ἀνορεξίαν* ed.
Ven. conſentientibus & quinque noſtris Msstis, & il-
lis quibus uſi ſunt viri docti, quorum adnotationes in
Vhab. & Vpabcd. leguntur. Vbi *ὄρεξιν* corrigen-
dum cenſuerat Wolfius, idque ipſum in contextum
recepit Heinſ. Docebat autem & orationis connexio,
& ipſum Enchiridion, *ὁρᾶν ἀξίαν* oportuiſſe, quod
& Salmaſius monuit in Præfat. ad Simpl. ſub finem,
& Heynius ad Enchirid. h. l.

294 *ἐπὶ ἑστιάσεως.* Temere *ἐσθιάσεως* edd. *ἐπὶ πά-
a σης κοινωνίας. ἐπὶ πάσας* maluerat Wolf. commo-
de: at ſic dein *συναναστροφὰς* oportebat. Nil vero
mutant libri. *ἐκ τοιούτων ἀνδρων. ἐκ τῶν τοιού-
των* ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. cum Arg. & Vhb. &
Vpb. Delevi otioſum articulum, quem ignorant alii
om-

omnes cum ed. Ven. μὴ πλεονεκ7εῖν ἀλλήλους. p. 294 b
Sic recte Mssti. Mendoſe ἀλλήλοις ed. Ven. quod in ἀλλήλων mutavit Heinſius, codicem puto Nanſianum ſecutus, in quo fortaſſe eadem adnotatio erat quæ in Vha. & Vpa. „In mſ. ἀλλήλους. Melius ἀλ„λήλων.“ At πλεονεκ7εῖν cum gen. eſt *plus habere*; cum acc. *fraudare*. ἀνδρεῖαν ed. Heinſ. ἀνδρίαν ed. Ven. cum Msstis. αὐτὸν παρακαλεῖ. Perperam αὐτὸν καλεῖ ſola ed. Ven. τὸ πρὸς αὐτὴν ἐμπόδιον. Sic rectiſſime ed. Ven. cum Pb. Pi. Pc. Perperam πρὸς αὐτὸν Arg. & Pa. In Msstis, quorum lectiones adnotatæ ſunt in Vhab. & Vpabcd. erat πρὸς ἑαυτὸν, quam ſcripturam qui adnotavit vir doctus in Vha. & Vpa. is ſimul perſpecte adjecit: „*ſed nihil* „*mutandum cenſeo.*“ Imperite vero Heinſius πρὸς ἑαυτοῦ edidit, ſive quod in ſuo cod. Nanſ. hoc ipſum invenit; ſive quod ἑαυτὸν, quod ibi in ora notatum erat, in ἑαυτοῦ mutandum cenſuiſſet. τὴν πλεονεξίαν εἰσηγούμενος. Nude ἡγούμενος ſcriptum in Arg. & in ora Vhab. & Vpab. Cæteri libri cum ed. Ven. in εἰσηγούμενος conſentiunt. Omnes autem ignorant verbum φυγεῖν, quod poſt πλεονεξίαν adjecit Heinſ. ex Wolfii conjectura, cui non erat hic locus. Verterat Wolfius, *& ejus impedimenti avaritiæ fugiendæ auctor eſt*. At εἰσηγεῖσθαι non eſt *auctorem eſſe*, ut Wolfius accepit; ſed *inducere*, *proponere*, *commemorare*, *docere*.

AD CAPVT LIX.

Nobis CAP. XXXVII. In cod. Pf. eſt cap. XLIV. In Arg. cap. L. In AA. cap. LI. In Pa. cap. LVI. In Pd. cap. LVII. Definit Arg. in καὶ ὁ. Pc. & Pi. totum habent.

οὐδὲν γὰρ ἐν ἀσυμμέτροις ὑποδοχαῖς ἐπιγίγνε7αι. Scripturæ hujus veritatem præſtare equidem non auſim. Nec vero quidquam mutant libri; & certius nihil occurrit. Nec enim ſatis placet, quod Wolfius cenſuit, ὄφελος ἐπιγίγνε7αι eſſe legendum. Latinam quidem verſionem fere tenui, qualem Wolfius dederat. διδάσκαλον εὐτελῆ, *doctorem vilem*, *mediocrem*, *ineptum*. Sic quinque noſtri Mssti. ἀτελῆ p. 294 edd.

p. 295 edd. quod *imperfectum* interpretatus eſt Wolf. Confer
a notata ad p. 33. a. οἰκονόμον χρηστόν. Poſterius vocabulum, quod in ed. Ven. deerat, recte tuentur Mssti noſtri, & alii in Vhab. & Vpabc. Adoptavit
b Heinſ. e cod. Nanſ. καὶ τοῦτο δέ μοι πρὸς δικαιοσύνην &c. Valde equidem erro, aut καὶ τοῦτα δ' οἶμαι ſcripſit Simplicius: ſed in vulgatum conſentiunt noſtri libri. De re conf. p. 294. b. 299. b. & 308.
c extr. παραινοῦν correxi cum Wolfio; nam ad κεφάλαιον refertur. Mendoſe παραινῶν ed. Ven. cum Msstis, quod minus commode Heinſius in παραινεῖ mutavit.

AD CAPVT LX.

Nobis CAP. XXXVIII. In Pf. cap. XLVII. In Arg. cap. LI. In AA. cap. LII. In Pa. cap. XLVII. In Pd. cap. XLVIII. Deſinit Arg. in στρέψῃς τὸν πόδα. Pc. in μὴ τὸ. Pi. in βλάψῃς σεαυτοῦ.

p. 296 καὶ τοῖς ἀλόγοις. ἢ τοῖς ἀλογ. corrigendum cen-
a ſuit Wolf. quia ſequitur ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῆς. In προσκολλωμένη conſentiunt cum editis Pariſini noſtri codices quatuor. Non minus commode vero, atque etiam commodius fortaſſe, ex aliis codicibus προσηλωμένη adfertur in Vha. & Vpac. (vide mox lit. b. hac pag.) Idque ipſum etiam debuerat noſter Arg. in quo, levi errore, προσηλλωμένη ſcribitur: magis corrupte προσαλλωμένη adfertur in Vhb. & Vpb. Quatuor verba ὑποφθεγγ. μὲν δυσχερ. πως deſunt in Pa. ὅτι οὐδὲ διακρίνει αὐτὴν. ὅτε videtur cum Wolfio legendum, ut ſupra ὅτε ὑποφθέγγεται. διακρίνει correxit Heinſ. præeunte Wolfio. Corrupte διακρίνην ed. Ven. & διακρίνειν quinque noſtri Mssti & alii citati in Vha. & Vpac. ut videatur verbum δύναται intercidiſſe. αὐτὴν dedere libri noſtri cum ed. Ven. quod idem valet ac ἑαυτὴν, quod maluerat Wolfius. αὑτὴν ſuo more edidit Heinſius. ἄλλην ἀπὸ τῶν ἀλόγων παθῶν. Corrupte ἄλλην ὑπὸ ed. Ven. cum Msstis. ἄλλην οὖσαν τῶν corrigebat Wolf. ἄλλην ἀπὸ ed. Heinſ. neſcio an ex cod. Nanſ. Sic quidem etiam correxerat vir doctus in Vpc.

κατὰ τὴν ἐν βίῳ διαγωγήν. καὶ τὴν edd. cum Mss- p. 296
tis; haud dubie corrupte; ubi Wolfio obſécutus ſum, a
καὶ in κατὰ mutare jubenti. ὥστε μήτε τοῖς ἀλό- b
γοις πάθεσιν ἐμπαρῆναι. In μήτε conſentiunt libri omnes; ubi Wolfius: „Aut legendum μὴ, ait, aut „alterum membrum deeſt.“ Ac ſane nulla ſequitur particula, perſpicue reſpondens huic μήτε, qua alterum membrum cum hoc conjungatur. Quodnam autem fuerit vel ſit alterum membrum, e ſuperioribus intelligitur, ubi ait, ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν διαστραφεῖσα. conf. rurſus extr. pag. Ex quo colligitur, ad hoc μήτε referri id quod dein ſequitur, Τὴν δὲ διαστροφὴν &c. Verbum ἐμπαρῆναι perperam in Voſſii Inſtit. Ling. Græcæ p. 229. ab ἐμπαρίημι derivatur, cum ſit Aor. 2. paſſ. ejuſdem verbi ἐμπείρω, *infigo*, quo paulo ſuperius initio hujus pag. uſus eſt Commentator noſter. διαστροφὴν recte dedere Mssti noſtri. Mendoſe διατροφὴν edd. In περιπεζίου nil variant libri. Dicit autem τὸ περιπέζιον τῆς ψυχῆς μέρος, quas recentioris memoriæ philoſophi *facultates animæ inferiores* vocare conſueverunt; proprie *partem animæ propriorem terræ, humiliorem.* Sic quidem Etymologus interpretatur: Περιπέζια, τὰ παρὰ τὴν γῆν προσπελάζοντα. πέζα γὰρ οὐ μόνον ὁ ποῦς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. Nec alienum ab eodem ſignificatu eſt, quod Heſychius adnotavit: Περιπεζία· ταπείνωσις. ἡγεμονοῦσαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ζώῳ. ἐν τῇ e
ἀνθρωπίνῃ ζωῇ maluerat Wolf. ſed nil eſſe cauſſæ videtur cur ſolicitetur vulgata, *in animali humano*, id eſt, *in hoc animali quod vocamus hominem.* τὴν δόξαν αὐτῆς. Rurſus αὑτῆς edidit Heinſ. ſuo more. ἐὰν — — παραφυλάττωμεν. Subjunctivum tuentur libri noſtri, certe Arg. & Pa. ubi παραφυλάττομεν habebant edd. ῥᾳδίως αὐτὸν ἐπανορθοῦμεν. ῥᾷ- p. 297
διον ἐπανορθοῦμεν edd. αὐτὸν inſerunt Mssti noſtri a
omnes, ſed ῥᾷδιον tenent, quod in ῥᾳδίως mutandum putavi. κἂν γὰρ μικρὸν ὑφέντες τῷ ἥλῳ ἐπιβῶμεν. Sic prorſus habet cod. Pi. ut in edd. (in ed. Ven. quidem mendoſe μικρὸς pro μικρὸν ſcriptum.) Et parum abit Pc. in quo corrupte ἐμφέντες pro ὑφέντες. In Pa. vero ſic ſcribitur κἂν οὖν μικρὸν ἐ φέντες τῷ &c. cum vacuo ſpatio inter ἐ & φέντες. In Arg. omiſſis tribus vocibus κἂν γὰρ (vel οὖν) μι-

κρὸν

p. 297 a κρὸν ſic legitur: ἐπανορθοῦμεν σφαλέντες τῷ ἥκῳ ἐπιβῶμεν. Eodem modo in Pb. niſi quod hic ἐπανορθῶμεν in ſubjunct. habeat. Mox in ἀποθῶμεν conſentiunt omnes, ubi ἐπιθῶμεν aut nudum θῶμεν deſideraſſes. In ἀποσπῶμεν τὸν πόδα conſentiunt alii: unus Pa. ἀποστῶμεν habet, male; ferri poſſet ἀποστήσωμεν, ſi darent libri.

AD CAPVT LXI.

b Nobis CAP. XXXIX. In cod. Pſ. cap. XLVIII. In Arg. cap. LII. In AA. cap. LIII. In Pa. cap. LVIII. In Pd. cap. LIX. Deſinunt codices Arg. & Pi. in ὑποδήματος. Pc. in ὑπερβῇς.

c κατὰ τὴν ψιλὴν τοῦ σώματος χρείαν. Sic recte codices noſtri Arg. Pb. Pi. ut eſt ſupra p. 268. b. in Enchirid. cap. 33. ſect. 7. noſtræ edit. Corrupte ψυχὴν ed. Ven. & codd. Pa. & Pc. quod imperite in ψυχικὴν mutavit Heinſ. codicem Nanſianum puto ſecutus, in quo id adnotatum erat, quemadmodum adnotatum eſt in Vhab. & Vpabc. Et monuit quidem vir doctus in Vpc. hoc ipſum ψυχικὴν in codice Msto eſſe repertum; ipſe vero ψιλὴν corrigendum cenſuit. τὸ πρὸς δόξαν, præeunte Wolfio, correxit Heinſius. Perperam δὲ πρὸς δόξαν ed. Ven. cum Msstis noſtris omnibus; quod ex τὸ δὴ corruptum videri poſſit. Mox perſpicue ἡ τρυφὴν dedit noſter Arg. (neſcio an & alii codd.) ubi corrupte τροφὴν habent edd. Vide Enchiridii locum modo citatum. εἰ γὰρ τῆς μὲν κτήσεως. Sic recte Mssti omnes, cum noſtri, tum alii e quibus hoc ipſum in Vha.

p. 298 a & Vpac. laudatur. Perperam καὶ γὰρ edd. τῆς δὲ χρήσεως μέτρον τὸ σῶμα. Imperite vulgo τῆς δὲ κτήσεως hîc e ſuperioribus erat repetitum in edd. & Msstis; ubi recte Wolfius monuit, ſententiam τῆς δὲ χρήσεως poſtulare, quod haud cunctanter equidem adoptandum duxi. Gravius etiam in Pa. peccatum eſt, qui ante iſta verba ſic habet, διὰ γὰρ τὸ κτήσασθαι χρήμεθα. Pari modo χρήσωνται & κτήσωνται permutata a librariis p. 40. c. vidimus. τὸ σῶμα καὶ ἡ τούτου χρεία. Nihil, quod ſciam, mutant alii; ſed in Pa. ſic ſcriptum, τὸ σῶμα καὶ ἡ τούτου τῆς δηλο-

δηλονότι καὶ τῆς κ]ήσεως &c. loco vocabuli χρεία p. 298 ſpatio vacuo relicto; ubi vocula τῆς perquam alieno loco ſequens, videri poteſt hæſiſſe ex alio quodam nomine ſubſtantivo in τῃς deſinente, quod pro χρεία olim hic poſitum fuiſſet. δῆλον, ὅτι καὶ τῆς κ]ησ. Sic ed. Ven. conſentientibus Msstis, niſi quod in his fere δηλονότι una voce ſcripta ſit. Prava vero ratione Heinſius, majori puncto poſt χρεία interpoſito, δῆλον οὖν ὅτι edidit, connexionem ſcilicet orationis minus percipiens. εἰ μὲν εἰς ταύτην τις ἀπίδοι τὴν χρείαν. Forte εἰς αὐτήν τις &c. *ſi quis ſolum uſum ſpectaverit.* δέρμασιν ἀρκεσθήσε]αι λιτοῖς. ὑποδήμασιν utique deſideres; ſed nil mutant libri. Videndum igitur, an Simplicii ætate δέρμα]α in uſu fuerit pro ὑποδήματα. τοιαύτη δὲ ἦν. Sic recte Arg. Mendoſe τοιαῦτα ed. Ven. cum Pb. Pi. Pc. & ſic etiam primum fuerat in Pa. ubi tamen mox eadem manu τοιαύτη correctum. Temere ταύτη ed. Heinſ.

καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ὅρον. κατὰ τὸν κατ' αὐτ. dabant edd. & Mssti; ubi haud dubie κατὰ in καὶ mutandum fuit, ut monuit Wolf. ἐνεχθῇ. ἀναχθῇ unus Pa. male. διὰ γὰρ ταῦτα ἡ ἐκτροπή. Hæſerat in his verbis Wolfius, non animadvertens in parentheſi eſſe poſita, ita ut, quæ ſequuntur, cum ſuperioribus cohæreant. πολυδεοῦς ἐνδείας. Suſpicatus ſum πολυειδοῦς, *multiplicis*, *omnigenæ indigentiæ*. Eadem vocabula permutarunt librarii noſtri p. 305. a. καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ θλίψεως. αὐτῇ ex conject. correxi. Vulgo omnes ἐπ' αὐτὴν, quod nullo modo ferendum putavi. ἡ τὸν ὅρον ἐκβᾶσα φύσεως κτῆσις. Et hoc ex conjectura ſic edidi, librorum ſcripturam quam potui preſſe ſequendo; vocabulum κτῆσις autem non cum Wolfio *poſſeſſio* verto, ſed *adquiſitio*, *comparatio*. ἐκβᾶσα φύσις habent quinque noſtri Mssti cum ed. Ven. ubi ἐκβᾶσα κτῆσις legendum conjecerat Wolf. In Vhab. & Vpabc. diſerte adnotatur, in aliis Msstis legi ἐκβαλοῦσα φύσεως. Quod cum etiam in cod. Nanſ. adnotatum eſſet, partem hujus ſcripturæ arripiens Heinſius, ſive qui Heinſianam editionem curavit, ἐκβαλοῦσα φύσις edidit, imperite utique. In Vpc. præterea

p. 298 c adnotatur vox χρῆσις vel κτῆσις, tamquam inter ἐκβαλοῦσα & φύσεως inferenda; neſcio, ex conjectura ne, an e Msto. Nota illa hujusmodi eſt: χρῆσις vt.
p. 299 a κτῆσις. ubi quid indicent literæ *vt.* non liquet. δι' ἀπληστου τῆς τούτων κτήσεως. Aut ſic, aut δι' ἀπληστίαν, aut ſimili quadam ratione haud dubie fuit corrigendum; quod & Wolfius perſpecte viderat. Corrupte vulgo omnes δι' ἀπλῆς τῆς τούτων κτήσεως. Qui ſequitur locus, Μήποτε δὲ τὸ τοῦ ὑποδήματος &c. in eo lacunam, quæ haud dubie ineſſe viſa eſt, *tribus aſteriſcis* indicavi: cæterum talem expreſſi, qualem libri noſtri Mssti uno conſenſu exhibent, (unus Pa. hoc proprium habet, quod pro προσκόπτοντας ἡμᾶς ſcribat προσκόπτοντας ἡμῶν.) a quibus nec editio Ven. diſcedit, niſi quod, pro καὶ μὴ κατὰ, in ea καὶ μὴν κατὰ ſcribitur. Wolfii ad h. l. eſt adnotatio hujusmodi: „Mutilus locus & depravatus, „ſic fortaſſe reſtituendus: παράδειγμα παρείληφεν, „ὅτι ἐὰν μὴ κατὰ τὸ τοῦ ποδὸς μέγεθος ληφθῇ, κἂν „μὴ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν &c. Declarant hoc, quod „dicit Simplicius, Hiſpanicæ mulierculæ; quæ quo „grandiores appareant, iis utuntur cothurnis, ut, ni„ſi ſuſtententur ab aliis, incedere non poſſint." Ad ſuam illam conjecturam idem Wolfius verſionem ſuam adoptavit: quam & ego, melius nil habens, tenui, ſed uncis incluſam. Heinſius partem conjecturarum Wolfii in contextum adoptans, græca ſic edidit: Μήποτε δὲ τὸ τοῦ ὑποδήματος παράδειγμα, ἐὰν μὴ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ποδὸς ληφθῇ, καὶ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν &c. Equidem de ληφθῇ in λειφθῇ mutando cogitaveram: ſed quid inde promoveretur, non ſatis vidi. Immo vero, quod in Msstis ſequitur καὶ μὴ κατὰ καλλωπισμὸν ὑπερβαῖνον, id indicare videtur, hoc loco primum de *juſto modo* locutum eſſe Simplicium, ac deinde demum de *exceſſu* dixiſſe, excidiſſe autem partem orationis eo quod, cum dein repeteretur vocabulum μέτρον, oculus librarii a priori μέτρον ad poſterius aberraſſet. διδάσκοντα φυλάττειν. Correxit Heinſ. cum Wolf. Perperam διδάσκοντες habent ſcripti omnes cum ed. Ven.

AD

AD CAPVT LXII.

Nobis CAP. XL. In Pf. cap. XLVIII. In Arg. p. 299
cap. LIII. In AA. cap. LIV. In Pa. cap. LIX. In c
Pd. cap. LX. Deſinit Arg. in ὑπὸ τῶν ἀνδρων. Pi.
in καλοῦνται. Pc. in οὐδὲν αὐταῖς.

τὴν καθήκουσαν αὐτοῖς. Suo more αὑτοῖς edi- p. 300
dit Heinſ. invitis Msstis. περὶ γυναικὸς dedere a
quinque noſtri codices. Vnus Pi. παρὰ inter lineas habet, quod legitur in editis, παρὰ γυναικὸς, male. Wolfius περὶ γυναῖκας correxerat; commode. περὶ b
τοῦτο παρασκευαζόμεναι. Si vera eſt hæc ſcriptura, in quam quidem libri omnes conſentiunt, niſi quod Pa. περὶ τούτου habet; ſic dictum fuerit παρασκευάζεσθαι περὶ τὶ, vel περὶ τινὸς, quemadmodum σπουδάζειν aut σπουδὴν ποιεῖσθαι περί τι vel περί τινος. Sed πρὸς τοῦτο παρασκ. malim utique cum Wolfio. Poſt ταῦτα γὰρ ἔχουσα deſideraſſes nomen ἡ γυνὴ, ſed ignorant illud libri omnes. καὶ c
τὸν λιτὸν βίον. Sic Pb. Pc. & Pi. cum edd. λοιπὸν βίον Pa. quod & primum habuerat, ſed mox in λιτὸν mutatum.

AD CAPVT LXIII.

Nobis CAP. XLI. In cod. Pf. jungitur cum p. 301
ſuperiori capite. In cod. Arg. numeratur cap. LIV. a
In AA. cap. LV. In Pa. cap. LX. In Pd. cap. LXI. Deſinit Pi. in τὸ σῶμα. Arg. in γυμνάζεσθαι. Pc. in ἐσθίειν.

περὶ τὰ τῆς φύσεως. Temere μὲν τὰ τῆς φυσ. b
ed. Heinſ. omiſſa περὶ præpoſitione. ἄκρα καὶ τέλεια.
Caret καὶ Pa. περὶ τὴν τῶν ὀργάνων θεραπείαν. c
τοῦ ὀργάνου Pa., at idem mox in αὐτοῖς cum aliis conſentit. τὴν μὲν περὶ τὸ σῶμ. Sic commode edd. cum Pi. & Pc. Carent μὲν Arg. Pa. & Pb. τῶν περὶ αὐτὸ καθηκόντων. Recte αὐτὸ ed. Ven. cum quatuor Msstis Pariſ. περὶ αὐτὴν ed. Heinſ. e cod. Nanſ. & ſic eſt in Arg. eratque in aliis Msstis, e quibus notatum in Vhab. & Vpabc.

AD

AD CAPVT LXIV.

p. 302 a Nobis CAP. XLII. In cod. Pf. cap. L. In Arg. cap. LVI. In AA. cap. LVII. In Pa. cap. LXI. In Pd. cap. LXII. Deſinit Pi. in σε λέγῃ. Arg. in καθήκειν αὐτῷ. Pc. in ᾗ λέγει. Οὐχ.

b *εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ ὁμοίως φαίνοιτο. εἰ μὴ καὶ αὐτῷ* ed. Ven. conſentientibus & noſtris Msstis, & eis quorum diverſæ lectiones adnotatæ ſunt in Vhab. & in Vpabcd. Abſurde prorſus in ed. Heinſ. legitur *εἰ μὲν καὶ αὐτῷ*, caſu-ne, neſcio, an editoris conſilio. Ad ſcripturam editionis Ven. notaverat Wolſius: „Aut aliquid deeſſe, aut hæc verba (*εἰ μὴ καὶ αὐτῷ* „*ὁμοίως φαίνοιτο*) redundare, aut pro *αὐτῷ* legendum „eſſe *ἄλλῳ* videtur." Ad eadem verba in Vha. & Vpa. vir doctus adnotavit: „Quid ſit hoc, non capio. „Forte ita legendum, *εἰ καὶ σαυτῷ μὴ ὁμοίως φαί-* „*νοιτο*." Harriſius in Notulis ad Enchiridion, quæ Vptoni Notis ſubjectæ ſunt, *εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ* in Ms-to a ſe repertum teſtatus eſt, & ſic omnino ſcribendum cenſuit. Cui ego parui; nec tamen citra hæſitationem. Nec enim codex Mstus erat, quo uſus Harriſius eſt, ſed exemplum editionis Ven. cujus in oris adnotatæ erant (ſicut in noſtris Vhab. & Vpabcd.) partim quidem lectiones e codd. Msstis ductæ, partim etiam conjecturæ: quare fieri poteſt, ut illud *ἄλλῳ* a docto quodam viro ſive e ſuâ, ſive e Wolſii conjecturâ, fuerit adnotatum. Fortaſſe vero ne opus quidem illa emendatione fuerat; ſed aut *σαυτῷ* cum alio docto viro legendum erat, quemadmodum mox *καὶ γὰρ σὺ* ait Simplicius, ſecundâ perſonâ utens; aut etiam ipſum *αὐτῷ* poterat teneri, ita ut pronomen hoc referretur ad eum, cui hoc præceptum datur, ad eum quem ad indulgentiam hortatur Epictetus. Harriſius ſuam iſtam lectionem ſic interpretatur, *etſi non eodem modo viſum fuerit alteri.* At *etſi non* græce proprie non *εἰ μὴ καὶ* ſonat, ſed *εἰ καὶ μή*: atque ita mutatam particularum iſtarum ſedem voluerat vir doctus in Vpc. qui cæterum in *αὐτῷ* nullam mutationem propoſuit. Nec tamen opus iſta transpoſitione particularum eſt; nam *εἰ μὴ καὶ αὐτῷ*, id eſt, *ſi minus ipſi*, idem fere valet ac *etſi non ipſi*.

ὁ νοῦν

ὁ γοῦν κακῶς σὲ τι ποιῶν. καλῶς pro κακῶς est p. 302
in ed. Heinſ. male & invitis omnibus noſtris Mſstis. c
αὐτὸν ἰσχύσειε. αὐτὸς habent Arg. & Pa. quod
ferri utcumque poſſit, ſubintelligendo αὐτόν: ſed in
αὐτὸν cum editis commode conſentiunt Pb. Pc. Pi.
ἡ δὲ ἀπάτη, τῆς ψυχῆς. Conjectaverat Wolfius, ad- p. 303
jectis duobus verbis ſcribendum τῆς ψυχῆς βλάβη a
ἐστί. Quæ verba, præpropere ab Heinſio in contex-
tum recepta, ejeci equidem, cum nec ullius Mssti
auctoritate firmentur, & percommode e ſuperioribus
intelligi potuerint. οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βέβλα- b
πται. Sic alii omnes cum edd. Vnus Arg. βλά-
πτεται. ἕκαστον τῷ φαινομένῳ αὐτῷ. Sic recte
edd. ἕκαστον τῶν φαινομένων habent quinque no-
ſtri codd. perperam omnino, niſi forte debuere ἕκα-
στον ἑκάστῳ τῶν φαινομένων.

AD CAPVT LXV.

Nobis CAP. XLIII. In Pf. cap. LI. In Arg. c
cap. LVI. In AA. cap. LVII. In Pa. cap. LXII.
In Pd. cap. LXIII.

θερμὸν καὶ ξηρὸν ὑπάρχον. Sic Arg. Pa. Pb. & p. 304
Pc. quod aptius convenit cum ſequentibus. ξηρὸν καὶ a
θερμὸν ὑπ. edd. cum Pi. τὴν τοῦ ἀδικεῖν commode b
tuentur omnes; nec ulla cauſſa eſt, ut cum Wolfio
τὴν τοῦ ἀδίκου malimus: ſic nempe corrigendum cen-
ſuerat doctus interpres, cum corrupte τοῦ ἀδικὴν le-
geretur in ed. Ven. εἰ τοίνυν εὐθυμεῖν δεῖ. Perpe- c
ram ἀθυμεῖν ſola habet ed. Ven. ſed pro δεῖ habet
eadem ἀεὶ conſentientibus libris noſtris omnibus; ubi
intercidiſſe verbum μέλλομεν aut βουλόμεθα ſuſpica-
tus erat Wolfius & vir doctus in Vha. & Vpa. Com-
mode vero AEI in ΔEI mutavit Heinſ. Temere ve-
ro in ejusdem Heinſii editione omiſſum eſt poſt τέκ-
να, vocabulum ἀτεκνία, quod ſcripti omnes cum ed.
Ven. agnoſcunt. φερητὸν μὲν, ἡ εὐπορία· ἀφόρητον
δὲ, ἡ ἀσχολία. Articulus utrobique deeſt in edd.
At, quum ſequentia nomina omnia adjectum articu-
lum habeant, hæc non carere illo debuerunt. Et ἡ
ἀσχολία quidem cum articulo exhibent Mssti noſtri;
(certe Arg. & Pa. nam de reliquis compertum non
habeo:)

p. 305 habeo:) quare etiam ante *εὐπορία*, ubi quidem nullo
a in codice legitur, adjiciendum putavi. *καὶ ὑγείας μὲν φορητόν.* Sic ſcripſi cum Arg. Pa. Pb. Pc. *καὶ ὑγείας φορητὸν μὲν* edd. cum Pi. *καὶ ἡ εὐχρηστία.* Articulus hic abeſt in aliis, ſed adeſt in Pa. In *εὐχρηστία* conſentiunt quatuor Mssti. *εὐχρηστεία* edd. cum Pi. *ἡ αὐτάδεια καὶ ἐμπάθεια.* Duas poſtremas voces, quas ed. Ven. ignorat, dedere Mssti Arg. Pa. Pb. Pc. itemque alii e quibus eædem adnotatæ ſunt in Vhab. & Vpac. Easdem Heinſius, cum in cod. Nanſ. reperiſſet, alieno loco infra poſt *ταλαιπωρία* inſeruit. *νόσου φορητὸν μὲν.* Vitioſe *φορητὴν μὲν* h. l. legitur in ed. Heinſ. *τό τε πολυδεές.* Percommode hoc ex Wolfii conjectura adoptavit Heinſius; ubi *τό τε πολυειδὲς*, id eſt, *multiforme*, *varietas*, corrupte haud dubie, legebatur in ed. Ven. ſcriptisque noſtris omnibus. Viciſſim ſupra, p. 298. in *πολυδεοῦς* conſentiebant omnes, ubi *πολυειδοῦς* videntur
b debuiſſe. Quinque verba, *συμβαίνει γὰρ τῇ κακίᾳ*
p. 306 *συμπάσχειν*, deſunt in Pa. *βιβλίον ὅλον [περὶ] τῆς*
a *ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελείας.* Præpoſitionem *περὶ* libri ignorant omnes, editi ſcripti; quæ neſcio an abeſſe fortaſſe nullo incommodo potuerit. Adjeci cum Wolfio: ſed, ut haud ſatis certam, uncis incluſi.

AD CAPUT LXVI.

Nobis CAP. XLIV. In Pf. cap. LII. In Arg. cap. LVII. In AA. cap. LVIII. In Pa. cap. LXIII. In Pd. cap. LXIV. Definit Arg. in *πλουσιώτερός εἰμι· ἐγὼ σοῦ.* Pi. addit *ἄρα κρείσσων.* Pc. definit in *μᾶλλον συνακτοί.*

b *εἰς τὴν περὶ λέξιν καὶ σύνταξιν σπουδήν.* Corrupte *περὶ μίξιν* habent ſcripti noſtri omnes cum edd. quod correxit Heinſius, præeunte Wolfio. *ἐκφέρονται.* Perperam *ἐκφέροντες* ed. Ven. cum Msstis; quod in *εἰσφέρουσιν* mutandum conjectaverat Wolfius, parum feliciter; nec magis commode Heinſius in *ἐκφέρουσιν* mutavit. Ego id reſtitui, e quo haud dubie detorta erat vulgata ſcriptura. Simillima ratione ſæpe peccatum a librariis vidimus: parique modo p. 310. b. in Arg. *λέγοντες* pro *λέγονται*

ται ſcribitur. ὅπερ οὐ προσήκει. In ed. Ven. deeſt p. 306
negans particula; ad quem locum nihil quidem ad- b
notavit Wolfius; at in verſione tamen *indignum eſt*
poſuit. Inde Heinſius μὴ προσήκει edidit. Sed οὐ
dedere quinque noſtri codices. ἐπιτετηδευμένην c
recte dedere quatuor Pariſini codices, ut voluit Wolf.
(In terminatione tamen peccarunt Pa. & Pi. νον pro
νην ponentes.) ἐπιτηδευμένην Arg. ἐπιτηδευομένην
edd. κρείττονα ἑαυτὸν. αὐτὸν Pa. & Pc. ἀλλὰ τὸ p. 307
δίκαιον εἰπεῖν. Sic bene Mſsti noſtri omnes cum ed. a
Ven. Vbi intelligendum χρὴ, *ſed dicendum quod res
eſt.* Nil opus erat, ut τὸ articulum tolleret Heinſi-
us, Wolfium ſecutus. Recte vero paulo poſt Ἡ ἐμὴ
λέξις edidit idem Heinſ. eodem Wolfio monente;
ubi deſiderabatur in ed. Ven. vox λέξις, quam qui-
dem libri noſtri omnes agnoſcunt. καί ἐστι τὸ μὲν.
Sic rurſus codices noſtri cum ed. Ven. ubi nihil ſa-
ne deſiderabatur. Temere καὶ εἰ ἔστι τὸ μὲν edidit
Heinſ. παραδείγματι δὲ, τῷ πλουσιωτέρῳ,
χρῆται. *pro exemplo utitur homine qui ditior eſt alte-
ro.* Corrupte παράδειγμα δὲ habet ed. Ven. cum quin-
que noſtris Mſstis: ubi εἰς παράδειγμα δὲ corri-
gebat Wolfius; commodius vero παραδείγματι ex cod.
Nanſ. edidit Heinſius, quod & in Vha. & Vpa. ex
docti viri conjectura adnotatum eſt, in Vpc. vero ut
e codice Mſto ductum laudetur. In τῷ πλουσιωτέρῳ
vero recte conſentiunt veteres libri omnes; quod te-
mere Heinſius in τῶν πλουσιωτέρων mutavit. καὶ
μετριάζων ἅμα. Temere idem Heinſius, & invi-
tis omnibus vetuſtis libris, μετριάζει edidit; puto
quod καὶ pro *&* acciperet, adeoque reſpondere ſibi
debere putaret duo verba χρῆται καὶ μετριάζει. At
quod ſi καὶ pro *etiam* accipias, nihil incommodi habe-
re participium intelliges. τὴν ἐπίπληξιν. Vitioſe τοὺς
ἐπίπληξιν ed. Ven. ubi τὴν corrigendum Wolfius mo-
nuit, & hoc ipſum tuentur ſcripti libri omnes.
Heinſius vero conſultius duxit, prorſus omittere arti-
culum.

AD CAPVT LXVII.

Nobis CAP. XLV. In cod. Pf. cap. LIII. In b
Arg. cap. LVIII. In AA. cap. LIX. In Pa. cap.
LXIV.

p 307 LXIV. In Pd. cap. LXV. Definit Pi. in ὅτι ταχέως.
b Arg. in πίνει τις. Pc. in μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς.

c καὶ κλέπτων ἐνίοτε δικαιοποιεῖ. „Vt ſi furenti „gladium, febricitanti vinum ſurripias.“. *Wolf.* καὶ, εἰ λούεταί τις. Tenui καὶ, commode ab Heinſio ex conjectura adjectum; quo facile careremus,, ſi pro præcedente κρίνειν eſſet κρίνοντα in accuſativo parti-
p. 308 cipii. ἕως ἂν τὸν σκοπὸν μάθωμεν. In ἕως recte
a conſentiunt Mssti: una ed. Ven. ὡς ἂν habet. Pro σκοπὸν vero, corrupte καλὸν habent ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. Correxit Heinſius, præeunte Wolf. πρὸ τοῦ τῷ ταχέως λούεσθαι. Sic omnino corrigendum putavi. Vulgo πρὸς τὸ ταχέως edd. & Mssti: quem locum in Notis quidem intactum præteriit Wolfius, in græco vero ſuo libro, quo utebatur, πρὸς τῷ ταχέως correxit; ſed in verſione *priusquam* poſuit, in eamdem ſententiam, quam ego in græco contextu exprimendam putavi. Eamdem ſententiam paulo ante, illis verbis ἕως ἂν τὸν σκοπὸν μάθωμεν, expreſſit Simplicius. διὰ κρᾶσιν σώματος. κράσιν acuto accentu efferunt codices noſtri omnes cum ed. Ven. τοῦ σώματος cum articulo edidit Heinſ. e cod. Nanſ. & ſic Mss. Arg. & Pb, itemque alius, e quo id habet Vpa. & Vpc. Ego vero non deſideraveram articulum, quem commode ignorant Pa. Pc. & Pi. cum edd. πρὸ κυνὸς καὶ ὑπὸ κύνα, *ante caniculam vel ſub canicula.* Sic ſcripti omnes; nec aliud debuit editio Ven. in qua mendoſe πρόσκυνος καὶ πρόσκυνα. ubi perſpecte docteque Wolfius: „Ex Hippocrate, ait, legendum πρὸ κυνὸς καὶ ὑπὸ „κύνα.“ Heinſius vero ex cod. Nanſ. καὶ ὑπὸ καῦμα edidit, quod & in Vhab. & in Vpac. adnotatum, & in Vpc. quidem tamquam e Msto codice ductum adfertur. φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν. καταληπτικὰς καταλαμβάνειν habet Heinſiana editio, qua deceptus ego nuper, cum in Enchiridii editione critica nudum verbum λαμβάνειν probarem, dixeram in vulgatam ſcripturam καταλαμβάνειν conſentire Simplicium: at ſua auctoritate Heinſius compoſitum verbum Simplicio obtruſit contra veterum librorum fidem, qui cum Veneta editione ſimplex λαμβάνειν tuentur; & ne in Vhab. quidem aut in Vp-

abcd.

abcd. quidquam aliud adnotatum. Præeuntem tamen p. 308
habuerat Heinſius typothetam, qui in Wolfii Notis a
ad hunc locum temere verba iſta ita repetiit, quaſi
in ed. Ven. *καταλαμβάνειν* ſcriptum eſſet. *ὡς τὸ ταχὺ καὶ πολύ.* Sic codd. Arg. Pa. Pb. Pc. *καὶ τὸ πολὺ* edd. cum Pi. *καὶ τοῦτο ἂν εἴη.* Forſan *καὶ τοῦτο δ' ἂν εἴη*, inſerta *δὲ* conjunctione. *πρὸς δικαιοσύνην συντεῖνον*, Vide p. 294. b. 295. b. 299. b.

AD CAPVT LXVIII & LXIX.

Nobis CAP. XLVI. Et in ſcriptis codicibus omnibus junguntur iſta, numeranturque pro uno capite; quod in cod. Pf. notatur numero *νέ*, id eſt, LV. In Arg. *νθ'*. id eſt, LIX. In AA. *ξ'*. id eſt, cap. LX. In Pa. *ξέ*. i. e. cap. LXV. In Pd. *ξϛ*. i. e. cap. LXVI. Deſinit Arg. in *τὸ πολὺ περί*. Pc. vero & Pi. in *θεωρημάτων*. b

ὥσπερ διὰ τούτου. * * *καὶ ψεῦδος ἦν* &c. In p. 310
ed. Ven. ſic legitur: *ὥσπερ διὰ τούτου. καὶ ψεῦδος* a
οὖν &c. ubi Wolfius: „Fortaſſe, ait, *ὥσπερ καὶ διὰ* „*τούτου. ψεῦδος οὖν* &c." — *ὥσπερ διὰ τούτου· καὶ ψεῦδος ἦν* habet ed. Heinſ. ex cod. Nanſ. & ſic ſcripti noſtri omnes, aliique laudati in Vhab. & Vpabc. Vtraque ſcriptura haud dubie corrupta, & quidem mutila etiam, ut videtur. Quid ſit vero quod interciderit, aut quo pacto ſanandus ſit locus, niſi meliores codices fuerint reperti, ægre quisquam certo dixerit. Poſſis ſuſpicari, intercidiſſe verba quædam ex Enchiridio repetita, *Μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον* &c. ſed non fuerit hoc ſatis. Deſiderari utique etiam videtur *ὡς γὰρ ψεῦδος* &c. cui *ὡς* deinde reſpondeat illud *οὕτω δὲ καὶ τὸν ἔτι* &c. Heynius, vir doctiſſimus, ad Enchiridii hoc caput, in quo verſamur, adnotavit, ex Simplicii interpretatione, quæ hac pag. 310. exhibeatur, ſuſpicari licere, in ipſo Enchiridio in principio hujus capitis nonnihil intercidiſſe. *τάττων ἑαυτὸν τῇ διδασκαλικῇ.* Sic percommode b
quinque noſtri Mſsti cum ed. Ven. pro quo Heinſius e cod. Nanſ. *τῇ φιλοσοφικῇ* arripuit, quod etiam in Vhab. & Vpab. adnotatum eſt; ubi quidem perſpecte vir doctus in Vha. & Vpa. ait: „In Mſto

 „Φιλο-

310 „φιλοσοφικῇ, ſed vide utrum magis conveniat.“ Mox
b poſt ἐπιχειροίη interrogandi ſignum ponunt & Mssti noſtri & editi: itaque phraſin hunc ſic latine reddidit Wolfius: *Qui ſe vero philoſophum eſſe negat: num is nec in ordine philoſophi ſeſe collocans, cujus docere munus eſt, docere inſtituet?* Mihi orationis connexio deſiderare viſa eſt, ut hæc absque interrogatione acciperentur. Εἰ τὸ πρὸς ἰδιώτας. Sic recte ed. Heinſ. ex Wolfii conject. qua ratione & mox ad novam propoſitam quæſtionem reſpondetur Εἰ τὰ ἔργα &c. Corrupte h. l. ἢ τὸ πρὸς ἰδ. erat in ed. Ven. & Msstis: & ante ἢ in Msto Arg. nulla eſt diſtinctio, in Pa. vero & in ed. Ven. comma eſt, quod & Heinſius tenuit, interrogandi ſignum ex Wolfii mente poſt λέγονται ponens: ego poſt λέγονται nudum punctum, poſt προκόπτων vero interrogandi ſignum ponendum putavi. Totum locum Wolfius ſic convertit: *At quo pacto, inquies, ſe is exercebit, qui proficit? ſi eum cum idiotis loqui vetat, apud quos non exercitationis, ſed oſtentationis ergo verba fiunt?* Ego verbum ἀπηγόρευσεν diverſo ſignificatu accepi, ut ad ipſum proficientem referretur. Nec tamen, veram Simplicii ſententiam acu me tetigiſſe, contendam. οἱ λόγοι λέγονται. Perperam λέγοντες Arg. conf. ad p. 306. b. Poſt ἁρμόσεται interrogandi ſignum poſui cum ed. Ven. & Msstis; ubi Heinſius nudum comma poſuit, interrogationem vero poſt κενοὺς indicavit. κενοὺς vero ibi ſcripſi conſentientibus codicibus noſtris; ubi mendoſe κενῶς habebant editi. Et paulo ante, recte ἐπιτελοίη dedere libri noſtri, pro mendoſo ἐπιτελέιη, quod erat editum.

p. 311 ἐκ τῆς ἐν ἑαυτῷ ἕξεως. ἐν αὐτῷ Pa. ἄλλοις
b συστῆναι. Sic libri omnes; & potuit Simplicius hac forma verbi uti, συστῆναι, licet melius ſit συσταθῆναι, quod eſt h. l. in Enchiridio & in Disſert. III.
c 23, 22. Ἱπποκράτη τὸν Ἀπολλοδώρου. Perperam τὸν Ἀπολλοδώρον ed. Ven. Eademque ed. vitioſe τὸν Πρωταγόραν habet, pro τῷ Πρωταγόρᾳ, in quod conſentiunt ſcripti cum ed. Heinſ. Confer Epict. Disſert. III. 5, 17. III. 23, 22. IV. 8, 22. Xenoph. Memor. IV. 7, 1. καὶ ἐν Θεαιτήτῳ δὲ αὐτὸς λέγει. ὁ αὐτὸς λέγει edd. cum Pi. quod & Wolfius expreſſit,

idem

idem dicit. Rectius vero articulum omittunt quatu- p. 311 c
or reliqui noſtri libri, ut ſit *ipſe ait;* nempe Platonicus *Socrates.* Locum habes T. I. ed. H. Steph. p. 151. ubi quod vulgo πολλοὺς δὲ ἄλλους σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι legitur, de θεσπεσίοις non diſputo, pro quo θείοις ponere Simplicius potuit; ſed ἄλλους non dubito mendoſum pronunciare, & in ἄλλοις mutandum, quod h. l. apud Simplicium libri tuentur omnes.

ἀλλὰ καὶ, ἐὰν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, μὴ δηχθῇς. Sic uno conſenſu ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. nec aliud in Vhab. aut Vpabcd. adnotatum. Sua auctoritate, præter neceſſitatem, ita hæc mutavit Heinſius: ἀλλὰ καὶ ἐὰν, εἰπόντος σοί τινος, Οὐδὲν οἶσθα, μὴ δηχθῇς. οὔπω γὰρ ἐξ ἐκείνου δῆλον p. 312 a
ἦν. Recte οὔπω ſcripti omnes; nec aliud debuit ed. Ven. in qua mendoſe οὕτω expreſſum, quod dein in οὕτω mutatum in ed. Heinſ. δῆλον ἦν recte ed. Heinſ. cum Mſstis. Corrupte δῆλον οὖν ed. Ven. ὅτι νομίζεται παρὰ τοῖς ἐκτὸς μηδὲν εἰδέναι. Vtique ὅτι νομίζῃ malueram cum Wolf. in ſecunda perſona. Sed in νομίζεται conſentiunt libri: ac ferendus fortaſſe iſte tranſitus a ſecunda perſona ad tertiam, quem Epicteto familiarem ſæpe vidimus in Diſſertationibus. Nempe intelligetur νομίζεταί τις, *putatur aliquis.* Tum vero μηδὲν εἶναι dabant libri omnes (uno Pa. excepto) cum editis; quod ipſum per ſe quidem ferri poterat, ſed minus aptum erat connexioni orationis. Quare perſpecte Wolfius μηδὲν εἰδέναι legendum ſuſpicatus eſt. Atque ita olim hic ſcriptum fuiſſe, docent veſtigia veteris ſcripturæ in Pa. conſervata, ubi μὴ εἰδέναι legitur. Quo minus dubitandum duxi, quin μηδὲν εἰδέναι reciperem. ἂν δὲ καὶ ἀκούσας τοῦτο. Recte ἀκούσας ſcripti omnes cum ed. Ven. Temere ἀκούσῃς ed. Heinſ. ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου, δι' ὃ καὶ [ὑπ' αὐτοῦ] οἱ πολλοὶ λόγοι παρελήφθησαν. Impeditus locus. In ed. Ven. ſic legitur diſtinguiturque ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου. διὸ ὑπ' αὐτοῦ οἱ πολλοὶ &c. Pari modo in Mſs. Arg. & Pa. Nec diſſentiunt Pb. Pc. & Pi. niſi quod in his (ni fallor) poſt διὸ inſerta particula καὶ eſt, quæ & ex aliis Mſstis in Vhab. & Vpabc. adnotata eſt, & ex cod. Nanſ. ab Heinſio.

p. 312 in contextum recepta. Cæterum nihil mutavit Heinſius, niſi quod pro majori diſtinctione *poſt* ἔργου nudum *comma* poſuit; in quo ei præiverat Wolfius in verſione, ſic ſcribens, *eam te rem auſpicatum eſſe ſcito, ob quam multi illi ſermones habiti fuerunt.* Quam
a rationem & ego probans, non modo minorem iſtam diſtinctionem tenui, ſed & exſerte δι' ὃ pro διὸ ſcripſi; lubens etiam tenui καὶ particulam. Sed quonam referantur verba ὑπ' αὐτοῦ, aut quam vim habeant, adſequi nullo pacto potui. Nec enim nunc, ut ſupra in νομίζεται, de diſcipulo in tertiâ perſonâ loqui potuit Simplicius, quem mox in eadem hac phraſi in ſecunda perſona compellat, ἵνα ἐργάσῃ, λέγῃς, ἀκούῃς: neque ad præceptorem referri hæc verba poſſunt, cujus nulla mentio ante facta eſt. Itaque, ut ſuſpecta, uncis incluſi; quæ vide utrum prorſus delenda ſint, an in ὑπό σου mutanda. Subierat etiam ſuſpicio, ſic fortaſſe ſcriptum oportuiſſe, δι' ὃ καὶ ὑπὲρ οὗ οἱ πολλοὶ &c. Nihil vero promovet, immo prorſus alienum videtur, quod vir doctus in Vha. & Vpa. ad verbum παρελήφθησαν adnotavit: „puto legendum παρελείφθησαν." ἡ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ σπουδῇ. Sic ſcripti cum editis: in uno Arg. pro φιλοσοφίᾳ eſt σοφίᾳ, quæ ſcriptura etiam in Vpa. in-
b dicatur. κἂν δεικνύναι χρῇ. κἂν δειχθῆναι χρῇ Pa. haud ſane incommode. Poſt τὰ ἔργα δεικνύναι nil opus eſt, ut verbum χρῇ, quod modo præcedebat, repetatur, ut voluit Wolf. Facile illud quidem mente intelligitur. πόσον ἔφαγεν. ἔφαγον vulgo legebatur, conſentientibus Msstis: quæ ſcriptura per ſe quidem ferri percommode poterat; ſed quoniam & præcedit & ſequitur verbum in ſingulari, δείκνυσι & φέρει, utique hic quoque ſingularis deſiderabatur, quem repoſui.

AD CAPVT LXX.

c Nobis CAP. XLVII. In cod. Pf. cap. LV. In Arg. cap. LX. In AA. cap. LXI. In Pa. cap. LXVI. In Pd. cap. LXVII. Definit Arg. in καλλωπίζου. Pi. in ἐπὶ τούτῳ. Pc. in ἂν ὕδωρ πίνῃς.

p. 313 μήτε αὐτὸν καλλεπίζεσθαι. Refertur iſta particu-
a la μήτε ad id quod infra ſequitur, ſatis longo intervallo,

vallo, ἀλλὰ μηδὲ ἐπιδεικτικῶς &c. κἂν τοῦτο λέγου p. 313
ἄξιον. Sic Arg. Pa. Pb. Pc. κἂν τοῦτο ἄξιον λέγου b
edd. cum Pi. βλάπτει δὲ τό. Sic correxit Heinſ. præeunte Wolf. Perperam βλάπτει δὲ τῷ ed. Ven. cum Mſstis noſtris. καὶ πρὸς τὸ μήτε αὐτὸ &c. Recte πρὸς τὸ ed. Ven. cum Mſstis. Temere πρὸς
τῷ ed. Heinſ. καὶ πρὸς πόνον καὶ πρὸς ἐγκράτειαν. c
Particulam καὶ ante πρὸς πόνον ignorat ſolus codex Pa. ut ſit ἀσκῆσαι θέλῃς πρὸς πόνον, fere ut in Enchiridio: ſed recte in aliis καὶ adjectum videtur, quod pertinet ad Simplicii interpretationem, καὶ πρὸς πόνον — — γυμνάσαι. Mox vero, in eis quæ ſequuntur, ubi verba illa Enchiridii μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε interpretari conatur Commentator, quantum ab Epicteti mente aberraverit, perſpecte Heynius ad hoc Enchiridii caput monuit. Vide quæ notata
ſunt ad Epicteti Disſert. III. 12, 2. συνάγουσι περὶ p. 314
ἑαυτούς. περὶ αὐτοὺς edd. non male: ſed in ἑαυ- a
τοὺς conſentiunt Arg. Pa. Pb. Pi. αὐτοὺς habet Pi. εἰπεῖν τινι ὅ τι ἐποίησας. Vulgo ſic ſcribunt, εἰπεῖν τινι, ὅτι ἐποίησας: & ſic fere etiam Mſsti noſtri. Commodius vero ὅ τι pro pronomine *id quod* accipi mihi viſum eſt. κέχηνεν ὅλος. Sic bene alii omnes. Corrupte unus Pa. primum κέχηνεν ὡς habebat; inde ὅλως factum. πρὸς τὸ ἐκτὸς ἐξεχύθη. Sic ed. Heinſ. e cod. Nanſ. cum Mss. Arg. Pb. & aliis in Vha. & Vpac. ἐξεχέθη ed. Heinſ. cum Pa. Pc. Pi. quod & ipſum teneri poterat. ὑπακούειν καὶ σκληρότερον ἐπιτάττοντι. Perperam ἐπιτάττοντα ed. Ven. cum Arg. Pa. Pb. Pc. Correxit Heinſ. præeunte Wolf. Et veram ſcripturam ἐπιτάττοντι habet etiam Pi. ſed terminatio α ibidem ſuperne adnotata.

AD CAPVT LXXI. & LXXII.

c
Nobis cap. XLVIII. Et jungunt Simpliciani co- p. 315
dices & pro uno capite habent; quod in Arg. nume- a
ratur cap. LXI. & in Pa. cap. LXVII. Iungit etiam codex Pd. ubi eſt cap. LXVIII. Sed ſeparat codex AA. ubi ſunt cap. LXII. & LXIII. Separat etiam codex Pe. in quo numeris non inſignita ſunt capita. Definit Arg. in ἢ βλάβην. Pi. in ἀπὸ τῶν ἔξω. Pc. in φιλοσόφου στάσις καὶ.

p. 315 b ἀλλ' ἔργα αὐτῶν ἐπιτηδεύειν. Exſpectabam αὐτά, ſed nil mutant libri: & haud incommode intelligenda ἔργα τῶν λόγων, *facta quæ præcepta ſequuntur, præceptis conſentanea.* Paulo poſt, uno conſenſu libri omnes, ſcripti editique, τὰς πάντας ἀνθρώπους παραλαμβανούσας dabant, ubi haud dubie περιλαμβ. cum Wolfio fuit corrigendum.

p. 316 a b οὐσιώμεθα recte in præt. dant ſcripti cum ed. Ven. οὐσιούμεθα ed. Heinſ. ἀληθῆ τὰ αὐτὰ ἡγεῖσθαι πάντας. Sic ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi πάντα ediuit Heinſ. Mox vero deinde ψευδῆ τὰ αὐτὰ πάντα dabant omnes, uno Pa. excepto; ubi aut rurſus πάντας erat ſcribendum, aut delendum πάντα cum Pa. quem ſecutus ſum. οἷον σωφροσύνην. Perperam ὧν pro οἷον habet Pa. qui fortaſſe ὡς debuit. ὧν ὅλου ἕκαστος ἑκάστου μετέχει. Sic percommode Mss. Arg. Pa. Pb. Pc. A quibus parum discedit Pi. in quo ὧν ὅλου ἕκαστος μετέχει ἑκάστου, ſed ſuperne ſcriptis eadem manu literis α. β. γ. indicatur hic verborum ordo, ὧν ὅλου μετέχει ἕκαστος ἑκάστου. Eamdem ſcripturam, quam Pi. in contextu habet, exhibere debuerat ed. Ven. in qua vitioſe ſic expreſſum, ὧν ὅλου ἕκαστος μετέχει ἕκιστον, ubi ἕκιστον ex ἑκάστου corruptum eſſe, adnotarunt viri docti in Vha. & Vpa. In Vhb. vero & in Vpb. notatur ἕκαστος ἑκάστου, quam notam etiam Heinſius in cod. Nanſ. reperiſſe videtur. Itaque, quum Wolfius vitioſam editionis Venetæ ſcripturam ſic corrigendam cenſuiſſet, ὧν ὅλων ἕκαστος μετέχει, ἐκείνου οὐ μειουμένου, Heinſius Wolfianam emendationem cum iſta ſcriptura conjungens, ſic edidit, ὧν ὅλων μετέχει ἕκαστος,
c ἑκάστου οὐ μειουμένου. Tum poſt μεταλήψει ſic pergit ed. Ven. conſentientibus Msſtis: διὰ τὸ κατὰ λόγον ὀρθὸν &c. ubi vir doctus in Vha. & Vpb. adnotavit, videri ante iſta verba inſerendam καὶ particulam: alius vir doctus in Vpc. pro διὰ τὸ κατὰ λογ. legendum δι' ὃ κατὰ λογ. cenſuit: Wolfius vero ἃ καὶ διὰ τὸ κατὰ λόγον ſcribendum conjecerat. Ego ſatis fore putavi, ſi ἃ interſererem; quam tamen voculam, ut haud ſatis certam, uncis includere conſultum duxi. Heinſius ſic edidit, δι' ἃ τῷ κατὰ λόγον &c. ſive ſuo uſus judicio, ſive in cod. Nanſ.

hoc

hoc adnotatum invenerat. κἂν τῷ εἴδει τὰ αὐτὰ ᾖ p. 316
ἐν ἐμοί. Sic ſcripti noſtri, & alii in Vhab. & Vpab. c
ut edidit Heinſ. τὰ αὐτὰ ἦν ἐμοὶ ed. Ven. κἂν —
— τῷ ἀριθμῷ ὀρέγονται. Commode ὀρέγωνται
ed. Heinſ. ſed, quoniam ſæpius jam perinde cum indicativo atque cum ſubjunctivo conſtructam apud Noſtrum particulam κἂν vidimus, teneri ὀρέγονται debuit, in quod cum editione Ven. conſentiunt ſcripti libri omnes. καὶ ἄτομα καὶ μεριστά. Videri poterat p. 317
pugnantia jungere, *individua & diviſibilia.* At ſatis a
adparet, ἄτομα, *individua*, nunc non phyſico ſenſu, ſed logico aut metaphyſico, quem vocant, dici; quæ & *entia ſingularia* in ſcholis adpellant, quæ non poſſunt pluribus ita communia eſſe, ut quisque totum habeat: ſunt itaque eadem μεριστά, *diviſibilia*, nempe phyſica ratione; quæ ſi alius, præter te, poſſidere debeat, *dividantur* neceſſe eſt, adeoque *minuantur per alterius participationem.* οὐ δύναται ὅλων ἕκαστος μετέχειν. Ex conjectura ſic emendavi. Vulgo omnes ſcripti editique, οὐ δύναται ὅλως ἑκάστου μετέχειν, quod ferri non potuit, & vel in id, quod dedi, fuit mutandum, vel prorſus ut pag. præcedenti ὅλου ἕκαστος ἑκάστου, ex *individui* definitione in ſcholis olim recepta.

ἴδιον τι ἄτομον. Abeſt τι in Pa. ἐκεῖ τὸ ἀγαθὸν b
δοκεῖ. Malebam adjectum verbum εἶναι, ſed ignorant illud libri omnes. ἀποστὰς τῆς πρὸς τὰ ἐκτὸς καὶ τὰ ἀπὸ * * σεως, καὶ ἀλλότρια &c. Exhibui hunc locum, prouti ſcriptus eſt in cod. Pa. qui *vacuum ſpatium* habet duorum fere digitorum latitudine, ubi *duos aſteriſcos* poſui. Quid ſit quod interciderit, hariolari varia atque varia ratione licet; mihi certi nihil, & ne ſatis quidem probabile quidquam occurrebat. Quæ alii libri habent, nec per ſe faciunt ſatis, & lubrica fide niti mihi viſa erant. In codd. Arg. Pb. Pc. & Pi. eſt ſpatium triplo minus quam in Pa. & pro terminatione σεως eſt vocabulum στάσεως. In ed. Ven. nulla prorſus lacuna comparet, & τὰ ἀπὸ συστάσεως ſcribitur, quod & Heinſius tenuit. Ibi Wolfius adjiciendum ſibi videri vocabulum ἐπιθυμίας vel ὀρέξεως ait. In Vhab. vero & in Vpabc. ex neſcio quibus Msstis codicibus ſcriptura hujusmodi adfer-

p.317 adfertur *καὶ τὰ ἀπὸ τούτων στάσεως.* Iudicet
b eruditus lector, frugi-ne aliquid in his ineſſe videa-
c tur. *κακὸν γὰρ ἐν ἑαυτῷ χώραν οὐκ ἔχει.* Nil mu-
tant libri: quod ſi vero ſana ſunt cætera, haud du-
bie *ἐν αὐτῷ* legendum fuerit cum Wolfio. Quod in
impreſſis Wolfii Notis *ἐν αὐτῇ* ſcribitur, operarum
errore factum eſt: ipſe Wolfius ſua manu in græco
p.318 exemplo, quo olim uſus eſt, *ἐν αὐτῷ* correxit. [*καὶ*
a *γὰρ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν*] *κατὰ καιρὸν τῷ διδασκάλῳ*
καὶ διορθωτῇ πρέπει. Verba uncis incluſa ignorant
ſcripti noſtri omnes editique: ſed intercidiſſe in ea re-
gione aliquid, luxata oratio ſatis indicabat. Wolfius
breviter rem expediri poſſe cenſuerat, *κατὰ καιρὸν δὲ*
legendo; quod tamen haud ſatis commodum erat.
Sufficiebat fortaſſe una minima vocula verbis illis
præmiſſa, *ἃ* (nempe *τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν*) *κατὰ*
καιρὸν τῷ διδασκ. &c. Sed commodius ipſa verba
ψέγειν & *ἐπαινεῖν* diſerte repetebantur; itaque ſuſpi-
catus ſum, ipſam eorumdem verborum repetitionem
fraudi fuiſſe feſtinanti librario, ut a ſuperiori *ἐπαινεῖν*
ad poſterius tranſiliret, prætermiſſis mediis. In *ἐγ-*
χειρίσει & *καταδέξεται* nil mutant libri; niſi quod *κα-*
ταδέξαται operarum errore in ed. Ven. ſcribitur.
Wolfius *ἐγχειρίσεις* & *καταδέξηται* correxit. Et com-
modior utique aoriſtus, quam futurum, videri pot-
erat: (ubi tamen *καταδέξαιτο*, non *καταδέξηται*,
oportebat:) ſed non tanti erat, ut a conſtanti libro-
rum ſcriptura diſcederemus.

b Τῶν *γοῦν συντόμως τὸ πρότερον ῥηθέντων τὰ*
νῦν λεγόμενα — — ὑπομιμνήσκοντά τε ἡμᾶς ἐκείνων
καὶ μνημονεύειν αὐτῶν διὰ τῆς συντομίας παρέχοντα.
Sic Heinſius, codicem puto Nanſianum ſecutus, tur-
batam in libris orationem conſtituit; nec mihi com-
modius aliquid certiusque occurrit. Videant doctio-
res ſagacioresque. In edit. Ven. ſic legitur: *τῷ*
γοῦν συντόμως τῶν προτέρων ῥηθέντων. cætera ve-
ro eadem omnia: & conſentiunt in eamdem ſcriptu-
ram ſcripti libri, qui ad hunc diem excuſſi ſunt, om-
nes, niſi quod unus Arg. *τῶν* ante *προτέρων* non
agnoſcat. Wolfius nihil aliud tentavit, niſi quod pro
τῷ γοῦν fortaſſe *ἔστι γοῦν* legendum ait. „Sed nec
„hoc, inquit, ſatis placet.“ In Vha. & Vpa. adno-

tavit

tavit vir doctus: „Quid ſignificet τῷ γοῦν, non ca- p. 318
„pio. Forte legendum τοιγαροῦν.“ Alius in Vpc. b
τῶν γοῦν legendum cenſuit, & πρότερον pro τῶν πρωτέρων; prorſus ut Heinſius edidit, niſi quod hic τὸ πρότερον poſuit. Ego τῷ γοῦν συντόμῳ tentaveram; tum ὑπομιμνήσκονται & παρέχονται, pro ὑπομιμνήσκοντα & παρέχοντα: ſed nihil horum faciebat ſatis. De re conf. p. 319. b. & Enchir. c. 2, 2. noſtræ edit. τὰ ἑαυτοῦ κινήματα κρίνειν. κινήματα cum Wolfio ſcripſi: κινητὰ dabant codices omnes cum ed. Ven. Vocem iſtam prorſus prætermiſit Heinſ. Mox, pro κρίνομεν, eſt κρινόμενον in Ms. Arg. & in alio codice citato in Vbab. & Vpab. Tum, pro οὐδὲν διὰ, eſt οὐδὲ διὰ in Pa. Notabile vero in- c
primis dein vocabulum μάσθλης, quod ponit Simplicius pro ἀμαθὴς, quod habent Enchiridii exemplaria omnia, quæ hodie ſuperſunt; & quidem ita ponit, ut prorſus videatur ipſe in ſuo exemplari ipſum illud μάσθλης reperiſſe, quandoquidem interpretationem etiam addit. Sed in ipſa interpretatione corrupte ἔκλεκτός ἐστι dabant ſcripti omnes cum ed. Ven. quod recte in ἔκλυτός ἐστι mutavit Heinſius ex Suida, ubi habes: Μάσθλης, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ἐνταῦθα ὁ πολυγνώμων καὶ ἔκλυτος, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθηρὸν γινώσκων. Id eſt: Μάσθλης, *proprie lorum emollitum & laxum.* Μάσθλης *igitur hoc loco* (nempe apud Ariſtoph. in Nub. vſ. 448. e cujus Scholiaſte hæc duxit Suidas) *vocatur homo nunc hoc nunc illud ſentiens, & ignavus, nec firmam ſtabilemque mentem habens.* Rurſus idem Suidas: Μάσθλης ἄνθρωπος, ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. Conf. Scholiaſt. Ariſtoph. in Equit. vſ. 269. Quod ſequitur μεμαλαγμένοις, recte habent libri noſtri, ubi vitioſe μεμελεγμ. erat in ed. Ven. Recte item ὅμοιος Pa. cum ed. Heinſ. ubi ὁμοίως Arg. cum ed. Ven.

AD CAPVT LXXIII.

Nobis CAP. XLIX. In cod. Pſ. cap. LVIII. In Arg. eſt cap. LXII. In AA. cap. LXIV. In Pa. cap. LXVIII. In Pd. cap. LXIX. Deſinit Arg. in Χρυσίκ-

σίκ-

p.318 σίππου βυβλία. (ſic enim ille ſcribit.) Pc. in πρὸς
c σεαυτόν. Pi. in ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο.

εἰπεῖν τὸ τοῦ ῥήτορος. Sic recte libri noſtri omnes, ut legendum monuerat Wolf. Perperam εἰπεῖν τούτου ῥητ. ed. Ven. quod imperite in εἰπεῖν τοῦτο ῥητ. mutavit Heinſ. Eſt autem *orator*, quem dicit, Demoſthenes, cujus vide orationem Olynth. II. p. 21. ed. Reisk. ἂν ἀπῇ τὰ ἔργα, τὰ πράγμα-
p.320 τα ſcribitur apud Demoſth. οἷον, ὅτι ζωὴ λογικὴ,
a χρωμένη τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ. Aut his ipſis verbis, aut haud multum diverſis in eamdem ſententiam haud dubie ſcripſit Simplicius; ac malueram paulo uberius, οἷον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζωὴ λογικὴ, χρωμένη &c. Corrupte libri omnes, ſcripti editique, ſic habent: οἷον ὁ ζωῇ λογικῇ χρώμενος τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ, ubi *poſt* χρώμενος *comma* interſeruit Heinſius. Eſt autem ζωὴ λογικὴ idem ac ψυχὴ λογικὴ, quemadmodum ſæpe vidimus, & potiſſimum ad p. 4. b. demonſtratum eſt. Poteras ſuſpicari ὅτι ζωῇ λογικῇ οὐσιωμένος, (quemadmodum aliâs κατὰ τὴν λογικὴν ζωὴν vel ψυχὴν οὐσιωμένος ait, p. 2. b. p. 5. a. p. 301. b.) χρωμένος τῷ σώμ. ὡς ὀργ. ſed expeditiorem judicavi eam rationem qua uſus ſum; ſimillimâque ratione apud noſtrum p. 5. bc. legitur, ὁ ἀληθῶς ἄνθρωπος ἡ λογικὴ ψυχή ἐστιν, ἡ τῷ σώματι ὡς ὀργάνῳ χρωμένη. Vir doctus in Vpc. in hunc modum emendandam hujus loci ſcripturam cenſuerat, ὅτι ζῶον λογικὸν, χρώμενον τῷ σωμ. &c. non recordatus ſcilicet Simplicii morem, vocabulum ζωὴ pro ψυχὴ uſurpandi. λαβὼν τὸ βιβλίον. Sic absque conjunctione ſcribuntur hæc in ed. Ven. & codicibus noſtris; percommode. Sane nec deſiderabatur οὖν, quod poſt λαβὼν inſerendum cenſuit vir doctus in Vpc. nec καὶ, quod ſuâ auctoritate ante λαβὼν poſuit Heinſius. καὶ οὕτω σεμνὸν οὐδέν. Nil mutant libri: nec magnopere opus eſſe videtur ut οὕτω legamus cum Wolfio, licet ita in Enchiridio ſcriptum. Mox οὐδὲ
b poſt οὐδὲν prætermiſit Pa. τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῶν μετέσχον. Recte μετέσχον dedit Pa. Mendoſe μετέχον ed. Ven. cum Arg. Pb. Pc. Pi. quod in μετέχω mutavit Heinſius, auctore Wolfio. καὶ νοῆσαι δύναμαι. καὶ νοῆσαι καὶ δύναμαι habent ſcripti noſtri om-

omnes cum ed. Ven. ubi alterum καὶ delevit Heinſ. p. 320
Fortaſſe vero ſic oportebat καὶ νοῆσαι καὶ αὐτὸν b
δύνωμαι. παραγίνεται probavi, quod dedit Pa.
Cæteri περιγίνεται cum ed. Ven. quod in περι-
γίνηται mutavit Heinſius. Et ſubjunctivum utique
poſcebat præcedens conjunctio ἐὰν, quare & θαυμά-
σω & δύνωμαι in ſubjunctivo ponuntur: ſed verbum
remotius quo minus in indicativo poneretur nihil ad-
modum impediebat, certe ἀκρίβεια iſta non magnope-
re curæ fuit Simplicio. ἐξετελέσθην recte tuentur
ſcripti libri: perperam ἐξετελέσθαι ed. Ven. ἢ ἄλλῳ c
αἰτήσαντι παραναγινώσκοντα. Sic recte Ms.
Arg. Cæteri cum ed. Ven. mendoſe παραγινώσκοντα,
quod temere in ἀναγινώσκοντα mutavit Heinſ. μὴ
χρῆσθαι αὐτοῖς. Perperam idem Heinſius poſt μὴ
χρῆσθαι particulam δὲ intruſit, quam ſcripti libri om-
nes ignorant. Mox ἀναγινώσκοι μὲν ἂν bene edd.
ἀναγινώσκει μὲν ἂν Arg. & Pa. (neſcio an & alii)
qui tamen in ἐξηγοῖτο recte conſentiunt. Poſt ἐξη- p. 321
γοῖτο vero, verba εἰ δέοι ponunt ſcripti omnes cum a
ed. Ven. quæ verba temere prætermiſſa ſunt in ed.
Heinſ.

AD CAPVT LXXIV.

Nobis CAP. L. Caput hoc cum ſuperiori conjungitur in Ms. Pf. In aliis omnibus ab illo ſeparatur; numeraturque in cod. Arg. cap. LXIII. LV. In AA. cap. LXV. In Pa. cap. LXIX. In Pd. cap. LXX. Deſinit Arg. in ἂν παραβῇς ἔμμενε. Pc. in τοῦτο γάρ. Codex Pi. totum habet.

δι' ὧν τὰ πάντα ὑφίσταται καὶ μένει, *per* b
quæ omnia ſubſiſtunt & manent. Sic corrigendum
putavi. Corrupte πάντα ἐπίσταται ſcribitur in ed.
Ven. conſentientibus libris noſtris omnibus: ubi Wol-
fius ὑφίσταται aut συνίσταται legendum conjectave-
rat; πιστοῦται vir doctus in Vpc. Minime omnium
probabiliter ἐφίσταται edidit Heinſ. ἀκυρουμένων re-
cte ed. Heinſ. cum Ms. Arg. aliisque laudatis in
Vhb. & Vpbc. ἀκερουμ. ed. Ven. ἀκαιρουμ. Ms.
Pa. ἀληθῶς ἔχουσιν. Perperam ἀλ. λέγουσιν ed. Ven. c
τὰ πρότερον ῥηθέντα ἐνδεικνύμενος. Sic recte ed. Ven.

p. 321 c cum Msſtis, ubi ἐνδεικνύμενος ad præcedens verbum Φησὶ refertur: quod non animadvertens Wolfius, quoniam majori puncto ibi diſtinguebatur oratio, legendum κατὰ τὰ προτ. ῥηθ. cenſuerat. Cui temere morem gerens Heinſius, in contextum hoc recepit, & prava diſtinctione connexionem orationis prorſus corrupit. De re conf. ſupra p. 136. c. nempe Enchir. c. 29. nobis cap. 22.

AD CAPVT LXXV.

p. 322 b c Nobis CAP. LI. In ed. Vpt. & Heynii jungitur cum cap. præcedente, a quo ſeparatur in Msſtis omnibus. In cod. Pf. eſt cap. LIX. In Arg. cap. LXIV. In AA. cap. LXVI. In Pa. cap. LXX. In Pd. LXXI.

p. 323 a Καὶ τοῦτο προσῆκον ἦν ἀκοῦσαι τὸν τυχόντα τελέως τῶν παραινέσεων, τὸ μὴ μέλλειν λοιπὸν &c. Sic locus hic ſcribitur in quinque noſtris codicibus & in Veneta editione: in quo ſi difficultas ineſt, qua mihi quidem non carere videtur, ea ſane nec Wolfii conjecturâ levatur, qui τὸν ἀκοῦσαι τυχόντα maluerat, & hoc ipſum pro τὸν ἀκούσαντα acceperat: nec ad eam levandam quidquam conferebat ratio qua Heinſius uſus eſt in hoc loco conſtituendo, *poſt* προσῆκον ἦν *comma* interponens, &, pro τὸ μὴ μέλλειν, ſuo arbitratu καὶ μὴ μέλλειν ſcribens. Ego, ſi modo cætera ſana, in τελέως mendum ineſſe putem, & τέως ſcriptum oportuiſſe, *adhuc*, *hucusque*. Pro τὸν τυχόντα tentaveram τὸν ἐντυχόντα, ſed nihil inde promoveri intellexi: nam ἐντυχόντα dativum caſum poſt ſe requirebat. Ἀεὶ γὰρ ἀμβολιεργὸς &c. Sic habent codices noſtri omnes cum ed. Ven. perapte ad connexionem orationis. Heinſius, ut perfectus eſſet Heſiodi verſus, (Ἐργ. vſ. 411.) ſic edidit,
b Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς &c. tum vero Ἀργίας γὰρ πρόφασις poſuit, ubi veteres libri omnes conjunctionem ignorant. Et perapta quidem huic loco γὰρ particula foret, ſi libri darent: ſed & abeſſe poterat; aut etiam Καὶ ἀργίας πρόφασις ſcribere potuerat Simplicius. καὶ τοῦ ἐν μηδενὶ &c. Sic libri noſtri cum ed. Ven. ubi genitivus τοῦ pendet a verbo ἀξιοῦν σεαυτόν: cohærentque illa duo, τῆς χρήσεως, καὶ

τοῦ

τοῦ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν. Heinſius ſuo arbitrio καὶ p. 323 b
τὸ ἐν μηδενὶ edidit, ut cohærerent τὸ ἀξιοῦν καὶ τὸ μὴ παραβαίνειν, quod cum contextu Enchiridii commode conſentit, ſed non item cum Simplicii codicibus. Καὶ ἄλλος μὲν ἂν εἶπεν· * μένω ἀκοῦσαι &c. Cum nullo lacunæ ſigno hæc vulgo edita leguntur, eodemque modo in eod. Arg. & Pi. ſcripta: & defectam eſſe ſcripturam nemo facile animadverſurus erat, niſi in tribus Pariſienſibus codicibus vacuum ſpatium inter εἶπεν & μένω relictum eſſet; minutum illud quidem in Pb. & Pc. ut ἀναμένω fortaſſe ſcriptum oportuiſſe ſuſpiceris; paulo vero majus, duorum digitorum latitudine, in Pa. Illum hiatum interpoſito aſteriſco indicandum putavi. προκεκοφὼς ἐπὶ φιλοσοφίαν. Ferri hoc poteſt, in quod libri omnes, uno Pa. excepto, conſentiunt: *progreſſionem feciſti ad philoſophiam;* quemadmodum, ut hoc utar, in Epiſtola ad Timoth. II. 3, 19. habemus προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον, & ἐπὶ τὸ χεῖρον. Wolfius quidem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ legendum cenſuerat; quemadmodum ſcilicet apud Plutarchum habes πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ. Vide vero an verum ſit περὶ φιλοσοφίαν, quod habet noſter codex Pa. Apud Noſtrum p. 112. a. cum præpoſ. διὰ conſtructum idem verbum vidimus. In Epicteti Diſſertationibus cum ἔν τινι conſtrui ſolet. προειληφὼς τὰ θεωρήματα. c
καὶ προειληφὼς edidit Heinſ. præmiſſa conjunctione, quæ ex conject. adnotata etiam eſt in Vha. & Vpa. quam Wolfius quoque adjiciendam putaverat: ſed eamdem ignorant ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. neque magnopere opus erat adjecta. Pro προειληφὼς Wolfius προσειληφὼς voluit: ſi quid mutandum, παρειληφὼς equidem malim. Vir doctus in Vpc. προείληφας conjecerat, &, paulo ante, προκέκοφας: quibus mutationibus nil opus. Paulo poſt, in ed. Heinſ. ſic legebatur, καὶ τότε ἐργάσασθαι αὐτὰ, ὡς συνήθη αὐτοῖς. Nempe editionis Venetæ corruptela pravâ emendatione incruſtata. Iſta συνήθη habebat cum Pi. ſed ὡς cum libris omnibus ignorabat, quæ particula ex Heinſii ingenio adjecta eſt. συνέθη αὐτοῖς ſcribitur in Pa. συνέθου Arg. & Pb. quod ad verum συνέθου (id eſt, *adſenſus eſt*, quod reſpondet verbo συμβέβληκας in Enchirid.) proxime ac-

p. 323 accedit: id ipſum vero *συνέθου* ex aliis Mſstis codi-
c cibus perſpicue adnotatum eſt in Vhab. & Vpabc. Quo repoſito, recte omnia ſe habent. Scriba codicis noſtri Pc. ſuo more extremum vocalem non expreſſit, ſed in linea ſcripſit *συνέ*, literâ *θ* ſuperne adpoſitâ *ποῖον οὖν ἔτι διδάσκ.* Particulam *οὖν*, quæ & aberat editis, nec in Enchiridii contextu comparet, commode in Simplicii interpretatione dedere codices Arg. & Pa. (neſcio an alii Pariſini) eademque ex aliis Mſstis commendata in Vhab. & Vpabc. *ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθήσῃ.* *ὑπερθῇς* in aor. 2. act. ed Ven. & Ms. Pi. *ὑπερθήσῃς* in fut. 1. act. ed. Heinſ. cum Mſstis Arg. & Pb. quod & ex alio codice adnotatum in Vhb & Vpb. At *differre* græce *ὑπερτίθεσθαι* & *ὑπερθέσθαι* in media voce ſonat, non *ὑπερτιθέναι*. Itaque probavi *ὑπερθήσῃ* in fut. 1. med. quod indicabat noſter codex Pa. ſic ſcribendo *ὑπερθή*, ſuperne adpoſitâ literâ *σ*. Codex Pc. nonniſi *ὑπέρ* habet, litera *θ* ſuperne adpoſita, qui fortaſſe *ὑπερθῇ* debuerat, quod percommodum foret in aor. 2. quem in contextu Enchiridii conſentientibus plerisque libris poſui. *τὴν ἐπανορθ. τὴν ἑαυτοῦ.* Sic commode ed. Ven. cum Pa. Pc. & Pi. Nam idem valet *ἑαυτοῦ* atque *σεαυτοῦ*, quod habet ed. Ven. cum Arg. Pb. aliisque e quibus id notatum in Vhab. & Vpabc.

p. 324 *προσέξεις ἑαυτῷ.* Rurſus *σεαυτῷ* ed. Heinſ. cum
a Arg. & Vha. & Vpa. In Pb. & Pi. ſic ſcribitur *σἑαυτῷ*, ſic & in Pa. ſed ibi litera *σ* inducta. Nude *ἑαυτῷ* Pc. & ed. Ven. Mox vero deinde nude *ἐν ἑαυτῷ* habent Pa. Pb. Pc. & Pi. cum ed. Ven. ubi rurſus *ἐν σεαυτῷ* edidit Heinſ. In Arg. vero deſunt quinque voces *ἐλπίδα — — — ἑαυτῷ.* Paulo poſt vero, in *λήσεις δὲ σεαυτὸν* conſentiunt, quantum novi, omnes. Satis ne ſana iſta verba ſint, *τὸ σήμερον καὶ αὔριον ἐννοῶν*, (id eſt, *diem hodiernum & craſtinum cogitans*) in cunctatorem & procraſtinatorem dicta, doctiores videant: mihi, quam vim habeant, haud ſatis liquere profiteor. Quæ ſequuntur, *ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα τούτων ἄρχει, — — — οὕτω καὶ τὰ ἐνταῦθα τῶν ἐκεῖ ἀρχὴ καὶ προευτρεπισμὸς*, cum paulo obſcuriora videri poſſent, bene expedivit Wolfius. „Initio monui, (inquit) Pythagorice de „anima ſentire Simplicium. Quare dicit, vitam quam

„in

„in terra degimus, pendere a deſcenſu animæ in cor- p. 324
„pus: & aſcenſum ad coelos, a vita in terris acta." a
Nempe quoniam in Enchiridio Epictetus, non contentus dixiſſe *ἰδιώτης διατελέσεις ζῶν*, ſed *καὶ ζῶν* ait *καὶ ἀποθνήσκων*: pertinere hoc ait Simplicius ad præceptum illud philoſophorum, cum docent, vitam, quam in his terris agimus, præparationem eſſe debere, atque revera eſſe, vitæ poſt mortem futuræ: cum quo dogmate conjunctum (in Pythagoreorum quidem & Platonicorum ratione) illud erat, jam ante hanc vitam, quam in hoc corpore vivimus, aliam vitam tranſegiſſe animas noſtras, quæ hujus vitæ fuiſſet præparatio. Sunt igitur, in his Simplicii verbis, *ἐκεῖνα* & *τὰ ἐκεῖ*, *res quæ in altera vita* (ſive *præterita* illa, ſive *futura*) *geruntur;* vita olim acta & deinceps agenda, antequam hoc in corpus deſcendit anima noſtra, & poſtquam ex hoc corpore rurſus diſceſſerit. *τὰ ἐνταῦθα* vero, *quæ hic geruntur*, *hujus præſentis vitæ actio*. *βίος τῇδε μεταβαλλόμενος*, eſt *vita huc translata; hæc præſens vita, in quam e ſuperiori illa migravimus*: *βίος ἐκεῖσε μεταβαλλόμενος*, *vita illuc translata; futura vita, in quam migrabimus ex hac vita exeuntes*. In ipſis verbis parum difficultatis ineſt. In *ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα τούτων ἄρχει* conſentiunt libri omnes; niſi quod temere in A. g. *ἄρχει* ſcriptum eſt. Nec neceſſe eſt ut cum Wolfio *ἀρχὴ* hoc loco pro *ἄρχει* ponamus: valet enim idem prorſus verbum *ἄρχει* atque *ἀρχὴ* ſcil. *ἐστί*. Licet enim, cum dicimus *opus aliquod incipere*, id græce potius ſonet *ἄρχεσθαι*, quam *ἄρχειν*, *τοῦ ἔργου*: (quemadmodum in Enchir. c. 42, 6. eſt *ὅτι ἄρχη τοῦ ἔργου*, & *ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου*, apud Simpl. p. 312. a.) tamen in activa forma percommode dicitur *τοῦτο ἄρχει ἐκείνου*, *hoc eſt initium alterius*. Sed ſub finem b
periodi, ubi communi conſenſu quinque noſtri Mssti dant *τὰ ἐνταῦθα τῶν ἐκεῖ ἄρχει καὶ προευτρεπισμός*, ibi quidem ipſa verba adjecta *καὶ εὐτρεπισμὸς* ſatis oſtendunt, *ἀρχὴ* fuiſſe ſcribendum, non *ἄρχει*, quod e ſuperiori loco imperite hic repetitum eſt a librariis. Ibi ergo cum perperam in ed. Ven. omiſſa eſſet *καὶ* conjunctio, quam libri noſtri omnes agnoſcunt, perſpectiſſime Wolfius monuit, non ſolum *ἀρχὴ* legendum, ſed & *καὶ* particulam eſſe adjicien-

 dam:

p 324 b dam: cui neutra parte parens Heinſius, ſuo arbitratu ἄρχει προευτρεπισμῷ edidit.

Ἤδη οὖν ἀξίωσον, φησὶν, ἑαυτὸν βιοῦν. Sic ed. Ven. cum Mss.is Pa. Pi. & Pc. Ἤδη οὖν ἀξίωσον, φησὶν, σεαυτὸν βιοῦν ed. Heinſ. σεαυτὸν φησὶν βιοῦν Pb. σεαυτὸν φησὶ βιοῦν Arg. ἐκεῖνος γὰρ bene Heinſius correxit, præeunte Wolfio, ſcilicet ὁ ἀπειληφὼς τὸ τέλος. Perperam ἐκεῖνο γὰρ ed. Ven.
e cum Mss.tis, quaſi ad τὸ τέλος referretur. ἐὰν [γε] κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. κἂν ἐπίπονον οὖν τι, κἂν ἡδὺ προσαχθῇ, κἂν ἔνδοξον, κἂν ἄδοξον, δράττου τοῦ προσαγομένου. Sic collatis librorum variis ſcripturis conſtituendum hunc locum putavi, foede partim turbatum olim, partim lacunis hiantem. In ed. Ven. ſic ſcribitur: τοῖς ἐναντίοις, ἐὰν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ἐπίπονον. . . . . οὖντι, καὶ ἡδὺ προσεχθῇ, κἂν ἔνδοξον κἂν ἄδοξον. . . . τοῦ προσαγομένου &c. ubi, quo loco *puncta* nonnulla interſperſi, vacuum ſpatium relictum eſt. Quorum verborum priorem partem percommode Wolfius curavit, cum, interpoſita poſt ὀρθὸν λόγον majore diſtinctione, ſic dehinc legendum cenſeret, κἂν ἐπίπονον μὲν οὖν τι, κἂν ἡδὺ προσαχθῇ vel προσενεχθῇ. In poſteriori parte nil mutandum putavit, nec rationem habendam lacunæ, quæ poſt ἄδοξον erat: ſed poſita rurſus majore diſtinctione poſt ἄδοξον, genitivum τοῦ προσαγομένου ad ſeqnens verbum καταφρονῶν retulit, non animadvertens, huic rationi obſtare quod καταφρονῶν illud genitivum αὐτοῦ habet. In quinque noſtris codicibus eædem inſunt eisdem locis lacunæ, quæ in Veneta editione; omnes vero in προσαχθῇ pro mendoſo προσεχθῇ recte conſentiunt: cæterum nil mutant, niſi quod, pro ἐὰν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, in cod. Arg. eſt ἐὰν γὰρ τὸν ὀρθὸν λόγον, in Pa. vero & in eis codicibus, quorum lectiones in Vhab. & Vpabc. exhibentur, eſt ἐὰν γὰρ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. ubi, deletâ γὰρ particulâ, poſt ὀρθὸν λόγον adjiciendα verba χρώμεθα (vel προσφερώμεθα) αὐτοῖς cenſuit vir doctus in Vha. & Vpa. Ego vero nil opus eſſe hoc additamento putavi, cum facile e ſuperioribus intelligi verbum χρῇ poſſet, id eſt, *utaris;* particulam autem γὰρ, quæ in vetuſtioribus codicibus hic

hic legitur, ex γε corruptam ſuſpicatus ſum, ut ſen- p. 324 tentia eſſet, *ſi modo ſecundum rectam rationem uti* c *illis volueris:* nec tamen citra dubitationis indicium adponere illam γε particulam auſus ſum. Poſt ἐπίπονον, quoniam ſpatium vacuum habent libri noſtri omnes, nec tamen notabile quidquam deſiderari videbatur, μὲν particulam cum Wolfio adoptavi; ſed hanc quidem, utpote haud ſatis certam, uncis incluſi. κᾂν vero ante ἐπίπονον, rurſusque ante ἡδὺ, pro καὶ, quod utrobique poſitum erat, haud dubie reponendum demonſtraverat cum orationis connexio, tum ipſum Enchiridii exemplum. Denique poſt ἔνδοξον, ubi rurſus lacuna erat in noſtris libris, percommode in Vhab. & Vpabc. adnotatum eſt, veteres codices manuſcriptos, quibus uſi ſunt illi viri, quorum notulæ iſtis libris continentur, ſic dare, δράττου προσαγομένου: quod vir doctus quidem in Vha. & Vpa. ex δράττου τὸ προσαγόμενον corruptum putavit; ego vero rectiſſime habere, ſi modo τοῦ articulum adjicias, quem noſtri libri ſervarunt, cenſui. Eſt igitur δράττου τοῦ προσαγομένου, *cape, prehende id quod oblatum eſt;* quod ipſum paulo poſt aliis verbis μηδὲ συγχώρει παρατρέχειν dicit, *nec patiaris prætervolare.* Nunc denique docendum, quo pacto Heinſius hunc locum curavit. Is ſcilicet in hunc modum edidit: ἐὰν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον· κᾂν ἐπίπονον, κᾂν ἡδὺ προσαχθῇ, κᾂν ἔνδοξον, κᾂν ἄδοξον· τοῦ προσαγομένου, &c. Nec tamen dubito, in codice Nanſiano, quo uſus Heinſius erat, idem verbum δράττου, quod noſtri Vhab. & Vpabc. dabant, fuiſſe adnotatum; quod ſpretum ſcilicet ab hoc editore eſt. Mox μηδὲ συγχώρει παρατρέχειν αὐτῷ ſcripſi ex veterum codicum omnium cum ed. Ven. conſenſu: ubi αὐτὸ corrigendum cenſuerat Wolf. cui paruit Heinſius, citra neceſſitatem; nam percommode ſubintelligebatur hic accuſativus, dativus autem αὐτῷ a verbo συγχώρει pendebat. Pro ἀλλ' ἐφ' ἑκάστου, corrupte ἀφ' ἑκάστου habet ſolus Pa. & caret ἀλλ' particula. Οὐ χρὴ δὲ. Hoc magis p. 325 placet, quam Οὐδὲ χρὴ, quod habet Arg. a

ἡττᾶσθαι αὐτῷ μᾶλλον ἤπερ τῷ πρότερον· (ſcilicet b προσπεσόντι) καὶ ἔτι μᾶλλον, ἄλλου· (nempe προσπίπτοντος.) Sic perſpicue & commodiſſime ſcripti libri

p. 325 b bri omnes cum ed. Ven. excepto quod in omnibus, ſatis frequenti errore, ἅπερ ſcriptum pro ἧπερ, quod ex facili conjectura correxi. Sententia plana: *ut magis in ea re ſuccumbat quam in ſuperiori; rurſusque magis, alia re incidente.* ἧπερ jam ante nos corrigendum Wolfius monuerat: idem vero & ἡτ]ᾶσθαι αὐτοῦ, pro αὐτῷ, & τὸ πρότερον pro τῷ πρότερον ſcribendum judicaverat. Sed ἡτ]ᾶσθαι αὐτῷ, ſcilicet τῷ πράγματι, commodiſſime pro ἐν αὐτῷ dicitur, quemadmodum ἡτ]ᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, & ſimilia. conf. Not. ad p. 273. c. Neque magis ſolicitari debuit τῷ πρότερον, quod perbene habet; nempe ἧπερ ἥτ]ηται τῷ πρότερον προσπεσόντι πράγματι. Heinſius, ſua auctoritate reſecans verba nonnulla, tali modo locum hunc conſtituit: ἡτ]ᾶσθαι μᾶλλον ἢ πρότερον, καὶ ἄλλου μᾶλλον. Mox vero recte καὶ οὕτω correxit idem Heinſius, Wolfio præeunte; ubi mendoſe καὶ οὕτε ed. Ven. cum Mss. Arg. Pb. Pc. Pi. Vnus Pa. καὶ οὕτως. Poſt ἀπολλύναι τὴν προκοπὴν in eodem Pa. perperam prætermiſſa ſunt decem verba, ut ſtatim ſic pergat, κατὰ τὸν ἐναν]ίον τρόπον &c. ἐγ]ίγνεταί τι σημεῖον, ὁπόσῃ οὖν προκοπῇ. Sic prorſus Mss. Arg. & Pi. cum ed. Ven. nec differt ed. Heinſ. niſi quod ὁποσηοῦν una voce ſcripſit. In Pb. ſic ſcribitur ὁπόσῃ οὖν προκοπῆ'. quo indicatur duplex lectio, προκοπὴ in nominat. & προκοπῇ in dativo. In Pc. eſt ὁποσοῦν προκοπῇ: in Pa. ὁπωσοῦν προκοπῇ: qui duo ὁπόσῃ οὖν προκοπῇ debuiſſe videntur; quod vide ne vulgato verius ſit. Equidem, utrum ſit rectius, eo minus auſim definire, quod, quænam ſit hoc loco vis vocabuli σημεῖον, exploratum non habeo. *Notam* vertit Wolfius, generali nomine: ſed unde huc translatum, haud ſatis adparet. Ego *notam* ejus generis cogitavi, quâ notantur varii *gradus* in re quæ augmentum vel diminutionem admittit; cujus notæ vicem ſuſtinet *punctum* aut *lineola* aut aliquid ſimile. Quæ acceptio huic loco, ubi de *progreſſione* agitur, quæ *per gradus* fit, perapte convenire videtur. Sic in itinere, quod in via Romana inſtituebatur, varii gradus progreſſionis indicabantur *ſignis* miliaribus, quæ Græci nude σημεῖα vocare conſueverant. Sed enim vereor, ne eidem acceptioni verbum ἐγ]ίγνεται obſtet, quod ad im-

impreſſam notam referendum videtur. Quare hoc, p 323
ut multa alia, doctioribus judicandum debeo relin- b
quere. ὥστε τῷ ἑξῆς προσπίπτοντι. Recte τῷ Mss.
Arg. & Pi. cum edd. τὸ ἑξῆς Pa. Po. Pc. Mox
ἀπροσκοπώτερον (a προσκόπτειν, *offendere*, cum α
privativo) haud dubie fuit corrigendum cum Wolfio,
ubi perperam ἀπροκοπώτερον habebant edd. ſcriptique
noſtri omnes. ἔτι μᾶλλον τῷ ἑξῆς. Recte τῷ edi-
dit Heinſ. & ſic ſcribendum monetur etiam in Vha.
& Vpac. Perperam vero h. l. in τὸ ἑξῆς conſenti-
unt ſcripti noſtri omnes cum ed. Ven. Manifeſtum
eſt, intelligi τῷ ἑξῆς προσπίπτοντι. ἐθίσας αὐτὸν, e
moxque τὴν αὐτοῦ, dedere ſcripti omnes cum ed.
Ven. ubi αὐτὸν & αὐτοῦ edidit Heinſ. ὅς αὐτῷ λο-
γιζομένῳ βέλτιστος καταφαίνοιτο. Vulgo omnes
καταφαίνεται, edd. ſcriptique; quod minime fe-
rendum viſum eſt. κατεφαίνετο correxit Wolf.
καταφαίνηται Heyne ad Enchir. p. 203. Nempe
in ſubjunctivo ponitur id verbum apud Platon. in Crit.
T. I. p. 46. & in Epicteti Diſſert. lib. III. c. 23. ſ.
21. at ibi particula ἂν præcedit, ſubjunctivum poſtu-
lans, ὡς ἂν μοι λογιζομένῳ (vel σκοπουμένῳ) βέλτι-
στος φαίνηται. Mihi hoc loco, ubi eadem non adeſt
particula, καταφαίνοιτο in potentiali modo utique
oportuiſſe viſum erat.

AD CAPVT LXXVI.

Nobis CAP. LII. In ed. Vpt. & Heynii eſt cap. p. 326
LI. In cod. Pf. cap. LX. In Arg. cap. LXV. In a b
AA. cap. LXVI. In Pa. cap. LXXI. In Pd. cap.
LXXII. Definit Arg. in τῆς χρήσεως. Pi. in θεωρη-
μάτων. Pc. in ὃ τοῦ μή.

Ἐπειδὴ τῷ φιλοσοφοῦντι &c. Longiſſima perio- e
dus; cujus protaſis demum p. 327. a. in verbo διδά-
ξαι finitur. Greſſus orationis hic eſt: Ἐπειδὴ — —
ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐπιστημονικῶς γινώσκειν, — — —
ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ γνῶσις δι᾽ ἀποδείξεως γίγνεται, τίς
δέ ἐστιν ἡ ἀπόδειξις, — — — τῆς λογικῆς ἐστι
πραγματείας διδάξαι. Ad ſingula verba quod ſpectat,
pro τήν τε ζωτικὴν, καὶ τὴν γνωστικὴν, unus codex
Pa. inverſo ordine τήν τε γνωστ. καὶ τὴν ζωτ.

p. 326 c ſcribit; cæteri vulgatum tenent. Quod vero τὴν δὲ in ed. Ven. ſcribitur, proprium illius editionis vitium eſt. Quatuor verba uncis incluſa, τί μὲν τὸ ἀγαθὸν, ex conject. adjeci, cum nude τί δὲ τὸ ἀληθὲς habeerent libri omnes: ubi δὲ nihil habebat quo referretur, quare δὴ pro δὲ ſcribendum Wolfius cenſuerat, Heinſius vero particulam illam prorſus prætermiſit. Mihi vero, præterquam quod nec prorſus de vano in codices omnes invaſiſſe illa particula δὲ videri debuit, nec ulla vis notabilis particulæ δὴ hoc loco inerat, eo magis probabile factum erat intercidiſſe nonnihil ante illa verba τί δὲ τὸ ἀληθὲς, quod ſequitur pronomen αὐτοῖς, [ἵνα μὴ δοξαστικῶς αὐτοῖς προσβάλλων] quod ne ipſum quidem quo referretur habebat. Intercidiſſe autem verba illa τί μὲν τὸ ἀγαθὸν, aut in eamdem ſententiam alia, ſuſpicatus ſum collaris eis quæ p. 327. c. leguntur, ἵνα ἐπιστημονικῶς γινώσκωμεν, τίνα τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν ἐστί. Mox, quod ſcribitur ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο μεταβαίνειν, id eſt, *aliás alió transire;* in ἄλλοτε recte conſentiunt libri omnes, uno Pa. excepto, in quo mendoſe ἄλλό τι. (ſic.) tum vero ἐπ' ἄλλῳ habet idem Pa. cum Mss. Arg. Pc. & editis, quod ipſum & inter lineas ſuperne adnotatum in Pb. & Pi. Et ferri quidem fortaſſe hoc utcumque potuerat; ſed rectius viſum eſt ἐπ' ἄλλο, quod & Wolfius voluit, & duo codices Pi. & Pb. in contextu habent. Mox deinde ἀναγκάζηται ex ejusdem Wolfii conjectura haud dubie fuit corrigendum, & correxit Heinſius. Perperam ἀναγκάζῃ ed. Ven. cum Mss. Pa. Pc. Pl. & αναγκάζει Arg. Pb. Quod ſi quidem paulo ante διαμαρτάνῃς legeretur in ſecunda perſona; potuiſſes hoc loco ἀναγκάζῃ pro ἀναγκάζῃ ſubſcripto jota accipere, pariter in ſecunda per-
p. 327 a ſona: ſed iſtic nil variant libri. τίνες αἱ ἐναργεῖς προτάσεις. Inaudito græcis auribus vocabulo αἱ ἀναιτεῖς ſcribunt codices noſtri omnes cum ed. Ven. ubi ἀναιτιολόγητοι legendum cenſuerat Wolfius; „Niſi forte (inquit) ἀναιτῆ πρότασιν dixerit, *cujus* „*nulla ratio poſtulanda ſit.*" Heinſius ſua ex conjectura αἱ ἀληθεῖς προτάσεις edidit: mihi placuit e ſuperioribus ipſum vocabulum ἐναργεῖς repetere, quod etiam vir doctus in Vpc. reponendum commendaverat. Quodſi αἱ ἀναίτιοι (vel ἀναιτίατοι) προτάσεις

σει; dediſſent libri, ferendum putaſſem, eâdem notio- p. 327
ne atque ἀναντιλόγητοι vel ἐναργεῖς; licet & iſta a
in hanc ſententiam parum uſitata ſint.

ἐπειδὴ οὖν ταῦτα οὕτως ἔχει. Sic alii omnes;
in uno Pa. ἐπεὶ οὖν ſcribitur, quod perinde eſt. In-
cipit autem hinc apodoſis longæ periodi, quæ cum
ipſo hujus capitis principio initium ceperat. τὸ σω-
φρονεῖν ἐν ἔργῳ. In Vha. & Vpa. eſt viri docti ad-
notatio hujuſmodi: „In mſcr. additur πρὸς [nempe,
„ante τὸ σωφρονεῖν.] Sed forte aut nihil addendum;
„aut, ſi quid, non πρὸς, ſed ὡς." In cod. Arg. καὶ
τὸ σωφρονεῖν, quod prorſus alienum ſane, niſi ante
iſta verba intercidiſſe alia nonnulla ſtatueris. Exſpe-
ctaſſes οἷον, quod eſt in ipſo Enchirid. Sed quatu-
or noſtri Pariſienſes codices cum editis, nullâ præce-
dente particulâ, τὸ σωφρονεῖν habent, in quo adqui-
eſcendum putavi. Poſt τὸ μὴ ψεύδεσθαι Wolfius ad-
denda verba ἐν λόγῳ ſuſpicatus erat, quæ ſcilicet re-
ſponderent illis ἐν ἔργῳ, quæ præcedunt. Heinſius
vero τὸ μὴ ψεύδεσθαι ἐν λόγοις in contextu poſuit.
Reſecui equidem adſumentum, quod omnes perinde
ſcripti libri cum ed. Ven. ignorant, nec veſtigium
ejus ullum in Vhab. aut Vpabc. comparet. (In Vpd.
in hac regione, & jam multo ante, nihil quidquam
adnotatum eſt.) δεύτερος δὲ, ὁ τῆς ἀποδείξεως. Sic b
recte alii omnes. In uno cod. Arg. ὁ μετ' ἀποδεί-
ξεως ſcribitur. ὁ μετὰ αἰτίας ἀποδεικνὺς Vulgo
omnes, ſcripti editique, ὁ μετὰ αἰτίας, ὁ ἀποδεικνύς.
ubi, niſi quid aliud vel turbatum eſt, vel intercidit,
haud dubie tollendus fuit ὁ articulus ante ἀποδεικνύς,
quod & ſuaſerunt viri docti in Vha. & in Vpac. &
Wolfius fecit in græco ſuo exemplo editionis Vene-
tæ, licet in Notis impreſſis ſilentio præterierit hunc
locum. μὴ ἠπατῆσθαι. Corrupte quinque noſtri co-
dices cum ed. Ven. μὴ ἠπατεῖσθαι dabant: correxit
Heinſius. ἀλλήλοις συναληθεύειν ταῦτα καὶ ψεύδε-
σθαι. καὶ συμψεύδεσθαι videtur legendum, ni-
ſi præpoſitionem σὺν ex præcedenti verbo συναλη-
θεύειν hic ſubintelligere ſatis fuerit. ὁ ἐκ τούτων προ- c
τάσεων. Articulum ὁ, ab Heinſio prætermiſſum, re-
vocavi ex ed. Ven. cui adſentiuntur codices noſtri
omnes.

p. 327 c *οὗτος μὲν ὁ τρίτος τόπος.* Sic bene ed. Heinſ. At ed. Ven. cum quinque noſtris codicibus h. l. *τρόπος* habebat: rurſusque paulo poſt (p. 328. a.) *ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τρόπῳ* habent Mſsti Arg. Pb. Pc. Pi. ſed ibi quidem recte Pa. *τόπῳ* tenuit, quod ibidem & editio Ven. habet: & paulo ſuperius (hac pag. 327. a.) in *τρεῖς εἰσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ τόποι* libri omnes conſentiunt. *ὅτι δι' αὐτῶν αὐτὰ τῶν ἔργων περιποιούμεθα.* id eſt, *ſcilicet adquirere nos illa* (nempe, bona noſtra) *per ipſa facta;* ſive *αὐτῶν*, ut ſubinde alias, pro *ἑαυτῶν* vel *ἡμῶν αὐτῶν* accipere malueris, *per noſtra facta, per noſtras actiones.* Tenui iſtam lectionem, quam ex Wolfii conjectura edidit Heinſius. Nempe particulam *ὅτι* Mſsti noſtri omnes cum ed. Ven. *ignorant:* qui ſi tamen cum eâdem edit. in *περιποιούμεθα* conſentirent, vix ulli dubitationi obnoxia videri deberet Wolfii illa emendatio. At ſcripti libri omnes *περιποιώμεθα* in ſubjunctivo habent; quod poteſt quidem librariorum errore ex *περιποιούμεθα* corruptum eſſe, ſed poſſit etiam inde oboriri ſuſpicio, aliud quoddam ulcus male ſanatum hic latere. *ὅπου παύεσθαι δεῖ.* Sic bene correxit Heinſius, cum corrupte in ed. Ven. *ὅπου παιδεύεσθαι* legeretur, quod & codices noſtri omnes tenent. Poteras etiam ipſum verbum *ἀναπαύεσθαι* ex Enchiridio huc reponendum ſuſpicari. Wolfium hoc loco ſua deſtituerat perſpicacia: cum de verbo *παιδεύεσθαι* nulla ei ſuſpicio oborta eſſet, in verbis præcedentibus hæſit: „*καὶ τὸ τέλος ὅπου* non placet; (in-

p. 328 a „quit.) nec occurrit aliud melius." *ἐφεξῆς ἀποδεικτικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς.* Corrupte *ἐφεξῆς ἀποδείξω* ed. Ven. & Mſsti omnes, cum noſtri, tum iis quibus uſi ſunt viri docti quorum notæ exhibentur in Vhab. & Vpabc. Illud *ἀποδείξω* Wolfius in *ἀποδείξει* mutandum cenſuit; Heinſius vero, in eamdem quidem ſententiam, *μετ' ἀποδείξεως* edidit. Ego, memor miri illius ſcripturæ compendii, quo terminationes *ικος*, *ικως*, aliasque ſimiles, ſimul cum literis nonnullis præcedentibus efferre olim conſueverant librarii, qui ductus magnam cum figura literæ *ξ* ſimilitudinem habet; (cujus exemplum qui depictum videre cupit, adeat Montefalconii Palæogr. Græc. p. 345. col. 3. poſt med. in voce *βασιλικῶν*,

& p. 346. col. 1. med. in voc. νομικῆς) non dubitavi, ἀποδεικτικῶς hic ſcripſiſſe Simplicium, idque repoſui; quod perapte cum ſequenti ἐπιστημονικῶς congruit. Eamdem emendationem, addubitans tamen, propoſuerat vir doctus in Vha. ubi: „Vide, inquit, an ἀποδεικτικῶς ſit in uſu pro μετ' ἀποδείξεως, &, ſi ita eſt, repone ἀποδεικτικῶς." At, quemadmodum in uſu erat adjectivum ἀποδεικτικὸς, idem valens ac μετ' ἀποδείξεως, (vid. Lexic. Polyb. ſub eo vocab.) ſic non eſt cur dubitemus, adverbialiter eâdem notione ἀποδεικτικῶς percommode dici potuiſſe. p. 328 a

ὡς τούτου ἕνεκα καὶ τὰ πρότερον παραδοθέντα. καὶ τὸν πρῶτον τρόπον ed. Ven. cum Pa. Pb. Pc. & Pi. quod manifeſte duobus modis corruptum erat: primo, quod τρόπον ſcribant pro τόπον: deinde, quod τὸν πρῶτον ſive τόπον ſive τρόπον nunc dicunt id, quod ex diviſione propoſita non ad *primum* locum, ſed ad *ſecundum & tertium* pertinebat. Itaque Wolfius καὶ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον τόπον corrigendum cenſuerat, & ſic etiam in verſione poſuit: *quod ea gratia & ſecundus & tertius locus eſſet traditus.* Quem non audiens Heinſius, vitioſum τὸν πρῶτον τρόπον tenuit, & ad hanc ſcripturam refinxit verſionem, ſic ſcribens: *cujus gratia quoque hic ipſe primus locus eſſet traditus.* Ego ſicut hoc minime ferendum, ſic Wolfii emendationem nimis violentam judicavi: ſuſpicatusque ſum, atque etiam mihi perſuaſi, leviori mutatione verum reſtitui poſſe, καὶ τὰ πρότερον ſcribendo, *cujus cauſſa etiam ſuperiora tradita eſſent.* Cujus ſcripturæ veſtigium aliquod, obſcuratum quidem illud & confuſum, noſter codex Arg. ſervavit. Scilicet ille in contextu ſic habet καὶ τὸν πρν, tum ſuperne adpictus eſt nexus aliquis literarum, quem perinde τρο & τερο legere poſſis. Illam figuram quidem librarius, adjecto ſigno, indicavit referendam eſſe inter τὸν & πρν. Ex quo quum nihil prorſus, quod ullum ſenſum haberet, exiſteret; intelligi par erat, in vetere codice, e quo ille noſter derivatus eſt, vocem πρότερον eodem compendio ſcripturæ fuiſſe elatum, quod exhibet Montfaucon in Palæogr. Græc. p. 345. col. 2. med. Cujus nexus vim cum minus perciperent librarii, πρῶτον τρόπον legerunt; & deinde articulum b

τὰ,

p. 328 b τὰ, quem veteres libri præmittebant, ſua auctoritate in τὸν mutarunt.

AD CAPVT LXXVII.—LXXIX.

c Nobis CAP. LIII. Vptono & Heynio cap. LII. In cod. Pf. eſt unum cap. LXI In cod. Arg. cap. LXVI. incipit a verbis Ἐπὶ παντὸς &c. & deſinit ille in ἡ πεπρωμένη: tum cap. LXVII. quod ei extremum eſt, incipit a verbis Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. ubi deſiit librarius in illis, σοφὸς παρ' ἡμῖν καί. Quam diſtinctionem capitum ſumſit librarius ex integro continuo contextu Enchiridii, qui exhibetur in fronte voluminis, quem contextum notâ AA. deſignare conſuevi: ubi iſta verba Ἐπὶ παντὸς προχειρ. — — οὐδὲν ἧττον ἕψομαι numerantur pro Cap. ξη. id eſt, LXVIII. tum iſta Ὅστις δ' ἀνάγκῃ — — βλάψαι δὲ οὔ. numerantur pro cap. ξθ. id eſt LXIX. Eodemque modo diſtinguuntur capita, (numeris quidem nullis adjectis) in codicibus Pb. Pe. & Pg At in eodem noſtro, quem dixi, codice Arg. (puto & in Pb.) iniquo loco poſita ſunt verba contextus Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. nempe poſt Simplicii interpretationem ad eadem verba pertinentem, & proxime ante illam partem commentarii, quæ ſpectat ad verba Ἀλλ' ὦ Κρίτων. Alii codices Simpliciani, Pa. Pc. Pi. itemque ed. Ven. (& cum his codex Pd.) pro uno capite habent illa duo, Ἐπὶ παντὸς &c. & Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. (quæ ſunt nobis cap. LIII. ſect. 1. & 2.) quod caput in Pa. ſuo ordine diſtinguitur numero LXXII. in Pd. vero num. LXXIII. Tum poſtremum caput (quod in Pa. eſt LXXIII. in Pd. vero LXXIV.) iidem codices incipiunt ab his verbis, Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον — — βλάψαι δ' οὔ. quod caput in Pc. & Pi. (itemque in ed. Ven.) pro more non integrum adpoſitum eſt, ſed in his quidem codicibus ſubſtiterunt librarii in verbis ταύτῃ γινέσθω: Heinſius autem eodem loco (p. 330. b.) reliqua usque ad finem adpoſuit, Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον — — — βλάψαι δ' οὔ. At ex errore veteris alicujus librarii orta eſt iſta diſtributio: & Simplicii quidem commentarius in quatuor illas ſententias, quæ uno noſtro capite LIII. continentur, continuo tenore decurrebat, ut easdem omnes ad

unum

unum idemque Enchiridii caput ab hoc interprete re- p. 328
latas fuiſſe ſatis liquido intelligatur: quod in editione c
noſtra critica Enchiridii ad cap. 53, 3. p. 256. ſq. docuimus, & mox rurſus infra ad pag. 330. b. commentarii Simpliciani videbimus.

Recte Ἀσσοῦ & dein Ἀσσῷ dant ſcripti libri om- p. 329
nes, ut edidi Heinſ. Corrupte Ἀκγοῦ & Ἀκγῷ ed. b
Ven. ἐν αὐτῇ τῇ Ἀσσῷ. Articulum τῇ, cum deſideraretur in editis, debere quinque noſtri codices. δόγματι τῆς Ῥωμαίων συγκλήτου πρὸς τιμὴν &c. δείγματα ed. Ven. conſentientibus quinque noſtris codicibus; ubi Wolfius adnotavit: „Lego δεῖγμα: & „ante πρὸς videtur deeſſe μεγαλοπρεπείας aut ſimile „nomen." In eamque ſententiam idem Wolfius in verſione *magnificentiæ Romani ſenatus ſpecimen* poſuit. Et δεῖγμα in codicibus etiam nonnullis Msstis reperrum laudatur in Vha. & Vpac. & in contextu poſuit Heinſius. Quæ mihi haud dubie παραδιόρθωσις, non διόρθωσις, viſa eſt. Perſuaſi equidem mihi, ſcriptum olim δόγμα fuiſſe, literâ τ ſuperne in fine adpoſitâ, omiſſâ pro more ultimâ vocali, quæ *jota* erat intelligenda, ut eſſet δόγματι, id eſt, *ſenatusconſulto, ex decreto ſenatus Romani*. Illius vocis vim cum non perciperent librarii, alii inde δείγματα exſculpſere, alii δεῖγμα. Perſpecte vero intellexerat Wolfius, vocabulum δεῖγμα ſolum hic ſtare non poſſe, ſed aliud quid deſiderari. Nunc, δόγματι ſi legas, omnia recte habere intelliges. Vir doctus, qui in Vha. & Vpa. ex cod. mſ. ſcripturam δεῖγμα adnotavit, ſimul monuit: „Sed hoc nihil juvat. Puto le„gendum παρὰ, idque uno contextu" ἀνατεθέντα in paſſivo omnino ſcribendum eſſe, recte idem Wolfius monuit itemque alius vir doctus in Vpc. Perperam ἀνατιθέντα edd. cum Msstis. μόνον ὅτι κακὸς ἔσομαι, καὶ οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσω. Sic optime ſcripti omnes cum ed. Ven. ubi ὅτι quidem vacare viſum eſt viro docto in Vha. & Vpa. ſed percommode tueri locum ſuum poteſt, hac ſententia, quam in verſione expreſſi: *nihil aliud conſequens erit, niſi ut ego pravus* (vel *ignavus*) *ſim, & plorans gemensque ſim ſecuturus.* Wolfius vero majoribus ambagibus opus eſſe cenſuerat, & hoc modo legendum,

p. 329 b οὐ μόνον κακὸς ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ οἰμώζων. Cujus emendationem cum librorum ſcripturâ conjungens Heinſius, ſic edidit: οὐ μόνον ὅτι κακὸς ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ οἰμώζων &c. καὶ τὸ αἰτιατόν. Particulam καὶ, qua carent editi, dedere ſcripti omnes. Μὴ ζήτει &c. Vide ſupra, p. 78. b. cap. 13. nobis cap. 8. Συνεκτικὸν δέ ἐστι τοῦτο. Sic Mssti Pb. Pc. & Pi. cum edd. δέ ἐστι καὶ τοῦτο Arg. δέ ἐστι πάσης εὐαγωγίας Pa. & caret καὶ & τοῦτο, non male. ἀποσπῶντα recte Mss. cum ed. Heinſ. Corrupte ἀποσπῶνται ed. Ven. ubi ἀποσπᾶσθαι legendum putavit vir doctus in Vha. & Vpa. ſed ἀποσπῶντα Wolf.

p. 330 a τὰ ὅλα τῷ οὕτως εὐτελεῖ μέρει ἀκολουθεῖν. Vulgo omnes, ſcripti editique, τῶν οὕτως εὐτελῶν μέρει: quod quo pacto defendi poſſet, non vidi; nam nimis quidem durum foret intelligere μέρει τινὶ τῶν οὕτως εὐτελῶς μερῶν. Itaque Wolfium probavi, οὕτως εὐτελεῖ μέρει legentem; articulum τῶν vero, quem prorſus delendum Wolfius cenſuerat, in τῷ mutandum putavi.

b καὶ * τῆς θείας δυνάμεως κατὰ τὸ προσῆκον τιμῶν. In ed. Ven. ſic legitur καί τινα τιμὴν . . . τῆς θείας δυναμ. &c. cum vacuo ſpatio ubi tria puncta poſui. Ad quem locum Wolfius monuit: „In codice „lacunula eſt, quam nunc quidem divinatione exple„re non poſſumus.“ In Vha. & Vpac. nil adnotatum. Heinſius ſua auctoritate ſic edidit, καὶ τὸ τῆς θείας δυνάμεως. Quinque noſtri Mssti non καί τινα τιμὴν habent, ſed ſic omnes ſcribunt καὶ τίνα τι . . . τῆς θείας δυν. cum vacuo ſpatio ubi tria puncta poſui. Ubi τίνα ex τὴν corruptum ſuſpicari licet: tum videndum an τὴν ἀξίαν fortaſſe ſcripſerit Simplicius, id eſt, *dignitatem potentiæ divinæ*. Ego τὴν ὑπερβολὴν aut aliquod ſimile malueram, niſi a veteris ſcripturæ veſtigiis nimis recederet. Interim tenere lacunulam malui, quam incertam ſcripturam auctori obtrudere.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον, — — — ἐστὶ μὲν οὖν ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ Κρίτωνος. Qui conſideraverit, quo pacto paulo ante de ſecundo apophthegmate, quod Euripideum eſt, loquitur interpres noſter, cum ſub initium hujus p. ait: Καὶ τὸ δεύτερον δὲ, ἔστι μὲν Εὐρι-

Εὐριπίδου &c. tum quemadmodum de quarto, pag. p. 330
331. a. ubi ait, Τὸ δ' ἐπὶ τέλει προστεθὲν — — ἔστι b
μὲν ἀπὸ τῆς Πλατωνικῆς &c. is profecto non dubita-
bit, ejusdem Simplicii interpretationem, ubi ad terti-
um apophthegma accedit, ita cohærere, quemadmodum
conjuncta a nobis verba ſunt, quæ perperam diremta
erant a librariis, ut jam ſuprà ad p. 328. c. expoſui,
& in Notis ad criticam Enchiridii editionem docui.
Nempe librarii in verbis illis κατὰ τὸ προσῆκον τι-
μῶν. finem fecerunt interpretationis. Tum interpoſu-
erunt minio ſcriptum veluti novum Caput Enchiridii,
alii quidem iſta verba, Ὅστις δ' ἀνάγκῃ &c. quorum
tamen interpretatio jam præceſſit; alii vero iſta, Ἀλ-
λὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς Θεοῖς φί-
λον &c. Tum Commentarium in iſtud capitulum,
velut ex abrupto, ab his verbis incipiunt: Ἔστι μὲν
οὖν ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ &c. Quam ego confuſionem
in nova hujus libri editione nullo modo ferendam pu-
tavi. τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται idem valet ac ſi di-
xiſſet τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει, *eamdem ſententiam,
eamdem vim habet:* quàm in partem Henr. Steph. in
Theſ. T. I. col. 1321. duo exempla adfert, alterum
ex Alexandro Aphrodiſ. ἔχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου,
probabilem aliquam cauſſam habet; alterum ex Dioſ-
coride, ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, *eamdem vim ha-
bet.* Poſſis tamen eamdem phraſin τῆς αὐτῆς ἐννοίας
ἔχεται pariter ad notiorem verbi ἔχεσθαι uſum re-
ferre, ſic vertendo, *ad eamdem pertinet ſententiam.*
Simili modo Epictetus Diſſ. II. 1, 3. ait, τοῦτο δο-
κεῖ μοι τοιούτου τινὸς ἔχεσθαι, *hoc mihi videtur ta-
lem aliquam rationem habere.* ἀλλὰ καὶ ζῶν οὕτως, c
τὸν ἀπὸ τῶν ὅλων ἑαυτοῦ μερισμὸν &c. Hæc ſic a
Wolfio emendata adoptavit Heinſius. Corrupte olim
ἀλλὰ καὶ ζῶον αὐτὸ τὸ ἀπὸ τῶν ὅλων μερισμὸν ed.
Ven. neque melius Arg. & Pa. qui non modo ζῶον
αὐτὸ habent, ſed deinde τῷ ἀπὸ τῶν ὅλων Arg.
τῶν ἀπὸ τῶν ὅλως Pa. Nec vero ſpernam equidem
aliam emendationem, a viro docto in Vpc. propoſi-
tam: ὁ γὰρ τοῦτο μὴ λέγων μόνον, ἀλλὰ καὶ σώ-
ζων αὐτό, τὸν ἀπὸ τῶν ὅλων &c. προστεθέν-
των ex Wolfii emendatione receptum ab Heinſio.
προτεθέντων habent quinque noſtri codd. cum ed. Ven.
Commodum foret παρατεθέντων. Pro ὑποκορυ- p. 331 a

p. 331 a φοῦνται equidem ἀποκορυφοῦνται deſideraveram; ſed nil mutant libri.

Τὸ δ' ἐπὶ τέλει προστεθέν. προτεθὲν ed. Ven. cum Arg. Pr. & Pi. ὑπομιμνῆσκον ex conjecturâ ſcripſi. Vulgo omnes ὑπομιμνήσκων in maſc. Scilicet cum poſt εἰρημένον majori puncto diſtinxiſſent orationem, verbum συνάπτει & participium ὑπομιμνήσκων ad Epictetum referebant: quod per ſe quidem percommodum erat: at particula μὲν, quæ præcedebat in illis ἔστι μὲν ἀπὸ τῆς Πλατ., poſtulabat ni fallor, ut & verbum συνάπτει & ſequens participium ad eumdem nominativum [τὸ δὲ ἐπὶ τέλος προστεθὲν] referrentur, ad quem pertinet verbum ἔστι. Quare ὑπομιμνῆσκον in neutro ponendum duxi. Ad ſententiam quidem nil intereſt. ὅτι ὁ τὸ ἀγαθόν. Articulum ὁ ex Wolfii conject. adjecit Heinſius. Ignorant eum ſcripti noſtri cum edd.

b ἐπ' αὐτῇ καταπαύσω τὸν λόγον. Corrupte ἐπ' αὐτοὺς edd. cum Mss. Arg. Pb. & Pi. ubi ἐπὶ αὐτῆς corrigebat Wolf. & alius vir doctus in Vha. & Vpa. Poteras & ἐπ' αὐτὴν ſcribere, quemadmodum καταστρέφειν τὴν διήγησιν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις dixit Polyb. III 4, 1. Sed ἐπ' αὐτῇ dedere codices noſtri Pa. & Pc. in quo adquieſcendum putavi. Duæ
p. 332 a voces, συμπράττειν τε, quas cum ed. Ven. agnoſcunt libri omnes, perperam omiſſæ ſunt in ed. Heinſ. καὶ τὸ τρίτον καὶ σωτήριον ἱκετεύω. Corrupte καὶ σωτηρίαν ed. Ven. ubi Wolfius ait: „Fortaſſe καὶ τὸ „τρίτον τῷ σωτῆρι, ut ſupra etiam.“ reſpiciens nempe pag. 246. b. ubi vide notata. Sed καὶ σωτήριον dedere quinque noſtri codices, quod ipſum & ex alio codice laudatum in Vhab & Vpa. quod cur reſpueremus, nulla plane cauſſa erat: *& tertium hoc, & ſalutare*, id eſt, *quo inprimis ſalus hominis continetur.* Ὄφρ' εὖ γινώσκωμεν. Sic percommode ed. Ven. conſentientibus Mstis. Temere Ὄφρα γινώσκομεν εὖ ed. Heinſ. Homeri verba habes Iliad. ε. 127. ſq.

FINIS NOTARUM

AD SIMPLICII COMMENTARIUM IN ENCHIRIDION.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Pag. 3. *in Not.* lin. 5. *pro* ante Paraphr. *ſcribe* poſt Paraphr.
— 6. *in Not.* l. 6. *pro* ipſi Paraphraſi proxime præfixa *ſcr.* ipſius Notis in Paraphraſin præfixa
— 12 l. 11. *pro* ἀκὼν, *ſcr* ἄκων
— 13. *Not. col.* a. l *penult. pro* vederetur *ſcr.* videretur
— 21. *Not. col.* b. l 1 *Sic ſcribe* ἄλλῳ ἐγκαλεῖν. τὸ, ἄλλῳ ἐγκ.
— 22. l 2. *pro* Τι οὖν *ſcr.* Τί οὖν
— 23. *Not. col.* a. l. 7. *pro* at ad *ſcr.* & ad
— 24. l. 2. *pro* τοῦτῳ *ſcr.* τούτῳ
— 25 *Not. col.* a. l. 17. *pro* obſervata *ſcr.* obverſata
— 26 l 6 *pro* δὲ οὖ *ſcr.* δὲ οὔ.
— 30. l. 11. *pro* ἑαυτῶ *ſcr.* ἑαυτῷ
— — *col.* a. l. *penult. pro* ἀμελήσῳ *ſcr.* ἀμελήτω
— — *col.* b. l. 14. *pro* ὑπηρετουμενον *ſcr.* ὑπηρετούμενον
— 31. l. 1. *pro* illi, cumque *ſcr.* illi cumque
— — *col.* b. l. 12. *pro* ſed in *ſcr.* ſed & in
— 32 *col.* a. l. 8 *pro* neque *ſervum* ſcr. nempe *ſervum*
— — — l. 17. *pro poſt* οἷς *ſcr. poſt* οἷος
— 38. *col.* a l. 1,. *pro* dubito eo adfirmare *ſcr.* dubito adfirmare
— 39. l. 9. *pro* ut cum in *ſcr.* ut eum in
— 48. l. 15. *pro* ἧς *ſcr.* ᾗς
— 49. l. 12 *pro* ſuadet, *ſcr.* ſuades,
— — *col.* a. l. 1 *pro* vetuſtiſſimæ *ſcr.* vetuſtiſſimæ membranæ
— — *col.* b. l. 2 ipſum erat: *ſcr.* viſum erat:
— 52 l. 8. *pro* γραμμα τεύς. *ſcr.* γραμματεύς.
— — *col.* a. l. 8. *pro* ἐπηγγείλο. *ſcr.* ἐπηγγείλω
— 58. *col* b. l. 4 *poſt* edd. *adde*: Sed ἀντὶ ſcribendum monuerat Caſaub. in ora
— — — l. 11. *ſqq. ſic ſcribe*: αὐτοῦ καὶ ὧν αὐτὸς ἥδεται. Sic recte ed. Caſaub Perperam ἥδηται editiones poſteriores. Pro καὶ ὧν *&c.*
— 59. l. 7. *pro* diæta *ſcr.* dicta;
— — *col* b. l. 1. *pro* κατεάξε *ſcr.* κατέαξε
— 60. l. 5. *pro* καὶ ὃ πάντες *ſcr.* καὶ, ὃ πάντες
— — l. 11 *pro* γὰρ οὕτως *ſcr.* γὰρ, οὕτως
— — *col.* a. l. 1. *poſt* Blancardiana, *adde*: ex Caſauboniana ductum,
— — l. 10. *pro* ἀπαιδεῦτοις *ſcr* ἀπαιδεύτοις
— — l. 22 poſt *præſtet tibi* Adde: Ad ſententiam quod pertinet, opportune Meric. Caſaubonus conferri juſſit: ait Cicero ad Famil lib. V. Epiſt. 16. *Quod allatura eſt ipſa diuturnitas, quæ maximos luctus vetuſtate tollit, id nos præcipere conſilio prudentiaque debemus.* Et lib VII. epiſt 28. *Dies, quæ ſtultis quoque* (hic ἀπαιδεύτοις) *mederi ſolet*, &c.
— 61. l 17. *pro* cedas *ſcr* cedat.
— 64. l 15 *pro* ναύτης *ſcr* ναύτης,
— — *col* a l 11. *pro* ad de eo *ſcr* at te eo.
— — *col.* b l. 21 *pro* προσυντικα *ſcr.* προσαυτίκα.
— 65 l. 13 *pro* vere nullum eſt *ſcr.* vere malum eſt.
— 66 l. 15. *pro* τινας *ſcr* τινάς.
— 67 l 19. *pro* in te eſt; *ſcr.* in te eſt,
— 69 *col.* b l 9 *ſqq. Tota adnotatio ſic refingenda:* ἀτεχνητέον recte edd. Caſ. Blanc & Schroed. cum Mss. Par. Corrupte ἀσκλητέον cod. Med. ἀσκουτέον ed. Berk.